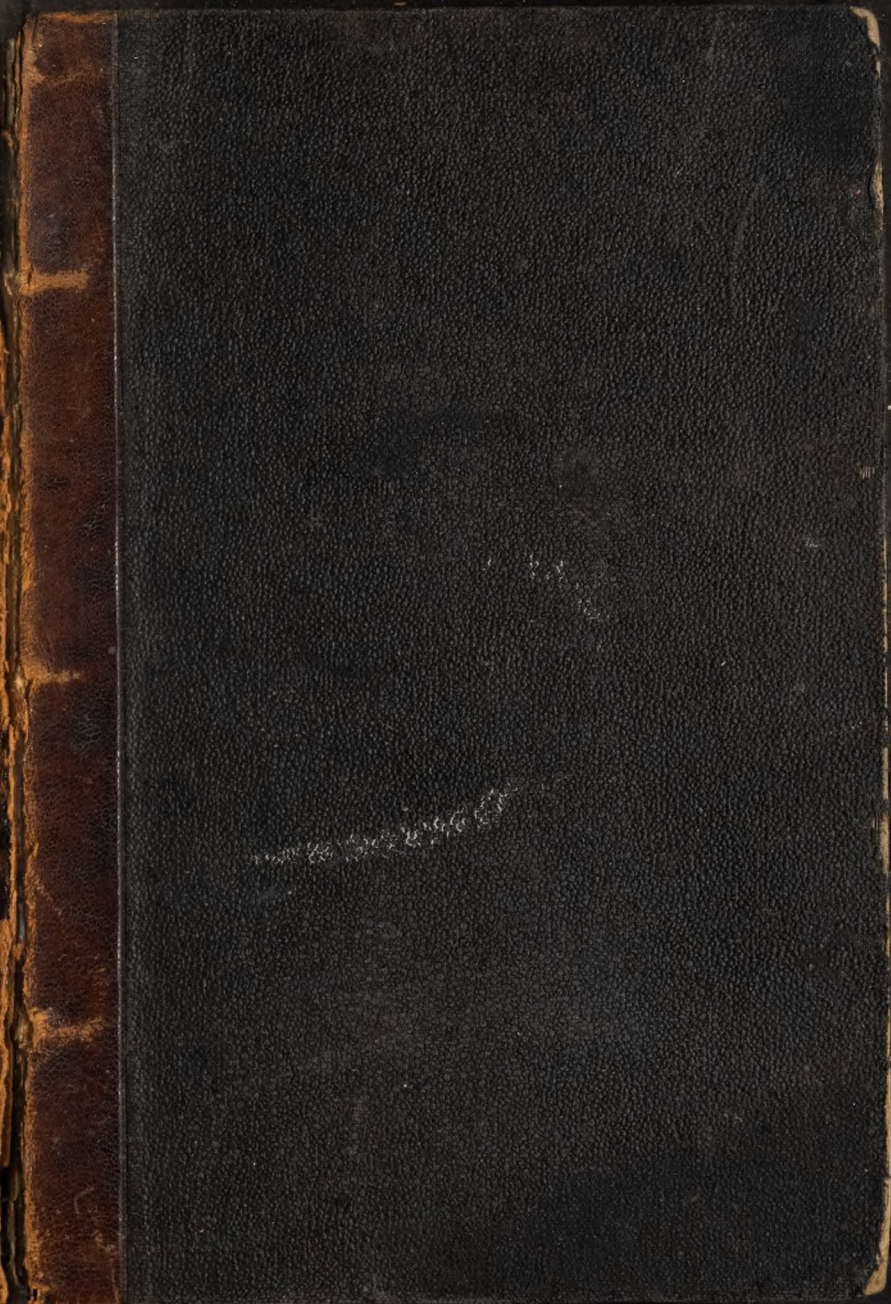
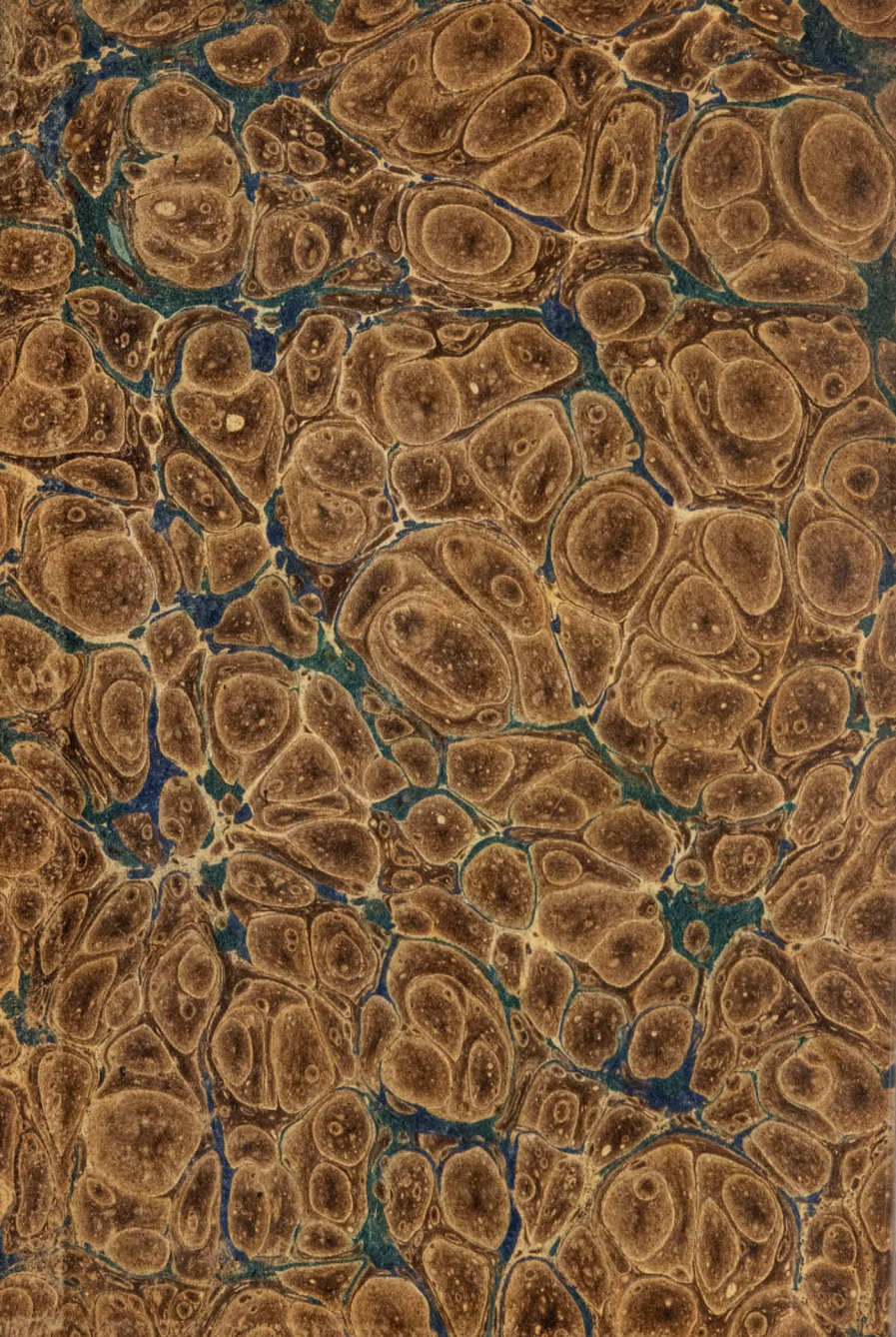
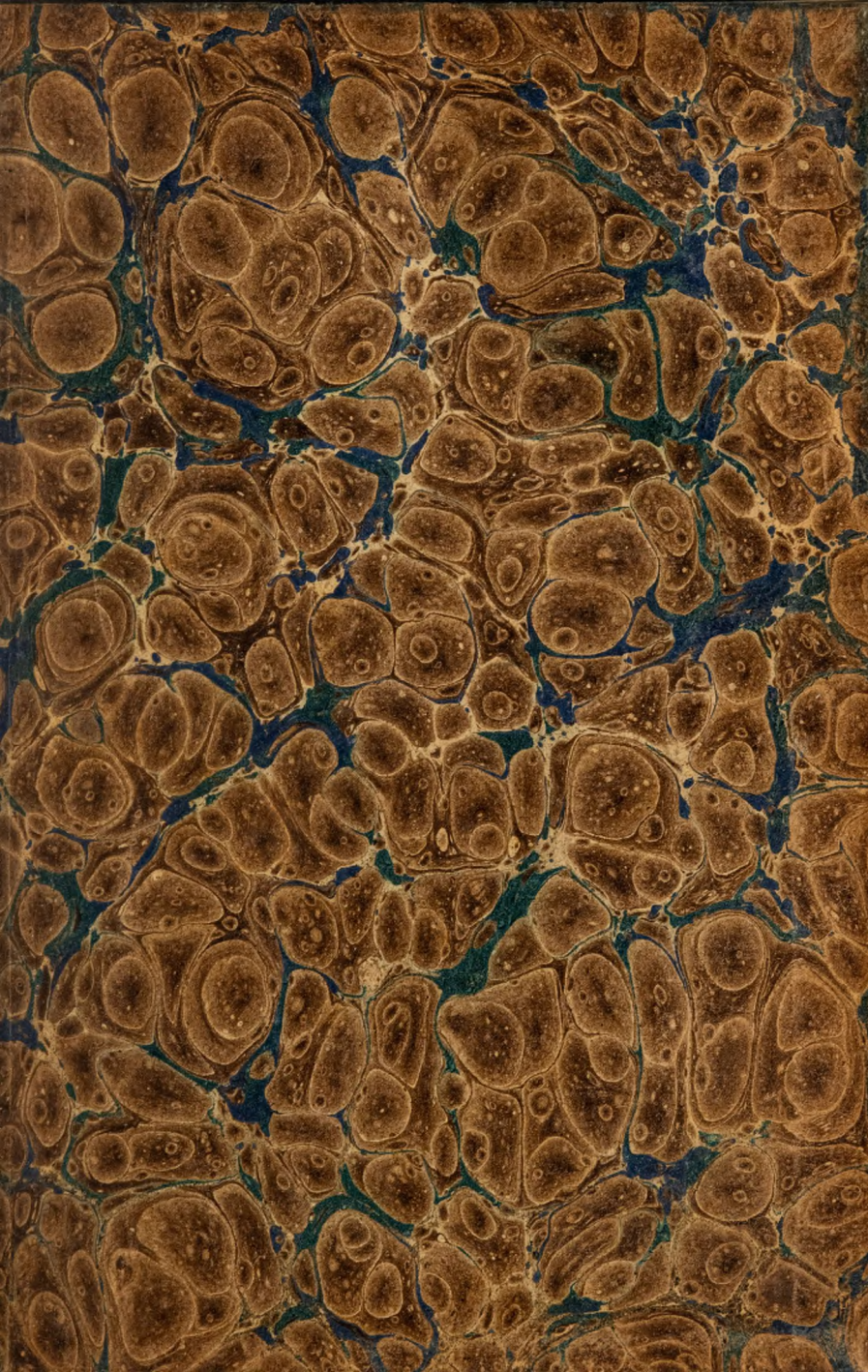

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

ΗΤΟΙ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΔΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

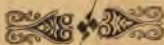
ΕΦΕΤΕΙΩΝ, ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ, ΓΝΩΜΟΛΟ-
ΓΗΣΕΩΝ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ, ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΩΝ ΕΡ. ΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΥΟΒΟΥΝΩΤΟΥ

Δικηγόρου, ὁρηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, πρὸς τὴν Πραξὶν.

ΙΟΝΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

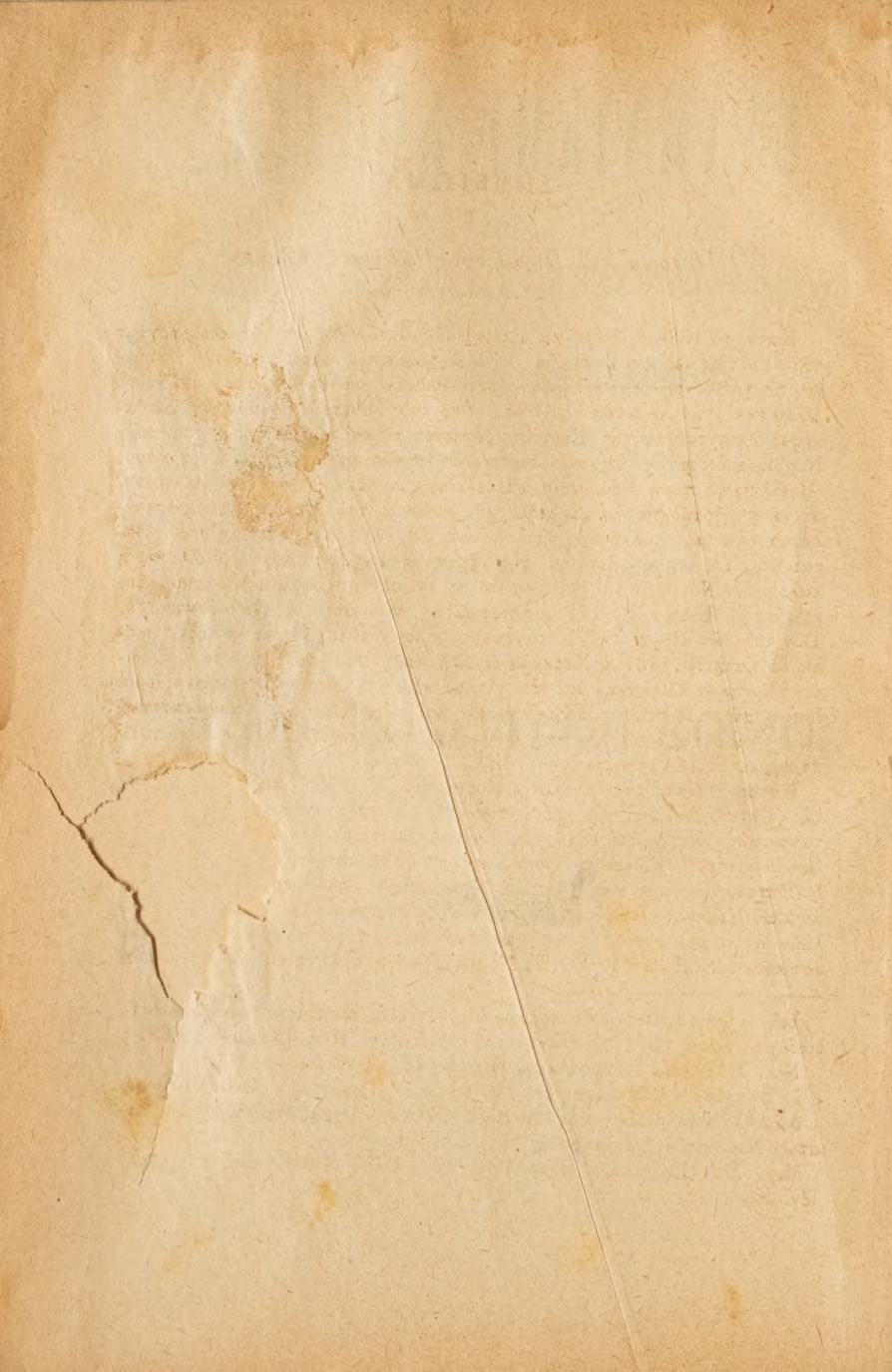
Περὶ τοῦ
...ο ἐν τῷ Συν-
...περὶ συντάξεως
...ἡ ἐπιτροπεία ἐκ
...νέταξαν σχέδιον
...τῶν δύο Σικε
...γαλλικῶν
...Ἀνώτα

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

Πλατεῖα Λουδοβίку, ἔναντι τοῦ νέου Δημ. Θεάτρου

1901

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

I

Ἱστορία καὶ Πηγαὶ τοῦ Πολιτικοῦ Κώδικος τῶν Ἰονίων Νήσων.

Κατὰ τὸ 1386 ἡ Κέρκυρα οἰκισθελῶς ὑπεβλήθη ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἑνετίας ὡς καὶ οἱ Παξοί. Εἶτα δὲ ἡ Ἑνετία κατέκτησε τὴν Ζάκυνθον τὸ 1484, τὴν Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην τὸ 1500, τὰ Κύθηρα τὸ 1530 καὶ τὴν Λευκάδα τὸ 1684. Ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς τελοῦσα ἡ Ἑπτάνησος διείπετο ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Νομοθεσίας καὶ ὑπὸ εἰδικῶν τοπικῶν Νόμων ἐκδοσθέντων ὑπὸ τῶν ἐνετικῶν τοπικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑπτανήσου. Ἡ ἐνετικὴ ἀστικὴ Νομοθεσία ἀπετελεῖτο κυρίως ἐκ *θεσμίων* (statuta), ἅτινα ἀναγράφοντα τοπικὰ ἔθιμα καὶ κανόνας τοῦ Ρωμ. δικαίου ἀπετέλεσαν ἐπίσημον συλλογὴν, ἣτις πολλὰς ἔσχεν ἐκδόσεις κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ὡς ἀστικὸν δίκαιον τῆς Ἑπτανήσου ἐφημερόζετο ἡ συλλογὴ ἡ καλουμένη *Novissimum statutorum at Venetarum legum volumen*, ἐκδοθεῖσα ἐν Ἑνετίᾳ τῷ 1729, ἀφιερωμένη τῷ Δόγῃ Aloysio Mocenigo. Τῶν τοπικῶν νόμων τῆς Ἑπτανήσου συλλογὴ ἐπίσημος δὲν ὑπῆρξε, μόλις δὲ κατὰ τὸ 1837 ὁ Κερκυραῖος Νομικὸς Ἰάκωβος Ποιάγος ἐξέδωκεν ἰδιωτικὴν Συλλογὴν ὑπὲρ τὸν τίτλον «*Le lege municipale delle Isole Ionie dall' anno 1836*». Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τῶν Νόμων καὶ τῶν δικαστηρίων ἡ γλῶσσα ἦτο ἡ ἐνετικὴ διάλεκτος πεποικιλμένη διὰ λέξεων τοῦ παρηκμαστός Λατινισμοῦ.

Κατὰργηθείσης τῆς Ἑνετικῆς Κυριαρχίας τὸ 1797 καὶ περιελθούσης τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, ἐγένετο ἐν τῷ Συνταγματικῷ Χάρτῃ τοῦ 1817 τῆς Ἰονίου Πολιτείας λόγος περὶ συντάξεως Ἰονίου ἀστικοῦ Κώδικος. Ὅθεν κατὰ τὸ 1828 συνεστάθη ἐπιτροπεία ἐκ 5 Ἑπτανήσιων καὶ ἐνὸς Ἀγγλοῦ Νομομαθῶν, οἵτινες συνέταξαν σχέδιον ἀστικοῦ Κώδικος, λαβόντες ὡς βάσιν τὸν ἀστικὸν Κώδικα τῶν δύο Σικελιῶν, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο πληρεστέρα πῶς ἐπεξεργασία τοῦ γαλλικοῦ ἀστικοῦ Κώδικος τοῦ 1807. Τὸ Νομοσχέδιον ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ἀνώτατον

Βιβλιογραφία. Διον. Μαρτελάου Περὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ ἱσχύοντα Ἰόν. Κώδ. [Ζάκυνθος 1890].

Νικ. Μαρκέτη. Κληρονομικὸν δίκαιον [ἐξ ἀδιαθέτου] 1897.

I. Σκαλτσούνη. Μελέται ἐπὶ τῶν ἀστικῶν Νόμων τῶν Ἰονίων Νήσων. Δανιὴλ Μανίν. Περὶ τῆς Ἀστικῆς Ἐμπορικῆς καὶ Ποινικῆς τῶν Ἑνετῶν Νομοθεσίας, μετάφρασις Μιχ. Στ. Ἰδρωμένου.

Μιχ. Στ. Ἰδρωμένου. Παράθεσις τῶν Ἑλλ. Νόμων πρὸς τὸν Πολ. Ἰόν. Κώδ.

Συμβούλιον τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ διὰ πράξεως τῆς 12 Αὐγ. 1831 ἀπεδέξατο αὐτὸ ἄνευ τροπολογίας. Ὑποβλήθη δὲ κατόπιν εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐπεψηφίσθη ἐν ταῖς συνόδοις τοῦ 1831 καὶ 1832, ἀλλὰ δὲν ἐκυρώθη, διότι θεωρήθη ὡς πλημμελὲς καὶ δεόμενον ἀναθεώρησως. Ὅθεν παραπεμφθὲν εἰς τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον κατὰ τὸ 1833 ἐπεστράφη διωρθωμένον ὑπὸ τούτου πρὸς τὸν Ἀρμοστὴν τὴν 16 Ἀπριλ. 1836 καὶ ἐδημοσιεύθη καὶ αὐτὸς ὡς Νέον Νομοσχέδιον. Ὑποβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν τὸ 1837 δὲν ἐψηφίσθη, ἅτε διαλυθείσης τῆς Ε' καὶ Γ' Βουλῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Ζ' Βουλὴν μετὰ σύστασιν κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπείας ἐπεξεργασθείσης τὸ Νομοσχέδιον ἐψηφίσθη τοῦτο τὴν 24 Φεβρ. 1840 δι' ἀναστάσεως, ἄνευ ἐιδικῆς καὶ λεπτομεροῦς συζητήσεως τῶν ἀρθρῶν, ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν, δείγματος τοῦ μεγάλου ἀνθρωπισμοῦ τῶν τότε Ἰονίων, συναισθανομένων τὴν ὑπᾶτιν σηκασίαν, ἣν ἔχει διὰ τὴν Πολιτείαν ἐνιαῖα καὶ πλήρης ἀστικὴ Νομοθεσία. Κυρωθεὶς δὲ ὁ Κῶδιξ ἤρξατο ἰσχύων ἀπὸ 1)12 Μαΐου 1841 φέρων τὸν τίτλον «Codice Civile degli Stati uniti delle Isole Ionie».

Ὁ Κῶδιξ συνετάγη ἐν τῇ ἐπισήμῳ γλώσσῃ τῆς Ἰονίου Πολιτείας τῇ Ἱταλικῇ, δυστυχῶς οὐχὶ τῇ καθαρευούσῃ, ἀλλὰ τῇ ἐνετικῇ, ἥτις ἀποτελεῖ ἴδιον γλωσσάριον τῆς μεγάλης Ἱταλικῆς γλώσσης. Ὅθεν ἕνεκα τῶν ἐιδικῶν ὅρων τοῦ νομικοῦ γλωσσarioύ τούτου ἐζητήθη ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολιτεία ἡ σύνταξις ἐπισήμου λεξιλογίου τῶν λέξεων καὶ φράσεων τούτων. Οὐχ ἤττον ἕνεκα διαφορῶν λόγων τοιοῦτον δὲν συνετάγη. Ἀλλὰ κηρυχθείσης διὰ Νόμου τοῦ Θ' Κοινοβουλίου τὸ 1850 ὡς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Ἑλληνικῆς, συνεστάθη κατὰ τὸ 1852 ἐπιτροπεία πρὸς ἐξελληνίσιν τῶν Κῶδικων. Ἀλλὰ τὸ ἐλληνικὸν κείμενον μὴ κυρωθὲν διὰ Νόμου δὲν ἔχει νομοθετικὴν ἀξίαν καὶ τὸ ἰταλικὸν κείμενον προτιμᾶται τοῦ ἐλληνικοῦ ἐν ἀσυμφωνίᾳ τῶν δύο κειμένων.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐγένοντο διαφοροὶ αὐτοῦ μεταρρυθμίσεις διὰ Ἰονίων Νόμων ἥτοι πράξεων τοῦ Κοινοβουλίου.

Κατὰ τὴν ἑνωσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἰόνιος Κῶδιξ διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τοῦ Νόμου ΡΝ' τῆς 20 Ἰαν. 1866, καίτοι ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1864 πολλοὶ Ἑπτανήσιοι ἐζήτησαν τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰονίου Κώδικος καὶ τὴν ἀφομοίωσιν τῆς Ἰονίου ἀστικῆς Νομοθεσίας πρὸς τὴν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ὁ Νόμος ΡΝ' κλονίζει τίνα μέρη τοῦ Ἰονίου Κώδικος τηρῶνται ἐν ἰσχύϊ καὶ τίνα καταργοῦνται. Τὴν βραχυλογίαν καὶ ἀσάφειαν τοῦ Νόμου ΡΝ προσεπάθησαν νὰ διαλευκάνωσιν ἡ διατριβὴ τοῦ Ι. Σκαλτσούνη «Μελέται ἐπὶ τῶν ἀστικῶν Νόμων τῶν Ἰονίων Νήσων 1860» καὶ Μ. Ἰδρωμένου «Παράθεσις τῶν ἐλληνικῶν Νόμων πρὸς τὸν Πολιτικὸν Ἰόνιον Κώδικα». Δι' ἀστερίσκου τεθέντος πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκάστου ἀρθροῦ δηλοῦνται τίνα εἰσὶ τὰ καταργηθέντα ἢ τροποποιηθέντα ἄρθρα ὑπὸ τοῦ Νόμου ΡΝ'. Κατόπιν δὲ καὶ ἕτεροι ἐλλη-

* Ἀνακριβῶς ὁ Ἑπτανήσιος Δ. Σωμερίτης ἐν Λεξικῷ Νομικῆς Φλογαίτου τόμ. Ι σελ. 967 σημειοῖ ὅτι ὁ Νόμος 23Ε' κατήργησε τὸ ἄρθ.

νικοί Νόμοι κατήργησαν ώρισμένας διατάξεις τοῦ Ἴον. Κώδικος. Τούτους δημοσιεύομεν πρό τοῦ Ἴον. Κώδ.

* *

Τίς ἡ σχέσις τοῦ Ἴον. Κώδ. πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ Ἰόνιον ἀστικὸν δίκαιον; Περὶ τούτου παρατηρῶ, ὅτι ἀνεξαρτήτως τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ Ἴον. Κώδ., ἦτοι ὅτι ὁ Ἴον. Κώδιξ μὴ ἔχων ἀναδρομικότητα δὲν ρυθμίζει τὰς σχέσεις τὰς παραχθείσας πρὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ θέσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ καθ' ὕλην δὲν κατήργησεν ἐκ τοῦ παλαιότερου δικαίου πάντας ἐκείνους τοὺς ἀστικούς θεσμούς, περὶ ὧν αὐτός [ἦτοι ὁ Ἴον. Κώδ.] δὲν διαλαμβάνει. Α. γ. Ἡ προῖξις 32 τῆς 10 Μαΐου 1825 τοῦ Β' Κοινοβουλίου περὶ ἀστικῶν δουλειῶν διὰ τὴν πόλιν Κερκύρας ἰσχύει καὶ μετὰ τὸν Ἴον. Κώδ. ἅτε ἀποτελεῖσα legem specialem μηδαμῶς θιγομένην ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ Ἴον. Κώδ. περὶ δουλειῶν.

* *

Τίς ἡ νομοθετικὴ ἀξία τοῦ Ἴον. Κώδ.; Ἰδοὺ περίπυστον ζήτημα. Ἐν οἷς ὁ Ἴον. Κώδ. ἠκολούθησε τὸν γαλλικὸν Code civil καὶ τὸν Codice civile τοῦ Βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν ἐκδοθέντα κατὰ βελτίωσιν τοῦ γαλλικοῦ ἀστικοῦ κώδικος, ἡ ἀξία αὐτοῦ εἶνε ἡ γνωστὴ ἀξία τοῦ γαλλικοῦ ἀστικοῦ Κώδικος. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Ἴον. Κώδ. δὲν ἐγένετο κατὰ πλήρη μετάφρασιν τοῦ code civil. Τὰ περὶ γάμου, τὰ περὶ ἀδιαθέτου διαδοχῆς καὶ τὰ περὶ προικὸς διαφέρουσιν οὐσιμῶς τοῦ γαλλικοῦ δικαίου. Καὶ ἦτο μὲν ἀναπόφευκτος ἡ ρύθμισις τοῦ γάμου λαμβανομένης ὡς βάσει τῆς φύσεως αὐτοῦ ὡς ἐκκλησιαστικοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς καὶ τὰ περὶ προικὸς (ἦτοι τοῦ regime dotal) ἠδύναντο ἄριστα νὰ ρυθμισθῶσι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ γαλλικοῦ νόμου. Δυστυχῶς ὁ Ἴον. Κώδ. ἐν τούτοις ἠκολούθησε τὰ Ἑνετικά θέσμινα (Statuta Veneta). Οὕτως αἱ σχετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον εἰσὶ πλημμελεῖς καὶ κατὰ τὴν διατύπωσιν ἡμαρτημέναι. Α. γ. κατὰ τὸ Ἑνετικὸν δίκαιον αποκλείονται τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας πάντες οἱ ἐκ θήλεος θηλυγενεῖς (cognatio cognaticia) ἦτοι οἱ διὰ θήλεα συγγενοὺς συναπτόμενοι πρὸς τὸν κληρονομούμενον.

Ἡ μικρὰ ἐκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἴον. Κώδ. καὶ ἡ ἑλλειψις ἔδρας τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας τοῦ Ἴον. Κώδ. καὶ ἡ κολόθωσις αὐτοῦ διὰ τοῦ Νόμου ΡΝ' συνετέλεσαν εἰς τὴν μὴ παραγωγὴν συγγραμμάτων ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας αὐτοῦ. Καὶ ἐξεδόθησαν μὲν ἐκάστοτε συγγράμματα τινα πραγματευόμενα θέματα τοῦ Ἴον. Κώδ., ἀλλὰ πλήρης καὶ συστηματικὴ μελέτη ἐπιστημονικὴ τοῦ ὅλου Κώδικος ἐν συσχε-

1068 Ἴον. Κώδ. περὶ ἀνατοκισμοῦ· διότι ὁ Νόμος 23Ε' ἐν ἄρθ. 4 ση-
τῶς ἀναγράφει, ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται ἐν Ἑπτανήσῳ.

τίσει πρὸς τὸ παλαιότερον Ἴονιον ἀστικὸν δίκαιον καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς πηγὰς τοῦ Ἴον. Κώδ. ἐλλείπει.

II

*Τινες Ἑλληγες πολῖται διέπονται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου
πολιτικοῦ Κώδικος;*

Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἴον. Νήσων πρὸς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑφίστανται Ἴόνιοι ὑπήκοοι, καθ' ὅσον ἐπαύσαντο οὗτοι ἀποτελοῦντες ἰδίαν πολιτείαν, γενόμενοι ὑπήκοοι τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Τοῦ Ἴον. Κ. ἐφαρμοζομένου ἐπὶ τῶν Ἰονίων ὑπηκόων, ἡδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι: μὴ ὑφισταμένων σήμερον Ἰονίων ὑπηκόων, οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ Ἴον. Κώδ. Οὐχ ἦττον ἡ θεωρία αὕτη καταπίπτει ἐνώπιον τοῦ Νόμου PN' διατηρήσαντος τὸν Ἴον. Κ. ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν Ἰονίων ὑπηκόων. Ἐρωτᾶται νῦν: ἐπὶ τίνων προσώπων ἐφαρμόζεται ὁ Ἴον. Κ. κατὰ τὸν PN' νόμον; Ὁ Νόμος PN' δὲν λύει δυστυχῶς διὰ ρητῆς διατάξεως τὸ ζήτημα. Ἐντεῦθεν λυθήσεται ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ PN'.

Διάφορα ἐδιδάχθησαν συστήματα. Κατὰ τοὺς μὲν Ἴόνιοι λογίζονται οἱ ὄντες ἐκ καταγωγῆς [origo καθ' ἣν ἐννοίαν ἔχει ἡ λέξις καταγωγή (origo) ἐν τῷ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διαπλασθέντι forum originis] Ἴόνιοι, κατὰ τοὺς δὲ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἡ κατοικία, ἥτοι, ἐν ὅσῳ προσώπῳ τι κατοικεῖ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις, διέπεται ὑπὸ τοῦ Ἴον. Κώδικος, εὐθὺς δ' ὡς μετοικήσῃ ἐκείθεν, παύει διεπόμενον. Κατ' ἄλλους ἡ δημοτικότης ἥτοι ἡ ἀναγραφή ἐν τινὶ Δήμῳ τῶν Ἰονίων Νήσων καθιστᾷ τὸ προσῶπον Ἰόνιον. Πάντα τὰ συστήματα ταῦτα παρυσιάζουσι σοβαρὰ μειονεκτήματα. Ἡ καταγωγή εἶνε ἐννοία ἀόριστος καὶ μάλιστα σήμερον. Ἡ κατοικία εἶνε εὐμετάβολος καὶ μάλιστα σήμερον ἔνεκα τῆς ευκολίας καὶ πολλάκις τῆς ἀνάγκης τῆς μετατοπίσεως τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλως τε, ὁ ἀποκτήσας ἐν τῇ αλλοδαπῇ κατοικίαν ὑπὸ ποῖον δίκαιον τελεῖ, ὑπὸ τὸ ἑλληνικὸν ἀστικὸν δίκαιον ἢ ὑπὸ τὸν Ἴον. Κώδ; Ὁ διορισθεὶς δικαστὴς ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἔχων κατοικίαν ἀναγκαίαν ἐν Ἑπτανήσῳ βεβαίως δὲν διέπεται ὑπὸ τοῦ Ἴον. Κώδ., διότι προϋποτίθεται πάντοτε ἐκουσία κατοικία. Ἀλλ' ὁ Ἀθηναῖος ἀνήλικος ὁ ἔχων ἐπίτροπον Κερκυραῖον. Ἡ δημοτικότης δὲν ὑφίσταται πάντοτε οὔτε διὰ τὰς γυναῖκας.

Τὸ χάσμα τοῦτο μόνον νομοθετικῶς δύναται νὰ λυθῇ ὁπωσοῦν ἐπαρκῶς, τιθεμένης μιᾶς γενικῆς ἀρχῆς, λ.χ. τῆς κατοικίας, καὶ λαμβανομένης μερίμνης περὶ εἰδικῆς μνείας τῶν διαφορῶν περιπτώσεων τῷ ἀτυμ-

*) Ἐκδόσεις τοῦ κειμένου τοῦ Ἴον. Κώδ. ἐλληνιστὶ ἐγένοντο μίᾳ ἐπίτημος ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1851 ἐκ τῆς τυπογραφίης τῆς Κυβερνήσεως, ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ 1867 ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ νομομαθοῦς δικηγόρου κ. Σίμου Μπαλάνου. Δευτέρα ἐκδοσις ταύτης ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1897 μὴ πω συντελεσθεῖσα.

βιβάστων πρὸς αὐτήν, λ.χ. ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικούντων Ἑλλήνων, ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων, ἐπὶ τῶν συζύγων, ἐπὶ τῶν ἰσοθίων δημοσίων υπαλλήλων κτλ., καὶ τοὶ τελεῖα λύσις εἶνε ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μικροῦ Κράτους δύο συμπολιτεύονται λίαν ἀντίθετοι ἀστικαὶ Νομοθεσίαι.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καταχωρίζομεν τὰς ἐπομένους λύσεις τῆς Νομολογίας, ἥτις καὶ αὕτη κυμαίνεται.

ΑΠ. 242 (1869). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον πεισθὲν ὅτι ὁ περὶ κληρονομίας τοῦ ὁποίου πρόκειται Γ. διέμενε μὲν ἐν Θήρᾳ πρὸ 30 ἐτῶν, ἀλλὰ διετήρησε πάντοτε τὴν Ἰονικὴν ὑπήκοότητα, οὐ μόνον δὲν ἐπολιτογραφήθη ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν Θήρᾳ διαμονῆς του διετέλει ἐγγεγραμμένος ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ αὐτοῦ Ἀγγλικῷ Ὑποπροξενείου ὡς ὑπήκοος Ἰόνιος καὶ ἐπροστατεύετο ὑπὸ τῶν προξένων τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς 19 Μαΐου 1864, ὅτε ἐγένετο ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσις τῆς Ἑπτανήσου διετήρησε, καίτοι διαικμένων ἐν Θήρᾳ, τὴν περὶ παλιννοστίας πρόθεσιν μέχρι Ἰουλίου 1864, ὅτε ἀπεβίωσε, συμφώνως μὲ τὸν νόμον ἀπεφάνετο ὅτι ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς Ἰονίου πολιτείας, καθόσον ἡ περιουσία αὐτοῦ δὲν συνίσταται ἐξ ἀκινήτων, ἀλλὰ μόνον ἐκ κινητῶν.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τῆς ἀναίρεσειούσης ὅτι, τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀποθανόντος ἀφ' οὗ ἡ Ἰόνιος πολιτεία προσηρτήθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον, ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ αὐτοῦ πρέπει νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τοὺς ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ αὐτοῦ συζύγου τῆς ἰσχύοντος νόμου καὶ οὐχὶ κατὰ Ἰόν. Κ., ἀνυπόστατος ἐστὶ, διότι καὶ μετὰ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσιν τῶν Ἰονίων νήσων ἐξακολουθεῖ ἰσχύων καὶ ὁ Ἰόν. Κ. ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ ἡ κληρονομία τῶν Ἰονίων διέπεται ὑπὸ τοῦ Ἰον. Κ. καὶ ἂν ἀποβιώσῃσιν ἐκτὸς τῶν Ἰονίων νήσων, ὡς ἤθελε γίνεαι ἂν ἡ Ἰόνιος Πολιτεία ἀπετέλει ἐτι ἰδιαιτέρον κράτος.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία τῶν Ἑπτανήσιων ὡς πρὸς τὴν κινητὴν αὐτῶν περιουσίαν διέπεται ἀπὸ τὸν ἀστικὸν τῆς Ἑπτανήσου νόμον ὅπου καὶ ἂν ἀποβιώσῃσι, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀποδεῖξιν περὶ τοῦ τόπου, ὅπου ὁ Γ. εἶχε τὴν κατοικίαν τού, διότι ἡ κατοικία δὲν ἠδύνατο νὰ ἔρχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὸ τῆς ρυθμίσεως τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ζήτημα.

ΑΠ. 12 (1872). Τὸ ἐφετεῖον παρεξέχμενον ὅτι ὁ σύζυγος γυναικὸς τινος ἦτο ὑπήκοος Ἑλλήν καὶ κάτοικος ἐν Ἑλλάδι ὅτε ἀπεβίωσεν, οὐδὲν νόμον παρεβίασε κηρύξαι κληρονόμον δυνάμει τῶν ἑλλήν. νόμων τὴν σύζυγον κληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος τέκνου τῆς, τῇ ἐξαίρεσει τῶν ἀκινήτων, ὡς πρὸς ἃ, ἐν τῇ πρώτῃ Ἰονίῳ πολιτεία εὐρισκόμενα. ἐφαρμοσθήσονται τὰ ἐν ταύτῃ ἰσχύοντα.

ΑΠ. 5 (1874). Τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα (οἷον ἂν οἱ ἀδελφοὶ κληρονομῶσιν ἀδελφοῦς) κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀστικ. νόμου, διέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἰθαγενείας τοῦ ἀποβιώσαντος· ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ

ακινήτου, ὅτε ἰσχύει ὁ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ τὸ ἀκίνητον κτῆμα. Ἀδιάφορον ἂν πρόκειται περὶ κληρονομίας ἡμεδαποῦ ἢ αλλοδαποῦ.

ΑΠ. 43 (1875). Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις ἀκίνητον, καίτοι ἡ περὶ τῆς κληρονομίας τῆς ὁποίας προκειται, ὅτε ἀπεβίωσεν, ἦτο ὑπήκοος Ἑλληνίς, εἰδικώτερον δὲ πολίτης Ἰονία, προκειμένου ὁμως περὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐπὶ ἀκινήτου κειμένου ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐν τῇ τοπικῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας περιορίσθη ἐξαιρετικῶς διὰ τοῦ ΠΝ' νόμου 1866 ἢ τοῦ Ἰον. Κ. ἰσχύς, ἀλλ' ἐν Ἀθήναις, ἐφαρμοστέος ἦτο ὁ αὐτόθι ἰσχύων νόμος, καθόσον, ἀφοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ ΠΝ' νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου κατ' ἐξαιρέσιν καὶ μόνον ὡς πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν πρώην Ἰονίαν Πολιτεῖαν μέρη διετηρήθη ἡ ἰσχύς τοῦ Ἰον. Κ., εἰσῆχθη καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως ἡ ἰσχύς ἄρθρ. 5 τῆς 29 Ὀκτ. 1856 Ἀστικοῦ νόμου, ὅπερ καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐπὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης ἐπὶ ἀκινήτων ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἐφαρμόζεται ὁ ἐλληνικὸς νόμος, τοιοῦτος δὲ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω ΠΝ' νόμου καθιερουμένης κατ' ἐξαιρέσιν τυπικῆς ἰσχύος εἶνε ὁ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐκτὸς τῆς Ἑπτανήσου ἰσχύων· ἀναγκαίως ἐπεται ὅτι σαφῶς ἐξεδηλώθη οὕτως ἡ τοῦ νομοθέτου θέλησις περὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἄρθρ. 5 οὐ μόνον ἐπὶ συγχρούσεως ἡμεδαποῦ πρὸς αλλοδαπὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι πλήν τῆς Ἑπτανήσου ἰσχύοντος πρὸς τὸν ἐν ὠρίσμένη μόνον τοπικῇ περιφερείᾳ ἐν ἰσχύι διατηρηθέντα Ἰόν. Κ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς τυπικῆς ἰσχύος τοῦ Ἰον. Κ. διαστολῆς ὀρμώμενον τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς 17 αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ἀπεχάλεσεν ὡς ξένον νόμον τὸν Ἰόν. Κ., ἐντεῦθεν ὁμως οὐδαμῶς ἐπηρεάσθη ἡ τῶν ζητημάτων τῆς προκειμένης διαφορᾶς λύσις, ἀφοῦ σαφῶς ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει δηλοῦται τὸ κατ' οὐσίαν περιεχόμενον τοῦ προεκτεθέντος ὅρου, οὐ τὸ ἐφετεῖον γρῆσιν ἐποίησατο ὡς πρὸς τὸν Ἰόνιον νόμον· ἀφοῦ δὲ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα δὲν ἦτο ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 640 Ἰον. Κ., ἀλλ' ὁ διέπων τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Ρωμαϊκὸς Νόμος, ὁρθῶς ἐφαρμόσαν τοῦτον ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀγωγὴν, καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἐν Ἀθήναις κτῆμα.

Ἐπειδὴ (ἀνεξαρτήτως τῶν λόγων, οὓς τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρει ὡς προκαλέσαντας τὸ ἄρθρ. 5 τῆς 29 Ὀκτ. 1856 νόμου), ἀφοῦ ἐκ ταύτης προκύπτει, ὅτι ὁ Νομοθέτης τὴν ἐπικρατεστέραν παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ταῖς θετικαῖς νομοθεσίαις ἀκολουθήσας γνώμην, τοῦ ὅτι ὁ νόμος τοῦ τόπου ἐν ᾧ κεῖται τὸ ἀκίνητον πρέπει νὰ διέπῃ τὰ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου ἢ ἐκ διαθήκης διαδοχῆς ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα, ἀνέγραψε τὴν ἀρχὴν ταύτην οὐχὶ ὡς ἐξαιρέσιν δικαιολογημένην μόνον ἐν Ἑλλάδι ἐνεκεν ἰδιαίτερων λόγων, ἀλλ' ὡς κανόνα, ὁ δὲ Ἰόν. Κ. δὲν περιέχει ἐναντίαν τοῦτου διάταξιν, δὲν ἤμαρτε τὸ ἐφετεῖον, παραδεχθὲν ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἐν Ρωμουνία κείμενον ἀκίνητον (Μοσία Μαρὲ) δὲν εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ Ἰόν. Κ., ἀλλ' ὁ Ρωμουνικὸς, οὔτε παρεβιάσθη ὡς ἐκ τούτου διάταξις τις νόμου, τοσούτω μᾶλλον, καθόσον, ὡς τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ἐκτιμῆσαν ἐν τῇ ἀνεξελεγκτῇ κρίσει του τὰς τῶν διαδίκων προτάσεις, οὐδόλως οἱ ἐνάγοντες

ἡμφισβήτησαν τὸν πρωτοδίκως ἀπὸ τοὺς ἐναγομένους καὶ ἤδη ἀναιρεσι-
βλήτους γεγόμενον ἰσχυρισμόν, ὅτι ὁ Ρωμαιοδικὸς Νόμος οἰκτικῶς ἐπεφυλά-
ξατο εἰς ἑαυτὸν τὴν ρύθμισιν πάντων τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀφορῶσι
τὰ ἐντὸς τῶν ἡνωμένων Ἡγεμονιῶν ἀκίνητα, ὅρισας ὅτι ταῦτα διέπον-
ται ἀπὸ τὰς διατάξεις του καὶ ἂν ἀνέγκωσιν εἰς ξένους, καθόσον οὕτως
ἄνευ ἀποτελέσματος ἤθελεν ἀποβῆ, λόγῳ τῆς ἐκτελέσεως, πᾶσα εἰς τὰς
διατάξεις ταύτας ἀντικειμένη δικαστικὴ ἀπόφασις, ὅπερ καταδείκνυσιν
τὸ ὅτι ὡς γενικὴν ἀρχὴν διετύπωσεν ὁ νομοθέτης ἐν τῷ ἄρθρ. 5 τὴν περὶ
ἀκινήτων διάταξιν· ἐπραγματεύθη δὲ μόνον περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀκινή-
των, διότι δὲν ἤρουντο βεβαίως νὰ κανονίσῃ καὶ τὰ περὶ τῶν ἐν ταῖς ἄλ-
λοις ἐπικρατείαις κειμένων.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1445 (1894) Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τῶν Ἰονίων εὐρισκό-
μενοι ἐν τῇ πατρίδι τωνδικαιοῦνται καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ συντάξωσι τὴν
διαθήκην των συμφώνως πρὸς Ἰόν. Κῶδ., ἀποσήμεντες δὲ τῆς ἰδιαιτέρας
των πατρίδος, εἴτε ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, εἴτε ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δύνα-
ται νὰ συντάξωσι τὴν διαθήκην των τηροῦντες τοὺς τύπους τοῦ τόπου
ἐνθα εὐρίσκονται, διότι τοῦτο οὐ μόνον ἐπιτρέπεται αὐτοῖς ὑπὸ ἄρθρ.
912 Ἰόν. Κ. ἀλλὰ καὶ διότι ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ἐλληνικοῦ νόμου ἀπα-
γορεύεται, ταυναντίον διὰ ἄρθρου 9 Ψηφίσματος Κυβερνήτου καθιεροῦ-
ται ἡ αὕτη ἀρχὴ ἣν καὶ ὁ Ἰόν. Κ. ἐν ἄρθρ. 912 καθιεροῖ, ἥτοι ὅτι
ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλλην δύναται νὰ συντάξῃ διαθήκην ἢ κατὰ τοὺς
τύπους ἄρθρου 61 Ψηφίσματος ἢ κατὰ τοὺς ἐν χρῆσει τύπους τοῦ τόπου,
ὅπου ἡ πρόξις ἐγίνε, τοῦτο δὲ καθιεροῦσι καὶ αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι
καὶ ὁ Γαλ. Κῶδ. ἐν ἀριθ. 999. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, συνταχθείσης
τῆς διαθήκης· ἐνώπιον τοῦ ἐν Κων/πόλει ἑλληνος προσέξου, ὁ διαθέτης
ἦτο ἐλευθέρως ἢ νὰ τηρήσῃ τοὺς τύπους τοῦ Ἰόν. Κ. ἢ τοὺς τύπους τοῦ
Ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, ὡς ἤθελε πρόξαι· ἂν εὐρίσκετο ἐν Ἑλλάδι,
διότι, κατὰ τὴν ἐννοίαν ἄρθρ. 119 Ὁσγ. Προξεν. ΧΝΓ νόμου (1877),
οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκόμενοι Ἕλληνες, προστρέχοντες εἰς τὸν πρό-
ξενον ὅπως συντάξῃ αὐτοὺς διαθήκην ἢ δεχθῇ τὴν παρ' αὐτῶν συντα-
χθεῖσαν μυστικὴν, δὲν ἀπευθύνονται πρὸς ξένην ἀρχήν, ἀλλὰ πρὸς ἑλλη-
νικὴν, ἐκπληροῦσαν τὰ συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα, ἀπαράλλάκτως
ὅπως καὶ οἱ ἐν τῷ Βασιλείῳ συμβολαιογράφοι. Κατὰ ταῦτα δὲ ἡ ἐν λό-
γῳ διαθήκῃ πρέπει νὰ κριθῇ πρῶτον κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον καὶ, ἂν
εὐρεθῇ ἄκυρος κατὰ τοῦτον, δεῖν νὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὸν Ἰόν. Κ.· εἰ καὶ
ἤρουντο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι μόνον κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον
πρέπει νὰ κριθῇ τὸ ἔγκυρον τῆς διαθήκης, διότι μόνον ἐντὸς τῶν Ἰονίων
νησῶν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ Ἰόν. Κ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι τοπικὸν θέσμιον
καὶ ὅτι σήμερον δὲν ὑπάρχουσιν Ἰόνιοι πολῖται, οὓς νὰ παρακολουθῇ
ὅπου ἂν εὐρίσκωνται ὁ Ἰόν. Κ., ἀλλὰ καὶ οὗτοι εἶναι πολῖται Ἕλλη-
νες, ὑποχρεούμενοι ἐκτὸς τῆς Ἑπτανήσου νὰ ἐφαρμόζωσι τὸν ἐλληνικὸν
νόμον. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειονοψηφίας τοῦτο οὐ μόνον ἀν-
τίκειται εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ παρ' ἡμῖν δικαίου, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄ-
τοπον δύναται νὰ ὁδηγήσῃ, διότι ὁ ἡμέτερος νόμος τὰ τοπικὰ θέσμια

λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ καὶ ἐφαρμόζει ὁσάκις πρόκειται περὶ προσώπου, εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πητρίδα τοῦ ὁποίου ἰσχύει τοπικόν τι θεσμίον, καὶ ἂν εὐρίσκηται ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἦτοι ἡ ἰσχὺς τῶν τοπικῶν θεσμίῶν δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ προσώπου, οὐδὲ παύει ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦτο ἅμα ἐξέλθῃ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος, ὡς συμβαίνει ἐπὶ ἐθίμων· ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἡ περὶ ἧς πρόκειται γνώμη δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι ὁ Ἴόνιος, ὅστις καθ' ὅλον τοῦ τὸν εἶον δὲν ἐξῆλθε τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδος, ἂν ἅπαξ καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ὑποτεθῇ ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, λάβῃ δὲ ἀνάγκην νὰ συντάξῃ διαθήκην, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σπουδάσῃ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους, χωρὶς ἴσως νὰ τῷ εἶναι ἐφικτὸν τοῦτο. Τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν Ἴόνιοι πολῖται σήμερον ἔχει ὅλους πολιτικὴν ἐννοίαν ἄσχετον πρὸς τὰ ζητήματα τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ τοῦ νόμου τοῦ ἐφαρμοστέου ἐκάστοτε προκειμένου περὶ Ἰονίων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκθεσις τῆς παραδόσεως τῆς διαθήκης εἶναι ἄκυρος, μὴ προκυπτούσης ἐξ αὐτῆς ἐνότητος τόπου καὶ χρόνου, ὡς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, καθόσον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως προκύπτει ὅτι ἡ μὲν σύνταξις αὐτῆς ἤρξατο ἐν Πέρᾳ Κων/λεως καὶ ἐν τῷ προξενικῷ γραφεῖῳ (διότι θεβαιοῦται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι αὐτῆς ὅτι ἐκ τοῦ προξενικοῦ γραφεῖου παρέλαβεν ὁ διαθέτης τὴν προτέραν αὐτοῦ διαθήκην ἣν ἐκεῖ εἶχε καταθέσει), ἐπερατώθη δὲ ἡ ἐκθεσις, ὡς ἐν τέλει αὐτῆς ἐκτίθεται, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ καταθέτου, κειμένη ἐν τῇ νήσῳ Χάλκη· εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον διὰ τοὺς ἐν τῇ σχετικῇ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως λόγους.

Ἐπειδὴ ἡ ἀκυρότης τῆς ἐκθέσεως συνεπάγεται καὶ τὴν τῆς διαθήκης ἀκυρότητα οὐ μόνον κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ἴόν. Κ. ἄρθρ. 889 914.

Ἐπειδὴ, δικαιουμένου τοῦ διαθέτου νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην τοῦ κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, καὶ ἀκύρου οὔσης ταύτης κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ αὐτῆς κατὰ τὸν Ἴόνιον νόμον διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει λόγους.

Ἐπειδὴ ἄκυρος ἡ μυστικὴ διαθήκη δύναται νὰ ἰσχύσῃ ὡς ἰδιόγραφος· ἂν ἔχῃ τὰ προσόντα ταύτης, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν περὶ τούτου γνώμην τῶν συγγραφέων (Zachariae τόμ. 3 σελ. 178 ἐκδοσις Verget καὶ Dalloz τόμ. 1 ἄρθ. 976 σελ. 813), εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ παραδεχθῇ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου γνώμην τινῶν συγγραφέων (ὅρα ἐπίσης Dalloz αὐτόθι).

Ἐπειδὴ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι, ὅπως ἰσχύσῃ ἡ διαθήκη ὡς ἰδιόγραφος, ἔπρεπε νὰ τηρηθῶσιν οἱ τύποι ἄρθ. 880 Ἰον. Κ., εἶναι ἀπορριπτέοι, διότι αἱ διατυπώσεις αὗται διαγράφονται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακριβώσεως τῆς γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, μὴ ἀμφισβητουμένης τῆς γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τηρηθῶσιν αἱ διατυπώσεις τοῦ ἄρθρου 880, εἰ καὶ

ἡδυνάτῳ τῆς ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου προκύπτει ὅτι πάντοτε πρέπει νὰ τηρῶνται αἱ διατυπώσεις αὗται.

Ἐπειδὴ ὁ κύριον συστατικὸν καὶ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης κατὰ ἄρθρ. 879 Ἰον. Κ. εἶναι καὶ ἡ χρονολογία αὐτῆς, ὃ δὲ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διαθήκη δὲν ἔχει χρονολογίαν, καθόσον πρὸ τῆς φράσεως «Αὐγούστου 1887» ὑπάρχει κηλὶς μελάντης καὶ οὐχὶ ἀριθμός, ὡς ἐκρίνεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις· τοῦτο δὲ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ἤδη τὸ δικαστήριον μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ δικογραφίᾳ τοῦ πρωτοτύπου τῆς διαθήκης.

Γνωμοδότησις Ξεν. Φαρρᾶ καὶ Κ. Ἑσλιν.—Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ διαμένων Ἰόνιος συντάσσει ἐγκύριως διαθήκην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἡ ἀπαίτεται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου;

Τὴν καὶ παρὰ Ρωμαίοις κρατοῦσαν ἀρχήν, [ὅρα Savigny Σύστ. VIII §§ 375, 375, σημ. 6'], καθ' ἣν τὴν κληρονομίαν διέπει ἡ καταγωγὴ (origo), διετύπωσε τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἡμετέρου Ἀστικοῦ Νόμου ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856, δεχθὲν ὅτι ἡ ἐκ διαθήκης καὶ ἡ ἐξ ἀδιαιθέτου διαδοχὴ διέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ κληρονόμος, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ἀκινήτων.

Ὁ Νόμος ΡΝ' τοῦ 1866, περὶ ἐφαρμογῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ νομοθεσίας, ὁρίζει ὅτι ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη Νομοθεσία λαμβάνει ἰσχύον καὶ ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις πλὴν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὀριζομένων ἐξαιρέσεων, τὰ δὲ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ εἰρημένου νόμου ὀρίζουσιν ὅτι διατηροῦσιν ἐν Ἑπτανήσῳ προσωρινῶς τὸ ἐαυτῶν κύρος ἐκεῖναι τοῦ Ἰον. Κ. αἱ διατάξεις, αἵτινες κανονίζουν ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, καὶ ὅτι τὸ περὶ Διαθηκῶν Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ἀλλὰ θέλουσι διατηρῆσαι προσωρινῶς τὸ κύρος τῶν αἱ περὶ διαθηκῶν διατάξεις Ἰον. Κ. Ἡ Ἑλλὰς κατὰ ταῦτα ὑπὸ δύο διέπεται νομοθεσιῶν, ὧν ἡ μὲν ἔχει τὸ τοπικὸν αὐτῆς κράτος ἐντὸς τῆς Ἑπτανήσου, ἡ δὲ ἐντὸς τοῦ λοιποῦ Βασιλείου.

Κατὰ Savigny VIII σελ. 28, εἴτε πρόκειται περὶ ἐπικρατειῶν ὑπὸ διαφόρων νομοθεσιῶν διεπομένων, εἴτε περὶ τῆς αὐτῆς ἐπικρατείας διεπομένης ὑπὸ δύο διαφόρων τοπικῶν νόμων, ἡ κρατοῦσα ἀρχὴ εἶναι ὅτι ἐφ' ἐκάστης νομικῆς σχέσεως ἀναζητεῖται ὁ νόμος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον αὕτη ὡς ἐκ τῆς ἰδιοφυίας τῆς ὑπάγεται. Ἐπὶ κληρονομιῶν δὲ ἰσχύει κατὰ τὰ προεξηγμένα ὁ τοπικὸς νόμος τοῦ κληρονομούμενου. Ἡ διαθήκη τοῦ Ἑπτανήσου, ὅπουδῆποτε ἀποβιώσῃ, θὰ κριθῇ κατὰ Ἰόν. Κ.

Ὅπουτ' ἀν δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ κληρονομούμενος διέμεινε καὶ ἀπεβίωσεν ἐν χώρᾳ μὴ χριστιανικῇ, ὁ θάνατος λογίζεται ἐπελθὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ τοῦ κληρονομούμενου πατρίδι, καὶ υποτίθεται ὅτι τὸ περὶ οὐ πρόκειται πρόσωπον οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, καίτοι διέμεινεν ἐν ξένῳ κράτει (ὅρα Martens Consularis jurisdictionen Briant σελ. 318 καὶ 319). Ὁ Ἑπτανήσιος, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ σχέσεως,

κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μετὰ τοῦ λοιποῦ Βασιλείου ἀφομοίωσις δὲν εἶναι πλήρης καὶ συνεπῶς ὑπάρχει διάκρισις μεταξὺ τῶν Ἰονίων Νήσων καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος· λογίζεται διαμείνας καὶ ἀποθανῶν ἐν Ἑπτανήσῳ, ἄρα καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ συντάσσων διαθήκην Ἰονίος νομίμως συμμορφοῦται ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς ἐαυτοῦ διαθήκης πρὸς Ἰόν. Κ.

III

Ἐπίσημα κείμενα τῶν Πράξεων τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Ἰονίων Νήσων [ἦτοι τῶν Ἰονίων Νόμων], δι' ὧν τίθενται εἰς ἐνέργειαν οἱ Ἰόνιοι Κώδικες καὶ δι' ὧν καθιεροῦνται διάφοροι τροποποιήσεις τοῦ Ἰονίου Πολιτικοῦ Κώδικος.

Δευτέρα Σύνοδος

(ἐκτακτος) τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1847.

Ἀριθμὸς ΙΗ'. — Τίτλος. — Πρᾶξις δι' ἣς τίθεται εἰς ἐνέργειαν ὁ Πολιτικός, Ποινικός καὶ Ἐμπορικός Κώδιξ, αἱ ἀναφορικαὶ Δικονομίαι, καὶ ὁ Ὄργανισμός τῶν Δικαστηρίων, τοὺς ὁποίους παρεδέχθη τὸ ἐνεστὼς Κοινοβούλιον κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνοδον.

Προοίμιον. Ληρθέντος ὑπ' ὃσιν τοῦ Διχαγέλματος, τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου μεγάλου Ἀρμοστοῦ.

Θεωρηθείσης τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δοθῇ εἰς τὸ κράτος τοῦτο πλήρης πολιτικὴ καὶ ποινικὴ νομοθεσία, καὶ οὕτω ν' ἀντικατασταθῶσιν εἰς νόμους ἀβεβαίους καὶ γενομένους ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου ἀκκταλλήλους πρὸς τὰς χρεῖας τοῦ λαοῦ τούτου, ἄλλοι κανονίζοντες θετικῶς καὶ προσηκόντως τὴν διαγωγὴν τοῦ πολίτου καὶ ἐγγυώμενοι τὰ δικαιοῦματά του.

Θεωρηθείσης ἀναγκαίας ἐπομένως τῆς βελτιώσεως τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας.

Ἀποπερατωθέντος ἤδη καὶ παρδεχθέντος παρὰ τοῦ ἐνεστῶτος Κοινοβουλίου κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνοδον τοῦ συνόλου τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν νόμων, προσέτι δὲ καὶ ἐκείνων τῶν δικονομιῶν καὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου, καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ συναίνεσει καὶ γνώμῃ τῆς Ἐνγενεστάτης Βουλῆς κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην (ἐκτακτον) σύν-

οδον τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστατίδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἑξῆς·

1. Ὁ πολιτικός, ποινικός καὶ ἐμπορικός κώδιξ, ἐπίσης δὲ αἱ ἀνφορικαὶ δικονομίαι καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῶν δικαστηρίων, οἱ πρᾶδεχθέντες παρὰ τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύνοδον, θέλουσι πνευθῆς δημοσιευθῆ, καὶ θεωρεῖσθαι ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1841 ἔ. ν. καὶ ἐπομένως ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας θέλουσιν ἔχει κῦρος νόμου εἰς τὸ κράτος τοῦτο.

2. Ὅθεν οἱ ἐνετικοὶ νόμοι καὶ πᾶς ἄλλος νόμος, κανονισμὸς ἢ ἔθιμον γενικὸν ἢ τοπικὸν ἐναντίον εἰς τὰς διατάξεις τῶν ρηθέντων κωδίκων, θέλουσι πνεύσει ἀπὸ τῆς ρηθείσης ἡμέρας ἰσχύοντες ὡς νόμοι τούτων τῶν Νήσων. (*)

3. Ἡ προῦσα θέλει τυπωθῆ, δημοσιευθῆ καὶ διαβιβασθῆ εἰς ὅντινα ἀνήκει, διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κερκύρα τῇ 10 Μαρτίου (26 Φεβρουαρίου) 1841.

Τρίτη Σύνοδος

Τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθῆσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΜΓ'.—Τίτλος.—Πρᾶξις κοινοβουλευτικῆ, δι' ἧς τίθενται εἰς ἐκτέλεσιν αἱ παρὰ τοῦ παρόντος Κοινοβουλίου ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος γενόμεναι τροπολογίαι, προσθῆκαι καὶ μεταρρυθμίσεις.

Προομιον. Ὑπαρχούσης ἀνάγκης νὰ γενῶσι τροπολογίαι τινὲς ἐπὶ διαφορῶν ἄρθρων τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, τὰς ὁποίας ἡ πείρα ἀπέδειξεν ἀπαρχιτήτους·

Θεωρηθεῖσων τῶν γενομένων μετρρυθμίσεων κατὰ τὴν πα-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἑξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

Ἄρθρ. 2. Ὅθεν οἱ ἐνετικοὶ νόμοι καὶ πᾶς ἄλλος νόμος, κανονισμὸς, ἢ ἔθιμον, θέλουσι πνεύσει ἰσχύοντες ὡς νόμοι τοῦ κράτους ὡς πρὸς τὰντικείμενα, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνουσι οἱ εἰρημένοι κώδικες.

ρουσαν σύνοδον τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου πρὸς τὸν ἐπωφελεῖ σκοπὸν τοῦ νὰ βελτιωθῇ, ὅσον ἐνεστίν, ὁ εἰρημένος πολιτικὸς κώδιξ·

Τῇ Ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου, καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων κατὰ τὴν τρίτην ταύτην σύνοδον τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστάτιδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἑξῆς.

1. Αἱ παρὰ τοῦ παρόντος ἐβδόμου Κοινοβουλίου κατὰ τὴν τρίτην αὐτοῦ σύνοδον γενόμεναι ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ κώδικος τροπολογίαι, προσθήκαι καὶ μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκτίθενται κατὰ πλάτος ἐπὶ τέλους τῆς παρούσης πράξεως, ἐπιδοκιμάζονται καὶ ἐπικυροῦνται.

2. Ὅθεν αἱ αὐταὶ θέλουν ἰσχύει ἐφ' ἧς πασαν τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ἰονίων Νήσων καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1842 ἔ. ν.

3. Ἐπομένως ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἡμέρας παύει ἡ ἰσχὺς τῶν ἀρχικῶν ἀρθρῶν τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγιναν αἱ εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης πράξεως ἐκτεθειμέναι τροπολογίαι, προσθήκαι καὶ μεταρρυθμίσεις. (*)

4. Παρελθούσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 24 Τμημ. 3ου Κεφ. 3ου τοῦ Συντάγματος ὠρισμένης προθεσμίας, θέλει γίνεи νέα ἐπίσημος ἐκδοσις τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, εἰς τὴν ὁποίαν θέλουσι καταχωρισθῇ ὑπὸ τοὺς ἀναφορικοὺς ἀριθμοὺς τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ ὧδε προσαρτώμενον κείμενον νέα ἀρθρα.

5. Ἡ παρούσα πράξις θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διὰ βιβλίου εἰς ὅντινα ἀνήκει διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κερκύρα, τῇ 18 (30) Μαΐου 1842.

*) Σ. Ε. Αὐταὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰ ἀναφορικὰ ἄρθρα τοῦ παρόντος κώδικος

Τετάρτη Σύνοδος

Τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΕΘ'. — Τίτλος. — Πρᾶξις κοινοβουλευτικὴ πρὸς διόρθωσιν τοῦ λάθους, τοῦ γενομένου εἰς τὴν τύπωσιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 363 τοῦ Πολιτικοῦ κώδικος, τὴν ὁποίαν παρεδόχθη τὸ ἔβδομον τοῦτο Κοινοβούλιον κατὰ τὴν τελευταίαν παρελθούσαν σύνοδον.

Προοίμιον. Ἐπειδὴ εἰς τὴν τύπωσιν τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, τὰς ὁποίας τὸ ἔβδομον τοῦτο Κοινοβούλιον παρεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ΜΓ' Πράξεως, παρελείφθη ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἄρθ. 363 τοῦ εἰρημένου κώδικος, διὸ τῇ ἐξουσίᾳ τῆς αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου, καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστάτιδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἐξῆς.

Ἄρθ. 1. Εἰς τὸ κείμενον τῶν τροπολογιῶν, προσθηκῶν καὶ μεταρρυθμίσεων, τῶν ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ κώδικος γενομένων παρὰ τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπ' ἀριθ. ΜΓ' Πράξεως ἐκτεθειμένων, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπαρτιζούσα μέρος ἀχώριστον αὐτῆς, ἡ γενομένη μεταρρύθμισις τοῦ ἄρθ. 363, ἔχουσα ὡς ἐξῆς·

«Τὸ ἄρθρον 363 κατργεῖται καὶ ὑποκαθίσταται τὸ ἐξῆς·

«Ἄρθρ. 363. Τὸ δικαστήριον χορηγεῖ εἰς τὸν ἐπίτροπον ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ποσοτήτων ἀπὸ τὰς προσόδους τῶν κτημάτων καὶ τοὺς τόκους τῶν κεφαλαίων τοῦ ἀνηλίκου, ἐτήσιον ἀντιμισθίαν τρία τοῖς ἑκατόν.»

Ἄρθρ. 2. Ἐπομένως αἱ περιεχόμεναι εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. ΜΓ' Πράξιν τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου διατάξεις, καὶ αἱ διαλαμβανόμεναι εἰς τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1842 ε. ν. ὑπ' ἀριθ. Ζ' Πράξιν τῆς Κυβερνήσεως, ἐφαρμόζονται ἐντελῶς εἰς τὴν εἰρημένην μεταρρύθμισιν τοῦ ἄρθρου 363 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος.

Ἄρθ. 3. Ἡ παροῦσα θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διανεμηθῇ εἰς ὅσιν αὐτῇ διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κεκύρθη τῇ 6 Ἰουνίου (25 Μαΐου) 1844.

Δευτέρα Σύνοδος

Τοῦ ὁγδοοῦ Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΝΑ'.—Τίτλος—Πρᾶξις κοινοβουλευτική, δι' ἧς τίθενται εἰς ἐνέργειαν αἱ διορθώσεις καὶ τροπολογίαι ἄρθρων τινῶν τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, τὰς ὁποίας τὸ παρὸν Κοινοβούλιον παρεδέχθη.

Προοίμιον. Ἐπειδὴ ἡ πείρα ἀπέδειξε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ γίνωσι τινὲς διορθώσεις καὶ τροπολογίαι εἰς τὸν πολιτικὸν κώδικα·

Διὸ τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σύνοδον τοῦ ὁγδοοῦ Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστατίδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἑξῆς·

Ἀρθ. 1. Αἱ παρὰ τοῦ παρόντος Κοινοβουλίου γενομέναι ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ κώδικος τροπολογίαι, προσθήκαι καὶ διορθώσεις, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης πράξεως ἐκτεθειμέναι, ἐπικυροῦνται. (*)

Ἀρθ. 2. Ὅθεν αἱ αὐταὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος καὶ τὸ εἰς αὐτὸ προστεθὲν ἐδάφριον, θέλουσιν ἰσχύει ἐφ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ἰονίων Νήσων καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν.

Ἀρθ. 3. Ἡ παροῦσα θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διανεμηθῇ εἰς ὅσιν αὐτὴν ἀνήκει διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κερκύρα τῇ 17 (29) Μαΐου 1847.

Δευτέρα Σύνοδος

Τοῦ ὁγδοοῦ Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΛΑ'.—Τίτλος—Πρᾶξις κοινοβουλευτική, δι' ἧς προσδιορίζονται τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα τοῦ ἄρθρου 1369 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος.

Προοίμιον. Ληθθεῖσθαι ὑπ' ὅψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. ΙΖ' Πρά-

*) Σ. Ε. Αὐταὶ ἐτέθησαν ὡσταύτως ὑπὸ τὰ ἀναφορικὰ ἄρθρα τοῦ παρόντος κώδικος.

ξεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀναφορᾷ πολλῶν, αἰτησάντων νὰ προσδιορισθῶσι τὰ ἐννομα ἀποτελέσματα τοῦ ἀρθρ. 1369 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ συσταθειτῶν προικῶν.

Ἐπειδὴ μετὰ τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἡ περὶ τῆς μὴ ὀπισθενεργείας τῶν νόμων ἀρχὴ συγχάκεις παρουσιάζει κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνεφύη καὶ τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ἂν ἡ ἀπόδοσις, ἢ ἡ πληρωμὴ τῶν προικῶν πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ τοὺς εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς συστάσεως, ἢ τῆς πληρωμῆς αὐτῶν ἰσχύοντες νόμους.

Ἐπειδὴ εἵνεκεν ἀναγκαστικῆς ἢ νομοθετικῆς λύσεως τούτου τοῦ ἐνεκα τῶν συνεπειῶν τοῦ τόσῳ σπουδαίου ζητήματος, πρὸς ἀφαιρέσειν πάσης περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθρ. 1369 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος ἀμφιβολίας.

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐνετικῶν νόμων συναφθέντα περὶ συστάσεως προικῶς συμβόλαια, ὅτε ἐπῆλθον οἱ νέοι νόμοι, εἶχον ἤδη ἀποκτήσει πᾶσαν πρὸς τὴν ἰσχύν των ἀναγκάσαν τελεωτέτητα, καὶ τὰ διὰ τῶν αὐτῶν συμβολαίων ἀποκτημένα δικαιώματα καὶ αἱ συνομολογηθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἦσαν ἤδη τελεία.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀποδόσεως ἢ πληρωμῆς παρουσιαζομένη περίπτωσις ἄλλο τι δὲν εἵκει, εἰμὴ περιστάσις τις συνδεομένη μετὰ τῆς, πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων καὶ ἱκανοποίησιν δικαιωμάτων ἤδη τελείων, ληξάτης προθεσμίας, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐπεληθόντων νόμων.

Διὸ τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σύνοδον τοῦ ὀγδόου Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστάτιδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ δικτάττονται τὰ ἑξῆς.

Ἄρθ. 1. Τὸ ἀρθρον 1369 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, ὡς περιέχον κεινοτόμον διάταξιν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, εἰμὴ μόνον ἐπὶ πληρωμῆς προικῶν πιστώσεων, προκυπτουσῶν ἐκ συναφθέντων μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν νέων κωδίκων συμβολαίων.

"Αρθ. 2. Κατὰ συνέπειαν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, πᾶσα πληρωμὴ προικός, συσταθείσης ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προϋπαρξάντων νόμων, θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ ἐξῆς καθ' ἃ ὀρίζουσιν οἱ ἐνετικοὶ νόμοι, πρὸς τοὺς ὁποίους θέλουν ρυθμίζεσθαι τὰ ἤδη παρὰ παντὸς ἐνδιαφερομένου ἀποκτηθέντα δικαιώματα.

"Αρθ. 3. Ἡ παρούσα θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διαβιβασθῇ εἰς ὅντινα ἀνήκει, διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κέρκυρα τῇ 6 (18) Μαρτίου 1847

Δευτέρα Σύνοδος

Τοῦ ὁγδοῦ Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΝΒ'. — Τίτλος — Πράξεις Κοινοβουλευτικῆς, δι' ἧς λαμβάνεται ἀναγκαία πρόνοια ὡς πρὸς τὴν ψευδῇ ἐρμηνείαν τὴν δοθεῖσαν παρὰ πολλῶν τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ συμβολαιογράφων εἰς τε τὸ ἄρθρ. 35 τῆς ὑπ' ἀριθ. ΛΕ' Πράξεως τοῦ δευτέρου Κοινοβουλίου καὶ εἰς τὸ ἐδάφ. 4 τοῦ τροπολογημένου ἄρθρ. 883 τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος.

Προοίμιον. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ συμβολαιογράφων ἠρμήνευσαν καὶ ἐφήρμοσαν ἐσφαλμένως τὸ ἄρθρ. 35 τῆς ὑπ' ἀριθ. ΛΕ' Πράξεως τοῦ δευτέρου Κοινοβουλίου, ἐν ᾧ ὀρίζεται «ὅταν ἡ πρᾶξις περιέχεται εἰς πολλὰ φύλλα, ἕκαστον» τούτων πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρὰ τῶν μερῶν, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ συμβολαιογράφου κτλ., ἐκλαθόντες ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης αἱ περιεχόμεναι εἰς ἓν ἢ δύο φύλλα πράξεις, καὶ ἐπομένως προσεκάλουν τὰ μέρη καὶ τοὺς μάρτυρας νὰ ὑπογραφῶσι μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως.

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος ἐξηκολούθησεν ἡ ψευδὴς αὕτη ἐρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ εἰρημένου νόμου, ὡς ἀνεκαλύφθη ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως χιλιάδων πράξεων, καὶ ἰδιαιτέρως πράξεων αἰτία θανάτου, μὴ ὑπογεγραμμένων παρὰ τῶν μερῶν καὶ τῶν μαρτύρων καθ' ἕκαστον φύλλον, καὶ τοῦτο ἤθελεν ἐπιφέρει δεινὰ ἄτοπα καὶ διακινδυνεύσει τὰ συμφέροντα πολλῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐπαναπαύονται ὑπὸ τὴν ἀσφάλειαν τῶν δικαιογράφων των, ἐὰν δὲν ἐλαμβάνετο κατ' ἄλληλος πρόνοια πρὸς ἐγγύησιν τῶν ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων.

Ἐπειδὴ ἐπομένως καθίσταται πᾶν ἀναγκαίᾳ καὶ πρόσφορος πρόνοιά τις.

Διὸ τῇ ἐξουσίᾳ τῆς αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου καὶ τῆς Ἐκλαυπροστάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναινέσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σύνοδον τοῦ ὀγδόου Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστάτιδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάσσονται τὰ ἑξῆς :

Ἄρθρ. 1. Δὲν θεωροῦνται ἐλαττωματικά, ὅσαι ἐκ τῶν μεταξὺ ζώντων πράξεων συνετάχθησαν εἰς τὸ πρωτόκολλον τῶν συμβολαιογράφων μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου τοῦ τρέχοντος ἔτους 1847, αἵτινες, εἰ καὶ ἐδύναντο νὰ περιέχωσιν εἰς ἑκάστον αὐτῶν φύλλον τὴν ὑπογραφὴν τῶν μερῶν, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, εἶναι ὅμως πλημμελεῖς κατὰ τοῦτο.

2. Δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀκυρότητα ὅλαι αἱ εἰς συμβολαιογραφικὰ πρωτόκολλα συντεταγμέναι μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου τοῦ τρέχοντος ἔτους 1847 δημόσιαι διαθήκαι, αἵτινες, καὶ τοὶ ὑπογεγραμμένοι παρὰ τοῦ δικθέτου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, δὲν ὑπεγράφησαν παρὰ τῶν ιδίων καὶ εἰς ἑκάστον φύλλον, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 35 τῆς ὑπ' ἀριθ. ΛΕ' Πράξεως τοῦ δευτέρου Κοινοβουλίου, καὶ τὸ ἐδάφιον 4 τοῦ τροπολογημένου ἄρθρ. 883 τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος.

3. Ἡ παρούσα θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διαβιβασθῇ εἰς ὅντινα ἀνήκει, διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κέρκυρα τῇ 17(29) Μαΐου 1847.

Γεγάτη Σύνοδος

Τοῦ ὀγδόου Κοινοβουλίου τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς ΟΑ'.—Τίτλος—Πράξεις Κοινοβουλευτικῆς, δι' ἧς τροπολογεῖται τὸ ἄρθρον 1068 τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος.

Προοίμιον. Ἐπειδὴ ἡ πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ ἐπὶ δέκα τοῖς ἑκατὸν νομοθετηθεὶς ἀνατοκισμὸς εἶναι ὑπερβολικὸς καὶ ἀνάρμοστος εἰς τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις τῶν νήσων τούτων.

Διὸ τῇ Ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου

καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων. κατὰ τὴν τετάρτην ταύτην σύνοδον τοῦ ὀγδοῦ Κοινοβουλίου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς προστατίδος ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, νομοθετοῦνται καὶ διατάττονται τὰ ἑξῆς·

Ἄρθ. 1. Τὸ ἄρθρον 1068 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος τροπολογεῖται, περιοριζομένου εἰς τὸ μέλλον τοῦ ἐπὶ τῶν καχυστερούντων τόκων τόκου εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀρχικῶς συμφωνηθέντος νομίμου τόκου.

Ἄρθρ. 2. Ἡ προειρημενη τροπολογία θέλει ἰσχύει εἰς ἑκάστην νῆσον, ἀφ' ἧς ἡμέρας δημοσιευθῇ ὁ παρὼν νόμος.

Ἄρθρ. 3. Ἡ παρούσα πράξις θέλει τυπωθῇ, δημοσιευθῇ καὶ διαβιβασθῇ εἰς ὄντινα ἀνήκει, διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της.

Κέρκυρα, τῇ 5 (17) Μαΐου 1849.

Πρώτη Σύνοδος

Τῆς ἐνάτης Βουλῆς τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, συγκροτηθεῖσα, δυνάμει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1817.

Ἀριθμὸς Γ'. — Ἐπιγραφή. — Πρᾶξις βουλευτικῆ καταργοῦσα τὸν ἀνατοκισμόν.

Προοίμιον. Ἐπειδὴ ὁ ἀνατοκισμός, ὁ νομοθετηθεὶς διὰ τοῦ 1068 ἄρθρου τοῦ πολιτικοῦ κώδικος, καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου 1849 ὑπ' ἀριθμὸν 71 Πράξεως τῆς τετάρτης συνόδου τῆς ὀγδοῆς Βουλῆς, ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἰονίου πολιτείας·

Διὰ τοῦτο, τῇ ἐξουσίᾳ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ Προέδρου, καὶ τῆς Ἐκλαμπροτάτης Γερουσίας, τῇ γνώμῃ καὶ συναίνεσει τῆς Εὐγενεστάτης Νομοθετικῆς Συνελεύσεως τοῦ ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, εἰς τὴν πρώτην ταύτην σύνοδον τῆς ἐνάτης Βουλευτικῆς Περιόδου, καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῇ Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τῆς Προστατίδος ΑΝΑΣΣΗΣ, θεσπίζονται καὶ διατάττονται τὰ ἑξῆς·

Ἄρθ. 1. Ἀκυροῦνται τὸ 1068 ἄρθρον τοῦ πολιτικοῦ κώ

δικος καὶ ἡ ἀπὸ 5 Μαΐου 1849 ὑπ' ἀριθμὸν 71 Πράξις τῆς τετάρτης συνόδου τῆς ὀγδόης Βουλῆς.

Ἄρθ. 2. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου θέλει παύσει νὰ τρέχῃ καὶ ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν δεδικασμένος ἡ συμφωνημένος ἀνατοχισμός, χωρὶς βλάβην τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀποκτηθέντος ἐπὶ τοῦ ἐκπεσόντος ἀνατοχισμοῦ, ἕως τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθ. 3. Ὁ παρὼν νόμος θέλει τυπωθῇ καὶ δημοσιευθῇ διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του. (*)

Κερκύρα τῇ 9 (21) Μαΐου 1850.

*) Σ. Ε. Ἡ πράξις αὕτη εἶναι πρωτότυπος.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΙΟΝΙΟΥΣ ΝΗΣΟΥΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΟΝΙΟΥΣ ΝΗΣΟΥΣ

Ἦ νόμος ΟΔ' τῆς 16 [19] Σεπτεμβρίου 1864 Περί τῆς καὶ εἰς τὴν Ἑπτανήσον ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος χρονολογικοῦ ἔτους.

Ἀπὸ τῆς πρώτης προσεχοῦς μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους αἱ ἐν τῇ πρώτῃ Ἑπτανήσῳ ἀρχαὶ θέλουσι χρονολογεῖτάς πράξεις των κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι χρονολογικὸν ἔτος.

Β. Διάταγμα 19 Δεκεμβρίου 1864. Περί ἐφαρμογῆς τῆς τελωνιακῆς καὶ λογιστικῆς νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ.

1. Ἡ μετὰ τῶν τῆς Ἑπτανήσου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἐπικρατείας λιμένων τελωνιακῆ γραμμῇ αἵρεται, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύουσας τελωνιακῆς νομοθεσίας καὶ τῶν περὶ ὑγειονομικῶν, λοιμοκθαρτικῶν καὶ λιμενικῶν δικαιωμάτων διατάξεων.

2. Διατηροῦνται δὲ οἱ δασμοὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαίου καὶ τῆς σταφίδος (18 τοῖς $\frac{0}{10}$ ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν βεβαιουμένης κατὰ τὸν μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα τρόπον), καὶ τοῦ οἴνου (6 τοῖς $\frac{0}{10}$). οἱ δασμοὶ οὗτοι ἐπιβάλλονται κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν καὶ τὴν διὰ θαλάσσης μεταφοράν.

3. Διατηροῦνται ὑπὲρ τῶν ἐγχωρίων διαχειρίσεων οἱ ἐξῆς δασμοί, εἰσπραττόμενοι, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε, εἰς τὰ τελωνεῖα·—α') ὁ ἐξαγωγικὸς δασμὸς ἐπὶ τοῦ βαλκνιδίου (6 τοῖς $\frac{0}{10}$ διὰ τὴν Κέρκυραν)·—β') ὁ ἐξαγωγικὸς δασμὸς ἐπὶ τοῦ σάπωνος (8 τοῖς $\frac{0}{10}$) διὰ τὴν Ζάκυνθον·—γ') ὁ ἐξαγωγικὸς δασμὸς ἐπὶ τῶν ἐγχωρίων προϊόντων καὶ χειροτεχνημάτων 1 $\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκατόν·—καὶ δ') ὁ εἰσγωγικὸς δασμὸς ἐπὶ τῶν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην νῆσον μεταφερομένων Ἰονίων οἴνων καὶ πνευμάτων.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξ Ἑπτανήσου εἰς τοὺς λοιποὺς τοῦ Βασιλείου λιμένας μεταφορὰ ἁλτος ἐπὶ ταῖς διὰ τὸ ξενικὸν ἄλλας ἐπιβαλλομέναις ποιναῖς.

5. Ἡ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ ἐν γένει, ταμείων, καὶ

*) Ἐφημ. Κυβ. ἀριθ. 41, ἔτος 1864.

καταδιώξεις τῶν καθυστερούντων νομοθεσίᾳ ἐφαρμόζεται καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ.

6. Τὸ παρὸν ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1865.—Τὸ παρὸν θέλει ὑποβληθῇ εἰς νομοθετικὴν κύρωσιν ἅμα τῇ συγκροτήσει τῆς βουλῆς.

Β. Διάταγμα 20 Μαρτίου 1865. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τῆς πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην διαδικασίας ἐν Ἑπτανήσῳ.

1. Αἱ ἤδη ἀρξάμεναι ἐν Ἑπτανήσῳ διαδικασίαι περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἐνώπιον τῶν ἐκείσε μονομελῶν πρωτοδικείων καὶ ἐμποροδικείων θέλουσιν ἀποπερατωθῇ σύμφωνα μετὰς διατάξεις τῆς Ἰονίου δικονομίας ἀπὸ τοὺς εἰρηνοδίκας τῶν πόλεων, ἐν αἷς ἡδρεῖον τὰ μονομελῆ πρωτοδικεῖα καὶ ἐμποροδικεῖα.

2. Αἱ πράξεις καὶ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικείων, αἱ προνοούμεναι ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δύνανται νὰ ἐφεσιβληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου, καθ' ὅς περιπτώσεις ἐπετρέπετο ἔφεσις καθ' ὁμοίων πράξεων ἢ ἀποφάσεων ἀπὸ τὴν Ἰόνιον δικονομίαν.—Αἱ ἐφέσεις θέλουσι γίνεσθαι κατὰ τοὺς τύπους καὶ ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τῆς νέας δικονομίας, ἥτις εἰσάγεται ἐν Ἑπτανήσῳ.

Νόμος ΡΙΓ' τῆς 4 Δεκεμβρίου 1865. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀνανεώσεως ἐγγραφῶν τῶν δανείων.

1. Αἱ ἐγγραφαὶ αἱ τελεσθεῖσαι δυνάμει τοῦ πολιτικοῦ Κώδικος τῆς Ἑπτανήσου τοῦ 1841 ἔτους διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των, ἄνευ ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

2. Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν παλαιῶν δανείων αἱ ἐκκαθαρσθεῖσαι συνεπείᾳ τῆς 50 πράξεως τοῦ 7ου κοινοβουλίου καὶ 4 τοῦ 8ου κοινοβουλίου τῆς Ἑπτανήσου διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των, ἄνευ ἀνάγκης ἀνανεώσεως ἐγγραφῆς.

3. Αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι καὶ τὰ προνομιοῦχα δικαιώματα, τὰ ὅποια ἀπεκτήθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀρχαίας νομοθεσίας καὶ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῆς δὲν ὑπέκειντο εἰς ἐγγραφήν, διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ 8ου νόμου τοῦ 10ου κοινοβουλίου καὶ τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ 6ου νόμου τοῦ 12ου κοινοβουλίου.

4. Καταργεῖται πᾶσα δικταξίς νόμου ἐναντία εἰς τὸν παρόντα.

Νόμος PNB' τῆς 8 Ἰανουαρίου 1866. Περί ἐγγραφῆς τῶν ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν

1. Πᾶσα ἀγράφος ὑποθήκη ἢ προνομίον, ἰσχύοντα κατὰ τοὺς ἤδη ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις κειμένους νόμους, ὅπως δικτηρήσωσι τὰ νόμιμα αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς δικταξίεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν τῆς 11 Αὐγούστου 1836 νόμου τοῦ Βασιλείου, εἰς εἰδικὰ βιβλία, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τεθῇσεται εἰς ἐνέργειαν ὁ νόμος οὗτος.

Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι, κατὰ τὰς δικταξίεις τοῦ εἰρημένου περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἤδη κειμένους αὐτοῦ νόμους ὑπάρχουσαι γενικαὶ ὑποθήκαι. Οἱ ἀπολαύοντες δικαίωμα τοιαύτης γενικῆς ὑποθήκης δύνανται νὰ ἐγγράψωσι τὰ ὑποθηκικὰ αὐτῶν δικαίωματα ἐφ' ἀπάντων τῶν διὰ τῆς ὑποθήκης των βεβαρημένων κτημάτων, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀξία αὐτῶν, ἐπιφυλακτομένου εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ δικαιώματος τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐγγραφῆς, καθ' ὅσον τοῦτο ἐπιτρέπεται παρὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις ἰσχυόντων νόμων.

Ἡ προρρηθεῖσα προθεσμία τρέχει καθ' ὑπάνδρων γυναικῶν, ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων, σωματείων, κλπ., ἐπιφυλακτομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

ΑΠ. 359 (1879). Ἐπειδὴ, τοῦ ἐκκαλοῦντος αἰτησαμένου τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν εἰδίκευσιν τῆς προσβαλλομένης ὑποθήκης ὡς πληρεξουσίου ἀπλῶς ἀγνώστου ἐντολέως, ὑπὲρ οὗ ἐγίνετο ἡ εἰδίκευσις, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή, δι' ἧς ἐπιζητεῖται ἡ ἐξάλειψις τῆς βαρυνούσης τὴν οἰκίαν τοῦ ἐνάγοντος ἀκύρου ὑποθήκης, νομίμως ἀπηρθύνθη κατ' αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ τὴν περίληψιν ὑπογράψαντος, καὶ μὴ βάσιμον τὸ προβαλλόμενον κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαράδεκτον ἐπὶ λόγοις ὅτι ἔδει νὰ ἐναχθῇ ὡς κληρονόμος τοῦ πατρὸς του, ὑπὲρ οὗ δῆθεν ἡ τῆς ὑποθήκης εἰδίκευσις, καὶ νὰ συνεχισθῶσι καὶ οἱ ἀδελφοὶ του συγχληρονόμοι τοῦ πιστωτοῦ πατρὸς των, πρὸς δὲ καὶ ὅτι ἔδει νὰ συνεχισθῇ καὶ ὁ Β., ὅστις προσαγαγὼν τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου μόνου ὑπογεγραμμένην περίληψιν ᾗτήσατο τὴν εἰδίκευσιν τῆς ὑποθήκης· τὸ μὲν, διότι, μὴ μνημονευομένου ἐν τῇ ἐγγραφείσῃ ὑποθήκῃ τοῦ ὀνόματος τοῦ πιστωτοῦ, ἀλλὰ μόνου τοῦ αἰτησαμένου τὴν εἰδίκευσιν ἐναγομένου, δὲν ὤφειλεν ὁ ἐνάγων νὰ ἐρευνήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὸν ἄγνωστον πιστωτήν, ἀλλ' ἐδικαιοῦτο νὰ ἐνα-

σκήση τὴν ἀγωγὴν τοῦ κατὰ μόνου τοῦ προσβαλόντος τὸ τῆς κυριότητος τοῦ δικαίωμα διὰ τῆς περιλήψεως καὶ τῆς δυνάμει ταύτης εἰδικεύσεως τῆς ὑποθήκης· τὸ δέ, διότι, καὶ ἂν ὁ Β. ἐνεχείρισε τῷ ὑποθηκοφύλακι τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου μόνον ὑπογεγραμμένην ταύτην περιλήψιν, τοῦτο οὐδεμίαν ἐνασχεῖ νόμιμον ἐπῆρειαν, καθ' ὅσον ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν καταφαίνεται ὡς προκαλέσας τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, τὴν δοῦσαν ἀφορμὴν εἰς ἔγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, μόνος ὁ τὴν περιλήψιν ὑπογράψας, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ παραδούς αὐτὴν τῷ ὑποθηκοφύλακι.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἀριδῆλως προκύπτει, ὅτι ἐπιζητεῖται ἡ ἐξάλειψις τῆς εἰδικευθείσης ὑποθήκης καὶ ὡς νόμιμος λόγος ἀναφέρεται ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ὑποθηκῶν, οὐχὶ δὲ μόνον ἡ ἐν τῇ περιλήψει ἔλλειψις τῆς μνείας τοῦ πιστωτοῦ, ὑπὲρ οὗ ἡ ἐγγραφείσα ὑποθήκη.

Ἐπειδὴ κατὰ PNB' νόμον 8 Ἰαν. 1866, ἡ ἀνανέωσις καὶ εἰδικευσίς τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις παλαιῶν ὑποθηκῶν γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τῆς 11 Αὐγούστ. 1836, ἡ τήρησις τῶν ὑποίων μόνῃ ἐπάγεται τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα τῶν ἀρχαίων ἐγγραφῶν· κατὰ δὲ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 79 § 4 καὶ 80 § 1 τοῦ μνησθέντος περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἐν ἐκ τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτουμένων τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης, δι' ἔλλειψιν τοῦ ὁποῦ ἄκυρος καὶ ἐξαλειπτέα ἐστὶν ἡ ἐγγραφείσα ὑποθήκη, ἐστὶ τὸ νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὁ πιστωτής, ἢ γοῦν νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον αὐτοῦ· κατὰ τὸ ρητὸν ἄρα γράμμα τοῦ ἁρθροῦ 80, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνεπιδέκτου πάσης ἐτέρας ἐρμηνείας, ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μὴ ἀναφερομένου ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἐγγραφῇ τῆς ὑποθήκης τοῦ πιστωτοῦ, ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ εἰδικευσίς, ὁρῶς διὰ τοὺς ἐν ταῖς σχετικαῖς σκέψεσιν ἐκτεθειμένους λόγους ἀπεφῆναιτο ἄκυρον τὴν ἐγγραφείσαν ὑποθήκην, καὶ μὴ βάσιμον τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος. Οὐδ' ἀναπληροῦται ἡ οὐσιώδης αὕτη ἔλλειψις ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐγγραφείσῃ ὑποθήκῃ μνείας ἀπλῶς τῆς παλαιᾶς ἐγγραφῆς, ἐν ἣ ἀνεφέρετο ὁ πιστωτής, διότι, τοῦ ἁρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ PNB' νόμου κελεύοντος ὅτι, ἡ ἀνανεωτικὴ ἐγγραφὴ δέον νὰ γίνῃται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος νόμου περὶ ὑποθηκῶν, ἡ εἰδικευσίς αὐτοτελής ἐστὶν ἐγγραφὴ καὶ δὲν συναποτελεῖ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς παλαιᾶς, ἥτις μόνον ὡς τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν τῆς νέας χρησιμεύει, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνῃς τῆς νέας ἐγγραφῆς δέον νὰ προκύπτωσι τὰ πρὸς τὸ κύρος αὐτῆς ἀπαιτούμενα προσόντα, οὐχὶ δὲ δι' ἀναδρομῆς εἰς τὴν παλαιάν ὑποθήκην· διὰ τὸν αὐτὸν δ' ὡσαύτως λόγον ἄνευ τίνος νομικῆς ἀξίας ἐστὶ καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐγίνωσκε τὸν πιστωτὴν ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης δικοσυμφωνίας μεταξὺ τοῦ πατρὸς τοῦ καὶ τοῦ πιστωτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι τὸ ἄρθρ. 80 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, τὸ ἀναγράφον ὡς οὐσιῶδες ἀπαιτούμενον τοῦ κύρους τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης τὴν μνείαν τοῦ πιστωτοῦ, ἐφαρμοστέον ἐστὶν ἐπὶ μόνον τῶν πρωτοτύπως ἤδη ἐγγραφομένων ὑποθηκῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν

εἰδίκευομένων ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις γενικῶν ὑποθηκῶν, μὴ βᾶσιμος ἐξελέγγεται· διότι τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ PNB' ρητῶς ὀρίζει ὅτι πᾶσα ἄγραφος ὑποθήκη ἢ προνόμιον ἢ γενικαὶ ὑποθήκαι, ἰσχύοντα κατὰ τοὺς ἤδη ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις κειμένους νόμους, ὅπως διατηρήσωσι τὰ νόμιμα αὐτῶν ἀποτελέσματα. δέον νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς εἰδικὰ βιβλία κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1836, ἥγουν ὑπῆγαγε τὴν εἰδίκευσιν τῶν παλαιῶν γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις, αἵτινες διαγεγραμμέναι εἰσὶ διὰ τὰς τὸ πρῶτον ἤδη ἐγγραφομένας ὑποθήκας.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ὡς τρίτος διακάτοχος τῆς οἰκίας, ἐρ' ἥς ἐνεγράφη ἡ προσβαλλομένη ὑποθήκη, κέκτηται τὸ ἐννομον συμφέρον νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς παρὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἐγγραφείσης ὑποθήκης. Οὐδ' ἀναιρεῖ τὸ ἐννομον τοῦτο συμφέρον ἡ ἐπικαλουμένη ἀπὸ 14 Ἰουν. 1851 δικοσυμφωνία (τόπον τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπέχουσα κατὰ τὰ ἐν Ἐπτανήσῳ τότε ἰσχύοντα) μεταξὺ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, δι' ἧς ὁ πρῶτος ἀνεγνώρισεν ἀπλῶς τὴν προτεραιότητα τῆς ὑποθήκης τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ὑπεγυότητα τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ πιστωτοῦ· διότι ἡ ἀναγνώρισις αὕτη καὶ ἡ ὑπαρξίς τῆς γενικῆς ὑποθήκης ἀποτελεῖ μόνον τίτλον πρὸς εἰδίκευσιν αὐτῆς· ὅπως ὁμοίως ἐκείνη διατηρήσῃ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα, ἀνάγκη, κατὰ τὸν PNB' νόμον, νὰ ἐγγραφῇ εἰς εἰδικὸν βιβλίον συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1836, ἢ μὴ τήρησις τῶν ὁποίων ἐξαλειπτέαν καθίστησι τὴν ἐγγραφείσαν ὑποθήκην.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐπιζητεῖται ἡ ἐξάλειψις τῆς παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ PNB' νόμου εἰδικευθείσης γενικῆς ὑποθήκης, καὶ δὲν πρόκειται περὶ ἀναγγελίας πρὸς κατάταξιν πιστωτοῦ, τοιαύτην κεκτημένου ὑποθήκην, γενομένης πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ PNB' νόμου ταχθείσης προθεσμίας πρὸς εἰδίκευσιν, ὅτε ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής ἠδύνατο νὰ ἐνασχῆσῃ τὸ τῆς προτιμῆσεως δικαίωμα του εἰς τὴν κατάταξιν τοῦ ἐκπλειστηριασματος τοῦ ἐνυποθήκου δυνάμει τῆς προγεγονούας καὶ κατὰ τοὺς Ἰονίους νόμους γενικῆς ἐγγραφῆς, οὐδεμίαν κέκτηται νομικὴν ἀξίαν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι δυνάμει τῆς ὡς τελεσιδίκου ἀποφάσεως λογιζομένης ἐκείνης δικοσυμφωνίας ὑφίσταται ἡ ὑποθήκη καὶ ἄνευ τῆς κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις εἰδικεύσεως· διότι ὁ PNB' νόμος ὑπέβαλεν ἀπάσας τὰς ὑφισταμένας γενικὰς ὑποθήκας εἰς νέαν ἐγγραφὴν, ὅπως διατηρήσωσι τὰ νόμιμα ἀποτελέσματά των, καὶ μόνον, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ἂν ἐγένετο κοτάσχεσις καὶ πλειστηριασμὸς πρὸ τῆς προθεσμίας πρὸς εἰδίκευσιν, θεωροῦνται ὑφιστάμενα· αἱ γενικαὶ ὑποθήκαι, τοῦθ' ὅπερ δὲν πρόκειται ἤδη.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρ. 1866 PN' νόμου περὶ εἰσαγωγῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ ἰσχυοῦσης νομοθεσίας, ἀριθλήως συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης ὥρισεν ὡς τρόπον δημοσιεύσει· τῶν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις εἰσαγομένων μεταβατικῶν

καὶ μὴ νόμων τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀστικ. νόμου τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ὀριζόμενον· κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὸ περὶ δημοσιεύσεως ἢ μὴ τοῦ μνησθέντος PNB νόμου ἐξετασθήσεται κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθ. 1, οὐχὶ δὲ κατὰ τὰ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἰσχύοντα περὶ δημοσιεύσεως νόμων, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν.

Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῷ δῆμῳ Κρανέων (ἐν Ἀργοστολίῳ) τῆς Κεφαλληνίας, ἐνθα κεῖται ἡ οἰκία, ἐφ' ἧς ἡ ἐγγεγραμμένη ὑπόθηκη, ἧς ἡ ἐξάλειψις ἐπιζητεῖται διὰ τῆς αγωγῆς, τὸ ὑπ' ἀριθ. 11506 τῆς 30 Ὀκτ. 1878 πιστοποιητικὸν τοῦ νομάρχου Κεφαλληνίας, βεβαιοῦν ὅτι ἐν τῷ τῶν εἰσερχομένων πρωτοκόλλῳ τῆς νομαρχίας ὑπάρχει καταχεωρισμένον τὸ ὑπ' ἀριθ. 310 τῆς 25 Φεβρ. 1866 ἔγγραφον τῆς ἀστυνομίας, πιστοποιοῦν ὅτι ἐδημοσιεύθησαν διὰ τοιχοκολλήσεως τὰ ὑπ' ἀριθ. 13 καὶ 15 φύλλα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὁποίων περιείχετο ὁ PN νόμος καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ὁ PNB μεταγενεστέρως ἐκείνου δημοσιευθεὶς, ἀποδεικνύει, κατὰ τὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν, τὴν νόμιμον δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἐκείνου, καίτοι· δὲν προσάγεται τὸ πρωτότυπον τῆς ἐκθέσεως τῆς τοιχοκολλήσεως τοῦ φύλλου τῆς ἐφημερίδος· διότι, ἀφοῦ ὁ ἐκκαλῶν συνομολογεῖ, μὴ εἰδικῶς ἀμφισβητῶν, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, ὅτι τὰ σχετικὰ τῆς δημοσιεύσεως ἔγγραφα ἀπωλέσθησαν κατὰ τὸν συμβάντα ἐν Κεφαλληνίᾳ σεισμόν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἡδύνατο κατὰ νόμον καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδεχθῇ ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐκθέσεως τῆς τοιχοκολλήσεως, τὸ μαρτυρικὸν τοῦ νομάρχου, ἐξαχθέν ἐκ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἀναπληροῖ τὴν ἀποδείξιν ταύτην· εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι δέον νὰ διαταχθῇ ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐκθέσεως δημοσιεύσεως τοῦ μνησθέντος νόμου, συνομολογουμένης τῆς ἀπωλείας τῆς.

2. Μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης αἱ εἰρημέναι ὑποθήκαι καὶ προνόμιζ ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον πρὸς ἐγγραφήν τίτλον.

3. Αἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ παρόντος νόμου καὶ δυνάμει αὐτοῦ γενομεναι ἐγγραφαὶ γενικῶν ὑποθηκῶν ἐνεργηθήσονται ἀνεξόδως.

4. Ἡ προτίμησις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος νόμου ἐγγραφεσομένων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων θέλει ἀποφασίζεσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον ἔλαβον αὐταὶ ὑπαρξιν.

ΑΠ. 146 (1899). Ἐπειδὴ σκοπὸς τοῦ PNB νόμου 1866, ὀρίζοντος ὅτι πᾶσα ἄγραφος ὑπόθηκη, προνόμιον ἢ γενικὴ ὑπόθηκη, ἰσχύουσαι κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐνώσεως κειμένους νόμους ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, ὅπως διατηρήσωσι τὰ νόμιμα αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῶσιν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου τασσομένης προθεσμίας εἰς ἐιδικὸν βι-

ἑλίον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἦτο προφανῶς ἡ ἐπέκτασις τῶν ἀρχῶν τῆς δημοσιότητος καὶ εἰδικότητος καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν προνομίων καὶ ἀγράφων καὶ γενικῶν ὑποθηκῶν τῶν ἰσχυουσῶν πρὸ τῆς ἐνώσεως ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, ἦτοι ἡ γνωστοποίησις τῷ κοινῷ πάντων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαίρεσεως, τῶν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων βαρῶν πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεων καὶ τοῦτο πρὸς πρόληψιν ζημιῶν τῶν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν διατελούντων τρίτων, ἐπομένως ἐφαρμοστέος ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμει τελεσιδίκων ἀποφάσεων ὑφισταμένων ἀγράφων ὑποθηκῶν, οὐ μόνον διότι δὲν ἐξαιροῦνται αὗται κατὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐξαίρεσις αὐτῶν θ' ἀντέκειτο ἄντικρυς εἰς τὸν εὐθὲντα σκοπὸν τοῦ νόμου, ἦτοι τὴν πρόληψιν ζημιῶν τρίτων, ἡ ἐκδογὴ δ' ὅτι τὸ δεδικασμένον τοῦτο ἀντιτάσσεται ἰσχυρῶς κατ' ἐκεῖνον, καθ' οὗ ἀπεκτῆθη, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῶν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ ἀποκτησάντων πραγματικὰ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων δικαιώματα τρίτων, ἀνυπόστατός ἐστι, διότι τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθήκης δικαίωμα παρακολουθεῖ τὰ κτήματα καὶ ἂν μεταβῶσιν εἰς ἄλλας χεῖρας. Ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον δεχθὲν ὅτι ἡ γενικὴ ὑποθήκη ἣν εἶχεν ὁ ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου τοῦ δὲν ἔχρηζεν εἰδικεύσεως κατὰ τὸν νόμον PNB' ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἀναίρεσειόντων κατεχόμενα κτήματα αὐτοῦ, διότι ταῦτα ἐκινεῖσθαι ὑπέγχεα πρὸς αὐτὸν δυνάμει τῆς ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1862 ἀποφάσεως τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου Ζακύνθου, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 1 PNB' νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 956 Πολ. Δικ. ἡ κατάσχεσις γίνεται: παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, παρὰ τῷ τρίτῳ δὲ μὴ ὀφειλέτῃ μόνον ἂν διακατέχῃ τὸ ἐνυπόθηκον. Ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον δεχθὲν, ὅτι ἐγκύρως ἐνεργεῖται κατάσχεσις παρὰ τῷ τρίτῳ κτήματος μὴ ἐνυποθήκου παρὰ τῷ κατασχόντι, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν ἄρθρ. 956 Πολ. Δικ.

Β. Διάταγμα 3 Φεβρουαρίου 1866. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυόντων περὶ ὑποθηκῶν νόμων.

1. Ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἐ. ἐ. ἰσχύουσιν ἐν Ἑπτανήσῳ α') ὁ ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμος β') τὸ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ γ') οἱ νόμοι τῆς 1 Ἰουλίου 1842 περὶ ἀντιμισθίας τῶν ὑποθηκοφυλάκων, τῆς 24 Μαρτίου 1843 περὶ ἀναπληρώσεως αὐτῶν, καὶ τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1854 Βασιλικὸν διάταγμα περὶ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν.

2. Τὴν 31 Μαρτίου ἐ. ἐ. θέλουσι κλεισθῇ περὶ τὴν 6 μ.μ. ὥραν, διὰ πράξεως τῶν ὑποθηκοφυλάκων τὰ ἤδη κατὰ τοὺς ἐν

Ἐπτανήσω ἰσχύοντας νόμους κρατούμενα βιβλία ὑποθηκῶν, καὶ τὴν 1 Ἀπριλίου θέλουσι τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ τοῦ μνη-
σθέντος περὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν νόμου ὀριζόμενα βιβλία.

3. Τὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου βιβλία τῶν ὑποθηκῶν θέλουσι παραδοθῇ τὴν 1 Ἀπριλίου εἰς τοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἤδη εἰσαγομένων νόμων ἀρμοδίους εἰρηνοδίκας ἢ εἰδικούς ὑποθηκοφύλακας.

4. Οἱ διὰ τοῦ παρόντος εἰσαγόμενοι νόμοι θέλουσι δημο-
σιευθῇ συγχρόνως μετὰ τὸ παρὸν διάταγμα ἐν τούλάχιστον
μῇνᾳ πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῶν.

Νόμος ΡΕΗ' 19 Ἰανουαρίου 1867. Περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας
πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν
εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους κατὰ τὸν νόμον ΡΝΒ'.

Ἄρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ νόμου ΡΝΒ' χορηγηθεῖσα
προθεσμία ἐνὸς ἔτους πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμ-
μένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται
ἐπὶ τρία ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἤδη ὀρισθέντος ἐνὸς ἔτους

Νόμος ΤΑΓ' τῆς 17 Ὀκτ. 1869. Περί παρατάσεως τῆς προθεσμίας
πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἐγγεγραμμένων καὶ ἀγράφων ὑποθηκῶν κατὰ τὰς
Ἰονίους Νήσους.

Ἄρθρον μοναδικόν. Ἡ διὰ τοῦ νόμου ΡΕΗ' χορηγηθεῖσα προ-
θεσμία πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἐγγεγραμμένων ἢ ἀγράφων γενικῶν
ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, περὶ ἧς ἐπρονόησεν ὁ ΡΝΒ
νόμος, παρατείνεται ἐπὶ ἑτέρα τρία ἔτη, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς λή-
ξεως τῆς διὰ τοῦ ΡΕΗ' νόμου τελευτήσης προθεσμίας.

ΑΠ. 449 (1878). Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιῶν δανειστής τοῦ Δ. μετέτρεψεν
τὴν παλαιὰν γενικὴν ὑποθηκικὴν αὐτοῦ ἐγγραφὴν εἰς εἰδικὴν ἐπὶ τῷ
ὕπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Β. κατεχομένου κτημάτων μετὰ τὴν παρέλευσιν
τῆν ὑπὸ τῶν μεταβατικῶν ΡΝΒ', ΡΕΗ' καὶ ΤΑΓ' νόμων ὀρισθεῖσα
προθεσμίαν. Ἐντεῦθεν δὲ κατὰ νόμιμον συνέπειαν ἔπεται α') ὅτι ὁ ἀνα-
ρεσιῶν δανειστής δὲν διετήρησεν ἀπέναντι τοῦ τρίτου κατόχου τῶν πρώην
διὰ τῆς γενικῆς ἐγγραφῆς βεβαρημένων κτημάτων τὴν ἐκ τῆς παλαιᾶς
ἐγγραφῆς προτίμησιν, ἀλλὰ κατέστη ὡς πρὸς τοῦτον ἀπλῶς ἐγχειρόγρα-
φος δανειστής (1 § 4 καὶ 2 ΡΝΒ' νόμου). β') ὅτι ἡ μετὰ τὴν παρέλευ-
σιν τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν ἐνεργηθεῖσα ἐγγραφὴ δυνάμει ἀριθ. 2 ΡΝΒ
νόμου, καθ' ὃ αἱ μὴ ἀνανεωθείσαι ἐντὸς τῆς διαληφθεῖσης προθεσμίας

παλαιαὶ ἐγγραφαὶ ἀποτελοῦσι μόνον νόμιμον πρὸς ἐγγραφὴν τίτλον, δὲν ἡδύνατο κατὰ νόμον (ἄρθρ. 4 περὶ ὑποθηκῶν νόμου) νὰ βαρύνῃ τὰ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ τρίτου Βερτέλλη ὑπάρχοντα πλέον κτήματα, καὶ ἐπομένως εἶναι ὡς πρὸς τὸν τρίτον τοῦτον ἄκυρος.

Ἐπειδὴ μὴ κεκτημένου τοῦ ἀναιρεσεύοντος, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὑποθηκὴν προγενεστέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Δ. πρὸς τοὺς ἀδελφούς Ν. γενομένης τῷ 1850 μεταβιβάσεως τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, ὅτε θὰ ἡδύνατο νομίμως νὰ κατὰσχῃ ταῦτα καὶ τοὶ εἰς χεῖρας τρίτων εὐρισκόμενα, ἐξεταστέον μένει μόνον, ἂν ὁ ἀναιρεσεύων, καὶ ὡς ἐγγειρόγραφος ἐτι δανεισθῆς θεωρούμενος, ἔχει ἐκ τοῦ νόμου λόγον καθιστῶντα τὴν γενομένην ταύτην ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου πρὸς τρίτον μεταβίβασιν ἀτελεσφόρητον δι' ἑλλειψιν μεταγραφῆς τοῦ τίτλου τῆς μεταβιβάσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὁ ὀφειλέτης Δ. μετεβίβασε πρὸς τοὺς ἀδελφούς Ν. τὰ ἐπιδικὰ διὰ δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ συνταχθέντος μὲν καθ' οὓς τρόπους ὥριζε τὸ 732 ἄρθρον τῆς τότε ἰσχυροῦς Ἰονίου πολιτικῆς δικονομίας, ἀλλ' ὑπαγομένου, ὡς συμβάσεως, εἰς ἄρθρ. 1891 Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν γενικὸν ἐν ἄρθρῳ 1052 Ἰον. Κώδ. κανόνα, ἡ κυριότης μεταβιβάζεται διὰ τῆς ἀπλῆς συναινέσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ συμβιβασμοῦ οὐδόλως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ἐν τοῖς προσημειωθεῖσιν ἄρθροις τὴν μεταγραφὴν τοῦ συμβολαίου διὰ τὸ κύρος τῆς συμβάσεως, καὶ ἂν ἐτι διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ μεταβιβάζηται ἀκίνητον κτῆμα, διότι ὁ Ἰόν. Κώδ. δὲν περιέχει διτάξιν γενικὴν περὶ μεταγραφῆς, ὡς ὁ νῦν ἰσχύων ἐιδικὸς νόμος, ἀπαιτῶν τὴν τοιαύτην διατύπωσιν ἐπὶ πασῶν τῶν μεταφερουσῶν τὴν κυριότητα ἀκινήτου πράξεως μεταξύ ζώντων, μόνον δὲ ἐπὶ καθαρᾷ πωλήσεως διέταξεν ἐν ἄρθρῳ 1395 τὴν μεταγραφὴν τοῦ ἀγοραπωλητηρίου, οὐ μὴ γενομένου, ὁ αγοραστής δὲν δύναται νὰ κινήσῃ οὐδεμίαν ἀγωγὴν προερχομένην ἐκ τῆς συμβάσεως· ἀλλ' ἡ διτάξις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐξ ἀναλογίας καὶ εἰς ἄλλας συμβάσεις, δι' ὧν μεταβιβάζεται κυριότης ἀκινήτου, τὸ δὲ ἄρθρον 2009 τοῦ αὐτοῦ κώδικος ἀφορᾷ εἰς τὴν διὰ τῆς μεταγραφῆς ἐλευθέρωσιν (purge) τῶν ἀκινήτων ἀπὸ τῶν βαρυνόντων αὐτὰ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, ἅτινα ὁ τρίτος διακάτοχος θέλει νὰ ἀπαλλάξῃ τῶν βαρῶν τούτων, ἀλλὰ δὲν καθιεροῖ τὴν διατύπωσιν τῆς μεταγραφῆς ὡς στοιχεῖον οὐσιῶδες διὰ τὴν ἀπέναντι τῶν τρίτων μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς διατάξεως αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου καὶ τῶν ἐπομένων σαφῶς προκύπτει· ὅθεν οὐκ ὀρθῶς μὲν καὶ κατὰ παρανόησιν τῶν διαληφθεῖσων διατάξεων τοῦ νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐκρινεν, ὅτι ὁ ἀπὸ 27 Ἀπριλ. 1850 δικαστικὸς συμβιβασμὸς μεταξύ Δ. καὶ Ν. συνομολογηθεὶς, ὥφειλε κατὰ τὸν Ἰόνιον νόμον νὰ μεταγραφῇ, ἵνα δυνάμει αὐτοῦ ἐπέλθῃ ἡ τῆς κυριότητος τῶν ἐπιδίκων μετάθεσις· οὐχ ἥττον ὁμως τὸ διατακτικὸν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὑποστηρίζεται ἐκ τε τῶν προηγουμένων καὶ τῶν ἐπομένων σχέσεων τῆς παρούσης, τῶν ἐπὶ τῆς ὀρθότης τοῦ νόμου ἐρμηνείας στηριζομένων.

Ἐπειδὴ, θεωρουμένης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, νομίμου τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Δ. πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Ν. μεταβίβασews τῶν ἐπιδίκων, ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν δικαιουται πλεόν νὰ ἐξελέγῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ν. πρὸς τὸν νῦν ἀναιρεσίβλητον Β. γενομένην δευτέραν μεταβίβασιν τῶν αὐτῶν κτημάτων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 300 καὶ ἀπὸ 8 Ἰουλ. 1867 συμβολαίου, διότι καὶ ἂν ἡ μεταβίβασις αὕτη εἶναι ἐλαττωματικὴ καὶ ἄκυρος, δὲν δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κυριότητα τῶν ἐπιδίκων παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ Δ., ὅτε καὶ μόνον ὁ ἀναιρεσεῖων θὰ ἠδύνατο νὰ κατάσχῃ ταῦτα νομίμως. Ἀλλως δέ, ἀφοῦ, ὡς παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβόλαιον μετεγράφη πρὶν ἢ ὁ νῦν ἀναιρεσεῖων ἐνεργήσῃ τὴν ἐιδικὴν ἐγγραφὴν τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ γενικῆς ὑποθήκης, δὲν εἶναι πλέον, καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἔτι, ὁ ἀναιρεσεῖων δεκτός, καταδιώκων τὸν τρίτον διακάτοχον Β., ὅτε παγιωθείσῃ παρ' αὐτῷ, διὰ τῆς μεταγραφῆς, τῆς κυριότητος τῶν ἐπιδίκων, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου τοῦ βασιλείου, ὅστις δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης μεταβίβασews, ὡς ἰσχύων τότε ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1866 βασ. διάταγμα.

Ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ Ν. καὶ Β. ἐμφιλοχωρήσασα δῆθεν συμπαίγνία, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ν. πρὸς τὸν Β. μεταβίβασιν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, καὶ ὁ ὅλος δῆθεν τοῦ Β. ὁ τὴν περιγραφὴν τῶν δικαιωμάτων τῶν λοιπῶν τοῦ Δ. δανειστῶν σκοπῶν, καθ' ἃ ὁ ἀναιρεσεῖων ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος πρωτοδικείου πρότεινε (§ 15 προτάσεων), δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροήν, καθὼ ἀναγόμενα οὐχὶ εἰς πράξεις τοῦ ὀφειλέτου Δ., ὅτε ὁ ἀναιρεσεῖων ὡς δανειστῆς αὐτοῦ θὰ ἐδικαιοῦτο δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1081 Ἰον. Κώδ. νὰ τὰς προσβάλῃ, ἀλλ' εἰς πράξεις τρίτων μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαλλοτρίωσιν τῶν κτημάτων γενομένης, ἃς ὁ ἀναιρεσεῖων, κατὰ τὰ προειρημένα, δὲν δικαιουται νὰ ἐξελέγῃ, ἀφοῦ δὲν διετήρησεν ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμά του, ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Δ. πρὸς τοὺς Ν. μεταβίβασις μένει ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάκλητος.

Β. Διάταγμα 20 Ἰανουαρίου 1872. Περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους ἐπὶ πέντε εἰσέτι ἔτη.

Ἡ διὰ τοῦ ΡΞΗ' ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1867 νόμου χρηρηθεῖσα προθεσμία πρὸς ἐγγραφὴν ἀγράφων ἢ ἐγγεγραμμένων γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους παρατείνεται ἐπὶ πέντε ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀρισθέντος χρονικοῦ δικστήματος.

Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος, ὑποβληθησομένου εἰς νομοθετικὴν κύρωσιν κατὰ τὴν α' σύνο-

δον τῆς προσεχοῦς βουλευτικῆς περιόδου, ἀνατίθεται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργόν. *

ΑΠ. 243 (1875). Ἐπειδὴ πρόδηλος σκοπὸς τοῦ ἀπὸ 8 Ἰαν. 1866 μεταβατικοῦ νόμου PNB' ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐξομαλύνῃ καὶ παρασκευάσῃ τὴν ἐφαρμογὴν ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις τοῦ νέου ὑποθητικοῦ συστήματος, ὅπερ ἐμελλε νὰ ἐγκαθιδρυθῇ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐν τῷ παλαιῷ ἰσχύοντος περὶ ὑποθηκῶν νόμου τῆς 11 Αὐγούστου 1836, καθ' ὅσον, κρατοῦντος ἀφ' ἐνὸς ἐν Ἑπτανήσῳ τοῦ συστήματος τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἀγράφων νομίμων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων, δυνάμει τῶν αὐτόθι κειμένων νόμων (ἄρθρ. 1958, 1959 § 2, 1978, 1941 καὶ 1944. Ἰον.Κ. ἄρθ. I τοῦ Ν. ις' τῆς 9 Μαΐου 1840 τοῦ Ζ' Ἰονίου κοινοβουλίου) καὶ Ν. Η' τῆς 18 Ἰουλίου 1852 τοῦ Ι' κοινοβουλίου), ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ νέου περὶ ὑποθηκῶν νόμου καθιερουίντος ἐπὶ παντὸς εἶδους ὑποθήκης τὴν εἰδικότητα τῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων, ἀναγκαιῶς ἔπρεπε νὰ προσκύψῃ σύγκρουσις καὶ ἐντεῦθεν περιπλοκὴ μεταξὺ τῶν δυνάμει τῶν προγενεστέρων καὶ τῶν δυνάμει τοῦ νέου νόμου ἐνυποθήκων δανειστῶν, σπουδαίως διακωλύουσα τὴν ἐλευθέραν τοῦ κτήματος μεταδίβασιν. Ὅθεν διὰ τοῦ προκειμένου μεταβατικοῦ νόμου ὠρίσθη ἵνα, ἐντὸς τῆς παρ' αὐτοῦ τεταγμένης προθεσμίας, ἐγγραφῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέου περὶ ὑποθηκῶν νόμου (τουτέστι δι' εἰδικῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ ἐκάστου ἀκινήτου) α') αἱ μὴ ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι καὶ τὰ προνόμια, ὅσα καὶ ἐγγράφως κατὰ τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους ἴσχυον. β') αἱ ἐγγεγραμμέναι ἤδη γενικαὶ ὑποθήκαι, εἴτε νόμιμοι, εἴτε δικαστικαί, καθ' ὅσον αὐταὶ ἐπεξετείνοντο διὰ γενικῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ πάντων ἀορίστως τῶν παρόντων καὶ μελλόντων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὰ ἄρθρ. 1958 καὶ 1959 Ἰον. Κ. Ἐκ τῶν προλεχθέντων δ' ἔπεται, ὅτι ὁ PNB' νόμος δὲν ὑπέβαλεν, οὐδ' ὑπῆρχεν ἄλλως ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλῃ εἰς νέαν ἐγγραφὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, τὰς συμβατικὰς ὑποθήκας καὶ τὰ εἰδικὰ ἐπὶ ὠρισμένων ἀκινήτων προνόμια, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ πωλητοῦ διὰ τὸ ὀφειλόμενον τίμημα, διότι ἐκεῖνα μὲν κατὰ τὸν τῆς Ἑπτανήσου νόμον (ἄρθρ. 1964, 1965 καὶ 1978 § 5 Ἰον. Κ.) ὑφίσταντο δι' εἰδικῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ ἐκάστοι τῶν ὑπεγγύων ἀκινήτων, ταῦτα δὲ ἅπαντά εἰσιν, ὡς προεφρήθη, εἰδικὰ ἐπὶ ὠρισμένων ἀκινήτων, χρῆζοντα πρὸς διατήρησιν αὐτῶν εἰδικῆς ἐγγραφῆς ἐπὶ τῶν βεβαρημένων κτημάτων (ἄρθ. 1940 καὶ 1945 Ἰον. Κ.).

Ἐπειδὴ, οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐν Πάτριας ἐφετεῖον ἀπεφάνητο ὅτι ὁ ἀναιρεσίμηνος Τ., ἰσχυριζόμενος δι' ἐκχέτηται εἰδικὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν πωληθέντων ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Π. κτημάτων, διὰ τὸ ὀφειλόμενον ἔτι τίμημα αὐτῶν, δυνάμει ἄρθρ. 1940 καὶ 1945 Ἰον. Κ., ὑπεχρεῶτο, κατὰ τὸν PNB' νόμον, νὰ ἐγγράψῃ ἐκ νέου τὸ προνόμιον αὐτοῦ εἰς τὰ εἰδικὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου καθιερούμενα βιβλία, ἐν ᾧ ὤφειλε μόνον νὰ περιο-

*) Ἡ διὰ Νόμου κύρωσις τοῦ Β. Διατάγματος δὲν ἐγένετο εἰσέτι.

ρισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἄν' ὁ εἰρημένος πωλητῆς διετήρησε τὸ πρόνομιον αὐτοῦ κατὰ Ἴον. Κ.

ΑΠ. 343 (1875). Ναὶ μὲν, κατ' ἄρθρ. 1 PNB' Νόμου, πᾶσα ἄγραφος ὑποθήκη κατὰ τοὺς τότε ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις κειμένους Νόμους, ὅπως διατηρήσῃ τὰ νόμιμα αὐτῆς αποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1836 Νόμου τοῦ Βασιλείου εἰς εἰδικὰ βιβλία ἐντὸς ἐνὸς ἐτους ἀπὸ 1 Ἀπριλ. 1866, ἀλλ' ἡ προθεσμία αὕτη διὰ μὲν τοῦ ΡΞΗ' Νόμου τῆς 19 Ἰανουαρίου 1867 παρετάθη ἐπὶ τρία εἰσέτι ἔτη, διὰ δὲ τοῦ ΤΑΓ' Νόμ. 17 Ὀκτ. 1867 παρετάθη ἀκόμη ἐπὶ ἄλλα τρία ἔτη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διὰ τοῦ ΡΞΗ' ταχθείσης, καὶ ἐπομένως, ἡ προκειμένη ἐγγραφεῖσα εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ βιβλία κατὰ τὸν Μάρτιον 1873, τοὔτεστι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς τελευταίας προθεσμίας, θεωρεῖται ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγγεγραμμένη, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἕνεκα τῆς διαρκείας τοῦ γάμου τῆς ἀναιρεσιβλήτου μετὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἀρχικοῦ κυρίου τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, δὲν ὑπόκειται εἰς παραγραφὴν.

ΑΠ. 349 (1875). Ἐπειδὴ, κατὰ συνδυασμένα ἄρθ. 1970 § 2 καὶ 1971 Ἴον. Κ. ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, καὶ διαρκούντος αὐτοῦ, ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως πάσης ἐγγραφῆς ὑποθήκη ὑπὲρ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν προῖκα καὶ τὰς γαμικὰς συμβάσεις αὐτῶν· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι τοιαύτη ἄγραφος ὑποθήκη μέχρι τέλους τῆς προθεσμίας, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ εἰδικὰ ἐπὶ τούτῳ βιβλία κατὰ τὸν PNB' Νόμον τῆς 8 Ἰανουαρ. 1866, θεωρεῖται, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἴον. Κ., ὥσανεὶ ἐγγεγραμμένη.

Ἐπειδὴ ἀπὸ 1 Ἀπριλ. 1866, ὅτε ἔλαβεν ἰσχὺν καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ὁ περὶ Ὑποθηκῶν νόμος τοῦ βασιλείου δυνάμει τοῦ PN' νόμου 20 Ἰαν 1866 καὶ τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τούτου Β. Διατάγματος 3 Φεβρ. 1866, ἰσχύουσι καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ τὰ περὶ παραγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν ἄρθρ. 21, 22, 50 § 2 καὶ 57, περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ἃ ἡ ἐγγραφὴ διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκείνου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὁποῖου ἐγένετο, καὶ ἡ οὕτως ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη συμπαραγράφεται τῇ ἀπαιτήσει, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐγένετο, ἀποσβέννυται δὲ διὰ τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης. Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται ὅτι α') τὰ ἄρθρ. 2008 § 5 περὶ τῆς ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν ὑπὲρ τρίτων διακατόχων τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ τεταγμένου πρὸς παραγραφὴν τῆς κυριότητος χρόνου, καὶ 2078 περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, δὲν ἰσχύουσι πλέον οὔτε ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας κατεστημένον κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου 1866 δικαίωμα παραγραφῆς, ὡς πρὸς τὰς ἐνυποθήκους ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἀμέσως προηγούμενῃ αἰτιολογίᾳ, καὶ ἂν αἱ ὑποθηκαὶ αὗται, ἄγραφοι οὖσαι, ἐνεγράφησαν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ εἰδικὰ βιβλία ἐντὸς τῆς πρὸς τοῦτο ταχθείσης προθεσμίας.

Νόμος ΡΝ' τῆς 30 Ἰανουαρίου 1866. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυροῦσης νομοθεσίας.

1. Ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1866 καὶ πλὴν τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὀριζομένων ἐξαιρέσεων, λαμβάνει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἡ ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ κειμένη νομοθεσία καὶ πρὶν ἰσχύουσα ἡ νομοθεσία τοῦ πρώην Ἠνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων. Δύνανται ὁμως νὰ ἐνεργηθῇ ἡ εἰσαγωγή τῶν νόμων καὶ πρὸ τῆς τεταγμένης προθεσμίας διὰ Β. διαταγμάτων, ἅπερ θέλουσιν ἐκάστοτε ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑποχρεωτικῆς αὐτῶν ἰσχύος. Ὁ χρόνος οὗτος δὲν δύναται νὰ εἴναι βραχύτερος τοῦ ἐνὸς τοῦλάχιστον μηνὸς ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀστικοῦ νόμου τοῦ βασιλείου δημοσιεύσεως τῶν διαταγμάτων, μεθ' ὧν θελοῦσι δημοσιεῦσθαι καὶ οἱ εἰσαχθῆσόμενοι νόμοι.

2. Τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν θέλει ἐπεκταθῇ ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς αὐτόθι τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου ἀστικοῦ κώδικος αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου. — Αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου νόμου περὶ ἐκτιμῆσεως τοῦ ἐλαιοκάρπου κατὰρχοῦνται ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς δικονομίας, αἱ δὲ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διατάξεις τῆς αὐτῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐφαρμόζονται καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου. — Αἱ περὶ ἐπανελεύσεως τῶν κτημάτων διατάξεις τοῦ Ἰονίου κώδικος ἀναστέλλονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἀστικοῦ κώδικος. Οἱ παρὰ τὰς διατάξεις τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Ἑπτανήσου ἤδη κρατούμενοι ἀπολύονται πάραυτα.

3. Ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων Β' τμήματος τοῦ α' βιβλίου τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ κείμεναι περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων καὶ περὶ διαθηκῶν διατάξεις.

4. Ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν προερχομένων ἐκ δανείων συν-

αφθέντων πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς δικονομίας δὲν θέλει ἰσχύει ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηρίσεως τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων πραγμάτων Β. Διατάγματος, ἀλλὰ τηροῦσι τὸ κῦρος αἱ ὑφιστάμεναι αὐτόθι ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν καὶ κατακύρωσιν διατάξεις.

5. Διὰ Β. δικτάγματος κανονιθῆσονται τὰ περὶ τῶν δικῶν, αἵτινες ἤθελον εἶναι ἐκκρεμεῖς καθ' ὃν χρόνον κατὰ τὸν παρόντα νόμον λάβωσιν ἰσχὺν αἱ εἰσχυρόμεναι δικονομίαι.

6. Αἱ διαδικασίαι περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, αἱ ἀρξάμεναι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πολιτικῆς δικονομίας, διεκπεριούνται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Ἰονίου δικονομίας.

7. Οἱ περὶ ἐπιβολῆς φόρων νόμοι τοῦ Βασιλείου, ὅσοι δὲν εἰσῆχθησαν ἢ δὲν εἰσαχθῶσιν εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους δι' ἐδικῶν νόμων, δὲν θέλουσιν ἰσχύει αὐτόθι· ἀντὶ αὐτῶν δὲ θέλουσιν ἰσχύει προσωρινῶς οἱ φορολογικοὶ νόμοι τοῦ πρώην Ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, ἐὰν δὲν ἡκυρώθησαν καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιηθῆσαν ὑπὸ τῶν ἐδικῶν νόμων.

8. Οἱ περὶ δημοτικῆς φορολογίας νόμοι τοῦ Βασιλείου λαμβάνουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ ψηφίσωσι τοὺς δημοτικούς προϋπολογισμοὺς ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης.

9. Τὰ περὶ ἄλλας νῦν κείμεναι ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις θέλουσι διατηρηθῆ ὡς ἔχουσιν, ἕως οὗ ληφθῇ ἐδικὴ περὶ αὐτῶν νομοθετικὴ πρόνοια.

10. Μέχρι τῆς παρελεύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 8 τεταγμένης προθεσμίας διατηροῦσι προσωρινῶς τὸ κῦρος ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις αἱ νῦν κείμεναι αὐτόθι περὶ ἐπιχωρίων προσόδων διατάξεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τοὺς πρὸς ἀφομοίωσιν τῆς νομοθεσίας τῶν Ἰονίων Νήσων ἐκδοθέντας καὶ ἐκδοθησομένους νόμους.

11. Ἀφ' οὗ χρόνου λάβωσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν οἱ περὶ δημοτικῆς φορολογίας νόμοι τοῦ Βασιλείου καὶ μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἐδικοῦ νόμου περὶ τῆς κατὰ δήμους δικονομίας τῆς ἐπιχωρίου περιουσίας τῶν νήσων, ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας ἐκὰ-

στης νήσου ἀντιτίθεται εἰς ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τώσων μελῶν, ὅσοι εἰσὶν οἱ συνιστῶντες ἐκάστην νήσον δῆμοι.

ΑΠ. 61 (1898). Ἐπειδὴ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1817 τῆς Ἰονίου πολιτείας καθιέρωσε τὸ μὲν Γενικὴν Κυβέρνησιν, διαχειριζομένην τὸν γενικὸν θησαυρὸν τοῦ Κράτους, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ θησαυροῦ ἐκάστης νήσου, καὶ τὰ κτήματα, ἅτινα ἐχρησίμευον πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους ὑπηρεσίαν, τὸ δὲ ἐγγώριον ἐκάστης νήσου διοίκησιν, ἐνασχομένην ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων συμβουλίων, εἰς ἃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως ἐπιτήρησιν ἀνετέθη καὶ ἡ διαχείρισις τῆς ἐγγωρίου ἐκάστης νήσου περιουσίας, τὴν ὁποῖαν καθώρισε καὶ ἐχώρισε τῆς δημοσίας ὁ Νόμος ἰδίως 10 τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐκ τούτων ἀναγκαιῶς ἐπεταῖ ὅτι οὐχὶ ἅπαντα ἡ ἐν ἐκάστη νήσῳ μὴ ἰδιωτικὴ κτήσις ἀνήκει εἰς τὴν ἐγγώριον περιουσίαν, ἀλλὰ μόνον ἐκείνη, ἣν οἱ νόμοι καὶ ἰδίως ὁ Νόμος 10 τοῦ Κοινοβουλίου καθώρισε, πᾶσα δὲ ἡ λοιπὴ ἀνήκειν εἰς τὸ κράτος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως διαχειριζομένη. Τοῦτο δὲ σαφῶς συνάγεται καὶ ἐκ τῶν ἀρθρ. 373 καὶ 374 Ἰον. Πολ. Δικ., καθ' ἃ τὴν Γενικὴν Κυβέρνησιν εἰς δίκας ἀφορῶντας αὐτὴν ὡς ἐνάγουσαν ἢ ἐναγομένην ἀντιπροσωπεύει ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκτιμῆσθαι τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀρχικῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐκ τούτου πεισθὲν δικανικῶς ὅτι τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἡγεῖρεν ὁ εἰσαγγελεὺς Ληξουρίου ὡς ἐκπροσωπῶν, οὐχὶ τὸ ἐγγώριον τῆς Κεφαλληνίας Συμβούλιον, ἀλλὰ τὴν Γενικὴν Κυβέρνησιν, οὐδὲνα νόμον παρεβίασε καὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν παρεμπιπτουσαν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιορεσειόντος Ἀδελφάτου, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἢ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπανάληψις τῆς ἀρχικῆς δίκης, ὡς διαδόχου τοῦ ἐγγωρίου Συμβουλίου καὶ οὐχὶ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ἀνήκειν ἡ δίκη, οὐδεμίαν δ' ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης δίκης εἶχεν ἐπιρροὴν ἢ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἐὰν τὸ διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς διεκδικούμενον ἀνῆκεν ἢ οὐ κατὰ κυριότητα εἰς τὴν ἐγγώριον περιουσίαν, διότι κατὰ ταύτην ἐπρόκειτο μόνον περὶ τοῦ τίς ἡγεῖρε τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπομένως τίς ἐδικαίωτο δι' ἐπαναλήψεως νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην ὡς διάδοχος τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος.

ΑΠ. 202 (1895). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται ὡς ὁμολογηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιορεσειόντος Δημοσίου α') ὅτι πρὸς τὴν σύνδον τῶν δυτικῶν ἱερέων τῆς Ζακύνθου ἐπὶ ἐνετοκρατίας ἀπενεμήθη χορηγίμα σίτου κοιλὰ 107, εἰσπραττομένον ἐκ τῆς δημοσίας δεκάτης ὠριζόμενων χωρίων καὶ β') ὅτι τὴν τοιαύτην χορηγίαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς τούτους καὶ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐπὶ ἀγγλικῆς προστασίας ἐξακολούθησε μετατρέψασα αὐτήν, ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης καταργήσεως τῆς δεκάτης, εἰς χορήματα, ἥτοι τὴν ἀξίαν 256 κοιλῶν σίτου· τούτων δὲ τεθέντων, τὴν τακτικὴν ἀπονομὴν τοῦ χορηγήματος τούτου ὀφείλει νῦν πρὸς τοὺς ἐν Ζακύνθῳ δυτικούς ἱερεῖς, ὡς δικαίωμα αὐτῶν, καὶ τὸ ἐλληνικὸν Δημόσιον, διότι τὸ ἀρθρ. 4 τῆς συνθήκης περὶ ἐνώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος ρητῶς ὁρίζει, ὅτι διατηροῦνται ἡ

εἰδική προστασία ἢ ἐγγυηθεῖσα πρὸς τὴν καθολικὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ τὰ πλεονεκτήματα ὧν αὕτη ἀπολαμβάνει, ἐν τῇ τριαύτῃ δερῇ τῆς συνθήκης προσδήλως καὶ ἢ προκειμένη χρηγία, ὡς πλεονέκτημα τῶν δυτικῶν ἱερέων τῆς Ζακύνθου, περιλαμβάνεται, ἀνεξαρτήτως τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἀρχικῶς αὕτη ἐδόθη, ἀνυπόστατοι δὲ οἱ ἀντιθετοὶ λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ κατ' ἑτος προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τοῦ σίτου πρὸς τὸν εἰρημὲνον σκοπὸν, οὐδαμῶς ὀρίζεται ὅτι γίνεται διὰ πρωτοκόλλου, ἐπὶ τούτῳ συντασσομένου ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ἀποφινόμενον ἄρα τὸ ἐφετεῖον οὐχὶ ὑποχρεωτικὸν διὰ τοὺς δυτικούς ἱερεῖς Ζακύνθου τὸν τοιοῦτον προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ σίτου, οὐδένα παρεβίασε νόμον.

12. Ἐκαστον δημοτικὸν συμβούλιον ἐκλέγει, εἴτε ἐντὸς τῶν ἰδίων αὐτοῦ μελῶν, εἴτε ἐκτός, ἐπιτροπὸν τοῦ δήμου ὡς μέλος τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐπιτροπῆς. — Ὁ προϊστάμενος τῆς δικητικῆς ἀρχῆς εἶνε πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς.

13. Τὰ ἐκ τῆς περιουσίας ἐκάστης νήσου εἰσοδήματα διανεμόνται εἰς τοὺς δημούς αὐτῆς ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου, ἂφ' οὗ προηγούμεως ἀνακρεθῶσι· 1) τὰ ἔξοδα τῆς δικησεως καὶ εἰσπράξεως· 2) τὰ πρὸς συντήρησιν τῶν νοσοκομείων, πλὴν τοῦ ἐν Κερκυρᾷ φρενοκομείου, ἔξοδα.

14. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἐκάστου δήμου ὀφείλουσι, τῇ αἰτήσῃ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 11 ἐπιτροπῆς, νὰ ἐκτελῶσι πάσας τὰς ἀπαιτουμένας πράξεις εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ κειμένων ἐγχωρίων κτημάτων.

15. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς ἐπιτρέπεται εἰς τὸ οἰκεῖον δημοτικὸν συμβούλιον ἔφσεις, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως, ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργοῦ, ὅστις ἀποφασίζει ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν.

16. Οἱ νόμοι τοῦ πρώτου Ἠνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων, δι' ὧν ἐχορηγήθησαν εἰς ἐταιρείας εἰδικὰ δικαιώματα, διατηροῦσι τὸ κύρος ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις.

17. Οἱ περὶ ὁδοποιίας, περὶ φρενοκομείου, περὶ πτωχοκομείου, περὶ ἐνεχυροδανειστηρίου, περὶ ἐξοικονομικῶν τραπέζων καὶ ἄλλων τοιούτων ἰδρυμάτων ὑφιστάμενοι ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις νόμοι καὶ κανονισμοὶ δὲν καταργοῦνται διὰ τοῦ παρόντος νόμου.

18. Οἱ παρὰ τοῖς Ἰονίοις δικαστηρίοις δικηγόροι δικτηροῦσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος των.—Οἱ πρόεδροι τῶν δικαστηρίων θέλουσιν ὑποβάλλει πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, κατὰλογον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας των κεκτημένων τὸ δικαίωμα τοῦ δικηγορεῖν, ὅπως ἐκδοθῶσι τὰ περὶ τοῦ διορισμοῦ των Β. διατάγματα.

19. Οἱ μέχρι τοῦδε ἐξασκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποδικηγόρου ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανται ὡς συνήγοροι ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων εἰς πολιτικὰς καὶ ποινικὰς ὑποθέσεις, καὶ ἂν παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τούτοις ὑπάρχωσι διωρισμένοι πλείονες τῶν τεσσάρων δικηγόροι.—Ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου οἱ πρόεδροι τῶν δικαστηρίων θέλουσιν ὑποβάλλει κατὰλογον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας των ὑποδικηγόρων πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, ὅπερ θέλει ἀναγνωρίσει αὐτούς.

20. Οἱ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἱατροί, φαρμακοποιοί, καὶ οἱ καὶ δικτηροῦσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος των.—Οἱ προϊστάμενοι τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν θέλουσιν ὑποβάλλει πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργεῖον, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, κατὰλογον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας των κεκτημένων τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα, ὅπως ἄρμοδιῶς ἀναγνωρισθῶσι.

ΑΠ. 113 (1876). Οὐδεμία ἐν 2011 ἀρθρ. Ἰον. Κ. διακρίσεις γίνεται μεταξὺ εἰδικῆς καὶ γενικῆς ὑποθήκης ὥστε καὶ ἡ ἐγγραφή τῆς τελευταίας τὰς αὐτὰς παράγει συνεπίας, οἷας καὶ ἡ τῆς εἰδικῆς ἀπέναντι τοῦ εἰς ὃν μετεβιβάσθῃ τὸ ἀκίνητον, ἂν ἡ ἐγγραφή αὐτῇ, στηρίζομένη ἐπὶ δικαιογράφου ἀρχαιοτέρου τοῦ τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἐγένετο ἐντὸς τῶν δεκαπέντε τουλάχιστον ἡμερῶν ἀφ' ἧς μετεγράφη ὁ τίτλος τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Ἄρα ἡ ἐγγραφή τῆς γενικῆς ὑποθήκης ἰσχύει πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐνυποθήκου δικαιώματος.

Β. Διάταγμα 30 Ἰανουαρίου 1866. Περὶ τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ δημοσιεύσεως τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Κράτει ἰσχυοῦσης πολ. δικονομίας.

Διατάσσομεν, ἵνα συγχρόνως μὲ τὸν νόμον ΡΝ' τῆς 20 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. δημοσιευθῇ καὶ ὁ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1834 νόμος

περὶ πολιτικῆς δικονομίας, ὡς συνεπληρώθη ἢ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἀκολουθῶν νόμων καὶ Διατάγματων δημοσιευθητομένων ἐπίσης· α') τοῦ νόμου τῆς 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν ἢ ὁλοκλήρων δικαστηρίων· β') τοῦ Διατάγματος τῆς 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἀγωγῆς κκαδικίου· γ') τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ πρκαστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων κ.λ.π.· δ') τοῦ νόμου τῆς 22 Φεβρ. 1847 περὶ πρκαστάσεως διὰ πληρεξουσίων καὶ συνηγῶρων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ πταισματοδικῶν· ε') τοῦ νόμου τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1838 περὶ κατὰβολῆς τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων διὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἀποστολὴν δικογράφων· ς') τοῦ Διατάγματος τῆς 13 Μαΐου 1835 περὶ τῶν δικαιωμάτων πορείας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις· ζ') τοῦ Διατάγματος τῆς 25 Μαΐου 1835 περὶ τῶν εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις δικαιωμάτων τῶν μαρτύρων, πρκαματογνωμόνων, ἐμπειροτεχνῶν κλπ.· η') τοῦ νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1838 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρου 490 τῆς πολιτικῆς δικονομίας· θ') τοῦ Διατάγματος τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ τῆς προθεσμίας πρὸς ἀναικοπὴν τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων· ι') τοῦ Διατάγματος τῆς 24 Ἀπριλίου 1836 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρου 682 § α' τῆς πολιτικῆς δικονομίας· ια') τοῦ νόμου τῆς 10 Αὐγούστου 1836 περὶ πρκαβόλου· ιβ') τοῦ Διατάγματος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ κατὰσχέσεως καὶ πλειστηριάσεως τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων πρκαγμάτων· ιγ') τοῦ Διατάγματος τῆς 10 Νοεμβρίου 1836 περὶ τῆς πρκακταχθέσεως γρημάτων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν πρσωπικῆς κρκτησεως.

Β. Διατάγμα 11 Φεβρουαρ. 1866. Περὶ ἰσχύος ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. πολ. καὶ ποινικῆς δικονομίας καὶ ἐμπορικοῦ νόμου.

1. Ἀπὸ τῆς 24 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἰσχύουσιν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις καὶ τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῶν οἱ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύοντες νόμοι· Α'. Ὁ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1834 νόμος περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων, ὡς συνεπληρώθη ἢ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἐξῆς νόμων καὶ Διατάγμάτων· α') τοῦ νόμου τῆς 24 Μαρτίου 1843 περὶ τῶν ἐιδικῶν ἐμπορο-

δικείων· β') τοῦ Διαιτ. τῆς 6 Δεκεμβρίου 1837 περὶ αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρὰ ἐμποροδικαίας δικαστῶν· γ') τοῦ Διαιτ. τῆς 16 Ὀκτωβρ. 1836 περὶ τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τῶν κατ'αλόγων πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἐμποροδικῶν· δ') τοῦ Διαιτάγματος τῆς 30 Ἰουν. 1839 περὶ περιστολῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνέδρων· ε') τοῦ Διαιτάγ. τῆς 22 Ἰανουαρίου 1837 περὶ τοῦ τρόπου τῆς συμπληρώσεως τῶν κατ'αλόγων τῶν ἐνόρκων· ς') τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1848 περὶ τῆς συντάξεως τῶν κατ'αλόγων καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων· ζ') τῶν Διαιταγμάτων τῆς 22 Νοεμβρίου 1833 καὶ τῆς 4 Ἀπριλίου 1848 περὶ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν καὶ ὥρων τῶν δημοσίων γραφείων· η') τῶν Διαιταγμάτων τῆς 10 Νεβρίου 1836, τῆς 27 Ἰουλίου 1836, τῆς 4 Σεβρίου 1836, τῆς 15 Νεβρίου 1847 καὶ τῶν νόμων τῆς 27 Φεβρουαρίου 1842 περὶ ἐξετάσεως τῶν δικηγόρων, περὶ προσκλήσεως τοῦ δικασιώματος τοῦ δικηγόρου, περὶ τῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παρυστάσεως τῶν δικηγόρων κλπ.· θ') τοῦ Διαιτάγματος τῆς 8 Μαΐου 1835 περὶ τῶν δικασιωμάτων τῶν δικηγόρων· ι') τοῦ Διαιτάγματος τῆς 21 Μαρτίου 1836 περὶ ἀναπληρώσεως τῶν συμβολαιογράφων· ια') τοῦ νόμου τῆς 13 Ὀκτωβρ. 1841 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρ. 217 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ· ιβ') τοῦ Διαιτάγματος τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 276 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ· ιγ') τοῦ Διαιτάγματος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ προσθήκης εἰς τὸ ἄρθρ. 293 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.—Β'. Ὁ ἀπὸ 2 Ἀπρ. 1834 νόμος περὶ πολιτικῆς δικονομίας μετὰ τῶν ἐκδοθέντων πρὸς συμπλήρωσιν ἢ τροποποίησιν αὐτοῦ νόμων καὶ Διαιτ., ὡς ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 12 Φεβρ. ἐ.ε. φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως.—Γ'. Ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπρ. 1835 Β. Διαιτ. εἰσαχθεὶς ἐν τῷ ἐλληνικῷ Βασιλείῳ ἐμπορικὸς νόμος, ὁ ἀπὸ 2 Μαΐου 1835 νόμος περὶ ἀρμολιότητος τῶν ἐμποροδικείων, δημοσιευθεὶς ἤδη ἐν τῷ παρρητήματι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12 φύλλου τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὁ νόμος τῆς 13 Νοεμβρίου 1851 περὶ βιβλίων ναυτοδυνείων.—Δ'. Ὁ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1834 νόμος περὶ ποινικῆς δικονομίας ὡς συνεπληρώθη διὰ τῶν ἐξῆς Διαιταγμάτων· α') τοῦ Διαιτάγ. τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1837 περὶ παρυστάσεως τῶν συνεδριάσεων τῶν κακουργιοδικείων· β')

τοῦ Διατάγματος τῆς 22 Ἰανουαρίου 1837 περὶ τῆς διὰ πληρεξουσίου παρυστάσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν ἐν τῇ φυλακῇ κρατουμένων.—Ε'. Ὁ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1833 ποινικὸς νόμος ὡς συνεπληρώθη ἢ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἐξῆς νόμων καὶ Διαταγμάτων· α') τοῦ νόμου τῆς 28 Ἰουνίου 1846 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ποινικοῦ νόμου· β') τοῦ Διατάγματος τῆς 20 Μαΐου 1836 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ αὐτοῦ νόμου· γ') τοῦ νόμου τῆς 20 Νοεμβρίου 1837 περὶ ἐξυβρίσεως ἐν γένει καὶ περὶ τύπου· δ') τοῦ νόμου τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1844 περὶ παραβάσεως τῆς διὰ χειραψίας ὑποσχέσεως· ε') τοῦ νόμου τῆς 30 Μαρτίου 1845 περὶ νευταπάτης καὶ πειρατείας· ς') τοῦ Διατάγματος τῆς 18 Φεβρουαρίου 1833 περὶ ἀδείας τοῦ ὀπλοφορεῖν· ζ') τῶν Διαταγμάτων τῆς 26 Ἰουνίου 1836 περὶ τροπολογίας τῶν ἄρθρων 588 καὶ 690 τοῦ ποινικοῦ νόμου· η') τοῦ νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1848 περὶ ζυγοκλοπῆς καὶ ζυγοκτονίας· θ') τοῦ Διατάγμ. 13 Μαΐου 1836 περὶ τῆς προξενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῆς βοσκῆς τῶν ζώων.—Ϝ'. Τὸ Διάταγμα τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1834 περὶ ποινικῆς διατιμῆσεως καὶ τὸ Διάταγμα τῆς 11 Μαρτίου 1835 περὶ τῶν ἐξόδων τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης.

2. Ἀπὸ τῆς 24 Μαρτίου ἐ. ἔ. καταργοῦνται τὰ ἤδη ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ὑφιστάμενα δικαστήρια, καὶ θέλουσι κάμει ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν των τὸ ἐφετεῖον Κερκύρας, τὰ πρωτοδικεῖα Κερκύρας, Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ τὰ συσταθσόμενα ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις εἰρηνοδικεῖα.

3. Αἱ μὴ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ἐκδεδικασμένοι ὑποθέσεις παρὰ τῶν ὑφισταμένων μέχρι τῆς 24 Μαρτίου ἐ. ἔ. δικαστηρίων μεταβιβάζονται εἰς τὰ νέα δικαστήρια.—Αἱ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ συμβουλίῳ τῆς δικαιοσύνης ἐκκρεμεῖς πολιτικαὶ καὶ ποινικαὶ ὑποθέσεις μεταβιβάζονται εἰς τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας· εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον μεταβιβάζονται καὶ αἱ ἐκκρεμεῖς ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν κακουργιοδικείων.—Αἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικείοις καὶ ἐμποροδικείοις ἐκκρεμεῖς δίκαι μεταβιβάζονται εἰς τὰ νέα πρωτοδικεῖα, εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν περιλαμβάνονται. Ἐξαίρουνται αἱ ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν ἢ τῶν ἐμποροδικῶν ἐκκρεμεῖς δίκαι ἐν ταῖς νήσοις, ἐνθα δὲν θέλει ἐδρεύει κατὰ τὴν

νέαν νομοθεσίαν πρωτοδικεῖον, αἵτινες μεταβιβάζονται εἰς τὸν εἰρηνοδίκην τῆς οἰκείας νήτου, ἂν καὶ κατὰ τὴν νέαν νομοθεσίαν δὲν ὑπερβαίνουνσι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ.—Αἱ παρὰ τοῖς ἐροδικαστηρίοις ἀνγκοπαὶ κατὰ γάμου, αἰτήσεις περὶ ἀκυρότητος γάμου καὶ αἱ περὶ διαζυγίου, μεταβιβάζονται εἰς τὰ πρωτοδικεῖα.—Αἱ παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις ἐκκρεμεῖς δίκαι μεταβιβάζονται εἰς τὰ νέα εἰρηνοδικεῖα, εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν περιλαμβάνονται.

4. Αἱ ὑποκείμεναι εἰς ἔφεσιν ἀποφάσεις τῶν αὐτῶν δικαστηρίων ἐκκαλοῦνται, αἱ μὲν τῶν εἰρηνοδικεῶν εἰς τὰ πρωτοδικεῖα, εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν περιλαμβάνονται, αἱ δὲ τῶν λοιπῶν δικαστηρίων, εἰς τὰ ἀρμοδία ἐφετεῖα· ἡ ἔφεσις γίνεται ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς νέας πολιτικῆς δικονομίας ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως· ἡ προθεσμία αὕτη παρεκτείνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 τῆς νέας πολιτικῆς δικονομίας· ἡ περὶ τὴν ἔφεσιν διαδικασία γίνεται κατὰ τὴν νέαν νομοθεσίαν.

5. Αἱ ποινικαὶ δίκαι, αἱ μὴ περατωθεῖσαι ὀριστικῶς κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος νόμου ἀναφερόμενον χρόνον, μεταβιβάζονται εἰς τὰ νέα ποινικὰ δικαστήρια, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁπῶν περιλαμβάνονται αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, παρ' αἷς διετέλουν ἐκκρεμεῖς, ἤτοι αἱ εἰς τὴν ἀρμοδιότητά τῶν μονομελῶν πλημμελειοδικεῶν καὶ ποινικῶν ἀναθεωρητικῶν δικαστηρίων ὑπάρχοντες δίκαι, εἰς τὰ πλημμελειοδικεῖα, αἱ δὲ εἰς τὴν ἀρμοδιότητά τῶν κακουργιοδικεῶν, εἰς τὰ κακουργιοδικεῖα τῆς οἰκείας περιφέρειας τῶν ἐφετῶν.

6. Αἱ εἰς ἔφεσιν ὑποκείμεναι ποινικαὶ ἀποφάσεις ἐκκαλοῦνται, αἱ μὲν τῶν μονομελῶν πλημμελειοδικεῶν, εἰς τὰ νέα πλημμελειοδικεῖα, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁπῶν περιλαμβάνονται, αἱ δὲ τῶν κακουργιοδικεῶν, εἰς τὸ ἐφετεῖον Κερκύρας· ἡ διαδικασία τῆς ἐφέσεως γίνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 355 καὶ ἐπόμενα τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἡ δὲ πρὸς ἔφεσιν πενήθημερος προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς 24 Μαρτίου ἐ. ἔ. Εἰς τὴν ἀνάρεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐφετείου Κερκύρας ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 457 καὶ 458 ἐδάφ. 3, 6, 7, 8, 14—19 τῆς ποινικῆς δικονομίας ὠρισμένα.

7. Τὰ δικαστήρια, εἰς ἃ αἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμεναι ὑποθέ-

σεις μεταβιβάζονται, θέλουσιν ἐκδικάζει αὐτὰς κατὰ τὰς δικτυπώσεις καὶ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν νέων δικονομιῶν· αἱ ἀποφάσεις δ' αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς τὰ κατὰ τὰς αὐτὰς δικονομίας ἐπιτρέπομενα ἐνδικα μέσα.

8. Αἱ ἐκκρεμεῖς ἀνακρίσεις μεταβιβάζονται εἰς τὰς νέας ἀνακριτικὰς ἀρχάς, αἵτινες θέλουν διεξάγει αὐτὰς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς νέας ποινικῆς δικονομίας, οὐδεμίαν δὲ ἐπὶ κακουργήματι κατηγορίαν εἰσάγειται εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. εἰ μὴ κατὰ τὰς δικτάξεις τῶν ἄρθρων 247 καὶ ἐπόμενα τῆς νέας ποινικῆς δικονομίας.

9. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος μνημονευόμενοι νόμοι θέλουσι δημοσιευθῇ συγχρόνως μὲ τὸ παρὸν Διάταγμα ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς 25 Μαρτίου ἑ. ἑ., ἐκτὸς τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου, δημοσιευθέντων ἤδη.

Β. Διάταγμα 12 Φεβρουαρίου 1866. Περὶ δημοσιεύσεως νόμων καὶ διαταγμάτων, εἰσαχθησμένων καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ.

Διτάσσομεν νὰ δημοσιευθῇ ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦδε τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας Β. διάταγμα μετὰ τῶν ἐξῆς σχετικῶν αὐτῷ νόμων καὶ διαταγμάτων, ὅπως ἰσχύη ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ψηφισθέντος περὶ τούτου νόμου.

Β. διάταγμα τῆς 28 Μαρτίου 1835 περὶ ἐσωτερικῶν δικατηρίων.

Β. διάταγμα τῆς 3 Ἀπριλίου 1835 περὶ ὑγιεινῆς οἰκοδομῆς τῶν πόλεων καὶ κωμῶν.

Β. διάταγμα τῆς 6 Ἀπριλίου 1835 περὶ ἀγορανομικῶν καὶ ἀστυνομικῶν δικτάξεων.

Νόμος τῆς 13 Μαΐου 1835 περὶ προσενουμένης εἰς τοὺς ἀγροὺς βλάβης ἐκ τῶν βοσκῶν τῶν ζώων.

Β. διάταγμα τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ληχείων.

Β. διάταγμα τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐπιτηρέσεως τῶν δημοσίων ὁδῶν.

Β. διάταγμα τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ὀπλοφορίας τῶν ἀγροφυλάκων.

Β. διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δεινδροφυτειῶν.

Β. διάταγμα τῆς 12 Ἰανουαρίου 1836 περὶ τῆς καθ' ὁδὸν ἀπαντήσεως τῶν ἀμαζῶν καὶ ἐφίππων.

Νόμος τῆς 5 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰς ἄλλας φυτείας φθορῶν.

Β. διάταγμα τῆς 5 Ἰουνίου 1842 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διατάξεων καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ Βασιλείου πόλεις, κώμας καὶ χωρία.

Β. διάταγμα τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Β. διάταγμα τῆς 12 Νοεμβρίου 1836 περὶ προσθήκης εἰς τὸ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Β. διάταγμα.

Νόμος τῆς 16 Φεβρουαρίου 1848 περὶ ἡχαντώσεως τῶν περιπλανωμένων ζῴων, χοίρων καὶ αἰγῶν.

Β. διάταγμα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1852 περὶ κατεδαφίσεως ἐπισφαλῶν οἰκοδομῶν.

Β. διάταγμα τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1852 περὶ κατεδαφίσεως τῶν ἐπὶ παρὰβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς ἀνεγερθεῖσων οἰκοδομῶν.

Β. διάταγμα τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ τῶν ἐξόδων τῆς κατεδαφίσεως τῶν ἐπισφαλῶν οἰκοδομῶν.

Νόμος τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1856 περὶ κατσκευῆς πεζοδρομίων καὶ ὑπονόμων.

Νόμος τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1856 περὶ ἀγροφυλακῆς.

Β. διάταγμα τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου περὶ ἀγροφυλακῆς.

Β. διάταγμα τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου περὶ πεζοδρομίων καὶ ὑπονόμων.

Β. διάταγμα τῆς 12 Ἰουλίου 1858 περὶ ἐργοστασίων, ἐν οἷς κατσκευάζεται τὸ πρὸς φωτισμὸν ἄριον.

Β. διάταγμα τῆς 31 Ἰουλίου 1854 περὶ πεζοδρομίων.

Β. διάταγμα τῆς 18 Αὐγούστου 1861 περὶ καλονισμοῦ τῶν πρὸς κατάρσεις τοῦ πυρὸς ἐνεργειῶν.

Θέλουσι δημοσιευθῇ προτέτι :

Α'. Ἀπασχ ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1864 Ἡμετέρου δικτάγματος, κυρωθέντος διὰ τοῦ ΡΛΓ' νόμου, εἰσχυθεῖσχα εἰς Ἐπτάνησον νομοθεσία περὶ ἀστικῆς ἐν γένει καὶ ἐξωτερικῆς ὑγειονομίας.

Β'. Τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Β. δικτάγμα περὶ σωφρονιστικῆς, ὅπως ἐσχύη ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ΡΝ' νόμου ὀριζομένου χρόνου.

Γ'. Οἱ περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος νόμοι καὶ δικτάγματα.

Β. Διάταγμα 18 Φεβρουαρίου 1866. Περὶ τῆς εἰς τὴν Ἐπτάνησον ἐφαρμογῆς τῶν σχετιζομένων μετ' τὸν περὶ χερτοσήμου νόμον διατάξεων

Διατάσσομεν ἵνα δημοσιευθῶσιν ἐν Ἐπτανήσῳ καὶ οἱ ἐπόμενοι νόμοι καὶ δικτάγματα, ἅτινα κατὰ τὸ ἀρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 ΡΙΣ' νόμου περὶ χερτοσήμου (δημοσιευθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 60 ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1865 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως) ἐφαρμόζονται καὶ ἐν Ἐπτανήσῳ, καθ' ὅσον διὰ τοῦ δικληρθέντος ΡΙΣ' νόμου δὲν ἐτροποποιήθησιν.

α') Διάταγμα 14 Αὐγούστου 1835 περὶ χερτοσήμου.

β') Ὅμοιον τῆς αὐτῆς χρονολογίας περὶ σφραγίσεως χρονολογίων καὶ χερτοφυλακίων, ὀριζομένων τῶν πόλεων Κερκύρας, Ζακύνθου καὶ Ἀργεστολίου, ὡς τόπων σφραγίσεως τῶν τοιούτων διὰ τὴν Ἐπτάνησον.

γ') Ὅμοιον 17 Αὐγούστου 1836, περὶ τοῦ χορηγουμένου τέλους χερτοσήμου εἰς τοὺς συμβολαιογράφους καὶ δικαστικούς κλητῆρας.

δ') Ὅμοιον τῆς αὐτῆς χρονολογίας περὶ νοθεύσεως χερτοσήμου.

ε') Ὅμοιον 20 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ληχείων.

ς') Ὅμοιον 23 Ὀκτωβρίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἀρθρου 54 τοῦ περὶ χερτοσήμου νόμου.

ζ') Ὁμοιον 6 Νοεμβρίου 1836 περὶ τῆς μὴ συναποστολῆς τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας στελλόμενα ἐγγράφα.

η') Ὁμοιον 27 Νοεμβρίου 1836 περὶ τοῦ χαρτοσήμου τῶν φορτωτικῶν ἐγγράφων.

θ') Ὁμοιον 27 Δεκεμβρίου 1836 περὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων.

ι') Ὁμοιον 14 Μαρτίου 1843 περὶ εὐκολίας τῆς εἰδικῆς σφραγίσεως τῶν χρονολογιῶν κτλ.

ικ') Νόμος 15 Ἀπριλίου 1843 περὶ πωλήσεως σφραγιστοῦ χάρτου.

ιβ') Ὁμοιον 11 Μαρτίου 1843 περὶ κτεδηλοποιίας τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

ιγ') Ὁμοιον 12 Μαΐου 1843 περὶ τιμωρήσεως τῶν ἄνευ ἀδείας κατασκευαζόντων χάρτην μὲ ὑδάτινον σημεῖον.

Οἱ μνημονευθέντες ἀνωτέρω νόμοι καὶ διατάγματα ἐφαρμόζονται ἐν Ἑπτανήσῳ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐφαρμόζεται αὐτόθι ὁ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1865 ΡΙΣ' νόμος.

Νόμος ΡΝΗ' τῆς 5 Μαρτίου 1866. Περὶ καταργήσεως τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἐκτελεστικῆς ἀστυνομίας.

1. Ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐκτελεστικὴ ἀστυνομία καταργεῖται, καὶ παύει τῆς ὑπηρεσίας ἅπαν ἐν γένει τὸ προσωπικὸν αὐτῆς, δικτηρουμένων τῶν τυχόν κεκτημένων δικαιωμάτων συντάξεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν ἰσχύϊ νόμων.

2. Ἡ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νομοθεσία ἰσχύει καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ.

Β. Διάταγμα 14 Μαρτίου 1866. Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ διαφορῶν νόμων.

Διτάσσομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐξῆς νόμων καὶ ψηφισμάτων τῆς Β' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, ὧν ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἐν ἐκάστη νήσῳ ἐν κ μῆνα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως.

Α') Τοῦ α' βιβλίου τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἀστικοῦ νόμου, ἐκτὸς τοῦ περὶ ληξικρχικῶν πράξεων τμήματος αὐτοῦ.

Β') Τοῦ νόμου τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1858 περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγχιρέσεων.

Γ') Τοῦ ἀστικοῦ νόμου τῆς 17 Αὐγ. 1861 περὶ ἀνηλίκων, ἐπιτροπείας, χειρφεσίας καὶ κηδεμονίας αὐτῶν.

Δ') Τοῦ νόμου τῆς 30 Ἀπριλίου 1858 περὶ τῆς τῶν πλημμελημάτων τοῦ τύπου δικαιοδοσίας.

Ε') Τοῦ ψηφίσματος τῆς Συνελεύσεως τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1863 περὶ ἐξετάσεως δικηγόρων καὶ

Σ') Τοῦ ψηφίσματος τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1862 περὶ καταργήσεως τοῦ πολιτικοῦ θανάτου.

Β. Διάταγμα 2 Μαΐου 1866. Περὶ δημοσιεύσεως διαφόρων νόμων καὶ διαταγμάτων τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ.

α') Τοῦ νόμου τῆς 5 Ἰουλίου 1851 περὶ δικαστικῶν διακοπῶν.

β') Τοῦ νόμου τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων.

γ') Τοῦ νόμου τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1856 περὶ παρατάσεως τῶν συνεδριάσεων τῶν κακουργιοδικείων ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ληστείας.

δ') Τοῦ νόμου τῆς 22 Μαΐου 1859 περὶ αὐξήσεως καὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐνόρκων.

ε') Τοῦ νόμου τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1861 περὶ μικτῶν γάμων.

ς') Τοῦ νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1861 περὶ βιβλίων ναυτοδανείων (libreto) καὶ

ζ') Τοῦ διατάγματος τῆς 8 Δεκεμβρίου 1837 περὶ διαιρέσεως τῶν πρωτοδικείων εἰς τμήματα.

Νόμος ΨΔΕ' τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 1750 τοῦ Ἀστικοῦ Ἰονίου Νόμου.

Ἄρθρον μοναδικόν. Τὸ ἄρθρον 1760 τοῦ Ἀστικοῦ Ἰονίου Νόμου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

«Ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλίζεται δι' εἰδικῆς ὑποθήκης ἢ ἐνεχύρου. Ἐν ἑλλείψει δὲ τούτων, ὁ εἰρημένος τόκος λογίζεται πρὸς 10 τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος.

»(Ο παρὼν νόμος δὲν ἰσχύει διὰ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ εἰδικῇ ὑποθήκῃ συνολογηθέντα δάνεια.»(')

Νόμος ΨΞΓ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1878. Περὶ διανομῆς τῆς περιουσίας Λευκάδος.

1. Ἡ μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ΡΝ' νόμου ἀδικονέμετος περιουσία τῆς Ἐπαρχίας Λευκάδος θέλει διανεμηθῇ κατὰ δήμους ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου αὐτῶν.

2. Ἡ διανομὴ αὕτη θέλει ἐνεργηθῇ ὑπὸ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς συγχειμένης ἐκ τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ δύο μελῶν τακτικῶν καὶ δύο ἐτέρων ἀναπληρωματικῶν, διοριζομένων παρὰ τῶν προέδρων τῶν δημοτικῶν συμβουλίων ἐν συνεδριάσει τελεσθησομένη ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ ἀποφαينوμένων κατὰ πλειονοψηρίαν.

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ προσλάβῃ ἓνα ἢ τρεῖς πραγματογνώμονας διὰ νὰ τελέσωσι τὰς ἐκτιμήσεις καὶ γνωματεύσωσι περὶ σχηματισμοῦ τῶν μερίδων.

4. Τῆς διανομῆς θέλει προηγηθῇ ἀκριβοὺς κατὰλυγος τῶν κτημάτων, τῶν πιστώσεων καὶ τῶν οφειλῶν.

Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ κατὰλόγου θέλει λάβει μέρος καὶ ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου. Πᾶσα διαφορὰ μετὰξὺ τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ δημοσίου ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τοῦ ἀμφισβητουμένου κτήματος θέλει ἀποφασισθῇ δικαστικῶς, αἰτήσῃ τοῦ ἀξιούντος τὴν κυριότητα, ἀλλ' αὕτη δὲν δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν διανομὴν τῶν ἄλλων κτημάτων.

5. Τῆς διανομῆς ἐξαίρεθήσονται τὸ ἰχθυοτροφεῖον, τὸ κατὰστημα τῶν δικαστηρίων καὶ τὸ τοῦ νοσοκομείου.

6. Ἡ Ἐπιτροπὴ θέλει προσπαθῇ, συμβιβάζουσα τὴν ἰσονομίαν, νὰ προσδιορίσῃ εἰς ἕκαστον δῆμον τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ διακείμενα κτήματα καὶ νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτὸν διὰ τῶν σχετικῶν ἐτησίων παροχῶν ἢ ἄλλων βραχῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν

(') Ὁ νόμος οὗτος ἰσχύει καὶ μετὰ τὸν ὑπόστοιχ. ΖΞΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882 νόμον περὶ ὑπερμερείας, διότι κατὰ τὸ 4 αὐτοῦ άρθρου δὲν ἐφαρμόζεται οὗτος εἰς τὰς Ἰονίους νήσους.

τῶν ἐτέρων δῆμων, ἀφαιρουμένου κατὰ νόμον τοῦ ἀναγκασίου κεφαλαίου ἐκ τῆς τιμῆς τῶν κτημάτων.

7. Κατὰ τῆς περὶ διανομῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς δύναται νὰ γείνη ὑφ' ἐνὸς ἢ πλείονων δημοτικῶν συμβουλίων, ἐντὸς 36 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὰ ἐπιδόσεως, ἐρεσις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ἣτις διεξάγεται καὶ ἐντὸς τῶν διακοπῶν συννοπτικῶς ὡς κατεπέιγουσα καὶ προτιμητέα πάσης ἄλλης δίκης.

8. Ἀφ' ἧς ἡ διανομὴ γείνη τελεσίδικος, ἕκαστος δῆμος λαμβάνει αὐτοδικαίως τὴν κατοχὴν τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ μερίδος κτημάτων καὶ πιστωμάτων καὶ τότε παύει ἡ ἐνέργεια τῆς ἐπιτροπῆς, περὶ ἧς τὸ 11 ἄρθρον τοῦ ΠΝ' νόμου, ἀνατιθεμένης τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ παρόντος νόμου ἀναφερομένων κτημάτων καὶ καταστημάτων καὶ παντὸς ἄλλου ἐπικοίνου εἰς τὸν δήμαρχον καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Λευκαδίων, ὑποχρέων εἰς λογοδοσίαν πρὸς τὰ λοιπὰ συμβούλια τῆς ἐπαρχίας καὶ πρὸς ἀπόδοσιν καθ' ἐξαμηνίαν τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὰ μερίδος ἐκ τῶν προσόδων.

9. Ἡ διοίκησις ὁμως τοῦ νοσοκομείου καὶ ὀρφανοτροφείου καὶ ἡ διαχειρίσις τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἀνατίθεται εἰς ἀδελφόντον, συγγεόμενον ἐκ τοῦ Δημάρχου Λευκαδίων, ὡς προέδρου, καὶ ἐκ τεσσάρων δημοτῶν ἐγκατεστημένων ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ, διριζομένων ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος νόμου, ἐν τῇ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένῃ συνεδριάσει ἢ καὶ ἐν ἀκολούθῳ.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν τεσσάρων μελῶν ἀνανεοῦται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ κατὰ τριετίαν, δυναμένων τῶν αὐτῶν προσώπων νὰ ἐκλεχθῶσιν ἐκ νέου.

Αἱ περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τῶν εἰρημένων καταστημάτων διττάξεις τοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ τοῦ περὶ διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων Β. Διατάγματος ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἀδελφάτου ὑποβάλλονται

*) Τὸ ἄρθρον 9 ἀντικατεστάθη, διὰ τοῦ Νόμου ΒΨ'ΝΑ' τῆς 8 [15] Ἀπριλίου 1900.

εἰς τὰ δημοτικά συμβούλια ὅλων τῶν δήμων τῆς Ἐπαρχίας καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἐγκρισιν τοῦ Νομάρχου, οὗ αἱ ἀποφάσεις εἶνε τελεσιδικοί, ἂν δὲν ἐκκληθῶσιν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδέσεως αὐτῶν εἰς τοὺς προέδρους τῶν δημοτικῶν συμβουλίων.

Ἡ δαπάνη διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ νοσοκομείου καὶ ὀρφανοτροφείου ἐπιβαρύνει τοὺς δήμους τῆς Ἐπαρχίας ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου αὐτῶν καὶ θεωρεῖται μὴ ὑπαγομένη εἰς κατ'ἀσχεσιν οὔτε εἰς συμψηφισμόν, κυρίως δὲ προσδιορίζεται πρὸς τοῦτο ἡ πρόσδοδος τοῦ ἰχθυοτροφείου].

10. Αἱ πράξεις, περὶ ὧν ἀφορᾷ ὁ παρὼν νόμος, γίνονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Νόμος ΒΨΒ' τῆς 26 [30] Μαρτίου 1900. Περὶ ὑπαγωγῆς τῶν ἐν Κερκύρα ἀλυκῶν εἰς τὸ Μονοπώλιον τοῦ Κράτους.

1. Αἱ ἐν Κερκύρα ἀλυκαὶ καὶ τὰ ἀλατοπαραγωγὰ παράλια αὐτῆς περιλαμβάνονται εἰς τὸ μονοπώλιον τοῦ Κράτους, ἡ δὲ καλλιέργεια καὶ διαχειρίσις αὐτῶν ἀνατίθεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, διεξαγομένη κατὰ τοὺς περὶ καλλιεργείας τῶν ἀλυκῶν τοῦ Κράτους ἰσχύοντας νόμους.

2. Τὰ εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀναγραφόμενας ἀλυκάς ἀνήκοντα ἐδάφη, καλλιεργούμενα ἢ μὴ, τὰ ἐν ταῖς ἀλυκαῖς καὶ τῇ πόλει τῆς Κερκύρας ὑπάρχοντα καὶ εἰς τὴν ἐγγῶσιον περιουσίαν ἀνήκοντα κτίρια, οἷον ἀποθήκη ἀλατος, οἰκήματα τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐν αὐτοῖς ἐργαλεῖα καλλιεργείας, ὕλικά καὶ μηχανήματα, μεταβιβάζονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου ἀνεῦ ἀποζημιώσεως νόμος.

Τὸ ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῶν ἀλυκῶν ἢ τῆς πόλεως Κερκύρας εὐρεθησόμενον τυγὼν κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου ἄλας μεταβιβάζεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου ὑποχρεουμένου νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν κατέχουσιν τὸ ἄλας τοῦτο διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν τὴν καταβληθεῖσαν πρὸς παραγωγὴν ἢ πρὸς ἀγορὰν αὐτοῦ δαπάνην.

3. Τὸ Δημοσίον ὑποχρεοῦται νὰ καλλιεργῇ κατ' ἔτος τὴν ἐν Κερκύρα ἀλυκὴν Λευκίμης, ἐκτὸς ἂν καιρικαὶ ἢ ἄλλαι περιστάσεις, ἀνεξάρτητοι τῆς βουλήσεως τῶν εκπροσωποῦντων τὸ Δημοσίον, καταστήσωσιν εἰς ἔτος τι τὴν καλλιέργειαν ἀνέφικτον.

4. Ἡ πώλησις τοῦ ἄλατος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας καὶ τῶν νησιδίων τοῦ δήμου Διαποντίων ἐνεργεῖται κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύι νόμους ὑπὸ τῆς ἐταιρείας τῆς διαχειρίσεως τῶν ὑπεγγύων προσόδων ἐπὶ τῇ τιμῇ καὶ τοῖς ὅροις, καθ' οὓς ἐνεργεῖται εἰς πάσας τὰς, ἐκτὸς τῆς Ἐπτανήσου, ἐπαρχίας τοῦ Βασιλείου.

Εἰς τὴν ἐταιρείαν τῆς διαχειρίσεως τῶν ὑπεγγύων προσόδων, δι' ἧς θέλει πωλεῖσθαι τὸ ἄλας, χορηγεῖται ἀμοιβὴ τριῶν λεπτῶν κατ' ὁκτῶν.

5. Ὁ παραβάτης τῶν ἐν ἰσχύι νομίμων διατάξεων περὶ καλλιεργείας τῶν ἀλυκῶν καὶ περὶ πωλήσεως τοῦ ἁλατος ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρα καὶ τοῖς νησιδίοις τοῦ δήμου Διαποντίων καταδιώκεται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΑΤΜΕ' τῆς 9 Ἰανουαρίου 1886 νόμου.

6. Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ κατ' ἔτος, ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐφεξῆς, εἰς τὴν διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν Κερκύρας δραχμὰς ἐνενήκοντα χιλιάδας, πληρωτέας εἰς δύο ἴσας δόσεις, τὴν 1 Ἰουνίου καὶ τὴν πρώτην Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

7. Ἐκ τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον πρὸς τὴν διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν Κερκύρας χορηγούμενον ποσοῦ δραχμαὶ 5,000 κατ' ἔτος, ἐπὶ ἑτῇ ἑξ', ὀρίζονται πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν μερικῶν δικαιοῦχων τιμαριωτικῶν δικαίων, περὶ ὧν διαλαμβάνουσιν αἱ ἀπὸ 31 Μαΐου, 19, 21 καὶ 23 Ἰουνίου 1895 καὶ ὑπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 26, 28, 30 καὶ 31 ἀποφάσεις τῆς κατὰ τὸν ΒΣΙΓ' νόμον ἐπιτροπῆς.

Τὸ ποσὸν τοῦτο διανέμεται κατ' ἔτος πρὸς τοὺς εἰρημένους δικαιοῦχους ἢ τοὺς διαδόχους αὐτῶν κατ' ἀναλογίαν τῆς ποσότητος, ἣτις ὠρίσθη διὰ τῶν ἀνωτέρω πράξεων, ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν ΑΦΙ' νόμον ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως τοῦ ἀναλυτικοῦ πίνακος καταργοῦνται ὑπὲρ τῶν συνεισφορῶν ἅπασαι αἱ διηνεκεῖς παροχαί, αἱ δι' οἷονδῆποτε λόγον καὶ ὑφ' οἰανδῆποτε προσηγορίαν τελούμεναι πρὸς τοὺς εἰρημένους δικαιοῦχους ἢ τοὺς διαδόχους αὐτῶν, τὰ δὲ ὑποτελῆ κτήματα ἀπαλλάσσονται παντὸς τιμαριωτικοῦ δεσμοῦ καὶ ὑποτελείας, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 19 ἐδ. 6', 20, 22 ἐδ. α' τοῦ ΒΣΙΓ' νόμου.

8. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀνωτέρω ποσότητος τῶν δραχ. 90,000, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων τῆς κατὰ τὸν ΑΦΙ' νόμον ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δραχ. 5,000, διανέμεται κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν ΑΦΙ' νόμον ἐπιτροπῆς εἰς τὰ τρία ἀγαθοεργὰ τῆς νήσου Κερκύρας καταστήματα κατὰ λόγον τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου αὐτῶν.

9. Διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου τούτου ἀποζημίωσιν, χορηγεῖται ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1900 ἀναπληρωματικὴ πίστωσις ἐκ δορ. 90,000 καταλογιζομένη ὑπὸ τὸ ἄρθρον 1 «χορηγούμενη ἀποζημίωσις εἰς τὴν διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐγγυρίου περιουσίας Κερκύρας» τοῦ κεφαλαίου 24 «ἐξόδα ὑπηρεσίας ἀλλότων».

10. Διὰ Β. Διατάγματος κανονισθῇσονται τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου.

11. Πᾶσα διάταξις ἀντιβαίνει εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

ΑΚΙΝΗΤΩΝ

ΕΝ ΕΠΙΤΑΝΗΣΩ^Ι

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE EAST ASIAN DEPARTMENT

Νόμος ΣΕΘ' τῆς 8 [9] Ὀκτωβρίου 1868. Περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις.

1. Ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμός ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις γίνεται ἐξαιρετικῶς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου.—α') ὅταν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ὑπάρχῃ προνόμιόν τι ἢ ὑπόθήκη συσταθεῖσα πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἐν ἰσχύϊ περὶ ὑποθηκῶν νόμου.—β') ὅταν πρόκειται περὶ πληρωμῆς δανείου συνομολογηθέντος πρὸ τῆς αὐτοῦ εἰσαγωγῆς τῆς πολ. δικονομίας.

2. Ὁ πιστωτὴς κατὰσχῃ τὰ ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 954-956, 961-964 τῆς πολ. δικονομίας ὀριζόμενα.

3. Ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ κλητῆρος. Τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα περιγράφονται ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν των, κατὰ τὰ συγχροτοῦντα αὐτὰ μέρη, καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστήν ἀξίας λόγου σχέσεις. Τῆς κατασχέσεως συντάσσεται ἔκθεσις, ἥ ἀντίγραφον κοινοποιεῖται εἰς τὸν μὴ παρευρεθέντα ὀφειλέτην, τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς μετ' ἀντιγραφῆς τῶν τίτλων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδικείου τοῦ ἐδρεύοντος εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν τοῦ τόπου, ἐνθα κεῖνται τὰ κατασχεθέντα κτήματα.

4. Ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως ταύτης ὁ πιστωτὴς προσκαλεῖ πάντας τοὺς ἔχοντας δικαιώματα ὑποθήκης ἢ προνόμιον ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, ὅπως λάβωσι γνῶσιν τῆς γενομένης κατασχέσεως καὶ ἀναγγεῖλῃ ἕκαστος τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ γενομένη προδικασία ἀκυροῦται. — Ἡ πρόσ-

κλησις περιέχει· α') τὸ ὄνομα τοῦ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου· β') τὴν χρονολογίαν τῆς κατασχέσεως καὶ τὴν τῆς καταθέσεως αὐτῆς παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ εἰρηνοδικείου, τὰ δὲ κτήματα δὲν περιγράφονται ἐν τῇ προσκλήσει.

5. Ἡ πρόσκλησις κοινοποιεῖται δι' ἐπιδόσεως· — α') πρὸς πάντας τοὺς πρὸ τοῦ επισπεύδοντος ἐγγεγραμμένους δανειστάς, ἐὰν κατοικῶσιν ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ εἰς τοὺς ἐκδοχεῖς τῶν πιστώσεων τῶν — β') εἰς τοὺς τρίτους κατόχους τῶν κατασχεθέντων καὶ ἐνυποθήκων κτημάτων· — γ') εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ὀφειλέτου. — Δημοσιεύεται δὲ προσέτι διὰ τοὺς ἀπόντας ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἢ ἔχοντας ὑποθήκην ἢ προνόμιον μὴ ἐγγεγραμμένον· — α') διὰ τοιχοκολλήσεως ἀντιγράφου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ εἰρηνοδικείου, εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωρίου ἢ τῆς πόλεως ὅπου κατοικεῖ ὁ ὀφειλέτης, καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως ἐνθα ἐδρεύει ὁ εἰρηνοδίκης. Περὶ τῶν τοιχοκολλήσεων τούτων συντάσσεται πιστοποιητικὸν παρὰ τοῦ κλητῆρος· — β') διὰ τῆς καταχωρίσεως εἰς τινὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς πόλεως ἐνθα ἐδρεύει ὁ εἰρηνοδίκης, ἐὰν ἐκδίδηται τοιαύτη, ἄλλως διὰ τῆς καταχωρίσεως εἰς μίαν τῶν ἐφημερίδων τῆς πλησιεστέρας πόλεως.

6. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχωρίσεως, ἐὰν αὕτη ἔγινε μετ' ἐξουσιοδότητος, πᾶς πιστωτὴς τοῦ ὀφειλέτου, ἔχων δικαίωμα τι ἢ προνόμιον ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, ἀναγγέλλει ἑαυτὸν ἐγγράφως. — Ἡ ἀναγγελία περιέχει· — α') λεπτομερεῖς προσδιορισμὸν τῆς πιστώσεως διὰ τὴν ὁποῖαν ἀναγγέλλεται ὁ πιστωτής· — β') τὸ εἶδος τοῦ προνομίου, ἢ ὑποθήκη τῆς πιστώσεως· — γ') ἐὰν τὸ δάνειον δὲν εἴνε δεδικασμένον, τὴν αἵτησιν ἐπιδικάζσεως. Ἐὰν πρόκειται περὶ ὑπάρχοντος γυναικὸς, διὰ τῆς ἀναγγελίας ζητεῖται ὁ χωρισμὸς κτημάτων, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἢ εἰς κτήματα ἢ εἰς κινητὰ συνισταμένα προϊξ. — Ἡ ἀναγγελία αὕτη κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδικείου. — Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ὀφειλέτην κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπή, βραδύτερον δὲ εἶναι ἀπαράδεκτον.

7. Ἐκαστος πιστωτὴς δικαιοῦται νὰ συμπληρώσῃ τὴν παρὰ

τοῦ ἐπισπεύδοντος γενομένην κατὰσχέσειν διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ ἄλλων ἐνυποθήκων κτημάτων, κατεχομένων παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ παρὰ τρίτων. Ἡ πρόσθετος αὕτη κατὰσχέσις, περιέχουσα καὶ τὴν ἀναγγελίαν, γίνεται καὶ κοινοποιεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ πρώτη.

8. Ὁ μὴ ἀναγγεῖλας ἑαυτὸν πιστωτῆς κατὰ τὴν πρώτην κατὰσχέσειν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως καὶ τῆς προσθέτου κατασχέσεως· ἀλλ' οἱ ἤδη ἀναγγεληθέντες θεωροῦνται ὡς τοιοῦτοι καὶ διὰ τὰ κτήματα τῆς προσθέτου κατασχέσεως.

9. Παρελθούσης τῆς δεκαπενθήμερικῆς ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως τῆς πρώτης ἀναγγελίας, ἢ τῆς δεκαπενθήμερικῆς ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως τῆς προσθέτου κατασχέσεως, τὰ κατασχεθέντα κτήματα θεωροῦνται ἐλεύθερα πλὴν μὴ ἀναγγεληθέντος προνομίου ἢ δικαιώματος ὑποθήκης ὡς πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐπικρατέστερον αὐτοῦ δικαίωμα ὑποθήκης ἢ προνομίου. Ἡ μετὰ τὴν δεκαπενθήμερίαν ἀναγγελία εἶνε μόνη δεκτὴ μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ παρὰ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀποδημιῦντος ἢ τοῦ ἔχοντος προνομίον ἢ ὑποθήκην μὴ ἐγγεγραμμένα.

10. Διὰ τῶν προσκλήσεων καὶ ἀναγγελιῶν οἱ πιστωταὶ διορίζουσιν ἀντικλήτους ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐνθα ἐδρεύει ὁ εἰρηνοδίκης, κατοικούντων. Ὁ δὲ ὀφειλέτης καὶ ὁ τρίτος κάτοχος, ἐντὸς ὁκτώ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τάξεως τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπιδοθείσης κοινοποιουσί διὰ κλητῆρος πρὸς ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντικλήτου. Ἐὰν δὲν διορισθῶσιν ἀντίκλητοι, οἱ δὲ ἐνδιαφερόμενοι δὲν κατοικῶσιν ἐν τῇ πόλει, αἱ δι' αὐτοὺς ἐπιδύσεις γίνονται εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ εἰρηνοδικείου.

11. Διὰ τὰς ἐν τῇ παρόντι νόμῳ ὀριζομένης προθεσμίας οὐδεμίαν παράταξις λαμβάνει χώραν λόγῳ ἀποστάσεως.

12. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πρὸς ἀναγγελίαν προθεσμιῶν ὁ ἐπισπεύδων πιστωτῆς προσάγει εἰς τὸν εἰρηνοδίκην—α') πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος, περιέχον τοὺς πρὸ αὐτοῦ (τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ) ἐγγεγραμμένους πιστωτάς, ἢ τοὺς ἐγγεγραμμένους πρὸ τῆς κατασχέσεως, ἐὰν ἡ πίστωσις τοῦ

δὲν εἶναι ἐγγεγραμμένη·—β') τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις ὅτι προσεκλήθησαν οἱ πιστωταὶ οὗτοι·—γ') τὰ πιστοποιητικά ὅτι ἐγένοντο αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἀπαιτούμεναι τοιχοκολήσεις, καὶ τὸ περιέχον τὴν δημοσίευσιν φύλλον τῆς ἐφημερίδος. — Ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης κρίνῃ ὅτι ἐγένοντο τακτικῶς πᾶσαι αἱ προσκλήσεις καὶ αἱ τοιχοκολήσεις, προσδιορίζει παραχρῆμα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλει λάβει χώραν ἡ περὶ κατατάξεως συζήτησις διὰ πρᾶξεως, ἐν ἣ ἀναφέρει ὅτι ἐτηρηθησαν οἱ ἀνωτέρω τύποι. Ἐὰν ὁμως παρελείφθῃ ἡ κοινοποιήσις πρὸς τινὰ τῶν πιστωτῶν, ἡ δὲ τοιχοκόλλησις καὶ δημοσίευσις δὲν ἔγινε προσηκόντως, ὁ εἰρηνοδίκης προσκαλεῖ τὸν ἐπισπεύδοντα πιστωτὴν νὰ συμπληρώσῃ πᾶσαν ἔλλειψιν.

13. Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ὀρισθείσης παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς συζήτησιν ἡμέρας, ὁ γραμματεὺς ἐκθέτει δελτίον περιέχον πάντα τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τὴν ὀρισθείσαν ἡμέραν πρὸς συζήτησιν.

14. Ἐντὸς 20 ἡμερῶν τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν συζήτησιν ὁ εἰρηνοδίκης ἐκδίδει τὴν ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἐκδικάζει πρῶτον τὰς μὴ δεδικασμένας πιστώσεις· μετὰ δὲ τοῦτο ὀρίζει τὴν τάξιν τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ἐνὸς ἐκάστου τῶν πιστωτῶν. — Ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι πάντοτε ἀρμόδιος πρὸς ἐκδίκασιν τῶν πιστώσεων, καὶ ἂν τὸ ποσὸν αὐτῶν ὑπερβαίῃ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ.

15. Ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὸ ποσὸν τῆς εἰς χρήματα ἢ κινήτὰ συνισταμένης προικὸς τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου. Ἐπὶ πιστώσεων δὲ ἐξαρτωμένων ἀπὸ αἵρεσιν προσδιορίζει τὰ δυνάμενα νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτὴν κτήματα, ἐφ' ὧν ἐπίσης γίνεται ἡ κατὰτάξις τῶν μὴ ἐξαρτωμένων ἀπὸ αἵρεσιν καὶ ἀπαιτητῶν πιστώσεων, ὀρίζονται δὲ προσωρινῶς πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν ἐχόντων τελευταίας ἐγγραφάς, ἢ τῶν ἐγγχειρογράφων. Τὰ προσδιορισθέντα κτήματα κατακυροῦνται ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑπὸ αἵρεσιν ἀπαίτησιν· γίνεται δὲ περὶ τοῦτου μνεῖα ἐν τῇ μεταγραφῇ τῆς κατακυρώσεως. — Ὅταν δὲ ἡ πίστωσις εἶναι μὲν βεβαία, ἀλλὰ δὲν κατέστη ληξιπρόθεσμος, ὁ εἰρηνοδίκης διχτάσσει τὸν χωρισμὸν τοσούτων κτημάτων, ὅσα

δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν πληρωμὴν τῆς πιστώσεως, ταῦτα δὲ μένουσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου.

16. Διὰ τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἕκαστος τῶν πιστωτῶν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἀνολόγως τῆς πιστώσεώς του πρὸς διεξ-
γωγὴν ὧν τῶν περὶ καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεων. Ὁ μὴ καταθέτων ἐντὸς τῆς τεχθείσης παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου προθεσμίας τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ποσόν στερεῖται παντὸς προνο-
μίου ἢ ὑποθηκῆς ἐπὶ τῶν κατατεθέντων κτημάτων. Ἐκ τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ παρὰ τῶν πιστωτῶν ὁ εἰρηνοδίκης διατάσ-
σει τὴν πληρωμὴν τῆς γενομένης δαπάνης παρὰ τοῦ ἐπισπεύ-
δοντος δανειστοῦ ὡς καὶ πάσης μελλούσης.

17. Ὅταν ἡ περὶ κατατάξεως ἀπόφασις καταστῇ τελεσίδι-
κός, ἢ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, κατ' ἑφεσιν διὰ-
ζοντος, ἐκτιμῶνται διὰπραγματογνῶμων πᾶντα τὰ κατα-
σχεθέντα κτήματα, ἐφ' ὧν ἡ κατάταξις ἐγένετο. — Κατὰ τὴν
ἡμέραν δὲ τῆς συζητήσεως οἱ πιστωταί, ἂν συμφωνῶσιν, ἢ, ἐν
περιπτώσει διφωνίας, ὁ τελευταῖος κατατασσόμενος ἐκλέγει
πραγματογνῶμονα, τὸν δὲ δεύτερον ἐκλέγει ὁ ὀφειλέτης, καὶ
τὸν τρίτον ὁ εἰρηνοδίκης. Ὅταν οἱ πιστωταί ἢ ὁ ὀφειλέτης πα-
ρελείψωσι νὰ ἐκλέξωσιν, ἐκλέγει καὶ τοὺς λοιποὺς ὁ εἰρηνοδίκης.

18. Ὁ ἐπιμελέστερος τῶν κατατεθέντων πιστωτῶν προσκα-
λεῖ ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν δι' ἐγγράφου τοὺς πραγματογνῶμονας,
ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατασχεθέντων ἀκινή-
των, ὀρίζων τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐνάρξεως. Τῆς προσκλη-
σεως τυχύτης κοινοποιεῖται ἀντίγραφον τῷ ὀφειλέτῃ.

19. Οἱ πραγματογνῶμονες, ἀφ' οὗ καταμετρήσωσιν ἀκριβῶς
ἕκαστον κτήμα λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ πιστω-
τοῦ, καὶ παρ' οἰοῦντι ποτε τρίτου πᾶσαν περὶ τῆς προσόδου τοῦ
κτηματός πληροφορίαν, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν τοῖς συμ-
βολαίοις ἀγοραπωλησίας ὀριζομένους τιμὰς τῶν παρακειμένων
κτημάτων, προσδιορίζουσιν εἰς χρήματα τὴν ἀξίαν τοῦ κτήμα-
τος, ὑπολογίζοντες ταύτην κατὰ λόγον 4 ἐπὶ τοῖς ἑκαστὸν τῆς
καθαρὰς τοῦ κτήματος προσόδου. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζον-
ται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 294 — 297 τῆς πολιτ. δικονομίας ὀρι-
ζόμενα.

20. Ἡ ἔκθεσις τῶνπραγματογνωμόνων κατὰτίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδικοῦ, ὁ δὲ γραμματεὺς αὐτοῦ, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ὑποχρεοῦται νὰ κοινοποιήσῃ αὐτεπαγγέλτως πρὸς τοὺς ἀντικλήτους τὴν παρακατάθεσιν αὐτῆς· ὁ οφειλέτης, ὁ τρίτος κάτοχος, καὶ πᾶς καταταχθεὶς δανειστὴς δύνανται νὰ ἀνακόψωσιν αὐτὴν ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην πᾶσα ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος.

21. Ἐν περιπτώσει ὁλοσχεροῦς ἀκυρώσεως τῆς ἐκθέσεως, διορίζονται νέοι πραγματογνώμονες πρὸς νέαν ἐκτίμησιν παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ καταδικάσῃ τοὺς πραγματογνώμονας εἰς ἀποζημίωσιν. Ἐν περιπτώσει δὲ μερικῆς ἀκυρώσεως, ὁ δικαστὴς διατάσσει τὴν ἐπιδιορθώσιν τῆς ἐκτιμήσεως εἴτε διὰ τῶν ιδίων, εἴτε δι' ἄλλων πραγματογνωμόνων, παρ' αὐτοῦ ἐκλεγομένων.

22. Τῆς ἐκτιμήσεως καταστάσεως ὁριστικῆς, ὁ ἐπισπεύδων ἢ ὁ ἐπιμελέστερος τῶν κατὰταχθέντων πιστωτῶν ἐκδίδει τὴν περὶ πλειστηριασμοῦ προκήρυξιν ὅλων τῶν κτημάτων κατὰ τὰ ἄρθρα 967—970 τῆς πολιτ. δικονομίας. — Τῆς προκηρύξεως ταύτης ἐπιδίδεται ἀντίγραφον πρὸς τὸν οφειλέτην.

23. Οἱ αὐτὴν ἀνακοπὴ καὶ τοῦ τρίτου κατὰ τῆς προκηρύξεως πλειστηριασμοῦ γίνεται τοῦλάχιστον δύο ἐβδομάδας πρὸ τῆς ταχθείσης διὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἡμέρας. Πᾶσα βραδύτερον γενομένη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὁ εἰρηνοδίκης ἐκδικάζει κατεπειγόντως τὰς ἀνακοπὰς πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ δὲ κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων ἐφέσεις δὲν ἔχουσιν δυνάμιν ἀνασταλτικὴν.

24. Ὁ πλειστηριασμός τῶν κτημάτων γίνεται ὡς ἐφεξῆς. — Ὅταν ἡ πίστωσις τοῦ πρώτου κατὰταχθέντος πιστωτοῦ πρέπη νὰ πληρωθῇ διὰ κτημάτων, ὁ εἰρηνοδίκης προσκαλεῖ τὸν πιστωτὴν νὰ ἐκλέξῃ τὰ κτήματα, δι' ὧν θέλει νὰ πληρωθῇ, ταῦτα δὲ πλειστηριάζονται καὶ κατακυροῦνται κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν ἢ πιστωτὴν, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἰσχυόντων κατὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ δανείου νόμων. Ἐὰν ὁ πρῶτος καταταχθεὶς πιστωτὴς δὲν πρρουσιασθῇ, ὁ ἀμέσως ἐπόμενος ὁρίζει τὰ πλειστηριασθησόμενα κτήματα, δι' ὧν ἡ πρώτη κατὰταχθεῖσα πίστωσις θέλει πληρωθῇ. Ὅταν

ἡ πίστῳσις τοῦ πρώτου καταταχθέντος πιστωτοῦ ἀπολαύη τοῦ εὐεργετήματος τοῦ ἀπολύτου πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων, γίνεται ὁ πλειστηριασμός μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ποσότητος τῆς πιστώσεως. Ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὴν τάξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων, ἢ ἐὰν εἴναι ὁ ὀφειλέτης παρὼν, προσδιορίζει αὐτὸς αὐτήν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προβαίνει ὁ εἰρηνοδίκης εἰς τὸν πλειστηριασμόν καὶ διὰ τὰς λοιπὰς πιστώσεις.

25. Ὁ πλειστηριασμός ἐκάστου κτήματος γίνεται χωριστά. Ἡ δὲ κατακύρωσις ἐκάστου κτήματος δὲν δύναται νὰ γίνη πρὸ τῆς παρελεύσεως ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ.

26. Διὰ τὴν προίκα τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου, ἀποχωρίζονται τόσα κτήματα κατ' ἐκλογὴν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑποθήκης τῆς προίκος, ὅσα δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτήν. Διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1841 μέχρι τῆς 20 Μαΐου 1849, ἀποχωρίζονται κτήματα κατὰ ἓν τρίτον ἁξίας ἀνωτέρως τοῦ ποσοῦ τῆς προίκος. Διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου 1849 μέχρις 25 Ἰουλίου 1852, κτήματα διπλασίας ἁξίας. Καὶ διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1852 μέχρι τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις εἰσαγωγῆς τῆς πολιτ. δικονομίας, κτήματα ἁξίας κατὰ ἓν τέταρτον ἀνωτέρως τῆς προίκος πιστώσεως.

27. Ὅσάκις τὸ πλειστηριζόμενον κτήμα ὑπερβαίνει κατ' ἁξίαν τὴν πίστωσιν, δὲν εἶναι· δὲ ἐφικτὴ ἡ διαίρεσις του, καὶ δὲν κατορθοῦται ἢ εἰς ὑπερθηματιστὴν κατακύρωσις, ὥστε νὰ γίνη κατάταξις ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν δικαιουμένων πιστωτῶν, κατακυροῦται εἰς ἐκαστὸν πιστωτὴν ἀδιαίρετως τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ. — Ἐὰν τις ὅμως τῶν πιστωτῶν προτιμᾷ νὰ καταβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἁξίαν τῆς κατακυρωθείσης ἐκάστῳ αὐτῶν ἀναλογίας τοῦ κτήματος, κατακυροῦται τὸ ὅλον τοῦ κτήματος εἰς αὐτόν.

28. Ἐὰν κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τὸν πλειστηριασμόν ἡμέραν ὁ πλειστηριασμός τῶν κτημάτων δὲν ἀποπερατωθῇ, ἀναβάλλεται ἢ ἐξακολούθησις αὐτῆς διὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν.

29. Τὰ ἄρθρα 973—977, 979, 980—983 τῆς πολιτ. δικονομίας εἶναι ἐφαρμοστέα καθ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

30. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ α' ἐδαφίῳ τοῦ ἁρθρου 5 ὀριζομένων, πᾶς ἐκδοχὺς ἐγγεγραμμένης τινὸς πιστώσεως πρὸ τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις δημοσιεύσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος νὰ γίνῃ ἐν τῇ σχετικῇ ἐγγραφῇ σημείωσις περὶ τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης ἐκχωρήσεως τῆς πιστώσεως, ἄλλως ἢ εἰς τὸν ἀρχαῖον πιστωτὴν προσκλησις εἶναι καὶ διὰ τὸν ἐκδοχέα ὑποχρεωτική.

31. Πᾶς ὀφειλέτης δύναται νὰ προκαλέσῃ τὸν δανειστήν τοῦ δεικνύων αὐτῷ ἀκριβῶς ἅπαντα τὰ κτήματά του, ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἀνγκαστικὴν τῶν κτημάτων του ἐκποίησιν. Ἐὰν ὁ δανειστής δὲν προβῇ ἐντὸς οὐκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως εἰς τὰς περὶ κατανγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεις, ἡ ἀπαίτησις καθίσταται ἄτοκος.

32. Αἱ πρὸ τοῦ παρόντος νόμου ἀρξάμεναι κατανγκαστικαὶ ἐκποιήσεις ἀκολουθοῦν καὶ ἐκπεραιοῦνται συμφώνως πρὸς τὸν παρόντα νόμον. Αἱ δὲ κατὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις περὶ διακλήσεων ἰσχύοντες νόμους γενομένοι ἤδη ὀριστικαὶ κατὰ τὰς ἐπὶ κατασχεθέντων ἀκινήτων δὲν ἀκυροῦνται, ἀλλὰ γίνονται κατὰ τὸν παρόντα νόμον αἱ μετὰ τὴν κατὰ τὰς πράξεις. — Ὁ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου κατὰ τὰς χθεὶς πιστωτής, ὅστις προέβη μέχρι τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀκινήτων, ἐνεργεῖ τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἰσχύοντα περὶ διακλήσεων Ἰόνιον νόμον, μετὰ δὲ τὴν πληρωμὴν τούτου οἱ λοιποὶ πιστωταὶ προβαίνουνσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Εὑρετήριον (*)

1. Ἑρμηνεία Ἰον. Πολ. Δικ. (περὶ μεσεγγυήσεως).	καὶ ἔφσεις ἐπὶ δικῶν ἐκτελέσεως.
2. Ἑρμηνεία ἄρθρ. 1 ΣΞΘ'.	14. Ἑρμηνεία ἄρθ. 1, 5, 6 κτλ. ΣΞΘ'.
3. Ἑρμηνεία Ἰον. Πολ. Δικ. ἄρθ. 650 καὶ 655.	15. Ἑρμηνεία ἄρθρ. 16 ΣΞΘ'.
4. Ἑρμηνεία Ἰον. Πολ. Δικ. ἄρθ. 650, 651, 620, 621.	16. Ἑρμηνεία Νόμου ΣΞΘ' ὡς πρὸς τοὺς μὴ κατασχόντας ἐνυποθήκους ἐν τῇ ἐπ' ἀνακοπῇ τῆς κατασχέσεως δίκῃ.
5. Ἑρμηνεία ἄρθ. 650 Ἰον. Πολ. Δικονομίας.	17. Ἰόνιοι Νόμοι περὶ ἐνυποθήκων δανειστῶν. Κλήτευσις.
6. Ἰόνιοι Νόμοι περὶ μεταγραφῆς.	18. Ἰόνιοι Νόμοι. Κατοχὴ ὑπερθεματιστοῦ.
7. Ἑρμηνεία ἄρθρ. 1929 καὶ 1930 Ἰον. ἀστ. Κώδ.	19. Γενικὴ ὑποθήκη διαρκούσης προθεσμίας Νόμων ΡΝΒ', ΡΞΗ' καὶ ΤΛΓ'.
8. Ἑρμηνεία ἄρθ. 871 Ἑλλ. Πολιτ. Δικ.	20. Ἑρμηνεία ἄρθο. 28 ΣΞΘ'. Ἀποχωρισμὸς κτημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν προικός. Ἰόνιος Νόμος περὶ συμβολαιογράφων.
9. Νόμος ΣΞΘ'. Ἀναγγελία δανειστῶν.	21. Ἰόνιοι Νόμοι. Διάκλησις.
10. Ἑρμηνεία ἄρθ. 10, 11, 23 Νόμου ΣΞΘ'.	22. Νόμος ΣΞΘ' ἄρθ. 5.
11. Ἑρμηνεία ἄρθ. 17 ΣΞΘ'.	
12. Ἑρμηνεία ἄρθ. 6, 23 ΣΞΘ'.	
13. » Νόμου ΣΞΘ'. Ἀνατροπὴ	

1. ΑΠ. 391 (1871). Ἐπειδὴ εἰς ἀντιδικίαν μετὰ τοῦ καταδικωμένου ὀφειλέτου διατελεῖ οὐχὶ ὁ ἀναιρεσεῖων, ὅστις ἐπισπεύδει τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ὁ ἀναιρεσιδύλητος, ὅστις ὡς τρίτος ἀνέκυψεν αὐτὴν ἀντιποιοῦμενος τὰ κατασχθέντα, καὶ αἰτησάμενος τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως. Ὅθεν μόνος ὁ τελευταῖος ὑποχρεοῦται νά πευθύνῃ τὰ δικόγραφά του καὶ κατὰ τοῦ

(*) Ἐνταῦθα δημοσιεύομεν τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετείων, δι' ὧν λύονται ζητήματα τῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς οὐ μόνον τοῦ νόμου ΣΞΘ', ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰονίου Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἄλλων Ἰονίων Νόμων, οἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ μετὰ τὴν Ἑνωσιν δυνάμει τοῦ Νόμου ΣΞΘ'.

ὀφειλέτου, καὶ νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν ταῦτα, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐκοινοποιήσεν αὐτῷ ὁ ἀνααιρεσίων. Ἀρα ἀνυποστάτος ἡ ἔνστασις τοῦ ἀπραχδέκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ τὸ κύρος τῆς πρὸς τρίτῳ τινὶ κατασχέσεως κινήτων, πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως γενομένης, ἐπιδιώκεται προδήλως δι' ἀγωγῆς καὶ ἐντὸς προθεσμίας τινὸς μόνον ὅταν δικονομικῇ τις διάταξις ὀρίζῃ τοιούτην δικδικασίαν, τὰ δὲ ἄρθρα 591—593 Ἰονίου Πολ. Δικονομίας (ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐνηργήθη ἡ προκειμένη μεσεγγύησις) περιεχόμενα ἐν τῷ κεφαλαίῳ ΙΑ' τοῦ τίτλου 4 τῷ ἐπιγραφομένῳ «Περὶ τῶν πρὸ τῆς ἀποφάσεως ἐξασφαλιστικῶν πράξεων», ὀρίζοντα ὅτι ὁ πιστωτής, προκειμένου περὶ μεσεγγυήσεως πρὸς τρίτῳ τινί, ὀφείλει ἐντὸς τῆς αὐτόθι ἀναφερομένης προθεσμίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκύρωσεως τῆς ἐξασφαλιστικῆς πράξεως, νὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὴν ἀνήκουσταν δικδικασίαν αὐτῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐξασφαλιστικῆς πράξεως, καὶ ἀπευθύνων τὴν αἴτησίν του καὶ πρὸς τὸν μεσεγγυούχον, ὅπως ἡ ἐπικύρωσις τῆς μεσεγγυήσεως ἀπορρασιθῇ καὶ ἂν ἡ ἀκύρωσις αἰτησὶς εἰσῆχθῃ πρὸ τῆς ἐξασφαλιστικῆς πράξεως, τότε ἡ ἐξακολουθήσις γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνωτέρω χρόνον καὶ τρόπον δι' ἐπιπροσθέτου ἀγωγῆς, ἀφορώσης μόνον τὴν ἀκύρωσιν τῆς εἰρημένης πράξεως, καὶ ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ τὸν μεσεγγυούχον, (τὰ ἄρθρα ταῦτα) προδήλως ἀφορῶσι περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν εἰσῆχθῇ εἰσέτι ἡ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγή, ἢ, εἰσχηθεῖσα, δικτελεῖ ἐκκρεμής· ὅταν δηλ. ἡ κατάσχες εἶναι συντηρητικὴ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ μὲν περὶ τῆς ἀπαιτήσεως δίκη ἐπερατώθη, ἡ δὲ κατάσχες ἐνεργεῖται πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδίκου περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως. Ἀπ' ἐναντίας δὲ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, τῆς ἐκτελέσεως δηλονότι, ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν, δυνάμει τοῦ ἁρθρου 627 (περιεχομένου ἐν τῷ τοῦ ἐπομένου τίτλου Ε' κεφαλαίῳ ε', ἐπιγραφομένῳ «Περὶ τῶν σφραγίσεων, μεσεγγυήσεων, ἐνεχυράσεων καὶ τῆς πωλήσεως τῶν κινήτων πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων») ἐφαρμοζονται αἱ τῶν αὐ-

τόθι μνημονευομένων ἄρθρων τοῦ ἐν τῷ τίτλῳ Β' κεφαλαίῳ ε', ἐπιγραφομένῳ «Περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν» διχτάξεις, καὶ ἰδίως ἡ τοῦ ἁρθροῦ 281 ἀφορῶντος τὴν μεσεγγύησιν κινητῶν πρᾶγματων παρὰ τρίτῳ τινί· τουτέστιν, ἡ περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν διαδικασία, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἐπὶ μεσεγγυήσεως παρὰ τρίτῳ τινὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἢ κατὰ ἄρθρ. 591—593 περὶ κύρους τῆς μεσεγγυήσεως τυχύτης ἀγωγῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον τὰ ἐναντία ἀποφηνάμεον, καὶ κηρύξαν ἄκυρον τὴν τοῦ ἀναιρεσεύοντος πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως γενομένην παρὰ τρίτοις μεσεγγύησιν ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἀντιποιουμένων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, παρεβίβασε καὶ ἄρθρ. 591—593, ὡς καὶ ἄρθρ. 627 συνδυαζόμενον πρὸς ἄρθρ. 270 καὶ ἐπόμενα.

2. ΑΠ. 6 (1878). Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφ. 6 τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 5 Ὀκτωβρ. 1868 ἐιδικοῦ νόμου ΣΕΘ' περὶ κατὰσχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, καθ' ἣν ἡ διχδικασία τῆς ἐκτελέσεως γίνεται ἐξαιρετικῶς κατὰ τοὺς ὁρισμὸς τοῦ εἰρημένου νόμου, διὰν πρόκειται περὶ πληρωμῆς δανείου συνομολογηθέντος πρὸ τῆς αὐτοῦ εἰσαγωγῆς τῆς Π.λ. Δικ., εἶναι ἀπλῶς ἐνδεικτικὴ καὶ ὄχι περιοριστικὴ, περιλαμβάνουσα ἀπάσας τὰς ἀπικιτήσεις ἢ πιστώσεις, ὅσαι ἐλαβὼν ὑπὸ τῆς εἰς τὴν πρῶν Ἑπτάνησον εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικ. Ἡ τοιούτη δ' ἐρμηνεία ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ γνωστοῦ σκοποῦ τοῦ μεταβητικοῦ τούτου νόμου, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἐξομάλυνσις τῶν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν Πολ. Δικ. ἀναφύεισιν αὐτοῦ δυσχερειῶν κατὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ ἀκινήτων, ὅσας ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν προέκειτο νὰ κατὰσχθῶσιν ἀπικιτήσεις, αἵτινες κατὰ τοὺς προῖσχύοντας ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις νόμους ἔπρεπε νὰ πληρωθῶσιν ἀναγκαστικῶς διὰ τῆς δόσεως αὐτοῦ τοῦ κατεσχημένου ἀκινήτου, ὑπολογιζομένης τῆς ἀξίας τοῦ καθ' ὅρισμανον τιμήματος μέτρον. ὅπερ δικήρως κατὰ καιροὺς ἐνομοθετήθη, καθὰ καὶ ἡ αἰτιολογικὴ τοῦ νόμου τούτου ἐκθεσις ἀναφέρει· τὸ μέτρον δὲ τοῦτο ἐφ' ἑαυτῷ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀπικιτήσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν αὐτοῦ προῖσχυσάντων νόμων ΟΓ'

τοῦ II Κοινοβουλίου καὶ IO' τοῦ I Κοινοβουλίου καὶ τῶν ἄρθρων 657 καὶ ἐπ. τῆς Ἰονίου Πολ. Δικ., οὓς ὁ εἰρημένος ΣΕΘ' νόμος εἶχεν ὑπ' ὅψιν κατὰ τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν· δὲν δύναται δὲ νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν μέρει μόνον ἠθέλησε νὰ ἄρῃ τὰς περὶ τῶν ὁ λόγος δυσχερείας, τὰς ἐκ τῆς κατατάξεως τῶν δανείων μόνον ἀναφουρέας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν λοιπῶν ἀπαιτήσεων· ἄλλως δὲ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐκφράσεων τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ ἰδίως τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 6, 14, 15, 24, 26 καὶ 27 συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης κανονίζων τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ὑπ' ὅψιν εἶχεν οὐχὶ ἀποκλειστικῶς δάνεια, ἀλλ' ἀπαιτήσεις καὶ πιστώσεις, οἷα καὶ ἡ τῆς γυναικός, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς προικῶς αὐτῆς χρηματικῆς ἢ κινητῆς περιουσίας, περὶ ἧς διαλαμβάνουσι ρητῶς τὰ ἄρθρα 15 καὶ 26. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ τῶν ἄρθρ. 3, 4, 5, 6—12, 20, 22, 25 καὶ 31 ἀδιστάκτως προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν τῷ προκειμένῳ νόμῳ ποιεῖ χρῆσιν τῶν λέξεων «δανειστής» καὶ «πιστωτής» «δάνειον» καὶ «πίστωσις» ἀδιαφόρως, ἵνα σημαίνῃ τὸν δικαιοῦχον καὶ τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ· ἄρα καὶ ἡ ἐν ἐδάφ. 6 ἄρθρ. 1 χρῆσις τῆς λέξεως «δανείου συνομολογηθέντος» δὲν ἐγένετο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποκλεισθῶσιν αἱ ἄλλαι μὴ ἐκ δανείου προερχόμεναι πιστώσεις, ἀλλὰ διότι ἐπὶ κατατάξεως αἱ συνήθεις πιστώσεις εἶναι τὰ δάνεια, ὡς ὀρθῶς παραδέχεται καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἐφάρμοσαν τὸν εἰρημένον ΣΕΘ' νόμον καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων τοῦ ἀναιρεσειόντος πιστωμάτων, καίτοι μὴ προερχομένων ἐκ συνομολογημένων δανείων.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὡς πρὸς μὲν τὸ κληροδότημα τὸ ἐφετεῖον παρδέχεται ὅτι ἀντικείμενον τῆς ἐπιδιωκομένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀπαιτήσεως εἶναι ὅχι τῷ λόγῳ κληροδοτήματος καταληφθὲν ὑπὸ τοῦ Γ., τοῦ πρεσβυτέρου, πρὸς τὸν ἐγγονον αὐτοῦ Γ. Μ. (τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀναιρεσειόντος), διὰ τῆς ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1865 διαθήκης τοῦ ἀνῆκον κτῆμα, ἀλλ' ἡ ἐπιδικασθεῖσα εἰς τὸν κληροδόχον διὰ τῆς 477 (1872) περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου Ἀργοστολίου ἀποζημίωσις κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ εἰρημένου διαθέτου, καθ' ὅσον τὸ κληροδοτηθὲν ἀκίνητον, κατασχεθὲν ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ κληροδότου, ἀφηρέθη ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν κληρονόμων. Ἀλλὰ

κατὰ τὰ πραγματικὰ ταῦτα γεγονότα, ὡς παραδέχεται αὐτὰ τὸ ἐφετεῖον, τὸ νόμιμον συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κληροδόχου Γ. Μ., οὐ ἐκδοχεὺς εἶναι ὁ ἀναιρεσείων, ναὶ μὲν ἀπορρέει ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ πρεσβυτέρου Γ., ἀλλὰ νόμιμον λόγον ἔχει ἐγγύτατον τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκνίκησιν τοῦ κληροδοτηθέντος ἀκινήτου, τουτέστι τὴν ἀφαίρεσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν κληρονόμων πρὸ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν κληροδόχον κατὰ ἄρθρ. 930 Ἰον. Κώδ., ὅτε οὗτοι μὲν κατέστησαν ἐν τῇ κδυναμίᾳ τοῦ παραδοῦναι τῷ κληροδόχῳ τὸ κληροδότημα, ἐκείνῳ δέ, καθ' ἃ παρεδέχθη ἡ ἐπιδικάστεισα τὴν ἀποζημιώσιν ἀπόφασις, ὡς μνημονεύει αὐτὴν ἡ προσβαλλομένη, ἐγεννήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως. Ἄρα κατὰ ταῦτα τὸ ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ, ἵνα λύσῃ τὸ προκείμενον θέμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐξαιρετικοῦ ΣΞΘ' νόμου, τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκνικήσεως τοῦ κληροδοτήματος καὶ κατὰ ταύτην νὰ κανονίσῃ τὴν λύσιν τῆς διενέξεως. Τοῦτο δὲ μὴ πράξαν ἐξ ἐσραλμένης ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν περὶ γενέσεως τῶν κληρονόμων γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, παρεβίασεν ἄρθρ. 244, 248—251 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ἐπιδιωκομένην ἀπαίτησιν τοῦ ἀναιρεσειόντος ὡς ἐκδοχέως τῆς Λ., τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι τὸ πίστωμα τοῦτο προέρχεται ἐκ παραφέρνηου αὐτῆς περιουσίας, ἣν διεχειρίσθη μὲν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ζῶν, κατεδικάσθησαν δὲ ν' ἀποδώσωσιν αὐτῇ, μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου οἱ κληρονόμοι του. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται κατὰ νόμιμον συμπέρασμα ὅτι τὸ πρὸς ἀπόδοσιν τῆς παραφέρνηου περιουσίας δικαίωμα τῆς γυναικὸς ἐγεννήθη μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου, ἀφοῦ, ζῶντος αὐτοῦ, ἐκείνη σιωπηρῶς ἐπέτρεψεν αὐτῇ τὴν διαχείρισιν τῆς ἐξωπροίκου αὐτῆς περιουσίας, καθ' ἣν τίθησιν βάσιν τὸ ἄρθ. 1380 Ἰον. Κώδ. Ἄρα πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ θέματος, τῆς ἐφαρμογῆς δηλονότι ἢ μὴ τοῦ εἰρημένου ΣΞΘ' Νόμου, ὤφειλε τὸ ἐφετεῖον νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐξακριβώσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς εἰρημένης Λ., οὐχὶ δὲ νὰ στηριχθῇ, ὡς ἐπραξεν, εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῶν συμβολαίων, δυνάμει τῶν ὑποίων περιῆλθεν εἰς τὴν εἰρημένην Λ. ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος παράφορος περιουσία.

ὥστε ἐνταῦθα τὸ ἐφετεῖον ἐκ ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τῶν διεπόντων τὴν ἀπόδοσιν τῶν πρερφερίων κανόνων τοῦ δικαίου πρερβίτσε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις δικτάξεις Π.Δ.

3. ΑΠ. 462 (1878). Ἐπειδὴ τῷ μὲν ἄρθρ. 655 πρῶην Ἰονίου δικονομίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὁ τοῦ ὁποίου ζητεῖται. διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ ἀκύρωσις πλειστηριασμός καὶ ἡ κατακύρωσις, δικτάττοντος ὅτι «πᾶσα νόμιμος ἐνστασις τοῦ ὀφειλέτου ἔνεκεν ἀταξίας τῆς πρὸ τῆς κατακυρώσεως περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως δικδικασίας, ἢ ἔνεκεν ἄλλου οἰοῦντοτε λόγου, πρέπει νὰ προταθῇ ὡς ἐκτελεστικὴ δίκη ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν τοιχοκολλήσεων»· τοῦ δὲ ἐδάρτου δευτέρου, ὅπερ προσετέθη δυνάμει τῆς 58 πράξεως τοῦ 8 κοινοβουλίου εἰς τὸ ἄρθρ. 650 Ἰον. Δικ., ὀρίζοντος ὅτι «ἡ εἰς τὴν δικατοχὴν ἐγκατάστασις εἶναι ἀμετάκλητος, ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται πλέον νὰ δικταρχθῇ πρὸ οὐδενός, οὔτε λόγῳ προτιμήσεως, οὔτε δι' οἰκονομίας ἄλλην αἰτίαν» μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐντάλματος τῆς δικατοχῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάριον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ὥφειλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν δυνάμει τῶν εἰρημένων ἀρθρῶν καὶ τῶν ἄρθρ. 6, 7, 8 καὶ 9 τῆς 19 πράξεως τοῦ 10 κοινοβουλίου τῆς 25 Αὐγούστου 6 Σεπτεμβρ. 1852 περὶ δικατοχῶν, οὐσιώδη διὰ τῶν ἀπὸ Μαΐου 1874 προτάσεων τοῦ Μ. ὑποβληθέντα, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται, ἰσχυρισμόν του, ὅτι πολὺ πρὸ τῆς ἐκδικαζομένης ἀγωγῆς, ἤτοι τὴν 26 Ἰουλ. 1861, εἶχε γενῇ εἰς αὐτὸν ἡ κατακύρωσις, καὶ τὸ ἐντάλμα τῆς δικατοχῆς εἰς τὰ κτήματα εἶχεν ἐκδοθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς ὑπερθεματιστοῦ τὴν 8 Δεκεμβρ. 1861 ὑπὸ τοῦ μονομελοῦς πρωτοδικείου, ὁ δὲ ἡδη ἐνάγων καὶ ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν κτημάτων εἰς αὐτόν, καθ' οὗ ἡ κατὰσχέσις, οὐδόλως συνεμορφώθη πρὸς τὰς δικτάξεις καὶ προθεσμίας τῶν ἄρθρῶν 650 καὶ 655 Ἰον. Δικ., τοῦτο δὲ μὴ πρᾶξαν τὸ εἰρημένον δικαστήριον, μηδὲ σκεφθέν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης προκύπτει ἀποφάσεως, ἐπὶ τοῦ ρηθέντος οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀνχιρετεῖοντος, ἀφῆκεν ἀνιτιτιλόγητον τὴν ἀπόφασίν του, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν, δυνάμει ἄρθρ. 807 § 6 Πολ. Δικ.

4. ΑΠ. 10 (1875). Ναὶ μὲν τῆς πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτων διχδικασίας πρέπει νὰ προηγηθῇ κοινοποιήσις πρὸς τὸν ὀφειλέτην προεπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν (ἄρθρ. 641 Ἰον. Πολ. Δικ.), ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 650 (τριπολογηθὲν ὑπὸ τῆς ΝΗ' πράξεως τοῦ Η' κοινοβουλίου), 650, 651, 620 καὶ 621 Ἰον. Δικονομίας, μὴ πληρώσωντος τοῦ ὀφειλέτου ἐντὸς τῆς αὐτόθι τασσομένης προθεσμίας τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κατατεθεῖσιν ποσότητα τῆς ἀξίας τῶν πλειστηριασθέντων, τὸ δικαστήριον κατ' αἵτησιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ διατάττει δι' ἐντάλματος τὴν εἰς τὴν διακτοχὴν τῶν κατακυρωθέντων κτημάτων ἐγκατάστασίν του, ἣτις ἐνεργεῖται διὰ κλητῆρος, καί, γενομένης ἀρνήσεως ὑπὸ τοῦ κατόχου, ὁ ἐπισπεύδων διάδικος δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ἀπειθοῦντος εἰς τὴν πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν διακτοχὴν τῶν κτημάτων διαταγὴν· κατὰ πάσαν δὲ περίπτωσιν ἢ εἰς διακτοχὴν ἐγκατάστασις εἶναι ἀμετάκλητος, καὶ ὑπερθεματιστῆς δὲν δύναται πλέον νὰ δικταρχηθῇ παρ' οὐδενὸς οὔτε λόγῳ προτιμήσεως, οὔτε δι' οἰκνδήποτε ἄλλην αἰτίαν. Ἐκ τούτων δὲ ἔπεται προδήλως ὅτι ὁ ὀφειλέτης μόνον μέχρι τῆς εἰς τὴν κακτοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν γενομένην ἀναγκαστικὴν πρὸς ἐκποίησιν διαδικασίαν δι' οἰκνδήποτε ἑλλείψιν, καὶ διὰ τοῦτο προσκαλεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κακτοχὴν, καὶ τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεών του.

5. ΑΠ. 22 (1877). Ἐπειδὴ τῷ ὄντι κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1852 ΙΘ' νόμου τοῦ δεκάτου Ἰονίου κοινοβουλίου, περὶ διακλήσεως πιστωτοῦ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀκινήτων (ὅπερ ὤφειλεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἐφετέιον ὡς ἰσχύον κατὰ τὸν χρόνον τῆς προκειμένης κατακυρώσεως) ἡ κακτοχὴ τοῦ κατακυρωθέντος τῷ δανειστῇ κτήματος, περιελθοῦσα αὐτῷ, συνεπέειχεν τῆς ὀρισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου διχδικασίας, εἶναι ὀριστική, καὶ ὁ κάτοχος δὲν δύναται νὰ παρενοχληθῇ ὑφ' οἰουδήποτε ἐκ τῶν διχκληθέντων δανειστῶν ἐνεκὰ προτεραιότητος ἢ προνομίου· ἡ διάταξις δὲ αὕτη τοῦ προμνησθέντος εἰδικοῦ νόμου, τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὰς ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολ. Δικ. ἀντιστοιχοῦς διατάξεις, εἶναι ὁμοία

πρὸς τὴν τοῦ ἀρθρ. 650 τῆς εἰρημένης δικονομίας, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ παραδρομὴν βεβαίως, ἐφήρμοσε τὸ ἐφετεῖον ἀννεχθὲν εἰς τὴν σχετικὴν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως αἰτιολογίαν.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ Ἴονικὴ Τράπεζα, καίτοι καταταχθεῖσα ὡς ἐπομένη τῇ τοῦ ἀναιρεσεύοντος βαθμῇ, ἐγκατασταθεῖσα ὁμως ἐν τῇ διακτοχῇ τοῦ κατακυρωθέντος αὐτῇ κτήματος, συνεπεία τῆς νομίμου διαδικασίας, κατ' ἃ παραδέχεται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, δὲν δύναται νὰ διαταραχθῇ πλέον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐτέρου δανειστοῦ, καίτοι καταταχθέντος εἰς βῆθμὸν προηγούμενον, διότι ὁ νόμος ἀπαγορεύει ρητῶς πᾶν εἰς τὰ τετελεσμένα ἐπάνοδον, χάριν τοῦ κύρους, ὅπερ ἀποδίδει εἰς τὴν γενομένην ἐν ὀνόματί του κατακύρωσιν, ἣτις ἄλλως θ' ἀπέβαινεν ἀμφίβολος καὶ ἀβεβαία· ὁ δὲ προτεινόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος λόγος, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν κατακύρωσις τοῦ κατεχομένου νῦν ὑπὸ τοῦ Α. κτήματος ἐγένετο ὑπὸ τὸν συνυπνοούμενον ὅρον τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν διακτοχὴν αὐτοῦ, οὐ μὴ ἐκπληρωθέντος, ἀναλαμβάνει ὁ ἀναιρεσεύων δανειστὴς ἅπαντα τὰ πρὸ τῆς κατακύρωσεως ὑφιστάμενα ὑπὲρ αὐτοῦ δικαίωματα, εἶναι μὲν ἰσχυρὸς ἔνθα διατηρήσῃ ἀκέραια κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματα τοῦ μήπω ἐκχυοποιηθέντος δανειστοῦ, δὲν ἰσχύει ὁμως ἔνθα μεταιώσῃ ἀπέναντι τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς τὴν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως περατωθεῖσαν ἤδη ὡς πρὸς αὐτὴν διαδικασίαν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ νόμου. — Ὅθεν εἰ καὶ ἐσφαλμένη εἶναι νομικῶς ἡ τῆς προσεχλομένης ἀποφάσεως πρόσθετος σκέψις, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἀναιρεσεύων ἀπώλεσε πᾶν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου δικαίωμα ὡς προνόμιον, ἅτε ἀποσβεσθέντις διὰ μόνης τῆς κατακύρωσεως τοῦ δανείου, οὐχ ἥττον ἀρκεῖ ἔνθα στηρίξῃ τὸ δικτακτικὸν αὐτῆς, δι' οὗ ἀπερίφθῃ ἡ κατὰ τῆς Τραπεζῆς ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὁ προεκτεθεὶς τοῦ ἀμετακλήτου τῆς κατακύρωσεως λόγος, ὁ εἰς τὴν προμνησθεῖσαν τοῦ νόμου διάταξιν στηριζόμενος.

Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀναιρεσίβλητος Ἴονικὴ Τράπεζα, ἀπέναντι τοῦ ἀναιρεσεύοντος συμπίστωτοῦ, ὡς τρίτος

δικαίτοχος ἐνυποθήκου κτήματος, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς πρὸς αὐτὴν ἄρθρ. 1996 καὶ ἐπ. Ἰον. Κώδ., ὡς οὐκ ὀρθῶς ὑποστηρίζει ὁ ἀναιρεσεῖων, διότι, διὰ τῆς γενομένης τῇ Τραπεζίᾳ κατακυρώσεως τοῦ κτήματος, ἀπεσβέσθησαν ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, κατὰ τὸ προμνησθὲν 9 ἄρθρον, αἱ βαρύνουσαι αὐτὸ ὑποθήκαι, καὶ αὕτῃ ἐπομένως ἡ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἀφωρίσθη δὲ τὸ κτῆμα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ τῆς ὑπερθεμκτιστρίας καὶ δανειστρίας Τραπεζῆς πιστώματος, κατέναντι πάντων τῶν ἐν τῇ δικδικασίᾳ τῆς δικαλήσεως λαβόντων μέρος δανειστῶν τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου Β., ἐν οἷς καὶ ὁ ἀναιρεσεῖων, καθ' οὗ ἰσχυρῶς ἡ ἐναγομένη Τράπεζα ἀντιτάσσει τὸ ἄρθρον 9 περὶ τῆς ὁριστικῆς καὶ ἀμετακλήτου κατοχῆς τοῦ κατακυρωθέντος αὐτῇ κτήματος.

6. ΑΠ. 315 (1871). Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ, ἐν ἣ κεῖνται τὰ ἐπίδικα κτήματα, περιέπεσεν εἰς τὴν ἀχρησίαν ὁ ἐνετικὸς νόμος τῆς 12 Μαΐου 1523, δι' οὗ οἱ διὰ συμβολαίου ἢ δικθῆκης ἀποκτῶντες τὴν κυριότητα ἀκινήτων ὤφειλον, ἐπὶ ποινῇ κυριότητος τῶν συμβολαίων, νὰ δημοσιεύσωσιν αὐτὰ καταχωρίζοντες εἰς τὰ δημόσια τῶν δικαστῶν βιβλία, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐξεδόθη ὁ ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1677 ἐπαρχιακὸς τῆς Κεφαλληνίας νόμος, καθ' ὃν οἱ ἀποκτῶντες ἀκίνητα κτήματα ὅχι μόνον διὰ συμβολαίων ἀγοραπωλησίας, ἀνταλλαγῆς ἢ ἐδωρονομῆς, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσεῖων, ἀλλὰ καὶ δι' οἰοῦντοτε ἄλλου εἶδους (qualsiassi modo) συμβολαίων (ἐπομένως καὶ διὰ συμβολαίων δωρεᾶς μεταξὺ τρίτων) εἰσὶν ὑποχρεοὶ νὰ δημοσιεύσωσι ταῦτα καὶ ἐκδηλώσωσιν εἰς τὰ δημόσια βιβλία, ἐπὶ ποινῇ τοῦ νὰ προτιμᾶται αὐτῶν πᾶν συμβόλαιον ἢ καὶ πᾶσα πίστωση τοῦ ἀπολλοτριώσαντος, ἥτις ἤθελε μεταγενεστέρως ἐκδηλωθῇ (μεταγραφῇ). Ὅθεν καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον (εἰς ὃν στηρίζεται ὡσαύτως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις) καὶ ὅστις σκοπεῖ μὲν νὰ προφυλάξῃ τοὺς τρίτους ὑπὸ πάσης ἀπάτης τῶν παρχωρουντων τὰ ἀκίνητα αὐτῶν, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπιβάλλει τὴν δι' ἑλλειψιν μεταγραφῆς τῶν συμβολαίων ἀκυρότητα αὐτῶν, ὡς πρὸς τοὺς τρίτους καὶ μὴ ἀπατηθέντας ἔτι, ἀφοῦ δὲν ὀρίζει ὅτι ἡ ἀκύρωσις αὕτη ἐπέρχεται μόνον ἐν περιπτώσει ἀπάτης τῶν τρίτων, τὸ μεταξὺ τῶν ὀφειλε-

τῶν τοῦ ἀνχιρεσεύοντος καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Βασιλικῆς Κορόλη συμβόλχιον τῆς 25 Αὐγούστου (6 Σεπτεμβρίου) 1838, ἐφ' οὗ ὁ ἀνχιρεσεύων στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του, καὶ τὸ ὅποιον ἀφορᾷ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσθλαλλομένης ἀποφάσεως, παρχώρησιν ἀκινήτων ἐκ μέρους τῆς μητρὸς πρὸς τοὺς υἱούς της, ἥτοι δωρεὰν μεταξὺ ζώντων, ἔπρεπε νὰ ἐνδηλωθῇ εἰς τὰ δημόσια βιβλία, κατὰ γενόμενον. ἰσχύοντος τοῦ εἰρημένου ἐπαρχιακοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ κοινοβουλευτικὸς νόμος τῆς 10 Μαΐου 1825 ἀπαγορεύσας τὴν δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀπαλλοτριώσιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων ἢ ἄλλων παρχματικῶν ἐπὶ ἀκινήτων διακιωμάτων, δὲν ἐξεδόθη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τρίτων, ἀλλ' ὅπως προληφθῶσιν αἱ πρὸς περιγραφὴν τῶν ἀπαγορευτικῶν νόμων εἰκονικῶς γινόμεναι πωλήσεις καὶ ἔνεκα τούτου καλυπτόμεναι μεγάλῃ ζημίᾳ, εἰς ἃς ὑπέκλυτον οἱ οὕτω πωλοῦντες ἀκίνητα, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ προοιμίου καὶ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ νόμου, κηρύττοντος ἄκυρον καὶ ἀπέναντι τῶν συμβαλλομένων τὰ τοιαῦτα ἰδιωτικὰ ἐγγράφα. Ὅθεν καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου οὐδεμίαν ὑπέστησαν τροποποιήσιν οἱ περὶ μεταγραφῆς προγενέστεροι νόμοι.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγούστου (6 Σεπτεμβρίου) 1838 συμβολχίου περὶ δωρεᾶς τῶν ἐπιδίχων κτημάτων τῆς Β. πρὸς τοὺς υἱούς της ὀφειλέτας τοῦ ἀνχιρεσεύοντος μὴ μεταγραφέντος εἰς τὰ δημόσια βιβλία, ὡς παρὰδέχεται ἡ προσθλαλλομένη ἀπόφασις, προτιμᾶται αὐτοῦ τὸ τοῦ ἔτους 1855 συμβόλχιον ἀγοραπωλησίας τῶν κτημάτων τούτων πρὸς τὸν ἀνχιρεσίβλητον παρὰ τῆς αὐτῆς Β., κατὰ τὸν ἰσχύοντα τότε (τὸ 1855) νόμον μεταγραφέν, ὡς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις παρὰδέχεται· ἐπομένως τοῦ ἀνχιρεσίβλητου ἀποκτήσαντος τὴν κυριότητα τῶν εἰρημένων κτημάτων κατὰ τοὺς νόμους τούτους, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπαρχιακὸν τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1677 καὶ πρὶν οἱ ὀφειλέται τοῦ ἀνχιρεσεύοντος συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν νόμον τοῦτον (δηλ. τὸν τοῦ 1677, τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὴν γενομένην πρὸς αὐτοὺς ἐν ἔτει 1838 παρχώρησιν), ὅπως ἀποκτήσωσιν αὐτοὶ προηγουμένως τὴν κυριότητα, οὐδαμῶς μὲν ἡ προσθλαλλομένη ἀπόφασις παρὰβίασε

τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ νέου Κώδικος· ὁρθῶς δὲ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὡς πρὸς τὰ κτήματα ταῦτα δὲν εἶναι βέβαιος.

7. ΑΠ. 206 (1874). Ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσων Πρωτοδικεῖον ἀποφανθὲν ὅτι ὁ δανειστής δικαιοῦται νὰ κατὰσχῃ πάντα τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ τοῦ ὀφειλέτου του περιουσία, πλὴν τῶν παρὰ τοῦ νόμου ρητῶς ἐξηρημένων, καὶ ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ σύγχρονος ἢ διχδοχικὴ τούτων κατὰσχῃς οὐ μόνον οὐδένα νόμον παρεβίασεν, ἀλλὰ καὶ ὁρθῶς ἐποίησεν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἐκτελέσεως διατάξεων τῆς πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τῶν ἄρθρων 1929 καὶ 1930 Ἰον. Κώδ., καθ' ἃ τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου, κινητὰ τε καὶ ἀκίνητα, παρόντα καὶ μέλλοντα, ἀποτελοῦν τὴν κοινὴν τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ ἀσφάλειν καὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ταύτην ἐγγύησιν ὁ ὑποχρεωθείς ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του· ὅθεν κατὰ ταῦτα δὲν ἦτο λόγος ἀνὰβολῆς τῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἀναιρεσεύοντος ὀφειλέτου ἐπιβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δανειστοῦ κατασχέσεως, μέχρις οὗ περικόπη ἢ ἐπὶ ἀσυγκομίστων καρπῶν ἐνεργηθεῖσα ἐτέρα προηγουμένη κατὰσχῃς, ἵνα δῆθεν ἐξακριβωθῇ τὸ μετὰ τὴν ἀρχίρεσιν τοῦ ἐκ τῆς πρώτης κατασχέσεως προελευσμένου ποσοῦ ὑπόλοιπον ὀφειλόμενον χρέος, καὶ ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ σχετικὴ ἔνστασις ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ διὰ τὴν Ἑπτανησον εἰδικῶς νομοθετηθέντος ΣΕΘ' νόμου περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων καὶ τῆς συνοδευσάσης τὸν νόμον τοῦτον αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως συνάγεται, ὅτι σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ὑπῆρξε νὰ τροπολογήσῃ μόνον τὰς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως διατάξεις.

8. ΑΠ. 45 (1875). Κατὰ τὸν νόμον ΣΕΘ' περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων δὲν κατηργήθη, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων ἐπὶ ἐρίδων καὶ δισταγμῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ τοῦ ἄρθρ. 871 διάταξις, καθ' ἣ ἔφεσις χωρεῖ μόνον ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων συνεπιείᾳ ἀνάγκης τρίτων διεκδικητῶν.

9. ΑΠ. 173 (1876). Ἐπειδὴ ἀφοῦ οἱ ἀναρρεσίβλητοι ἤξιον ἐκυτοῦς δανειστάς τοῦ Α. (τοῦ ὁποίου ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος εἶναι ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις Α.), ὀρθῶς καὶ νομίμως προέτειναν τὰς ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων ἀπαιτήσεις τῶν δι' ἀναγγελίας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ εἰδικοῦ περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ΣΕΘ' νόμου τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1868, διότι ἡ κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπὴ ἀρμόζει τῷ ὀφειλῆτῃ ἢ τῷ διεκδικοῦντι τὰ κατασχεθέντα τρίτῳ καὶ οὐχὶ εἰς τὸν δανειστὴν· ὁ δὲ λόγος, ὅτι τὰ περὶ ὧν ἡ ἀμφισβήτησις κτήματα κατεσχέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ Α., παρὰ τῶν προσωπικῶν αὐτοῦ δανειστῶν καὶ ὡς εἰς αὐτὸν τοῦτον ἀνήκοντα, δὲν εἶναι ἰσχυρός, διότι ὁ Α., εἰ καὶ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, δὲν παύει τοῦ νὰ εἶναι κληρονόμος τῶν δανειστῶν τοῦ πατρὸς του, ἐνόσω κατέχει κτήματα κληρονομικὰ (ἄρθρ. 692 § 1 καὶ 693 Ἰον. Ἀστ. Κώδ.)· ἡ δὲ ιδιότης τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, ἀποτελοῦσα ζήτημα ἀμφισβητούμενον μετὰ τῶν ἀναγγεληθέντων δανειστῶν, δύναται καὶ δι' ἐνστάσεως μετὰ τῶν τούτων νὰ προταθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως, μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο ἀνακοπῆς ἢ ἀγωγῆς, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ προμνησθέντος εἰδικοῦ νόμου, πᾶς πιστωτής, ἀξιῶν δικαίωμα ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, δύναται νὰ ἀναγγείλῃ ἐκυτὸν ἵνα καταταχθῇ, ὡς ἔπραξαν διὰ τῆς ἀγγελίας αὐτῶν καὶ οἱ ἀναρρεσίβλητοι δανεισταὶ τοῦ Ν. Α.

++ 10. ΑΠ. 167 (1875). Ἐπειδὴ, συμβιβάζων ὁ νομοθέτης τὴν (ὡς ἐκ τοῦ κατεπείγοντος τῶν ἐν τῷ νόμῳ ΣΕΘ' ἀναρρομένων ὑποθέσεων) ἀπαιτουμένην ταχύτητα περὶ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῶν πρὸς τὸ ἐφικτὸν τῆς τε ἐπ' ἀκροατηρίου παραστάσεως καὶ ἐνασχέσεως τῶν ἐνδίκων μέσων ἐντὸς συντόμου χρονικοῦ διαστήματος. ὥρισεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 ὅτι οἱ τε πιστωταί, ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ τρίτος ὀφείλουσι διὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένων δικογράφων νὰ διορίζωσιν ἀντίκλητον ἐντὸς ὠρισμένης μάλιστα προθεσμίας, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ τοῦ ἄρθρ. 11 διετάξεν ὅτι τῆς ἐν τῷ προμνησθέντι νόμῳ ὀριζομένης προθεσμίας οὐδεμία παράτασις λόγῳ ἀποστάσεως λαμβάνει χώραν· ἀφοῦ ἐπομένως καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ αὐτοῦ

νόμου ρητὴ τάττεται προθεσμία πρὸς πᾶν εἶδος ἀνακοπῆς, ἀπευθυνομένης κατὰ δίκης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς τοῦ τρίτου, καθ' ὅσον ρητῶς διατάττεται ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης ἐκδικάζει κατεπειγόντως τὰς ἀνακοπὰς πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπιτρέπεται δὲ αὐταὶ νὰ γίνωσι τοῦλάχιστον δύο ἐβδομάδας πρὸ τῆς ταχθείσης διὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἡμέρας, ἀναγκαιῶς ἔπεται, ὅτι καὶ διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῆς εἰς δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν κατ' αὐτοῦ προσέτι τοῦ τρίτου δὲν παραινεῖται λόγῳ ἀποστάσεως ἢ προθεσμίας, ὅπερ ἄλλως ὑπαγορευόμενον, ὡς ἐξετέθη, ὡς ἐκ τοῦ κατεπειγόντος καὶ τῆς ἐνεκα τούτου ἀπαιτουμένης ταχύτητος περὶ τὴν ἐκδίκασιν τοιούτων δικῶν, καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, καταδείκνυται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν ρητῶς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ 23 διατάχθη ὅτι δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν· προδήλως δὲ τοῦ νόμου σκοπὸς τῆς πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς ἦτολε ματαιοῦσθαι, ἂν, ἐνῷ διὰ τὴν πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν πράξεων τῆς ἐκτελέσεως προθεσμίαν δὲν ἐπετρέπετο παράτασις, ἐχορηγεῖτο τοιαύτη διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐπὶ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως γενομένης ἀνακοπῆς.

ΑΠ. 156 (1876). Ὅταν ἡ ἐπιταγὴ ἐγένετο μετὰ τὴν ἐνωσιν τῆς Ἑπτανήσου, ἐφαρμοστέον τὸ 834 § 2 Πολ. Δικ. καὶ οὐχὶ τὰ ἄρθρα 106—108 καὶ 596 Ἰονίου Πολ. Δικ.

11. ΑΠ. 276 (1884). Κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, ἡ παρὰ μόνου τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ κοινοποίησις τῆς περὶ κατάξεως ἀποφάσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 17 ἀπαιτουμένην πρὸς τέλεσιν τῆς πραγματοποιησύντης τελεσιδικίαν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀναγγεληθέντας δανειστὰς, καὶ περ μὴ κοινοποιήσαντας ἐπίσης τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, παρὰ τὸν κρατοῦντα παρ' ἡμῖν δικονομικὸν κανόνα, ὅτι αἱ προθεσμίαι λογίζονται ὑπὲρ μόνου τοῦ κοινοποιούντος, διότι ἐκ τε τῆς ὅλης οἰκονομίας καὶ ἐκ διαφορῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ΣΕΘ' προκύπτει ἀναγκαιῶς ἢ ἐν λόγῳ ἐξαίρεσις.

12. ΑΠ. 117 (1887). Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως,

κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, οὐ μόνον αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 23 αὐτοῦ, κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀνακοπῇ τῶν διαφερομένων ἀνατρέπονται, ἐὰν κατὰ τὸν ὑπὸ Πολ. Δικ. ὠρισμένον χρόνον ἐγκαταλειφθῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ διαδικασίᾳ τῆς ἐκτελέσεως ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου διεξαχγομένη, ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν, κατὰ τὸ ἄρθ. 479 Πολ. Δικ.

ΑΠ. 242 (1881). Κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, καθιεροῦται ἡ τοῦ εἰρηνοδικείου ἀρμοδιότης ἐπὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ, δυνάμενου τοῦ εἰρηνοδίκου νὰ δικάσῃ καὶ περὶ κυριότητος τοῦ κατασχεθέντος, διότι, κατὰ τὸ ἄρθ. 23, οἰαδήποτε ἀνακοπὴ τρίτου δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐκδικασθῇ.

13. ΑΠ. 196 (1870). Ἡ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις δικδικασία τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς κατὰτάξεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, διεξαχγομένη κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, εἶναι δικδικασία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐπομένως αἱ κατ' αὐτὴν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὑποκείνται εἰς ἔφεσιν ἐντὸς δεκαήμερου προθεσμίας.

ΑΠ. 36 (1880). Ὁ ἐν Ἐπτανήσῳ ἰσχύων εἰδικὸς περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων ΣΕΘ' Νόμος οὐδὲν διαλαμβάνει περὶ προσκλήσεως τοῦ ὀφειλέτου ἐν τῇ ἐφεσίμῳ δίκῃ, καθ' ἣν ἐξετάζεται ἡ ὀρθότης τῆς περὶ κατὰτάξεως ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ ἐπομένως ἰσχύουσιν αἱ γενικαὶ διατάξεις Πολ. Δικ., αἵτινες δὲ ἀπαιτοῦσι τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὀφειλέτου ἐν τῇ περὶ κατὰτάξεως δίκῃ (Π. Δ. 950).

ΑΠ. 218 (1881). Κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, ἡ δικδικασία τῆς κατὰτάξεως τῶν δανειστῶν καὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀποτελεῖ ἐν σύνολον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῆς περὶ τὴν κατὰτάξιν δίκης καὶ τῆς κυρίως γενομένης ἐκποιητικῆς δικδικασίας· ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα ὡς ἐνὶ ἑνὶ διεξάγονται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀποτελοῦντα τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, ἥτις ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὸν γενικὸν τῆς ἀνατροπῆς τῶν δικῶν κανόνα, ἐὰν ἐγκαταλειφθῇ ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον χρονικὸν διάστημα.

14. ΑΠ. 105 (1880). Οἱ μετὰγενέστεροι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου, οὗτινος τὰ κτήματα ἐξεπλειστη-

ρίσθησαν ὑπὸ τῶν προγενεστέρων ἐνυποθήκων δανειστῶν, μὴ ἀναγγελλθέντες εἰς τὴν ἐκποιητικὴν δικδικασίαν ὡς τοιοῦτοι καὶ μὴ ἀνακόψαντες ἐμπροσθέντως ταύτην, οὐδὲ ἐγείροντες ἔριδας περὶ τὴν κατὰ τῆς, κατὰ τὸν ΣΞΘ' Νόμον, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη ὁ πλειστηριασμός, δὲν δικαιοῦνται νὰ ἐγείρῳσιν ἀγωγὴν κατὰ τῶν προγενεστέρων ἐνυποθήκων δανειστῶν περὶ καταβολῆς πρὸς αὐτοὺς τοῦ πλέον ληφθέντος ὑπ' αὐτῶν μέρους ἐκ τοῦ ἐκπλειστηρίασματος ἐλείνου, ὅπερ, κατὰ νόμον, ὠφείλετο αὐτοῖς προνομιακῶς χάριν τῆς προγενεστεράς ἐγγραφῆς των (ἄρθ. 1 τοῦ ΙΘ' Νόμου τοῦ Ι' Κοινοβουλίου καὶ ἄρθ. 1, 5, 6, 9, 14, 15, 23, 24 καὶ 32 τοῦ Νόμου ΣΞΘ').

ΑΠ. 254 (1886). Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν κινήτων τοῦ ὀφειλέτου πρὸ τῆς κατασχίσεως τῆς ἐνυποθήκου ἀκινήτου περιουσίας του· τὸ δὲ ἄρθ. 954 § 2 ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν προγενεστέραν ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων καὶ εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν μὴ ὑποθηκευθέντων, ἂν τὸ ἐκπλειστηρίασμα τῶν ἐνυποθήκων δὲν ἐπαρκέσῃ.

15. ΑΠ. 146 (1878). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ΣΞΘ' ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1868 περὶ ἀναγκαστικῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἐκποιήσεως νόμου, διὰ τῆς περὶ κατατάξεως ἀποράσεως ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὸ χρηματικὸν ποσὸν, ὅπερ ἑκαστος τῶν πιστωτῶν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἀναλόγως τῆς πιστώσεως του πρὸς διεξαγωγὴν ὅλων τῶν περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεων, ὁ δὲ μὴ καταθέτων ἐντὸς τῆς ταχθείσης παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου προθεσμίας τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ποσὸν στερεῖται πικρὸς προνομίου ἢ ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων κλπ. Ἐκ τούτων δὲ ἐπεταὶ μὲν ὅτι πρὸς καταβολὴν ὑποχρεωσ ἐστὶ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπισπεύδων, καθὼς πιστωτῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι κατ' αὐτοῦ ἀποδεχθέντος τὴν περὶ κατατάξεως ἀπόρρασιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ ἄνευ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποράσεως, καὶ ἡ δι' αὐτῆς ταχθεῖσα προθεσμία πρὸς καταβολὴν τοῦ προσδιορισθέντος αὐτῷ ποσοῦ ἐκ τῶν πρὸς διεξαγωγὴν τῶν περὶ καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεων δαπανῶν. Ἀπ' ἐνκντίας ἐκ μὲν τοῦ ἐπομένου ἄρθ. 17, καθ' ὃ ὅταν ἡ περὶ κατατάξεως ἀπόρρασις καταστῇ τελεσίδικος, ἐκτι-

μῶνται διὰ πραγματογνωμόνων καὶ πάντα τὰ κατασχεθέντα κτήματα, ἐφ' ὧν ἡ κατάταξις ἐγένετο, προκύπτει ὅτι ἐκ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπέρχεται ὡς ἀποτέλεσμα μόνον ἡ ἐλευθέρα πρόοδος τῆς ἐκτιμήσεως, κατὰ δὲ τὴν γενικὴν τοῦ ἄρθ. 193 § 2 Πολ. Δικ. διάταξιν, αἱ διὰ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων διωρισμέναι προθεσμίαι ἄρχονται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων μόνον ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἐκοινοποίησεν αὐτάς, καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ ὅθεν ἔπεται ὅτι πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα πιστωτὴν τὸν κοινοποίησαντα τὴν περὶ κατατάξεως ἀπόφασιν εἰς τοὺς λοιποὺς πιστωτάς πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ ἢ αὐτὴ ἀπόφασις ἐπιμελεία ἐκείνου ἐξ αὐτῶν, ὅστις θέλει νὰ καταστήσῃ τοῦτον ἐκπρωτὸν τῶν δικαιομάτων του ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, ἵνα ἀρχίσῃ καὶ κατὰ τοῦτου ἢ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθεῖσθαι πρὸς καταβολὴν τοῦ μέρους του ἐκ τῶν ἐξόδων προθεσμία, ἀφοῦ ὁ ἐν λογῷ ἐξαίρετικὸς νόμος δὲν διέταξεν ἄλλως τὰ περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς δικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς τὴν ἐναντίαν βάσιν στηριζομένη, ὅτι, δηλαδή, ἡ πρὸς καταβολὴν τοῦ εἰρημένου χρηματικοῦ ποσοῦ προθεσμία δὲν ἄρχεται ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα ἐπισπεύδοντα δανειστὴν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς ὡς πρὸς τοῦτον, ἐπελθούσης ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ κοινοποιήσεως αὐτῆς, καὶ ἐκ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ταύτης διὰ τοῦ ἐπιμελεία τούτου διορισμοῦ τῶν πραγματογνωμόνων, καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους κηρύξασα αὐτὸν ἐκπρωτὸν τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, ὡς μὴ καταβυλόντα τὸ προσδιορισθὲν αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἐξόδων, ἐξεδόθη κατὰ ψευδῇ ἐρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ ΣΕΘ' Νόμου καὶ κατὰ παραβίαν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθ. 193 § 2 Πολ. Δικ.

16. ΑΠ. 288 (1892). Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις δεχθεῖσα τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δ. κατὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος Α. καὶ ἀκυρώσασα ἐπὶ ταύτῃ τὴν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐνεργηθεῖσαν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν, στηρίζεται ἐπὶ μόνου τοῦ λόγου, ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων οἱ δανεισταί

τῶν ἀδελφῶν Κ. ἐνήργησαν προηγουμένην ἀναγκαστικὴν κατὰ-
σχυσιν, ἀκυρωθεῖσαν, ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνκλοπῆς τοῦ Δ. κατὰ
τῶν ἐπισπευδόντων τούτων δανειστῶν Μ. καὶ Π. καὶ τῶν ὀφει-
λετῶν ἀδελφῶν Κ., δι' ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Ζακύν-
θου, ἀποφανθεῖσων ὅτι τὰ κατὰσχθέντα ἦσαν ἐλεύθερα ὑπο-
θήκης καὶ ἀποτελουσῶν δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ ἤδη ἀναι-
ρεσειόντος καὶ κατὰσχόντος ὡς ἐκδοχέως τῶν ἐνυποθήκων δα-
νειστῶν Ι. καὶ Δ., ὡς ἀποτελουσῶν τοιοῦτον κατὰ τῶν ὡς ἄνω
ἐκχωρητῶν αὐτοῦ, παρκαταθέντων κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Εἰ-
ρηνοδικεῖου Ζακύνθου ἐπὶ διεκδικητικῇ ἀνκλοπῇ δίκην καὶ μὴ
παρκαστησάντων τὸ ἐνυπόθηκον αὐτῶν δικαίωμα.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 961 Πολ. Δικ., τὸ ἐνυπόθηκον δι-
καίωμα τῶν μὴ κατὰσχόντων δανειστῶν, κατὰ τὴν ἐπὶ διεκ-
δικητικῇ ἀνκλοπῇ δίκην, δὲν ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτῶν οὐδεμίαν ἐπιρ-
ροήν, ἐπομένως ἡ παρὰστασις αὐτοῦ κατὰ τὴν δίκην ταύτην
ἐστὶ μνηστία, κατὰ τοῦτο δὲ οὐδεμίαν μετὰβολὴν ἐπήνεγκεν ὁ
περὶ κατὰσχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰο-
νίοις νήσοις ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1868 ΣΞΘ' Νόμος, καθόσον
ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως αὐτοῦ προκύπτει σαφῶς, ὅτι καὶ οἱ μὴ
κατὰσχόντες δανεισταὶ δύνανται ἀποτελεσματικῶς νὰ παρκα-
στήσωσι κατὰ τὴν δίκην ταύτην τὸ ἴδιον ἐαυτῶν ἐνυπόθηκον
δικαίωμα. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον κρίναν ἐσφαλμένως, ὅτι κατὰ
τὴν ἐννοίαν τοῦ ὡς ἄνω ἐξαιρητικοῦ Νόμου, καὶ τὸ ἐνυπόθηκον
δικαίωμα τῶν μὴ κατὰσχόντων δανειστῶν ἀπορραϊζέται ἐν τῇ
δίκῃ ταύτῃ καὶ ἐπὶ τοῦ νομίμου τούτου λόγου στηριχθὲν ὅπως
θεωρήσῃ καὶ τοὺς κατὰ τὴν δίκην ταύτην παρκαταθέντας καὶ
μὴ παρκατήσαντας τὸ ἐνδίκον αὐτῶν ἐνυπόθηκον δικαίωμα,
διαδίκους καὶ κατὰ τοῦτο, τὸ ἴδιον δηλονότι αὐτῶν ἐνυπόθη-
κον δικαίωμα, καὶ παρκαδεχθῇ δεδικασμένον κατ' αὐτῶν, καὶ
συνεπῶς καὶ κατὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐκδοχέως αὐτῶν, καὶ
ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸν ἀνωτέρω ἐξαιρητικὸν ΣΞΘ' Νόμον
καὶ οὐσιώδη διάταξιν ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ. παρκατέσχε, δεχθὲν
δεδικασμένον κατὰ μὴ διαδίκου.

17. ΑΠ. 105 (1879). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ἐδ. 1
τοῦ ΙΘ' νόμου τοῦ Ι' Κοινοβουλίου τοῦ πρώην Ἰονίου κράτους
περὶ δικηλότητος πιστωτῶν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν

ἀκινήτων, ἢ διέκλησις, ἤτοι ἡ κλήτευσις τῶν πιστωτῶν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, ἐγένετο «διὰ προσωπικῆς κοινοποιήσεως εἰς τοὺς παρόντας τοὺς ἔχοντας ἐγγραφὴν, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας προνόμιον ἢ νόμιμον ὑποθήκην ἄνευ ἐγγραφῆς, ἐὰν εἶναι γνωστοί».

Ἐπειδὴ πρόδηλος τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νόμου περὶ τῶν μὴ ἐγγραφομένων προνομιοῦχων ἢ ἐκ νομίμου ὑποθήκης δανειστῶν, ἐὰν εἶναι γνωστοί, ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι μόνον καθ' ἣν περὶπτωσιν οἱ δανεισταὶ οὗτοι εἶναι γνωστοί εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα, ὑποχρεῦται οὗτος νὰ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς προσωπικῶς τὸ δικλητήριο, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῖ αὐτὸν ὁ νόμος νὰ κατὰβάλλῃ φροντίδας καὶ προσπαθείας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὑπάρξεως τοιούτων δανειστῶν, διότι περὶ τῶν ἀγνώστων τούτων πιστωτῶν προνοεῖ τὸ κατωτέρω ἐδ. 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Τὸ Ἐφετεῖον δὲ ἀποκροῦσεν τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγομένων νῦν ἀναιρεσιόντων ὅτι οἱ εἰρημένοι ἐκ νομίμου ὑποθήκης μὴ ἐγγεγραμμένοι δανεισταὶ ἦσαν ἄγνωστοι τῷ ἐπισπεύδοντι διὰ τῆς σκέψεως, ὅτι οὗτος δὲν ἀπηλλάσσετο τῆς ὑποχρέωσης τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως, εἰ μὴ ἀποδεικνύων ὅτι ἦσαν ἄγνωστοι, ἵνα δὲ λογίζωνται τοιοῦτοι, ἀναγκάτως πρέπει νὰ κατὰβάλληται πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεως αὐτῶν, νὰ γίνηται ἀναζήτησις περὶ τῆς ὑπάρξεώς των, καὶ μὴ προηγηθείσης τῆς δεούσης ἐρεύνης καὶ ἀναζήτησεως, ὁ δανειστὴς δὲν δύναται ἐγκύρως νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν περὶ κλητεύσεως τοῦ εἰδικοῦ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως νόμου τοῦ πρώτου Ἰονίου κρᾶτους, ἀπαιτῆσεν στοιχεῖον μὴ ὑπάρχον ἐν αὐτῷ.

18. ΑΠ. 147 (1879). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι καίτοι ἀποβιώσαντος τοῦ Δ. Μ. (ῥφειλέτου τοῦ νῦν ἐφρεσίβλητου Λ.) καὶ κληρονομηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ι. Μ., ἀποθιγνόντος δὲ καὶ τούτου πρὶ τῆς κατὰ τὸ 1862 ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ Μ. Τ. ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ Ι. Μ. ἀκινήτων κτημάτων, ὥφειλεν ὁ νῦν ἀναιρεσίβλητος δανειστὴς τοῦ Δ. Μ. νὰ κλητευθῇ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἵνα ἀναγγεῖλῃ τοῦτον, καὶ οὐχὶ ὡς δανειστὴς τῆς κληρονομίας τοῦ Ι. Μ., ὡς ἐκλητεύθη

τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, αἱ τῆς ἐκτελέσεως προμνησθεῖσαι πράξεις δὲν εἶναι ἰσχυραὶ ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ οἱ ἀποκτήσαντες δυνάμει τῆς κατακυρώσεως ἐκείνης κτήματα νῦν ἀναιρεσεύοντες εἰς τὸν ὀφειλέτην Δ. Μ. ἀρχικῶς ἀνήκοντα, ἐνυπόθηκα δὲ εἰς τὸ δάνειον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Λ., δὲν προστατεύονται ἐκ τῆς διάταξεως τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ΙΘ' νόμου τοῦ Ι' Ἰονίου Κοινοβουλίου, καθ' ὃ ἡ κατοχὴ τοῦ κατακυρωθέντος τῷ ὑπερθεματιστῇ ἢ τῷ δανειστῇ (ὡς δόσις ἀντὶ πληρωμῆς) κτήματος εἶναι ὀριστική, καὶ ὁ κάτοχος δὲν δύναται νὰ πρενοχληθῇ παρ' οἴου-δήποτε ἐκ τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα κλητευθέντων δανειστῶν λόγῳ προτεραιότητος ἢ προνομίου.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον προδήλως παρεγνώρισε τὰ νόμιμα αποτελέσματα τῆς ἐπαγωγῆς τῆς κληρονομίας καὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κληρονόμου, ὡς καὶ τὴν κατὰ ἄρθρ. 606 Ἰον. Κώδ. ἐπερχομένην ὑπὲρ τῶν νομίμων κληρονόμων νόμιμον ἐπίληψιν τῆς κληρονομίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ κληρονόμος ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως τὴν κληρονομίαν ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ κληρονομουμένου, θεωρεῖται δὲ ἐξακολουθῶν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐνεργητικῶς τε καὶ παθητικῶς κατὰ τὰς εἰδικὰς αὐτοῦ σχέσεις, ἐπερχομένης συγχύσεως τῶν περιουσιῶν τοῦ κληρονομουμένου καὶ τοῦ κληρονόμου· διότι ἐπὶ τοῦ προκαιμένου, ἀφοῦ ὁ Δ. Μ., παραποδίσας, ἐκληρονομήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ι. Μ. ἀπολύτως, οὗτος δέ, ἀποδίσας, ἀφῆκε κληρονόμους, καθ' ὧν ἐνηργήθησαν τῷ 1862 αἱ τῆς ἐκτελέσεως πράξεις, ἐν τῇ κληρονομίᾳ τοῦ Ι. Μ. συνεχωνεύθησαν κατὰ νόμον αἱ τε ἐνεργητικαὶ καὶ παθητικαὶ ἀγοραὶ τῶν δύο κληρονομιῶν καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ γίνῃ διάκρισις μεταξὺ δανειστῶν τοῦ Δ. καὶ Ι., εἴτε ἐνυποθήκων, εἴτε ἐγγειρογράφων, ἀφοῦ εἰς καὶ μόνος ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ κατὰ νόμον ὀφειλέτης, ἡ κληρονομία τοῦ Ι. Μ., καὶ τούτου δανεισταὶ ἐγένοντο οἱ τοῦ Δ. Μ. ἄρα ἀρκεῖ ὅτι ὁ νῦν ἀναιρεσιβλήτος ἐκλητεύθη κατὰ τὴν ἐκποιητικὴν ἐκείνην διαδικασίαν ὡς δανειστῆς τῆς κληρονομίας τοῦ Ι. Μ., ὡς παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον, ἵνα αἱ γεινόμεναι τότε πράξεις ὥσιν ὁπωσδήποτε ἰσχυραὶ ἀπέναντί του καὶ ὡς δανειστοῦ ἀρχικῶς τοῦ Δ. Μ.

19. ΑΠ. 148 (1879). Διερκούσης τῆς προθεσμίας τῆς ὠρι-

σμένης ὑπὸ τῶν νόμων PNB' τῆς 3 Φεβρουαρίου. 1866, ΡΞΗ' τῆς 17 Ἰαν. 1867 καὶ ΤΑΙ' τοῦ 1869 περὶ τῆς εἰς εἰδικὸν βιβλίον ἐγγραφῆς τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ ἀγρόφων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων, ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δικαιούται, δυνάμει τῆς προγεγονυίας γενικῆς κατὰ τοὺς ἰονίους νόμους ἐγγραφῆς καὶ ἄνευ τῆς ἀνανέωσης αὐτῆς δι' εἰδικεύσεως τῶν βεβαρημένων κτημάτων κατὰ τὸν ἤδη ἰσχύοντα νόμον ὑποθηκῶν, νὰ ἐνασκήσῃ τὸ τῆς προτιμήσεως δικαίωμά του, τουτέστι ν' ἀναγγελοῖ εἰς κατὰταξιν καὶ νὰ καταταχθῇ, διότι μόνη ἡ παρέλευσις τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας ἡδύνετο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐγγραφῆς ἔκπτωσιν τῆς ὑποθήκης, μεταβάλλων αὐτὴν εἰς νόμιμον πρὸς νέαν αὐτοτελεῖ ἐγγραφὴν τίτλον (ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου PNB').

20. ΕΦ.ΚΕΡΚΥΡΑΣ 100 (1897). Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΣΞΘ' τῆς 8 Ὀκτωβρίου. 1863, δι' οὗ καθιερώθη ἡ ἐν αὐτῷ διαδικασία ἐπὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις, κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑπάρχει ἐπ' αὐτῶν προνόμιόν τι ἢ ὑποθήκη, συσταθεῖσα πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἤδη ἐν ἰσχύϊ περὶ Ὑποθηκῶν νόμου τοῦ παλαιοῦ κράτους καὶ κατ' ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν πρόκειται περὶ πληρωμῆς δανείου συνομολογηθέντος πρὸ τῆς αὐτοῦ εἰσαγωγῆς τῆς ἐλληνικῆς Πολ. Δικ., ποιούμενος ἐν ἄρθ. 28 εἰδικὴν ἐφαρμογὴν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθ. 1353 τοῦ I.A.K. καὶ 676 ταύτης, περὶ τοῦ δι' ἐλάττωσιν τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου χωρισμοῦ τῶν κτημάτων τῆς γυναικὸς τοῦ καὶ προνομίων περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς αὐτῆς, διέταξε κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν κτημάτων, ὅσα ἀρκοῦσι νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν προικῶν ἀπαίτησιν, μὴ ἐπιτρέψας οὔτε τὸν ἄμεσον πλειστηριασμὸν τούτων, διότι τότε ἐναντίον τῶν ὀρισμῶν τοῦ ἄρθρου 3362 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, θ' ἀπεδίδετο ἡ προίξ πρὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, οὐδὲ συνεπῶς τὴν εἰς τὴν γυναῖκα κατακύρωσιν, δι' ἧς θὰ καθίσταντο προικῶα τὰ κτήματα τοῦ συζύγου τῆς ἐπομένως ἐκ τῆς τοιαύτης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς ἀποτάξεως τούτων, καίτοι ὡς εἴρηται ἐφαρμογῆς οὗσης τῶν ἀνωτέρω ὀρισμῶν τοῦ Κώδικος καὶ τῆς Δικονομίας, παρέπονται συνέπειαι ὅλως διάφοροι τῶν ὑπ' αὐτῶν

δικτασσομένων, διότι κατὰ τούτους μὲν ἡ σύζυγος ἀναγκᾶ τὴν ἐλευθέραν διαχειρίσιν τῶν αὐτουσίως ἀποχωριζομένων προικῶν κτημάτων της (ἄρθ. 1358 καὶ 1359 I.A.K.), ὧν τὴν κυριότητα διατηρεῖ συνεστῶτος τοῦ γάμου κατὰ τὸ ἄρθ. 1358 καὶ 1341, κατ' ἐκείνον ὁμως (τὸν ΣΕΘ' Νόμον), οὐδὲν διακρίωμα κυριότητος ἢ καρπώσεως εἰς αὐτὴν μεταβιβάζεται, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποτάσσονται ταύτῃ τόσα κτήματα, ὅσα ἀρκοῦσι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς της, ἵνα πληρωθῇ ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμή τῆς ἀποδόσεως ταύτης, ὅτε καὶ ὀριστικῶς θέλουσι πλειστηριασθῇ.

Ἐπειδὴ βεβαιωμένον ἐν προκειμένῳ εἰσὶ τὰ ἑξῆς : 1) ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐξ 96,000 δραχμῶν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 18)30 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1857 συμβολαίου, παραδοθείσης εἰς τὸν ἐφεσίβλητον χρηματικῆς προικὸς τῆς ἐτέρας ἐφεσίβλητου ἐνεγράφῃ γενικῇ ὑποθήκῃ ἐπὶ τῶν κτημάτων του εἰδικευθεῖσιν κατὰ τὴν 30 Μαρτίου τοῦ 1873 ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ οἰκίᾳ· 2) ὅτι ἐπὶ προηγουμένης κατασχέσεως ἄλλων πιστωτῶν τοῦ αὐτοῦ ἐφεσίβλητου συζύγου ἢ ὑπ' ἀριθ. 501 τοῦ 1885 ἀποφασίς κατὰτάξεως τοῦ εἰρηνοδίκου Ἀργοστολίου κατέταξε τὴν ἐτέραν ἐφεσίβλητον ὅπως ἐν δέοντι πληρωθῇ τὴν προικῶν ταύτην ἀπαίτησιν της μετὰ τόκων 6⁰/₁₀ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1884· 3) ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ αὐτοῦ ΣΕΘ' Νόμου ἐνεργήσασιν αὕτη τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1890 συμπληρωματικὴν κατὰτάξιν, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1835 ἐκθεσιν τοῦ κλητῆρος Κ. Γ. κατετάχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 659 τοῦ 1891 ἀποφάσεως κατὰτάξεως τοῦ ἰδίου εἰρηνοδίκου εἰς δεύτερον βαθμὸν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν προικῶν ἀπαίτησιν της δι' ἀποχωρισμοῦ κτημάτων ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς κατασχεθέντων κατὰ ¹/₄, ἀνωτέρας ἁξίας τῆς ἀπαιτήσεώς της· 4) ὅτι δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης κατὰ τὸν ἐνώπιον τοῦ ἰδίου εἰρηνοδίκου γεγόμενον διὰ τῆς ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1892 ἐκθέσεώς του πλειστηριασμὸν τῇ ἀπεχωρίσθησιν διὰ τὴν ἐν δέοντι πληρωμὴν διάφορα κτήματα, ἐν οἷς καὶ ἡ αὕτη οἰκία· 5) ὅτι ἐπὶ αἰτήσεων ἀμφοτέρων τῶν συζύγων περὶ παροχῆς ἀδείας πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας διὰ τὴν προικὰ ὑποθήκης, ὅπως μετὰ ταύτην συνομολογήσῃ ἡ ἐφεσίβλητος ἐνυπόθηκον

δάνειον ἐκ δρ. 10,000 πρὸς ἀνατροπὴν τῶν τέκνων των ἐπε-
 τράπησαν ταῦτα διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 242 καὶ 223 ἀποφάσεων
 τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ δικαστηρίου τούτου
 καὶ 6) ὅτι δυνάμει τούτου διὰ τοῦ 47,188 συμβολαίου τοῦ ἐν
 Ἀργοστολίῳ συμβολαιογράφου Δ., ἡ μὲν σύζυγος ἐδανείσθη
 παρὰ τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος τὸ ἐν αὐτῇ χρηματικὸν ποσόν, ὁ δὲ
 ἕτερος ἐφesiβλήτος ὑπεσχέθη τὴν πληρωμὴν του ὡς ἐγγυητῆς
 καὶ πρωτοπληρωτῆς, ἀμρότεροι δὲ παρεχώρησαν ἐκείνῳ δικαί-
 ωμα ἐγγραφῆς διὰ τὴν ἀπαίτησίν του ἐπὶ τῆς οἰκίας, δι' ἣν
 προέβη εἰς τὴν ὑπὸ δίκην κατὰσχεσιν.

Ἐπειδὴ ὑποχρεωθέντων διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου τῶν
 συζύγων ὡς ὀφειλετῶν νομίμως κατὰ ἀρθ. 956 § 1 Π. Δικ.,
 αἱ πράξεις τῆς ἐκτελέσεως ἀπευθύνονται κατ' ἀμφοτέρων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἰδίου συμβολαίου μεταγενεστέρως
 ὑποθήκευσεως τῆς οἰκίας, ἥτις γενομένη τῇ συναίνεσει τῆς ἀρ-
 χικῶς ἐπιβαλούσης ἐπὶ ταύτης κατὰσχεσιν συζύγου δὲν δύναται
 ἡδὴ νὰ προσβληθῇ ὑπ' αὐτῆς, καθόσον ἡ μετὰ τὴν κατὰσχε-
 σιν ὑποθήκευσις κατὰ τὰ ἀρθρα 963 καὶ 964 Πολ. Δικ. μό-
 νον εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀπαγορεύεται, δὲν ἐπηκολούθησε παραί-
 τησίς τις ἀπὸ ταύτης (ιδίας κατὰσχεσεως) καὶ τοῦ συνεπέα
 αὐτῆς γενομένου κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον ἀποχωρισμοῦ τῆς
 οἰκίας, ὅπως ἐν δέοντι χρόνῳ πλειστηριασθῇ, ὅθεν ὁ μὲν λόγος
 τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος καθ' ὃν ἡμικρημένως τὸ Πρω-
 τοδικεῖον, θεωρήσαν ἰσχύουσιν ἔτι τὴν προηγουμένην κατὰσχε-
 σιν, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐπιβληθεῖσαν, καὶ ἡ ἐν-
 στασις τῶν ἐφesiβλήτων, καθ' ἣν ἔνεκα ἐκείνης ἦτο ἔκνομος ἡ
 εἰς αὐτὸν ὑποθήκευσις, δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐκρίθη
 ὅτι ἡ κατὰσχεσις τῆς ἐφesiβλήτου τῆς συζύγου δὲν ἦρθη δι'
 ἀνατροπῆς διὰ τε διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, καὶ διότι εἰς ἀνα-
 τροπὴν ὑπόκειται ἡ συνεπέα κατὰσχεσεως ἐγειρομένη περὶ τὴν
 ἐκτελεσιν δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κατὰσχεσις, ἥτις δὲν εἶνε
 πράξις δικαστικὴ.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξ ἀρθ. 28 καὶ 238 Πολ. Δικ. πρόδηλον κα-
 θίσταται ἡ δι' ἀνακοπῆς τρίτου προσβολὴ τῶν μεταξὺ ἄλλων
 ἐκδοθεῖσων ἀποφάσεων εἶναι διὰ τοῦτον προαιρετικὴ καὶ δύνα-

ται ἀντὶ ταύτης νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν τῶν μεταξὺ ἄλλων δικασθέντων. ἐπομένως τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀπορρίψαν τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑποβληθέντα ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμόν, καθ' ὃν τὸ ἀνωτέρω ἀπὸ 18)30 Μαρτίου 1857 συμβόλαιον συστάσεως προικὸς, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀνηγγέλθη ἡ ἐφesiβλή-τος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ὅπως κατὰ τὴν ἑπτανησίαν, συνεπλήρωσε τὴν ὑπ' ἄλλης πιστωτρίας ἐπιβληθεῖσαν κατὰ τὴν ἐπτανησίαν καὶ ἐπέτυχεν τὸν κατὰ τὸν ΣΞΘ' Νόμον ἀποχωρισμὸν κτημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς, ὡς ἀπαράδεκτον, λόγῳ ὅτι διὰ τῆς περὶ κατὰ τὴν ἐπτανησίαν ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδίκου, κατωτέρου μάλιστα αὐτοῦ δικαστοῦ, δικασθείσης τελεσιδικίως τῆς ἀπαιτήσεώς τῆς, μόνον δι' ἀνγκοπῆς τρίτου ἡδύνατο αὕτη νὰ προσβληθῇ, ἡμάρτε, δι' ὃ βασιμίου οὔσης τῆς σχετικῆς αἰτιάσεως ἐκείνου, ἡ ἐφesiβλή-τος τοῦ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις καὶ προβῇ τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασιν κατὰ τὸ ἀρθ. 780 ταύτης, ὡς μὴ βασιμίων ἀπορριπτομένων τῶν ἐτέρων περὶ ἀπαράδεκτου ἰσχυρισμῶν τῶν ἐφesiβλήτων τοῦ τε λόγον ἔχοντος, ὅτι ὁ ἐκκαλὼν μεταγενέστερος ὢν δανειστής δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὸν ὡς εἴρηται τίτλον καὶ ἐκείνου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἰκδήποτε πλημμέλεια αὐτοῦ ἐκκαλύφθη διὰ τῆς τοῦ ἀρθρου 2872 τοῦ I. A. K. τριακονταετοῦς παρὰ τὴν ἀνάγκην, τοῦ μὲν πρώτου, διότι δὲν πρόκειται ἤδη περὶ χρήσεως τῆς πυλινῆς ἀγωγῆς, προϋπόθεσις τῆς ὁποίας εἶναι ὁλόγος κατὰ προγενεστέρου δανειστοῦ, ἀλλὰ περὶ τοῦ δικηϊώματος, ὅπερ ἔχει ὁ ἐπιβελών τὴν νέαν κατὰ τὴν ἐπτανησίαν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἰσχὺν ταύτης, λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς προγενεστερῆς, καθὼς ἐνεργηθείσης δυνάμει τίτλου νομικῶς ἀνυπάρχοντος καὶ τοῦ τελευταίου, διότι προκειμένου περὶ τοιαύτης ἀπολύτου ἀκυρότητος οὔτε ἀγωγῆς ἀνάγκη πρὸς προσβολὴν τῆς ὑπάρχει, οὐδὲ ἐπομένως τρέχει ὑπὲρ αὐτῆς οἰαδήποτε ἀποσβεστικὴ παρὰ τὴν ἀνάγκην.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 29 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1825 περὶ ἀνγκινίσεως τοῦ ἐπιτηδεύματος τῶν Νοταρίων νόμου, καθ' ἣν εἶναι χρεὸς αὐτῶν νὰ προφυλάττωσιν εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐπτανησίαν τὴν πρᾶξιν τοὺς διατεταγμένους τύπους καὶ τρόπους κατὰ τὴν φύσιν τῆς πρᾶξεως κλπ. καὶ ἐξ ἐκείνης τοῦ

ἄρθρου 30, κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτοι θὰ εἶναι ὑποκείμενοι νὰ ἀνὰ-πληρώσωσι τὴν ζημίαν τοῦ μέρους εἰς μίαν διορίαν δικαιολο-γημένην, ἐὰν παρέβλαψαν κανένα ἀπὸ τοὺς διατεταγμένους τύπους καὶ τρόπους, ὅσοι κυρώνουν τὴν πράξιν, ἀκολουθεῖ ὅτι ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 ρητῶς ἀπαγγελομένης ἀκυρότητος τοῦ ἐγγράφου κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἴτε ὁ συντάξας τοῦτο Νοτάριος, εἴτε τις τῶν ἐν αὐτῷ κατονομαζομένων συγ-γενῶν τοῦ ὑπῆρξε συμβαλλόμενος κλπ., ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου καθιεροῦνται καὶ διατυπώσεις, ἡ παράβασις τῶν ὁποίων ὡς οὐσιωδῶν ἐπάγει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο· ἡ ἐκδοχὴ καθ' ἣν τὴν ἀκυρότητα ἠθέλησεν ὁ νόμος ἐν τῇ μοναδικῇ περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ρητῶς ἀπαγγέλλει ταύτην, ἅγι εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι καὶ ἡ μὴ ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τῶν συμβληθέντων καὶ τοῦ Νοτα-ρίου πράξις, ἕνεκα τῆς ἐν ἄρθρῳ 33 σιωπῆς του, εἶναι ἔγκυρος, ὡς τοῦτο πρότερον ἴσχυεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ περὶ συμβολαιο-γράφων θεσπίσματος τοῦ *Proveditore Generale da mar*, τοῦ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν 10 Μαρτίου 1770, ἀφοῦ αἱ ὑπογραφαὶ αὗται ἀπαιτοῦντο μόνον διὰ διχθήκας, ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς δὲ πράξεις ἤρκει ἡ ὑπὸ τοῦ Νο-ταρίου καταχώρισις αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία του, ἅτινα ὡς δημό-σιαι ἐγγράφα παρεῖχον τελείαν πίστιν.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ συμβολαίου τούτου προ-κύπτει, ἐμφανισθέντες ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ληξου-ρίου Μ., ὁ τε πατήρ τῆς ἐφεισιβλήτου Ν., αὐτὴ αὕτη καὶ ὁ ἕτε-ρος ἐφεισίβλητος σύζυγός της διωμολόγησαν τοῦτο, ἐπομένως ἐκ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, συναγομένης ἀναγνωρίσεως παστῶν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξομολογήσεων τοῦ προικοδότου περὶ προθέσεώς του πρὸς σύστασιν προικός, περὶ τῆς προηγουμένης εἰς τὸν προικο-λήπτην προκαταβολῆς τοῦ μέρους τῆς χρηματικῆς προικός, ὅπερ δὲν ἐμετρήθη ἐνώπιον τοῦ Νοταρίου, ἀνυπόστατοι ἐξελέγ-χονται οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀναισθησία, οἱ λόγους ἔχον-τες ὅτι τὸ ἐγγράφον τοῦτο δὲν συνετάχθη ἐνώπιον τοῦ δημο-σίου, ἀλλ' εἶναι μονομερὲς δήλωσις, καταχωρισθεῖσα ὑπ' αὐ-τοῦ ἐνώπιον τῶν μερῶν, ἧτις ἕνεκα τούτου δὲν δύναται ν' ἀπο-τελέσῃ συμβόλαιον συστάσεως προικός, δι' ὃ ἀπαιτεῖται δήλω-

οὗς τῶν συζύγων περὶ ἀποδοχῆς τρυφῆς καὶ περὶ παρὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 32, καθ' ἣν ἡ σημείωσις τῆς ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ χρόνου τῆς κοινῆς χρονολογίας τόσον εἰς τὸ νέον ἔτος, καθὼς καὶ εἰς τὸ παλαιὸν πρέπει νὰ γίνηται ἐν ἀρχῇ τῆς πράξεως, προδήλως δὲ εἶναι οὐσιώδης, ἐπομένως γενομένης μνείας αὐτῶν ἐν τέλει τοῦ συμβολαίου ἀνάγκη εἶναι ὁ περὶ ἀκυρότητός του ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου λόγου ἐρειδόμενος.

Ἐπειδὴ ὁρίζεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 27, ὅτι οἱ προσλαμβανόμενοι μάρτυρες πρέπει νὰ εἶναι Ἰόνιοι πολῖται καὶ ὑπὸ τοῦ 28 τίνες ἐξ αὐτῶν εἶναι οἱ ἐξακριβούμενοι, δὲν ἀπατεῖται ὁμῶς ὑπὸ τούτων ἡ ἐν τῇ πράξει μνεία τῆς ἰκανότητός των τρυφῆς, ἐπομένως μὴ ὑποστηρίζοντος τοῦ ἰδίου, καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ὅτι οἱ μάρτυρες Α. καὶ Γ. δὲν ἦσαν Ἰόνιοι πολῖται, ἡ ὅτι ὑπῆγοντο εἰς τινὰ τῶν ἐξακρίσεων τοῦ ἤδη μνησθέντος ἀρθροῦ, ὁ περὶ ἀκυρότητος τοῦ συμβολαίου ἰσχυρισμὸς του, λόγῳ ὅτι δὲν γίνεται μνεία τούτων ἐν αὐτῷ εἶναι ἐπίσης ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ὑπὸ μὲν τοῦ 32 ἀρθροῦ διατάσσεται ὅτι πᾶσα πράξις θὰ τελειώῃ μετὰ τὴν σημείωσιν τοῦ τόπου, τοῦ σπιτίου καὶ τῆς καμάρας ὅπου ἐγείνηται καὶ ἐδημοσιεύθῃ, ὑπὸ δὲ τοῦ 38 ὁρίζεται ὅτι ὁ Νοτάριος θὰ ἔχῃ τὸ χρέος νὰ ἐξηγῇ εἰς τὴν κατὰ τὴν ἐξουσίαν του, ὅτι γνωρίζει τὰ μέρη καὶ τὸν διατάκτην (testatore). Ἐὰν δὲν τοὺς γνωρίζῃ, πρέπει νὰ εἰδοποιῇται περὶ τούτων ἀπὸ δύο μάρτυρας, παρευρεθέντας εἰς τὴν πρᾶξιν ἢ ἀπὸ δύο ἄλλους μάρτυρας γνωστούς καὶ ἀξιοπιστούς μετ' ὅρκου τῶν κατὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Νοταρίου ὅπου ὁμιλεῖ περὶ τούτων εἰς τὴν πρᾶξιν.

Ἐπειδὴ, καὶ τοι ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι παρὰ τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου πασῶν τῶν διατυπώσεων τούτων, αἰτινες εἶναι οὐσιώδεις, ἰδίως δὲ οὐδ' ἐμμέσως συναγομένου ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ ἂν ὁ μνήμων ἐγνώριζε τοὺς συμβληθέντας, πρέπει, δεκτοῦ γενομένου τοῦ σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, νὰ κηρυχθῇ τοῦτο ὡς προικτὸν συμβολαίου ἄκυρον, μ' ὅλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τῆς ἐν τῷ σώματι τοῦ συμβολαίου σημειώ-

σεως ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες εἶναι κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, συνάγεται ὅτι τοῦτο συνετάχθη ἐν Ληξουρίῳ, ἔνθα ὁ μνημὼν εἶχε τὴν ἑδραν του, ἐκ δὲ τῆς ἐν αὐτῷ παραλείψεως τῆς μνείας τῆς οἰκίας καὶ τοῦ δωματίου καὶ τῆς σιωπῆς του ὡς πρὸς τὸ γέγονός ὅτι ἐγνώριζε τοὺς συμβληθέντας, ἀκολουθεῖ ὅτι τοῦτο συνετάχθη ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ ὅτι ἐγνώριζεν αὐτούς, πρέπει καὶ ὁ λόγος οὗτος ὡς ἀβάσιμος ν' ἀπορριφθῇ.

Ἐπειδὴ συνεπῶς ἰσχυρὰς ἐστὶ οὕσης τῆς ὑπὸ τῆς ἡδὴ ἀνακοπούσης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς κατασχέσεως, ἡ ὑπὸ δίκην ἄκυρος ἐστὶ, διὸ ἡ κατὰ ταύτης ἀνακοπὴ ὡς βάσιμος δεκτὴ καθίσταται.

21. ΑΠ. 151 (1898). Ἐπειδὴ διὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς, ἣν οἱ ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων αὐτῶν ἀντιπροσωπευόμενοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς ἠγείραν ὑπὸ τὴν ιδιότητα κληρονόμων τῆς ἀποβιωσάσης μητρὸς αὐτῶν Α. Κ., ἐζήτησαν πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος πᾶσα ἡ ὑπὸ τοῦ Α. Ι., ὡς ἐντολοδοχοῦ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ Κ. Ι., κατὰ τὸν ἰσχύοντα τότε περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως 19 Νόμον τοῦ 10 Κοινοβουλίου τοῦ Ἰονίου Κράτους προφώνησις τῶν δανειστῶν καὶ αἱ μετ' αὐτὴν ἐκτελεστικαὶ πράξεις καὶ ἰδίως ἡ κατακύρωσις καὶ τὰ ἐκδοθέντα ἐντάλματα κατοχῆς, δι' ὧν τὰ κατασχθέντα ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου Γ. Κ. ἀφηρεθήσαν τῆς νομῆς αὐτοῦ καὶ νὰ κηρυχθῶσι ταῦτα ὑπέγγυα εἰς τὴν προικῶν ἀπαίτησιν τῆς Α. Κ., ἥς εἶναι οἱ ἐκκαλοῦντες δικαιοῦχοι, ὡς κληρονόμοι αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ προφώνησις ἡ διάκλησις ἐγένετο διὰ κηρύξεως καὶ οὐχὶ διὰ κοινοποιήσεως εἰς εἰδικὸν ἐπίτροπον αὐτῶν, ἐπὶ τούτῳ διοριζόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προειρημένου νόμου.

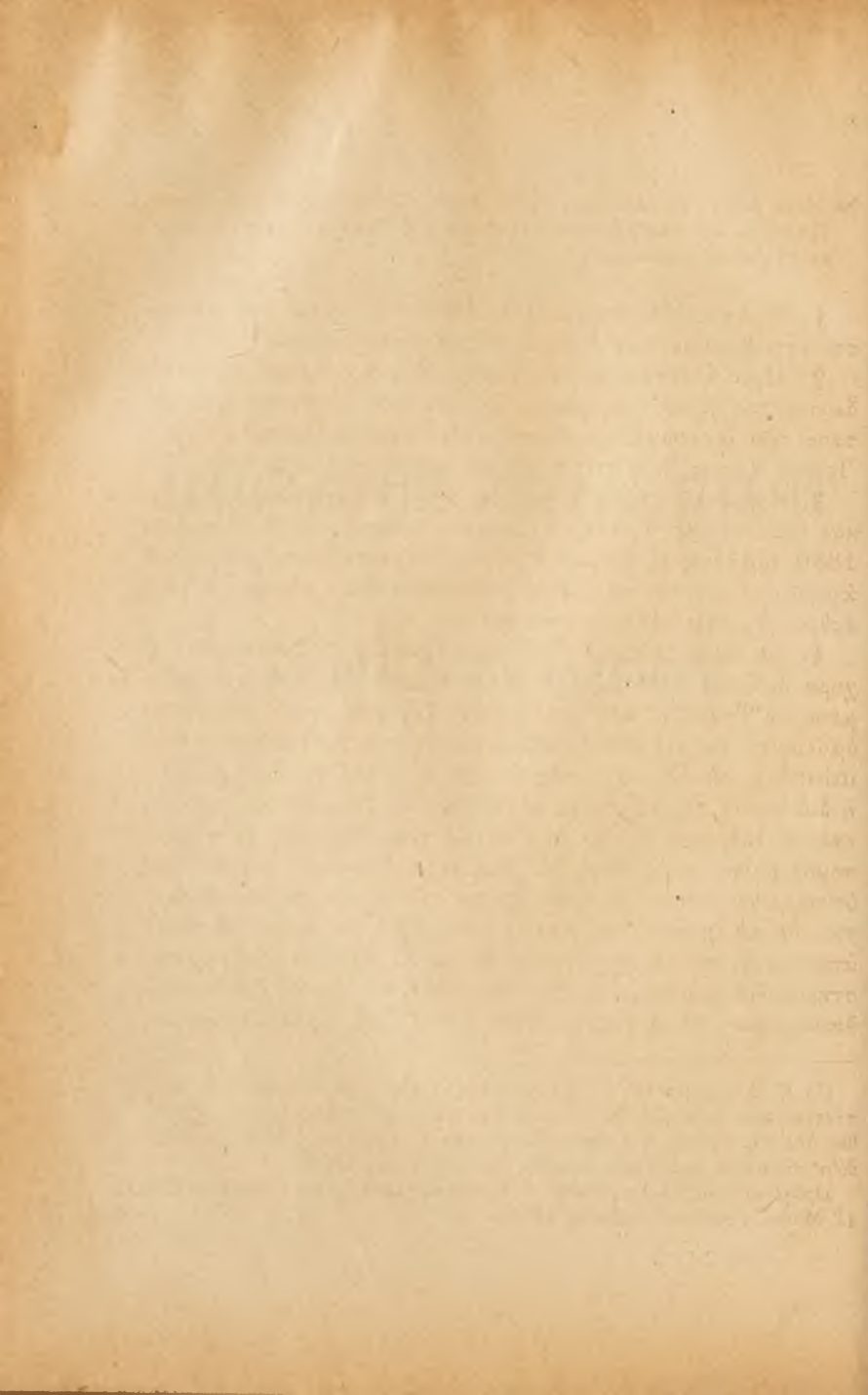
Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου τούτου, ἡ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος πιστωτοῦ διάκλησις ἢ προφώνησις τῶν ἔχοντων προτέραν ἐγγραφὴν, ἢ προτέραν νόμιμον ὑποθήκην ἢ προνομίον πιστωτῶν, ἥτις ἀνάγκη νὰ προηγήται τῆς κατασχέσεως, γίνεται κατὰ κανόνα μὲν διὰ προσωπικῆς κοινοποιήσεως εἰς τοὺς παρόντας πιστωτάς, τοὺς ἔχοντας ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας προνόμιον ἢ νόμιμον ὑποθήκην

ἄνευ ἐγγραφῆς, ἐὰν εἶναι γνωστοί, δι' ἀπλῆς δὲ κηρύξεως, γινομένης καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ εἰρημένον ἄρθρον καὶ δι' ἐπιδόσεως εἰς τινας συγγενεῖς τοῦ πιστωτοῦ καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅταν πρόκειται περὶ ἀπόντων ἢ ἀγνώστων, ἐχόντων προνόμιον ἢ νόμιμον ὑποθήκην ἄνευ ἐγγραφῆς.

22. ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 567 (1897). Ἐπειδὴ ἡ λαβοῦσα χώραν τῇ 27 Ἀπριλίου 1871 ἐκ μέρους τῆς Μονῆς ἐγγραφῇ προσημειώσεως ὑποθήκης κατὰ τοῦ Δ. διὰ τε τὰ κηυστεροῦντα καὶ τὰ ἐλευσόμενα ἐδαφονόμια, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἐγγραφὴ αὕτη ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ πλειστηριασθὲν κτήμα, καὶ ὅτι δὲν προσεκληθῇ ἡ Μονή, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΣΞΘ' τοῦ 1868 Νόμου, κατὰ τὴν ἐκποιητικὴν διαδικασίαν, μὴ ἀποβαλοῦσα κατὰ συνέπειαν διὰ τῆς μὴ ἀναγγελίας τὸ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς προνόμιόν της, δὲν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροήν τινα καὶ ἀλυσιτελῶς ἐπικαλεῖται ταύτην ἡ Μονή, διότι τῆς διανομῆς οὔσης, κατὰ τὰ ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀποφάσει 1200 (1895) ἀναπτυσσόμενα, αὐτοτελοῦς κυριότητος, τοῦ μὲν ἐδαφονόμου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῦ δὲ κτηματοδότου ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐδάφους, ἡ διὰ χρησικτησίας παρὰ τρίτου ἀπόσθεις τῆς κυριότητος τοῦ κτηματοδότου, αἴρουσα αὐτήν, αἶρει προδήλως καὶ τὴν παρεπομένην ἀπαίτησιν τῶν ἐδαφονομιῶν, μὴ οὔσαν αὐτοτέλῃ, ἀλλὰ συνέπειαν τῆς κυριότητος καὶ μὴ δυναμένην ἄνευ ταύτης νὰ ὑφίσταται (ἄρθρ. 2053 καὶ 2095 Ἰον. Κώδ. Ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ Νόμου 26 πρ. Κώδ. 4. 32).

ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ.

ΤΡΑΠΕΖΙΚΑ ΕΝΕΧΤΡΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ.

ΝΟΜΟΣ ΩΚΣ' 21 'Απριλίου 1880. Περί τῶν ἐν ταῖς 'Ιονίοις Νήσοις Τραπεζῶν καὶ περὶ κυρώσεως τῆς μετὰ τῆς 'Ιονικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθείσης συμβάσεως (*).

1. 'Ο ἀπὸ 4]16 Φεβρουαρίου 1860 ΛΑ' νόμος τοῦ ἐνδεκάτου κοινοβουλίου τῶν 'Ιονίων Νήσων καταργεῖται.

2. Πρὸς σύστασιν ἐν ταῖς 'Ιονίοις Νήσοις Τραπεζῆς, ἐκδιδούσης τραπεζικὰ γρῦμμάτια, ὡς καὶ πρὸς ἀνανέωσιν ἢ παράτξιν τῶν δικαιωμάτων ὑφισταμένης τοιαύτης Τραπεζῆς ἐν ταῖς 'Ιονίοις Νήσοις, ἀπαιτεῖται εἰδικὸς νόμος.

3. Κυροῦται ἡ μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν ὑπουργῶ καὶ τῆς 'Ιονικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθεῖσα τὴν 2 'Απριλίου 1880 σύμβασις ἐξ ἄρθρων 9, ἥς τὸ κείμενον ἔπεται, πλὴν τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν περὶ ἐνεχύρων διχδικασίαν ἐδαφίου 6' τοῦ ἄρθρου 4, ὅπερ ἐδάφιον καταργεῖται.

4. 'Ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῇ 'Ιονικῇ Τραπεζῇ ἐν 'Επτανήσῳ ἐνέχυρα ὀρίζεται ἡ ἐπομένη διχδικασία.—Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα τῇ Τραπεζῇ, εἴτε χρυσός, εἴτε ἄργυρος, εἴτε μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα (créance nominale), λαμβάνονται παρ' αὐτῆς ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φερύσης κινητὸν χαρτόσημον ἥμισυ τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου. Δύνανται δὲ νὰ ἐκποιηθῶσι παρ' αὐτῆς, ἅμα τὸ χρέος καταστῇ ἀπικιτητόν, τὰ μὲν χρεώγρῦμα καὶ αἱ μετοχαὶ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο, διὰ συμβολαιογράφου, τὰ δὲ λοιπὰ εἶδη μόνον διὰ συμβολαιογράφου,

(*) Β. Διάταγμα τῆς 17 Μαρτίου 1879. Περί παρατάσεως ἐπὶ εἰσοσχετίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς 'Ιονικῆς Τραπεζῆς. [Τὸ προνόμιον τὸ χορηγηθὲν ὑπὸ τῆς 'Ιονίου Γερουσίας ἔληγε τὴν 9 'Απριλίου 1880. Διὸ ἐξεδόθη τὸ παρὸν Διάταγμα κυρωθὲν διὰ τοῦ Νόμου ΩΚΣ'].

Προγενεστέρως; εἶχον ἐκδοθῇ τὰ Β. Διατάγματα τῆς 21 Μαΐου 1868, 12 Μαΐου 1869 καὶ 5 Μαΐου 1876.

μετὰ πρᾶξιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως δι' ἐφημερίδος, ἢ τοιαύτη ἐκδίδεται τακτικῶς ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ κατὰστήματος ἢ ὑποκατὰστήματος τῆς Τραπεζῆς, ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιαύτης, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, χωρὶς νὰ εἶναι ἡ Τράπεζα ὑπόχρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συστάσεως καὶ ἐκποίησεως τῶν ἐνεχύρων διατάξεις τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ εἰς τὰς διατάξεις ἐτέρου τινὸς νόμου ἐναντίου εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προκειμένου ἄρθρου. Ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποίησις ἐνεργεῖται διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσῃ τοῦ οφειλέτου πρὸ οκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας δικτυώσεως. Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικῶν δικαιώματος.

5. Τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τῆς παρούσης συμβάσεως χορηγούμενα προνόμια καὶ προτιμήσεις ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἰσχύουσι διὰ μόνον τὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου συναφθησόμενα δάνεια.

Σύμβασις

Μεταξὺ ἅφ' ἐνὸς μὲν τῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Κ. Λομβάρδου, καὶ ἅφ' ἐτέρου ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς κ. Κ. Α. Β. Μέρλεν, συνολογοῦνται τὰ ἐπόμενα.

1. Τὰ τραπέζικα γραμμάτια τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς θέλουσιν εἶναι ὑποχρεωτικῶς δεκτὰ εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ τελωνεῖα ἐν Ἑπτανήσῳ ἀντὶ μετρητῶν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀξίαν καὶ μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

2. Μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας χορηγεῖται εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως καὶ δεκαδράχμων τραπέζικων γραμματίων μέχρι τοῦ ποσοῦ δραχμῶν 1,500,000, τῶν δὲ ὑπολοίπων γραμματίων ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῶν 25 ν. δραχμῶν.

3. Τὸ ἐν γένει παθητικὸν τῆς Τραπεζῆς, πλὴν τοῦ διὰ τοῦ ἀποταμιεύματος καλυπτομένου, θέλει ἀντιπροσωπεύεσθαι εἰς τὸ

ταμείον αὐτῆς ἀπὸ ἐμπορικῶν γραμμῶν, προθεσμίας οὐχὶ μικροτέρας τῶν τριῶν μηνῶν, καὶ ἀπὸ ὁμολογίας τῶν μετὰ τὸ 1862 ἐθνικῶν δανείων, λογιζομένων εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν· δὲν δύναται δὲ νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου αὐτῆς καὶ τοῦ ἀποθεματικοῦ. — Τὸ μεταλλικὸν ἐνα-
ταμίευμα δὲν δύναται νὰ εἶναι ποτὲ ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς τρί-
του τοῦ εἰς ἐμφάνισιν παθητικοῦ αὐτῆς, συγκειμένου ἐκ γραμ-
μῶν καὶ ἀνοικτῶν λογαριασμῶν. Ἡ δὲ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ
ἐναποταμιεύματος καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζι-
κῶν γραμμῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ μετοχικὸν πραγ-
ματικὸν κεφάλαιον τῆς Τραπεζῆς καὶ τὸ ἀποθεματικόν.

4. Εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν χορηγοῦνται, ὡς πρὸς τε τὴν
δικαιωσίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἅπαντα τὰ κεχορηγημένα ἤδη
εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος προνόμια καὶ προτι-
μήσεις. — Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν
εἴτε χρυσός, εἴτε ἄργυρος, εἴτε μετοχὴ καὶ ὁμολογία, ὡς καὶ
πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα (*créance nominale*), λαμβά-
νονται πρὸς αὐτῆς ἕνευ ἄλλης διατυπώσεως ἢ τῆς ἐγγραφῆς ἐν
τοῖς βιβλίοις τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως,
φερούσης κινητὸν χαρτόσημον ἥμισυ τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφα-
λαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἄλλο τέλος
χαρτοσήμου. Δύνανται δὲ νὰ ἐκποιηθῶσι πρὸς αὐτῆς, ἅμα τὸ
χρέος κατὰ τὴν ἀπαιτητὴν, τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ αἱ μετοχὴ
ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιούτων, διὰ
συμβολαιογράφου, μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δι-
ἐφημερίδος δημοσιεύσεως ἐν τῷ τόπῳ ἐκδιδομένης, ἢ ἀπὸ τῆς
κοινοποιήσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, χωρὶς νὰ εἶναι ὑπό-
χρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύ-
ρων νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν
ἐνεχύρων δικτάξεις τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ
παντὸς ἄλλου νόμου ἐναντίου εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις. —
Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς
Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς
πραγματικοῦ δικαιώματος.

5. Ἡ διάρκεια τῶν διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως χορηγου-
μένων δικαιωμάτων ὀρίζεται εἰς 25 ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως

τοῦ κυροῦντος τὴν παροῦσαν σύμβασιν νόμου.— Ἐκ ταύτης δὲ οὐδὲν γεννᾶται ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑπὲρ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπέναντι ἄλλων συσταθησομένων Τραπεζῶν ἐν ταῖς ἑπτὰ νήσοις τῆς πρώτης Ἰονίου Πολιτείας.

6. Τὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κυροῦντος τὴν παροῦσαν σύμβασιν νόμου ἐκδοθησόμενα τραπεζικὰ γραμματία τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἀπαλλάσσονται τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ΛΑ' νόμου τῆς πρώτης Ἰονίου Πολιτείας τοῦ 1860 ἰδιαιτέρου σήματος τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ παρὰ τῆς κυβερνήσεως διορισθησομένου Β. ἐπιτρόπου, οὗ τὰ καθήκοντα ὀρίσθῃσονται διὰ Β. Διατάγματος.

7. Τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς δύναται ν' αὐξηθῇ, τῇ προτάσει τῆς γενικῆς διευθύνσεως καὶ ἐγκρίσει τῆς κυβερνήσεως.

8. Ἡ Ἰόνιος Τράπεζα ὑποχρεοῦται ν' ἀπασχολῇ εἰς δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων κτημάτων ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπὶ μὲν τὴν πρώτην πενταετίαν τοῦλάχιστον τὸ πέμπτον τοῦ πράγματι κατατεθέντος μετοχικοῦ κεφαλαίου αὐτῆς ἐπὶ τόκῳ 7 τοῖς $\frac{0}{10}$ κατ' ἀνώτατον ὅρον, μετὰ παρέλευσιν δὲ πενταετίας τὸ τέταρτον.— Ἐφαρμοσθήσονται δὲ ὡς πρὸς τὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν κτημάτων ἐν γένει αἱ ἐσχύουσαι παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ σχετικαὶ διατάξεις.— Ὑποχρεοῦται ὡσχύτως νὰ ἐπασχολήτῃ ἐντὸς μὲν τριῶν ἐτῶν ἐν Ἑπτανήσῳ δραχμὰς 1,500,000 εἰς ἀγροτικὰ δάνεια διὰ τριτεγγυημένων γραμματίων, ὑπὸ προθεσμίαν κατ' ἀνώτατον ὅρον ἐννέκ μηνῶν, καὶ ἐπὶ ἐτησίῳ τόκῳ 5 $\frac{0}{10}$, θεωρουμένων ὡς ἐμπορικῶν κατὰ τὸ 5 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1861 νόμου περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς· μετὰ παρέλευσιν δὲ πενταετίας τὰ δύο πέμπτα τοῦ νῦν καταβεβλημένου κεφαλαίου· τὰ δάνεια δὲ ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ὦσιν ἀνώτερα τῶν χιλίων δρ. οὐδὲ κατώτερα τῶν ἑκατόν.

ΝΟΜΟΣ ΩΚΘ' 18 Ἀπριλίου 1880. Περὶ κυρώσεως συμβάσεως μετὰ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς πρὸς σύστασιν Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ.

1. Κυροῦται μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ καὶ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος συνομο-

λογηθεῖσιν τὴν 31 Μαρτίου 1880 σύμβασιν περὶ συστάσεως Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐξ ἄρθρων δέκα καὶ ἐννέα, ἧς τὸ κείμενον ἔπεται, πλὴν τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν περὶ ἐνεχύρων δικδικασίαν ἐδαφίου β' τοῦ ἁρθροῦ 9, ὅπερ καταργεῖται.

2. Ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐνέχυρα ὀρίζεται ἡ ἐπομένη δικδικασία.—Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα τῇ Τραπεζῇ, εἴτε χρυσός, εἴτε ἄργυρος, εἴτε μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα (*créance nominale*), λαμβάνονται παρ' αὐτῆς ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φερούσης κινή- τὸν χαρτόσημον ἡμῖς τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου. Δύνανται δὲ νὰ ἐκποιηθῶσι παρ' αὐτῆς, ἅμα τὸ χρέος καταστήσῃ ἀπαιτητόν, τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ μετοχαὶ ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο, διὰ συμβολαιογράφου, τὰ δὲ λοιπὰ εἶδη μόνον διὰ συμβολαιογράφου, μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως δι' ἐφημερίδος, ἂν τοιαύτη ἐκδίδεται τακτικῶς ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ κα- ταστήματος ἢ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, χωρὶς νὰ εἶναι ἡ Τράπεζα ὑπόχρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συ- στάσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων δικτάξεις τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ εἰς τὰς δικτάξεις ἐτέρου τινὸς νό- μου ἐνκντίου εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προκειμένου ἁρθροῦ. Ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποίησις ἐνεργεῖται διὰ δημοπρασίας διεξα- γομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδο- ποιήσει τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέ- ρας διατυπώσεως. Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαιτήσις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προ- νομίου καὶ παντὸς πρχματικοῦ δικαιώματος.

3. Ἡ διὰ τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ 2 κανονιζομένη ὡς πρὸς τὰ ἐνέχυρα δικδικασία δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλ-

λὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν διὰ Β. Δικτάγματος ἐκδιδόμενου τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργ. Συμβουλίου.

Σύμβαις.

Μεταξύ, ἅφ' ἐνὸς μὲν, τῆς Κυβερνήσεως, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Κ. Λομβάρδου, καί, ἅφ' ἑτέρου, τῆς ἐνταῦθα Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ἰω. Δούμα, συνομολογοῦνται τὰ ἐπόμενα.

1. Χορηγεῖται εἰς τὴν Γ. Π. Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, τὸ δικαίωμα νὰ συστήσῃ ἐν Ἑπτανήσῳ κατάστημα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πιστωτικὴ Τράπεζα ἐν Ἑπτανήσῳ» καὶ ἔχον τὴν ἑδραν τοῦ ἐν Κερκύρᾳ, μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδίδειν καὶ κυκλοφορεῖν ἐν ταῖς 7 νήσοις τῆς πρώην Ἰονίου Πολιτείας τραπεζικὰ γραμμάτια φέροντα τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεως, πληρωτέα εἰς τὸν φέροντα ἐν ὧφει, ἀτόκως ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ διὰ κυκλοφοροῦντος καὶ διατετιμημένου νομίσματος, καὶ ὑπογεγραμμένα παρὰ τοῦ παρ' αὐτῇ Β. ἐπιτρόπου, τοῦ διευθυντοῦ, καὶ τοῦ ταμίου.

2. Τὰ προειρημένα τραπεζικὰ γραμμάτια θέλουσιν εἶναι ὑποχρεωτικῶς δεκτὰ εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ τελωνεῖα ἐν Ἑπτανήσῳ ἀντὶ μετρητῶν.

3. Ἡ Π. Τράπεζα ἐν Ἑπτανήσῳ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον πιστωτικὸν κατάστημα, τὸ δὲ μετοχικὸν αὐτῆς κεφάλαιον, ὀριζόμενον εἰς νέας δραχ. δέκα ἑκατομμύρια, θέλει ἀντιπροσωπεύεσθαι ὑπὸ μετοχῶν, φερουσῶν τὸν τίτλον «μετοχὰί τῆς Π. Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ».—Τὸ μετοχικὸν τοῦτο κεφάλαιον δύναται νὰ αὐξηθῇ κατ' ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως.—Διὰ τοῦ ὑποβληθησομένου εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς Κυβερνήσεως καταστατικοῦ αὐτῆς ὀρισθῶσιν τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν μετόχων αὐτῆς καὶ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ὧν (ἀμφοτέρων) ἑδρὰ ἔσται ἡ Κέρκυρα.—Ἐκ τῶν εἰρημένου κεφαλαίου τῶν δραχμῶν δέκα ἑκατομμυρίων, τὸ μὲν ἡμισυ καταβληθήσεται ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς, τὸ

δὲ ἕτερον ἡμισυ ἢ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἀφ' ἧς τὸ ποσὸν τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ τραπεζικῶν γραμματίων ὑπερβῇ πὸ κατατεθειμένον πρῶτον ἡμισυ τοῦ κεφαλαίου τῆς Τραπεζῆς, ἢ ὅπωςδὴποτε ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.— Μόνον δὲ μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἡμίσεος κεφαλαίου δύναται ἡ Τράπεζα αὕτη νὰ ἐκδώσῃ τραπεζικὰ γραμμάτια κατὰ τὸ ἔκθερον τῆς παρούσης συμβάσεως.

4. Εἰς τὴν Π. Τράπεζαν ἐν Ἑπτανήσῳ χορηγεῖται τὸ δικαίωμα ἐκδόσεως ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ δεκαδράχμων τραπεζικῶν γραμματίων μέχρι τοῦ ποσοῦ δραχ. 1,500,000· τῶν δὲ ὑπολοίπων γραμματίων ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία δὲν δύναται νὰ εἴναι μικρότερα τῶν εἰκοσιπέντε νέων δραχμῶν.

5. Τὸ ἐν γένει παθητικὸν τῆς Τραπεζῆς, πλὴν τοῦ διὰ τοῦ ἐναποταμιεύματος καλυπτομένου, θέλει ἀντιπροσωπεύεσθαι εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς ἀπὸ ἐμπορικῶν γραμμάτια, προθεσμίας οὐχὶ μικροτέρας τῶν τριῶν μηνῶν, καὶ ἀπὸ ὁμολογίας τῶν μετὰ τὸ 1862 ἐθνικῶν δανείων, λογιζομένων εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν· δὲ νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου αὐτῆς καὶ τοῦ ἀποθεματικοῦ.—Τὸ μεταλλικὸν ἐναποταμιεύμα δὲν δύναται νὰ εἴναι ποτὲ ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ εἰς ἐμφάνισιν ἀπαιτητοῦ παθητικοῦ αὐτῆς, συγκειμένου ἐκ γραμματίων καὶ ἀνοιγτῶν λογαριασμῶν. Ἡ δὲ διαφορὰ μετὰ τοῦ ἐναποταμιεύματος καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικῶν γραμματίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ μετοχικὸν πραγματικὸν κεφάλαιον τῆς Τραπεζῆς καὶ τὸ ἀποθεματικόν.

6. Αἱ ἐργασίαι τῆς Π. Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ συνίστανται.—α'.) Εἰς προέξοφλήσεις συναλλαγματικῶν καὶ ἐμπορικῶν γραμματίων ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου μὲ προθεσμίαν μὴ ὑπερβαίνουσαν τοὺς τρεῖς μῆνας.—β'.) Εἰς ἀγορὰν καὶ πώλησιν συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.—γ'.) Εἰς χορήγησιν ἀπλῶν ἢ χρεωλυτικῶν δανείων καὶ πιστώσεων δι' ἀνοιχτοῦ λογαριασμοῦ, ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων ἢ ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρυσοῦ, ἀργύρου, ἢ μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐγκατεστημένων Τραπεζῶν καὶ ὁμολογιῶν τῶν μετὰ τὸ 1862 ἐθνικῶν δανείων.—δ'.) Εἰς χορήγησιν δανείων καὶ ἀνοιγτῶν λογαρια-

σμῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων ἐν πόλεσι τῆς Ἑπτανήσου ἐπὶ ἔτησίῳ τόκῳ, ὅστις κατὰ μὲν τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς δὲν θέλει εἶναι ἀνώτερος τῶν ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, κατὰ δὲ τὸν μετέπειτα χρόνον οὐχὶ ἀνώτερος τῶν ἐπτὰ τοῖς ἑκατόν. — Διὰ τοιαῦτα δάνεια διαιτῇσεται κατ' ἐλάχιστον ὅρον τὸ ἐν πέμπτῳ τοῦ πράγματι κατατεθέντος μετοχικοῦ κεφαλαίου· ἐφαρμοσθήσονται ὡς πρὸς τὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν κτημάτων ἐν γένει αἱ ἰσχύουσαι παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ σχετικαὶ διατάξεις. — ε'.) Εἰς χορηγήσεις πρὸς γεωργούς ἐπὶ τόκῳ ἔτησίῳ, ὅστις κατὰ μὲν τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς δὲν θέλει εἶναι ἀνώτερος τῶν ἑξ τοῖς ἑκατόν, κατὰ δὲ τὸν μετέπειτα χρόνον οὐχὶ ἀνώτερος τῶν πέντε τοῖς ἑκατόν εἴτε ἐπὶ ὑποθήκῃ κτημάτων ἀγροτικῶν εἰς δάνεια ἀπλᾶ ἢ χρεωλυτικά, εἴτε ἐπὶ τριτεγγυημένοις γραμματίοις προθεσμίας ἐννέα μηνῶν. — Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην προσδιορίζεται κατ' ἐλάχιστον ὅρον κατὰ μὲν τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς τὸ ἐν τρίτῳ τοῦ κατατεθειμένου μετοχικοῦ κεφαλαίου, κατὰ δὲ τὸν μετέπειτα χρόνον τὰ δύο πέμπτα, τὸ μὲν ἡμῖς διὰ τὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ, τὸ δ' ἕτερον ἡμῖς διὰ τὰς ἐπὶ τριτεγγυημένοις γραμματίοις γεωργικὰς χορηγήσεις. Ο,τε ὀφειλέτης καὶ οἱ τριτεγγυηταὶ αὐτοῦ δύνανται νὰ ὦσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Τὰ ἐπὶ τοιούτοις γραμματίοις δάνεια δὲν δύνανται νὰ ὦσιν ἀνώτερα τῶν χιλίων, οὐδὲ κατώτερα τῶν 100 δραχμῶν. Τὰ γραμμάτια ταῦτα θεωροῦνται ὡς ἐμπορικὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1861 νόμου περὶ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. — ς'.) Εἰς τὸ νὰ δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις, ἐντόκως ἢ ἀτόκως, καὶ ἐνεργῇ πᾶσαν ἄλλην καθαρῶς τραπεζικὴν ἐργασίαν, ὁρισθησομένην διὰ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἐπιτρεπομένων ἐργασιῶν. — ζ'.) Ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς Τραπεζῆς καταλογίζεται καὶ ἡ σύστασις ταμιευτηρίου (caisse d'épargne) περ' αὐτῇ, δεχομένου καταθέσεις οὐχὶ μικροτέρας τῆς μιᾶς δραχμῆς καὶ ἐπὶ ἔτησίῳ τόκῳ οὐχὶ ἐλάσσονι τῶν τεσσάρων τοῖς ἑκατόν, κατὰ τοὺς δι' ἰδιαίτερου ὀργανισμοῦ ὁρισθησομένους ὅρους. — Ὅσακις δὲ ὁ καταθέτης δὲν γνωρίζει γράμ-

ματτα, θέλει προσλαμβάνει ἓνα ἢ δύο γνωστούς μάρτυρας, οἵτινες θέλουσιν ὑπογράφει ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κρητούμενον βιβλίον κατὰ πᾶσαν ἀπόδοσιν κατὰ θέσιν, ἡ δὲ τοιαύτη ἀπόδοσις εἶναι ἰσχυρά.

7. Ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα ἐν Ἑπτανήσῳ ὑποχρεοῦται νὰ διχτηρῇ ὑποκαταστήματα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐξ νήσους τῆς πρώτης Ἰονίου Πολιτείας.

8. Τὸ προεξόφλημα τῶν ἐμπορικῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν, ὡς καὶ τῶν ἐνυποθήκων καὶ ἐπὶ ἐνεχυράσει δανείων καὶ ἀνοικτῶν λογαριασμῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει τὸ ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν, ἡ δὲ προμηθεῖα, προκειμένου νὰ γείνη ἡ πληρωμὴ οὐχὶ ἐν τῷ τόπῳ τῆς προεξοφλήσεως, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

9. Εἰς τὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν ἐν Ἑπτανήσῳ χορηγοῦνται, ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἅπαντα τὰ κεχορηγημένα ἤδη εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος προνόμια καὶ προτιμήσεις. Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα εἰς τὴν Πιστ. Τράπεζαν ἐν Ἑπτανήσῳ, εἴτε χρυσός, εἴτε ἄργυρος, εἴτε μετοχὴ καὶ ἰμολογία, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα (créance nominale), λαμβάνονται παρ' αὐτῆς ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως ἢ τῆς ἐγγραφῆς ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς Τραπεζῆς, καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως, φερούσης κινητὸν χαρτόσημον ἡμῖς τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου. ἢ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἄλλο τέλος χαρτοσήμου. Δύνανται δὲ νὰ ἐκπληθῶσι παρ' αὐτῆς, ἅμα τὸ χρέος κατὰ στῆ ἀπαιτητόν, τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ μετοχὰ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιούτων, διὰ συμβολαιογράφου μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δι' ἐφημερίδος δημοσιεύσεως ἐν τῷ τόπῳ ἐκδιδομένης, ἢ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, χωρὶς νὰ εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων διατάξεις τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ παντὸς ἄλλου νόμου ἐγκυρίου εἰς τὰς ἀνωτέρω διχτάξεις. Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸςπραγματικοῦ δικαιώματος.

10. Ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα ἐν Ἑπτανήσῳ ὀφείλει νὰ δημοσιεύῃ συνοπτικὴν λογιστικὴν κατάστασιν κατὰ μῆνα, καθ' ἑξαμηνίαν δὲ τὸν ἰσολογισμόν αὐτῆς καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν.

11. Ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῶν τραπεζικῶν γραμματίων παραγομένων ἐτησίων κερδῶν τριάκοντα τοῖς ἑκατὸν διατίθενται ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ὁδοποιίας τῶν Ἰονίων Νήσων ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστης αὐτῶν. ἄφου προηγουμένως πληρωθῶσιν ἐξ αὐτῶν ὁ νενομισμένος φόρος τοῦ ἐπιτηδεύματος καὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν. — Τὰ κέρδη ταῦτα προσδιορίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ τραπεζικῶν γραμματίων, ἐκπιπτομένου τοῦ μέσου ὅρου τοῦ μεταλλικοῦ ἐναποταμιεύματος, κατὰ τὰς μηνιαίας συνοπτικὰς λογιστικὰς καταστάσεις, καὶ ὑπολογιζομένου τόκου ἐπὶ τὰ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως. — Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἰσχύουσι διὰ μόνην τὴν πρώτην πενταετίαν, καθ' ἣν ὁ ἀνώτατος ὅρος τῶν τόκων διατηρεῖται οὐτῶ καὶ ἐξ τοῖς ἑκατὸν κατὰ τὰ ἐδάφια δ' καὶ ε' τοῦ ἄρθρου 6 τῆς παρούσης συμβάσεως.

12. Ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὴν παροῦσαν σύμβασιν νόμου, ἡ Γεν. Πιστωτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος θέλει υποβάλλει εἰς τὴν ἐγκρισιν τῆς κυβερνήσεως τὸ κατ' ἀποστάσιν τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ, ἥτις, ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐγκρίνοντος αὐτὸ Β. δικτάγματος, ὀφείλει νὰ κάμῃ ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἐν Ἑπτανήσῳ, ἄφου κατὰ θέσιν κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἐν ἑκατομύριον δραχμῶν.

13. Ἡ διάρκεια τῶν διὰ τῆς παρούσης συμβάσεως χορηγουμένων δικαιομάτων εἰς τὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν ἐν Ἑπτανήσῳ ὀρίζεται εἰς εἰκοσιπέντε ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὴν παροῦσαν σύμβασιν νόμου. Ἐκ ταύτης δὲ οὐδὲν γεννᾶται ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑπὲρ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπέναντι ἄλλων Τραπεζῶν, συνεσταμένων ἢ συσταθησομένων ἐν ταῖς ἐπὶ τὰς νήσοις τῆς πρώτης Ἰονίου Πολιτείας.

14. Ἡ Γεν. Πιστ. Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεοῦται νὰ κατὰθέτῃ λόγῳ ἐγγυήσεως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης συμ-

θάσεως εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὴν παροῦσαν σύμβασιν νόμου, τὸ ποσὸν δραχμῶν πεντακοσίων χιλιάδων εἰς ἑντοκα γραμματίαι τῆς κυβερνήσεως ἢ ὁμολογίας τῶν μετὰ τὸ 1862 ἐθνικῶν δανείων, ἡ δὲ ἐγγύησις αὕτη θέλει καταπέσει εἰς ὄφελος τοῦ δημοσίου, ἂν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους δὲν καταβληθῇ τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3, θέλει δὲ τῇ ἐπιστροφῇ, ἢ μὴ ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα ἐν Ἑπτανήσῳ μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην πραγματοποιησῇ τὸ ποσὸν ἐνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν εἰς ἀγροτικὰ δάνεια ἐν Ἑπτανήσῳ.

15(*). Ἐὰν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1880 δὲν κανονισθῶσιν ὀριστικῶς τὰ πρὸς ἄρσιν τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας τῶν τραπεζικῶν γραμματίων, ἡ Γεν. Πιστωτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐπιφυλάσσεται τοῦ δικαιώματος νὰ δηλώσῃ πρὸς τὴν κυβέρνησιν, ἐὰν θέλῃ συστήσῃ ἢ μὴ τὴν Πιστ. Τράπεζαν ἐν Ἑπτανήσῳ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ ταύτῃ περιπτώσει ἐπιστρέφεται εἰς αὐτὴν ἀκεραία ἢ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐγγύησις τῶν δραχ. 500,000.

Νομολογία

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 7 (1898). Ἐπειδὴ οὐδὲν ζήτημα συγκρούσεως νόμων ἐξαιρετικῶν ἐν προκειμένῳ ἐγείρεται ἡτοι τοῦ ΣΕΘ' τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1868, καθ' ὃν ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτων ἐν Ἰονίοις νήτοις γίνεται ἐξαιρετικῶς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτοῦ, ὅταν ἐπὶ ταύτων ὑπάρχῃ προνόμιόν τι ἢ ὑποθήκη συσταθεῖσα πρὸ τῆς ἐν αὐταῖς εἰσχωγῆς τοῦ ἐν ἰσχύϊ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου τοῦ παλαιοῦ κράτους, περίπτωσις ἣτις ἀναμφισβητήτως ἐν προκειμένῳ συντρέχει καὶ τοῦ ΟΚΣ' τῆς 21 Ἀπριλίου 1880, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἀπενεμήθησαν καὶ εἰς τὴν Ἰονικὴν τὰ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως προνόμια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, καθόσον διὰ μὲν τοῦ ἄρθρ. 5 αὐτοῦ ὀρίζεται ρητῶς ὅτι τοῦτοῖς ἰσχύει μόνον διὰ τὰ μετὰ τὴν δημοσίευσίν του συναρθησόμενα δάνεια, διὰ δὲ τοῦ νόμου ΡΠΓ' τῆς 31 Μαΐου 1882 οὐχὶ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς εἰς τὰς διατάξεις

(*) Ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν ἰδρύθη Πιστωτικὴ Τράπεζα.

ἐκεῖνου ἐδόθη, ἀλλ' ἀπλῶς καθιερώθη ἡ καθ' ὅλον τὸ κράτος καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων προνομιούχων καὶ ἀνεγνωρισμένων Τραπεζῶν ἐπέκτασις τῶν ἰσχυουσῶν περὶ τῆς Ἐθνικῆς δυνάμει εἰδικῶν συμβάσεων καὶ νόμων διατάξεων, ὡς πρὸς τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις κλπ., δι' ὃ ἡμικρτημένως τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐπὶ τῇ ἐναντία ἐκδοχῇ, ἀπέρριψε τὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς τῶν ἤδη ἐκκαλούντων, καθ' ὃν ἡ ἐκτέλεσις ἔπρεπε νὰ γείνη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΣΕΘ' Νόμου καὶ οὐχὶ κατ' ἐκείνας τῶν προνομιακῶν τῶν Τραπεζῶν, συμφῶνως ταῖς ὁποίαις ἡ ἐφεσίβλητος προέβη, οὐ ἔνεκεν ἡ ἔφεσις ἐκείνων πρέπει νὰ γείνη δεκτῇ, μεταρρυθμισθῇ δὲ ἡ ἀπόφασίς του καὶ προβῇ τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω τῆς διαφορᾶς ἐξέτασιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἡ συμφωνία τῶν ἐκκαλούντων μετὰ τῆς Τραπεζῆς ὅπως ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως τῆς πληρωμῆς ἡ ἐκτέλεσις γίνῃ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ΣΕΘ' Νόμου, ἀλλὰ κατ' ἐκείνους τῶν Τραπεζῶν, καίτοι ἀφορῶσα εἰς ἐκλογὴν διαδικασίας ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν εἶναι ἔγκυρος, καθόσον ἐκτὸς τοῦ συμφέροντος τῶν συνομολογησάντων ταύτην ἐνδιαφέρει καὶ τοιαῦτα τρίτων, οἱ οἱ λοιποὶ δανεισταί, ὧν κατ' ἀρχὴν ὁ ἐπισπεύδων ἐπὶ πάσης ἐκτελέσεως θεωρεῖται ὅτι ἐνεργεῖ ὡς ἐντολοδόχος, ἰδίᾳ δὲ ἐν προκειμένῳ, ἔνεκεν τῆς ὑπὲρ τῆς προικὸς τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου προνοίας τοῦ ΣΕΘ' Νόμου, διατάσσοντος ἐν ἄρθρ. 26 τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποχωρισμὸν τόσων κτημάτων τοῦ συζύγου της, ὅσα ἀρκοῦσι πρὸς πληρωμὴν της κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ὅτε καὶ μόνον ἐπιτρέπεται νὰ πλειστηριασθῶσι, δι' ὅπερ ἡ ἀνακοπὴ ὡς βάσιμος πρέπει νὰ γείνη δεκτῇ καὶ ἀκυρωθῇ ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχεύσεων τοῦ δήμου Ἐλθοῦ ἐγγραφὴ τῆς ἐπιταγῆς καὶ πᾶσα μετὰ τχύτην πράξις τῆς ἐκτελέσεως.

ΚΤΗΜΑΤΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(*) ΝΟΜΟΣ ΣΜΔ' τῆς 1 Νοεμβρίου 1867. Περί ἀπαλλαγῆς τῶν ἐν Κερκύρα ἀκινήτων ἀπὸ τῶν ἐπιβαρυνόντων αὐτὰ βαρῶν (**).

Α'. Τιμαρωτικά κτήματα

1. Ἀπαντα τὰ ἐν Κερκύρα τιμαριωτικά κτήματα, τὰ μὴ τυχὸν εἰσέτι ἀπαλλαγέντα τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ ὑποχρεώσεων, ἀπαλλάσσονται αὐτῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, οἱ δὲ κύριοι αὐτῶν δύνανται νὰ διχθέωσιν αὐτὰ κατὰ τὸ δοκοῦν.

(*) Ἐφ' ἡμ. Κυβερνήσεως ἀριθ. 65 τοῦ 1867.

(*) Τὰ ἐν Κερκύρα βεβαρημένα δι' ἐμπραγμάτων τιμαριωτικῶν βαρῶν ἀκίνητα διέπονται ὑπὸ τῶν Νόμων ΣΜΔ' τῆς 1 Νοεμβρίου 1867 — τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὸν Νόμου ΣΞΗ' τῆς 8 [9] Ὀκτ. 1868 — τοῦ Νόμου ΑΦΙ' τῆς 28 Μαΐου [5 Ἰουνίου] 1887 — τοῦ Νόμου ΒΣΙΓ' τῆς 10 [11] Ἰανουαρίου 1894 — τοῦ Νόμου ΒΧΙΖ' τῆς 8 [10] Ἰουλίου 1899, οὓς δημοσιεύομεν ἐνταῦθα.

Πλὴν τούτων καὶ τῶν σχετικῶν Β. Διαταγμάτων τῶν ἀνωτέρω Νόμων σχετίζονται πρὸς τὰ τιμαριωτικά βάρη ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ οἱ ἐπόμενοι Νόμοι καὶ Β. Διατάγματα :

Νόμος ΣΞΖ' τῆς 5 [7] Ὀκτ. 1868. Περί ἐκτιμήσεως τοῦ ἐλαιοκάσπου Κερκύρας.

Β. Διάταγμα τῆς 29 Αὐγ. 1887. Περί τῶν καθηκόντων κτλ. τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΦΙ' περὶ διανομῆς τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κερκύρας ὀρίζομένης πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐπιτροπῆς.

Συμβόλαιον τῆς 27 Ἰουλίου 1887 περὶ συμβιβαστικῆς κατὰ τὸν Νόμον ΑΦΙ' τῆς 28 Μαΐου 1887 λύσεως ἐκκρεμῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ Δημοσίου τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κερκύρας καὶ τοῦ Δήμου Κερκυραίων ὡς φύλακος τοῦ Μοντζενεγείου κληροδοτήματος.

Νόμος ΑΐΗ' τῆς 30 Μαρτίου 1883. Περί τροποποιήσεως τοῦ Νόμου ΨΙ' τοῦ 1878.

Νόμος ΨΙ' τῆς 9 Νοεμβρίου 1878. Περί διαχειρίσεως τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κεφαλληνίας.

Νόμος ΑΦΚΖ' τῆς 28 Μαΐου [8 Ἰουνίου] 1887. Περί διαχειρίσεως τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κεφαλληνίας καὶ ἰδρύσεως δι' αὐτῆς φιλάνθρωπικῶν καταστημάτων ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Β. Διάταγμα τῆς 1 Φεβρουαρίου 1879. Περί ἐκτιμήσεως κλπ. ἐκποιήθησόμενων κτημάτων τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κεφαλληνίας. [Ἐκτελεστικὸν τοῦ Νόμου ΨΙ'].

Νόμος ΨΞΣ' τῆς 21 [27] Δεκεμβρίου 1879. Περί διανομῆς τῆς περιουσίας Λευκάδος. [Ἐφ. Κυβερν. φύλλ. 2 τοῦ 1879].

2. Πᾶσα διηνεκὴς εἰς καρποὺς συνισταμένη πρόσδοδος (ἐξαίρουμένων τῶν δώρων τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Συγκράτειαι* καὶ *Καρίσκια*, ἀτινα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται) ὀφειλομένη λόγῳ ἐμφυτεύσεως, ἐδαφονομῆς ἢ ἀγροληψίας ἐπὶ τιμαριωτικῶν κτημάτων μετατρέπεται εἰς χρηματικὰς προσόδους.

3.(*) Ἡ εἰς χρήματα ἀναγωγὴ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένης διηνεκοῦς προσόδου ἐπὶ ἐμφυτεύσεως καὶ ἐδαφονομῶν, ὅταν αὕτη εἶναι ὠρισμένη εἰς καρποὺς, γίνεται ὡς ἐξῆς αἰτήσῃ οἰουδήποτε τῶν ἐνδιαφερομένων. — Ὅριζεται ἡ ἐν τῷ καιρῷ τῆς συστάσεως τῆς ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς ἀξία τῆς εἰς καρποὺς προσόδου· ὁ προσδιορισμὸς δὲ οὗτος γίνεται κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἀρχικοῖς συμβολαίοις ὀριζομένην ἀξίαν τοῦ πρὸς τὴν πρόσδοδον ἀνταποδιδόντος κεφαλαίου ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτου προσδιορισμοῦ, δυνάμει ἄλλων συγχρόνων συμβολαίων τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἢ δυνάμει τῶν παλαιῶν ἀναγραφῶν, ἂν αὗται κριθῶσιν ἰσχυραὶ πρὸς τῶν δικαστηρίων ἢ δυνάμει ἀποδείξεων παραλαβῆς τῶν παλαιῶν κυρίων τοῦ τιμαρίου ἢ δι' ἄλλων μέσων πειθόντων τὸ δικαστήριον περὶ τῆς εἰρημένης ἀξίας. Ἀφοῦ ὀρισθῇ οὕτως ἡ τῆς προσόδου ἀξία, τὸ προκύπτον ἐξ αὐτῆς κεφάλαιον, ἐὰν τοῦτο δὲν ὀρίζηται ἐν τοῖς ἀρχικοῖς συμβολαίοις, εὐρίσκεται λογιζομένης τῆς διακληφθείσης ἀξίας ὡς τόκου κατὰ λόγον 4 τοῖς 0). — Ἐκ τοῦ κεφαλαιου τούτου ἀφαιρεῖται πρῶτον τὸ τέταρτον αὐτοῦ, δεύτερον τὸ κεφάλαιον τὸ προκύπτειν ἐκ τῶν 2)3 τοῦ φόρου, ὃν ὁ πρῶτος τιμαριεῦχος ἐπλήρωνεν εἰς τὴν ἐγγώριον Κυβερνησιν, λογιζομένου τοῦ φόρου τούτου ὡς τόκου κατὰ λόγον 4 ἐπὶ τοῖς 0). — Ὁ πρὸς 4 ἐπὶ τοῖς 0) τόκος ἐπὶ τοῦ μετὰ τὰς ἀφαιρέσεις τούτας ὑπολοίπου ἀποτελεῖ τὴν ἐτησίαν ἢ τὴν κατὰ διετίαν χρηματικὴν πρόσδοδον, τὴν ἀντικαθιστῶσιν τὴν εἰς καρποὺς συνισταμένην καὶ κατηρηγμένην διηνεκὴν πρόσδοδον.

4. Ἐπὶ ἀγροληψιῶν ἢ εἰς χρήματα ἀναγωγὴ τοῦ μεριδίου τῶν πρῶτων τιμαριωτικῶν κτημάτων γίνεται ὡς ἐξῆς, αἰτήσῃ

(*) Τὰ ἄρθρα 3, 4, 12, 16, 36, 40, 44, 45, 53, 56, 57, 58, 65, 68, 70, 78 80 τίθενται ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Νόμου ΣΕΗ' τῆς 8 [9] Ὀκτωβρίου 1868 [Ἑφημ. Κυβερ. ἀριθ. 46 τοῦ 1868].

οὐδὲν ποτε τῶν ἐνδιχθερομένων.— Ἐκτιμάτῃ τὸ ὅλον κτήμα κατὰ τὴν ἐν τῷ καίρῳ τῆς γενησομένης ἐκτιμήσεως ἀξίαν αὐτοῦ· ὁρίζεται τὸ κατὰ τὰ ἐγγώρια ἐθιμὰ εἰς τὸν ἀγροδότην ἀνήκον μέρος τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἐπιφυλασσομένων ἀκεραίων τῶν δικαιοματίων τῶν μερῶν ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην τιμαριωτικὴν ἀγροληπτικὴν μερίδα· ἐξ αὐτοῦ γίνονται αἱ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμεναι δύο ἐκπτώσεις, ὃ δὲ πρὸς 4 ο)ο ἐτήσιος τόκος τοῦ ὑπολοίπου ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἔτος ἢ κατὰ διετίαν πληρωτέαν χρηματικὴν πρόσδοον.

5. Οἱ ἐντὶς τῶν προθεσμιῶν καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1830 Κ^Σ Νόμου τοῦ τρίτου Κοινοβουλίου ἀπαλλαγέντες τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ ὑποχρεώσεων πρῶν τιμαριούχοι λαμβάνουσι πρὸς τῇ ὑπὸ τοῦ ἀγρολήπτου ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομέως πληρωνομένην προσόδῳ καὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως παρὰ τῆς ἐγγωρίου διοικήσεως κατ' ἔτος ἢ κατὰ διετίαν τὸν πρὸς 4 τοῖς ο)ο τόκον ἐπὶ τοῦ ποσοῦ, εἰς ὃ ἀναβαίνουσιν αἱ ὑπὲρ τῶν ἀγροληπτῶν, ἐμφυτευτῶν ἢ ἐδαφονομέων ὁρισθεῖσαι ἐκπτώσεις.

6. Ὁ προσδιορισμὸς τῶν εἰρημένων χρηματικῶν προσόδων γίνεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

7. Αἱ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁρισθησόμεναι χρηματικαὶ πρόσοδοι πληρώνονται κατὰ Δεκέμβριον ἐκάστης διετίας, ἐὰν προέρχωνται ἐξ ἐλκυστασιῶν. Κατὰ Νοέμβριον δὲ ἐκάστου ἔτους, ἐὰν προέρχωνται ἐξ ἄλλων κτημάτων.

8. Παρελθούσης ἀνωφελῶς τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς, οἱ πρῶν τιμαριούχοι δικαιούνται νὰ εἰσπράξωσι τὰς ὀφειλομένας αὐτοῖς προσόδους, κηρύττοντες ἐκτελεστὸν τὸ συμβόλαιον ἢ τὴν ἀπόφασιν.—Πρὸς πληρωμὴν δὲ αὐτῶν ἔχουσι προνόμιον ἐπὶ τε τῶν τιμαριωτικῶν κτημάτων καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 941 ἐδ. 5 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

9. [Καταργηθὲν ὑπὸ Νόμου ΣΞΗ'].

10. Ὁ κάτοχος τοῦ πρῶν τιμαριωτικοῦ κτήματος δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ κτήματος μετατραπεῖσαν πρόσδοον τοῦ πρῶν τιμαριούχου συνεπείᾳ συμφωνίας μετὰξὺ αὐτῶν γε-

νητομένης καὶ περὶ ἧς συντάσσεται συμβολαιογραφικὴ πράξις, ἢ καταβάλλων τὸ ἀντιστοιχοῦν ἐπὶ τῆς κατ' ἔτος ἀναλογούσης χρηματικῆς προσόδου κεφάλαιον, λογιζομένης τῆς προσόδου τυχύτης ὡς τόκου πρὸς 6 $\frac{0}{10}$. Ὡσαύτως ὑπάγονται εἰς ἐξαγοράν καὶ αἱ εἰς κτήματα ἀρχικῶς συνυμολογηθεῖσαι πρόσοδοι, ἁφ' οὗ ἐνεργηθῶσιν αἱ ὑπὸ τοῦ 3 ἄρθρου ὀριζόμεναι ἐκπτώσεις.

11. Οἱ ἐν ἄρθρῳ 5 ἀναφερόμενοι πρῶν τιμαριούχοι. ἐνεργουμένης τῆς ἀνωτέρω ἐξαγορᾶς, λαμβάνουσι παρὰ μὲν τοῦ κατόχου τοῦ κτήματος τὸ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ ὠρισμένον κεφάλαιον, παρὰ δὲ τῆς ἐγγωρίου διοικήσεως τὸ κεφάλαιον τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον κληρονομικὴν αὐτοῖς ἀποζημιώσιν, λογιζομένην ὡς τόκον πρὸς 6 τοῖς $\frac{0}{10}$.

12. Τὸ πρὸς ἐξαγοράν κεφάλαιον δύναται νὰ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ κατόχου ἢ τῆς ἐγγωρίου διοικήσεως, κατὰ τὴν σχετικὴν ἐκάστου ὑποχρέωσιν, εἰς δέκα ἐτησίαις ἴσας δόσεις ἐντόκως πρὸς 6 τοῖς $\frac{0}{10}$. Ἐκάστη δὲ δόσις δὲν δύναται νὰ εἴναι ἐλάσσων τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τριῶν δόσεων καθίσταται αὐτοδικαίως ἀπαιτητὸν τὸ ὅλον ποσόν.

13. Ὁ τιμαριούχος ἔχει προνόμιον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 941 ἐδ. 5 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ τοῦ κτήματος καὶ τῶν καρπῶν μέχρι πληρωμῆς τῶν δόσεων μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν.

14. Πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 5 καὶ 10 ἀναφερομένων ἀποζημιώσεων ἡ ἐγγώριος διοίκησις δύναται νὰ ἐκποιήσῃ μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐγκειριμένην ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, τὰ προσερχθέντα ὑπὸ τῶν ἀπαλλαγέντων πρῶν τιμαριούχων κτήματα. Πρὸς τὸν αὐτὸν δὲ σκοπὸν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 1(13) Μαΐου 1840 νόμου τοῦ 7 Κοινοβουλίου τυχόν ὀφειλόμενα. Ἐὰν τὰ οὕτως ἀποκτηθέντα χρηματικὰ κεφάλαια δὲν ἐπρκῶσιν εἰς τὴν προκειμένην ἀποζημιώσιν, τὸ ἐλλείπον ἀναπληροῦται ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν δήμων Κερκύρας.

15. Ἐὰν μετὰ προηγουμένην ἐπιταγὴν ἡ ἐγγώριος διοίκησις δὲν καταβάλῃ τὰ δυνάμει τοῦ παρόντος Νόμου ὀφειλόμενα, δύναται ὁ δικαιοῦχος νὰ ἀποζημιωθῇ ἐκ πάσης οἰασδῆποτε φύσεως προσόδου αὐτῆς, μὴ ἀπαγορευομένης καὶ τῆς κατασχέσεως

καὶ ἐκποιήσεως τῆς κινητῆς τῆς διοικήσεως ταύτης περιουσίας.

16. Ἐάν ὁ ἀποχωρισμός τῆς μερίδος τοῦ πρῶην τιμαριούχου ἐγένετο δυνάμει δικνομῆς τοῦ κτήματος, αἱ ὑποθήκαι ἢ τὰ προνόμια, τὰ ἐπιβαρύνοντα τὴν ἀδικίρετον μερίδα τῶν ἐνεχόμενων, μεταβιβάζονται αὐτοδικαίως ἐπὶ τοῦ εἰς ἕκαστον τούτων ἀνήκοιτος μεριδίου τοῦ κτήματος· ἂν δὲ ἡ ἐξαγορὰ ἐγένετο διὰ χρηματικῶν ποσῶν, κατὰτίθεται τοῦτο εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ ἐνεχυροδανειστήριον καὶ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς κατθέσεως κατὰχωρίζεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ εἰς ἄλλην διὰ Β. Δικτάγματος ὀρισθησμένην. Ἐκαστος δὲ τῶν ἐνυποθήκων ἢ προνομιοῦχων δανειστῶν διατηρεῖ τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τῆς κατὰθεσίσης ἀξίας. Ἐάν τὸ πληρωτέον χρηματικὸν ποσὸν ἀνήκει εἰς πρόσωπα ὑπὸ ἐπιμέλειαν δικτελοῦντα, δικτίζεται τοῦτο εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον, ἀρραλίζεται δὲ καὶ κατὰτίθεται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἀστικοῦ νόμου. — Ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα κατὰχωρίσεως τῆς πράξεως κατθέσεως, πᾶς πιστωτῆς δύναται νὰ κατάρχη τὸ κατὰθετὸν ποσὸν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 923 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμενα. Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν δὲ προσκαλεῖ διὰ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἅπαντας τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους πιστωτάς ἢ καὶ τοὺς μὴ ἐγγεγραμμένους νὰ ἀναγγείλωσιν ἐκυτοὺς εἰς ὀρισμένον τινὰ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον. Ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως ἅπαντες οἱ πιστωταὶ ἀναγγέλλουσιν ἐκυτοὺς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατὰτάξεως ὑπαλλήλου, οἱ δὲ μὴ ἀναγγελθέντες ἀποκλείονται ἐξ αὐτῆς. Περὶ τῆς κατὰτάξεως τῶν πιστωτῶν καὶ περὶ τῆς δικνομῆς τοῦ κατὰθεθέντος ποσοῦ ἐνεργεῦνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 981 — 984 καὶ ἐπομένῃ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμενα. Διατηρεῖ δὲ ἕκαστος τῶν πιστωτῶν τὸ ἐπὶ τῆς ἀξίας προνόμιον ἢ ὑποθήκην ὡς ἐπὶ πλειστηριάτματος ἀκινήτων. Ἐάν οὐδεὶς ὑπάρχη ἔχων προνόμιον ἢ ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ κτήματος, τοῦ διὰ τοῦ κατὰθετῆς κεφαλαίου ἀντιπροσωπευομένου, μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα δημοσιεύσεως τῆς κατθέσεως αὕτη δύναται νὰ ἀρῇ πρὸς τοῦ δικαιοῦχου δι' ἀπλῆς πρὸς τοὺς συντηρητὰς τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου αἰτήσεως.

17. Οἱ ἐνυπόθηκοι ἢ προνομιούχοι πιστωταὶ δὲν δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὰς μεταξὺ τοῦ πρῶην τιμαριούχου καὶ τῶν κατόχων τοῦ τιμαριωτικοῦ κτήματος δίκας οὐδὲ νὰ ἀνακόψωσι τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδειχθῇ δολος.

18. Δυνάμει τῆς ἐξαγορᾶς, τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιτίμου καὶ τῆς εἰς τὴν ἡμερίδα καταχωρίσεως τοῦ κτήματος ἀπαλλάσσεται πάσης ὑποθήκης καὶ παντὸς προνομίου, ὑπάρχοντος εἰς βᾶρος τοῦ πρῶην τιμαριούχου.

19. Ἐπὶ διενέξεων ἀναφυομένων κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν προσόδων τούτων καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ διὰ τὴν ἐξαγορὰν ὀφειλομένου ποσοῦ, εἶναι ἀρμόδιον τὸ πρωτοδικεῖον Κερκύρας.

20. Κάτοχοι διαφόρων τιμαριωτικῶν κτημάτων, κειμένων εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον δύνανται νὰ ἐνχῶσι καὶ νὰ ἐνχθῶσι κοινῶς πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν παρ' ἐκάστου τούτων ὀφειλομένων προσόδων.

21. Τὸ πρωτοδικεῖον δικάζει συνοπτικῶς. Πᾶσα περὶ τῶν τούτων ὑποθέσεων ὡς καὶ περὶ ὀφειλομένων μεριδιῶν καὶ κανόνων τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ δίκη συζητεῖται καὶ διαρκουσῶν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν (πρὸς τιθεμένης τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 195, 196 καὶ 541 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας) ἐγγρφομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δελτίον ἄνευ πράξεως τοῦ προέδρου.

22. Ἡ αὕτῃ διαδικασία λαμβάνει χώραν καὶ κατ' ἐφεσιν. Ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὁμῶς ἐφετις γίνεται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 752 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας γενομένης ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

23. Τὰ περὶ ἀντικειμένων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου δικόγραφα ὡς καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν δικαστηρίων, συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν, τὰ δὲ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ χαρτοσήμου δύο δραχμῶν.

Β'. Κτήματα τῆς πρῶην ἐγχωρίου Κυβερνήσεως.

24. Αἱ διαρκεῖς πρόσοδοι, αἱ εἰς καρποὺς ὀφειλόμεναι, ἔνεκα ἀγροληψίας, ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς, ἐπὶ ἀκινήτων ἀνηκόν-

των εἰς τὴν πρῶν ἐγγώριον Κυβέρνησιν, ἀνάγονται εἰς χρηματικὰς κατὰ διετίαν πληρωτέας, προσόδους, ἂν πρόκειται περὶ ἀποδόσεως ἐλαίου, ἐτησίως δὲ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

25. Αἱ ἐξ ἀγροληψιῶν πρόσδοι ἀνάγονται εἰς χρηματικὰς προσόδους ὡς ἐξῆς. Ὅρίζεται ἡ κατὰ μέσον ὅρον εἰς τὴν ἀγροδότην ἀνήκουσα πρόσδοσις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παραγωγῆς τῶν τελευταίων εἴκοσιν ἐτῶν, ἀποδεικνυομένης διὰ τῶν παρὰ τῇ πρῶν ἐγγωρίῳ Κυβερνήσει ὑπαρχόντων βιβλίων ἢ καταστιχίων ἢ ἐνταλμάτων ἐκτιμῆσεως ἢ καὶ δι' ἄλλων νομίμων μέσων· ὁ μέσος οὗτος τῆς παραγωγῆς ὅρος μετὰτρέπεται εἰς χρήματα κατὰ τὸν μέσον ὅρον τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίας ἀγοραίας ἀξίας τῶν καρπῶν.—Ἐκ τοῦ οὕτω πως παρὰχθέντος ποσοῦ ἐκπίπτονται 25 ἐπὶ τοῖς $\frac{0}{100}$, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖ τὴν χρηματικὴν δόσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγρολήπτου κατὰ διετίαν ἢ καὶ κατ' ἔτος κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενα, ὀφειλομένην χρηματικὴν πρόσδοσιν.—Ἐὰν ἐκ τῶν εἰρημένων βιβλίων καὶ καταστιχίων δὲν ἐξάγῃται ἡ διαληφθεῖσα παραγωγή ἢ πρόκειται περὶ μὴ καλλιεργουμένων κτημάτων, ἐκτιμᾶται ἡ ἐν τῷ κειρῷ τῆς ἐκτιμῆσεως ἀξία τοῦ κατὰ τὰ ἐγγώρια ἔθιμα Κερκύρας εἰς τὴν πρῶν ἐγγώριον Κυβέρνησιν ἀνήκοντος μέρους τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος καὶ ὁ πρὸς 4 τοῖς $\frac{0}{100}$ τόκος ἐπὶ τῆς ἀξίας τυχύτης ἀποτελεῖ τὴν ἐτησίαν ἢ κατὰ διετίαν πληρωτέαν χρηματικὴν πρόσδοσιν.

26. Αἱ ἐξ ἐμφυτεύσεων ἢ ἐδαφονομῶν εἰς καρποὺς ὀφειλόμεναι πρόσδοι ἀνάγονται εἰς χρηματικὰς προσόδους, μετατρεπομένης κατὰ τὰ ἐγγώρια ἔθιμα Κερκύρας εἰς χρηματικὸν κεφάλαιον τῆς ἐμφυτευτικῆς ἢ ἐδαφονομικῆς προσόδου. Ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου ὁ πρὸς 4 $\frac{0}{100}$ τόκος ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἔτος ἢ κατὰ διετίαν πληρωτέαν χρηματικὴν πρόσδοσιν.

27. Οἱ ἀγρολήπται ἐμφυτευταὶ ἢ ἐδαφονομεῖς ὀφείλουσιν ἐν τὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου νὰ κοινοποιήσωσι διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὸν νομάρχην Κερκύρας κατάλογον ἀκριβοῦς τῶν εἰς τὴν πρῶν ἐγγώριον Κυβέρνησιν ἀνήκόντων κτημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὐτοὶ εἰσὶν ἀγρολήπται ἐμφυτευταὶ ἢ ἐδαφονομεῖς ἐμφαίνοντα τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐκτα-

σιν τῶν κτημάτων, τὰ ὅρια αὐτῶν, τὰ ἐν αὐτοῖς δένδρα ἢ οἰκιδόμας καὶ τὴν ἐτήσιον ἢ διετὴν προσόδον αὐτῶν.

28. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθίσμου κοινοποιησεως τοιούτου καταλόγου, ἡ ἂν ὁ κατάλογος δὲν εἴναι ἀκριβής, οἱ μὲν ἀγρολήπται στεροῦνται τῆς ἐλαττώσεως τοῦ 25 τοῖς $\frac{0}{10}$, οἱ δὲ ἐμφυτευταὶ καὶ ἐδαφονομεῖς πληρωνοῦσι πρόσσodon χρηματικὴν οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸς 4 ἐπὶ τοῖς $\frac{0}{10}$ ὑπολογιζομένου κατὰ τὸ 25 ἄρθρον τόκου, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ὑπολογισμοῦ πρὸς 6 $\frac{0}{10}$.

29. Ὁ νομάρχης Κερκύρας ὀφείλει ἐντὸς 18 μηνῶν ἀπὸ τῆς τοῦ παρὸντος νόμου δημοσιεύσεως νὰ συντάξῃ συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 25, 26 καὶ 28 τὴν εἰς χρήματα ἀναγωγὴν τῆς ὑφ' ἐκάστου ἀγρολήπτου, ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομείως ὀφειλομένης εἰς τὴν πρῶν ἐγγῶριον Κυβέρνησιν χρηματικῆς προόδου. Ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιδίδεται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομικῆς ππραγγελίας τοῦ νομάρχου, εἰς ἑκάστον ἀγρολήπτην, ἐμφυτευτὴν ἢ ἐδαφονομὴν ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς τοιαύτης ἐκκαθάρσεως, ἣτις ἀντιγράφεται ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ ἐπιδόσει.

30. Ὁ ἀγρολήπτης ἐμφυτευτὴς ἢ ἐδαφονομὴς λαβὼν τὴν ἐκκαθάρσιν ταύτην καὶ ἔχων τυχὸν ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῆς ὀφείλει ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως, νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ Νομάρχου ἀπευθυνομένης, ἐνωπιον τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας, τοῦτου δὲ μὴ γενομένου, ἡ ἐκκαθάρσις τοῦ Νομάρχου καθίσταται ἀπροσβλήτος.

31. Ὁ Νομάρχης καταχωρίζει εἰς ἐπὶ τούτῳ συνταχθησόμενον βιβλίον τὰς δυνάμει τοῦ παρὸντος νόμου ὡς καὶ τὰς πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὴν πρῶν ἐγγῶριον Κυβέρνησιν ὀφειλομένας προσόδους, αἵτινες ἐισπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων Νόμου, προκοινοποιουμένης περιλήψεως τοῦ εἰρημένου βιβλίου.

32. Ἐὰν ἐντὸς τῆς προθεσμίας 18 μηνῶν τῆς ἐν ἁρθρῷ 29 ἀναφραμένης, δὲν κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ἀγρολήπτην ἢ ἐμφυτευτὴν ἢ ἐδαφονομὴν ἡ διαληφθεῖσα τοῦ Νομάρχου ἐκκαθάρσις, πύει ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς 18 μηνῶν προθεσμίας ἡ πρὸς τὴν ἐγγῶριον διοίκησιν πληρωμὴ τῆς εἰς καρποὺς προσόδου μέχρι

τῆς εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν, ἐδαφονομέα ἢ ἀγροληπτην κοινοποιήσεως τῆς ἐκκληθαρσίσεως, ὁ δὲ Νομάρχης καθίσταται προσωπικῶς ὑπεύθυνος εἰς ἀνὴρθωσιν τῆς ἐντεῦθεν προελθούσης ζημίας.

33. Ὁ ἀγροληπτής, ἐμφυτευτὴς ἢ ἐδαφονομεὺς ἀκινήτου εἰς τὴν πρώην ἐγγώριον Κυβέρνησιν ἀντήκοντος δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν πληρὴ ἐλευθερίαν τοῦ κτήματος πληρῶνων τὴν ἑξίαν αὐτοῦ τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῆς συμπεφωνημένης ἢ τῆς δυνάμει τοῦ παρόντος ἢ τῶν προγενεστέρων νόμων ὁρισθείσης ἢ ὁρισθησομένης ἐτησίως ἢ κατὰ διετίαν δόσεως λογιζομένης ὡς τόκου πρὸς 6 τοῖς $\frac{0}{10}$.—Τὸ πρὸς ἐξαγορὰν κεφάλαιον πληρώνεται εἰς ἐτησίαις δόσεις κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 ἀκριβέστερον ὁρισμέναι.

34. Περὶ τῆς εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐξαγοραστοῦ μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τοῦ κτήματος, τῶν προνομίων τῆς ἐγγωρίου διοικήσεως, τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου Κεκύρας, τῆς διαδικασίας καὶ τοῦ χρεοστήμου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 17—23 ὁρισμέναι.

35. Τὸ λόγῳ ἐξαγορᾶς πληρῶνόμενον ποσὸν κατὰτίθεται εἰς τὸ ἐν Κεκύρᾳ ἐνεχυροδανειστήριον ἐπὶ τόκῳ 4 $\frac{0}{10}$. Ἐὰν δὲ τοῦτο δὲν ἔλῃ ἀνάγκην χρημάτων, ἢ διεύθυνσις αὐτοῦ, συνεννοουμένη μετὰ τοῦ Νομάρχου, μεταβιβάζει αὐτὸ εἰς τινὰ τῶν ἐγγωρίων Τραπεζῶν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τοῦλάχιστον τόκῳ.

Γ. Κτήματα ἐκκλησιαστικά.

α'. Ἐνοριακὰ καὶ μοναστηριακά.

36. Αἱ ἐπὶ ἐνοριακῶν μοναστηριακῶν κτητορικῶν καὶ ἐφημεριακῶν κτημάτων ἐνεκα ἀγροληψίας ἢ ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς εἰς καρποὺς ἀποδιδόμεναι πρόσοδοι μετατρέπονται εἰς χρηματικὰς κατ' ἔτος ἢ καὶ κατὰ διετίαν συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 25 καὶ 26 τοῦ ΣΜΔ' νόμου ὡρισμένα, ἀνευ ὁμῶς τῆς ἐκπτώσεως τῶν 25 τοῖς $\frac{0}{10}$ καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς. Ἡ πρόσοδος ὑπολογίζεται πρὸς 6 $\frac{0}{10}$ ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιastiέντος κεφαλαίου.

37. 38. 39. Κατηργήθησαν.

40. Ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

νόμου ὀφείλει ὁ ἀγρολήπτης, ἐμφυτευτῆς ἢ ἐδαφονομεὺς νὰ ζητήσῃ δι' ἀγωγῆς τὴν εἰς χρήματα μετατροπὴν τῆς προσόδου. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀνωφελοῦς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας τύττης τὸ εἰς τὸν ἀγροδότῃν ἢ κτηματοδότῃν πληρωνόμενον μερίδιον ἢ ὁ κκνὼν διπλασιάζεται μέχρις οὗ ὁ ἀγρολήπτης ἢ ἐμφυτευτῆς ἢ ἐδαφονομεὺς ζητήσῃ τὴν ὡς εἴρηται μετατροπὴν.

Δ'. Ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις, ἐδαφονομαὶ καταχρηστικαὶ καὶ εἰκονικαὶ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις.

41. Καταχρηστικαὶ ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις ἢ ἐδαφονομαὶ καὶ εἰκονικαὶ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις εἰσὶν αἱ ὑπὸ τοιοῦτον τύπον γενόμεναι εἰκονικαὶ συμβάσεις αἱ ὑποκρύπτουσαι ἢ καθυστερουμένην πρόσοδον ἢ ἐξόφλησιν ἢ ἐξασφάλισιν δανείου.

42. Αἱ τοιαῦται συμβάσεις αἱ ἀπὸ τοῦ 1797 καὶ ἐφεξῆς γενόμεναι εἰσὶν ἄκυροι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου 33 τῆς 12 Μαΐου 1825 τοῦ Β' Κοινοβουλίου.

43. Ὡσχύτως ἄκυροι εἰσὶν αἱ εἰκονικαὶ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις, αἱ σκοποῦσαι τὴν ἐξασφάλισιν δοθέντος δανείου.

44. Ἡ εἰκονικότης τῶν τοιούτων συμβάσεων ἀποδεικνύεται ἢ ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τοῦ περὶ αὐτῶν συνταχθέντος συμβολαίου ἢ ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ κανόνος δυσαναλόγου πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος ἢ ἐκ τῆς μικροτάτης ἀξίας τοῦ δῆθεν πωληθέντος κτήματος ἢ ἐξ ἄλλων νομίμων μέσων, ὑποδεικνύοντων βλάβην, ἀπώτην ἢ δύλον.

45. Ἡ ἀκυρότης τῶν συμβάσεων τούτων συνεπάγεται τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι τὸ κτῆμα μένει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ εἰκονικοῦ κτηματολήπτου ἢ πωλητοῦ, ὀφείλοντος εἰς τὸν εἰκονικὸν κτηματοδότῃν ἢ ἀγοραστὴν τὸ ἀρχικῶς καταβληθὲν κεφάλαιον ἢ τὴν ἀξίαν τῶν εἰς καρποὺς ἀρχικῶς ὀφειλομένων παροχῶν μετὰ τοῦ νομίμου τόκου μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου, ἐν οἷς τοιοῦτοι τόκοι εἶναι συνωμολογημένοι ἢ δεδικασμένοι, ἀφαιρουμένων τῶν ἀνατοκισμῶν καὶ παρηνόμων τόκων, τὸ δὲ ποσὸν τοῦτο πληρώνεται ἐπὶ τόκῳ 6 τοῖς % εἰς δέκα ἔτας ἐτησίως δόσεις, ἐκχέστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐλάσσων τῶν 20 δρ. Ἐν περιπτώσει μὴ πλη-

ρωμῆς τριῶν διαδοχικῶν δόσεων, καθίσταται αὐτοδικαίως ἀπαίτητὸν τὸ ὅλον ποσόν.

46. Ὁ εἰκονικὸς κτηματοδότης ἢ ἀγοραστὴς πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ κεφαλαίου ἔχει ἐπὶ τοῦ εἰκονικῶς ἀγορασθέντος ἢ εἰς ἀγροληψίαν, ἐμφύτευσιν ἢ ἐδαφονομήν δοθέντος κτήματος, προνόμιον κατατασσόμενον μετὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

47. Αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 45 ἐπιζήμιοι συνέπειαι δὲν ἐπιφέρουσι βλάβην τινὰ εἰς τοὺς καλῇ τῇ πίστει ἔχοντας ἀρχικῶς ἢ ἀκλούθως ἀποκτήσαντας πραγματικὰ ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιώματα.

48. Τὴν ἐπὶ ἀκυρότητι τῶν εἰρημένων συμβάσεων ἀγωγὴν δύναται νὰ ἐγείρῃ οὐ μόνον ὁ ἀληθὴς κύριος τοῦ κτήματος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγροδότης, κτηματοδότης ἢ ἐμφυτευτής, ἂν τὸ κτῆμα ὑπέκειτο εἰς ἀγροληψίαν, ἐμφύτευσιν ἢ ἐδαφονομήν.

49. Αἱ περὶ ἀκυρώσεως τῶν ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ ἀναφερομένων συμβάσεων ἀγωγαὶ παραγράφονται μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου.

50. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προηγουμένων ἄρθρων δὲν ὑποκινεῖται ὅσα κτήματα ἐδόθησαν εἰς ἀγροληψίαν, ἐμφύτευσιν ἢ ἐδαφονομήν, ἀφοῦ περιῆλθον εἰς τὸν ἀγροδοτὴν, κτηματοδότην ἢ ἐμφυτευτὴν δυνάμει δικαστικῶν ἀποφάσεων ἢ κατεκυρώθησαν εἰς αὐτὸν δυνάμει δημοσίου πλειστηριασμοῦ.

51. Αἱ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου τοιαῦται συμβάσεις οὐ μόνον εἰσὶν ἄκυροι, ἀλλὰ καὶ ὁ εἰκονικὸς κτηματοδότης ἢ ἀγοραστὴς ἀποβάλλει καὶ τὸ κεφάλαιον, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὁποίου συνῆψε τοιαύτας συμβάσεις.

Ε'. Κοινὰ ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις καὶ ἐδαφονομαί.

α'. Ἀγροληψία

52. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἀπαγορεύεται ἡ σύναψις διηνεκῶν ἀγροληψιῶν. Αἱ δὲ ὑπάρχουσιν διελύονται τῇ αἰτήσει τοῦ ἀγροδότου ἢ τοῦ ἀγρολήπτου. — Πᾶσα ἐνκντίον τῆς παρούσης διατάξεως συναφθητομένη διηνεκὴς ἀγροληψία εἶναι ἄκυρος, ὁ δὲ εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ περὶ αὐτῆς

συμβολαίου συμπράξας συμβολαιογράφος ἀπολύεται τῆς ὑπηρεσίας.

53. Ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἰονίου Κώδικος διηνεκῶν ἀγροληψιῶν, τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀγροληψίας περιέρεται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τοῦ κεκτημένου τὴν μείζονα μερίδα τῆς συνιδιοκτησίας ἐπὶ ἀποζημιώσει τοῦ ἔχοντος τὴν ἐλάσσονα μερίδα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀρθρῶν 58 καὶ 59. Δύναται ὁμῶς ὁ ἔχων τὴν ἐλάσσονα μερίδα νὰ λάβῃ αὐτοῦσιον τὴν μερίδα του, ἐὰν τὸ προτιμῇ. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀγρολήπτου τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰονίου Κώδικος συναφθεῖσων ἀγροληψιῶν, καθ' ἃς ὑπάρχει ρητῶς συμπεφωνημένη ἢ συγκυριότης τοῦ ἀγρολήπτου, ἐὰν ὁμῶς οὗτος ἐξετέλεσεν ἀπάσας τὰς διὰ τοῦ συναλλάγματος ἀναδεχθείσας ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς τὴν καλλιέργειαν. Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης δὲν προκαλέσῃ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὴν διάλυσιν, ἐπιφυλάττονται τῷ ἀγροδότη πάντα τὰ ἐκ τοῦ συναλλάγματος καὶ τῶν νόμων προκύπτοντα δικαιώματα.

54 Ἐπὶ ἴσων μερίδων ὁ ἀγροδότης ἔχει τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἢ νὰ λάβῃ αὐτοῦσιον τὸ ἥμισυ τοῦ κτήματος ἢ νὰ καταλίπῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἀγρολήπτην, ἐπὶ ἀποζημιώσει κατὰ τοὺς ἐπομένους ὁρισμοὺς.

55. Ἐὰν ὁ αὐτὸς ἀγροδότης ἔχῃ πλείονα κτήματα παρὰ τῶν αὐτῶν ἀγρολήπτῃ, ἢ διάλυσις τῆς ἀγροληψίας δύναται νὰ γείνη καὶ οὕτως, ὥστε τινὰ μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ περιέλθωσιν ὁλόκληρα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τοῦ ἀγροδοτοῦ, ἕτερα δὲ εἰς τὴν τοῦ ἀγρολήπτου κατὰ τὴν ἐκάστου αὐτῶν ἐνοχλὴν εἰς τὴν συγκυριότητα.

56. Αἱ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 53 καὶ 54 ὀριζόμεναι ἀποζημιώσεις συνίστανται εἰς τὴν κατ' ἐκτίμησιν ἀξίαν τοῦ λαμβανόμενου μεριδίου τοῦ κτήματος, τοῦ κατὰ τὰ ἐγγώρια ἔθιμα εἰς τὸν ἀποζημιωθῆσόμενον ἀνήκοντος. Πρὸς ἐκτίμησιν δὲ τοῦ κτήματος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξία αὐτοῦ, συνυπολογιζομένης ὑπὲρ τοῦ ἀγρολήπτου καὶ τῆς ἀξίας τῶν πρὸς αὐτοῦ γενομένων ἀναγκαίων οἰκοδομῶν, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν καλλιέργειαν. Προσέτι καὶ τῶν μὴ ἀ-

ναγκαίων ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὴν διάλυσιν ζητήσῃ ὁ ἀγροδότης. Συμψηφίζεται δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀγροδότη τοῦ ἁξία πάσης ἐμφυτευτικῆς ἢ ἐδαφονομικῆς παροχῆς, εἰς ἣν τυχὸν τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα ὑπόκειται πρὸς αὐτόν.

57. Ὁ ἀγρολήπτης δύναται νὰ παραιτηθῇ παντὸς ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιώματος ὑπὲρ τοῦ ἀγροδότη. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὗτος ἀποβάλλει πᾶν δικαίωμα κατὰ τοῦ ἀγρολήπτου λόγῳ καθυστερούντων ἐπὶ τοῦ κτήματος μεριδίων μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1867.

58. Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης δὲν ἔχῃ συγκυριότητος δικαίωμα, λαμβάνει κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀγροληψίας τὴν ἐν τῷ κειρῷ αὐτῆς ἐπελθοῦσαν ἐκ τῆς καλλιεργείας αὐξήσιν τῆς ἁξίας τοῦ κτηματός.

59. Αἱ κατὰ τὰ προηγούμενα 56 καὶ 58 ἄρθρα ὀφειλόμεναι ἀποζημιώσεις δύνανται νὰ πληρωθῶσιν εἰς ἐτησίαις δόσεσι μετὰ τοκοῦ πρὸς 6 τοῖς 100 κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 12 ὥρισμα.

60. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὠρισμένα γίνεται καὶ ἐπὶ ὑπαγροληψιδῶν ἢ ἐκκαθάρσις τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου τῶν ἐνεχομένων.

61. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς τῶν δυνάμει τῶν ἀνωτέρω δικτάξεων ὀφειλομένων ἔχει ὁ πιστωτὴς προνόμιον ἐπὶ τε τοῦ ἀκινήτου καὶ τῶν κερπῶν αὐτοῦ μετὰ τὸ ἐδάφειον 8 τοῦ ἄρθρου 9450 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὰ δὲ δικαιώματα τῶν ἐνυποθήκων ἢ ἄλλων βανειστῶν τοῦ πιστωτοῦ ἐνσχοῦνται ἐπὶ τοῦ εἰς τοῦτον πληρωτέου ποσοῦ κατὰτεθειμένου εἰς τὸ ἐν Κερκύρῃ ἐνεχυροδανειστήριον καὶ καλουμένων τῶν δικαιοῦχων πρὸς ἐνίσκην τῶν ἐπὶ τοῦ κατὰτεθέντος δικαιωμάτων αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 16.

β'. Ἐμφυτεύσεις καὶ ἐδαφονομίαι.

62. Ἐπιτρέπεται ἡ σύστασις ἐμφυτεύσεων καὶ ἐδαφονομῶν, ὑποκειμένων ὁμῶς εἰς διάλυσιν τῶν τε ἤδη ὕφισταμένων καὶ τῶν ἐν τῷ μέλλοντι συσταθησομένων αἰτῇ τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομέως.

63. Ὁ αἰτῶν τὴν διάλυσιν ἐμφυτευτῆς ἢ ἐδαφονομεὺς ὀφείλει πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ κτήματος ἀπὸ τῶν βαρῶν τούτων, νὰ

καταβάλλῃ εἰς τὸν δικαιοῦχον τὸ κεφάλαιον τοῦ κανόνος, λογιζομένου τούτου ὡς τόκου τοῦ κεφαλαίου πρὸς 6 τοῖς 00.

64. Ἐὰν ὁ κανὼν συνίσταται εἰς κερπούς, ἢ εἰς χρήματα μετατροπῇ αὐτῶν γίνεται ἐκτιμωμένου τοῦ κανόνος κατὰ τὴν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξίαν, τὸ δὲ ποσόν, ὅπερ προκύπτει ἐκ τῆς ἀξίας ταύτης, λογιζόμενον ὡς τόκος κατὰ λόγον τοῦ 6 ἐπὶ τοῖς 00, ἀποτελεῖ τὸ κεφάλαιον τὸ εἰς τὸν κτηματοδότην ἢ ἐμφυτευτὴν πληρωτέον.—Τὸ ἕνεκα διαλύσεως ὀφειλομένου ποσὸν δύναται νὰ πληρωθῇ εἰς δόσεις κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 ὥρισμένῃ.

65. Περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς πληρωμῆς τοῦ ὀφειλομένου κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, περὶ τῶν δικαιωμάτων τρίτων κατὰ τοῦ κτηματοδότου, τῶν ἐνσκουμένων ἐπὶ τοῦ ὀφειλομένου κεφαλαίου, τῆς καταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον τῆς διαδικασίας κτλ. ἰσχύουσιν οἱ ὅρισμοὶ τῶν ἄρθρ. 16—23 καὶ 61 τοῦ ΣΜΔ' νόμου [ἦτοι τοῦ παρόντος].

66. Οἱ πρὸ τοῦ παρόντος νόμου ὑπάρχοντες ἐμφυτευταὶ ἢ ἑδαφονομεῖς δύνανται, ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ κτῆμα εἰς τὸν κτηματοδότην καί, ἐὰν μὲν ὑπάρχωσι βελτιώσεις γενομέναι ὑπὸ τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ τοῦ ἑδαφονομέως, μὴ συνιστάμεναι εἰς τὴν ἀπλὴν καλλιέργειαν ἢ τὴν συντήρησιν, δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι τὴν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐγκαταλείψεως ἀξίαν αὐτῶν, ἂν δὲ τὸ κτῆμα κατέστη χειρόν ἐκ πταισματος τοῦ ἑδαφονομέως ἢ ἐμφυτευτοῦ, ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς ἀνόρθωσιν τῆς βλάβης.—Αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἀστικῶν ἑδαφονομῶν.

Γενικαὶ διατάξεις.

67. Καταργεῖται τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1866 ΡΝ' νόμου περὶ ἀνκστολῆς τῆς ἰσχύος τῶν περὶ ἐπικνελεύσεως τῶν κτημάτων ὁρισμῶν τοῦ Ἰονίου Κώδικος· ἀλλ' ἢ εἰς τὴν κτηματοδότην ἐπικνεύσεις τοῦ κτήματος λόγῳ ὑπερμερείας τοῦ ἀγρολήπτου ἐμφυτευτοῦ ἢ ἑδαφονομέως περὶ τὴν καταβολὴν τῶν μεριδίων ἢ τοῦ κανόνος χωρεῖ, ἐὰν ἡ καθυστέρησις αὕτη παρκαθῇ ἐπὶ 3 συνεχῇ ἔτη ἢ ἐπὶ δύο συνεχεῖς συγκομιδὰς, ἐὰν πρόκειται περὶ κανόνος ἢ μεριδίου καταβάλλομένου κατὰ διετίαν.—Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ἀναφερομένη προθε-

σμία τῶν τριῶν ἐτῶν ἢ τῶν δύο συγκομιδῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

68. Ὁ ἀγρολήπτης, ἐμφυτευτῆς ἢ ἐδαφονομεὺς δύναται ἄνευ βλάβης τοῦ ἰδίου δικαιώματος νὰ ἐκποιήσῃ εἰς ἄλλους τὰ ἐπὶ τοῦ ὑποτελοῦς κτήματος δικαιώματά του, ἐπιδιδομένου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συντάξεως ἀντιγράφου τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου εἰς τὸν ἀγροδότῃν ἢ κτηματοδότῃν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰς ὃν περιέρχεται τὸ κτῆμα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συναλλαγῆς.

69. Ἐπὶ ἐπανελεύσεως, ὁ κτηματοδότης ἀποδίδει εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν, ἀγρολήπτην ἢ ἐδαφονομέαν τὴν ἐκ τῆς καλλιεργείας τοῦ κτήματος ἐπελθοῦσαν αὕξησιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, φυλαττομένου ὑπὲρ τοῦ κτηματολήπτου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπισχέσεως τοῦ κτήματος.

70. Ἡ ἐκ τῆς καλλιεργείας τοῦ κτήματος ἐπελθοῦσα αὕξησις τῆς ἀξίας αὐτοῦ δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγρολήπτου, ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομέως καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ 1866 δικαστικῶς γενομένων ἐπανελεύσεων ἀγροληπτικῶν, ἐμφυτευτικῶν ἢ ἐδαφονομικῶν κτημάτων, ἐκτὸς ἐὰν δικαστικῶς ἀπερρίφθησαν ἢ ἂν παρεγράφησαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου ἢ ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία.

71. Μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ περὶ ἐπανελεύσεως τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ ἐμφυτευτῆς, ἀγρολήπτης ἢ ἐδαφονομεὺς δύναται νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπανελεύσιν κατὰ βάλλων τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τὰ ὀφειλόμενα λόγῳ κανόνος ἢ μεριδίου μετὰ τοῦ τόκου καὶ τὰ προσηγόντως ἀποδεδειγμένα δικαστικὰ ἔξοδα.

72. Τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 19, 21 καὶ 23 ὥρισμένα ἰσχύουσι καὶ εἰς τὰς περὶ διελύσεως τῶν ἀγροληψιῶν, τῶν ἐμφυτεύσεων καὶ ἐδαφονομιῶν καὶ περὶ ἐπανελεύσεων δίκας.

73. Πᾶσα προγενεστέρα τοῦ παρόντος νόμου ἀπκίτησις μὴ ἐπιδικασθεῖσα τελεσιδικῶς, ἔνεκα κακογεωργησίας ἢ ἀγεωργησίας, καταργεῖται.

74. Τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὀριζόμενα προνόμια, ἐγγραφόμενα καθ' ὃν καὶ αἱ ὑποθήκαι τρόπον ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑποθηκοφυλάκων εἰς εἰδικὸν παρ' αὐτῶν κρατούμενον βιβλίον, πα-

ρχακολουθοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν, τὸ κτῆμα εἰς οἶκν-
δήποτε ἐξουσίαν μεταβῇ.

75. Τὰ δυνάμει τῶν προγενεστέρων νόμων ὑφιστάμενα προνό-
μια καὶ πᾶσαι αἱ ὑποθήκαι, ὅπως διατηρήσωσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν,
ἐγγράφονται ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πα-
ρόντος νόμου εἰς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω βιβλίον, ἄλλως ἀπολλύασι τὴν
ἰσχὺν αὐτῶν.

76. Πᾶσα ἐξ ἀγροληψίας, ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς προ-
γενεστέρα τοῦ παρόντος νόμου ὀφειλὴ εἰς χρήματα ἢ καρπούς
συνισταμένη ὡς καὶ πᾶσα ὀφειλὴ πηγάζουσα ἐκ τῶν λεγομένων
πάκτων καὶ προστυχίων δικασθεῖσα ἢ μὴ πληρώνεται εἰς δέκα
ἰσὺς δόσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὁμῶς δὲν δύναται νὰ εἴναι
ἐλάσσων τῶν εἴκοσι δραμῶν. Ἐὰν ἡ ἀρχικὴ ὀφειλὴ προκύπτῃ
ἐκ καρπῶν, ἀποδίδονται οὗτοι αὐτοῖσι. — Ἡ πρώτη δόσις εἶναι
πληρωτέα μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τοῦ 1868 ἔτους, αἱ δὲ λοι-
παὶ κατὰ Μάρτιον ἐκάστου ἔτους. — Καθυστεροῦντος τοῦ ὀφει-
λέτου τρεῖς διαδοχικὰς δόσεις, γίνεται αὐτοδικαίως ἀπαιτητὴ
ἄπασα ἡ ὀφειλὴ.

77. Ὁ παρὼν νόμος ἰσχύει διὰ τὴν νῆτον Κέρκυραν καὶ τὰ
ἐξαρτήματα αὐτῆς. Πᾶς δὲ προηγούμενος νόμος ἀντιβαίνων
εἰς τὸν παρόντα καταργεῖται.

78. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ ΣΜΔ' νόμου χορηγουμένη
προθεσμία πρὸς ἐγγραφὴν τῶν δυνάμει προγενεστέρων νόμων
ὑφισταμένων προνομίων καὶ ὑποθηκῶν παρατείνεται ἐπὶ τέσ-
σερα ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

79. Τὰ μερίδια ἀγροληπτικῶν καὶ οἱ κανόνες ἐμφυτευτικῶν
ἢ ἐδαφονομικῶν κτημάτων, κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ὀφει-
λόμενα, ἀπολαμβάνουσι τὸ αὐτὸ προνόμιον τοῦ ἐδαφίου 5 τοῦ
ἄρθρου 941 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ
κτήματος, ἐξ οὗ ὁ κανὼν ἢ τὰ μερίδια πηγάζουσιν.

80. Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης ἢ μεθυστὴς ἢ ἐμφυτευτὴς ἢ ἐδαφο-
νομεὺς δὲν πληρῶσιν τὸ ἔτησίως ἢ ἀνα διετίαν ὀφειλόμενον με-
ρίδιον, μίσθωμα ἢ κανόνα μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως,
ἀποβάλλεται ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος, μέχρις οὗ πλη-
ρώσῃ τὴν ὀφειλὴν του ἢ πληρωθῇ ἐπιρροὴ τερμένων αὐτῷ τῶν
ἐπὶ τοῦ κτήματος ἢ τῶν καρπῶν δικαιοματίων του. — Ἡ δικ-

δικασία γίνεται συνοπτικῶς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

ΝΟΜΟΣ ΑΦΙ' τῆς 28 Μαΐου [5 Ἰουνίου] 1887. Περί διανομῆς τῆς ἐγγωρίου περιουσίας Κερκύρας.

1. Ἡ τῆς νήσου Κερκύρας καὶ τῶν παρχρημάτων αὐτῆς ἀδιανέμητος περιουσία, ἧς ἡ διαχείρισις ἀνετέθη εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1866 PN' νόμου ἐπιτροπὴν, διανεμηθήσεται μετὰ τῶν δόμων τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν Κερκύρας κατὰ τὰς ἐπομένας διατάξεις.

2. Πρὸς συντήρησιν τῶν ἐν τῷ δήμῳ Κερκυραίων ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, νοσοκομείου, ὀρφανοτροφείου καὶ πτωχοκομείου, προωρισμένων διὰ τοὺς δημότας πάντων τῶν δόμων τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν τῆς νήσου, πλὴν τῶν ἤδη ἀνηκόντων εἰς ἑκάστον αὐτῶν κεφαλαίων καὶ κτημάτων ὀρίζονται κατὰ τὰ ἐπόμενα κεφάλαια καὶ κτήματα ἐξαιρούμενα διανομῆς.

α'. Τὰ κτίρια καὶ ἐξαρτήματα αὐτῶν, εἰς ἃ εἶναι ἤδη ἐγκατεστημένα τὰ αὐτὰ ἰδρύματα.

β'. Τὰ ἐκ τῆς πωλησεως τῶν ἐν τῇ ἐπεκτάσει τῆς πόλεως Κερκύρας κειμένων οἰκωπέδων καταβληθέντα, εἰσπραχθέντα καὶ εἰσπραχθησόμενα κεφάλαια.

γ'. Τὰ μὴ εἰσέτι ἀπχλοτριωθέντα οἰκώπεδα τὰ κείμενα ἐν τῷ εἰρημένῳ χώρῳ.

δ'. Ἀπαντα τὰ ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Κερκύρας ὑπάρχοντα ἀκίνητα, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἐπόμενα ἄρθρα μνημονομένων.

ε'. Αἱ ἐν τῷ ἐνεχυροδανειστηρίῳ Κερκύρας ὑπάρχουσαι καταθέσεις λόγῳ ἐξχωρῶν κατὰ τὸν ΣΜΔ' νόμον καὶ αἱ καταβλητέαι δόσεις τῶν μέγρι τοῦδε ἐξαγορασθεισῶν παρυχῶν, καθὼς καὶ αἱ οἰοῦντοτε ἄλλου εἶδους καταθέσεις ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσαι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐγγωρίου περιουσίας.

ς'. Αἱ εἰσπράξεις, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθ. 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ διοίκησις ἐκείνου τῶν ἀνωτέρω ἀγαθοεργῶν κατιστημάτων ἀνατίθεται εἰς ἴδιον ἡδελφῶτον κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 Βασιλικὸν Διάταγμα.

Τὰ ὑπὸ στοιχεῖα β', γ', δ', ε' καὶ ς' κτήματα καὶ κεφάλαια διανεμηθήσονται μεταξύ τῶν τριῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου, ἐξακριβωθησομένων διὰ τῶν προϋπολογισμῶν τῆς τελευταίας δεκαετίας.

3. Ὡσαύτως ἐξαιροῦνται τῆς διανομῆς καὶ τὰ ἐξῆς κτήματα :

1) Τὸ οἶκημα τὸ χρησιμεῦον εἰς τὸ Ἀρσάκειον Παρθενάγωγεῖον.

2) Τὸ θέατρον.

3) Τὸ ἀρχιεπισκοπεῖον.

4) Τὸ οἶκημα τὸ χρησιμεῦον ὡς ἀρχεῖον τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ, ὀριζόμενα πρὸς τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 σκοπόν.

5) Τὸ κατάστημα τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

6) Τὸ ἀρχιεπισκοπεῖον.

7) Τὸ ἀλατοπωλεῖον.

Ἐὰν πᾶσι ὀρίστικῶς ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω χρήσις οἰουδῇποτε τῶν κτημάτων τούτων, πάντες οἱ δῆμοι ἀνχλαμβάνουσι τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα, ἡ δὲ διανομὴ αὐτοῦ γίνεται δυνάμει τῶν ἄρθρων 1494 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ἰονίου ἀστικοῦ κώδικος.

4. Τὰ ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Κερκυραίων ἐπόμενα ἀκίνητα περιέρχονται εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ κυριότητα· ἦτοι :

1) Τὸ δημαρχεῖον καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ.

2) Τὸ κρεοπωλεῖον, ἰχθυοπωλεῖον καὶ λαχανοπωλεῖον.

3) Τὸ σφαγεῖον.

4) Τὸ νεκροταφεῖον τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς ἐκκλησίας του, τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν πέριξ γηπέδων.

5) Τὰ λουτρά τοῦ ἁγίου Νικολάου μετὰ τῶν παρεκκειμένων κτιρίων καὶ ἐξαρτημάτων.

6) Τὰ ὀπισθεν τοῦ γυμνασίου καὶ μέχρι τῆς βασιλικῆς πύλης ἐπὶ τῶν παλαιῶν τειχῶν γήπεδα.

5. Οἱ ὑπὸ τῆς ἐγγωρίου διαχειρίσεως συντηρούμενοι ἱεροὶ ναοὶ παραδοθήσονται εἰς τὸν Δῆμον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὀπυρίου κεῖνται μετὰ τῶν οἰκημάτων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν, τῶν νῦν προσωρισμένων πρὸς χρῆσιν τῶν αὐτῶν ναῶν.

6. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 16 ἐνάρξεως

τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 ἐπιτροπὴ θέλει διανείμει μεταξύ πάντων τῶν δῆμων, πλὴν τοῦ τῶν Κερκυραίων, κατὰ λόγον τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου αὐτῶν τὰ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ δήμου Κερκυραίων ἐλεύθερα κτήματα, τοὺς ἐδαφονομικοὺς καὶ ἐμφυτευτικοὺς κανόνας, τὰς μεταλλαγὰς ἐκ κτημάτων κειμένων ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὁρίων, ὡς καὶ πᾶσιν ἄλλην παροχὴν, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὀρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προσόδου αὐτῶν. Εἰς προσδιορισμὸν δὲ τῆς προσόδου τῶν ἐλευθέρων κτημάτων, λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας.

Πρὸς πραγματοποίησιν τῆς διανομῆς ἡ εἰρημένη ἐπιτροπὴ θέλει συντάξει πῖνακα, ἐμφαίνοντα τὴν εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω δῆμων ἀνήκουσαν μερίδα, περιλαμβάνουσαν τὰ ἐλεύθερα κτήματα, τὰ κείμενα ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ καὶ τοὺς ἐδαφονομικοὺς καὶ ἐμφυτευτικοὺς κανόνας, τὰς μεταλλαγὰς ἢ ἄλλας παροχὰς ἐκ κτημάτων κειμένων ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιφερείας. Ἐὰν δὲ ταῦτα δὲν ἐπαρκῶσι πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς προσήκουσας μερίδος, αὕτη συμπληροῦται ἐκ τῶν περισσευμάτων τῶν μερίδων τῶν ἄλλων δῆμων, λαμβανομένων κατὰ προτίμησιν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐλλειπούσης μερίδος τοῦ δήμου τῶν πλησιεστέρων εἰς τὰ ὅρια αὐτοῦ κειμένων ἐλευθέρων ἢ βεβαρημένων κτημάτων.

Τὸν οὕτω καταρτισθέντα πῖνακα καταχωρίζει ἡ ἐπιτροπὴ ἐν ἐπὶ τούτῳ συνταχθησομένη ὑπ' αὐτῆς ἐκθέσει, ἥς θέλουσι γίνεαι τόσα πρωτόγραφα, ὅσοι εἶναι οἱ ὑπάρχοντες ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρας καὶ τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῆς δῆμοι, ἐκάστῳ τῶν ὁποίων παραδίδεται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐν πρωτόγραφον χρησιμεῖον ὡς τίτλος τῆς ιδιουκτησίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προσκυρουμένης αὐτῷ μερίδος.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἀπαλλασσομένη τῶν τοῦ χαρτοσήμου τελῶν, μεταγράφεται εἰς τὰ οἰκεία ἐκάστου δήμου ὑποθηκικὰ βιβλία, ἀντίγραφον δ' αὐτῆς καταχωρίζεται ἐπιμελεῖα τοῦ Νομάρχου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως ἕκαστος δῆμος καθίσταται κύριος καὶ νομεὺς τῶν εἰς τὴν μερίδα του ἀνηκόντων κτημάτων.

7. Πάντα τὰ ὀριζόμενα πρὸς συντήρησιν τῶν ἀγχοεργῶν καταστημάτων κεφάλαια καὶ ἀκίνητα ὡς καὶ τὰ διὰ τῆς διανομῆς περιερχόμενα δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου εἰς τοὺς δήμους καὶ πᾶσαι αἱ οἰκισθῆναι προσοδοὶ αὐτῶν εἰσὶν ἀκατάσχετα διὰ χρῆναι κοινωτικὰ ἢ δημοτικὰ προγενέστερα τοῦ παρόντος νόμου.

8. Ἐξαίρουνται τῆς διανομῆς αἱ ἀλλοκαὶ Λευκίμμης καὶ ἡ ἐκ τοῦ μονοπωλίου τοῦ ἄλματος πρόσδοσις, ἵνα χρησιμεύσῃ α') πρὸς συντήρησιν τῶν ἀγχοεργῶν καταστημάτων μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφάτων εἰσπράξεως τῶν εἰς ἕκαστον τούτων ὀριζομένων κεφαλαίων καὶ κτημάτων κατὰ τὸ ἄρθρ. 2, β') πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ἐγγωρίου διχχειρίσεως ἐξ ἐδαφονομικῶν καὶ ἐμφυτευτικῶν κανόνων, τιμωρικῶν ἀποζημιώσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΣΜΔ' νόμου, πρὸς ἐξοφλήσιν πάσης ἄλλης ὑφισταμένης ἤδη οφειλῆς, καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 προβλεπομένων δαπανῶν. Τὰ περιστεύοντα διανεμηθῆναι ἐτησίως εἰς πάντας τοὺς δήμους κατὰ λόγον τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν, ἐκτὸς ἐάν, τῇ συναινέσει τῆς πλειονοψηφίας τῶν δῆμων, ἀπορριπθῇ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν λιμνῶν καὶ ἐλῶν τῆς νήσου συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις.

Αἱ ἀλλοκαὶ καλλιεργοῦνται εἴτε κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε σύστημα, εἴτε δι' ἐργολαβίας, ἢ δικιθῆναι εἰς πολυετῆ μίσθωσιν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1866 PN' νόμου, ἀπαγορευομένης πάσης μεταβολῆς ὡς πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ ἄλματος.

9. Τὰ πρὸ ἰδιωτῶν πλὴν τῶν πρῶην τιμαριούχων καὶ τῶν ἐδαφονομῶν ἐγγωρίων κτηματοληπτικῶν βαρῶν πρὸς τὴν ἐγγωρίων διχχειρίσιν ὀφειλόμενα ἐξ ἀγροληπτικῶν μεριδίων, ἐμφυτευτικῶν κανόνων καὶ μεταλλαγῶν μέχρι τοῦ ἔτους 1885, καὶ τούτου συμπεριλαμβανομένου, καταργοῦνται.

Ἐκ δὲ τῶν οφειλομένων λόγῳ ἐδαφονομιῶν, μισθωμάτων ἀστικῶν τε καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, τοκῶν κεφαλαίων καὶ οἰκισθῆναι ἄλλης προχρῆς, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰς ἐδάφια β' καὶ ε' τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ παρόντος νόμου ὀφειλομένων ἐκ πωλήσεως οἰκοπέδων καὶ ἐξαγορᾶς κατὰ τὸν ΣΜΔ' νόμον, διατηροῦνται ἀπαιτητὰ μόνον τὰ τῆς τελευταίας πενταετίας, καταργουμένων

τῶν λοιπῶν προηγουμένης ἐποχῆς. Αἱ ἀπαιτήσεις αὗται πληρωθήσονται εἰς δέκα ἔσας ἐτησίας αὐτοῦς δόσεις, εἰσπραττόμεναι κατὰ τὸν περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμον, διανέμονται δὲ ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 15 ἐπιτροπῆς μεταξὺ τῶν τριῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων.

Ἡ ἀνωτέρω κατάργησις δὲν χωρεῖ, ὅσας οὐφίστανται ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως καὶ ἰδιωτῶν, αἵτινες ἀποσβέννυνται διὰ συμπληρισμοῦ.

10. Ἀπασαι αἱ ἐκκρεμεῖς δίκαι εἰσπραττέσθαι ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως περὶ διαλύσεως ἢ ἀκυρώσεως κτηματοληπτικῶν σχέσεων καὶ περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀγροτικῶν καρπῶν καταργοῦνται. Πᾶσα ἄλλη ἀγωγή διεξαχθήσεται συνοπτικῶς κατὰ προτίμησιν ὑπὸ τοῦ νομάρχου Κερκύρας, ὡς προέδρου τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 15 ἐπιτροπῆς, ἔχοντος τὸ δικκίωμα τοῦ διορίζειν πληρεξουσίου δικηγόρους.

Αἱ ἐκ τῶν δικῶν τούτων εἰσπράξεις δικνέμονται εἰς τὰ τρία ἀγαθοεργὰ καταστήματα.

Αἱ δὲ κατὰ τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως ἐκκρεμεῖς δίκαι θέλουσιν ἀκολουθήσει διεξαγόμεναι κατὰ τοῦ νομάρχου ὡς ἀνωτέρω.

11. Τὸ πρὸς προικοδότησιν πτωχῶν κορῶν πρωρισμένον μέρος τῆς περιουσίας τῆς αἰοιδίμου Ἑλένης Ἀρμένη Μοτζενίγου παραδοθήσεται καὶ τοῦτο εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου Κερκυραίων, ὡς φύλακα τοῦ Μοτζενιγείου κληροδοτήματος. Εἰς τὴν αὐτὴν δημοτικὴν ἀρχὴν παραδοθήσονται καὶ τὰ ἐγγραφὰ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ αὐτὸ κληροδοτήμα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς ἀειμνήστου διαθέτιδος.

Ἡ δὲ ἐκτέλεσις ἐπὶ παντὸς ἄλλου κληροδοτήματος ὠρισμένου πρὸς προικοδότησιν κορασίων διὰ τόκον ἐκ κεφαλαίων κατατεθειμένων εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον Κερκύρας, ἀνατίθεται εἰς ἐπιτροπὴν συγκροτουμένην ὑπὸ τοῦ νομάρχου ὡς προέδρου καὶ τῶν δύο συντηρητῶν τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

12. Οἱ δῆμοι καὶ τὰ ἀδελφεὰ τῶν τριῶν ἀγαθοεργῶν καθιδρυμάτων δύνανται νὰ ἐκποιήσωσι τὰ δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου προερχόμενα αὐτοῖς ἀκίνητα, ἐὰν ἡ πρόσοδος τοῦ τιμήματος λογιζομένη πρὸς 6 0]0 δὲν εἴναι κατωτέρα τῆς καθα-

ρας προσόδου τοῦ ἐκποιουμένου κτήματος, καὶ τὴν ἐκποίησιν ταύτην ἐγκρίνει προηγουμένως ἢ προϊσταμένη διοικητικὴ ἀρχή, κατὰ τὰς ἰσχυρῆς διατάξεις.

Τὸ τίμημα κατατίθεται εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ἐπὶ πολυετῇ παρακκαταθήκῃ ἀνανεουμένη ἐκάστοτε ἀπαγορευομένης τῆς μεταθέσεως τοῦ κεφαλαίου, πλὴν ἐν τούτῳ δύναται νὰ κατκτηθῇ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὅροις καὶ ἀσφαλείαις εἰς ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τραπεζικὸν ἱδρυμα ἐν Κερκύρᾳ. Τὸ τίμημα τοῦτο, ἀντιπροσωπεῖον τὸ ἐκποιηθὲν ἀκίνητον, διατελεῖ ὑπέγγυον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐγγεγραμμένης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ κληροδοτήματος Χατζῆ-Σταύρου. Τῆς τοιαύτης ὑπεγγυότητος πρέπει νὰ γίνηται ρητὴ μνηεῖα ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς παρακκαταθήκης. Οἱ τίτλοι δὲ τῶν χρηματικῶν κεφαλαίων ἀνεξαρτέτως κατατίθενται εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ κατάστημα τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

13. Τὸ ὑδραγωγεῖον ἀποτελοῦν ἰδιοσυντήρητον δημοτικὸν ἱδρυμα, ὑπάγεται ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ δήμου Κερκυραίων, διοικεῖται δὲ κατὰ τοὺς ὑφισταμένους κανονισμούς, ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τῶν κανονισμῶν τούτων ὀριζομένης καὶ περικυβερτούμενης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Βασιλικὸν διάταγμα.

Αἱ κατὰ τοῦ ἱδρύματος τούτου ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις βαρύνουσι τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ ὑδραγωγείου.

14. Τὸ ἐνεχυροδανειστήριον ἀποτελεῖ δημοτικὸν ἰδιοσυντήρητον ἀγαθοεργὸν καθίδρυμα, διοικούμενον κατὰ τοὺς ὑφισταμένους κανονισμούς.

Τὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς καθήκοντα τοῦ πρώην ἐπάρχου ἐκπληροῖ ὁ νομάρχης Κερκύρας, τὰ δὲ τοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας πρώην ἐπαρχιακοῦ συμβούλου ἐν τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ δήμου Κερκυραίων ἐκλεγόμενον ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συμβουλίου.

Ἡ διοίκησις τοῦ κατὰστῆματος τούτου συντάσσει ἐτησίως τὴν λογοδοσίαν τῆς διαχειρίσεώς της, ἣν ὀφείλει νὰ διχιδιάζῃ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τῶν δήμων τῆς νήσου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, αὗται δὲ ὀφείλουσι ν' ἀνακοινώσι ταύτην πρὸς τὰ οἰκεία δημοτικὰ συμβούλια, ἅτινα ἔχουσι τὸ δικαίωμα

προσφυγῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείον, ἐν περιπτώσει ὑπερβάσεως τοῦ ἰσχύοντος κανονισμοῦ, ἀναφερομένων κατὰ τὴν διαχειρίσιν.

15. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν περὶ διανομῆς εἰσπράξεως καθυστερούντων διαχειρίσεως τῶν ἀλυκῶν καὶ τοῦ μονοπωλίου τοῦ ἄλματος καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, ὀρίζεται ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τοῦ νομάρχου Κερκύρας ὡς προέδρου, τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κερκύρᾳ ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἐπικρατικοῦ ταμίου Κερκύρας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑποβάλλει ἐτησίως τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείον, ἀντίγραφον δ' αὐτῶν διαβιβάζει εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς, αἵτινες δικαιοῦνται νὰ ὑποβάλλωσι παρατηρήσεις πρὸς τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον.

Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἐκάστου δήμου τῆς νήσου καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς δικαιούται νὰ ζητῇ καὶ λαμβάνῃ ἀντίγραφα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπιτροπῆς, νὰ προσφεύγῃ δὲ κατὰ πάσης αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐντὸς δύο μηνῶν ἀφ' ἧς ἔλαβε γνῶσιν τῆς πράξεως διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἐκδόσεως τοῦ ζητηθέντος ἀντιγράφου.

Αἱ δημοτικαὶ αὗται ἀρχαὶ δικαιοῦνται νὰ ζητῶσι καὶ λαμβάνωσιν ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως οἷονδῆποτε ἀντίγραφον ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς φυλαττομένων ἐγγράφων, ἐπὶ ἀσήμερον χάρτου.

16. Τὰ ἀρχεῖα τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως διατηροῦνται εἰς τὸ ὑπάρχουσι κτίριον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς, ἣτις διορίζει ἕνα ἀρχιεφύλακα, ὅστις ἐκτελεῖ καὶ καθήκοντα ταμίου τῆς ἐπιτροπῆς. Ὡσαύτως ἡ ἐπιτροπὴ διορίζει καὶ τὸ ἀναγκαιὸν προσωπικὸν τοῦ γραφείου, προτιμωμένων κατὰ ἀρχιότητα τῶν ὑπηρετησάντων παρὰ τῇ ἐγχωρίῳ διαχειρίσει. Οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων τούτων προσδιορίζονται παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἐγκρίσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείου, πληρώνονται δὲ ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ ἄλματος, αἵτινες ὀρίζονται καὶ διὰ τὰς δαπάνας τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος, διὰ τὰ ἔξοδα τῶν ἐκκερμῶν καὶ μὴ καταργουμένων δικῶν καὶ τὰ πρὸς εἰσπραξίν τῶν καθυστερούντων κατὰ τὸ ἄρθρον 9.

Διὰ Βασιλικῶν διαταγμάτων κανονισθήσονται τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος νόμου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως τοῦ συμβολαίου περὶ συμβιβάστικῆς λύσεως τῶν ἐκκρεμῶν διαφορῶν μεταξὺ δημοσίου καὶ τῆς ἐγγχωρίου περιουσίας τῆς νήσου Κερκύρας συμφῶνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ σχετικοῦ νόμου, διαλυομένης συγχρόνως τῆς ὑφισταμένης διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς.

NOMOS ΒΣΙΓ' 10 [11] Ἰανουαρίου 1894. Περὶ ἀπαλλαγῆς ἀκινήτων ἐν Κερκύρᾳ ἀπὸ τῶν εἰσέτι βυρηνουσῶν αὐτὰ διηνεκῶν τιμαριωτικῶν παροχῶν.

1. Ἐπὶ τῇ ἀποζημιώσει καὶ τοῖς ὅροις, τοῖς διαλαμβανομένοις ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις, ἀπαλλάσσονται τὰ ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρᾳ ἀκίνητα ἀπὸ πάσης διηνεκοῦς παροχῆς, συνισταμένης εἰς χρήματα, καρποὺς ἢ ἕτερα εἶδη, πρὸς τὰ δυνάμει τοῦ νόμου τῆς 18 Μαρτίου 1804 ἀναγνωρισθέντα ἐν Κερκύρᾳ τιμάρια, περὶ ὧν προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 1—23 τῶν νόμων ΣΜΔ' τῆς 1 Νεβρίου 1867, καὶ ΣΕΗ' τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1868. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαλλαγὴ συνεπάγεται τὴν ὁλοσχερῇ κατάργησιν, ἐπὶ τῇ ὀριζομένῃ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἀποζημιώσει, παντὸς τιμαριωτικοῦ δικαίου τῶν κυρίων τῶν τιμαρίων καὶ τῶν γενικῶν ἢ μερικῶν διχδόχων τῶν πρῶην κυρίων καὶ πάσης ἀποζημιώσεως ὀφειλομένης αὐτοῖς, δυνάμει τῶν νόμων ΣΜΔ', ΣΕΗ' καὶ ΑΦΙ' τῆς 28 Μαΐου 1887, ὑπὸ τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐγγχωρίου περιουσίας Κερκύρας.

2. Πρὸς τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ σκοπὸν συνιστᾶται εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς ἤδη ὑφισταμένης, τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ΑΦΙ' νόμου, Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, τῇ προσθήκῃ ἐτέρων τεσσάρων μελῶν ἀμετακλήτως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν διοριζομένων. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων ἐπιπροσθέτων μελῶν, τὰ τρία δεόν νὰ ὦσι δικηγόροι, πρὸ δωδεκαετίας τοῦλάχιστον, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, διωρισμένοι παρὰ τῷ ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετείῳ, τὸ δὲ τέταρτον δεόν, πάντοτε μὲν νὰ εἶναι λογιστής, ἐφ' ὅσον δὲ ὑπάρχει ἐν Κερκύρᾳ τοιοῦτος καὶ ἀποδέχεται τὴν θέσιν, νὰ

ἐκλεχθῇ μεταξὺ τῶν λογιστῶν τῶν διανυσάντων δεκαετῇ τοῦλάχιστον δημοσίαν ἢ δημοτικὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν. Τῆς ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ νομάρχης Κερκύρας. — Ἐν περιπτώσει θανάτου μέλους τινὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ἐπιπροσθέτων, παραιτήσεως αὐτοῦ ἢ νόσου καθιστώσης αὐτὸ διαρκῶς ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν, ἢ ἰδίᾳ Ἐπιτροπῇ, ἐν συνεδριάσει αὐτῆς, ἀντικαθίσταται αὐτὸ ἐκλέγουσα ἕτερον μέλος μεταξὺ τῶν κεκτημένων τὰ ὡς ἄνωθι προσόντα. — Ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνατεθειμένων τῇ ἐπιτροπῇ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἐργασιῶν, δίδονται λόγῳ ἀποζημιώσεως δραχμαὶ μὲν χίλιαι ἐκάστῃ τῶν μελῶν τῆς, δινᾶμαι τοῦ ΑΦΙ' νόμου, ὑφισταμένης διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, δραχμαὶ δὲ δισχίλιαι ἐκάστῃ τῶν τεσσάρων ἐπιπροσθέτων μελῶν, πλὴν τοῦ λογιστοῦ, πρὸς ὃν δίδονται δραχμαὶ τρισχίλιαι.

3. Ἐπιτρέπεται τῇ ἐιδικῇ ταύτῃ Ἐπιτροπῇ νὰ συνομολογήσῃ δάνειον, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου, ἐπὶ τόκῳ οὐχὶ ἠνωτέρῳ τῶν 6 ο/ο καὶ ἐπὶ χρεωλυσίῳ οὐχὶ ἔλασσον τοῦ 1 ο/ο, πληρωτέοις ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἐπικαίνων μεταξὺ τῶν δῆμων Κερκύρας ἀλυκῶν Λευκίμμης καὶ τοῦ Μονωπολείου τοῦ ἑλάτος. Ἐκ τῶν προσόδων τούτων προαφαιρεῖται ἐτησίως ποσὸν οὐχὶ ἔλασσον τῶν δραχμῶν 50000 διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τόκων καὶ τοῦ χρεωλύτρου τοῦ δανείου τούτου, ἄνευ αὐξήσεως τῆς σημερινῆς τοῦ ἑλάτος τιμῆς. Μετὰ τὴν προαφαίρεσιν τῶν δραχμῶν 50000 καὶ τῶν ἐξόδων καὶ βαρῶν τῆς τε διαχειριστικῆς καὶ τῆς ἐιδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκ τοῦ ἀπομένοντος ὑπολοίπου ἐκ τῶν εἰσοδημάτων διατίθεται ὑπὲρ τῶν ἐν Κερκύρᾳ τριῶν ἀγχιοεργῶν κατὰστημάτων, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ προϋπολογισμοὶ αὐτῶν παρῴσιάζουσιν ἑλλειμμα, ποσὸν μέχρις εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν, τὸ δὲ μετὰ τὰς ἀφαιρέσεις ταύτας ἀπομένον ὑπόλοιπον διατίθεται πρὸς ἀποξήρανσιν ἐλῶν καὶ λιμνῶν, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ τοῦ ΑΦΙ' νόμου. — Τὸ εἰρημένον δάνειον δύνανται ἢ ἐπιτροπῇ νὰ συνομολογήσῃ, εἴτε συμβαλλομένη ἀπ' εὐθείας μεθ' ἑνὸς ἢ πλείονων δανειστῶν, εἴτε ἐκδίδουσα ἄνωνύμους τοκοφόρους ὁμολογίας, ἐκ δραχμ. πεντακοσίων ἢ χιλίων ἐκάστην, ὧν ἀποσβέννεται ἐτησίως ἀριθμὸς, ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὸ ὀρισθησόμενον χρεώλυτρον.

4. Ἐντὸς προθεσμίας μηνῶν ὀκτώ, ἀφ' ἧς ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τινος τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδομένων καταστήσῃ γνωστὸν, ὅτι συνωμολόγησε τὸ δάνειον, ἕκαστος ἰδιοκτῆτης τῶν ρηθέντων τιμαρίων, ἢ γενικὸς ἢ μερικὸς διάδοχος καὶ δικαιοδόχος ὅλου ἢ μέρους τῶν ἰδιοκτητῶν, ὀφείλει νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ Νομάρχῃ Κερκύρας, διὰ πρωτοκόλλου εἰς διπλοῦν συντεταγμένου καὶ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Νομάρχου καὶ τοῦ καταθέτου· — α') Τοὺς τίτλους, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐγένετο κύριος τοῦ τιμαρίου ἢ γενικὸς ἢ μερικὸς αὐτοῦ διάδοχος· — β') Τὴν τελευτὴν ἀναγραφὴν τοῦ τιμαρίου· — γ') Πίνακα περιέχοντα τὸ εἶδος, τὴν θέσιν, τὴν ὡς ἔγγιστα ἔκτασιν καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν κτημάτων, τιμαριωτικῆς καταγωγῆς, εἴτε ἀπ' ἀρχῆς ἐλευθέρων, εἴτε ἀκολούθως ὁπωσδήποτε ἐλευθερωθέντων καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένων ἢ δικτεθέντων διὰ προσκλήρου ἢ διηνεκοῦς συμβάσεως πρὸς τὸν συνεισφορέα, ἢ πρὸς τρίτον. Ὁ πῖναξ περιέχει πρὸς τοῦτοις σημείωσιν τῶν σχετικῶν συμβολαίων, καὶ τῆς καθ' ἕκαστον τῶν τελευταίων εἴκοσιν ἐτῶν προσόδου τῶν κτημάτων τούτων, ἐλευθέρως πικντὸς βάρους καὶ ἐκκαθαρισμένης ἀπὸ πάσης δαπάνης· δ') Πίνακα τῶν πρὸς ἐξαγορὰν οἰσδήποτε τιμαριωτικῆς παροχῆς πληρωθέντων αὐτῶ, ἢ τοῖς δικαιοπαρόχοις αὐτοῦ, χρηματικῶν ποσῶν καὶ τῶν πρὸς τοῦτο δεθέντων ἄλλων ἀντιτίμων καὶ τῶν εἰσέτι ὀφειλομένων, λόγῳ ἐξαγορᾶς, κατὰ κεφάλαιον καὶ τόκον· — ε') Πίνακα περιέχοντα ἐν ἰδιαιτέrais στήλαις τὰς προσηγορίας τῶν τιμαρίων, τὰ ὀνόματα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν δικαιοῦχων, τὰ ὀνόματα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συνεισφορέων, τὴν κατ' εἶδος, ὡς ἔγγιστα, ἔκτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν δένδρων, περιγραφὴν τῶν ὑποτελῶν ἀκινήτων, τὴν θέσιν, τὸ χωρίον καὶ τὸν δῆμον, ἐν οἷς ταῦτα κεῖνται, τὰ διηνεκῆ βάρη, εἰς ἃ ἕκαστον κτῆμα ὑπόκειται, καὶ πᾶν ἄλλο σχετικόν· — ς') Πίνακα τῶν χρηματικῶν ἐτησίων ἢ διετῶν συνεισφορῶν τῶν καταβαλλομένων τῷ τιμαριούχῳ, λόγῳ μετατροπῆς εἰς χρήματα τοῦ εἰς εἶδος βάρους, τὰ ὀνόματα τῶν συνεισφορέων, τὰ συμβόλαια ἢ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἐγένοντο αἱ μετατροπῆς· — ζ') Πίνακα ἐμφαίνοντα τὴν καθ' ἕκαστον τῶν τελευταίων εἴκοσιν ἐτῶν ἐκ τιμαριωτικῶν διη-

νεκῶν παροχῶν εἰσπραξίν, καθαρὰν ἀπὸ πάσης δαπάνης δι-
χειρίσεως καὶ ἀπὸ παντὸς θάρους, μετὰ πάσης ἐφικτῆς δικαιο-
λογησεως. Ἡ ὑποχρέωσις ὁμῶς ὑποβολῆς πίνακος εἰκοσκατοῦς
εἰσπράξεως δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς γενικοὺς ἢ μερικοὺς
διαδόχους τῶν πρώην κυρίων τῶν τιμαρίων, τοὺς γενομένους
κυρίους τῶν τιμαριωτικῶν δικαίων πρὸ χρόνου ἐλάσσονος τῆς
εἰκοσάετίας, ἀλλ' οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλωσι πίνακα
εἰσπράξεως μόνον ἀφ' ἧς περιῆλθον αὐτοῖς, εἴτε κληρονομικῶ
τίτλῳ, εἴτε διὰ πράξεως μετὰ ζῶντων, τὰ τιμαριωτικὰ δι-
καια, δυνάμενοι πρὸς τοῦτοις νὰ παράσχωσι πᾶσαν ἐτέραν ἀπό-
δειξιν καὶ πληροφορίαν περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικαιοδόχων
των. — η') Πίνακα ἐμφαίνοντα τὰ βάρη, εἰς ἃ ὑπόκεινται οἱ
παριστῶντες τὸ τιμάριον, καὶ προσέτι τὰς Ἑκκλησίας, ἃς κα-
τέχουσιν ἢ συντηροῦσι, καὶ τὴν σχετικὴν δαπάνην ἢ τὰ πρὸς
συντήρησιν αὐτῶν προορισθέντα κτήματα ἢ παροχάς. — Οἱ μὴ
διαμένοντες ἐν τῷ δήμῳ Κερκυραίων ὀφείλουσι νὰ διορίσωσιν εἰ-
δικὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον δικμένοντα ἐν τῷ δήμῳ
τούτῳ καὶ προσπαγῶσι, μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων, κεκυ-
ρωμένον ἀντίγραφον τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου. — Ἡ ἐπιτροπὴ
ποριζομένη ὅσας κρίνῃ πληροφορίας, προβαίνει κατὰ τὸ δοκοῦν
αὐτῇ εἰς τὸν, κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ παρόντος, προσδιορισμὸν
εἰς χρήματα τῆς κατὰ μέσον ὅρον ἐτησίας πραγματικῆς εἰσπρά-
ξεως τῶν δικαιούχων, τῶν περὶ αὐτὸν νὰ καταθέσῃ, κατὰ
τὰ ἀνωτέρω, ἐντὸς τῆς ὀκταμῆνου προθεσμίας, τοὺς ἐν τοῖς ἐδα-
φίοις 5 καὶ 6 ἀναφερομένους πίνακας. — Οἷονδήποτε ἐγγράφον
μὴ προσπαχθὲν ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀποφά-
σεως τῆς Ἐπιτροπῆς, εἶναι ἀπαράδεκτον καὶ δὲν λαμβάνεται
ὑπ' ὄψει προσπαγόμενον κατόπιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἐν τῇ
περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 16 τοῦ παρόντος νόμου.

5. Ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ὀκταμῆνου προθεσμίας, πᾶς συνεισ-
φορὸς ὀφείλει νὰ παρὰδῶσῃ πρὸς τὸν δήμαρχον τῆς περιφερείας,
ἐν ἣ τὰ ὑποτελῆ κτήματα κεῖνται, ἢ πρὸς τὸν Νομάρχην
Κερκύρας, δῆλῳσιν ἐπὶ ἀποδείξει, εἰς διπλοῦν, χωριστὴν δι' ἑκα-
στον τιμάριον, ὑπ' αὐτοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ὑπο-
γεγραμμένην, περιέχουσαν κατὰ στήλας τὰς προσηγορίας τῶν

τιμαρίων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν σημερινῶν δικαιοῦχων ἢ τῶν ἐνταῦθα πληρεξουσίων αὐτῶν, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ κατοικίαν, τὸ εἶδος καὶ τὴν ὥς ἐγγίστα ἔκτασιν τῶν ὑποτελῶν κτημάτων καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν δένδρων, τὴν θέσιν, τὸ χωρίον καὶ τὸν δῆμον, ἐν οἷς ταῦτα κεῖνται, ἔτι δὲ τὸ ποσὸν τῶν ἐπιβαρυνουσίων τὰ κτήματα τιμαριωτικῶν διηνεκῶν παροχῶν, εἴτε εἰς εἰδος εἴτε εἰς χρήματα· ἐν περιπτώσει δὲ συμφωνηθείσης ἢ δικασθείσης ἐξαγορᾶς τὸ ποσὸν τῶν πληρωθεισῶν ἢ ὀφειλομένων χρηματικῶν δόσεων, ἢ οἷονδήποτε ἄλλο συμφωνηθὲν ἀντίτιμον. Παρελθούσης τῆς εἰρημένης προθεσμίας, οἱ δῆμαρχοι, βεβαιώσαντες τὸ ταυτογرافον τῶν εἰς διπλοῦν δηλώσεων, διχθιβάζουσιν ἀπάσας τὰς δηλώσεις, ἐν κεχωρισμένῳ δι' ἑκαστον τιμάριον φκελῶ, πρὸς τὸν Νομάρχην Κερκύρας ὡς πρόεδρον τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις παραδίδει τὸ ἕτερον τῶν διπλογράφων τῷ αἰτοῦντι αὐτὸ δικαιοῦχῳ.

6. Πᾶς συνεισφορεὺς παραλείπων τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δήλωσιν, ἢ ὑποβάλλων ἀτελῇ τοιαύτην, στερεῖται τοῦ ευεργετήματος τοῦ παρόντος νόμου ὡς πρὸς τὰ μὴ δηλωθέντα ὑποτελῆ κτήματα, ὑποχρεούμενος εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πληρωμῆς τῶν παροχῶν πρὸς τὴν Ἐγχώριον Διαχειρίσιν Κερκύρας ὑπὲρ τῶν αὐτόθι τριῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἐκτὸς ἐὰν τὰ παραλειφθέντα ὑποτελῆ κτήματα καὶ βάρη περιέχωνται ἐν τοῖς κατὰ τὰ ἐδάφια 5 καὶ 6 τοῦ προηγούμενου ἄρθρου πίναξι τοῦ δικαιοῦχου.

7. Δὲν ἀποτελοῦσιν ἀποδείξιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον κατ' αὐτοῦ οἱ πίνακες τοῦ δικαιοῦχου, ὡς ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ ἀποδείξιν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀλλὰ μόνον κατ' αὐτοῦ ἡ δήλωσις τοῦ συνεισφορέως.

8. Ἐὰν ἀναφυῇ δικαστικὴ διένεξις μεταξὺ τιμαριούχου καὶ συνεισφορέως, ὡς πρὸς τὴν φύσιν παροχῆς τινος, δηλωθείσης ὑπὸ τούτου ὡς τιμαριωτικῆς, εἰ μὲν ὁ τίτλος τοῦ δικαιοῦχου πηγάζει ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τιμαριούχου, ἡ παροχὴ τεκμαίρεται τιμαριωτικὴ μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ἄλλως ὁ συνεισφορεὺς ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν τιμαριωτικὴν φύσιν τῆς παροχῆς διὰ παντὸς νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων. Αἱ διενέξεις αὗται ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ἔρις, δὲν ἀναστέλ-

λουσι τὴν πρόοδον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένων πράξεων, εἰσάγονται δὲ καὶ δικάζονται κατὰ τὴν δικιδικασίαν τοῦ ΣΜΔ' νόμου δι' ἀναλοπῆς τῆς δηλώσεως ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν Κερκύρας.

9. Ἐντὸς τῆς εἰρημένης οκταμήνου προθεσμίας, ἑκάστος τῶν δημάρχων τῆς νήσου Κερκύρας συντάσσει καὶ διαβιβάζει πρὸς τὸν Νομάρχην, ὡς πρόεδρον τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς 1) πῖνακα ἐμφαίνοντα τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου του νῦν ἐλευθερα, ἀλλὰ τιμαριωτικῆς κατὰγωγῆς κτήματα, τῆς κυριότητος τῶν ιδιοκτητῶν τῶν ρηθέντων τιμαρίων ἢ τῶν γενικῶν ἢ μερικῶν διαδόχων αὐτῶν, καὶ τὴν κατὰ προσέγγισιν καθαρὰν ἐτησίαν πρόσδοον τῶν κτημάτων τούτων 2) πῖνακα ἐμφαίνοντα τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου του Ἐκκλησίας, τὰς συντηρουμένης δαπάνης τῶν παριστάντων τὰ τιμάρια, ἢ διὰ προσόδων τιμαριωτικῶν κτημάτων, καὶ τὴν σχετικὴν ἐτησίαν δαπάνην.

10. Ἡ ἐπιτροπὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τοὺς εἰρημένους πῖνακας, τὰς δηλώσεις, ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφα καὶ ὅσα ἄλλα σχετικὰ ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐγγωρίου διαχειρίσεως καὶ ἐν τοῖς ἀρχαιοφυλακείοις τῆς Νήσου καὶ τοῦ δήμου Κερκυραίων καὶ ὅσα ἔγγραφα καὶ ἐγγράφους πληροφορίας κρίνει ἀναγκαῖον νὰ πορισθῇ ἀλλαχόθεν, ἔχουσα δὲ καὶ ὑπ' ὄψει τὴν κατὰ τὸν νόμον τῆς 18 Μαρτίου 1804 δηλωθεῖσαν πρόσδοον, ὀρίζει εἰς χρήματα τὴν ἐξ οὐωνδήποτε διηνεκῶν παροχῶν κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσιν ἔτη (ἢ κατὰ τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἐδ. ζ' τοῦ ἄρθρου 4 περίπτωσιν, κατὰ τὰ ἔτη ἀφ' ἧς περιήλθον τὰ τιμαριωτικὰ δίκαια τῷ δικιούχῳ) κατὰ μέσον ὅρον πραγματικὴν ἐτησίαν εἰσπραξίν τοῦ δικιούχου συμπλεκτικῶς δι' ἑκάστον τιμάριον, προαφαιρουμένων ὅμως ἐξ αὐτῆς α') τῆς κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἐδαφίου ζ' τοῦ ἄρθρου 4 κατὰ μέσον ὅρον ἐτησίας προσόδου τῶν ἐκ τιμαριωτικῆς κατὰγωγῆς, μετὰ τὸν νόμον 1804 ὁπωσδήποτε ἐλευθερωθέντων κτημάτων, τῶν κατεχομένων παρὰ τοῦ δικιούχου ἢ παρὰ τρίτων, πρὸς οὓς οὗτος διέθεσεν αὐτὰ διὰ προσκλήρου συμβάσεως, καὶ ἄτινα διαμένουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δικιούχου β') τοῦ πρὸς β τοῖς α) ἐτησίου τόκου τῶν λόγῳ μετατροπῆς, κατὰ τοὺς νόμους 67

τοῦ Β' Ἰονίου Κοινοβουλίου ἡ ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ', ἡ λόγῳ ἀγοραπωλησίας εἰσπραχθέντων κεφαλαίων.—Ἡ πρόσδοδος τῶν ἀνέκαθεν ἐλευθέρων κτημάτων δὲν προαφαιρεῖται.

11. Ἐκ τῆς οὕτω προσδιορισθείσης ἐτησίᾳς πραγματικῆς εἰσπράξεως, ἐκπίπτοντα α') τὰ βάρη τὰ ὑπὲρ τρίτων βαρύνοντα τὸν δικαιοῦχον, β') τὰ ἔξοδα τῆς εὐπρεποῦς συντηρήσεως τῶν ἱερῶν Ναῶν, γ') τὰ 2)3 τοῦ φόρου, ὃν ὁ πρῶην τιμαριούχος ἐπλήρωνε πρὸς τὴν ἐγχώριον Κυβέρνησιν. Αἱ τελευταίαι δύο ἐκπτώσεις δὲν γίνονται ὡς πρὸς τὰς ὀφειλομένους εἰς χρήματα παροχάς, συνεπεία δικαστικῆς ἢ συμβατικῆς μετατροπῆς, ὡς ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὰ κατὰ τὸν νόμον 26 τοῦ Γ' Κοινοβουλίου ἀπαλλαχθέντα τιμάρια. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας, κεχωρισμένως μὲν δι' ἕκαστον τιμάριον, ἀλλὰ συμπλεκτικῶς ὡς πρὸς πάντας τοὺς δικαιοῦχους, περατώνουσα τὸ ἔργον αὐτῆς ἐντὸς ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ὀκταμήνου προθεσμίας.—Ἡ χορηγομένη τῇ Ἐπιτροπῇ ὀκτμήνηνος διορία, ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης παρατείνεται μόνον ἐφ' ἑαυτῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐπὶ δικαιολογημένη αἰτήσῃ τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλ' ἐπὶ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς τέσσαρας μῆνας.

12. Ἡ ἐπιτροπὴ, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω, προσκαλεῖ τοὺς γενικῶς καὶ εἰδικῶς τίτλῳ δικαιοῦχους τῶν διηνεκῶν τιμαριωτικῶν δικαίων ἢ τοὺς νομίμους αὐτῶν ἀντιπροσώπους καὶ μετ' αὐτῶν διαπραγματεύεται περὶ τοῦ ὁρίσμου τῆς καθαρᾶς ἐτησίᾳς εἰσπράξεως.—Ἐν ἐπιτυχίᾳ συμβιβαστικῆς λύσεως, συντάσσεται πρακτικὸν εἰς διπλοῦν, προσυπογραφόμενον παρὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ δικαιοῦχου ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ συντάσσεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρακτικόν, ἀναγράφον τήν τε ἀξίωσιν τοῦ δικαιοῦχου καὶ τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὁρισθεῖσαν ἐτησίαν εἰσπραξίν.

13. Ἀντίγραφον τῶν κατὰ τὰς ἀνωτέρω δύο περιπτώσεις πρακτικῶν, μετὰ ἡτιολογημένης ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπιδίδεται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως αὐτῶν, παραγγελίᾳ τοῦ Νομάρχου, ἐπὶ ἀποδείξει διὰ

δικαστικοῦ κλητῆρος, πρὸς ἅπαντας τοὺς Δημάρχους τῆς Νήσου, μετὰ προσκλήσεως ὅπως οὗτοι, ἐντὸς δεκαπενθημέρου διορίας, ἀπὸ τῆς γενομένης πρὸς αὐτοὺς ἐπιδόσεως, προσκαλέσωσι τὰ παρ' αὐτοῖς δημοτικὰ Συμβούλια νὰ συνέλθωσι καὶ γνωμοδοτήσωσιν ἐπὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐτησίας εἰσπράξεως. Οἱ Δήμαρχοι ὀφείλουσιν, ἐντὸς τῶν ἀμέσως ἐπομένων δέκα πέντε ἡμερῶν, νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸν Νομάρχην, ὡς Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ψηφίσματα τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων. — Ἐὰν οἱ Δήμαρχοι, μετὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς πρόσκλησιν, παρκαλείψωσι νὰ καλέσωσι τὰ δημοτικὰ Συμβούλια, ἐντὸς τῆς ἄνω μνησθείσης δεκαπενθημέρου διορίας, ἢ παρκαλείψωσιν, ἐντὸς τῶν ἀμέσως ἐπομένων δέκα πέντε ἡμερῶν, νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸν Νομάρχην τὰ ἐκδοθέντα ψηφίσματα ὑπὸ τῶν δημοτικῶν συμβουλίων, τιμωροῦνται, ἐπὶ παραβάσει κατ'ἡκτοντος, κατὰ τὰ ἄρθρα 487 καὶ 493 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. — Τεκμαίρεται σιωπηλῶς ἀποδεξάμενος τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ δῆμος, οὗτινος τὸ δημοτικὸν συμβούλιον προσκληθὲν ὡς ἄνωθι, ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, δὲν συνῆλθε καὶ δὲν ἐξέδοτο ἐντὸς τῆς δεκαπενθημέρου διορίας τὸ σχετικὸν ψήφισμα, ἐνεκα οἰασδήποτε αἰτίας.

14. Τῆς σχετικῆς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου πλειονοψηφίας τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων ἀποδεξαμένης, εἴτε ρητῶς εἴτε σιωπηρῶς, συνωδὰ τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ τὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα συμβιβαστικὴν λύσιν, συνομολογεῖται μετὰ τοῦ Νομάρχου, ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τῶν δικαιοῦχων τὸ σχετικὸν συμβούλιον περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποτελῶν κτημάτων, ἀντὶ χρηματικοῦ κεφαλαίου ἀντιστοίχου πρὸς τὴν ὀρισθεῖσαν ἐτησίαν πρόσοδον, λογιζομένην ὡς τόκον πρὸς 6 ἐπὶ τοῖς 100, ὅπερ κατὰ τίθεται ἐν τῷ ἐνεχυροδανειστηρίῳ Κερκύρας, κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα. — Αὐτὸ τοῦτο γίνεται καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ὁ δικαιοῦχος, μετὰ τῆς μαχτιωθείσης διαπραγματεύσεως, ἤθελεν ἀποδεχθῆ τὸ παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρισθὲν καὶ ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων ἐγκριθὲν ποσὸν τῆς κατωτέρως ἐτησίως εἰσπράξεως. — Ἐπὶ δικαιοῦχων ἀνικάνων ἢ μὴ ἐχόντων τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τῆς ἰδίας περιουσίας, ἐφαρμόζονται πρὸς συνομολό.

γησιν τοῦ συμβολαίου αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν κειμένων νόμων.

15. Ἐν ἡ περιπτώσει ἡ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον πλειονοψηφία τῶν δημοτικῶν Συμβουλίῶν κρίνῃ ὑπερβολικὸν τὸ διὰ τοῦ πρακτικοῦ ὀρισθὲν ποσὸν τῆς ἐτησίας εἰσπράξεως, ὁ Νομάρχης ὑποβάλλει ἅπαντα τὰ σχετικὰ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν δημοτικῶν συμβουλίῶν διαφωνίας.

16. Ἐν ἀποτυχίᾳ συμβιβαστικῆς λύσεως, ἡ ἐὰν δὲν συνυμολογηθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ συμβόλιον, ἡ ἐν περιπτώσει προσφυγῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἀφοῦ τοῦτο ἀποφανθῇ, ὁ Νομάρχης ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, δι' ἐγγράφου, κοινοποιουμένου διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν δικαιοῦχον, ἡ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, καὶ καταχωριζομένου ἐν τε τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐν μιᾷ ἐκ τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδομένων διὰ τοὺς ἀπόντας τῆς νήσου καὶ μὴ διορισθέντας πληρεξουσίου, γνωστοποιεῖ πρὸς τὸν δικαιοῦχον τὴν ὀρισθεῖσαν καθαρὰν πρόσδοτον καὶ προσκαλεῖ αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῷ καταστήματι τῆς Νομαρχίας Κερκύρας, ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἡ ἀπὸ τῆς ἐν ταῖς ἄνωθι ἐφημερίσι καταχωρίσεως πρὸς συνυμολόγησιν τοῦ σχετικοῦ συμβολαίου. — Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ληξείας τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας πᾶς δικαιοῦχος δύναται νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ὡς ἄνωθι γενομένου ὀρισμοῦ τῆς καθαρᾶς πραγματικῆς ἐτησίας εἰσπράξεως. Ἡ ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ Νομάρχου Κερκύρας, ὡς Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ νομίμου αὐτῆς ἐπὶ δικαστηρίου ἀντιπροσώπου. ἐπιδίδεται δ' αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος. — Ἐν ἐλλείψει ἐμπροθέσμου ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐν περιπτώσει προσφυγῆς, ὀρισθὲν ποσὸν θεωρεῖται ὀριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον. — Ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας, ἐκ ταχτικῶν συγκείμενον δικαστῶν, δικάζει κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ΣΜΔ' νόμου, καὶ κατὰ προτίμησιν, ἄνευ πράξεως τοῦ Προέδρου ἡ τοῦ Συμβουλίου τῶν δικηκῶν, ἀποφάσσεται δὲ περὶ τῆς καθαρᾶς, ἐτησίας πραγματικῆς κατὰ μέσον

ὄρων εἰσπράξεως, λαμβάνον ὑπ' ὄψει μόνον τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα παρὰδεκτὰ ἔγγραφα, ἀνευ ἄλλης ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἀποκλειομένου καὶ τοῦ ὅρκου, καὶ ἐκτελοῦν τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 10 καὶ 11 ὀριζομένους ἀφαιρέσεις. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου δὲν ὑπόκειται εἰς οὐδὲν ἐκτακτον ἑνδίκον μέσον.

17. Ὅρισθείσης ἀμετακλήτως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα, τῆς ἐτησίας προσόδου, τὸ καταβλητέον κεφάλαιον ἐρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς, λογιζομένης ὡς τόκου πρὸς 6 τοῖς 0]0.

18. Τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα 12-17 προσδιορισθὲν κεφάλαιον κατατίθεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἀπὸ τοῦ ὀριστικοῦ προσδιορισμοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ ἐνεχυροδανειστηρίῳ, ἡ δὲ πρᾶξις καταθέσεως δημοσιεύεται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ δι' ἄλλης ἐφημερίδος τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδομένων, ἐπιμελείᾳ τοῦ Νομάρχου, ὡς Προέδρου τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς. — Οἱ ἐνυπόθηκοι καὶ προνομιούχοι δανειστὰὶ δικτηροῦσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς καταθέσεως ἁξίας, προβαίνοντες εἰς τὴν ἐξάσκησιν αὐτῶν συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον 16 τῶν νόμων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ'. Παρελθούσης τῆς ἐξηκονθημέρου προθεσμίας ἀνευ κατασχέσεώς τινος, κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 16 τοῦ ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' νόμων, ἡ ἀνευ γνωστοποιήσεως πρὸς τοὺς συντηρητὰς ἀγωγῆς τινος, ἡ κατάθεσις αἶρεται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ δικαιοῦχου δι' ἀπλῆς πρὸς τοὺς συντηρητὰς αἰτήσεως. — Δικτηροῦνται ἀκέραια τὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰσηγμένων ἤδη ἐμπραγμάτων ἀγωγῶν ἐπιτρέπεται δὲ εἰσαγωγή ἐμπραγμάτων ἀγωγῆς ἐντὸς 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἀνω δημοσιεύσεως τῆς καταθέσεως. Ἡ τε εἰσαχθεῖσα καὶ ἡ εἰσαχθησομένη ἀγωγή ἐπιδίδεται εἰς τοὺς Συντηρητὰς τοῦ Ἐνεχυροδανειστηρίου πρὸς ἀπλῆν γνῶσιν.

19. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον καταθέσεως τοῦ κεφαλαίου, καταργοῦνται ὑπὲρ τῶν συνεισφορέων, ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, ἀπᾶσαι αἱ διηνηκεῖς πρὸς αἱ δι' οἰονδηποτε λόγον καὶ ὑπ' οἰονδηποτε προσηγορίαν τελούμεναι πρὸς τοὺς τιμαριούχους, ἢ πρὸς τοὺς γενικοὺς ἢ εἰδικοὺς αὐτῶν διαδόχους, εἴτε ἐκ τῶν ἀρχικῶν μετὰ τῶν συνεισφορέων τιμωριωτῶν ἐνδίκων σχέσεων, εἴτε ἐκ νέων διηνηκῶν συμβάσεων προερχόμεναι, τὰ δὲ ὑποτελῆ κτήματα ἀπαλλάσσον-

ται παντός τιμωριωτικοῦ δεσμοῦ καὶ ὑποτελείας καὶ πάσης κατὰ τῶν παριστανόντων τὸ τιμᾶριον, ἢ τῶν διαδόχων αὐτῶν, ὑποθήκης, προνομίου, ἢ ἄλλης τινὸς ἀξιώσεως τρίτου κατὰ τῶν γενικῶν καὶ εἰδικῶν αὐτῶν διαδόχων. Ἀπαλλάσσεται δὲ ὀριστικῶς καὶ ἡ ἐγγῶριος διαχείρισις Κερκύρας ἀπὸ πάσης ἀποζημιώσεως, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΣΜΔ' νόμου, εἴτε ἐπιδικασθείσης εἴτε μὴ. Οἱ ἤδη πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐκκαθαρίσαντες δικαστικῶς ἢ συμβαστικῶς τὸ κατὰ τὸν νόμον ΣΜΔ' πρὸς ἐξαγορὰν τῆς παροχῆς κεφάλαιον, ἀπαλλάσσονται τῶν εἰσέτι ὀφειλομένων δόσεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ὠριμασάντων μέχρι τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον καταθέσεως τόκων, οὐδεμίαν δὲ ἔχουσιν ἀπίτησιν οὔτε διὰ τὰς πληρωθείσας δόσεις οὔτε διὰ τὰ εἰς τὸν παριστάνοντα τὸ τιμᾶριον περιελθόντα κτήματα, ἅτινα μένουσιν εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ τελευταίου τούτου.

20. Τῆς καταργήσεως ἡ ἀπαλλοτρίωσις ταύτης ὠφελείται καθ' ὁλοκληρίαν ὁ κάτοχος καὶ συνεισφορεὺς, ἐὰν ἡ εἰς καρποὺς ἢ εἰς χρήματα παροχὴ ἐτελεῖτο ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ἐπὶ τοῦ κτήματος μερίδος του. Ἐὰν ὅμως ὁ συνεισφορεὺς καὶ κάτοχος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καταβάλλῃ πρὸς τρίτον ἀγροδοτικὴν μερίδα, μετὰ τὴν προαφαίρεσιν τῆς τιμωριωτικῆς συνεισφορᾶς, ἡ κανὼν τινὰ, πρὸς τῇ ὑποχρεώσει τῆς πρὸς τὸ τιμᾶριον συνεισφορᾶς, κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ τρίτοι οὗτοι ἀγροδοῦνται ὠφελοῦνται συμμέτρως μετὰ ἀγρολήπτου ἢ ἐμφυτευτοῦ, τῇ βᾶσει τῆς πρὸς αὐτοὺς συνεισφερομένης μερίδος τῶν προϊόντων ἢ τοῦ τελουμένου κανόνος.

21. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρισθεῖσα πρὸς εὐπρεπῇ συντήρησιν τῶν ἱερῶν ναῶν δαπάνη θεωρεῖται ὡς τόκος πρὸς 4 ἐπὶ τοῖς 100, τὸ δὲ εἰς τοῦτον ἀντιστοιχοῦν κεφάλαιον, λαμβανόμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω δανείου, κατατίθεται ἐν τῷ Ἐνεχυροδανειστηρίῳ ἐπὶ ἐντόκῳ παρακκαταθήκη. Οἱ τόκοι τοῦ κεφαλαίου τούτου χρησιμεύουσι πρὸς συντήρησιν τοῦ ναοῦ, ὅστις καθήκεται δημοτικός, ὑποκειμένος εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ δήμου, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποῦ καίτοι.

22. Αἱ ἐκ τῶν εἰρημένων παροχῶν καθυστερούμεναι, ἐπιδικασθεῖσαι ἢ μὴ, εἰς χρήματα, εἰς καρποὺς ἢ εἰς ἄλλο εἶδος

συνιστάμεναι, περιορίζονται εἰς τὰς τῆς τελευταίας μὲν, ἐὰν κατεβάλλοντο κατ' ἔτος. Αἱ καθυστερούμεναι αὗται παροχαὶ πληρώνονται κατὰ τὸ κεφάλαιον μόνον μετ' ἐκπτώσεως 75 0]0 καί, ἐὰν μὲν ὥσι δεδικασμένοι, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει ἐκκαθαρθεῖσαν ἀξίαν, ἐξ ἧς γίνεται ἡ ἀνωτέρω ἐκπτώσις, ἄλλως δὲ εἰς εἶδος μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως, καὶ ἐν περιπτώσει δικαστικῆς δ' ἐνέξεως, κατὰ τὴν ἐπιδικασθησομένην ἀξίαν, ἐπὶ ἐκπτώσει 75 0]0. Ἡ πληρωμὴ γίνεται εἰς δέκα ἐτησίαις ἴσας δόσεις ἀτόκως, ὧν ἐκάστη δὲν δύναται νὰ εἴναι ἐλάσσων τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Ἡ καθυστέρησις δὲ τριῶν διαδοχικῶν δόσεων, καθιστᾷ ἀμέσως ἀπαιτητὰς ἅπτας τὰς δόσεις. — Ἡ πρώτη δόσις εἶναι ἀπαιτητὴ τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἀμέσως ἐπιμένου μετὰ τὸν χρόνον τῆς, συνωδὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ παρόντος νόμου, πύσεως τῶν πρὸς τοὺς δικαιοῦχους καταβολῶν τῶν τιμωρικτικῶν παροχῶν. — Ὁ πλειστηριασμὸς ἀγροτικῶν ἀκινήτων, πρὸς πληρωμὴν τῶν ἀνωτέρω καθυστερουμένων δόσεων, ὡς ἐπίσης πάσης ἐτέρας ἀπαιτήσεως, ἐκ δανείου ἢ ἐξ οἰκισθῆποτε ἄλλης αἰτίας, ἐφειλομένης μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ΣΞΘ' νόμου τοῦ 1868, ἐνεργεῖται μὲ τὸ τέταρτον ὀλιγώτερον συνωδὰ τῇ γ' πράξει τοῦ 1' Ἰονίου Κοινοβουλίου, διατηρουμένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐπιτρεπομένης ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἐρηνοδικείου κατὰ τῆς γενομένης ἐν τῇ ἐκθέσει κατασχέσεως ἐκτιμήσεως τοῦ κατασχομένου ἀκινήτου.

23. Αἱ πρὸ τοῦ παρόντος νόμου ἀποσβεσθεῖσαι ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ, εἴτε δι' ἐξαγορᾶς εἴτε δι' ἄλλης τινὸς συναλλαγῆς, σχέσεις, μεταξὺ τῶν παριστανόντων τὸ τιμῆριον καὶ τῶν συνεισφορέων, οὐδεμίαν παρέχουσιν ἀπαιτήσιν κατὰ τῆς Ἐγχωρίου διαχειρίσεως. Ἐπίσης ἡ ἐγχώρις διαχειρίσις δὲν ἔχει ἀπαιτήσιν κατὰ τῶν συνεισφορέων διὰ τὰ παρ' αὐτῆς καταβληθέντα, δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου.

24. Ἀπῃσται αἱ πράξεις τῆς κατὰ τὸν νόμον τοῦτον δικδικασίας, πλὴν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 16 δικαστικῶν ἀπαλλάσσονται τελῶν χρηροσήμου.

25. Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ νόμου ΑΦΙ' ὑπάλληλοι παρέχουσι τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ διὰ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν

παρόντα νόμον. Οίαδήποτε ἀναγκασία δαπάνη, ὀριζομένη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, πληρώνεται ἐκ τῆς ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ εἰρημένου νόμου προσόδου.

26. Ἀπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐγγράφα, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν πάσης ἐργασίας, κατατίθενται καὶ διατηροῦνται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως.

27. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ συνωδὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ παρόντος νομοῦ ἐξευρεθησομένη συμπλεκτικὴ ἄξια ἀπάντων τῶν ἐν Κερκύρᾳ τιμαρίων εἶναι ὑπερτέρα τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου. ὅπερ ἡ ἐπιτροπὴ θέλει συνομολογήσει τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου δὲν ἐξαρκέσῃ πρὸς τὴν ὁλοσχερῇ ἐξαγορὰν ἀπάντων τῶν ἐν Κερκύρᾳ τιμαρίων, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξαγορὰ τινῶν μόνον αὐτῶν, ἀλλ' ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ὀφείλει νὰ παραδώσῃ πρὸς τὴν δικηγενητικὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐγχωρίου περιουσίας τὸ ἐκ τοῦ δανείου κεφάλαιον, ὅπερ αὕτη ὑποχρεῖται νὰ διαθέσῃ πρὸς ἀποζητησιν λιμνῶν καὶ ἐλῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΑΦΙ' νόμου.—Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὀφείλει νὰ διαθέσῃ ἡ δικηγενητικὴ ἐπιτροπὴ, παραδιδόμενον πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ πᾶν περισσεύμα ἐκ τοῦ δανείου, μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῶν τιμαρίων.

28. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1—23 τῶν νόμων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' καταργοῦνται μόνον καθ' ὅσον ἀνέχονται εἰς τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπελευθερωθέντα κτήματα.

ΝΟΜΟΣ ΒΧΙΖ' τῆς 8[10] Ἰουλίου 1899. Περὶ καταργήσεως τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ταμειυτηρίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξοικονομικὴ Τράπεζα ἐν Κερκύρᾳ».

1. Ἡ κατὰ τὸ 1836 διὰ τῆς 45ης πράξεως τῆς πέμπτης Γερουσίας τῆς πρῶν Ἰονίου Πολιτείας συσταθεῖσα καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Νόμου ΡΝ' τῆς 20 Ἰανουαρίου 1 66 ἀναγνωρισθεῖσα Ἐξοικονομικὴ Τράπεζα ἐν Κερκύρᾳ καταργεῖται.

2. Τὰ ὀφειλόμενα ἐκ καταθέσεων μετὰ τῶν μέχρι τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεως τοῦ νόμου τούτου δεδουλευμένων τόκων θέλουσιν ἀποδοθῇ εἰς τοὺς εἰς οὓς ἀνήκουσι δικαιοῦχος ἢ τοὺς νομίμους κληρονόμους αὐτῶν, διὰ χρη-

ματικοῦ ἐντάλματος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ταμίου Κερκύρας καὶ ἐπὶ ἀποδόσει λογαριασμοῦ ἐκδοθητομένου, ὑπὸ τὴν μερίδα τῶν χρηματιστικῶν λογαριασμῶν « Ἐξοικονομικὴ Τράπεζα Ἐπτανήσου ». Τὸ ἐκδοθησόμενον χρηματικὸν ἐντάλμα, φέρον προσηρτημένον ὀνομαστικὸν κατάλογον τῶν δικαιοῦχων. ἐξοφληθήσεται ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐκδίδονται, διὰ τὰ ἐκκαθαρισθέντα ποσά, ὑπὸ τοῦ ταμίου Κερκύρας γραμμὰτι ἐπὶ παρχκκτχθήκη, ἐπ' ὀνοματι ἐκάστου τῶν μὴ προσελθόντων, ὅπως πληρωθῶσι, δικαιοῦχων. ἡ τῶν κληρονόμων αὐτῶν.

3. Τὰ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐκδιδόμενα γραμμὰτια παρχκκτχθήκης παρχγρχφονται μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των, τὸ δὲ δι' αὐτῶν εἰσπραχθέν ποσὸν δίδεται εἰς τὰ ἐν Κερκύρα φιλανθρωπικὰ Καταστήματα.

Δὲν ὑπόκεινται δὲ εἰς παρχγρχφὴν τὰ γραμμὰτια ἐκεῖνα, δι' ἃπερ ὑφίστανται ἐκκρεμεῖς ἀπαιτήσεις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

4. Οἱ ἔχοντες λαμβάνειν ἐκ τῆς καταργούμενης Ἐξοικονομικῆς Τραπεζῆς ὀφείλουσι νὰ προσαγάγωσιν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 2 τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένης προθεσμίας εἰς τὸν ταμίαν Κερκύρας τὸ βιβλίάριον τῶν κατὰθέσεων των καὶ πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς ταυτότητός των.

5. Ἀπαν τὸ ἀρχεῖον τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου καταργούμενης Τραπεζῆς, ὡς καὶ τὰ σχέσιν ἔχοντα μετ' αὐτῆς βιβλία, ἐπιπλα κλπ., θέλουσι παραδοθῇ διὰ πρωτοκόλλου ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν ἐν Κερκύρα ἐπαρχιακὸν ταμίαν.

6. Πᾶσα διάταξις ἀντιβάνουσα εἰς τὸν νόμον τοῦτον καταργεῖται.

Νομολογία.

Ἐνταῦθα καταχωρίζομεν ἀποφάσεις τινὰς τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἀφορώσας ζητήματα τῆς ἐδαφονομῆς καὶ ἀγροληψίας, ἐρμηνευτικὰς τῶν νόμων ΣΜΔ', ΣΞΗ' καὶ τῶν μεταγενεστέρων αὐτῶν :

I. Ἐρμηνεία τεκμηρίου εἰκονικότητος.

ΑΠ. 160 (1873). Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον συμφώνως πρὸς τὸν

περὶ ἀγροληψίας ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' νόμον (ιδίως ἄρθρ. 44) θεωροῦν τὴν βλάβην ἥτοι τὴν ἡλαττωμένην τοῦ κτήματος ἀξίαν εἰς ἣν φαίνεται πωληθέν, οὐχὶ ὡς τὸ μόνον παρὰ τοῦ νόμου ἐπιβεβλημένον μέσον ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος τῆς συμβάσεως ἀγοραπωλησίας ἐπὶ ἐξωνήσει μὴ σπουδχίας, ὑποκρυπτούσης δὲ καὶ ἐξασφάλισιν δανείου, ἀλλ' ἐν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφόμενων τεκμηρίων εἰκονικότητος, προβαίνον ἐν τῇ τετάρτῃ αὐτοῦ σκέψει σκέπτεται, (ὅτι καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὑπάρχουσα καὶ προκύψασα βλάβη ἐκ τῆς κατὰ τὴν συμβασιν ἐλαττώσεως τῆς ἀξίας τῆς πωληθείσης οἰκίας, ἥτοι τῆς εἰς μικροτάτην ἀξίαν πώλησεως κατὰ τὸ 2275 συμβολαίου), τοῦτο δὲ ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅπως πείσῃ τὸ δικαστήριον περὶ τῆς εἰκονικότητος τῆς πώλησεως ἐπὶ ἐξωνήσει τῆς δ.ἀ τοῦ 2275 συναφθείσης, διάφορα δὲ γεγονότα ἐν τῇ σκ. ψει ἀναφερόμενα πείθουσιν αὐτὸ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἥτοι τοῦ σπουδχίου τῆς πώλησεως, οὕτω δὲ ἐκτιμᾷ μὲν τὴν βλάβην ὡς τεκμήριον τῆς εἰκονικότητος, θεωρεῖ ὁμως τὸ τεκμήριον τοῦτο, ὡς τοιοῦτον, καταστρεφόμενον ὑπὸ ἄλλων γεγονότων ἰσχυρῶν νὰ πείσῃ αὐτὸ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἥτοι τῆς μὴ εἰκονικότητος· ἀλλὰ μετὰ τῶν γεγονότων, ἅτινα πείθουσιν αὐτὸ περὶ τοῦ ἐναντίου, εἶναι καὶ ὅτι οἱ ἀντιρροσίσβλητοι μετὰ τὴν πώλησιν πολλὰ ἐδαπάνησαν πρὸς ἐπισκευὴν τῆς πωληθείσης οἰκίας (ὅποیان δαπάνην δὲν θὰ ἐποίουν, ὡς ἐννοεῖ τὸ Ἐφετεῖον, ἐὰν μὴ ἡ σύμβασις ἦτο σπουδχία), τὸ γεγονὸς ὁμως τοῦτο, ὅτι τὸ σπουδχίον πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς εἰκονικότητος καὶ τὸ ὅποιον συνάμα μετὰ τῶν λοιπῶν γεγονότων ἐθεώρησε τὸ Ἐφετεῖον ὡς ἀποδεικνύον τὸ ἐναντίον, προταθὲν παρὰ τῶν νῦν ἀντιρροσίσβλητων ἐνωπίον τῶν ἐρετῶν, ὁ ἀντιρροσίων ρητῶς ἡμρισθήτησε καὶ ὁμως τὸ δικαστήριον παρέδεχθη τοῦτο ὡς βεβλῖον καίτοι ἀμρισθηθέν, καὶ ὁμως οὐκ ὀρθῶς οὐδεμίαν ἔταξε περὶ τούτου ἀπόδειξιν.

ΑΠ. 263 (1871). Ἐπειδὴ ὁ ἀντιρροσίσβλητος (ἀγοράσας, ἐν πλήρει κυριότητι παρὰ τοῦ ἐτέρου ἀντιρροσίσβλήτου P. τὸ ἡμιφισητούμενον κτῆμα, ὅπερ προηγουμένως ἡ αὐτὸς P. ἐπώλησε τῷ ἀντιρροσέοντι K., ὅστις ἀμέσως μετὰ τὴν πώλησιν τὸ παρέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου P. τίτλῳ ἐμφυτεύσεως) εἶχε δικαίωμα νὰ τὸ διεκδικήσῃ εἰς χεῖρας παντός κατοχοῦ, ἐπομένως καὶ εἰς

χειρας τοῦ ἀναιρεσειόντος, καθόσον οὗτος ἐν μέρει τὸ ἐνέμετο ὡς γενόμενος ἐμψυτευτῆς τοῦ ἰδίου· ἀφοῦ δὲ ὁ Δ., μετὰ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγοραπωλησίαν τοῦ κτήματος, τὸ ἀντεπροσώπευε κατὰ νόμον ἀπέναντι οἰουδήποτε ὡς πρὸς ὅλας τὰς πραγματικὰς του σχέσεις, ἐννοεῖται ὅτι ἡδύνατο, ἂν καὶ δὲν ἦτο μετὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος συμβαλλόμενος, νὰ προβῇ κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν διεκδίκησιν τοῦ μνησθέντος κτήματος τῇ ἀκυρώσει τῶν εἰρημένων συμβολαίων, δι' ὧν τοῦτο εἶχε περιέλθει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀναιρεσειόντος δικιῶματι ἐμφυτεύσεως· μάλιστα τοιαύτην ἀγωγὴν, βάσιν ἔχουσιν τὸ τῆς κυριότητος δικιῶμα, οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ Δ. ἐδικαιοῦτο νομίμως νὰ κινήσῃ, μὴ ἐξαίρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ προκατόχου τοῦ Ρ., ὡς τούτου ἤδη ἀπεκδυθέντος τοῦ κτήματος καὶ παντὸς ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματος τοῦ ὁλοσχερῶς τῷ Δ. μεταβιβάσαντος· ὥστε οὐκ ἔχεται ὑποσάσεως τὸ παράπονον τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ἐλλείψεως τῷ Δ. ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως.

Ἐπειδὴ, ἀπορνηθέντος τοῦ ἐφετείου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας του, ὅτι συντρέχουσιν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐπὶ συνδρομῇ τῶν ὁποίων ὁ ΣΜΔ' Νόμος κηρύττει ἄκυρα, ὡς καταχρηστικούς καὶ εἰκονικούς σκοποὺς ὑποκρύπτοντα, τὰ περὶ ὧν πραγματεύεται συμβόλαια, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, ὡς δῆθεν κακῶς ἐφραμοσθέντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ ρηθέντος νόμου, καὶ τῶν εἰς οὓς παρὰπέμπει νόμων τοῦ κοινοβουλίου ἢ τοῦ Ἴον. Κ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἀφοῦ ἐθεώρησεν ὅτι τὰ μέρη εἰκονικῶς συνωμολόγησαν τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος συμβάσεις, πρὸς ὑπεκφυγὴν τῶν συνεπειῶν τοῦ νόμου 33 τοῦ Β. Κοινοβουλίου καὶ τοῦ ἀρθ. 1020 Ἴον. Κ. καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὴν μετὰ τόκου ἀποδοσιν τῶν παρὰ τοῦ Δ. πληρωθέντων αὐτῷ κινόνων διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἀνεξαρτήτως πάσης ἐτέρας παρατηρήσεως, τούτους εἰσέπραξε μετὰ τὰς γενομένας κατὰ τοῦ τίτλου του ἐνδίκους προσβολὰς τοῦ Δ. καὶ ἰδίως μετὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως αὐτῶν ἀγωγὴν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν κακῇ πίστει ὥστε μὴ ἔχοντας ὡς καὶ τὸ ἐφετεῖον ὀρθῶς ἐσκέφθη, εἰμὴ προσωρινὴν ἰσχὺν τοῦ κατοχικοῦ δεδικασμένου, δι' οὗ τὸ εἰρηνοδικεῖον ὑπεχρέωσε τὸν Δ. νὰ πληρώσῃ τῷ νῦν ἀναιρεσειόντι τοὺς ἀμφισβητούμενους

κανόνας, τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀποδόσεως τῶν εἰσπραχθέντων κανόνων ἐξαρτᾶται ὅπως ἀνωτέρω ἐξητάσθη, ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτοῦ πίστεως, καί, κατὰ συνέπειαν, ὡς οὐσιωδῶς πραγματικόν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ὅθεν ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰρημένων κανόνων στερεῖται βάσεως.

II. Ἑρμηνεία ἄρθρ. 57 Νόμου ΣΜΔ'.

ΑΠ. 20 (1875). Ἐπειδὴ, τοῦ ΣΜΔ' νόμου σκοποῦντος νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐπὶ ἐδαφονομῇ παραχωρουμένων κτημάτων εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν διὰ τῆς δωρήσεως τῶν καθυστερουμένων ὑπὸ τοῦ ἀγρολήπτου πρὸς τὸν κύριον μεριδίων ἐπὶ τοῦ κτήματος, ἥτοι κατارγοῦντος τὰς τοιαύτας συμβάσεις καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ὑποχρεώσεις τῶν ἀγροληπτῶν, τὸ μὲν γενικὸν ἄρθρ. 1097 Ἰον. Κώδ. τὸ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐπικαλούμενον καὶ ἀφορῶν τὰ ἀποτελέσματα τῶν συμβάσεων, δὲν δύναται νὰ ληρθῇ ὑπ' ὄψιν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ΣΜΔ' νόμου, καθὼ εἰδικοῦ, ἡ δὲ ὀρθὴ ἔννοια τῆς τοῦ ἄρθρ. 57 τοῦ ΣΜΔ' ἐστὶν ὅτι, παραδεχθείσης τῆς ὑπὸ τοῦ κατόχου ἀγρολήπτου γενομένης ἐγκαταλείψεως ὑπὲρ τοῦ ἀγροδότου, οὗτος ἀποβάλλει πᾶν δικαίωμα περὶ ἀπαιτήσεως καθυστερουμένων μεριδίων οὐ μόνον κατὰ τοῦ παραιτηθέντος ἀγρολήπτου διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οὗτος κατεῖχε τὸ κτῆμα, ἀλλὰ, δι' αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα, καὶ κατὰ πάντων τῶν δικαιοπαρόχων του τῶν δεχομένων τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἐγκατάλειψιν· ἡ δὲ ἐναντία ἐρμηνεία, ἔχουσα ὡς συνέπειαν ὅτι ὁ ἀγροδότης ἐπαναλαμβάνει ἐλεύθερα τὰ ἐαυτοῦ κτήματα, καὶ συνάμα δικαιοῦται νὰ πληρωθῇ καὶ τὰ παρ' ἄλλων ἀγροληπτῶν καθυστερούμενα διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ κατεῖχεν ὁ παραιτηθεὶς τελευταῖος κάτοχος, ἀντίκειται προδήλως οὐ μόνον εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὀρθῶς μὲν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρ. 57 διὰ τὰ μερίδια τὰ πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα ὀφειλόμενα ἀπὸ τοῦ 1835, ὅτε, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, τὴν κατοχὴν τοῦ ἐπιδίκευ κτήματος εἶχον οἱ τελευταῖοι ἀγρολήπται σύζυγοι II. οἱ παραιτηθέντες παντὸς ἐπὶ

τοῦ κτήματος δικιχώματος καὶ διὰ τῆς εἰρημένης 94 ἀποφάσεως ἀπαλλαγέντες παντὸς ἔκτοτε μεριδίου, ἀπορρίψατα ὡς πρὸς ταῦτα τὴν ἀγωγὴν· ὥστε ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις. Ψευδῶς ὁμως ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον τοῦτο ὡς πρὸς τὸ ὑπόλοιπον τῶν δραχ. 1083 τῆς ἀγωγῆς ποσόν, τὸ συνιστάμενον α') εἰς τὰ καθυστερούμενα μερίδια τὰ ἀνυχόμενα εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1832 χρονικὸν διάστημα, (καθ' ὃ δὲν ἦσαν κάτοχοι τοῦ κτήματος τούτου οἱ παραιτηθέντες σύζυγοι II.), περὶ τῶν ὁποίων δὲν προνοεῖ ἡ εἰρημένη ἐξαιρετικὴ διάταξις· β') εἰς δραχ. 121 δι' ὀφειλομένους ἐμφυτευτικούς κανόνας, περὶ ὧν ὡσαύτως δὲν προνοεῖ τὸ ἄρθρ. τοῦτο, ἀπορρίψατα τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς πρὸς τὰς δύο ταύτας ἀπαιτήσεις, καὶ ἀναιτιολογήτως ἀπέρριψε ταύτην ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 150 τῶν ὀφειλομένων κατὰ τὴν ἀγωγὴν διὰ δικαστικὰ ἐξῶδα ἐπιδικασθέντα διὰ προηγούμενων ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὰ ἐπίδικα μερίδια τὰ ἀνυχόμενα εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1835 χρονικὸν διάστημα, καθὼς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὀφειλομένους ἐμφυτευτικούς κανόνας, ὁ ἀναιρεσιῖθλος ἐνυχόμενος ἐπεκαλέσθη τὴν τριακονταετῇ ἀποσβεστικὴν παραγραφὴν, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῶν κατ' ἔφεσιν προτάσεων του.

III. Ἑρμηνεία ἄρθρ. 41 καὶ 43 Νόμου ΣΜΔ'.

AII. 250 (1875). Ἐπειδὴ ἐκ τε τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ κεφαλαίου Δ' τοῦ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1867 ΣΜΔ' νόμου, ἐχούσης ὡς ἐξῆς: «ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις, ἐδαφονομαί, κατὰχρηστικαὶ καὶ εἰκονικαὶ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις» καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 41 καὶ 43 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξάγεται, ὅτι αἱ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις καταδικάζονται ὑπὸ τούτου ὁσάκις ἀποδειχθῶσιν εἰκονικαί, ὡς αὐτοτελεῖς συμβάσεις, καθόσον σκοποῦσι τὴν ἐξόφλησιν ἢ ἐξασφάλισιν δανείου ἀνεξαρτήτως πάσης πρὸς εἰκονικὴν ἀγροληψίαν ἢ ἐμρύτευσιν καὶ ἐδαφονομὴν σχέσεως· τοῦτ' αὐτὸ δὲ προκύπτει σαφῶς καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου τοῦ νόμου γενομένης ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται. Ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι ὁσάκις ἡ πώλησις συνομολογεῖται οὐχὶ ὡς σύμβασις αὐτοτελής καὶ ἀνε-

ξάρτητος, ἀλλ' ὡς μέσον προπαρρασκευαστικὸν τῆς καταχρηστικῆς ἀγροληψίας, ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδικονομηῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο, καθ' ἃ παρραδέχεται τὸ τῆς οὐσίης δικαστήριον, εἶναι πάντη ἀδιόφορον καὶ δὲν ἀπικτεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ἵνα ἐν τῇ πωλήσει ὑπάρχῃ ὁ τῆς ἐξωνήσεως ὅρος, διότι, ἂν οὐ τὰ μέρη ἐξ ὑπαρχῆς ἐσκοποῦν νὰ συνομολογήσωσι καταχρηστικὴν ἀγροληψίαν ἢ ἐμφύτευσιν, ὡς μέσον δὲ πρόσφορον καὶ ἀναπόρρευτον ἐθεώρησαν τὴν προηγουμένην πώλησιν, ὁ τῆς ἐξωνήσεως ὅρος δὲν ἔχει ἐπιρροήν· ἀποδεικνυομένης δὲ τῆς τοιαύτης συνθέτου συμβάσεως καταχρηστικῆς, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νομοῦ, συγκαταρροῦνται ἢ τε πώλησις καὶ ἢ ἀγροληψία ἢ ἢ ἐμφύτευσις, ἅτε ἀποτελοῦσιν ἐν ὅλον πλαστὸν οἰκοδόμημα. Ἄρα τὸ περιστάτικον, ἐρ' οὐ ὁ τῆς ἀναιρέσεως λόγος στηρίζεται, ὅτι ἢ προκειμένη πώλησις, ὡς καὶ τὸ Ἐφετεῖον παρραδέχεται, δὲν ἔχει ἐπιρροήν, ἂν οὐ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαίνεται ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ κρίσει τοῦ περὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς εἰκονικότητος καὶ καταχρηστικότητος τῆς προσβαλλομένης συμβάσεως ζητήματος, ὅτι ὑπάρχουσι τὰ πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης πραγματικὰ στοιχεῖα τοῦ συγχρόνου τῶν δύο συμβάσεων καὶ τῆς βλάβης τοῦ πωλητοῦ ἀγροληπτου. Οὐδ' ἄλλοιοι ποσῶς τὴν περὶ τοῦ συγχρόνου τῶν συμβάσεων κρίσιν τοῦ Ἐφετείου τὸ γεγονός, ὅτι ἢ ἡμερομηνία τῶν δύο συμβολαίων πωλήσεως καὶ ἀγροληψίας δὲν εἶναι σύμφωνος, ὡς ἀνφέρει καὶ ἢ προσβαλλομένη ἀπίσχυσις (ἐξ οὗ ὁ ἀναιρεσιῶν παράγει λόγον ἀναιτιολογήτου ὡς ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν περὶ τοῦ γεγονότος τούτου σκέψεων τοῦ Ἐφετείου), διότι, ἂν οὐ τὸ Ἐφετεῖον παρραδέχεται, ὅτι διὰ τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑπάρχει ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἢ περὶ συνομολογήσεως ἀγροληψίας ὑπόσχεσις ἐγένετο σύγχρονος τῇ πωλήσει, εἶναι πλέον ἀδιόφορον ἢ τὸ σχετικὸν ἔγγραφον συμβόλαιον (ὅπερ δὲν εἶναι συστατικὸν στοιχείον τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς χρησιμεύει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1630 Ἰον. Κ.) συνετάχθη μεταγενεστέρως.

Ἐπειδὴ, ἂν οὐ τὸ Ἐφετεῖον παρραδέχεται, ὅτι ἢ περὶ συνομολογήσεως τῆς ἀγροληψίας ὑπόσχεσις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ συγχρόνως τῇ πωλήσει πραγματο-

ποιηθεῖσιν καὶ διὰ τῆς συνομολογήσεως τῶν τῆς ἀγροληψίας συμβολαίων, ἐπὶ τοῦ τεκμηρίου δὲ τούτου καὶ τῆς προγενομένης ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης βλάβης τῷ πωλητῇ ἀγροληπτεῖ στηρίζει τὴν περὶ εἰκονικότητος τῆς συμβάσεως ἐν γένει πεποιθησὶν του, οἱ ἀναιρέσεως λόγοι, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρηρημήνευσε τὸν τῆς εἰκονικότητος νομικὸν ὅρον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὴν πώλησιν θεωρεῖ σπουδαίαν ἅτε μὴ καταργηθεῖσιν διὰ τῆς ἀγροληψίας καὶ ὅτι ἐπίσης παρηρημήνευσε καὶ τὰς περὶ ὑποσχέσεως μελλούσης συμβάσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου. δὲν ἔχουν ὑπόστασιν· τὸ μὲν, διότι ἡ πώλησις, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει εἰρημέναι, σύνθετον μετὰ τῆς ἀγροληψίας ἀποτελοῦσα σύμβασιν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς συντελέσεως ταύτης γενομένην, ὡς παρὰδεχεται τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ἀναγκασίως φέρει τὰ πάθη ἐκείνης, τὴν εἰκονικότητα, δηλονότι, καὶ τὴν κατάχρησιν, καὶ ὡς τοιαύτας θεωρεῖ αὐτάς καὶ τὸ δικάσκειν Ἐφετεῖον ἐν τῇ κυριαρχικῇ ἐξουσίᾳ του· τὸ δέ, διότι, κατὰ νόμον, ἐξ ὠρισμένης ὑποσχέσεως, ἀποδεκτῆς γενομένης, γεννᾶται ἐνοχὴ (ἄρθρ. 370 I. Π. Κ. Ν. 3. πρ. II. (44. 7) καὶ Ν. 3. Β. (νβ', I). Ἄρα δὲν ἡμῶν τὸ ἐφετεῖον θεωρήσαν τὴν περὶ ἀγροληψίας ὑπόσχεσιν ὡς ἰσοδύναμον τῆς ἀγροληψίας, ἀφοῦ μάλιστα ἡ περὶ ταύτης σύμβασις ἐπραγματοποιήθη.

IV. Ἑρμηνεία Ἰονίων Νόμων ἀγροληψίας.

ΑΠ. 337 (1875). Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐχαρακτήρισεν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του ὡς ἐγκτητικὸν τὸ ἐπίδικον τιμάριον, ὁρθῶς ἐφήρμοσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς διατάξεις τῶν νόμων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ', καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐνκντίου λόγος ἀναιρέσεως, ὅστις ὑποτίθησι φορολογικὸν τὸ ἐπίδικον τιμάριον, δὲν ἔχει ὑπόστασιν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ 1 ἄρθρον τοῦ 26 νόμου τοῦ τρίτου Κοινοβουλίου «ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅπου ἀνήκουν διὰ κάθε λογῆς φύσεως, θὰ γίνωνται ἐλεύθερα καὶ ἀσύδοτα κατὰ τὴν διορίαν καὶ τὸν τρόπον ὅπου ἐδῶ ὑποκείμενα περιγράφονται, ὁπότε οἱ οἰκοκυραῖοι εὐχαριστήσουν τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον μὲ τὸ ἀνάλογον χρηματικὸν κεφάλαιον πρὸς 6 τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸν καλὸν ὅπου πληρώνουν τῆς Κυβερνήσεως,» κατὰ δὲ τὸ 2 ἄρθρον

τοῦ εἰρημένου νόμου « ἡ πληρωμὴ τῆς τιμῆς τοῦ κεφαλαίου τοῦ κανόνος θὰ ἡμπορῇ νὰ γίνηται κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ φεουδούχου, ἢ εἰς μετρητά, ἢ εἰς ἐν ἀνάλογον μερίδιον ἀκινήτων ἀγαθῶν καρποφόρων διὰ μέσου μιᾶς δικαίας ἐκτιμήσεως »· ἐπομένως, ἀφοῦ κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ὁ κανὼν, εἰς ὃν ὑπέκειντο διὰ τὰ τιμαριωτικὰ κτήματα οἱ τιμαριοῦχοι, ὡφείλετο εἰς τὴν γενικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπηλλάττοντο τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης τὰ τιμαριωτικὰ κτήματα, καθιστάμενα ἀσύδοτα, διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ κεφαλαίου τοῦ κανόνος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐπιχώριον, ὁρθῶς τὸ Ἐφρετεῖον παρεδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἰονίου Κράτους γενομένη κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμοὺς τοῦ 26 νόμου πληρωμὴ τοῦ κανόνος ἀπηλλάττε τὸν τιμαριοῦχον τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ ὑποχρεώσεων, καὶ δὲν εἶχεν ἀρμοδιότητα ἢ ἐπιχώριος διοίκησις ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ ἀμφισβήτησιν αὐτὴν, καὶ περιπλέον ὅτι κατὰ τὸν ἀπὸ 19)31 Ἰουλίου 1845 συμβιβασμὸν, τὸν γεγόμενον μεταξὺ τῆς τότε δικαιοῦχου τοῦ ἐπιδίκου τιμαρίου Σαχομάνη καὶ τῆς Ἰονικῆς Κυβερνήσεως, ἀπηλλάγη τὸ ἐπιδίκον τιμάριον τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ ὑποχρεώσεων, καθόσον μόνῃ ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις εἶχε τότε, δυνάμει τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ 26 νόμου τοῦ τρίτου κοινοβουλίου, τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα νὰ συμβιβάζεται μετὰ τῶν τιμαριοῦχων καὶ ἀπαλλάσσει τὰ τιμάρια αὐτῶν τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ ὑποχρεώσεων, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπιχώριος διοίκησις· διότι εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὡφείλε νὰ πληρώσῃ ὁ τιμαριοῦχος τὸ ὀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ χρηματικὸν ποσὸν κατὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν λόγῳ τοῦ κεφαλαίου τοῦ κανόνος τοῦ τιμαρίου του, ἵνα ἀπαλλάξῃ αὐτὸ τῶν τιμαριωτικῶν δεσμῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἐγχώριον Ταμεῖον (cassa municipale) Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι ψευδῶς ἡρμηνεύθησαν τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ 26 νόμου τοῦ τρίτου Κοινοβουλίου, δὲν εἶναι βάσιμος, ὡς ἐπίσης δὲν εἶναι βάσιμος καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι παρεβιάσθησαν οἱ παρ' αὐτοῦ ἐπικαλεσθέντες νόμοι 37 καὶ 67 τοῦ δευτέρου κοινοβουλίου καὶ 9 τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου.

διότι ὁ μὲν πρῶτος τῶν νόμων τούτων ὁρᾷ ὅλως ξένον ἀντικείμενον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, τουτέστι τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπὶ ἐλαίου δασμοῦ τοῦ ἐξαγομένου εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ὁ δὲ δεύτερος οὐδεμίαν ἔχει εἰς τὸ προκείμενον θέμα ἐφαρμογὴν, διότι, κατὰ τὸ 2 αὐτοῦ ἄρθρον, αἱ δικτάξεις αὐτοῦ εἰναι, ἀπρὸς ἀρμολογίαν εἰς τὰ εἰσοδήματα, τὰ ὁποῖα ἐσυνάζονται ἐκ δικαίων, δένδρων καὶ φυτῶν ἀκινήτων κτημάτων, ἅτινα εἶναι ἀσύδοτα, τὸ δὲ προκείμενον τιμᾶριον κατέστη διὰ τοῦ προρρηθέντος συμβιβασμοῦ τῆς 19)31 Ἰουλίου 1845 ἀσύδοτον τέλος δὲ ὁ 9 νόμος τοῦ 7 κοινοβουλίου οὐδεμίαν ἐπίσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει ἐφαρμογὴν, διότι ἄληθῶς μὲν, δυνάμει τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ νόμου τούτου, ὁ 26 νόμος τοῦ τρίτου Κοινοβουλίου ὑπάρχοντος τῆς 3 Ἀπριλίου 1830 ἀκυροῦται, ἀλλὰ δικτηροῦνται ἐν ἰσχύϊ οἱ ὅρισμοι τοῦ 3 ἄρθρου αὐτοῦ, καὶ ὁ τὰ κεφάλαια ὅπου θὰ συναχθοῦν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προσηγορευμένων ἄρθρων, θὰ γίνεσθαι ἐν ταμεῖον διὰ τὴν χρησιμεύσασιν εἰς μόνην τὴν βοήθειαν καὶ ἐνὶ ὑπόχρωσιν τῆς γεωργίας». Ἀρξ. τήρουμένης ἐν ἰσχύϊ τῆς δικτάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου, δικτηροῦνται ἐν ἰσχύϊ καὶ τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφέρεται».

V. Ἑρμηνεία ἄρθ. 53 Νόμου ΣΜΔ'.

ΑΠ. 110 (1876). Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας πρὸς ἐξέτασιν ὅτι, προκειμένου περὶ διαλύσεως τῆς μετὰ τὸ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναιρεσειόντος Β. καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συστάτης ἀγροληψίας τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ Β ἀναφερομένων κτημάτων δυνάμει τῶν ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' νόμων τοῦ 1867 καὶ 1868, δὲν ἦτο ἄκυρος ἡ σύμβασις αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρ. 1086, οὔτε διχλυτέα κατὰ τὰ ἄρθρ. 1090, 1097 καὶ 1098 Ἰον. Κώδ. καὶ ὁμολογήσαντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τοῦ δοθέντος πρὸς αὐτοῦ ὁρκου, ὅτι ἀνεπίδεκτον καλλιιεργείας ἦτο τὸ μὴ ἐκχερσθὲν μέρος τῶν ρηθέντων κτημάτων ἐκ 35 μάζουριων, καὶ οὕτω καταστάντος ὑπερμερέου περὶ τὴν ἐκπληρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων, ἧς ἀνέλαβε, καθόσον μικροῦ μέρους τοῦ λόγγου τοῦ κτήματος μείναντος ἀκαλλιιεργήτου, ὡς ἀνεπίδεκτου πάσης καλλιιεργείας, καθὰ παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον,

τοῦτο καὶ μόνον τὸ περιστατικὸν δὲν ἀπετέλει νόμιμον λόγον πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διάλυσιν τοῦ συμβολαίου τῆς προκειμένης ἀγροληψίας καὶ ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου τὸν καὶ ἐν ἄρθρ. 1070 Ἰον. Κώδ. νομοθετηθέντα, ὅτι «εἰς τὰς συμβάσεις πρέπει μᾶλλον νὰ διερευνηταὶ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ κοινὸς σκοπὸς τῶν συμβαλλομένων, παρὰ νὰ τηρῆται ἡ κατὰ γράμμα ἐννοια τῶν λέξεων». Ὅθεν οἱ περὶ παραβιάσεως τῶν προρρηθέντων ἄρθρων τοῦ Ἰονικοῦ ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ ἄρθρ. 264 Πολ. Δικ. λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι, μηδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχοντων ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῶν ρηθέντων ἄρθρων τοῦ Ἰονικοῦ Κώδικος, ἀλλ' ἐφαρμοζομένων τῶν ρηθέντων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' νόμων. Ἀνυποστάτου ὄντος καὶ τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, λογῶ ὅτι δῆθεν ἡ προκειμένη ἀγροληψία συνέστη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κώδικος, καὶ ἐπομένως κατὰ τὰς δικτάξεις αὐτοῦ ρυθμίζεται, καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρον 53 τοῦ ΣΞΗ' νόμου, γίνεται διανομὴ αὐτοῦσι τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰον. Κώδ. συναφθεῖσιν ἀγροληψιῶν, καθ' ὅς ὑπάρχει ρητῶς συμπεφωνημένη ἡ συγκυριότης τοῦ ἀγροληπτοῦ, οἷα καὶ ἡ προκειμένη ἀγροληψία.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἐφηρμοσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον καὶ τὸ ἄρθρον 56 τοῦ ΣΞΗ' νόμου τοῦ 1868, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐφαρμοζόμενον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἄρθρου 53 τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ 54 τοῦ ΣΜΔ' νόμου, καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰον. Κώδ. συστασῶν ἀγροληψιῶν, ὅταν συμφωνηθῇ ἡ συγκυριότης τοῦ ἀγροληπτοῦ, πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ κτήματος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκτίμησης ἀξία αὐτοῦ, συνυπολογιζομένης ὑπὲρ τοῦ ἀγροληπτοῦ καὶ τῆς ἀξίας τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων ἀναγκαίων οἰκοδομῶν τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν καλλιέργειαν, — προσέτι καὶ τῶν μὴ ἀναγκαίων, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὴν διάλυσιν ζητήσῃ ὁ ἀγροδότης, (ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβαίνει). Συμφηροῦται δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀγροδότου ἡ ἀξία πάσης ἐμφυτευτικῆς ἢ ἐδαφονομικῆς παροχῆς, εἰς ἣν τυχὸν τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα ὑπόκειται πρὸς αὐτόν· οὐδεμίαν δὲ εἶχεν ἐπὶ τῆς προκειμένης σχέσεως ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 58 τοῦ αὐτοῦ νό-

μου. Ὡστε ὀρθῶς δὲν ἐρήρμωσεν αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς τὸν μὴ ἔχοντα συγκυριότητα τοῦ δικαίωμα ἀγρολήπτην.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ὁ δικαιοπάροχος τοῦ ἀναιρεσειόντος Β. ἐστήριξε τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγὴν του ἐπὶ τῶν νόμων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' τοῦ 1867 καὶ 1868, ζητήσας δυνάμει αὐτῶν τὴν διάλυσιν τῆς ρηθείσης ἀγροληψίας, νομίμως καὶ ὁ ἐναγόμενος καὶ νῦν ἀναιρεσιβλήτος ἐζητήσας τὸν ἀνταγωγικῶς, δυνάμει τῶν αὐτῶν νόμων, τὴν διάλυσιν τῆς ἀγροληψίας ταύτης ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ διχταχθῇ ἡ εἰς δύο ἴσα μέρη διανομὴ τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος καὶ λάβῃ καὶ οὗτος τὸ ἐν τῶν μεριδίων τούτων. Ὡστε ὀρθῶς μὲν ἐφήρμωσε τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς προκειμένης σχέσεως τοὺς προρρηθέντας νόμους, οὐδεμίαν δὲ εἶχον ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῆς Ἰον. Κῶδ. ἄρθρ. 1627, 1632 καὶ 1634, ἃ ἐπικχλείται ὁ ἀναιρεσιῶν νομίμως δὲ ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἀντέταξε κατὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τὴν ἀνταγωγὴν, ἀφοῦ καὶ αὕτη, στηριζομένη εἰς τοὺς ρηθέντας νόμους, ἦν τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας, ὡς καὶ ἡ ἀγωγή, κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ΣΜΔ' Νόμου.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ, κατὰ παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ κυριρχικῇ του ἐξουσίᾳ, μετὰ τὴν δόσιν τοῦ εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον ἐπιβληθέντος ὅρκου, ἐντελῶς ἀπεδείχθη, ὅτι οὗτος ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις, καὶ ἀνέλαβε διὰ τοῦ μετὰ τοῦ Β. συναρθέντος ἀγροληπτικοῦ συμβολαίου ὡς πρὸς τὴν βελτίωσιν καὶ καλλιέργειαν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, καλλιεργήσας ἀπαντα τὰ κτήματα ταῦτα ἐκτὸς ἐλαχίστου αὐτῶν μέρους ἐκτάσεως 35 μουζουρίων, ὅπερ καὶ ἐκ τῆς φύσεώς του ἦν ἀνεπίδεκτον πάσης καλλιέργειας καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου, μ' ὅλα ταῦτα, ἐδοκίμασε νὰ φυτεύσῃ κλήματα Ζακύνθου, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκαρποφόρησαν ὡς ἐκ τοῦ ἀγόνου τῆς γῆς ταύτης, ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τὰς διττάξεις τῶν προρρηθέντων ΣΜΔ' καὶ ΣΞΗ' νόμων διέταξε νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ἐκ 35 μουζουρίων ἀνωτέρω μέρος τῶν ἐπιδίκων κτημάτων εἰς διανομήν, καὶ λάβῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἡμισυ ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτήματα συγκροτοῦσιν, ὡς δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἐν σῶμα, καὶ ἐπομένως ἡ μικρὰ αὕτη ἐκτασις τῶν 35 μουζου-

ρίων συνέχεται με τὸ ὅλον σῶμα τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένων κτημάτων, ὁ δὲ ἀναιρεσίβλητος ἐξ ἀπολύτου ἀδυναμίας διὰ τὴν φύσιν τῆς γῆς τῆς ἐκτάσεως ταύτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καλλιέργησῃ καὶ αὐτήν.

VI. Ἑρμηνεία ἀρθρ. 67 Νόμου ΣΜΔ'.

ΑΠ. 94 (1869). Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1366 νόμου ΡΝ' ἀνεττάλησαν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κώδ. ἄπασαι αἱ τοῦ Ἰον. Κώδ. περὶ ἐπανελεύσεως τῶν κτημάτων διατάξεις, δι' ὧν κανονίζεται ἡ περὶ ἐπανελεύσεως προθεσμία εἴτε διὰ συμβολαίου τῶν μερῶν προσδιορίζεται αὕτη εἴτε ὑπὸ τοῦ νόμου ἐν ἐλλείψει ἰδιαιτέρας συμφωνίας, διότι ἐν τῷ ἀρθρῳ αὐτῷ οὐδεμία διχστολή ἐγένετο· καὶ προδήλως διότι ὁ νομοθέτης ἐσκόπει, γενομένης τῆς ἀνχστολῆς, νὰ ρυθμίσῃ ἄλλως διὰ νέου νόμου τὰ περὶ τῆς ἐπανελεύσεως καὶ νὰ προλάβῃ ἀτοπήματα προσβάλλοντα σπουδαῖα κοινωνικὰ συμφέροντα καὶ προκύπτοντα πιθανῶς ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' οὗ πρὸ αὐτοῦ ἐγένετο ἡ ἐπανέλευσις συνεπεία συμφωνίας τῶν μερῶν ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, δυνάμει ἐδικῆς διατάξεως τοῦ νόμου· διὰ δὲ τοῦ 67 ἀρθρου τοῦ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1867 νόμου ΣΜΔ' ἠκυρώθη μὲν τὸ 2 ἀρθρ. τοῦ προηγουμένου νόμου ΡΝ', ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐγένετο διὰ τοῦ νόμου τούτου ἡ προσημειωθείσα ἀναβολή, ἐτέθη τριετής ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐκείνου ἢ δύο συγκομιδῶν προθεσμία, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας συγχωρεῖται ἡ ἐπανέλευσις τῶν εἰρημένων κτημάτων λόγῳ ὑπερμερείας τοῦ ἀγρολήπτου, ἢ ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομίας, ἄνευ διακρίσεως ἂν τοῦ νόμου ΣΜΔ' προϋπῆρχε περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερμερείας ἢ μὴ ἰδιαιτέρως συμφωνία· ἐντεῦθεν δὲ γίνεται δῆλον ὅτι συμφωνία μετξὺ τῶν συναλλαξαμένων μερῶν συντέμνουσθαι τὴν ἐν τῷ 67 ἀρθρῳ τοῦ νόμου ΣΜΔ' δὲν ἰσχύει καὶ ἂν ἐγένετο μετὰ τὸν νόμον ΡΝ' ὡς ἀντιβαίνουσθαι εἰς νόμον προνοοῦντα περὶ τῆς δημοσίας τάξεως, καὶ ἕνεκα τούτου ἀπαγορευομένη δυνάμει τῶν ἀρθρ. 6 καὶ 1018 τοῦ σημειωθέντος Κώδικος.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι διὰ συμβολαίου τῆς 1 Αὐγούστου 1866 οἱ

διάδικοι συνωμολόγησαν ὅτι καταργεῖται ἡ ἐδικοφονομή καὶ ἡ ἐπα-
νελευσις τῶν ἐπιδίκων κτημάτων ἐπ' ἀνέρχεται αὐτοδικαίως, ἂν
ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1867, ὅτε ἔληξεν ἡ ἐνιαύσιος
πληρωμὴ τοῦ ἐδικοφονομίου, ὁ νῦν ἀναιρεσίβλητος θὰ πληρώσῃ
τοῦτο, τοῦτέστιν ἔταξεν προθεσμίαν συντομωτέραν τῆς ἐν τῷ
67 ἄρθρῳ τοῦ νόμου ΣΜΔ' ὀριζομένης, καὶ ἐπομένως ἡ περὶ
αὐτῆς συμφωνία, ὡς ἀντικειμένη εἰς αὐτόν, στερεῖται ἰσχύος·
ὅθεν νομίμως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του θεω-
ρήσαν αὐτὴν ἄκυρον ἀπέρριψε τὴν ἐπ' αὐτῆς στηριζομένην ἀγω-
γὴν τοῦ ἀναιρεσιέοντος.

VI. Ἐμφυτευτικὰ θεσπίσματα τῆς Ἐνετικῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Κυβερνήσεως.

ΑΠ. 253 (1877). Ἐπειδὴ, τὰ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1726,
21 Σεπτεμβρίου 1727 καὶ 17 Ἰουνίου 1732 τρία θεσπίσματα
τῆς Ἐνετικῆς Κυβερνήσεως, δυνάμει τῶν ὁποίων παρεχωρήθη-
σαν ἐπὶ ἐμφυτεύσει εἰς τοὺς προγόνους τῶν νῦν ἀναιρεσιέοντων
τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναγερόμενα κτήματα, ἀποτελοῦσι τὸν καταστα-
τικὸν τῆς ἐμφυτεύσεως τίτλον, ὡς περιέχοντα τοὺς ὅρους καὶ
τὰς συμφωνίας, ὑφ' οὓς συνέστη μετὰ τῆς Ἐνετικῆς Κυβερ-
νήσεως καὶ τῆς οἰκογενείας Θεοτόκη ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐμφύ-
τευσις. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ἡ ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου
τῶν εἰρημένων θεσπισμάτων ἀνήκει εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐξου-
σίαν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, προβάει τὴν ἐρμηνείαν ταύτην κατὰ
τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, πικρὰ δέχεται ὅτι ἡ ἀπαγορευσις
τῆς ἀπ' ἀλλοτριώσεως τῶν ἐμφυτευτικῶν κτημάτων ὑπὸ τῶν
ἐμφυτευτῶν ἐτέθη ἐν τοῖς εἰρημένοις θεσπίσμασιν ἀποκλειστι-
κῶς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κτηματοδοτίας Ἐνετικῆς Κυβερ-
νήσεως, καὶ οὐχὶ τῶν ἐμφυτευτῶν· ἐκ τούτου δὲ συνάγει τὸ
συμπέρασμα, ὅτι οἱ νῦν ἐνάγοντες καὶ ἀναιρεσιέοντες ἀπόγονοι
τῶν ἀρχικῶν ἐμφυτευτῶν δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπὲρ
ἑαυτῶν τὸν ὅρον τοῦτον τῆς συμβάσεως πρὸς ἀκύρωσιν τῶν ὑπὸ
τῶν προγόνων αὐτῶν γενομένων ἀπ' ἀλλοτριώσεων καὶ ἀνάκτησιν
τῶν ἐμφυτευτικῶν κτημάτων.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τὸ Ἐφετεῖον προέβη ἔχον
μόνον ὑπ' ὅψιν τὸ περιεχόμενον τῶν εἰρημένων θεσπισμάτων,

οὐδαμῶς δὲ πρὸς τοῦτο στηρίζεται εἰς τὰς δικιτάξεις τοῦ ρωμικοῦ δικαίου, τοῦ Ἑνετικοῦ Στατούτου καὶ τοῦ Ἰον. Κώδ., οὔτε ἐξ αὐτῶν συνήγαγε τὸ ὅπερ παρεδέχθη συμπέρασμα, εἰ καὶ ἀπλῶς μόνον ἀναφέρει ταύτας, ἵνα ὑποδείξῃ ὅτι ὁ ἐν τῇ συμβάσει συμπερωνημένος ὅρος τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ταυτίζεται καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων περιλαμβανομένους. Ὅθεν ἂν τὸ Ἐφετεῖον κατὰ τὴν συμπαραλαβὴν ταύτην τοῦ νόμου πρὸς τὴν ρητὴν σύμβασιν ἔσφαλε παρεξηγήσῃ κατὰ τι ἢ ἐπεκτεῖαν τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου τούτου, κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζει τὴν πραγματικὴν ἐρμηνείαν, ἣν τὸ δικαστήριον ποιεῖ τοῦ ὅρου τῆς συμβάσεως.

Ἐπειδὴ, διὰ τῆς προεκτεθείσης ἐρμηνείας τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐμφυτεύσεως τίτλου, οὐδὲνα ρητὸν κανόνα τοῦ δικαίου παρεβίβασε τὸ Ἐφετεῖον, οὐδὲ τὸν παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐπικαλούμενον κανόνα τῆς ἐρμηνευτικῆς, καθ' ὃν πᾶς ἐν τῇ συμβάσει ὅρος εἶναι κοινὸς τοῖς συμβαλλομένοις, διότι τὸ Ἐφετεῖον κατόπι' ἐκτιμήσεως τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως παραδέχεται ἀδιστάκτως, ὅτι ὁ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ὅρος κεῖται μόνον ὑπὲρ τοῦ δεσπότη, καὶ τοῦτο ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δὲν ἀπαγορεύει ὁ νόμος, οὔτε ἡ ὑπὲρ τῶν συναλλαξαμένων ἐρμηνεία τῶν ὁρῶν τῶν συμβάσεων καθιεροῦται ὡς κανὼν τοῦ δικαίου καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις. Ἐπίσης ἄνευ ὑποστάσεως ἐξελέγχεται, καὶ ὁ λόγος ὅτι τὸ Ἐφετεῖον πκρεῖδεν ὅτι ἐν τοῖς θεσπισμασι περιέχονται ρηταὶ περὶ ἀναπαλλοτριώτου συμφωνίαι, αἵτινες καλίσχουσι τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, ἀφοῦ περὶ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τοῦ περιεχομένου τῶν θεσπισμάτων (ὅπερ ὁλόκληρον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον) περιστρέφονται αἱ αἰτιολογίαι 6 8 καὶ 11 τῆς προσβιβασμένης ἀποφάσεώς του.

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν τῶν εἰρημένων ἄνευ νομίμου ἐπιρροῆς ἀποθνήκει καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων, ὁ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτῆθεις, ὅτι μέρος τῶν ἐμφυτευτικῶν κτημάτων μετεβιβάσθη εἰς τοὺς ἐναγομένους ἀδελφούς P. συνεπεία ἀνγκαστικῆς ἐκποιήσεως, ἀφοῦ τὸν τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ὅρον δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν οἱ ἐμφυτευταί.

Ὁ δὲ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῶν αὐτῶν ἐναγόντων, ὃν ὑποβλη-

θέντα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι δηλ. οἱ ἐνάγοντες δὲν ἐπαύσαν τελοῦντες πρὸς τὸν δικαιοῦχον δεσποτὴν τὸν ἐμφυτευτικὸν κανόνα, ἐπίσης ἄνευ ἐπιρροῆς ἐξελέγχεται πρὸς ἀνάγρεσιν τῆς ἀποφάσεως ὡς δῆθεν ἀναιτιολογήτου, διότι ἡ πράξις κῦτῃ τῶν ἐναγόντων δὲν μχταιοῖ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὴν γενομένην ἀπαλλοτριώσιν ἀπέναντι τοῦ τρίτου ἀγοραστοῦ, ἀφοῦ δὲν δύνανται αὐτοὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι κατ' ἐκείνου τὸ συμβάσει ἀπαλλοτριώτων τῶν εἰς ἐκεῖνον μεταβιβασθέντων ὑπὸ τῶν προγόνων τῶν κτημάτων.

VII. Ἐδαφονόμια.

ΑΠ. 233 (1878). Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῆς 354 (1875) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἡ 842 (1873) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἀνηρέθη μόνον καθ' ὅσον ἀπέρριψεν ὡς παρὰ γεγραμμένην τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐφεσιβλήτων ὡς πρὸς τὰ αἰτούμενα ἐδαφονόμικα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τῆς 2 Φεβρ. τοῦ ἔτους 1865, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος παρεπέμφθη πρὸς νέαν συζήτησιν ἡ ὑποθεσις τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ὄθεν, ἀνχιρεθείσης καὶ τῆς πρὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκδοθείσης 469 (1876) ἀποφάσεως διὰ τῆς 50 (1878) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἥτις πρέπεμψε τὴν ἐκδίκασιν, ἐνώπιον τοῦ τμήματος τούτου, τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἔπειτα ὅτι ἡ συζήτησις τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς 3970 (1880) ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν θελεῖ περιορισθῇ μόνον ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα τῶν αἰτουμένων διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν ἐδαφονομίων.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τοῦ ἀρθρου 69 τοῦ λογιστικοῦ νόμου καθιερωμένη παρὰ γραρῇ τῶν χρεῶν τοῦ δημοσίου ἐφαρμοζέται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ νόμου τούτου λαβόντων ὑπαρξίν χρεῶν κατὰ τὴν παρὰ δεδεγμένην ἀρχήν, ὅτι ὁ συντέμνων τὸν χρόνον τῆς παρὰ γραφῆς νόμος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἀπαιτήσεων. ἀρχομένης τῆς παρὰ γραφῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου διὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἐφαρμογῆς οὐδὲν κεκτημένον δικαίωμα προσβάλλεται, διότι αἱ πρὸ αὐτῶν ἀρξάμεναι καὶ μὴ συμπληρωθεῖσαι μικρότεραι περιγραφαὶ δὲν ἀποτελεῦσι κεκτημένον δικαίωμα, οὐδὲ ἀντίφασις τις προέρχεται μεταξὺ τῆς

ειρημένης διατάξεως καὶ τῶν ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἅτινα ὡς ἀφετηρίαν μόνον προορίζουσι τὴν ἀρχὴν τῆς χρήσεως, καθ' ἣν τὸ χρέος ἐγεννήθη.

Ἐπειδὴ ἡ, ὡς εἴρηται, παραγραφὴ ἀφετηρίαν ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς χρήσεως, καθ' ἣν τὸ χρέος ἐγεννήθη ἀδιχοφωρῶς πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ ἔτους καθ' ὃ τὸ χρέος ἔλαβεν ὑπαρξίν· ὥστε ἀρκεῖ ἡ παρέλευσις πέντε χρήσεων συμπεριλαμβανομένων, καθ' ἣν τὸ χρέος ἐγεννήθη, ἵνα θεωρηθῇ τοῦτο παραγεγραμμένον, καθόσον ἡ περιγραφὴ ἀνατρέχει ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως τοῦ χρέους, τουτέστιν ἀπὸ τὴν 1 Ἰανουαρίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ εἰρημένου νόμου· ὥστε, ἂν, κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 19 Δεκεμ. τοῦ ἔτους 1864, ὁ λογιστικὸς νόμος ἤρξατο ἰσχύων ἐν Ἑπτανήτῳ ἀπὸ τῆς 1 Φεβρ. 1865, ἡτοῦ οἰκονομικοῦ ἐκείνου ἔτους χρήσις καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, καθόσον αὕτη οἰκονομικῶς ἀφωμοιώθη πρὸς τὸ λοιπὸν βασιλεῖον, πρέπει νὰ θεωρηθῇ λογιζομένη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου, ὅτε ἤρξατο λαμβάνειν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁ δικληφθεὶς νόμος· ὥστε ἔκτοτε πρέπει νὰ λογισθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐπιδίκου πρὸς τοὺς ἀναιρεσεῖοντας χρέους τοῦ δημοσίου παραγραφὴ, καὶ οὐχὶ, ὡς μὴ ὀρθῶς ἄξιοι τὸ δημόσιον, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1864, ἐπικαλούμενον τὴν τοῦ ἀνωτέρω νόμου παραγραφὴν διὰ τὰ ζητούμενα ἐδαφονόμια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 — 1864· ἀρξαμένου δὲ ἔκτοτε νὰ τρέχῃ, θεωρεῖται συμπληρωθεῖσα τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1869, ἐὰν καὶ καθόσον δὲν ἐπῆλθε γεγονὸς ἐπενεγκλὸν εἴτε διακοπὴν ἢ ἀναστολὴν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ καὶ τι ἡ αἵτησις θεραπείας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος διακοπῆς τῆς παραγραφῆς τῶν ἀγωγῶν, καὶ ἐπομένως καὶ τῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου καθιερουμένης, διότι ἡ τοῦ ἄρθρ. 527 τῆς πολ. δικονομίας διάταξις ἡ καθιερουσα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπὶ τῆς κλήσεως πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ, ἐὰν ἡ ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν ἀγωγὴ κοινοποιηθῇ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὀφείλει ὁ διάδικος νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, δὲν ἐνεφανίσθη, ἡ ἀφ' ἧς ἐγένετο περὶ αὐτοῦ ἀτελεσφόρητος ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, καθὼς εἰδική, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν αἵτησιν θεραπείας, οὐχ ἦττον ὁμως, ἐπειδὴ μετ' αὐτὴν δὲν δύναται νὰ κινηθῇ ἀγωγὴ κατὰ

του δημοσίου εἰμὴ ἀφοῦ παρέλθωσιν ἐξ ἐβδομάδες, ἐπιφέρει μόνον, ἔνεκα τοῦ προσκαίρου τούτου κωλύματος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐὰν συμπέσῃ περὶ τὸ τέλος τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, ἀπλῶς ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκειται ποσῶς ἢ τοῦ ἄρθρ. 70 τοῦ αὐτοῦ λογιστικοῦ νόμου διάταξις, ἣν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον· διότι τοῦτο ἐνδεικνύει ἀπλῶς περιπτώσεις ἀδυναμίας, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐπέρχεται ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς, καὶ δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἄλλων περιστάσεων, καθ' ἃς, ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω περιπτώσεως, ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀδυναμία εἰς τὸν δικαιοῦχον ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ (ἀναireθείσης, τῆς τε παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ δημοσίου 862 ἀποφάσεως διὰ τῆς 354 τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητούμενα ἐδαφονόμια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τοῦ 1865, ἐπίσης δὲ καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐφέσει ἐκδοθείσης 469 ἀποφάσεως τῶν ἐν Νχυπλίφ ἐφετῶν διὰ τῆς 50 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἥτις παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ τμήματος τούτου τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου), ἔπειτα ὅτι σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἐδαφονόμια πρώτη συζήτησις τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου εἶναι ἡ παροῦσα καὶ οὐχὶ ἡ ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐν Νχυπλίφ ἐφετῶν· ὥστε ἂν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν δὲν ἐπρότεινον οἱ ἐφεσίβλητοι τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἐκοινοποίησαν αἵτησιν θεραπείας πρὸς τὸ δημόσιον κατὰ τὴν 20 Δεκεμβ. τοῦ ἔτους 1869, ὃν ἰσχυρισμὸν ἐπικαλοῦνται σήμερον κατὰ τῆς παρὰ τοῦ δημοσίου ἀντιτασσομένης παραγραφῆς κατὰ τῆς ἀγωγῆς των λόγῳ ἀναστολῆς αὐτῆς, τοῦτο δὲν καθίστησιν αὐτὸν ἀπαράδεκτον, ὡς κατ' αὐτοῦ ἐνίσταται τὸ δημόσιον, ἀποκροῦσιν αὐτὸν ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω λόγων.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον δὲν ἀμφοισθῇ εἰδικῶς τὸν ἐκτεθέντα ἰσχυρισμὸν τῶν ἀντιδίκων τοῦ ὅτι τὴν 20 Δεκεμβρ. τοῦ ἔτους 1869 ἐκοινοποιήθη πρὸς αὐτὸ αἵτησις θεραπείας διὰ τὰ ἐπιδίκαια ἐδαφονόμια· ὅθεν συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω λογιζομένων τῶν ἐξ ἐβδομάδων, αἵτινες ἀνυπολογίσθη εἰς 42 ἡμέρας, ἀπὸ τῆς

ἡμέρας ταύτης μέχρι τῆς 30 Ἰανουαρ. τοῦ ἔτους 1870, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔλαβε χώραν ἀναστολὴ τοῦ πενταετοῦς χρονικοῦ διαστήματος, ὅπερ ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1865, καθόσον τὸ ἀνωτέρω διάστημα συμπίπτει καὶ πρὸς τὸν χρόνον τῆς λήξεως τῆς παραγραφῆς, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμ. καὶ τὴν 31 Δεκεμ. ὅτε ἔληγεν αὕτη· ἀνασταλέντος δὲ ὡς ἐκ τούτου τοῦ πενταετοῦς χρονικοῦ διαστήματος μέχρι τῆς 30 Ἰανουαρ. τοῦ ἔτους 1870, ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς τῶν αἰτουμένων ἐδαφονομιῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 — 1 Φεβρ. 1865, ἔληγε τὴν 1 Φεβρ. τοῦ ἔτους 1870· ἐπομένως ἡ τῶν ἐκκαλούντων ἀγωγὴ ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸ δημόσιον ἀναμφισβητήτως τὴν 2 Φεβρ. τοῦ ἔτους 1870, ἤτοι πρὶν λήξωσι πέντε ἔτη, διὰ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης διεκόπη ὁ τῆς παραγραφῆς χρόνος καὶ συνεπῶς αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπαίτησεις τῆς ἀγωγῆς τῶν εἰρημένων δὲν παρεγράφησαν, ὡς μὴ ὀρθῶς ἐνίσταται τὸ ἐναγόμενον δημόσιον ὥστε ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη 3970 ἀπόφαισις τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν, ἂν καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀπέρριψε τὴν ὡς εἴρηται ἐνστασιν τοῦ δημοσίου, καὶ μὴ βάσιμον τὸ σχετικόν αὐτῆς παράπονον.

Ἐπειδὴ καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς 1232 (1870) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο δικάζον τὰ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλούντων ζητούμενα ἐδαφονόμια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1855 ὡς μεταγενεστέρως ἐθεώρησεν ἀποδεδειγμένα ἐκ τῶν ἐνωπιόν του προσαχθειςτῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων, ὅτι ἡ Ἰόνιος Γερουσία ἀνεγνώρισε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πρώην Ἰονίου πολιτείας πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῆς δικαιοπαρόχου τῶν ἐφεσιβλήτων, καταληρθέντων ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, καὶ ὅτι ἡ παρ' αὐτῆς διορισθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐξεκαθάρισε τὰ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐν πίνακι δημοσιευθέντι διὰ τῆς ἐφημερίδος, ἡ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τῶν εἰρημένων δικαιοῦται λαμβάνειν τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀνκφερόμενα ἐδαφονόμια, καὶ τούτῳ λόγῳ ἀπορρίψασα πάντα ἐναντίον ἰσχυρισμὸν τοῦ δημοσίου, ἐθεώρησεν ὑπόχρεον τὸ δημόσιον νὰ πληρῶσῃ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐδαφονόμια· τούτου τεθέντος ἐπομένως, ἀφοῦ περὶ τῆς αὐτῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπρόκειτο τότε καὶ ὀριστικῶς ἀνεγνώ-

ρίσθη τὸ δικαίωμα τῶν ἐναγόντων κατ' αὐτῆς ἐπὶ ἀπολήψει τῶν ζητουμένων ἐδαφονομίων καὶ ἡ ἀντίστοιχος τοῦ δημοσίου ὑποχρέωσις ὑπάρχει δεδικοσμένη καὶ πρὸς τὴν ὡς εἴρηται βάζειν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενον δικαίωμα τῶν ἐναγόντων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐδαφονόμια ἀπὸ τοῦ ἐτους 1840 μέχρι τοῦ 1865, καὶ τοὶ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἐκείνης δὲν ἦσαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐδαφονόμια, ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ δὲν ὑπάρχει σχετικὴ διάταξις ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς σήμερον δικαζομένης, διότι αἱ ὡς εἴρηται σκέψεις περιέχουν πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ κρινομένου σήμερον δικαζώματος μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, καὶ ἡ ὡς εἴρηται ἀπόφασις, ὀριστικὴ οὖσα καὶ τελεσίδικος, ἀποτελεῖ δεδικοσμένον καὶ πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

VIII. Πλακαὶ ἐγγραφαί.

ΑΠ. 452 (1878). Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει διάταξις ἐν τῷ Νόμῳ 50 τοῦ Ζ' κοινοβουλίου, ἀπαγοῦσα τὴν ἐπανάληψιν τῆς κατὰ τὴν διάταξιν τῆς 17 Ἰουν. 1842 γενομένης ἐγγραφῆς ὡς δὲ σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων 1, 4, 5, 8 καὶ 9 τοῦ εἰρημένου νόμου 50 τοῦ Ζ' κοινοβουλίου, ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου διατασσομένη ἐγγραφὴ τῶν ἀρχαίων δηλώσεων θεωρεῖται ὡς συνέχεια τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς πράξεως τῆς γερουσίας τοῦ 1842, καθόσον ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ῥητῶς ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τὸ βιβλίον τὸ σχηματισθὲν ἤδη σύμφωνον μὲ τὴν εἰρημένην πράξιν θέλουν σημειοῦσθαι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 προσδιορισμοὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς σχηματισμένης ἀπὸ τὰ ὑποκείμενα τὰ διορισθέντα ἤδη ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς παρκαλουθούσης τὴν ἀπὸ 17 Ἰουν. 1842 πράξιν τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ θέλει ἐξακολουθήσει νὰ ἀσχολῇται εἰς τὸ ν' ἀπαλλάξῃ τὰ ἀκίνητα κτήματα ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἐγγραφῆς, αἵτινες ἐπὶ τοῦ νῦν ἐπιβαρύνουσι τοὺς τρίτους, ἂν καὶ αὐτοὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἡκυρώθησαν καὶ ἐξωφλήθησαν ὡς δ' ἐκ τοῦ προοιμίου τῆς εἰρημένης πράξεως τῆς γερουσίας καὶ τοῦ νόμου 50 τοῦ Ζ' κοινοβουλίου καὶ ἐκ τῆς ἀντιπαρβολῆς πασῶν τῶν διατάξεων τῶν συνάγεται, ὁ νόμος 50 τοῦ Ζ' κοινοβουλίου εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐγκρίσις τῆς πράξεως τῆς γερουσίας, ἐκδοθείσης καθ' ὃν χρόνον ἐσχόλαζε τὸ κοινοβούλιον, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ

τημήματος Γ'. τοῦ κεφ. 6'. τοῦ 'Ιον. συντάγματος τοῦ 1817. "Αρα ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἡρμήνευσε καὶ κακῶς ἐρῆρμωσε τὸν νόμον, ἀποφηνάμενον, ὅτι ἡ διὰ τοῦ νόμ. 50 τοῦ Ζ' κοινοβουλίου ὀρίζομένη ἀπώλεια τοῦ ὑποθηκικοῦ δικαιώματος τῶν μὴ συμμορφωθέντων πρὸς αὐτῶν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῇ παλαιᾷ ἐγγραφῇ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐδήλωσαν τὰ ὑποθηκικά των δικαιώματα πρὸ τοῦ νόμου τούτου συνεπεία τῆς ἀπὸ 5 'Ιουνίου 1842 νομικῆς διατάξεως τῆς 'Ιονίου κυβερνήσεως.

ΑΠ. 113 (1881). 'Επειδὴ δι' οὓς λόγους ἐκτίθησιν ἐν τῷ σκεπτικῷ αὐτῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 452 (1878) ἀπόφασις τοῦ 'Αρ. Πάγου ἡ διὰ τοῦ νόμου 50' τοῦ Ζ' κοινοβουλίου ὀρίζομένη ἐκπτώσις τῶν ὑποθηκικῶν δικαιωμάτων τῶν μὴ συμμορφωθέντων πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν παλαιῶν ἐγγραφῶν δὲν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς ἐκδηλώσαντας τὰ ὑποθηκικά αὐτῶν δικαιώματα πρὸ τοῦ νόμου τούτου, συνεπεία τῆς ἀπὸ 17 'Ιουν. 1842 προσωρινῆς νομικῆς 'Ιονίου κυβερνήσεως πράξεως τῆς ἐκδοθείσης συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17, τμ. 3, κεφ. 2, τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου τοῦ 1817.

ΙΧ. 'Ερμηνεία Νόμου ΒΣΙΓ' ..

'ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 227 (1895). 'Επειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ΒΣΙΓ' νόμου καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ συνάγεται, ὅτι οὗτος κυρίως ἐσκόπει τὸν κανονισμὸν τῶν τιμαριωτικῶν σχέσεων, οὐχ ἥττον ὁμως ὀρίζοντος αὐτοῦ ἐν ἄρθρ. 22 § 3 ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς ἀγροτικῶν ἀκινήτων πρὸς πληρωμὴν οὐ μόνον καθυστερουμένων δόσεων ἐκ τιμαριωτικῶν παροχῶν, ἀλλὰ καὶ πάσης ἐτέρας ἀπαιτήσεως ἐκ δανείων ἢ ἐξ οἰασδῆποτε ἄλλης αἰτίας ὀφειλομένης μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ΣΞΘ' νόμου τοῦ 1868 ἐνεργεῖται μὲ τὸ τέταρτον ὀλιγώτερον συνωδὰ τῇ ιγ' πράξει τοῦ 'Ιον. Κοινοβουλίου, ἐπεὶ ὅτι σαφοῦς κατὰ τοῦτο ὄντος τοῦ γράμματος τοῦ νόμου ἀποκλείεται τῷ Δικαστῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐρμηνείας, καθ' ἃς πάσης ἄλλης προέχει ἡ γράμματικὴ, ἡ ἐρευνα τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ τοι τῆς ἐπισπευδομένης ἀπαιτήσεως μὴ προερχομένης ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ νόμου ὀριζομένων παροχῶν, ἀπόλυτος ἐκτέλεσις

δὲν ἐπιτρέπεται· ἔνεκα τούτων δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον δεχθὲν τὸ ἐναντίον ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἔπρεπε κατὰ τὸ ἤδη μνησθὲν ἄρθρον ν' ἀπευθυνθῇ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἡμαρτε, διότι τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ γίνῃ ἂν ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως ἐνηργεῖτο ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ βασίμου ὄντος τοῦ σχετικοῦ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος λόγου πρέπει αὕτη νὰ γίνῃ δεκτὴ, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασίς του καὶ προβῇ τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω τῆς διαφορᾶς ἐξέτασιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ.

Χ. Διάλυσις διηνεκῶν ἀγροληψιῶν.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 166 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 52 τοῦ ΣΜΔ' Νόμου, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ἀπαγορεύεται ἡ σύναψις διηνεκῶν ἀγροληψιῶν, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι διαλύονται τῇ αἰτήσει τοῦ ἀγροδότου ἢ τοῦ ἀγρολήπτου, κατὰ δὲ τὸ 53ον ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΣΕΗ' ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἰονίου Κώδικος διηνεκῶν ἀγροληψιῶν, τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀγροληψίας περιέρχεται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τοῦ κεκτημένου τὴν μείζονα μερίδα τῆς συνιδιοκτησίας ἐπὶ ἀποζημιώσει τοῦ ἔχοντος τὴν ἐλάσσονα, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 56 καὶ 59. Δύναται ὁμοῦς ὁ ἔχων τὴν ἐλάσσονα μερίδα νὰ λάβῃ ταύτην αἰτούσιον, ἐὰν τὸ προτιμᾷ. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀγρολήπτου τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰονίου Κώδικος συναρθεισῶν ἀγροληψιῶν, καθ' ἃς ὑπάρχει ρητῶς συμπεφωνημένη ἡ συγκυριότης αὐτῶν, ἐὰν ὁμοῦς οὗτος ἐξέτελεσεν ἀπάσας τὰς διὰ τοῦ συναλλάγματος ἀναδεχθεῖσας ὑποχρεώσεις ὡς πρὸς τὴν καλλιέργειαν. Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης δὲν προκαλέσῃ τὴν διάλυσιν, ἐπιφυλάττονται τῷ ἀγροδότῃ πάντα τὰ ἐκ τοῦ συναλλάγματος καὶ τῶν νόμων προκύπτοντα δικαιώματα.

Ἐπειδὴ διέταξεν ὁ νόμος διὰ τοῦ πρώτου τῶν ἄρθρων τούτων τὴν διάλυσιν τῶν διηνεκῶν ἀγροληψιῶν ἀδιαστίκτως ἂν αὐτῇ πρὸ ἢ μετὰ τὸν Κώδικα συνέστησαν καὶ ἂν ὁ ἀγρολήπτης ἔχῃ ἢ οὐ δικαίωμα συγκυριότητος.

XI. Δημόσιος θησαυρὸς ἐκάστης Ἰονίου Νήσου.

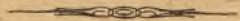
ΑΠ. 61 (1898). Ἐπειδὴ τὸ Σύνταγμα τοῦ ἔτους 1817

τῆς Ἰονίου Πολιτείας καθιέρωσε τὸ μὲν Γενικὴν Κυβέρνησιν, διαχειριζομένην τὸν γενικὸν θησαυρὸν τοῦ Κράτους, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ θησαυροῦ ἐκάστης νήσου καὶ τὰ κτήματα, ἅτινα ἐχρησίμευον πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους ὑπηρεσίαν, τὸ δὲ ἐγχώριον ἐκάστης νήσου διοίκησιν, ἐνασκουμένην ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων συμβουλίων, εἰς ἃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως ἐπιτήρησιν ἀνετέθη καὶ ἡ διαχειρίσις τῆς ἐγχωρίου ἐκάστης νήσου περιουσίας, τὴν ὁποίαν καθώρισε καὶ ἐχώρισε τῆς δημοσίας, ὁ Νόμος ἰδίως 10ος τοῦ 8ου Κοινοβουλίου. Ἐκ τούτων ἀναγκαίως ἐπεταὶ ὅτι οὐχὶ ἅπασα ἡ ἐν ἐκάστῃ νήσῳ μὴ ἰδιωτικὴ κτῆσις ἀνήκει εἰς τὴν ἐγχώριον περιουσίαν, ἀλλὰ μόνον ἐκείνη, ἣν οἱ νόμοι καὶ ἰδίως ὁ Νόμος 10ος τοῦ 8ου Κοινοβουλίου καθώρισε, πᾶσα δὲ ἡ λοιπὴ ἀνήκειν εἰς τὸ Κράτος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Κυβερνήσεως διαχειριζομένη. Τοῦτο δὲ σαφῶς συνάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 373 καὶ 374 τῆς Ἰον. Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ τὴν Γενικὴν Κυβέρνησιν εἰς δίκης ἀφορώσας αὐτὴν ὡς ἐνάγουσαν ἢ ἐναγομένην ἀντιπροσωπεύει ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὁ εἰσαγγελεύς. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκτιμῶσαν τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δυνάμει τῶν ἄρθρ 810 Πολ. Δικονομίας, ἐξουσίᾳ αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀρχικῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐκ τούτου πεισθὲν δικανικῶς ὅτι τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἡγείρεν ὁ εἰσαγγελεύς Ληξουρίου ὡς ἐκπροσωπῶν, οὐχὶ τὸ ἐγχώριον τῆς Κερκλληνίκας Συμβουλίου, ἀλλὰ τὴν Γενικὴν Κυβέρνησιν, οὐδὲν νόμον παρεδίασε καὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος Ἀδελφάτου, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἢ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπανάληψις τῆς ἀρχικῆς δίκης, ὡς διαδόχου τοῦ ἐγχωρίου Συμβουλίου καὶ οὐχὶ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ὡς ἐρρήθη ἀνήκειν ἡ δίκη, οὐδεμίαν δ' ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης δίκης εἶχεν ἐπιρροὴν ἢ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἐὰν τὸ διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς διεκδικούμενον ἀνήκειν ἢ οὐ κατὰ κυριότητα εἰς τὴν ἐγχώριον περιουσίαν, διότι κατὰ ταύτην ἐπρόκειτο μόνον περὶ τοῦ τίς ἡγείρε τὴν ἀρχικὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπομένως τίς ἐδικαιοῦτο δι' ἐπανάληψεως νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην ὡς διάδοχος τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ αἱ κηρύττει τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης εἰς τὸ

πρόσωπον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 11ον τοῦ ΠΝ' Νόμου ἐπιτροπῆς, ἣν κατὰ τοὺς Νόμους Π', Α, Η' καὶ ΑΦΚΖ' διεδέχθη τὸ ἀναιρεσεῖον Ἀδελφῶτον, ἀποφάσεις τοῦ τε Πρωτοδικείου Κερκλληνίας καὶ Ἐφετείου Κερκύρας, μὴ οὔσαι ὀριστικάι, ἤτοι μὴ τερματίζουσαι τὴν διαφορὰν, οὔτε ἀπεικδύουσαι τὸν δικαστὴν τῆς περαιτέρω ἐπὶ τῆς δίκης ἐξουσίας, δὲν ἀποτελοῦσι κατὰ τὰ ἄρθρα 180 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας δεδικασμένον. Ἐπομένως καὶ ἂν τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄφει τὴν περὶ τοιοῦτου δεδικασμένου πρότασιν τοῦ ἀναιρεσείουτος, ἢ τοιαύτη παράλειψις προκειμένου περὶ μὴ οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἐπιληφθὲν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 468 καὶ ἐπόμενα Πολ. Δικονομίας τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείουτος Ἀδελφάτου, ὀρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς ἄρθρα 68 καὶ 474 Πολ. Δικ. ἀπεφάνθη μόνον περὶ τῆς κατὰ τὴν δίκην ταύτην νομιμοποιήσεως τοῦ Ἀδελφάτου χωρὶς νὰ ἐπιληφθῇ ποσῶς τῆς οὐσίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΤΟΥ
ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΩΝ
ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

Τὰ διὰ τοῦ ἀστερίσκου σημειούμενα ἄρθρα τοῦ Ἰον. Κώδ. δὲν ἰσχύουσι
νῦν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Ἑλλην. Νομοθεσίας εἰς τὴν Ἑπτάνησον.

Τὸ ΓΛΚ σημαίνει Γαλλικὸς Κῶδιξ ἥτοι ὁ code civil τῆς Γαλλίας,
ἐφ' οὗ βασίζεται ὁ Ἰόνιος Πολιτικὸς Κῶδιξ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Περὶ τῆς δημοδιεύσεως, τῶν ἀποτελεσμάτων,
καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων ἐν γένει.

1. (*) Οἱ νόμοι εἶναι ἐκτελεστέοι εἰς ἐκάστην νῆσον τοῦ Ἰονίου κράτους καὶ ἐκάστον ἐξάρτημα αὐτῶν, εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν εἰς ἐκάστην νῆσον καὶ εἰς τὰ ἐξαρτήματα αὐτῶν, κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, γενομένην δημοσίευσίν των, ἐκτὸς ἂν νόμος τις ὀρίζῃ προθεσμίαν ἄλλην ὥς ἀρχὴν τῆς ἰσχύος του. (¹) ΓΛΚ. 1.

2. Οἱ νόμοι διατάττουσι μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ δὲν ἔχουσιν ὀπισθενεργὸν ἰσχύν. ΓΛΚ. 2.

3. (*) Οἱ ὑπήκοοι ἰόνιοι, καὶ τοὶ διατρίβοντες ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ὑπόκεινται εἰς τοὺς περὶ καταστάσεως καὶ ἱκανότητος τῶν προσώπων νόμους. ΓΛΚ. 3.

4. (*) Τὰ ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει ἀκίνητα, καὶ τοὶ εἰς ἄλλοδαποὺς ἀνήκοντα, ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἰονίους νόμους.

(¹) Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο προσετέθη τὸ ἐξῆς ἐδάφιον διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ Κοινοβουλίου.

Εἰς τοὺς διαφόρους παρακειμένους σκοπέλους, χρησίμους κυρίως πρὸς ἀπλὴν βοσκὴν, οἱ νόμοι εἶναι ἐκτελεστέοι ὁκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου, ἐξ ἧς οἱ ῥηθέντες σκοπελοὶ ἐξαρτῶνται κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, γενομένην δημοσίευσίν των.

5. (*) Οἱ περὶ ἀστυνομίας καὶ ἀσφαλείας νόμοι εἶναι ὑποχρεωτικοὶ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει δικατρίβοντας ἀλλοδαποὺς, εἴτε κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ, εἴτε παρεπιδημοῦντας. ΓΛΚ. 3

6. Οὐδεὶς δύναται δι' ἰδικιτέρων συμφωνιῶν νὰ παρεκραπῇ ἐκ τῶν δικατερόντων τὴν κοινὴν τάξιν, ἣ τὰ χρηστὰ ἦθη νόμων. ΓΛΚ. 6.

7. (*) Ὅστις τῶν δικαστῶν ἀποποιηθῇ νὰ δικάσῃ ἐπὶ προφάσει σιωπῆς, ἀσφαλείας ἢ ἐλλείψεως τοῦ νόμου, δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ ἀρνησιδικίᾳ. ΓΛΚ. 4.

8. (*) Οἱ νόμοι πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἣτις ἐξάγεται προφανῶς ἐκ τῆς κυρίας σημασίας τῶν λέξεων, ἐκλαμβανομένων κατὰ τὴν ἐν τῷ κειμένῳ συνάφειαν αὐτῶν.

Ἐὰν ὁμως ἡ κατὰ γράμμα αὕτη ἔννοια φέρῃ ἀμφιβολίαν, πρέπει τότε νὰ προσδιορίζεται κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ νόμου.

9. (*) Ἐὰν θέμα τι δὲν δύναται νὰ ἀποφασισθῇ, ὡς μὴ προνοηθὲν ὑπὸ τοῦ νόμου, ὁ δικαστὴς προσφεύγει κατὰ τὴν ἐξῆς βαθμολογίαν·

1. εἰς τὰ αἰτία τῶν ἄλλων ἐν ἰσχύϊ νόμων, οἵτινες ἔχουσιν ἀναλογίαν πρὸς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος θέμα.

2. εἰς τὴν νομολογίαν τῶν τελεσιδικίων ἀποράσεων, τὰς ὁποίας ἐπὶ ὁμοίων θεμάτων ἐξέδωκεν ἡ ἀνωτάτη δικαστικὴ ἀρχή.

3. εἰς τοὺς προγενεστέρους νόμους, ἐὰν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν συμβιβάζωνται μὲ τὰς τῶν νέων νόμων.

4. ἐν τέλει δὲ, ὅταν διὰ μηδενὸς τῶν εἰρημένων μέσων δὲν δύναται ν' ἀποφασισθῇ τὸ προκείμενον θέμα, πρέπει τότε νὰ δικάζῃ, ὅσον ἔνεστιν ἐπιεικέστερον καὶ καταλληλότερον, συμφῶνως πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχάς, καὶ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπιμελῶς συλλεχθείσας καὶ μετ' ἐπιστασίας ἐξετασθείσας περιστάσεις.

10. (*) Οἱ νόμοι δὲ, οἱ περιορίζοντες τὴν ἐλευθέραν τῶν δικαιομάτων χρήσιν, καὶ ἀποτελοῦντες ἐξαίρεσιν τῶν γενικῶν κανόνων, ἢ ἄλλων νόμων, ὡς καὶ οἱ ποινικῆς φύσεως νόμοι, δὲν δύνανται νὰ παρεκταθῶσιν ἐπέκεινα τῶν χρόνων καὶ τῶν θεμάτων, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνουσιν.

11. (*) Ἀπαγορεύεται πάντοτε εἰς τοὺς δικαστὰς ν' ἀποφασί-

ζωσι διὰ γενικῶν, ἢ κανονιστικῶν διατάξεων, περὶ τῶν δικῶν τῆς ἀρμοδιότητός των. ΓλΚ. 5.

12. (*) Οἱ νόμοι ἰσχύουσι, μέχρις οὗ δὲν τροπολογηθῶσι ῥητῶς, ἢ καταργηθῶσι παρὰ τοῦ νομοθέτου. (1)

13. Τὰ ἐθίμα τηροῦνται μόνον, ὅταν ὁ νόμος ἀναφέρηται ῥητῶς εἰς αὐτά.

14. Παύει ἡ ἰσχὺς τῶν προγενεστέρων νόμων ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνουσιν οἱ κώδικες τοῦ Ἰονίου κράτους.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ προσώπων.

ΤΙΤΛΟΣ Α΄.

Περὶ τῆς ἀπολαυῆς καὶ τῆς στέρησεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ ἀπολαυῆς τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

15. (*) Ἡ χρῆσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς χρήσεως τῶν πολιτευματικῶν δικαιωμάτων, τὰ ὅποια ἀποκτῶνται καὶ διατηροῦνται κατὰ τὸ σύνταγμα. ΓλΚ. 7.

16. (*) Πᾶς ὑπήκοος ἰόνιος ἀπολαύει τῆς χρήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. ΓλΚ. 3.

(*) Πᾶς ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου ΒΑΣΙΛΕΩΣ ἀπολαύει τῆς χρήσεως τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

17. (*) Ὁ ἄλλοδαπός, ὁ δι' ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως γε-

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

12. Οἱ νόμοι ἰσχύουσι, μέχρις οὗ δὲν τροπολογηθῶσιν, ἢ καταργηθῶσι παρὰ τοῦ νομοθέτου.

νόμενος δεκτός νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του ἐν τῷ Ἰονίῳ κράτει, θέλει ἀπολαύει ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐν ὧσιν διατελεῖ διαμένων ἐν αὐτῷ. ΓλΚ. 13.

18. (*) Πᾶς ἄλλος ἄλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐν τῷ Ἰονίῳ κράτει τῆς χρήσεως τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὅσα τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, παρὰχωρεῖ εἰς τοὺς ὑπηκόους ἰονίους. ΓλΚ. 11.

19. (*) Ὁ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενος ἄλλοδαπὸς ἀρχίζει ν' ἀπολαύῃ τῶν ἀποτελεσμάτων, τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ περιεχομένης διατάξεως, ἀφ' ἧς ἡμερᾶς ἡ Κυβέρνησις, εἰς ἣν ἀνήκει, διαδηλώσῃ ἐπισήμως, ὅτι παρὰχωρεῖ τὴν ἀμοιβαιότητα εἰς τοὺς ἰονίους.

20. (*) Πᾶς ὑπὸ ἰονίου ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ γεννηθεὶς εἶναι ἰόνιος. ΓλΚ. 10.

21. (*) Οἱ ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει, ἢ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ γεννηθέντες ὑπὸ τινος ἀπολέσαντος τὴν τοῦ ἰονίου ιδιότητα, δύνανται πάντοτε ν' ἀνακτήσωσι ταύτην, ὅταν, διατρίβοντες μὲν ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει, διαδηλώσωσιν, ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ καταστήσωσιν αὐτόθι τὴν κατοικίαν των, διαμείνοντες δὲ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ὑποσχεθῶσι ῥητῶς νὰ καταστήσωσι τὴν κατοικίαν των ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει, καὶ τὴν καταστήσωσι τῷ ὄντι ἐν αὐτῷ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποσχέσεώς των. ΓλΚ. 21.

Ἡ προμνησθεῖσα διαδηλώσις ἢ ὑπόσχσεις πρέπει νὰ γίνηται παρὰ τῷ ἐπαρχεῖῳ τῆς νήσου, ἔνθα οἱ εἰρημένοι τυχὸν διαμείνουσιν, ἢ σκοπεύουν νὰ καταστήσωσι τὴν κατοικίαν των, καὶ πρέπει νὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς Γερουσίας.

22. (*) Πᾶς ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει παρ' ἄλλοδαποῦ γεννηθεὶς δύναται, τὸ ἐπόμενον ἔτος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, νὰ ἐκζητήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ ἰονίου, ἐκπληρῶν τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὠρισμένας διχτυπώσεις. ΓλΚ. 9.

23. (*) Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 21 καὶ 22 ἀναφερόμενοι δύνανται ν' ἀπολαύωσι τῶν ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἰονίου πηγαζόντων ἀποτελεσμάτων, ἀφοῦ ἐκπληρώσωσι τοὺς ὑπὸ τῶν ἄρθρων τούτων ἐπιβαλλομένους ὁρους, ἀλλὰ μόνον πρὸς χρῆσιν τῶν δι-

καιωμάτων, τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπραγματοποιήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΓΛΚ. 20.

24. (*) Ἀλλοδαπή, μετὰ ὑπηκόου ἰονίου συζευθεῖσα, ἀκολουθεῖ τοῦ συζύγου τῆς τὴν κατὰστασιν. ΓΛΚ. 12.

25. (*) Πᾶς ἀλλοδαπός, καὶ τοι μὴ διαμένων ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει, δύναται νὰ ἐναχθῇ εἰς τὰ ἰόνια δικαστήρια, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει συνωμολόγησε· δύναται ὡσαύτως νὰ ἐναχθῇ εἰς τὰ ἰόνια δικαστήρια ἕνεκα τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνωμολόγησε πρὸς ἰόνιον, ὅταν τὸ δεδικασμένον δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὸ ἰόνιον κράτος. ΓΛΚ. 14.

26. (*) Πᾶς ὑπηκοὸς ἰόνιος δύναται νὰ ἐναχθῇ εἰς ἰόνιον δικαστήριον ἕνεκα τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνωμολόγησε πρὸς τινα, καὶ τοι ἀλλοδαπὸν. ΓΛΚ. 15.

27. (*) Εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἐξαιρουμένων τῶν ἐμπορικῶν, ὁ ἐνάγων ἀλλοδαπὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐγγύησιν περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐκ τῆς δίκης ἐξόδων, ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἐκτὸς ἂν διακατέχῃ ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει ἀκίνητα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία εἶναι ἱκανὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. ΓΛΚ. 16.

28. (*) Πᾶσα κατὰδίκη κατ' ἀλλοδ' ἡγοῦ, μὴ κατοικοῦντος ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν αὐτῷ καὶ διὰ προσωπικῆς κληρονομίας.

Τὸ δικαστήριον τῆς νήσου, ἔνθα διατρίβει ὁ ἀλλοδαπός, ἐπὶ αἰτήσῃ τοῦ πιστωτοῦ, δύναται νὰ διατάξῃ τὴν κράτησιν αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς κατὰδίκης, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὴν πτώσιν ἢ τὸ εἰσπράξιμον τοῦ χρέους, καὶ ἐν συνδρομῇ ἀποχρῶντων αἰτίων. Τοῦτο δὲ τὸ μέτρον δὲν ἔχει χῶραν, καὶ παύει, ὅταν ὁ ἀλλοδαπὸς ἀποδείξῃ, ὅτι ἔχει ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει ἐμπορικὸν κατὰστημα, ἢ ἀκίνητα κτήματα, ἐπαρκοῦντα πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ χρέους, ἢ δώσῃ ἰσότιμον ἐγγύησιν διὰ τινος κατοικοῦντος ἐν τῷ ἰονίῳ κράτει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

29. (*) Ἡ στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων πηγάζει ἢ

ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τῆς ιδιότητος τοῦ ὑπηκόου ἰονίου, ἢ ἀπὸ δικαστικὴν καταδίκην.

30. (*) Ἀπολλύει τὴν ιδιότητα τοῦ ὑπηκόου ἰονίου, ὁ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ πολιτογραφηθεὶς. ΓΛΚ. 17.

31. (*) Ὁ ἀπολέσας τὴν ιδιότητα τοῦ ἰονίου δύναται πάντοτε νὰ τὴν ἀνακτήσῃ, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἰόνιον κράτος δι' ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, καὶ διαδηλῶν, ὅτι θέλει νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του ἐν αὐτῷ. ΓΛΚ. 18.

32. (*) Ἡ μετ' ἄλλοδαποῦ συζευχθεῖσα ἰόνιος ἀκολουθεῖ τὴν κατὰστασιν τοῦ συζύγου της.

Διαλυθέντος τοῦ γάμου, ἀνακτᾷ τὴν ιδιότητα τῆς ἰονίου, ἂν διαμῆνῃ εἰς τὸ ἰόνιον κράτος, ἢ ἐπανέλθῃ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς Κυβερνήσεως, διαδηλοῦσα, ὅτι θέλει νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν της ἐν αὐτῷ. ΓΛΚ. 9.

33. (*) Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 23 ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 31 καὶ 32 ἀναφερομένους. ΓΛΚ. 20.

34. (*) Πᾶς ὑπήκοος ἰόνιος, ἀναλαβὼν ἄνευ τῆς συνευδοκίᾳς τῆς Κυβερνήσεως στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένην δυνάμει, ἢ καταταχθεὶς εἰς ξένον στρατιωτικὸν σωματεῖον, ἐξαιρουμένης τῆς δυνάμεως τοῦ Προστάτου ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ἀπολλύει τὴν ιδιότητα τοῦ ἰονίου.

Δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἰόνιον κράτος ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, μηδὲ ν' ἀνακτήσῃ τὴν τοῦ ἰονίου ιδιότητα, πρὶν ἐκπληρώσῃ τοὺς εἰς τὸν ἄλλοδαπὸν, ἵνα γενῇ πολίτης, ἐπιβαλλομένους ὅρους, ἐπιφυλαττομένης κατ' αὐτοῦ πάσης ἄλλης διατάξεως ὡς πρὸς τὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ ποινικὸς κώδιξ. ⁽¹⁾

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

34. Πᾶς ὑπήκοος ἰόνιος, ἀναλαβὼν ἄνευ τῆς συνευδοκίᾳς τῆς Κυβερνήσεως στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ ξένην δυνάμει, ἢ καταταχθεὶς εἰς ξένον στρατιωτικὸν σωματεῖον, ἐξαιρουμένης τῆς δυνάμεως τοῦ Προστάτου ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ἀπολλύει τὴν ιδιότητα τοῦ ἰονίου.

Δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἰόνιον κράτος, δίδων ἀποχερῶ-

35. (·) Ἡ *χορῆσις* τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἀπολλύεται καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐν μέρει ἔνεκα κατὰδίκης εἰς ποινάς, συνεπιφερούσας τὴν στέρησιν τῶν δικαιωμάτων τούτων.

36. (·) Αἱ κατ' ἀντιβολίαν κατὰδίκαι δὲν συνεπιφέρουσι τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας κατὰσταθῶσι τελεσίδικοι. ΓλΚ. 26.

37. (*) Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κατ' ἐρήμην κατὰδικῶν, ὡς πρὸς τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, κανονίζονται καθ' ἃ ὀρίζουσιν ὁ ποινικὸς κώδιξ, καὶ ἡ ποινικὴ δικονομία. ΓλΚ. 27.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων. 1. 2

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

38. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις πρέπει νὰ φανερώουν τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, κατ' ἣν συνετέχθησαν.

σαν ἐγγύησιν παρὰ τῇ ἐγγυώρῳ διοικήσει τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει νὰ διαμείνῃ, ἢ νὰ παρεπιδημήσῃ· ἐπιφυλάττεται δὲ πάντοτε εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν εἰς τὸ ἰόνιον κράτος εἴσοδον, ἢ διαμονήν.

Προσέτι αὐτὸς δὲν ἀναιχετὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἰονίου πρὶν ἐκπληρώσῃ τοὺς εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν ἔντα γενῆ πολίτης, ἐπιβαλλομένους ὅρους, ἐπιφυλαττομένης κατ' αὐτοῦ πάσης ἄλλης διατάξεως ὡς πρὸς τὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ ποινικὸς κώδιξ.

(1) Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ Ἰον.Κωδ. περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατηρεῖται καὶ τοι ὑπάρχοντος νεωτέρου Ἑλληνικοῦ νόμου (ἄρθρ. 3 τοῦ ΡΝ' νόμου). Ἀλλὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ μόνον αἱ διατάξεις αἱ ὁρῶσαι τὸν χρόνον τῆς συντάξεως, τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν καὶ ἐν γένει τὴν ἀπόδειξιν. Ὅ,τι ἀφορᾷ ὅμως εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ληξιαρχικοῦ ἀσκουμένην ἐποπτεῖαν (δικαστικὸν ἢ διοικητικὸν χαρακτήρα ἔχουσαν) κανονίζεται ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, οἵτινες ὡς ἀναγόμενοι εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον (καὶ δὴ τὸ διοικητικόν) ἐπικρατοῦσι καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ. Ἐπίσης αἱ τὴν ἀπόδειξιν ὁρῶσαι καθαρώς διαδικαστικαὶ πράξεις γίνονται κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν.

Τέλος τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ληξιαρχι-

τὰ ὀνόματα, τὰ παρώνυμα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων.

Αἱ πράξεις αὗται συντάσσονται παρὰ τῶν ληΐάρχων, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν καθέδραν τῶν ὁποίων διορίζει ἐν ἐκάστη νήσῳ ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία. (*)

39. Οἱ ληΐάρχοι εἰς τὰ παρὰ αὐτῶν συνταττομένους πράξεις δὲν δύνανται νὰ κατὰχωρίζωσιν, εἴτε λόγῳ σεμειώσεως, εἴτε λόγῳ γίγνεται διςσχρήσεως, ἄλλο τι, παρὰ ὅ,τι πρέπει νὰ διαδηλώσουν οἱ προσερχόμενοι.

(*) Τὰ ἄρθρα 38 μέχρι τοῦ 88, συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου, κατηργήθησαν, καὶ ὑποκατεστάθησαν ὡς ἐξῆς, διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

38. Εἰς πᾶσιν κοινότητα ἐκάστης νήσου καὶ εἰς τὰ ἐξαρτήματα αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένων τῶν πόλεων, αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις συντάσσονται παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἱερέων, κατὰ τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένους τύπους· δι' ὅσους ὁμως δὲν πρεσβεύουσι τὸ θρησκευμα τῆς ἀνκτολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, αἱ ῥηθεῖσαι πράξεις θέλουν συντάττεσθαι κατὰ τοὺς αὐτοὺς τύπους παρὰ τῶν λειτουργῶν τῆς θρησκείας.

39. Οἱ ληΐάρχοι φυλάττουσι ταύτας τὰς πράξεις, ὡς ὀρίζεται ἐφεξῆς, καὶ ὀφείλουν προσέτι νὰ ἐπαγρυπνῶσιν, ἵνα αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις συντάσσωνται ἀκριβῶς καὶ ὁμοιοτύπως παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἱερέων καὶ ἱεροργῶν.

κῶν πράξεων, κατηργήθησαν σὺν τῇ ἐνώσει δι' ἧς ἔπαυσε ὑπάρχουσα καὶ Ἰόνιος Πολιτεία. Τὰ περὶ τούτου κανονίζονται διὰ τοὺς ὑπηκόους Ἑλλήνας (Ἰονίους καὶ μὴ) ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου, ὅντος ἐνιαίου διὰ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν γῶραν, ὅποια ἐκάστοτε ὑφίσταται. (Ἀρ. Π. 66 τοῦ 80). [Σ. Μπαλᾶνος].

40. Ὅσακις οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως, δύνανται νὰ παρασταθῶσι διὰ πληρεξουσίου, ἐφωδισμένου μὲ εἰδικὸν καὶ ἐπίσημον ἐπιτροπικόν.

41. Οἱ περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων προσαγόμενοι μάρτυρες πρέπει νὰ εἶναι ἄρρενες, ἐνήλικες, συγγενεῖς ἢ μὴ ἐκλέγονται δὲ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐὰν ὑπάρχωσιν.

42. Ὁ ληξίαρχος ἀναγινώσκει τὰς πράξεις εἰς τοὺς προσερχομένους, ἢ εἰς τοὺς πληρεξουσίους τῶν, καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας, καὶ γίνεται μνεία ἐν αὐταῖς τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων τούτων.

43. Αἱ πράξεις αὗται ὑπογράφονται παρὰ τε τοῦ ληξίαρχου, τῶν προσερχομένων, ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, καὶ παρὰ τῶν μαρτύρων· ἢ γίνεται μνεία τῆς αἰτίας, ἣτις τοὺς ἡμποδίζει νὰ ὑπογράψωσιν.

44. Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις κατὰ πᾶν διαμέρισμα γράφονται εἰς ἓν ἢ πλεότερα βιβλία, εἰς διπλοῦν συντασσόμενα.

40. Οἱ ἱερεῖς, οἱ ἄλλοι ἱερουργοὶ καὶ ληξίαρχοι, ἔχουσι καθήκον νὰ δέχωνται, νὰ μεταγράφωσιν εἰς τὰ βιβλία, καὶ νὰ διατηρῶσι τὰς πρὸς αὐτοὺς αὐθορμήτως γενομένους διαδηλώσεις, καὶ νὰ ἐνεργῶσιν, ἕκαστος καθ' ὅσον τὸν ἀφορᾷ, τὰς λοιπὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένους πράξεις.

41. Αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ καταχωρίζωσιν, εἰς τὰς ὁποίας συντάσσουσι πράξεις, εἴτε λόγῳ σημειώσεως, εἴτε λόγῳ διασαφήσεως, ἄλλο τι, παρ' ὅ,τι πρέπει νὰ διαδηλώσωσιν οἱ προσερχόμενοι· ἄλλ' ὥς ἐκ τούτου, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἱερουργοὶ δὲν περιορίζονται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν οἰκείων κανονικῶν παραγγελημάτων. ΓΛΚ. 35.

42. Ὅσακις οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως, δύνανται νὰ παρασταθῶσι διὰ πληρεξουσίου, ἐφωδισμένου μὲ εἰδικὸν καὶ ἐπίσημον ἐπιτροπικόν. ΓΛΚ. 36.

43. Οἱ περὶ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων προσαγόμενοι μάρτυρες πρέπει νὰ εἶναι ἄρρενες, ἐνήλικες, συγγενεῖς ἢ μὴ ἐκλέγονται δὲ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐὰν ὑπάρχωσιν. ΓΛΚ. 37.

44. Ἐκαστος ληξίαρχος κρατεῖ τέσσαρα βιβλία, τὸ μὲν διὰ

45. Τὰ βιβλία ἀριθμοῦνται ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου, καὶ ἕκαστον φύλλον ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς οἰκείας νήσου.

46. Αἱ πράξεις ἐγγράφονται εὐθὺς καὶ κατὰ συνέχειαν εἰς τὰ βιβλία, καὶ χωρὶς ἄγραφᾶ διχστημάτων. Τὰ σβέσματα καὶ αἱ παραπομπαὶ ἐπιδοκιμῶνται, καὶ ὑπογράφονται ἀπαραλλάκτως, ὡς καὶ ἡ πράξις αὕτη. Δὲν ἐπιτρέπονται συγκοπαί, οὐδὲ χρονολογίαι δι' ἀριθμητικῶν χαρακτῆρων.

τὰς γεννήσεις, τὸ δὲ διὰ τοὺς γάμους, τὸ τρίτον διὰ τὰς ἀποβιώσεις, καὶ τὸ τέταρτον διὰ τὰς υἱοθεσίας.

Ἐκαστον τούτων τῶν βιβλίων χρητεῖται διπλοῦν, ἀριθμεῖται ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου, καὶ ὑπογράφεται καθ' ἕκαστον φύλλον παρὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς οἰκείας νήσου. ΓΛΚ. 40. 41.

45. Οἱ ληξίαρχοι μεταγράφουσιν εἰς τὰ βιβλία ταῦτα τὰς εἰς αὐτοὺς διαβιβάζομένας πράξεις παρὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἄλλων ἱερουργῶν.

Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους κλείουσι, καὶ ὑπογράφουσι τὰ ρηθέντα βιβλία, τὸ ἕτερον τῶν ὁποίων ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰαννουαρίου ἐναποτίθεται εἰς τὸ ἐπιχώριον χαρτοφυλακεῖον, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, ὅπου μένει διηνεκῶς, χωρὶς ποτε νὰ μετατεθῇ εἰς τὸ ρηθὲν χαρτοφυλακεῖον. ΓΛΚ. 43.

46. Τὰ ἐπιτροπικά καὶ τὰ ἄλλα ἐγγραφα, τὰ ὅποια κατὰ νόμον πρέπει νὰ μένωσιν ἐπισυνημμένα εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, ὑπογράφονται πάντοτε παρὰ τῶν ἀνωειρημένων ἀξιωματικῶν, καὶ στέλλονται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, ὁμοῦ μὲ τὸ ἐναποθετέον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο ἕτερον βιβλίον.

Ἐκαστος τῶν ἱερέων, ἢ τῶν ἄλλων ἱερουργῶν προσυπογράφει τὰ εἰς αὐτὸν προσενεχθέντα ἐπιτροπικά, καὶ τὰ στέλλει, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, εἰς τὸν ληξίαρχον ὁμοῦ μὲ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἀναφορικῶν πράξεων.

Τὰ ἀνωειρημένα ἐπιτροπικά, εἰ μὲν συντάσσονται ἐν τῇ ἰονίᾳ κράτει, πρέπει νὰ γράφονται ἐλληνιστί, εἰ δὲ ἐν τῇ Ἀλ-
λοδακίᾳ, ὀφείλει ὁ προσάγων αὐτά, νὰ ἐπισυνάψῃ μεταγλωτ-

47. Τὰ βιβλία κλείονται, καὶ υπογράφονται παρὰ τοῦ ληξιάρχου εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, καὶ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ ἐτέρον τούτων ἐναποτίθεται εἰς τὸ ἐπιχώριον χαρτοφυλακεῖον, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου.

48. Τὰ ἐπιτροπικά καὶ τὰ ἄλλα ἐγγράφα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μένουν ἐπισυνημμένα εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, ἀφοῦ ὑπογραφῶσι παρὰ τοῦ προσάγοντος αὐτά, καὶ παρὰ τοῦ ληξιάρχου, ἐναποτίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου ὁμοῦ μετὰ τὸ ἐναποθετεῖν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦτο ἕτερον βιβλίον.

49. Πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τῶν φυλασσόντων τὰ ληξιαρχικά βιβλία ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῶν. Τὰ ἀπαράλλακτα τῷ πρωτοτύπῳ ἀποσπάσματα, ἐπικυρωμένα παρ' ἐνὸς τῶν δικαστῶν τοῦ πρωτοδικείου, πρέχουν πίστιν, ἐνὸς δὲν προσβληθῶσιν ὡς πλαστογραφημένα.

τισιν ἑλληνικὴν ἐπὶ ἀσήμευ χάρτου, ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ τούτου, ἢ παρὰ τινος δικηνικοῦ ἢ συμβολαιογράφου. ΓΛΚ. 44.

47. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ληξίαρχοι μεταγράφουσιν ἀμέσως τὰς πράξεις εἰς τὰ ἀνταρχικά βιβλία κατὰ τὴν διαδοχικὴν τάξιν τῶν, καὶ ἄνευ ἀγράφων δικαστημάτων.

Ἀπαγορεύονται τὰ σβέσματα καὶ αἱ παραπομπαί. Ἐν περιπτώσει λάθους, ἢ παραλείψεως, πρέπει νὰ γενῇ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς πράξεως περὶ τούτου δῆλωσις, ἢ ὅποια ἐπικυροῦται καὶ υπογράφεται, ὡς καὶ ἡ πράξις αὐτή. Ἀπαγορεύονται αἱ συγκοπαὶ καὶ αἱ δι' ἀριθμητικῶν χαρακτῆρων χρονολογίαι, αἱ ὅποιαί πρέπει νὰ εἶναι ὁλόγραφοι. ΓΛΚ. 42.

48. Ἀπαγορεύεται ἡ παρὰ δικαστηρίῳ, ἢ παρὰ τινι ἐν τέλει ἢ δημοσίῳ ἀξιωματικῷ, χρῆσις τῶν ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ἱερέων ἢ ἄλλων ἱερουργῶν ἀποσπασμάτων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, ἀλλὰ πρέπει εἰς τοιαύτας περιπτώσεις νὰ γενῇ χρῆσις τῶν ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ληξιαρχῶν ἀποσπασμάτων.

49. Πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ ἀντίγραφα ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

Τὰ ἐκ τῶν ἐν χρήσει βιβλίων ἐξηγμένα ἀντίγραφα ὑπογράφ-

50. Ἄν δὲν ἐκρατήθησαν βιβλία, ἢ ἐὰν ἐχάθησαν, ἡ ἀποδείξις γίνεται εἴτε δι' ἐγγράφων, εἴτε διὰ μαρτύρων· εἰς ταύτην δὲ τὴν περίπτωσιν, αἱ γεννήσεις, οἱ γάμοι, καὶ αἱ ἀποβιώσεις δύνανται ν' ἀποδειχθοῦν διὰ τε τῶν βιβλίων καὶ ἐγγράφων τῶν ἀποβιωσάντων γονέων, ὡς καὶ διὰ μαρτύρων.

51. Πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις ὑπηκόου ἰονίου, ἢ ἀλλοδαποῦ, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένη, ἰσχύει, ἂν ἐτηρήθησαν αἱ ἐκεῖ ἐν χρήσει διατυπώσεις.

52. Οἱ ἔξω τοῦ ἰονίου κράτους δικτρίβοντες ἰόνιοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ζητήσωσι τὴν κατάστροφωσιν τῶν τοιούτων πράξεων παρὰ τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων, ἢ τῶν προξένων, ἢ ὑποπροξένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Πριστατοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ· καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, παρ' ὁποιουδήποτε ἄλλου πράκτορος φήλης δυνάμεως.

φρονται παρὰ τοῦ ληξιάρχου, τὰ δὲ ἐκ τῶν ἐναποτεθειμένων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου παρὰ τοῦ γραμματέως, καὶ τὰ ἐξηγμένα ἀντίγραφα ἐκ τῶν ἐναποτεθειμένων εἰς τὸ ἐπιχώριον χαρτοφυλακεῖον ὑπογράφονται παρὰ τοῦ χαρτοφύλακος.

Τὰ ἀπαράλλακτα τῷ πρωτοτύπῳ ἀποσπάσματα, ὑπογεγραμμένα ὡς εἴρηται ἄνωτέρω, παρέχουσι πλήρη πίστιν, ἐνὸς δὲν προσβληθῶσιν ὡς πλαστογραφημένα.

50. Ἐὰν δὲν ἐκρατήθησαν βιβλία, ἢ ἐὰν ἐχάθησαν, ἡ ἀποδείξις γίνεται εἴτε δι' ἐγγράφων, εἴτε διὰ μαρτύρων· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ γεννήσεις, οἱ γάμοι καὶ αἱ ἀποβιώσεις, δύνανται ν' ἀποδειχθοῦν διὰ τε τῶν βιβλίων καὶ ἐγγράφων τῶν ἀποβιωσάντων γονέων, ὡς καὶ διὰ μαρτύρων. ΓΛΚ. 46.

51. Πᾶσα ληξιαρχικὴ πράξις ὑπηκόου ἰονίου, ἢ ἀλλοδαποῦ, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένη, ἰσχύει, ἂν ἐτηρήθησαν αἱ ἐκεῖ ἐν χρήσει διατυπώσεις. ΓΛΚ. 47.

52. Οἱ ἔξω τοῦ ἰονίου κράτους δικτρίβοντες ἰόνιοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ζητήσωσι τὴν κατάστροφωσιν τῶν τοιούτων πράξεων παρὰ τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων, ἢ τῶν προξένων, ἢ ὑποπροξένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Πριστατοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ· καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, παρ' ὁποιουδήποτε ἄλλου πράκτορος φήλης δυνάμεως. ΓΛΚ. 48.

53. Ὅσακις εἰς τὸ περιθώριον ληξιαρχικῆς τινος πράξεως, κατὰ χωρισμένης ἤδη εἰς τὸ βιβλίον, πρέπει νὰ σημειωθῇ ἄλλη σχετικὴ πράξις, ἢ σημείωσις αὕτη γίνεται κατ' αἵτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων παρὰ τοῦ ληξιάρχου ἐπὶ τῶν ἤδη ἐν χρήσει βιβλίων, ἢ παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου χαρτοφύλακος ἐπὶ τῶν ἐναποτεθειμένων εἰς τὸ ἐπιχώριον χαρτοφυλακεῖον, καὶ ἀκολούθως παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ πρωτοδικείου ἐπὶ τῶν ἐναποτεθειμένων ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ· πρὸς τοιοῦτο τέλος ὁ ληξίαρχος χρεωστεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸν εἰσαγγελεὰ τῆς οἰκείας νήσου, ὁ ὁποῖος ἐπαγρυπνεῖ, ὅπως ἡ σημείωσις γενῇ ἀκριβῶς ὁμοία καὶ εἰς τὰ δύο βιβλία.

54. Πᾶσα παρὰ τῶν εἰρημένων ἀξιοματικῶν παράδοσις τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις διατεταγμένων καταγγέλλεται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς οἰκείας νήσου, καὶ τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον, μὴ ὑπερβαῖνον τὰς πέντε στερλίνης λίτρας.

53. Ὅσακις εἰς τὸ περιθώριον ληξιαρχικῆς τινος πράξεως, κατὰ χωρισμένης ἤδη εἰς τὸ βιβλίον, πρέπει νὰ σημειωθῇ ἄλλη σχετικὴ πράξις, ἢ σημείωσις αὕτη γίνεται κατ' αἵτησιν τῶν ἐνδιαφερομένων παρὰ τοῦ ληξιάρχου ἐπὶ τῶν ἤδη ἐν χρήσει βιβλίων, ἢ παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου χαρτοφύλακος ἐπὶ τῶν ἐναποτεθειμένων εἰς τὸ ἐπιχώριον χαρτοφυλακεῖον, καὶ ἀκολούθως παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ πρωτοδικείου ἐπὶ τῶν ἐναποτεθειμένων ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ· πρὸς τοιοῦτο τέλος ὁ ληξίαρχος χρεωστεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸν εἰσαγγελεὰ τῆς οἰκείας νήσου, ὁ ὁποῖος ἐπαγρυπνεῖ, ὅπως ἡ σημείωσις γενῇ ἀκριβῶς ὁμοία καὶ εἰς τὰ δύο βιβλία.

Πᾶσα παράδοσις τῶν ληξιάρχων, ἱερέων ἢ ἄλλων ἱερουργῶν, ἀφορῶσα τὰς περὶ τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις διατάξεις, καταγγέλλεται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς οἰκείας νήσου, καὶ τιμωρεῖται μὲ πρόστιμον, μὴ ὑπερβαῖνον τὰς πέντε στερλίνης λίτρας. Γλκ. 49, 50.

54. Οἱ ληξίαρχοι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἱερουργοί, φύλακες τῶν οἰκείων βιβλίων, εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὰς τυχόν ἐπιγινομένης εἰς αὐτὰ νοθεύσεις, ἐπιφυλαττομένης εἰς αὐ-

55. Πᾶς φύλαξ βιβλίων εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνος περὶ τῶν εἰς αὐτὰ τυχόν ἐπιγινομένων νοθεύσεων, ἐπιφυλαττομένης εἰς αὐτὸν τῆς ἀναγωγῆς, ἂν ἔχῃ χώραν, κατὰ τῶν αὐτουργῶν τῶν τοιούτων νοθεύσεων.

56. Πᾶσα νόθευσις, ἢ πλαστογραφία, γενομένη εἰς ληξιαρχικὰς πράξεις, πᾶσα ἐγγραφὴ τῶν τοιούτων πράξεων εἰς μεμονωμένον φύλλον, ἢ εἰς ἄλλα παρὰ τὰ πρὸς τοῦτο διωρισμένα βιβλία, παρέχουσιν εἰς τὰ μέρη ἀγωγὴν περὶ ζημιῶν καὶ διαφθόρων, προσεπιφυλαττομένων καὶ τῶν ἐν τῷ ποινικῷ κώδικι ὠρισμένων ποινῶν.

57. Ὁ εἰσαγγελεὺς χρεωστεῖ νὰ βεβαιώσῃ ἐν τῇ οἰκείᾳ νήσῳ τὴν κατὰστασιν τῶν βιβλίων, ὅταν ἐναποτίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, νὰ συντάττῃ συνοπτικὴν ἐκθεσιν περὶ

τοὺς τῆς ἀναγωγῆς, χρείας καλούσης, κατὰ τῶν αὐτουργῶν τῶν τοιούτων νοθεύσεων. ΓλΚ. 51.

55. Πᾶσα νόθευσις ἢ πλαστογραφία, γενομένη εἰς τὰ εἰρημὲνα βιβλία, πᾶσα καταχώρισις τῶν τοιούτων πράξεων εἰς μεμονωμένον φύλλον, ἢ εἰς ἄλλα παρὰ τὰ πρὸς τοῦτο διωρισμένα βιβλία, παρέχουσιν εἰς τὰ μέρη ἀγωγὴν περὶ ζημιῶν καὶ διαφθόρων, προσεπιφυλαττομένων τῶν παρὰ τοῦ ποινικοῦ κώδικος ὠρισμένων ποινῶν. ΓλΚ. 52.

56. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ληξίαρχος δύνανται πάντοτε νὰ διατάξωσι τοὺς ἱερεῖς, ἢ ἄλλους ἱεουργούς, νὰ παραγάγωσι τὰ οἰκεία αὐτῶν βιβλία, διὰ νὰ βεβαιώσωσιν, ἂν ἐτηρηθήσαν αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναι διατάξεις.

Ὁ εἰσαγγελεὺς οφείλει πρὸς τοῦτοις νὰ ἐπαγρυπνῇ, ὅπως ὁ ληξίαρχος μεταβιβάξῃ τὰ βιβλία τοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, καὶ εἰς τὸν ἐπιχώριον χαρτοφύλακα, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 45 ἄρθρου.

Ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου τοῦ ἄρθρου ἀλληλογραφία κρατεῖται ἀπ' εὐθείας μεταξὺ ὧν τῶν εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀναφερομένων προσώπων.

57. Ὁ εἰσαγγελεὺς χρεωστεῖ νὰ βεβαιώσῃ ἐν τῇ οἰκείᾳ νήσῳ τὴν κατὰστασιν τῶν βιβλίων, ὅταν ἐναποτίθενται εἰς τὸ γρα-

τῆς γενομένης βεβαιώσεως, νὰ κατ'αγγέλλῃ τὰς παρὰ τῶν ληξιαρχῶν παρ'αχθείσας παρ'αβάσεις, ἢ ἀδικήματα, καὶ νὰ αἰτῇ τὴν εἰς τὰ πρόστιμα καταδίκην αὐτῶν.

58. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ προσβάλωσι πᾶσαν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, καθ' οὓς τρόπους καὶ δικτυπώσεις ὁρίζει ἡ πολιτικὴ δικονομία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν γεννητηρίων πράξεων.

59. Αἱ γεννήσεις πρέπει νὰ ἀναγγέλλωνται ἐντὸς τριήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ εἰς τὸν ληξιαρχὸν τοῦ διαμερίσματος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ βρέφος πρέπει νὰ δεικνύεται.

60. Ὁ ληξιαρχὸς δὲν ἐμποδίζεται ἐκ τῶν δικτάξεων τοῦ προηγουμένου ἄρθρου νὰ μεταβιβάσῃ παρὰ τῷ βρέφει, χρεὶας καλῶσεως.

ορεῖον τοῦ πρωτοδικείου, νὰ συντάττῃ συνοπτικὴν ἔκθεσιν περὶ τῆς γενομένης βεβαιώσεως, νὰ κατ'αγγέλλῃ τὰς παρὰ τῶν ληξιαρχῶν, ιερέων, ἢ ἄλλων ἱερευργῶν παρ'αχθείσας παρ'αβάσεις ἢ ἀδικήματα, καὶ νὰ αἰτῇ τὴν εἰς τὰ πρόστιμα καταδίκην αὐτῶν. ΓΛΚ. 53.

58. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ προσβάλωσι πᾶσαν περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, καθ' οὓς τρόπους καὶ δικτυπώσεις ὁρίζει ἡ πολιτικὴ δικονομία. ΓΛΚ. 54.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν γεννητηρίων πράξεων.

59. Αἱ περὶ υἱοθεσίας πράξεις ἐγγράφονται μόνον εἰς τὰ ἀνέχοντα βιβλίον τοῦ ληξιαρχοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 263 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος.

60. Πᾶσα γεννήσις ἀναγγέλλεται ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ

61. Τὴν γέννησιν τοῦ βρέφους ἀναγγέλλει ὁ πατήρ, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, οἱ ἐπιστήμονες, ἢ ἐμπειρικοὶ ἱατροὶ καὶ χειροῦργοι, αἱ μαῖαι, ἢ ἄλλοι εἰς τὸν τοκετὸν παρασταθέντες· ἂν δὲ ἡ μήτηρ ἔτεκεν ἐκτὸς τῆς κατοικίας τῆς, ἐκεῖνος παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔγεινεν ὁ τοκετός.

Ἡ γεννητήριος πράξις συντάσσεται παρευθὺς ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων.

62. Εἰς τὴν γεννητήριον πράξιν σημειοῦται τὸ ἔτος, ὁ μῆν, ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, τὸ φῦλον τοῦ βρέφους, καὶ τὰ δοθέντα εἰς αὐτὸ ὀνόματα· τὰ ὀνόματα, τὰ πατρώνυμα, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ κατοικία τοῦ πατρός, τῆς μητρός καὶ τῶν μαρτύρων.

τοῦ τοκετοῦ εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις μέλλει νὰ βαπτίσῃ τὸ βρέφος, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θέλει τελεσθῇ τὸ βάπτισμα.

Ἡ γέννησις ἀναγγέλλεται παρὰ τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός.

Ὁ ἱερεὺς, ἅμα βαπτίσῃ τὸ βρέφος, συντάττει εἰς ἐπίτηδες βιβλίον τὴν γεννητήριον πράξιν, ἡ ὁποία ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ, παρὰ δύο μαρτύρων, καὶ παρὰ τοῦ ἀναγγεῖλαντος γεννητορος.

Ἐὰν ὁ εἰρημένος γεννήτωρ, ἢ οἱ μάρτυρες, δὲν ἠξέωρῳσιν ἢ δὲν δύνανται νὰ γράψωσι, γίνεται περὶ τούτου ρητὴ μνεία εἰς τὴν γεννητήριον πράξιν.

Αἱ γεννητήριοι πράξεις, δι' ὅσους δὲν πρεσβεύουσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, συντάττονται κατὰ τὰς εἰρημένους διτυπώσεις καὶ προθεσμίας παρὰ τῶν ἱερουργῶν τῆς οἰκείας θρησκείας Γλκ. 55. 56.

61 Ὅσας αἱ γεννήσεις ἀναγγεῖλθωσι μετὰ τὴν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὠρισμένην προθεσμίαν, οἱ ἱερεῖς μὲν, ἢ ἄλλοι ἱερουργοί, δέχονται αὐτάς, ἀλλ' ὁ ληξιάρχος δὲν δύναται νὰ τὰς μεταγράψῃ εἰς τὰ βιβλία του, πρὶν ἀποφασίσῃ αὐτεπαγγέλτως περὶ τούτου τὸ πρωτοδικεῖον, καλέσῃ προηγουμένως τοὺς γονεῖς, καὶ ἀκοῦσῃ τὴν γνώμην τοῦ Εἰσαγγελέως.

62. Εἰς τὴν γεννητήριον πράξιν ὁ ἱερεὺς καὶ πᾶς ἱερουργὸς σημειοῖ τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν καὶ τὸν τό-

63. Ὅταν ἀναγγέλληται ἡ γέννησις τοῦ βρέφους, ὁ φυσικὸς πατήρ δύναται νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του, σιωπῶν τὸ τῆς μητρός, ἂν αὕτη δὲν συναινῇ νὰ ὀνομασθῇ.

64. Ὅστις εὕρῃ νεογέννητον βρέφος, ὀφείλει νὰ τὸ παρ-
δώσῃ εἰς τὸν ληξίαρχον, ὁμοῦ μὲ τὰ σὺν αὐτῷ εὑρεθέντα ἐν-
δύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ νὰ φανερώσῃ ὅλα τὰ περι-
στατικά, τὰ περὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον, ὅπου εὑρέθη. Περὶ

πον τῆς γεννήσεως, τὸ ρῦλον τοῦ βρέφους, καὶ τὰ δοθέντα
εἰς αὐτὸ ὀνόματα, τὰ ὀνόματα, τὰ παρῶνυμα, τὴν πατρό-
τητα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων καὶ μαρτύρων, ὡς καὶ
ἐκεῖνα τῶν ἀναδόχων, τηρουμένης πάσης διὰ τοιαύτης πρά-
ξεις ὀρισμένης θρησκευτικῆς διατυπώσεως. ΓΛΚ. 57.

63. Εἰς τὰς γεννητηρίους πράξεις τὰ ὀνόματα τῶν γονέων
ἐκφράζονται μόνον, καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελον εἰσθαι συζευγ-
μένοι εἰς γάμον, ἢ τὸ βρέφος γεννηθῇ ὑπὸ προσώπων, ἐλευθέ-
ρων παντὸς γαμικοῦ δεσμοῦ· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ταύτην περι-
πτωσιν, ὁ φυσικὸς πατήρ δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ, νὰ ἐκφρα-
σθῇ εἰς τὴν γεννητήριον πράξιν τὸ ὄνομα τῆς μητρός, ἐὰν αὕτη
δὲν συναινῇ, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀνάπλιν.

Ἀπαγορεύεται πᾶσα περὶ τῶν γονέων μνηεὶς, ὡς αἰς πρόκει-
ται περὶ υἱῶν ἐξ αἰμομιξίας ἢ μοιχείας.

64. Ὁ ἱερεὺς, ὁ βαπτίσας τὸ βρέφος, καὶ πᾶς ἱεροουργός,
ὀφείλει, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸν ληξίαρ-
χον τῆς οἰκείας νήσου ἀπαράλλακτον ἀντίγραφον ἐπὶ ἁστυμου-
χάρτου τῆς γεννητηρίου πράξεως, ὑπογεγραμμένον παρ' αὐ-
τοῦ. Ὅταν δὲ πρόκειται περὶ γεννήσεως, συμβάσεως εἰς τοὺς
παρκαμμένους εἰς τὰς νήσους σκοπέλους, ἢ ρηθεῖται προθεσμίᾳ
διπλασιάζεται.

Ὁ ληξίαρχος τὴν μεταγράφεϊ ἀμέσως εἰς ἐπίτηδες βιβλίον,
κρατούμενον διπλοῦν, τὸ ὅποιον πρὸς τιοῦτο τέλος δίδεται εἰς
αὐτὸν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κατὰ χω-
ρίσεως ταύτης σημειοῖ τὴν τρέχουσαν χρονολογίαν, καθ' ἣν
αὕτη γίνεται, καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν παρέλαβε τὸ ρη-
θὲν ἀντίγραφον.

τούτου γίνεται λεπτομερής ἔκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν σημειοῦται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ εἰκαζομένη ἡλικία τοῦ βρέφους, τὸ φύλον, τὸ εἰς αὐτὸ παρὰ τοῦ ληξιάρχου δοθησόμενον ὄνομα, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, δικτηρουμένου ὁμῶς τοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον τυχὸν ἐνδεικνύεται, ἡ πολιτικὴ ἀρχή, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει παραδοθῇ, τὰ φαινόμενα στίγματα, ἂν ἔχη, τὸ εἶδος τῶν φορεμάτων, καὶ οἷονδῆποτε ἄλλο σημεῖον εὑρεθῇ ἐπάνω του.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη καταχωρίζεται εἰς τὰ βιβλία.

65 Ὅσακις τεθῇ βρέφος τι εἰς τὰ ἀποδοχεῖα τοῦ ὀρφανοτροφείου, ὀφείλουσιν οἱ διευθύνοντες τοιαῦτα καταστήματα νὰ εἰδοποιῶσι περὶ τούτου, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, τὸν ληξίαρχον, καὶ εἰς ἐπίτηδες βιβλίον νὰ καταγράψωσι τὰ αὐτῷ κομιζόμενα βρέφη μετὰ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διχλαμβνομένων ἀναγκαίων σημειώσεων. Ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὸ βιβλίον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀναφορᾶς, σημειῶνων τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν παρέλαθεν. Ἡ ἀναφορά, υπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ληξιάρχου, ἐναποτίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 48.

65. Ὅστις εὖρη γεγέννητον βρέφος, ὀφείλει νὰ τὸ παραδῶσιν εἰς τὸν ληξίαρχον, ὁμοῦ μὲ τὰ συν αὐτῷ εὑρεθέντα ἐνδύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ νὰ φανερώσῃ ὅλα τὰ περιστατικά, τὰ περὶ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον, ὅπου εὑρέθη.

Περὶ τούτου γίνεται λεπτομερής ἔκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν σημειοῦται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἡ εἰκαζομένη ἡλικία τοῦ βρέφους, τὸ φύλον, τὸ εἰς αὐτὸ παρὰ τοῦ ληξιάρχου δοθησόμενον ὄνομα, κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας, φυλαττομένου ὁμῶς τοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον τυχὸν ἐνδεικνύεται, ἡ πολιτικὴ ἀρχή, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει παραδοθῇ, τὰ φαινόμενα στίγματα, ἂν ἔχη, τὸ εἶδος τῶν φορεμάτων, καὶ ὅ,τι ἄλλο σημεῖον εὑρεθῇ ἐπάνω του.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη καταχωρίζεται εἰς τὰ βιβλία.

Ὅσακις τεθῇ βρέφος εἰς τὰ ἀποδοχεῖα τοῦ ὀρφανοτροφείου, ὀφείλουσιν οἱ διευθύνοντες τοιαῦτα καταστήματα νὰ εἰδοποιῶσι

66. Ἐὰν κατὰ θηλασσοπλοίων γεννηθῇ βρέφος, ἡ γεννητήριος πρᾶξις συντάσσεται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἐνώπιον τοῦ πατρὸς, ἂν εἶναι παρῶν, καὶ δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἡ ἐν ἐλλείψει τούτων, ἐκ τοῦ πληρώματος. Ἡ πρᾶξις αὕτη συντάσσεται παρὰ τοῦ πλοιάρχου, γραφέως, κυβερνήτου, ἡ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου, καὶ καταχωρίζεται εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ναυτολογίου.

περὶ τούτου ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τὸν ληξίαρχον, καὶ νὰ καταγράψωσιν εἰς ἐπίτηδες βιβλίον τὰ αὐτόθι κομιζόμενα βρέφη, μετὰ τῶν προειρημένων ἀναγκαιῶν σημειώσεων.

Ὁ ληξίαρχος ὀφείλει νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὸ βιβλίον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀναφορᾶς, σημειῶνων τὴν χρονολογίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν αὐτὸς τὴν παρέλαβεν. Ἡ ἀναφορὰ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ληξίαρχου παρκατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46. ΓΛΚ. 58.

66. Ἐὰν κατὰ θηλασσοπλοίων γεννηθῇ βρέφος, ἡ γεννητήριος πρᾶξις συντάσσεται ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἐνώπιον τοῦ πατρὸς, ἂν εἶναι παρῶν, καὶ δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἡ ἐν ἐλλείψει αὐτῶν ἐκ τοῦ πληρώματος. Ἡ πρᾶξις αὕτη συντάσσεται παρὰ τοῦ πλοιάρχου, γραφέως, κυβερνήτου, ἡ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου καὶ καταχωρίζεται εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ναυτολογίου.

Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον ἤθελε καταπλεύσει, εἴτε διὰ ν' ἀγκυροβολήσῃ, εἴτε δι' ὅποιονδῆποτε ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ ἀροπλισμοῦ αἰτίαν, ὁ πλοίαρχος, γραφεύς, κυβερνήτης, ἡ ἰδιοκτῆτης χρεωστὸν νὰ παρκαταθέσῃσι δύο ἀντίγραφα. ἀπαράλλακτα τῶν γεννητηρίων πράξεων, τὰς ὁποίας συνέταξαν, εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ἂν μὲν ὁ λιμὴν εἶναι Ἰόνιος, εἰδὲ μὴ, παρὰ τῷ προσένω, ἡ ὑποπροσένω τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου Βασιλέως, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων τῶν παρχατόρων εἰς τὴν ἐπιχώριον ἀρχήν.

Τὸ ἐν τῶν ἀντιγράφων τούτων κατατίθεται εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον, ἡ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προσένου, τὸ δὲ ἄλλο διαβιβάζεται εἰς τὴν γενικὴν διευθυντὴν τοῦ ὑγειονομείου, ὅστις στέλλει

67. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον ἤθελε καταπλεύσει, εἴτε διὰ ν' ἀγκυροβολήσῃ, εἴτε δι' ὅποιανδὴποτε ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ ἀφοπλισμοῦ αἰτίαν, ὁ πλοίαρχος, γραφεὺς, κυβερνήτης, ἢ ἰδιοκτῆτης, χρεωστοῦν νὰ καταθέσῃσι δύο ἀντίγραφα, ἀπαράλλακτα τῶν γεννητηρίων πράξεων, τὰς ὁποίας συνέταξαν, εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ἂν ὁ λιμὴν εἴναι ἰόνιος, εἰδὲ μὴ παρὰ τῷ προξένῳ, ἢ ὑποπροξένῳ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου Βασιλέως, καὶ ἐν ἐλλείψει τῶν προκτόρων τούτων παρὰ τῇ ἐπιχωρίῳ ἀρχῇ.

Τὸ ἐν τῶν ἀντιγράφων τούτων μένει κατχθειμένον εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προξένου, ἢ ὑποπροξένου, τὸ δὲ ἄλλο διαβιβάζεται εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν τοῦ ὑγειονομείου, ὅστις στέλλει ἀντίγραφον ἐκάστης τῶν εἰρημένων πράξεων ἐπικυρωμένον παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς τοῦ βρέφους ἢ τῆς μητρός, ἐὰν ὁ πατήρ εἴναι ἄγνωστος.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο παρευθὺς καταχωρίζεται εἰς τὰ βιβλία κατὰ συνέχειαν καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῶν φύλλων· γίνεται δὲ ἀπλὴ σημείωσις περὶ τούτου εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως φύλλον.

ἀντίγραφον ἐκάστης τῶν εἰρημένων πράξεων ἐπικυρωμένον παρ' αὐτοῦ, πρὸς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς τοῦ βρέφους, ἢ τῆς μητρός, ἐὰν ὁ πατήρ εἴναι ἄγνωστος.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο παρευθὺς καταχωρίζεται εἰς τὰ βιβλία κατὰ συνέχειαν, καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῶν φύλλων· γίνεται δὲ ἀπλὴ σημείωσις περὶ τούτου εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως φύλλον. ΓΛΚ. 59. 60.

67. Ἄμα προσωρισθῇ τὸ πλοῖον εἰς τὸν πρὸς ἀφοπλισμὸν λιμένα, τὸ ναυτολόγιον κατατίθεται εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὁποίου διαβιβάζει ἀντίγραφον τῆς γεννητηρίου πράξεως, παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον, εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς, ἢ ἂν οὗτος εἴναι ἄγνωστος, πρὸς ἐκείνον τῆς μητρός τοῦ παιδίου.

68. Ἄμα προσορμισθῇ τὸ πλοῖον εἰς τὸν πρὸς ἀφοπλισμὸν λιμένα, τὸ νκυτολόγιον κατκτίζεται εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ὁ διευθυντῆς τοῦ ὁποῦ διὰ διδύμους ἀντίγραφον τῆς γεννητηρίου πράξεως παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον πρὸς τὸν ληξιαρχον τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς, ἢ ἂν οὗτος εἴη ἀγνωστος, πρὸς ἐκεῖνον τῆς μητρὸς τοῦ παιδίου.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται παρ' αὐτοῦ εἰς τὰ βιβλία.

69. Ἡ περὶ ἀναγνώσεως παιδίου τινὸς πράξις ἐγγράφεται κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς εἰς τὰ βιβλία, καὶ γίνεται περὶ τοῦ-

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται παρ' αὐτοῦ εἰς τὰ οἰκεία βιβλία.

63. Ἡ ἀναγνώρισις παιδίου τινὸς, μὴ ἀναγνωρισθέντος εἰς τὴν συνταχθεῖσαν παρὰ τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἱερουργοῦ γεννητηρίου πράξιν, δὲν δύναται ἀκολούθως νὰ γενῇ, εἰμὴ παρὰ τῷ ληξιαρχῳ.

Ἡ τῆς ἀναγνώσεως πράξις ἐγγράφεται κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς εἰς τὰ ἐν χρῆσει βιβλία τοῦ ρηθέντος ἀξιωματικοῦ, καὶ γίνεται μνηεὶα τοῦτου εἰς τὸ περιθώριον τῆς γεννητηρίου πράξεως, ἂν ὑπάρχῃ. Γ'λΚ. 62.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν γαμικῶν πράξεων.

69. Ὁ ἱερεὺς ἢ ἄλλος ἱεουργός, ὁ τελέσας γάμον, ὀφείλει νὰ συντάξῃ ἀμέσως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ, πράξιν ἐμφαίνουσαν.

1. τὸ ὄνομα, τὸ πατρώνυμον, τὴν ἡλικίαν, τοὺς τόπους τῆς γεννήσεως καὶ τὰς κατοικίας ἀμφοτέρων τῶν συζύγων.

2. τὰ ὀνόματα, πατρώνυμα καὶ τὰς κατοικίας τῶν γονέων τῶν.

3. τὰς γενομένας κηρύξεις, ἢ τὴν ἐκ τούτων ἀπαλλαγὴν.

4. τὰ ὀνόματα, τὰ πατρώνυμα, τὴν ἡλικίαν, τὰς κατοικίας καὶ τὴν πατρύτητα τῶν μαρτύρων.

του μνεία εἰς τὸ περιθώριον τῆς γεννητηρίου πράξεως, ἂν ὑπάρχῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν γαμικῶν πράξεων.

70. Ὁ ληξίαρχος ἅμα λάβῃ παρὰ τοῦ λειτουργοῦ τῆς θρησκείας τὴν περὶ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἔκθεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 158, ὁφείλει ἀμέσως νὰ τὴν μεταγράψῃ εἰς τὰ ἐπὶ τοῦτω ὠρισμένα βιβλία.

71. Ὁ ληξίαρχος, εἰδοποιηθεὶς ὅπωςδήποτε περὶ τῆς τελέσεως γάμου τινός, χωρὶς νὰ διαβιβασθῇ εἰς αὐτὸν ἡ εἰρημένη

ᾧ. τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

Ἡ οὕτω συνταχθεῖσα πράξις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἱερέως, ἢ τοῦ ἱεουργοῦ, τοῦ τελεσάντος τὸν γάμον, ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τῶν συζύγων καὶ μαρτύρων, ἂν ἡξέυρουν νὰ γράψωσιν, ἄλλως γίνεται μνεία τούτου.

Ὁ ρηθεὶς ἱερεὺς ἢ ἱεουργός, ἐντὺς δεκαπενθήμερου προθεσμίας ἀπὸ τῆς τελέσεως, διαβιβάζει εἰς τὸν ληξίαρχον ἀπαράλλακτον ἀντίγραφον τῆς ἀνωειρημένης πράξεως ἐπὶ ἀσήμεον χάρτου.

Ἡ προθεσμία αὕτη διπλασιάζεται διὰ τοὺς κατοίκους τῶν παρχαιμένων σκοπέλων.

Ὁ ληξίαρχος, ἅμα λάβῃ τὸ ρηθὲν ἀντίγραφον, ὁφείλει ἀμέσως νὰ τὸ μεταγράψῃ εἰς τὰ ἐπὶ τοῦτω ὠρισμένα δύο βιβλία. ΓΛΚ. 63.

70. Ὁσάκις ὁ σύζυγος ἀνήκει εἰς ἄλλην νῆσον τοῦ ἰονίου κράτους, ὁ ληξίαρχος ἐκπληρώσας τὰς διαλαμβανόμενας εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικτυώσεις, ὁφείλει νὰ διαβιβάσῃ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπαράλλακτον ἀντίγραφον τῆς γαμικῆς πράξεως εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς νήσου, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ σύζυγος· ὁ δὲ ληξίαρχος οὕτως τὸ μεταγράφει ἀμέσως εἰς τὰ βιβλία του.

71. Οἱ ληξίαρχοι εἰδοποιηθέντες ὅπωςδήποτε περὶ τῆς τελέσεως γάμου τινός, χωρὶς νὰ διαβιβασθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ εἰρημένη

ἐκθεσις, χρεωστῇ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν νὰ τὸ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν εἰσχηγελέα τῆς οἰκείας νήσου, ὅπως οὗτος ἐνεργήσῃ κατὰ νόμον.

72. Εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία πρέπει νὰ σημειοῦται ἡ χρονολογία καθ' ἣν διεβιβάσθη ἡ ἐκθεσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ, καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ διατυπώσεις, αἱ διελκμβονόμεναι εἰς τὸ ἄρθρον 157, αἵτινες ἐξάγονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκθεσιν.

Τὸ ἐγγράφον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ φυλάττεται διὰ τὴν ὠρισμένην παρὰ τοῦ ἄρθρου 48 χρῆσιν.

73. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἰονίου τινὸς εἰς τὴν νῆσον τῆς κατοικίας του, ἡ πρᾶξις, ἡ ἀποδεικνύουσα τὴν τέλεσιν τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συναφθέντος γάμου του, πρέπει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ διαμερίσματος, ὅπου ἔχει τὴν κατοικίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν ἀποβιωτηρίων πράξεων.

74. Δὲν συγχωρεῖται ἐνταφιασμὸς, ἄνευ προηγουμένης ἀ-

ἐκθεσις, χρεωστοῦν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν νὰ τὸ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν εἰσχηγελέα τῆς οἰκείας νήσου, ὅπως οὗτος ἐνεργήσῃ κατὰ νόμον.

72. Ἐκαστος ληξίαρχος οφείλει νὰ σημειοῖ εἰς τὰ βιβλία του τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἱεουργοῦ τὸ ἀντίγραφον τῆς γαμικῆς πράξεως.

Τὸ ἀντίγραφον τῆς γαμικῆς πράξεως φυλάττεται διὰ τὴν ὀριζομένην εἰς τὸ ἄρθρον 46 χρῆσιν.

73. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἰονίου τινὸς εἰς τὴν νῆσον τῆς κατοικίας του, ἡ πρᾶξις ἡ ἀποδεικνύουσα τὴν τέλεσιν τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συναφθέντος γάμου του, πρέπει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὰ βιβλία τοῦ ληξίαρχου τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν κατοικίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν ἀποβιωτηρίων πράξεων.

74. Κανεὶς ἐνταφιασμὸς δὲν δύναται νὰ γενῇ χωρὶς ἀδείας

δείας τοῦ ληξιάρχου, ὅστις τὴν δίδει ἐπὶ ἀσήμου χάρτου καὶ ἀνεξόδως.

Ὁ ληξίαρχος δὲν δύναται νὰ τὴν δώσῃ πρὶν μεταβῇ παρὰ τῷ ἀποθανόντι διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀποβιώσεως, καὶ πρὶν παρέλθωσιν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἀπὸ αὐτῆς ἐκτὸς τῶν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κανονισμοὺς διαλαμβανομένων περιπτώσεων, καὶ τηρουμένων πάντοτε τῶν συνήθων κανονισμῶν τοῦ ὑγειονομείου, καὶ ὅσων ἄλλων ἤθελον ἐκδοθῇ παρ' αὐτοῦ εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις λοιμοῦ, ἢ ἄλλης δημοσίας συμφορᾶς.

75. Ὁ ληξίαρχος συντάσσει τὴν ἀποβιωτήριον πράξιν ἐπὶ τῇ δικηδῇ δὺο μαρτύρων.

τοῦ ληξιάρχου μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ ἀρμυδίου δὲ προεστῶτος εἰς πάντα ἄλλον τόπον.

Ἡ ρηθεῖτα ἄδεια δίδεται ἐπὶ ἀσήμου χάρτου καὶ ἀνεξόδως· ὅμως δὲν δύναται νὰ δοθῇ, πρὶν ὁ ληξίαρχος ἢ ὁ προεστὼς μεταβῇ παρὰ τῷ ἀποθανόντι διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀποβιώσεως, καὶ παρέλθωσιν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἀπ' αὐτῆς, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κανονισμοὺς διαλαμβανομένων περιπτώσεων, καὶ τηρουμένων τῶν συνήθων κανονισμῶν τοῦ ὑγειονομείου, καὶ ὅσων ἤθελον ἐκδοθῇ εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις λοιμοῦ, ἢ ἄλλης δημοσίας συμφορᾶς. ΓλΚ. 75.

75. Εὐθὺς μετὰ τὴν ρηθεῖσαν ἄδειαν, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ταφῇ ὁ ἀποβιώσας, ἢ ὁ ἀρμόδιος ἱερουργὸς συντάττει εἰς ἐπίτηδες βιβλίον, καὶ ὑπογράφει τὴν ἀποβιωτήριον πράξιν.

Ὅταν δὲ πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ἀποβιωσάντων εἰς πόλιν ἢ κοινότητα, ὅπου ὁ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἢ ἄλλα εὐκτήρια ἐνταφισμὸς ἀπαγορεύεται, τότε ἡ ἀποβιωτήριος πράξις συντάσσεται παρὰ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ λείψανον μεταφέρεται πρὸς τέλεσιν τῆς ἀκολουθίας πρὸ τῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον μετακινήσεως, ἢ παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐπικηδεῖον τελετὴν ἱερουργοῦ.

Ἡ εἰρημένη ἀποβιωτήριος πράξις πρέπει προσέτι νὰ ὑπογραφῇ παρὰ δύο μαρτύρων ἐκλεγμένων, εἰ δυνατόν. μεταξὺ

Οἱ μάρτυρες οὗτοι θέλουν εἶσθαι, εἰ δυνατόν, δύο τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, ἢ δύο γείτονες· καὶ ὅταν τις ἀποθάνῃ ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, μαρτυροῦσιν ἐκεῖνοι, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁποίων ἀπεβίωσε, καὶ εἰς τῶν συγγενῶν, ἢ ἄλλος μάρτυς.

76. Ἡ ἀποβιωτῆριος πρᾶξις περιέχει τὸ ὄνομα, τὸ παρῶ-

τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν τοῦ ἀποβιώσαντος, ἢ τῶν γειτόνων αὐτοῦ· ἂν δὲ ὁ ἀποβιώσας κατῴκει εἰς ἄλλην κοινότητα, οἱ ρηθέντες μάρτυρες ἐκλέγονται ἐκ τῶν ἐνοικούντων εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀπεβίωσεν.

Ἄν οἱ μάρτυρες δὲν ἤξεύρουν, ἢ δὲν δύνανται νὰ γράψωσι, γίνεται ρητὴ μνεΐα περὶ τούτου.

Ἡ ἀποβιωτῆριος πρᾶξις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ παρῶνυμον, τὴν ἡλικίαν, τὴν τάξιν καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀποβιώσαντος, τὴν ἡμέραν τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ, τὸ ὄνομα καὶ παρῶνυμον τοῦ συζύγου του, ἐὰν ἦτο ἑγγαμος ἢ χρηρέων, τὰ ὀνόματα καὶ παρῶνυμα, τὴν πατρότητα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν μαρτύρων. ΓΛΚ. 78. 79.

76. Ὅταν ὑπάρχωσι σημεῖα ἢ ἐνδείξεις βιαίου θανάτου, ἢ ἄλλα περιστατικὰ παρέχοντα ἀφορμὴν εἰς τοιαύτην ὑπόνοιαν, ὁ ληξίαρχος ἢ ὁ προεστῶς, κατὰ τοὺς διαφόρους τόπους, δὲν δίδει τὴν πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ ἄδειαν, ἀλλὰ διευθύνει πρὸς ἀναφορὰν πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις, βοηθεῖα ἐνὸς ἱατροῦ ἢ χειρουργοῦ, συντάττει ἔκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ νεκροῦ καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀναφερομένων περιστάσεων, καὶ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἤθελε δυνήθῃ νὰ συλλέξῃ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ παρῶνυμου, περὶ τῆς ἡλικίας, τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ τεθνεώτος.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τούτων τῶν πράξεων εὐθὺς ὁ ἀνακριτὴς εἰδοποιεῖ ἐγγράφως περὶ τούτου τὸν ληξίαρχον ἢ τὸν προεστῶτα, κατὰ τὰς περιπτώσεις, ὅστις δίδει τὴν πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ ἄδειαν, καὶ ἀκολούθως ὁ ἀρμόδιος ἐφημέριος συντάττει τὴν ἀποβιωτῆριον πρᾶξιν, καθ' ὃν τύπον ὀρίζουσι τὰ προηγούμενα ἄρθρα. ΓΛΚ. 81.

νυμον, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος, τὸ ὄνομα καὶ πατρωνυμον τοῦ συζύγου, ἂν ὁ ἀποθνήσκων ἦτο νυμφευμένος, ἢ χηρεύων· τὰ ὀνόματα, τὰ πατρώνυμα, τὴν ἡλικίαν, τὰ ἐπάγματα καὶ τὰς κατοικίας τῶν διχθολούντων, ἔτι δὲ καὶ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας αὐτῶν, ἂν εἴναι συγγενεῖς.

Ἡ αὕτη πράξις περιέχει προσέτι τὰ ὀνόματα, τὰ πατρώνυμα, τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν γονέων τοῦ ἀποθνήσκοντος, καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, καθ' ὅσον ταῦτα ἡμποροῦν νὰ εἴναι γνωστά.

77. Ἐὰν ἡ ἀποβιώσις συμβῇ εἰς νοσοκομεῖα, ἢ ἄλλους δημοσίους οἴκους, οἱ προϊστάμενοι, οἱ διευθυνταί, οἱ διοικηταί, ἢ οἱ ἐπιστάται αὐτῶν ὀφείλουσιν νὰ εἰδοποιήσωσιν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τὸν ληξίρχον, ὅστις μεταβιβάζει ἐκεῖ διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀποβιώσεως, καὶ συντάττει τὴν πράξιν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων εἰς αὐτὸν διχθολώσεων, καὶ τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἤθελε λάβει.

Εἰς τὰ εἰρημένα νοσοκομεῖα καὶ οἴκους κρατοῦνται βιβλία πρὸς ἐγγραφὴν τῶν διαχθλώσεων καὶ τῶν πληροφοριῶν τούτων.

Ὁ ληξίρχος διαβιβάζει τὴν ἀποβιωτήριον πράξιν εἰς τὸν

77. Ὁ εἰρημένος ἱερεὺς ἢ ἱερουργός, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τῆς ἀποβιωτήριου πράξεως, στέλλει ἀπαράλλακτον ἀντίγραφον ταύτης, ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ, ἐπὶ ἀσήμου χάρτου εἰς τὸν ληξίρχον, ὅστις τὸ μεταγράφει παρὲς εἰς τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τούτῳ ἡ κυβερνήσις τῷ δίδει, τηρῶν τὰς διαλαμβανόμενας εἰς τὸ ἄρθρον 64 διχτυπώσεις. Ἡ ρηθεῖσα προθεσμία διπλασιάζεται διὰ τὰς εἰς τοὺς παρὰκειμένους σκοπέλους συμβαινούσας ἀποβιώσεις.

Ὅταν ἐκ τῆς ἀποβιωτήριου πράξεως προκύπτῃ, ὅτι ὁ ἀποθνήσκων κατῶκει εἰς ἄλλην νῆσον, ὁ ληξίρχος διαβιβάζει παρὲς ἀντίγραφον εἰς τὸν τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθνήσκοντος ληξίρχον, ὁ ὁποῖος τὸ μεταγράφει ἀνυπερθέτως εἰς τὰ βιβλία του.

τῆς τελευταίας κατοικίας τοῦ ἀποβιώσαντος ληξίαρχον, ὅστις τὴν κατὰ χωρίζει εἰς τὰ βιβλία.

78. Ὅταν ὑπάρχωσι σημεῖα ἢ ἐνδείξεις βιαίου θανάτου, ἢ ἄλλα περιστατικὰ παρέχοντα ἀφορμὴν εἰς τοιαύτην ὑπόνοιαν, δὲν πρέπει νὰ γίνηται ἐνταφιασμός, πρὶν ὁ ἀρμόδιος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, βοηθούμενος παρὰ ἱατροῦ ἢ χειρουργοῦ τινός, συντάξῃ, ἔκθεσιν περὶ τῆς κατὰστάσεως τοῦ νεκροῦ καὶ τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν περιστάσεων, προσέτι δὲ καὶ περὶ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἤθελε δυνήθῃ νὰ συλλέξῃ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ πατρωνύμου, τῆς ἡλικίας, τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς κατοικίας τοῦ τεθνεῶτος.

79. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος χρεωστεῖ νὰ στείλῃ παρευθὺς εἰς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ἐνθα συνέβη ἡ ἀποβίωσις, ὅλας τὰς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ περιεχομένης πληροφορίας, καὶ κατ' αὐτὰς συντάσσεται ἡ ἀποβιωτῆριος πράξις.

78. Ἐὰν ἡ ἀποβίωσις συμβῇ εἰς νοσοκομεῖα, ἢ ἄλλους δημοσίους οἴκους, οἱ προϊστάμενοι, οἱ διευθυνταί, οἱ διοικηταί, ἢ οἱ ἐπιστάται αὐτῶν, οφείλουν νὰ εἰδοποιήσωσιν ἐντὸς εἰκοσι-τεσσάρων ὥρων τὸν ληξίαρχον, ὅστις μεταβαίνει ἐκεῖ διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀποβιώσεως, καὶ συντάττει τὴν πράξιν κατὰ τὸ προηγουμένον ἔρθρον, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν γενομένων εἰς αὐτὸν διχδηλώσεων, καὶ τῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἤθελε λάβει.

Εἰς τὰ εἰρημένα νοσοκομεῖα καὶ οἴκους κρατοῦνται βιβλία πρὸς ἐγγράφην τῶν διχδηλώσεων καὶ πληροφοριῶν τούτων.

Ὁ ληξίαρχος διχδιβάλλει τὴν ἀποβιωτῆριον πράξιν εἰς τὸν τῆς τελευταίας κατοικίας τοῦ ἀποβιώσαντος ληξίαρχον, ὅστις τὴν ἐγγράφει εἰς τὰ βιβλία.

79. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἀστυνομία χρεωστεῖ νὰ στέλλῃ, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως θανατικῆς τινος ἀποφάσεως εἰς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ὅπου ὁ καταδικασθεὶς ὑπέστη τὴν καταδίκην, ὅλας τὰς ἐν τῷ ἔρθρῳ 75 διχλαμβα-νομένης πληροφορίας, καὶ κατ' αὐτὰς συντάσσεται ἡ ἀποβιω-τῆριος πράξις. ΓΛΚ. 83.

Ὁ ληξίαρχος στέλλει ἀντίγραφον ταύτης τῆς πράξεως εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθανόντος, ἂν εἶναι γνωστή· τοῦτο δὲ τὸ ἀντίγραφον καταχωρίζεται εἰς τὰ βιβλία.

80. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἀστυνομία χρεωστεῖ νὰ στέλῃ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως θανατικῆς τινος ἀποφάσεως εἰς τὸν ληξίαρχον τοῦ τόπου, ὅπου ὁ καταδικασθεὶς ὑπέστη τὴν καταδίκην, ὅλας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 76 διαλαμβανόμενας πληροφορίες, καὶ κατ' αὐτάς συντάσσεται ἡ ἀποβιωτῆριος πράξις.

81. Ὅταν ἡ ἀποβίωσις συμβῇ εἰς εἰρκτὴν, ἢ οἶκον φυλακίσεως, ἢ κρατήσεως, οἱ δεσμοφύλακες, ἢ οἱ φύλακες εἰδοποιοῦν ἀμέσως περὶ τούτου τὸν ληξίαρχον, ὅστις μεταβαίνει ἐκεῖ, ὡς εἴρηται εἰς τὸ ἄρθρον 77, καὶ συντάττει τὴν ἀποβιωτῆριον πράξιν.

82. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐκτελέσεως θανατικῆς ἀποφάσεως, βιαίου θανάτου, ἢ ἀποβιώσεως ἐντὸς εἰρκτῆς, οἴκου φυ-

80. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἐκτελέσεως θανατικῆς τινος ἀποφάσεως βιαίου θανάτου, ἢ ἀποβιώσεως ἐντὸς εἰρκτῆς, οἴκου φυλακίσεως, ἢ κρατήσεως, οὐδεμίᾳ τῶν περιστάσεων, τούτων σημειοῦται εἰς τὰ βιβλία, αἱ δὲ ἀποβιωτῆριοι πράξεις συντάττονται ἀπλῶς κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 75 διαγεγραμμένους τύπους. ΓλΚ. 85.

81. Ἐὰν συμβῇ ἀποβίωσις εἰς θλασσοπορίαν, συντάσσεται ἡ πράξις ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, παρόντων δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἢ ἐν ἑλλείψει τούτων, ἐκ τοῦ πληρώματος. Ἡ πράξις αὕτη συντάττεται παρὰ τοῦ πλοίαρχου, τοῦ γραφέως, ἢ τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ πλοίου. Ἡ ἀποβιωτῆριος πράξις ἐγγράφεται εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ναυτολογίου. ΓλΚ. 86.

82. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον ἤθελε καταπλεύσει, εἴτε διὰ νὰ ἀγκυροβολήσῃ, εἴτε δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ ἀφοπλισμοῦ αἰτίαν, ὁ πλοίαρχος, γραφεὺς, κυβερνήτης, ἢ ιδιοκτήτης, οἱ συντάξαντες ἀποβιωτηρίους πράξεις, ὀφείλουσιν νὰ καταθέσωσι δύο ἀντίγραφα αὐτῶν εἰς τὸ ὑ-

λακίσσεως, ἢ κρητήσεως, οὐδεμία τῶν περιστάσεων τούτων σημειοῦται εἰς τὰ βιβλία, αἱ δὲ ἀποβιωτῆριοι πράξεις συντάσσονται ἀπλῶς κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 76 ὠρισμένους τύπους.

83. Ἐὰν συμβῇ ἀποβίωσις κατὰ θαλασσοπορίαν, συντάσσεται ἡ πράξις ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, παρόντων δύο μαρτύρων ἐκ τῶν ἄξιωματικῶν τοῦ πλοίου, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων, ἐκ τοῦ πληρώματος. Ἡ πράξις αὕτη συντάσσεται παρὰ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ γραφέως, τοῦ κυβερνήτου ἢ τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ πλοίου, καὶ ἐγγράφεται εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ναυτολογίου.

84. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου τὸ πλοῖον ἤθελε καταπλεύσει, εἴτε διὰ ν' ἀγκυροβολήσῃ, εἴτε δι' οἰανδήποτε ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ ἀφοπλισμοῦ αἰτίαν, ὁ πλοίαρχος, ὁ γραφεύς, ὁ

γειονομεῖον, ἂν ὁ λιμὴν εἶναι ἰόνιος, εἶδε μὴ παρὰ τῷ προξένῳ ἢ ὑποπροξένῳ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου Βασιλέως· ὅπου ὁμως δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι πράκτορες, εἰς τὴν ἐπιχώριον ἀρχήν.

Τὸ ἐν τῶν ἀντιγράφων τούτων μένει κατατεθειμένον εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προξένου ἢ ὑποπροξένου, καὶ τὸ ἄλλο διαβιβάζεται εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν τοῦ ὑγειονομείου, ὅστις στέλλει ἀντίγραφον ἐκάστης τῶν εἰρημένων πράξεων, ἐπικυρωμένον παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθανόντος.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο καταχωρίζεται ἀνυπερθέτως εἰς τὰ βιβλία κατὰ συνέχειαν καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῶν φύλλων, γινομένης ἀπλῆς μνείας εἰς τὸ φύλλον τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου. ΓΛΚ. 87 § 1.

83. Ὅταν τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ εἰς τὸν πρὸς ἀφοπλισμὸν λιμένα, τὸ ναυτολόγιον κατατίθεται εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, καὶ ἐνεργεῖται ὅ,τι διατάττει τὸ προηγούμενον ἄρθρον. ΓΛΚ. 87 § 2.

84. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑπήκοος ἰόνιος ἀποβιώσῃ ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, ὁ ληξίαρχος χρεωστεῖ νὰ διαβιβάσῃ παρευθὺς ἀντίγραφον τῆς ἀποβιωτῆριου πράξεως πρὸς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθανόντος· οὗτος δὲ ὁ ληξίαρχος παρευθὺς καταχωρίζει αὐτὸ τὸ ἀντίγραφον εἰς τὰ βιβλία.

κυβερνήτης, ἢ ἰδιοκτῆτης, οἱ συντάξαντες ἀποβιωτηρίους πράξεις. χρεωστοῦν νὰ καταθέσωσι δύο ἀπαράλλακτα ἀντίγραφα αὐτῶν παρὰ ταῖς ἐν τῷ ἄρθρῳ 67 ἀναφερομέναις ἀρχαῖς, καὶ ὁποῖαι ἐνεργοῦσιν ὅ,τι τὸ αὐτὸ ὁρίζει.

Ὅταν τὸ πλοῖον καταπλεύσῃ, εἰς τὸν πρὸς ἀφοπλισμὸν λιμένα, κατατίθεται τὸ ναυτολόγιον εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, καὶ ἐνεργεῖται ὅ,τι ὁρίζει τὸ ἄρθρον 68.

85. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑπήκοος Ἰόνιος ἀποβιώσῃ ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, ὁ ληξίαρχος χρεωστεῖ νὰ διαβιβάσῃ παρευθὺς ἀντίγραφον τῆς ἀποβιωτηρίου πράξεως εἰς τὸν τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθνήσκοντος ληξίαρχον, ὅστις καταχωρίζει αὐτὸ παρευθὺς εἰς τὰ βιβλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς διορθώσεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων.

86. Γενομένης αἰτήσεως περὶ διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀκούσαν προηγουμένως τὸν Εἰσαγγελέα· ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη εἶναι ἐρρίσιμος.

Οἱ ἐνδικοφερόμενοι κελοῦνται, ἐὰν εἴναι χρεῖα.

85. Ὅταν ἐκ τοῦ ἐγγράφου δι' οὗ ὁ ἱερεὺς ἢ ἄλλος ἱεραὺργὸς διαβιβάζει εἰς τὸν ληξίαρχον τὸ ἀντίγραφον τῆς ἀποβιωτηρίου πράξεως, ἤθελε προκύψῃ, ὅτι εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος προσκαλοῦνται ἀνήλικες, ἢ ἄφροντοι, ὁ ληξίαρχος αὐτὸς ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ παρευθὺς τοῦτο εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως οὗτος δυνήθῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς διορισμὸν ἐπιτρόπων, χρείας κελούσης, καὶ ἐξασφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τῶν ἀφάντων, ὡς δικτάττει ὁ νόμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς διορθώσεως τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων,

86. (*) Γενομένης αἰτήσεως περὶ διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως, ἀποφασίζει περὶ τούτου τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀκούσαν προηγουμένως τὸν εἰσαγγελέα· ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη εἶναι ἐρρίσιμος.

87. Ἡ διορθωτικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἐνδιαφερομένων τῶν μὴ αἰτησάντων αὐτήν, ἢ μὴ κληθέντων.

88. Ὁ ληξίαρχος ἐγγράφει εἰς τὰ βιβλία τὰς διορθωτικὰς ἀποφάσεις ἅμα τὰς λήξεις· καὶ γίνεται τοῦτου μνεία εἰς τὸ περιθώριον τῆς μεταρρυθμισθείσης πράξεως.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ τῆς κατοικίας. (*)

89. (*) Ἡ κατοικία πικνὺς ἰονίου, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν πολιτικῶν δικαιοματίων, εἶναι ὁ τόπος, ἐνθὰ ἔχει τὸ κύριον κατὰστημά του.

Πᾶς ἄλλος τόπος οἰκήσεως αὐτοῦ εἶναι ἀπλὴ διαμονή. ΓλΚ. 102.

90. (*) Μεταβάλλει τις κατοικίαν, ὅταν μεταβῇ πραγματικῶς νὰ οἰκίσῃ εἰς ἄλλον τόπον, μὲ πρόθεσιν νὰ στερεωσῇ αὐτόθι τὸ κύριον κατὰστημά του. ΓλΚ. 103.

91. (*) Ἡ πρόθεσις αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ρητῆς δηλώσεως, γινομένης εἰς τὸ ἐπαρχεῖον τῆς οἰκείας νήσου· ἐὰν δὲ ὁ ἐγκαταλειπόμενος τόπος, καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον μετατίθε-

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι καλοῦνται χρείας καλούσης. ΓλΚ. 99.

87. Ἡ διορθωτικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται ποτὲ ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἐνδιαφερομένων τῶν μὴ αἰτησάντων αὐτήν, ἢ μὴ κληθέντων. ΓλΚ. 100.

88. Ἡ διόρθωσις ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ ληξίαρχου.

Πρὸς τοιοῦτο τέλος αἱ διορθωτικαὶ ἀποφάσεις ἐγγράφονται εἰς τὰ ἐν χρῆσει ἀναφορικὰ βιβλία· ἅμα διὰβιβασθῶσιν εἰς τὸν ληξίαρχον, καὶ ἀνυπερθέτως ἢ ἀντιστοιχοῦσα σημειώσεις γίνονται εἰς τὸ περιθώριον τῆς διορθωθείσης πράξεως, κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 53 διατάξεις. ΓλΚ. 101.

(*) Τὰ περὶ κατοικίας ἄρθρα 89 - 98 (πλὴν τοῦ 96) δὲν ἰσχύουσιν ἄτε τοῦ θέματος τοῦτου ρυθμιζομένου ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἑλλήν. Νόμων (Πολ. Δικ. § 16—Νόμος 29 Ὀκτ. 1856 ἄρθρ. 91—94.

ται ἡ κατοικία, ὑπάγωνται εἰς δύο δίκρορα ἐπρχεῖα, ἡ εἰρημένη δηλωσις πρέπει νὰ γενῇ εἰς ἀμρότερα. Γλκ. 104.

92. (*) Ἐν ἐλλείψει ρητῆς δηλώσεως, ἡ ἀπόδειξις τῆς προθέσεως ἐξαρθᾷ ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Γλκ. 105.

93. (*) Ὁ διορισθεὶς εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν δικηγρεῖ τὴν πρῶτην αὐτοῦ κατοικίαν, ἂν δὲν ἐδήλωσε πρόθεσιν ἐνκντίαν. Γλκ. 106.

94. (*) Γυνὴ ὑπανδρος δὲν ἔχει ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κατοικίαν.

Ὁ μὴ χειράρετος ἀνῆλις ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὸν πατέρα, ἡ τὸν ἐπίτροπον κατοικίαν· ὁ δὲ ἀπηγορευμένος ἐνῆλις ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὸν ἐπίτροπόν του κατοικίαν. Γλκ. 108.

95. (*) Ἐνήλικες ὑπηρετοῦντες, ἡ ἐργαζόμενοι συνήθως παρ' ἄλλω τινί, ἔχουσι τὴν αὐτὴν κατοικίαν μὲ ἐκείνους παρὰ τοῖς ὁποίοις ὑπηρετοῦσιν ἡ ἐργάζονται, ὅταν κατοικῶσι μετ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ.

96. Ἡ κατοικία τοῦ ἀποθανόντος προσδιορίζει τὸν τόπον, ὅπου ἄρχετα ἡ κληρονομία. Γλκ. 109.

97. (*) Ὅταν ἐν τινὶ πράξει τὰ μέρη, ἡ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἐκλέξωσι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τυχύτης τῆς πράξεως κατοικίαν εἰς τόπον ἄλλον παρὰ τὸν τῆς προγμκτικῆς κατοικίας των, αἱ ἀφορώσκι τὴν πρᾶξιν αὐτὴν κλήσεις, αἰτήσεις καὶ ἀναφορικαὶ διαδικασαὶ δύνανται νὰ γενῶσιν εἰς τὴν ἐκλεχθεῖσαν κατοικίαν, καὶ παρὰ τῷ ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ δικαστῇ. Γλκ. 111.

98. (*) Αἱ διαλαμχνόμεναι εἰς τοῦτον τὸν τίτλον δικτάξεις ἐφαρμόζονται ὡσαύτως εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου Βασιλέως, καὶ εἰς τοὺς ἀλλοδαπούς, τοὺς γενομένους δεκτοὺς παρὰ τῆς κυβερνήσεως νὰ κατστήσωσι τὴν κατοικίαν των εἰς τὸ ἰόνιον κράτος.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Περὶ τῶν ἀφάντων. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τεκμήρια ἀφανείας.

99. Τεκμαίρεται ἄφαντος, ὅστις ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς κο-

(*) Ὁ τίτλος περὶ ἀφάντων ἰσχύει, ἅτε τοῦ θέματος μὴ ρυθμιζομένου ὑπὸ νεωτέρων Ἑλλ. Νόμων.

τοικίας του, ἢ τῆς δικμονῆς του, χωρὶς νὰ ἔχῃ νόμιμον ἐπίτροπον, καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις.

100. Ἄν εἶναι ἀνάγκη νὰ ληθῇ πρόνοια περὶ τῆς διαχειρίσεως ὅλης ἢ μέρους τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν τις τεκμαιρόμενος ἄφρωντος, λαμβάνεται ἡ πρόνοια αὕτη ἐπὶ αἰτήσῃ τῶν μερῶν, τὰ ὅποια ἔχουσι περὶ τούτου συμφέρον ἤδη γεγεννημένον καὶ παρόν. ΓλΚ. 112.

101. Τὸ πρωτοδικεῖον τῆς κοικίας τοῦ τεκμαιρομένου ἄφραντου, ἢ ἐκεῖνο τῆς τελευταίας δικμονῆς του, ἂν ἡ κοικία ἤθελεν εἰσθαι ἄγνωστος, ἀποφασίζει περὶ τῶν τεκμηρίων τῆς ἀφανείας γενομένης δὲ ταύτης δεκτῆς, ἕκαστον πρωτοδικεῖον ἀποφασίζει περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ νήσῳ κειμένης περιουσίας τοῦ τεκμαιρομένου ἄφραντου.

102. Τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ προηγούμενου ἄρθρου διορίζει, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐπισπεύσαντος μέρους, ἐπίτροπον προσωρινὸν διὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς τεκμαιρομένους ἄφραντους εἰς ἀπογραφάς, λογαριασμούς, δικνομάς, καὶ ἐκκαθαρίσεις παντὸς εἴδους, εἰς τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἤθελον ἔχει συμφέρον γεγεννημένον πρό, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἀφανεϊάν των, καὶ ὅλοι ἢ μέρος τῶν ἄλλων ἐνδιαφερομένων ἤθελον νὰ ἐνεργηθῶσι τοιαῦται πράξεις.

Ἄμα γενῇ ὁ διορισμός, ἢ τὸ πολὺ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, πρέπει νὰ ἐπιχειρηθῇ ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀπογραφῶν δι' ἐνὸς συμβολαιογράφου καὶ δύο μαρτύρων, οἵτινες τὰς ὑπογράφουσιν. ΓλΚ. 113.

103. Ὁ εἰσαγγελεὺς χρεωστεῖ ἰδίως νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ συμφέροντα τῶν τεκμαιρομένων ἄφραντων, καὶ γνωμοδοτεῖ εἰς ὅλας τὰς αἰτήσεις, ὅσαι τοὺς ἀποβλέπουσιν· αὐτὸς δύναται νὰ παρεμβῇ καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀπογραφῶν. ΓλΚ. 114.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς κηρύξεως τῆς ἀφανείας.

104. Ὅταν τις δὲν φαίνεται πλέον εἰς τὸν τόπον τῆς κοικίας του, ἢ τῆς δικμονῆς του, καὶ εἰς διάστημα τεσσάρων

εἰδῶν οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις, οἱ ἔχοντες δικαιοματία πηγάζοντες ἐκ τῆς ἀποδιδώσεως τοῦ ἀφάντου, καὶ συμφέρον νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν προσωρινὴν δικακτοχὴν τῶν τοιοῦτων δικαιομάτων, δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ πρωτοδικαίου τῆς κατοικίας τοῦ ἀφάντου, ἢ παρ' ἐκείνου τῆς τελευταίας διαμονῆς του, ἐὰν ἡ κατοικία ᾗ θέλεν εἶσθαι ἄγνωστος, νὰ κηρυχθῇ ὁ ἀφάνεια. ΓΛΚ. 115.

105. Ἄν ὁ ἀφάντος ἀφῆκε νόμιμον ἐπίτροπον, δὲν δύναται νὰ γενῇ αἰτήσεις περὶ κηρύξεως τῆς ἀφανείας, πρὶν παρέλθωσι δεκα ὀλόκληρα ἔτη, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἐξέλιπεν, ἢ ἀπὸ τῆς τῶν τελευταίων περὶ αὐτοῦ εἰδήσεων. ΓΛΚ. 121.

106. Τὸ αὐτὸ ἔχει χωρὶν, ὅταν πύσις ἢ ἐπιτροπεία, καὶ τότε μέχρις οὗ δὲν παρέλθῃ ἢ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον τεταγμένη δεκαετία, λαμβάνεται φροντὶς περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀφάντου, ὡς εἴρηται ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ παρόντος τίτλου. ΓΛΚ. 122.

107. Πρὸς βεβαιώσιν τῆς ἀφανείας, τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσχθέντων ἐγγράφων διατάττει νὰ γενῇ ἀνάκρισις κατ' ἀντιβολίαν τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας, καὶ εἰς τὸν τῆς διαμονῆς, ἐὰν ἐκεῖνος εἴναι διάφορος τοῦτου. ΓΛΚ. 116.

108. Τὸ δικαστήριον δικάζον ἐπὶ τῆς αἰτήσεως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους τῆς ἀφανείας καὶ τὰ ἄλλα αἰτια, τὰ ὅποια δυνατὸν ἡμποδίσαν πᾶσαν εἰδήσιν περὶ τοῦ τεκμαυρομένου ἀφάντου. ΓΛΚ. 117.

109. Δὲν ἐκδίδεται ἡ κηρύπτουσα τὴν ἀφανείαν ἀπόφασις, πρὶν παρέλθῃ ἓν ἔτος, ἀπ' οὗ διετάχθη ἡ ἀνάκρισις. ΓΛΚ. 119.

110. Ὁ εἰσαγγελεὺς στέλλει εἰς τὴν κυβέρνησιν πᾶσαν πρᾶξιν ἢ ἀπόφασιν ἀφορῶσαν ἀφάντους, ἅμα ἐκδοθῇ, ἡ δὲ κυβέρνησις διατάττει νὰ καταχωρισθῇ αὕτη τρις κατὰ συνέχειαν εἰς τὴν ἰόνιον ἐφημερίδα. ΓΛΚ. 118.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφανείας.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφανείας ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τὰ ὅποια ὁ ἄφαντος κατέχει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλείψεως του.

111. Οἱ ἱκανοὶ πρὸς τὸ κληρονομεῖν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἀρχάντου, ἢ τῶν τελευταίων περὶ αὐτοῦ εἰδήσεων, δύνανται, δυνάμει τῆς ἀπορρινομένης τὴν ἀφανεῖαν τελεσιδίκου ἀποφάσεως, νὰ ἐγκατασταθῶσιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον τὴν ἐξέδωκεν, εἰς τὴν προσωρινὴν δικακτοχὴν τῆς περιουσίας, ἣτις ἀνῆκεν εἰς τὸν ἄφαντον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπομακρύνσεώς του, ἢ τῶν τελευταίων περὶ αὐτοῦ εἰδήσεων, δίδοντες ἐγγύησιν πρὸς ἀσφάλειαν τῆς διαχειρίσεώς των.

Ἄν δὲν δύνανται νὰ δώσωσι τὴν ἐγγύησιν ταύτην, ἐνεργοῦνται τὰ ὠρισμένα εἰς τὸ ἔθρονον 48ῶ ἀριθ. 2, καὶ 486 προσυλλακτικὰ μέτρα.

Οἱ ἀνειρημένοι δύνανται συγχρόνως νὰ ζητήσωσι τὴν κήρυξιν τῆς ἀφανείας, καὶ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν προσωρινὴν δικακτοχὴν· εἰς ταύτην δὲ περὶστασιν ἀπορριπτεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἢ τε εἰς δικακτοχὴν ἐγκατάστασις, καὶ ἡ οὐσίᾳ τῆς περὶ κηρύξεως τῆς ἀφανείας αἰτήσεως. ΓΛΚ. 120.

112. Ὅταν οἱ ἱκανοὶ πρὸς τὸ κληρονομεῖν ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν προσωρινὴν δικακτοχὴν, ἢ ὑπάρχουσα τυχὸν δικηλική τοῦ ἀρχάντου ἀνοίγεται κατ' αἰτήσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως· οἱ δὲ κληροδόχοι, δωρεοδοχοὶ καὶ οἱ ἔχοντες ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀρχάντου δικαιώματα, ἐξαρτῶμενα ἐκ τῆς ἀποδιώσεως αὐτοῦ, δύνανται νὰ τὰ ἐνεργήσωσι προσωρινῶς δίδοντες ἐγγύησιν. ΓΛΚ. 123

113. Ἐὰν δὲ οἱ ἱκανοὶ πρὸς τὸ κληρονομεῖν δὲν ᾔθελον ζητήσει νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς προσωρινὴν δικακτοχὴν, οἱ ἔχοντες δικαιώματα ἐξαρτῶμενα ἐκ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ ἀρχάντου, δύνανται, κλητεύοντες καὶ αὐτοὺς, ν' ἀποταθῶσι πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ νὰ τύχωσι τῆς κηρύξεως τῆς ἀφανείας, τῆς ἀνοίξεως τῆς δικηλικῆς τοῦ ἀρχάντου, καὶ τῆς δι' ἐγγύη-

σεως ἐγκαταστάσεως εἰς προσωρινὴν διακκοχὴν τῶν δικαιωμάτων των.

114. Ἡ προσωρινὴ διακκοχὴ εἶναι ἀπλὴ παρακαταθήκη, δίδουσα εἰς τοὺς ἀπολαβόντας αὐτήν. τὴν διαχειρίζονται τῆς περιουσίας τοῦ ἀφάντου, καὶ καθιστῶσα αὐτοὺς ὑπολογους πρὸς ἐκείνον, ἂν ἀναφανῇ, ἢ ληθῶσι περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις. ΓλΚ. 125.

115. Οἱ τυχόντες τῆς εἰς προσωρινὴν διακκοχὴν ἐγκαταστάσεως χρεωστοῦν νὰ προκαλέσουν τὴν ἀπογραφὴν τῶν κινητῶν καὶ τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀφάντου, ἥτις γίνεται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως.

Τὸ δικαστήριον τῆς νήσου, ἔνθα κεῖνται τὰ κτήματα, διατάττει, χρεῖας καλούσης, τὴν πώλησιν ὅλων ἢ μέρους τῶν κινητῶν. Ἐν περιπτώσει πώλησεως πρέπει νὰ κατασταθῶσιν ἐνεργὰ ἢ τε τιμὴ καὶ οἱ λήξαντες καρποὶ. Οἱ τυχόντες τῆς εἰς προσωρινὴν διακκοχὴν ἐγκαταστάσεως δύνανται νὰ ζητήσουν πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν, νὰ γενῇ παρὰ δύοπραγματογνομόνων, διοριζομένων παρὰ τοῦ εἰρημένου πρωτοδικείου, ἐπίσκεψις τῶν ἀκινήτων πρὸς βεβαίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῶν. Ἡ ἐκθεσις τῶνπραγματογνομόνων, τὴν ὁποῖαν οὗτοι ὀφείλουν νὰ ὀρκίζωνται, ἐπικυροῦται παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. ΓλΚ. 126.

116. Οἱ ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν διακκοχὴν χρεωστοῦν, ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγένετο ἡ ἀπογραφὴ, νὰ καταστήσωσιν ἐνεργὸν τὴν ἐκ τῆς πώλησεως τῶν κινητῶν τιμὴν, τὰς ποσότητας τὰς παρ' αὐτῶν ὀφειλουμένας καὶ εἰσπραξιμούς γενομένας, καθ' ὃν χρόνον ἐγκατεστάθησαν εἰς προσωρινὴν διακκοχὴν, καὶ τοὺς λήξαντας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καρπούς.

Οἱ δὲ λήξαντες καρποὶ μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς διακκοχὴν, καὶ τὰ εἰσπραχθέντα κεφάλαια μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, πρέπει νὰ γίνουν ἐνεργὰ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως.

Ἀφοῦ παρέλθωσιν αἱ εἰρημέναι προθεσμίαι, οἱ ἐγκατασταθέντες εἰς διακκοχὴν εἶναι αὐτοδικαίως ὑπόχρεοι νὰ πληρώσωσι τόκον ἐξ τοῖς ἑκατὸν διὰ τὰ κεφάλαια τὰ μείναντα ἄεργα· ἡ ὑποχρέωσις δὲ αὕτη παύει, ἐφ' ἧς ἡμέρας τὰ καταθέ-

σωσιν εἰς τὸ ἀγχοεργόν δανειστήριον τῆς οἰκείας νήσου, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιούτου, εἰς τὸ τοπικὸν ταμεῖον. ΓΛΚ. 127.

117. Ὅσοι διὰ τῆς εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν ἐγκαταστάσεως νεμηθῶσι τὴν περιουσίαν τοῦ ἀφάντου, εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν μόνον τὸ πέμπτον τῶν καρπῶν, ἂν ἐμρχνισθῇ πρὸ τῆς συμπληρώσεως δεκαπέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλείψεως του· μόνον δὲ τὸ δέκατον, ἂν ἐπανέλθῃ μετὰ δεκαπενταετίαν. Μετὰ τριακονταετίαν ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς ἀφανείας ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ἡ ὁλότης τῶν καρπῶν.

118. Ὁ νομίμως προσκληθεὶς καὶ μὴ συνελθὼν μετὰ τῶν ἄλλων ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν ἐγκαταστάσεως, οὐδὲν δικαίωμα μερίδος ἔχει ἐπὶ τῶν καρπῶν.

119. Οἱ ἐγκατασταθέντες εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν ὑποκείνται κατ' ἴσιν ἀναλογίαν τοῦ ἐκ τῶν καρπῶν κέρδους εἰς μόνον τὰ δικτηρητικὰ ἔξοδα, ὡς ὀρίζουσι τὰ ἀρθρ. 488 καὶ 489.

120. Δὲν δύνανται ν' ἀπαλλοτριώσουν, οὐδὲ νὰ ὑποθηκέυσουν τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀφάντου οἱ διακκατέχοντες αὐτὰ λόγῳ ἐγκαταστάσεως εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν. ΓΛΚ. 128.

121. Ἄν ἡ ἀφάνεια διήρκεσεν ἐπὶ τριάκοντα συνεχῆ ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν ἐγκαταστάσεως, ἢ ἂν συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀφάντου, αἱ ἐγγυήσεις λύονται· πάντες δὲ οἱ ἔχοντες δικαίωμα δύνανται νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ πρωτοδικείου νὰ διαμερισθῇ ἡ περιουσία τοῦ ἀφάντου, καὶ ν' ἀποφαισθῇ ἡ εἰς ὀριστικὴν διακκατοχὴν ἐγκατάστασις. ΓΛΚ. 129.

122. Ἡ κληρονομία τοῦ ἀφάντου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βεβαιωθείσης ἀποδιώσεώς του, ὑπὲρ τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἱκανῶν πρὸς τὸ κληρονομεῖν. Οἱ δὲ νεμηθέντες τὴν περιουσίαν τοῦ ἀφάντου χρεωστοῦν νὰ τὴν ἀποδώσουν, ἐξαιρουμένων τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἀπέκτησαν δυνάμει τοῦ ἀρθρου 117. ΓΛΚ. 130.

123. Ἐὰν διαρκούτης τῆς προσωρινῆς εἰς διακκατοχὴν ἐγκαταστάσεως ἀναφρῇ ὁ ἀφάντος, ἢ βεβαιωθῇ ἡ ὑπαρξίς του, αἱ συνέπειαι τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκήρυξε τὴν ἀφάνειαν, παύουν, ἐνεργουμένων δὲ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, χρείας

καλούσης, τῶν περὶ διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ συντηρητικῶν μέτρων, τῶν διαγραφέντων εἰς τὸ α' κεφάλαιον τοῦ παρόντος τίτλου. ΓΛΚ. 131.

124. Ἐὰν ἀναφανῇ ὁ ἄφαντος ἢ ἡ ὑπερξίς τοῦ βεβαιωθῆ καὶ μετὰ τὴν εἰς ὀριστικὴν διακκατοχὴν ἐγκατάστασιν, ἀνακατὰ τὰ κτήματά τοῦ καθ' ἣν εὐρίσκονται κατάστασιν, τὴν τιμὴν τῶν τυχόν ἀπαλλοτριωθέντων, ἢ τὰ διὰ τῆς τιμῆς ταύτης ἀποκτηθέντα κτήματα. ΓΛΚ. 132.

125. Τὰ τέκνα καὶ οἱ κατιόντες τοῦ ἀφάντου δύνανται ὡσαύτως, ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ὀριστικὴν διακκατοχὴν ἐγκαταστάσεως, νὰ ζητήσωσιν τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων αὐτοῦ, ὡς ὀρίζει τὸ προηγούμενον ἄρθρον. Τὰ τριάκοντα ταῦτα ἐτη συνιστῶσιν ἀπλὴν ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν ὠριμμένην ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ ὅχι συνήθη παρκαρχοχὴν. Οἱ εἰρημένοι δεν χρεωστοῦν ν' ἀποδείξωσι τὸν θάνατον τοῦ ἀφάντου, ἀλλὰ μόνον τὴν υἰότητά των. ΓΛΚ. 133.

126. Πᾶς ἄλλος διατεινόμενος, ὅτι εἶναι κληρονόμος, μὴ ὦν μήτε υἱὸς μήτε κατιῶν τοῦ ἀφάντου, δύναται, μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐγκατάστασιν εἰς διακκατοχὴν, νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀφάντου, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 124, ἀλλ' ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀφάντου, ἢ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἐγγύτητα τῆς συγγενείας τοῦ.

Ἡ ἀγωγή αὕτη παρκαρχάζεται ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν, λογιζομένων ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποδειχθῇ ὁ θάνατος τοῦ ἀφάντου. (*)

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

126. Πᾶς ἄλλος διατεινόμενος, ὅτι εἶναι κληρονόμος, μὴ ὦν μήτε υἱὸς μήτε κατιῶν τοῦ ἀφάντου, δύναται, μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐγκατάστασιν εἰς διακκατοχὴν, νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀφάντου κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 124, ἀλλ' ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀφάντου, καὶ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἐγγύτητα τῆς συγγενείας τοῦ.

127. Τὰ ἐξοδα πάσης δικδικασίας, ἀφορώσης τὴν κήρυξιν τῆς ἀφανεύσεως, καὶ τὴν εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν ἐγκατάστασιν, τὰς ὁποίας ἐπέτυχεν ὁ ἔχων δικαίωμα, ὡς καὶ τὰ ἐνεκκ αὐτῶν γενόμενα ἐξοδα, μένουσιν εἰς βάρος τοῦ ἀφάντου.

128. Μέχρις οὐ οἱ ἱκανοὶ πρὸς τὸ κληρονομεῖν δὲν ἐγκατασταθῶσιν εἰς προσωρινὴν διακκατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀφάντου, οἱ ἐνδικαφερόμεγοι κατὰ τὸ ἄρθρον 100 δύνανται πάντοτε νὰ ζητήσωσι τὰ συντηρητικὰ μέτρα, τὰ ὅποια διαλαμβάνονται εἰς τὸ α' κεφάλαιον τοῦ παρόντος τίτλου.

129. Μετὰ τὴν ἀπόφασιν, τὴν κηρύξασαν τὴν ἀφάνειαν, ὁ ἔχων ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ ἀφάντου δὲν δύναται νὰ τὰς ἐνεργήσῃ εἰμὴ κατὰ τῶν ἐγκατασταθέντων εἰς τὴν διακκατοχὴν. ΓΛΚ. 134.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφανεύσεως ὡς πρὸς τὰ τυχαῖα δικαίωματα, τὰ ὅποια δύνανται ν' ἀνήκωσι, εἰς τὸν ἀφάντον.

130. Πᾶς ὁ ἀπαιτῶν δικαίωμα ἀνήκον εἰς ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερξίς ἀγνοεῖται, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπῆρχεν, ὅτε τὸ δικαίωμα ἀνεφύη· χωρὶς τῆς ἀποδείξεως ταύτης ἡ αἵτησις εἶναι ἀπαραδέκτος. ΓΛΚ. 135.

131. Ἀρχομένης κληρονομίας, εἰς ἣν καλεῖται τις τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερξίς δὲν εἶναι ἀνεγνωρισμένη, αὕτη περιέρχεται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκείνους μετὰ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἤθελεν ἔχει δικαίωμα νὰ συνέλθῃ, ἢ εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤθελεν ἀνήκει ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ. ΓΛΚ. 136.

132. Αἱ δικτάξεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων ἐνεργεῦνται ἄνευ βλάβης τῆς περὶ ἀπαιτήσεως κληρονομίας ἀγωγῆς, καὶ τῶν ἄλλων δικαιωμάτων, τῶν εἰς τὸν ἀφάντον, ἢ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ δικαιοδόχους αὐτοῦ ἀνηκόντων, τὰ ὅποια δὲν σθένουνται, εἰμὴ διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ πρὸς παραγραφὴν ὥρισμένου χρόνου. ΓΛΚ. 137.

Ἡ ἀγωγὴ αὕτη παραγράφεται ἐντὸς τριάκοντα ἔτων, λογιζομένων ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀποδειχθῇ ὁ θάνατος.

133. Ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους περιῆλθον τὰ δικαιώματα καὶ αἱ κληρονομίαι, περὶ ὧν εἴρηται εἰς τὰ ἄρθρα 130 καὶ 131, ὀφείλουν νὰ προκαλέσωσιν ἀπογραφὴν καὶ περιγραφὴν τῆς εἰς αὐτοὺς περιελθούσης περιουσίας κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθ. 115· οἱ αὐτοὶ δὲ ὀφείλουσι προσέτι νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν, καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὴν χρῆσιν, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 116.

134. Ἐν ὅσῳ ἡ ὁ ἄφαντος δὲν ἐμφανισθῇ, ἡ αἰ εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαι ἀγωγαὶ δὲν κινήθωσιν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, οἱ λαβόντες τὴν κληρονομίαν κερδίζουσι τοὺς καλῇ τῇ πίστει συλλεχθέντας καρπούς. ΓΛΚ. 138.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφανείας ὡς πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν τέκνων καὶ τὸν σύζυγον τοῦ ἀφάντου.

135. Ἄν ὁ πατὴρ ἔγινεν ἄφαντος, ἐγκαταλιπὼν ἀνήλικα τέκνα γεννηθέντα ἐκ κοινοῦ γάμου, ἡ μήτηρ διὰ πράξεως τοῦ πρωτοδικείου ἀναλαμβάνει συνεστῶτος τοῦ γάμου τὴν προσωρινὴν ἐπιτροπείαν αὐτῶν, καὶ ἐνεργεῖ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρὸς ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν κτημάτων τῶν.

Τὸ πρωτοδικεῖον, ἂν κρίνῃ ἀνγκαῖον, καὶ ἀροῦ ἀκούσῃ τὸν εἰσαγγελέα, δίδει εἰς αὐτὴν προσωρινὸν συνεπίτροπον ἐκ τῶν πλησιεστέρων πατρικῶν συγγενῶν τοῦ ἀφάντου. ΓΛΚ. 141.

136. Ἐὰν ἡ μήτηρ ἀποδιώσῃ ἐγκαταλιποῦσα τὰ εἰρημένα τέκνα ἀνήλικα καὶ μὴ χειράφετα, διορίζεται εἰς αὐτά, κατ' αἰτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἡ οἰουδήποτε συγγενοῦς ἡ φίλου προσωρινὸς ἐπίτροπος κατὰ τοὺς εἰς τὸν περὶ ἀνηλικότητος, ἐπιτροπείας, καὶ χειραφεσίας τίτλον διαλαμβανομένους κανόνας. ΓΛΚ. 142.

137. Ὁ ἔχων ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ ἀφάντου, πρέπει νὰ τὰς ἀποτείνῃ κατὰ τῶν διωρισμένων εἰς τὴν προσωρινὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἀνηλίκων τοῦ ἀφάντου.

138. Αἱ διαλαμβανόμεναι εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα διατάξεις ἰσχύουσι, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων,

γενόμενος ἄφρατος, ἐγκαταλίπη ἀνήλικα γεννηθέντα ἐκ προγε-
νεστέρου γάμου. ΓΛΚ. 143.

139. Τὰ μέτρα, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 135 καὶ
136 ἐνεργοῦνται ἐπίσης καὶ ἐνῶ τεκμαίρεται ἡ ἀφάνεια, καὶ
ἀφοῦ αὕτη κηρυχθῇ.

140. Ἡ σύζυγος τοῦ κηρυχθέντος ἀφάντου, ἀφοῦ οἱ ἱκανοὶ
πρὸς τὸ κληρονομεῖν τύχῃσι τῆς εἰς προσωρινὴν διακατοχὴν
ἐγκαταστάσεως δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν
ἢ σύνταξιν πρὸς διατροφὴν ἀνάλογον τῆς καταστάσεως τοῦ συ-
ζύγου καὶ τῆς χρείας τῆς, ἢ τὴν ἀπόδοσιν τῆς προικὸς τῆς,
καὶ παντὸς πράγματος εἰς αὐτὴν ἀνήκοντος, δίδουσα ἐγγύησιν
περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν αὐτῆς παραφέρων.

ΤΙΤΛΟΣ Ε'.

Περὶ τοῦ γάμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

141. Ἄνθρωπος μὴ συμπληρώσας τὰ δεκαῖξ, καὶ γυναῖκα μὴ συμ-
πληρώσασα τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, δὲν δύνανται νὰ συνάψωσι γά-
μον. ΓΛΚ. 144.

ΑΠ. 213 (1898). Ἐπειδὴ ἀπηγορεύετο μὲν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων
ὁ μετὰ τὴν χειροτονίαν γάμος εἰς τοὺς ἱερωμένους καὶ μόνον, ὁ παραβά-
της ἐτιμωρεῖτο δι' ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης, χωρὶς ν' ἀπαγγέλ-
ληται ἡ ἀκύρωσις τοῦ γάμου, διὰ δὲ τῆς διαζεύξεως 45 Κώδ. (1. 3) κυ-
ρωθέντων τούτων, προσετέθη μόνον καὶ ὅτι τὰ ἐκ τοιοῦτου γάμου γεν-
νώμενα τέκνα οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς τῶν γονέων περιουσίας ἐξ οὐδενὸς
λόγου ἐκτῶντο· πλὴν ἡ πρόσθετος αὕτη διάταξις δὲν ἐφηρμόσθη ἀνέκα-
θεν, ἀλλὰ διὰ μεταγενεστέρων νόμων καὶ ἰδίως διὰ τῆς Νεαρᾶς 79
τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, δεκτῆς γενομένης τῆς ἀπαγο-
ρεύσεως τοῦ γάμου, ὡς ὑπῆρχεν ἀπηγορευμένος κατὰ τοὺς κανό-
νας τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ παντελὴς τῶν πα-
ραβάτων ἱερέων ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος ἀπόσπασις καὶ πρὸς
τὸν λαϊκὸν βίον ἀποστροφὴ, δι' ὃ καὶ ἐθεσπίσθη: αἰμὴν τῇ ὑποχωρήσει
τῆς τάξεως, ἐφ' ἣ πρὸ τοῦ γάμου ἐγνωρίζοντο (οἱ παραβάται ἱερεῖς) ἀρ-
κεῖσθαι τὴν δίχην αὐτοῖς, τοῦ δὲ κληρικοῦ σχήματος καὶ τῆς ἄλλης ἐν

ταῖς ἐκκλησίαις ὑπηρεσίας, ἧς ἐφάπτεσθαι οὐκ ἀθέμιτον, μὴ παντάπασιν τὴν ἀλλοτριώσιν καταδικάζεσθαι», μετριασθείσης οὕτω τῆς κατ' αὐτῶν πρώτης αὐστηρότητος, χωρὶς νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἡ κατὰ τῶν τέκνων ἀπηγγελημένη στέρησις τῶν ἐκ τῆς περιουσίας τῶν γονέων πηγαζόντων δικαιωμάτων αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ εὐλογον οὐδὲ δίκαιον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ νομοθέτης διὰ τῶν μεταγενεστέρων τούτων διατάξεων, τῶν μὲν ὑπαίτιων τῆς πραραβάσεως ἱερέων ἐβελτίωσε τὴν θέσιν, μετριάσας τὰς ποινάς, χωρὶς νὰ κηρύσσεται καὶ ὁ γεγόμενος γάμος αὐτῶν ἄκυρος ρητῶς, τὰ δὲ μηδὲνως πταίσαντα καὶ ἐντελῶς ἀναίτια καὶ ἀθῶα τέκνα τῶν διετήρησεν ἐν τῇ ἀνηλεεί καταδίκῃ τοῦ μηδενὸς ἐκ τῆς τῶν γονέων οὐσίας μεταλαμβάνειν, ἀλλὰ μένειν διηνεχῶς ἐν τῇ ἀτιμίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον θεωρητέα ἢ παράλειψις νέας περὶ αὐτῶν διατάξεως ὡς σιωπηρὰ κατάργησις ἢ ἐγκατάλειψις τῆς εἰρημένης διατάξεως, καθ' ὃ μὴ συμβιβαζομένης πλέον πρὸς τὰς ἐπικρατησάσας νέας καὶ ἐπιεικεστέρας ἀρχὰς τοῦ δικαίου. Τοῦτο δὲ ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τῆς γενομένης ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν διατάξεων, διότι, διὰ μὲν τῆς διατάξεως 57 § 1 Π. (23. 2) ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐπεκυρώθη ἡ κατάστασις τέκνων ἐξ ἀπηγορευμένου γάμου πρὸ 40ετίας τελεσθέντος γεννηθέντων, καὶ ἐθεωρήθησαν ταῦτα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐν νομίῳ γάμῳ γεννηθέντα· διὰ δὲ τοῦ ὑπὸ τὸν ΚΘ' Νομοκάνονα τοῦ Πατριάρχου Φωτίου γενομένου ὑπ' αὐτοῦ σχολίου. ἀναφέρων οὗτος διὰ τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ Κώδικος καὶ ὅτι αὕτη δὲν ἐτέθη ἐν τοῖς Βασιλικαῖς, ἐπιπροσθέτει ἐν τέλει τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν «ὅπως δὲ σήμερον οὐ φυλάσσεται τοῦτο ἀγνοῶ», ὅπερ ἀρκούντως ἐμφαίνει ὅτι, εἰ μὴ κατοργήθη αὕτη σιωπηλῶς διὰ τῶν νεωτέρων διατάξεων, ὡς εἰρητῇ, δὲν ἐφηρμόζετο ὅμως ἔκτοτε, ἢ κατὰ τῶν τέκνων αὐστηρὰ καὶ ἀπάνθρωπος ἐκείνη διάταξις, ἐν ἀχρηστία τεθεῖσα ἔκτοτε· δι' ὃ καὶ δὲν ἐτέθη ἐν τοῖς Βασιλικαῖς, οὐδ' ἐν ταῖς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου κατόπιν ἐκδοθείσαις διατάξεσι περιελήφθη. Οὕτω δὲ ἐξηκολούθησεν ἐφαρμόσασα τὸν νόμον καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς παρ' αὐτῷ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐνασκούσα μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας πᾶσαν τὴν ἐπὶ τοῦ κύρους τῶν γάμων καὶ τῶν γεννήσεων ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐξουσίαν, συγχωρήσασα χάριν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, μετὰ τὴν χειροτονίαν γενομένου γάμους ἱερέων καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννηθέντα τέκνα ὡς νόμιμα ἐξ ἀρχῆς ὄντα ἀναγνωρίσασα καὶ ὡς τοιαῦτα παντὸς μώμου ἀνώτερα παρὰ τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς νόμοις ὄντα καὶ γνήσια τέκνα καὶ κληρονόμους τῶν γεννητόρων (Γρ. Π. Σ. 31 Ὀκτωβρίου 1847). Ἐν δὲ τοῖς Κώδιξι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰ καὶ σπανίως συμβαίνουνσι τοιαῦται παραβάσεις, ὑπάρχουσιν ὅμως πράξεις συγχωρήσεως ἱερωμένων, μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐκπεσόντων καὶ νυμφευομένων, ἃς ἡ ἐκκλησία εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν χαλεπότητα τῶν κειρῶν ὑπέκρουσα, ἢ καὶ εἰς ἄλλους οἰκονομίας λόγους, ἐνέδιδεν, ἐκδίδουσα ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀπαράβατῳ ὅρῳ τοῦ μὴ δύνασθαι νὰ ἐκτελῶσιν οἱ τοιοῦτοι παραβάται τὰ ἱερατικά των καθήκοντα, μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τοῦ λοιποῦ τασσόμενοι (Πρ. Ι. Σ. 4 Φεβρουαρίου 1870), καὶ δεγομένη

ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀκριβείας στηριζόμενον ἔθος τοῦ μὴ λαμβάνειν τι ἐκ τῆς περιουσίας τῶν γονέων τὰ ἐκ τοιούτων κεκωλυμένων γάμων γεννώμενα τέκνα ἐξέλιπεν ἀπὸ πολλοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ, καθ' ἃ καὶ ὁ Πατριάρχης Φώτιος εἶρηκε (Πρ. Ι. Σ. 19 Ὀκτωβρίου 1874). Γάμον δὲ ἱερέως μετὰ χειροτονίαν τελεσθέντα κατ' ἄδειαν ἐπισκόπου, καὶ περ ἀπηγορευμένον, ἐθεώρησε νόμιμον ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ τέκνα ἐπίσης νόμιμα καὶ δικαιοματικῶς ὑπαισερχόμενα εἰς τὴν τῶν γονέων κληρονομίαν (Πρ. Ι. Σ. 29 Ὀκτωβρίου 1884).

Ἐπειδὴ οὕτως ἐχρυσῶν τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατάξεων τοῦ νόμου καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐταὶ ἔσχον ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ 1801, ὅτε ἐτελέσθη ὁ γάμος τοῦ ἱερέως Α. Β' μετὰ τῆς Α. Κ', ὡς ἐφήρμοζεν αὐτοὺς ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ ἐν Κων)πόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κυβερνωμένη, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὑπῆγετο τότε ἡ Ἑπτάνησος καὶ οὐχὶ ὡς εἰσῆχθη κατόπιν ἐν Ἑλλάδι διὰ Β. Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835 ἡ Βυζαντινὴ νομοθεσία, καὶ ὅτι πρὸς τέλεσιν ἐγκύρου γάμου δὲν ἀπαιτεῖτο ἀναγκαίως καὶ ἀπολύτως προηγουμένη ἄδεια ἐπισκόπου, ὡς δυναμένη καὶ κατόπιν μετὰ τὸν γάμον νὰ χρηρηθῇ δι' ἐγκρίσεως, ἔπεται ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται γάμος τοῦ ἱερέως Α. Β', καὶ περ μετὰ τὴν χειροθεσίαν τελεσθεὶς, ἐὰν ἐνεκρίθη ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐπισκόπου, εἶναι νόμιμος καὶ ἔγκυρος, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς πατὴρ τοῦ ἐνάγοντος Δ., νόμιμος ὢν καὶ αὐτὸς υἱὸς καὶ ἱκανὸς εἰς ἀπόκτησιν κληρονομίας ἢ καταπιστεύματος ἀπὸ τῶν προγόνων αὐτοῦ προερχομένων, εἰς οὐδὲν ἐμπόδιον ὑποκείμενος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀρμόδιος ἀρειεπίσκοπος Κερκύρας, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1803 πράξεως αὐτοῦ, τιμωρήσας διὰ καθαιρέσεως τὸν μετὰ τὴν χειροθεσίαν ἐλθόντα εἰς γάμον ἱερέα Α. μετὰ τῆς Κ. καὶ τὸν εὐλόγησαντα τὸν γάμον ἱερέα ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τὸν ὅπως δῆποτε ἱερολογηθέντα γάμον διὰ τὸ σέβας τοῦ μυστηρίου, ὁμῶς συγκαταβατικῶς τε καὶ φιλανθρώπῳ πρὸς σκέπην καὶ παραμυθίαν τῶν ἀνεγκλήτων τε καὶ ἀθῶων τέκνων, δεχθείσης τὸν γάμον τῆς ἐκκλησίας.»

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα ἡ περὶ ἀνικανότητος τοῦ Δ. εἰς ἀπόκτησιν τοῦ ἐπιδίκου καταπιστεύματος διὰ παράνομον γάμον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἱερέως Α. ἐνστασις τοῦ ἐναγομένου καὶ τῶν προσεπικαλουμένων.

142. Ὁ γάμος τελεῖται κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς τύπους τῆς ἐπικρατούσης ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

143. Ὁ γάμος λύεται ἀποθιώσικτος ἐνὸς τῶν συζύγων, ἢ δι' ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. ΓΛΚ. 227.

144. Τοὺς γάμους καὶ τὰ διζύγια τῶν πρεσβευόντων ἄλλης θρησκείας διέπουσιν οἱ ἀφορῶντες αὐτὰ νόμοι καὶ ἔθιμα.

145. Ἡ ὁπωσδήποτε καὶ ὑφ' οἷονδῆποτε ὅρον δοθεῖσα, ἢ ἀποδεχθεῖσα μνηστεία δὲν παρᾶγει πολιτικῶς οὐδεμίαν νόμιμον

ὑποχρεωσιν μήτε πρὸς ἐκπληρωσιν τοῦ γάμου, μήτε πρὸς δόσιν τοῦ ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως ὑποσχεθέντος πράγματος.

Μόνη ἡ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως συνομολογηθεῖσα μνηστεία παρέχει ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως, ἀφορμὴν, εἰς ἀπλὴν ἀπότισιν ζημιῶν καὶ διαφορῶν ὑπὲρ τοῦ μέρους, τὸ ὅποιον δὲν ἔδωκεν ἔλλογον αἰτίαν εἰς τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑποσχέσεως.

Ἡ περὶ ζημιῶν καὶ διαφορῶν ἀγωγὴ κινεῖται τῇ βάσει τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

146. Ἡ χῆρα ἢ ἡ διαζευχθεῖσα γυνή, ἢ ἐκείνη τῆς ὁποίας ὁ γάμος ἠκυρώθη τελεσιδίκως, δὲν δύναται νὰ συνάψῃ νέον γάμον, πρὶν παρέλθῃ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ συζύγου της, ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς περὶ διαζυγίου, ἢ ἀκυρότητος τοῦ γάμου τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἂν ἐντὸς ταύτης τῆς προθεσμίας γεννήσῃ.

Ἡ μὴ τήρησις τοῦ ρηθέντος ὅρου ἐμποδίζει τοὺς συμβαλλομένους μόνον ν' ἀποκτήσωσι τὰ εἰς τὸν νόμιμον γάμον ἀπονέμμενα πολιτικὰ δικαιώματα. Ἀλλ' ἡ μὴ τήρησις αὕτη ἐκ μέρους τῶν γονέων δὲν στερεῖ τὰ τέκνα τῶν ἐκ νομίμου υἱότητος παραγομένων δικαιωμάτων. Γλκ. 228.

147. Τὸ γνήσιον τέκνον τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου φύλου τὸ μὴ συμπληρῶσιν τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δὲν δύναται νὰ συνάψῃ γάμον ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· διχογνωμούντων δὲ τούτων, ἡ συναινέσις τοῦ πατρὸς ἀρκεῖ. Γλκ. 148.

148. Ἄν ὁ πατὴρ ἀπέθανεν, ἢ ἀδυνατῇ νὰ φανερώσῃ τὴν θέλησιν του, εἶναι ἀναγκαίᾳ ἡ συναινέσις τῆς μητρός, ἢ τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου· ἐν ἑλλείψει δὲ τῆς μητρός ἢ τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου τοὺς ἀναπληροῖ ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος. Γλκ. 149. 150.

Ἐὰν ἑλλείπωσιν ἅπαντες οἱ μνησθέντες, τοὺς ἀναπληροῖ ὁ ἐκ μητρός πάππος. Μηδενὸς δὲ ὑπάρχοντος ἐκ τῶν μνησθέντων συγγενῶν, ἢ ἀδυνατούντων ἁπάντων νὰ φανερώσωσι τὴν θέλησιν των, ἀντικαθίσταται ὁ ἐπίτροπος. Γλκ. 151.

Ἐν τέλει δὲ ἐὰν δι' ὅποιανδῆποτε περίστασιν ἡ ἐπιτροπεία σχολάζῃ, ἢ δι' ὅποιονδῆποτε αἴτιον ἐμποδισθῇ ὁ ἐπίτροπος, τὸ

πρωτοδικεῖον, ἐπὶ αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσκαγγελέως, διορίζει εἰδικὸν ἐπίτροπον πρὸς τοῦτο.

149. Ὅταν οἱ ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπιβοηθητικῶς προσκαλούμενοι νὰ δώσωσι τὴν συναίνεσίν των, ἀρνοῦνται αὐτὴν, καὶ τοῦτο θεωρηθῇ ἄδικον, καὶ ἀντικείμενον εἰς τὸ συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐπὶ αἰτήσῃ τούτων, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσκαγγελέως, ἀποφασίζει, ἂν τοιαύτη ἄρνησις πρέπει νὰ τηρηθῇ, ἢ ν' ἀνκληθῇ ἕνεκα σοβαρῶν λόγων.

150. Οἱ συνάπτοντες δεῦτερον γάμον, δὲν εἶναι ὑποχρεοὶ πλέον νὰ λάβωσι τὴν συναίνεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρισμένων προσώπων.

151. Τὰ φυσικὰ τέκνα τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου φύλου τὰ μὴ συμπληρώσαντα τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος, δὲν δύνανται νὰ συνάψωσι γάμον ἄνευ τῆς συναιτέσεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, ἂν ἀμφοτέρωι τὰ ἀνεγνώρισαν. Διχογνωμούντων δὲ ἡ συναίνεσις τοῦ πατρὸς ἀρκεῖ.

Ἐὰν ὁ πατήρ δὲν τὰ ἀνεγνώρισεν, ἢ ἀπέθανεν, ἢ ἀδυνατῇ νὰ φανερώσῃ τὴν θέλησίν του, ἀρκεῖ ἡ συναίνεσις τῆς μητρὸς.

Ἐν ἐλλείψει τῆς μητρὸς, καὶ μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτρόπου, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐπὶ αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσκαγγελέως, διορίζει ἐπίτροπον εἰδικὸν πρὸς τοῦτο.

Ἡ διακλημβανομένη εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐδάφιον διάταξις ἐφαρμόζεται ὡσαύτως εἰς τὰ ἔκθετα καὶ μὴ ἀναγνωρισθέντα τέκνα. ΓλΚ. 159. 160.

152. Ἡ ἐλλειψὶς τῆς διακλημβανομένης εἰς τὰ ἄρθρα 147 καὶ 148 συναιτέσεως, τηρουμένων τῶν δικτάξεων τοῦ ἄρθρου 149, ἐμποδίζει τοὺς συμβαλλομένους μόνον νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἀπονεμόμενα εἰς τὸν νόμιμον γάμον πολιτικὰ δικαιώματα, ἀλλὰ δὲν στερεῖ τὰ τέκνα τῶν ἐκ τῆς γνησίας υἰότητος παρ-γομένων δικαιωμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν διατυπώσεων τοῦ γάμου.

153. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν πολιτικῶν ἀποτελεσμάτων, περὶ ὧν διακλημβάνει ὁ παρὼν τίτλος, πρέπει νὰ προηγῶνται τοῦ

γάμου τρεῖς διαδοχικαὶ κηρύξεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται κατὰ δια-
ταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας εἰς τοὺς ναοὺς, καθ' οὓς
χρόνους καὶ τρόπους διορίσῃ ὁ αὐτός, ἐκτὸς ἐὰν ἐγκρίνῃ διὰ
λόγους ἰσχυροὺς καὶ δικαίους νὰ παραιρεθῶσιν ὅλκι ἢ τινὲς
τῶν εἰρημένων κηρύξεων. ΓΛΚ. 63 καὶ 166.

ΑΠ. 273 (1892). 'Επειδὴ διὰ τοῦ νόμου 'ΡΝ' περὶ εἰσγωγῆς ἐν
'Επτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυροῦς νομοθεσίας, ἴσχυσε καὶ
ἐν 'Επτανήσῳ ὁ περὶ μικτῶν γάμων νόμος τῆς 15 Ὀβρίου 1861, καθ' ὃν
ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς τοῦ 'Ανατολικοῦ δόγματος νὰ συνά-
πῳσι γάμους μετὰ χριστιανῶν ἄλλου δόγματος, τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς
'Ελληνικῆς ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁριζό-
μενα, κατὰ δὲ τὴν Νεαρὰν 89 Αὐτοκρ. Λέοντος τὴν περιεχομένην ἐν
'Αρμενοπούλῳ 19. 4.4 καὶ τὴν ἐγκύκλιον 'Ιερᾶς Συνόδου 2 'Απρ. 1835
ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου, διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ὁ γάμος ἀπαιτεῖται ἱερολογία
ὑπὸ ἱερέως τῆς ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας μετὰ προηγουμένην ἄδειαν τοῦ
ἀρμοδίου ὀρθοδόξου 'Επισκόπου· ἡ δὲ ἐν Λονδίῳ συνθήκη τῆς 17)29 Μαρ-
τίου 1864 μεταξὺ 'Ελλάδος καὶ τῶν προστατίδων Δυνάμεων, ὡς καὶ ὁ Συν-
ταγματικὸς χάρτης τῶν 'Ιονίων νήσων καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς 22)3 Φε-
βρουαρίου 1830, εἰς αὐτὴν παραπέμπει, δὲν καθιεροῦσι τὸ ὑπὸ τῶν αἰ-
τούντων ἐπικαλούμενον προνόμιον ὑπὲρ τῶν Λατίνων καὶ ἱερέων.

154. Ἡ περὰ τοῦ ἀρμοδίου ἐφημερίου ἐγγραφὸς ἐκθεσις
ἐκάστης ἐνεργηθείσης κηρύξεως, φυλάττεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, πρὸς πᾶσιν προσήκουσιν ἐξέτασιν,
χορείας καλούσης.

155 Αἱ κηρύξεις, ὅταν ὁ γάμος δὲν τελεσθῇ ἐντὸς ἐξ μη-
νῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας κηρύξεως, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσι
πρὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ. ΓΛΚ. 65.

156. Ὁ γάμος τελεῖται ἐνώπιον δύο τοῦλάχιστον μαρτύ-
ρων ἀρρένων, ὑπηκόων ἰονίων καὶ ἐνηλίκων.

157. Τελεσθέντος τοῦ γάμου, ὁ εὐλογήσας αὐτὸν ἱερεὺς
χρεωστεῖ νὰ γράψῃ εὐθὺς εἰς τὸ βιβλίον, τὸ περὰ τῆς κυβερ-
νήσεως δοθὲν εἰς αὐτὸν πρὸς τοῦτο,

1. τὰ ὀνόματα, τὰ παρῶνυμα, τὴν ἡλικίαν, τὰ ἐπαγγέλ-
ματα, τοὺς τόπους τῆς γεννήσεως, καὶ τὰς κατοικίας ἀμφοτέ-
ρων τῶν νυμφίων·

2. τὰ ὀνόματα, τὰ παρῶνυμα, τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὰς
κατοικίας τῶν γονέων των.

3. τὰς ἐνεργηθείσας κηρύξεις, ἢ τὴν παρὰχωρηθεῖσαν παρὰ-
λειψὶν αὐτῶν.

4. τὰ ὀνόματα, τὰ παρὼνυμα, τὴν ἡλικίαν, τὰ ἐπαγγέλ-
ματα, τὰς κατοικίας, καὶ τὴν πατρότητα τῶν μαρτύρων.

5. τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

Ἡ οὕτω συνταχθεῖσα πρᾶξις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ εὐλο-
γήσαντος τὸν γάμον ἱερέως, παρὰ τῶν νυμφίων καὶ μαρτύρων,
ὧν ἡξέουρον νὰ γράψωσιν, ἄλλως γίνεται περὶ τοῦτου μνεία.⁽¹⁾

158. Ὁ εἰρημένος ἱερεὺς στέλλει, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ
τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, εἰς τὸν ἀνήκοντα ἀρχηγὸν τῆς ἐκκλη-
σίας καὶ εἰς τὸν ληξίαρχον τῆς κατοικίας τοῦ νυμφίου, ἀντί-
γραφον ἀπαράλλακτον τῆς διαλαμβανομένης εἰς τὸ προηγού-
μενον ἄρθρον πράξεως, ὑπογεγραμμένον εἰς ἐκάστην σελίδα
παρ' αὐτοῦ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουσι δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἐκπλή-
ρωσιν ταύτης τῆς διατυπώσεως· ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἐκπλή-
ρώσεως χρεωστοῦν νὰ εἰδοποιήσωσι περὶ τοῦτου παρευθὺς τὸν
εἰρημένον ληξίαρχον.⁽²⁾

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

157. Τελεσθέντος τοῦ γάμου, ὁ ἱερεὺς ἢ ἄλλος ἱερουργός, ὁ
εὐλογήσας αὐτόν, ὁρεῖται νὰ συντάξῃ ἀμέσως τὴν ἀναφορικὴν
πρᾶξιν ἐν τῷ βιβλίῳ, τὸ ὅποιον ἡ κυβέρνησις ἔδωκεν εἰς αὐτόν
πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 69 ὠρισμένους
τρόπους καὶ τύπους.

(2) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

158. Ὁ εἰρημένος ἱερεὺς ἢ ἄλλος ἱερουργός, ἐντὸς τῆς ἐν
τῷ ἄρθρῳ 69 ὠρισμένης προθεσμίας στέλλει εἰς τὸν ληξίαρχον
τῆς κατοικίας τοῦ νυμφίου ἀντίγραφον τῆς εἰρημένης πράξεως.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔχουσι δικαίωμα νὰ αἰτήσωσι τὴν ἐκπλή-
ρωσιν ταύτης τῆς διατυπώσεως· ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἐκπλή-
ρώσεως, εἰδοποιῶσι περὶ τοῦτου εὐθὺς τὸν εἰρημένον ληξίαρχον.

159 Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας, ὁ διατάξας τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, χρεωστεῖ νὰ φυλάττῃ ἀκριβῶς ὅλως τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν τελεσθέντα γάμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ γάμου.

160. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνακόπτειν τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, οἰανδῆποτε ἡλικίαν ἔχῃ τὸ μέρος, κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀνακοπὴ, ἀνήκει εἰς τοὺς ἐξῆς·

1. εἰς τὸν συνεζευγμένον διὰ γάμου μεθ' ἐνὸς τῶν συμβαλλομένων·

2. εἰς τὸν πατέρα· ἐν ἐλλείψει τούτου εἰς τὸν ἐκ πατρὸς πάππον, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου εἰς τὴν μητέρα· ὅταν οὐδεὶς τῶν εἰρημένων ἀνιόντων ὑπάρχῃ, δύναται νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν ὁ ἐκ μητρὸς πάππος· ἐν ἐλλείψει τούτου, ἡ ἐκ πατρὸς μάμμη, καὶ ἐν ἐλλείψει ταύτης, ἡ ἐκ μητρὸς μάμμη·

3. ἐν ἐλλείψει ὅλων τῶν μνησθέντων ἀνιόντων, δύνανται νὰ κάμωσιν ἀνακοπὴν, ἐνήλικες ὄντες, ὁ θεῖος, ἡ θεία, οἱ ἀδελφοί, ἡ αἰ ἀδελφαί·

4. οἱ ἐπίτροποι τῶν ἀνηλίκων, ἡ ἀπηγορευμένων. Γ'λΚ. 172. 173.

161. Πᾶν ἔγγραφον ἀνακοπῆς πρέπει νὰ προσάγῃται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ νόμον ἀνήκει νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου· αὐτὸς δὲ ἀπορραΐζει περὶ αὐτῆς συνοπτικῶς.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τοὺς νυμφίους, θέλει ἐμφαίνειν τὴν ιδιότητά, ἣτις δίδει εἰς τὸν ἀνακόπτοντα τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, καὶ πρέπει ὡσαύτως νὰ περιέχῃ τὰ αἷτια τῆς ἀνακοπῆς, ἐκτὸς ὅταν γίνηται παρ' ἀνιόντος.

Πρὸς τούτοις ὁ ἀνακόπτων, ἔχων ἔχῃ τὴν κατοικίαν ἢ τὴν διαμονὴν ἐκτὸς τῆς νήσου, ἐνθα πρέπει νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος, ὀφείλει νὰ διορίσῃ συγχρόνως μὲ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐπισήμως εἰδικὸν πληρεξούσιον, κατὰ τοῦ ὁποίου διεξάγεται ἡ δίκη· πρὸς τοιοῦτο τέλος ἀντίγραφον τῆς πληρεξουσιό-

τητος κοινοποιεῖται ὁμοῦ μὲ τὸ ἐγγράφον τῆς ἀνακοπῆς. Ταῦτα πάντᾳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. ΓΛΚ. 176.

162. Ὅταν ἡ ἀνακοπὴ στηρίζηται εἰς τὴν φρενοβλάβειαν ἐνὸς τῶν νυμφίων, ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας παρκατέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον.

Τὸ πρωτοδικεῖον διατάττει αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του ὁ λεγόμενος φρενοβλαβὴς· καὶ ὅταν ἀναγνωρίσῃ, ὅτι δὲν εἶναι φρενοβλαβὴς, συντάττει παρευθὺς πρᾶξιν τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως, τὴν ὁποίαν στέλλει ἀνυπερθέτως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας, ὅπως οὗτος δυνηθῇ ν' ἀπαγγείλῃ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς. ΓΛΚ. 174 § 2.

163. Ὅταν ὁμοῦ τὸ πρωτοδικεῖον κρίνῃ ἀναγκασίον ν' ἀναγνωρίσῃ διὰ τῆς ἀνακρίσεως ἄλλων ἀποδείξεων, ἂν πρᾶγματι κῶς ὑπάρχει ἡ προτεινομένη φρενοβλάβεια, τότε διατάττει τὸν ἀνακόπτοντα νὰ προκαλέσῃ τακτικὴν ἀπόφασιν ἀπαγορεύσεως κατὰ τοῦ λεγομένου φρενοβλαβοῦς, καὶ ν' ἀνυπερχωρῇ πᾶσιν ἀναφορικὴν πρᾶξιν ἐντὸς τῆς διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως προσδιορισθείσης προθεσμίας.

Ἐὰν ὁ ἀνακόπτων δὲν ἐκπληρώσῃ ὅ,τι τῷ ἐπεβλήθη διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον ἄνευ περαιτέρω διαδικασίας κοινοποιεῖ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν, ὅπως οὗτος δυνηθῇ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀνακοπὴν.

Ἀπαγγελθείσης δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως, τὸ δικαστήριον στέλλει ἀντίγραφον τῆς ἀναφορικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας.

164. Ἡ τῆς ἀναγνωρίσεως πρᾶξις, καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικείου αἱ μνησθεῖσαι εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, εἰναι ἐφέσιμοι. ΓΛΚ. 178.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν πολιτικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ γάμου.

165(*). Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκζητήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ συζύγου, καὶ τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ γάμου, ἂν δὲν προσγάγῃ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς τελέσεως τοῦ γάμου,

μεταγεγραμμένον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 70 εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ἐξαίρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 διπλασθαι νομμένων περιπτώσεων.⁽¹⁾ ΓλΚ. 194

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 189 (1895). Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας ἐνωσις διαφόρου φύλου ἀποδεικνύει παρ' ἡμῖν τὴν νόμιμον ὑπαρξιν γάμου, δι' ἣν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις κατὰ ἄρθρ. 165 τοῦ Ἰον.Κ. ἀπαραίτητος συνάμα εἶναι καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου ὑπαλλήλου δι' ἐπισήμου πράξεως βεβαίωσις τῆς ιερολογίας.

Ἐπειδὴ εἰ μὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις αὗται, τεκμαριζομένης τότε καὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως νομίμου τινὸς διὰ τὸν γάμον κωλύματος καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς πιστοποιήσεως τούτου, ἀπαιτεῖται πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀκυρότητος ἐνεκα τοιαύτης τινὸς πλημμελείας ἢ ἐλλείψεως ἀπόφασις δικαστικῆ, εἰ δὲ τοῦναντίον ἀποδεικνύεται ἡ τήρησις αὐτῶν (τουτέστι τῆς ιερολογίας καὶ τῆς συντάξεως ληξιαρχικῆς πράξεως), τότε μὴ φερούσης τῆς ἐνώσεως τῶν προσώπων τὸ σχῆμα γάμου καὶ ὡς τοιοῦτο ὄντος ἀνυπάρχου, οὔτε οἰκογενειακὰς σχέσεις παρέπονται ἐξ αὐτοῦ, οὐδὲ ἔννομος ὑπόστασις προικὸς, ἧς ἐνεκα τούτου ἡ ἐπιστροφή δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον παρὰ τοῦ δόντος αὐτὴν διὰ τῆς περὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας ἀγωγῆς, μὴ οὔσης ἀναγκαίας προηγουμένως δικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς ἀκυρότητος τοῦ κατὰ νόμον ἀνυπάρχου γάμου.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἰσχυρισμένων τῶν ἤδη ἐκκαλούντων διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἐκτὸς τῆς ὑπάρξεως κωλύματος λόγῳ συγγενείας τῆς δευτέρας αὐτῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου καὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2 Ἀπριλίου 1835 ἀπαιτουμένης ἀδείας διὰ τὸν μετ' ἐκείνου γάμον οὐδὲ πρᾶξις ληξιαρχικῆ περὶ τούτου συνετάχθη, ἡ ὁποία παρὰλειψις καθιστᾷ τὸν γάμον νόμῳ ἀνυπόστατον, ἡμαρτημένως μὲν τὸ Πρωτοδικεῖον ἐσκέφθη, ὅτι ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιστροφή τῶν λόγῳ προικὸς δοθέντων εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸ τῆς δικαστικῆς ἐπιδιώξεως τῆς ἀκυρώσεως τοῦ γάμου, οὐχ ἥττον ὅμως αὕτη ἀσκουμένη ὑπὸ τε τοῦ δόντος ταῦτα

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

165. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκζητήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ συζύγου καὶ τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ γάμου, ἂν δὲν προσαγάγῃ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, μεταγεγραμμένον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 69 εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, ἐξαίρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 50 διπλασθαι νομμένων περιπτώσεων.

καὶ τῆς προικισθείσης θυγατρὸς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει δεσμὸς ὁμοδικίας (Ἄρθρ. 70 Πολ. Δικ.), καθόσον τὸ δοθὲν δὲν ἔχει χαρακτηριστικὰ προικὸς καὶ διὰ τοῦτο μόνον ὑπὸ τοῦ πρώτου δύναται ν' απαιτηθῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς, περὶ ἧς ἀνωτέρω, καὶ ἀπευθυνομένη οὐχὶ κατὰ τοῦ λαβόντος ταύτην ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου πατρὸς του.

166. Ὅταν ὑπάρχῃ διακτοχὴ καταστάσεως, καὶ προσάγῃται ἡ πρᾶξις τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, μεταγεγραμμένη εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς πράξεως ταύτης ἀμειβαία αἰτήσεις τῶν συζύγων εἶναι ἀπαράδεκτος. ΓΛΚ. 196.

167. Ὡς πρὸς τοὺς συναρθέντας γάμους πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τούτου τοῦ κώδικος, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι τὰ παλαιὰ βιβλία, ἢ ἀπωλέσθησαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἤθελεν εἰσθῆαι δυνατὸν νὰ προσαχθῇ ἡ πρᾶξις τῆς τελέσεως γάμου τινός, ἢ ἀποδείξῃς τούτου γίνεται τόσον δι' ἐγγράφων, ὅσον καὶ διὰ μαρτύρων.

168. Ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συναρθεὶς γάμος μεταξὺ ἰονίων ὑπηκόων, ἢ ἰονίου καὶ ἀλλοδαποῦ, εἶναι ἐγκυρος, ἂν ἀποδειχθῇ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων, ὅτι ἐτελέσθη κατὰ τοὺς ἐν χρήσει εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τύπους, καὶ ὁ ἰόνιος δὲν πρέβῃ τὰς δικλῆμβανομένους διατάξεις εἰς τὸ α' κεφ. τούτου τοῦ τίτλου.

Τὸ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς τελέσεως τοῦ εἰρημένου γάμου, καὶ τὰ ἀνωτέρω μνησθέντα ἐπίσημα ἐγγράφα πρέπει νὰ ἐπικυρῶνται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διπλωματικοῦ ὑπουργοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Προστάτου Βασιλέως, ἢ τοῦ προξένου, ἢ ὑποπροξένου τοῦ ἐδρεύοντος εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἐτελέσθη ὁ γάμος, ἢ εἰς ἄλλον πλησιέστερον τόπον. ΓΛΚ. 170.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 143 (1895). Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ πρῶτον νῦν προτινεται ἡ ἔνστασις ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς διὰ τὸν μὴ ἐν αὐτῇ ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τοῦ γάμου τῆς ἐναγούσης μετὰ τοῦ τελευτήσαντος συζύγου της, ἔνστασις, δὲν εἶναι μὲν ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ βασιμῶς αὕτη ἐνίσταται, καθόσον καὶ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν νὰ προταθῇ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ ἐπιτρέπεται, εἶναι ὅμως ἀνυπόστατος, πρῶτον διότι διὰ ταύτης αἰτεῖται ἡ κατὰ ἀρθρ. 661 καὶ 662 Ἰον. Κ. εἰς αὐτὴν ὡς ἄπορον χρεὼν χορήγησις ἐτησίου διατροφῆς ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου της μέχρι τοῦ τετάρτου αὐτῶν, προϋποθέσις τῆς ὁποίας εἶναι ἡ μέχρι τοῦ θανάτου του ὑπαρξίς ἐγκύρου γάμου, ἢ ἐν αὐτῇ ἰσχυρίζεται, καὶ δεύτερον διότι, ἐγκαίρως συμπληρώσασα ταύτην διὰ τῶν προτάσεων, ὥρισεν ὅτι ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν 23 Ἰαν. 1877.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλ. 1894 δημοσίας διαθήκης του, ὁ σύζυγός της

Ν. διορίζει καθολικὸν κληρονόμον του τὸν ἐπ' ἀδελφῶ ἀνεψιὸν του Χ. καὶ διατάσσει ἐπὶ λέξεσι «καὶ ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς κληρονόμος μου εἶναι ἀ-
 » νηλὶς, διὰ τοῦτο ἀφίνω ὡς ἐπιτρόπους του μέχρι οὗτο ἔλθῃ εἰς νόμι-
 » μον ἡλικίαν, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κεφαλληνίας, τὴν γῆραν Γ. μητέρα
 » τοῦ κληρονόμου μου καὶ τὸν Π. τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ δεχθῶν τὸ
 » βῆρος τοῦτο· ἡ περιουσία μου δὲ θέλω ὅπου νὰ διαχειρίζεται παρὰ τῶν
 » ὡς εἶρηται ἐπιτρόπων, μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἀνεψιοῦ μου καὶ
 » κληρονόμου Χαριλάου, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς περιουσίας μου νὰ δοθῶν ἅμα
 » τῷ θανάτῳ μου λόγῳ κληροδοτήματος τὰ ἐξῆς πρὸς α. κλπ.»

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ τελευταίου ἐν τῇ διαθήκῃ ὀρισμοῦ καθ' ὃν εἰς τοὺς ἐκ-
 καλοῦντας καὶ ἐφεσιβλήτους ὁ διαθέτης ἀναθέτει τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰς
 τὸν κληρονόμον ἐπιβληθέντων κληροδοτημάτων, οὐδὲως συνάγεται πρό-
 θεσις περὶ διορισμοῦ αὐτῶν ὡς ἐκτελεστῶν ταύτης, τὸ μὲν διότι τοιαύτη
 ἐνέργεια δὲν εἶναι ἀλλοτρία τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου, ἐν
 τῇ περιλαμβάναται καὶ ἡ ἐξόφλησις τῶν βαρῶν τῆς κληρονομίας, τὸ δὲ
 διότι τὰ καθήκοντα τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης ἀφορῶντα, κατὰ τὴν
 ἐννοιαν ἄρθρ. 938 τοῦ Ι. Κ., εἰς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ἀσφαλή, ἀ-
 κριβῆ καὶ ἐπιμελῆ ταύτης ἐκτέλεσιν καὶ εἰς τὴν λήψιν μέτρων συντη-
 ρητικῶν, εἶναι ἄσχετα πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας ὀρφανοῦ
 καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνηλικιότητός του, ἣν ὁ διαθέτης ἐκθέτει
 ὡς ἀφορμὴν τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ὡς ἐπιτρόπων, ὅθεν ἡ ἀγωγὴ, ἐφ' ὅ-
 σον ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἐκκαλούντων ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῶν ἐκτελε-
 στῶν τῆς διαθήκης στερεῖται ἐρείσματος.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 17 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγ. 1861 περὶ ἀνηλίκων κλπ.
 νόμου ὁ πατὴρ ἐξασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν δύναται, μὴ ὑπαρχούσης
 μητρὸς ἢ μὴ δυναμένης νὰ ἐξασκήσῃ ταύτην νὰ διορίσῃ διὰ διαθήκης ἢ
 δηλώσεως γενομένης ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ἐπιτροπὸν
 τῶν ἀνηλίκων τέκνων του, ἐπομένως ὁ διὰ τῆς ἀνωτέρω διαθήκης γενό-
 μενος διορισμὸς τῶν αὐτῶν ἐκκαλούντων ὡς ἐπιτρόπων τοῦ ἀνηλίκου
 ἀνεψιοῦ τοῦ διαθέτου καὶ δὴ ζωσῆς τῆς μητρὸς ἄκυρος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα ἡρνήθη τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης
 ἀξιουμένου ὡς τελεσθέντος μετὰ τοῦ διαθέτου ἐν Βραίλα τῆς Ρουμανίας
 γάμου, ἀμφισβητήσασα τὸ γεγονός τῆς ἱερολογίας αὐτοῦ καὶ ἰσχυρίσατο
 τὴν ἄκυρότητα ἐπὶ τοῖς λόγοις : 1) ὅτι ἀνηλίκου τότε οὔσης τῆς ἐναγού-
 σης δὲν προηγῆθη ἡ συναίνεσις τῶν γονέων της, 2) ὅτι δὲν ἐδόθη διὰ
 τοῦτο ἄδεια ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας, 3) ὅτι δὲν ἐτηρήθη-
 σαν οἱ ἐν Ρουμανίᾳ ἰσχύοντες διὰ τὸν γάμον τύποι καὶ 4) ὅτι δὲν ἀπο-
 δεικνύεται ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων ἢ τήρησις αὐτῶν καὶ ἡ ἱερολογία.

Ἐπειδὴ μὴ ἀναγραφόμενων ἐν Ἰον. Κ. τῶν περιορισμῶν τοῦ ΓλΚῶδ.
 (οἷον τῶν ἐν ἄρθρ. 182, καθ' ὃ τὴν ἄκυρότητα τοῦ γάμου τοῦ ἀνηλίκου
 διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς συναίνεσεως τῶν γονέων του δύνανται νὰ προβά-
 λωσι μόνον οἱ ἐν αὐτῷ κλπ.) ἐξ ἄρθρ. 150 Ἰον. Κ. καθ' ὃ τὸ δικαίωμα
 τοῦ ἀνακόπτειν τὴν τέλεσιν γάμου ἀνήκει μόνον εἰς τὰ ἐν αὐτῷ πρό-
 σωπα, δὲν ἀκολουθεῖ ὅτι ἀποκλείεται εἰς πάντα ἔχοντα ἐννομον συμφέρον

τρίτον, καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ συζύγου, ἢ ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους αὐτοῦ δι' ἐλλείψεις οὐσιωδῶν πρὸς κατάρτισίν του στοιχείων.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 4 § 3 τοῦ ἀπὸ 28 Ὀκτ. 1856 Ἀστικοῦ Νόμου, ὁ γάμος κλπ. ρυθμίζονται καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληνα ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων, κατὰ δὲ τὸ 7ον αὐτοῦ, αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ ἐλληνικῶν νόμων, κατὰ δὲ τὸ 7ον αὐτοῦ, αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ ἐλλήνων ἐπιχειρούμεναι νομικαὶ πράξεις ἔχουσι κατὰ τὸν τύπον αὐτῶν κύρος ἐν Ἑλλάδι καταρτιζόμεναι εἴτε κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν ἰσχυοῦσας διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει μὲν ἐν Ἰον. Κ. ρητὴ ἀναγραφὴ τῆς ἐν ἄρθρ. 7 Ἑλληνικοῦ ἀρχῆς, καθ' ἣν διὰ τὸ κύρος τῶν δικαιοπραξιῶν ἀφίεται ἐπιλογὴ ὡς πρὸς τοὺς τηρητέους τύπους καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ΓΛΚώδ., ἐξ οὗ κατὰ τὸ πλεῖστον ἠρύσθησαν αἱ διατάξεις του, προετιμῆθη ἡ παράλειψις αὕτη διὰ τὸ κατὰ τὰς συγκεκριμένας περιστάσεις δυσεξιχνίαστον τοῦ τίνες τῶν τύπων ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν (*formalités extrinsèques*) καὶ τίνες εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἱκανότητος τῶν προσώπων (*habilitantes*), ἀλλὰ τὸ ἀνωτέρω δόγμα (τῆς ἐκλογῆς) ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Κώδικος (Aubry et Rau § 31 καὶ 468 καὶ Dalloz Lois N. 429 καὶ 430) κυρωθὲν ἐπὶ ὠρισμένων θεμάτων καὶ διὰ θετικῶν διατάξεων, ὡς ἐν ἄρθρ. 51 περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων, 168 περὶ γάμου καὶ 912 περὶ ἰδιογράφων διαθηκῶν. Ἄρα ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγούσης, καθ' ὃν τὸ κύρος τοῦ ἐν Ρουμανία τελεσθέντος γάμου της πρέπει νὰ ἐξετασθῇ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ μετὰ τὸν Ρ. Ν. ἰσχύοντος ἐν Ἑτανήσῳ Ἀστικοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου καὶ οὐχὶ κατ' ἐκείνους τοῦ Ἰον. Κ. εἶναι ἀλυσιτελής.

Ἐπειδὴ συνεπῶς τῆς ἐναγούσης ἰσχυριζομένης ὅτι ὁ γάμος της ἐτελέσθη κατὰ τὰ ἐν Ρουμανία ἰσχύοντα, ἐξεταστέον ἐστὶ τὸ κύρος του κατὰ τὰ ἐκτεθέντα.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 168 ὅπερ εἰδικῶς περὶ τοῦ προκειμένου προβλέπει, ὅ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνασθεὶς γάμος μεταξὺ Ἰονίων ὑπάρχων εἶναι ἔγκυρος, ἂν ἀποδειχθῇ δι' ἐπιστήμων ἐγγράφων ὅτι ἐτελέσθη κατὰ τοὺς ἐν χρήσει εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τύπους καὶ ὁ Ἰόνιος δὲν παρέβη τὰς διαλαμβανόμενας διατάξεις εἰς τὸ α' κεφάλαιον τούτου τοῦ τίτλου (τοῦ Ε'), τὸ ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς τελέσεως τοῦ εἰρημένου γάμου καὶ τὰ ἀνωτέρω μνησθέντα ἐπίσημα ἐγγράφα πρέπει νὰ ἐπικυρῶνται παρὰ τοῦ διπλωματικοῦ Ὑπουργοῦ ἢ τῶν κατὰ τόπους Προξένων κλπ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλας συμπαραβολῆς ἀμφοτέρων τῶν παραγράφων τοῦ ἄρθρου 168 συνάγεται ὅτι ἢ δι' ἐπιστήμων ἐγγράφων ἀπόδειξις ὡς πρὸς τὸ κύρος τοῦ γάμου ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὴν τέλεσιν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἀλλοδαπῶν διατυπώσεων, ἐπομένως ἐκείνη διέπεται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Β' τίτλῳ τοῦ Α' βιβλίου περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεων του ἐν σχέσει πρὸς τὰς τοῦ ἄρθρ. 165 καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐν

τῇ ἀλλοδαπῇ μεταξύ Ἰονίων συναφθεῖς κατὰ τὰς ἐπιτοπίους διατυπώσεις γάμος ἔχει κῦρος ἐν Ἑλλάδι: 1) ἂν προσαχθῇ ἐπίσημος ἀπόδειξις τῆς τηρήσεως τούτων. 2) ἂν οἱ συζευχθέντες δὲν παρέβησαν τὰς ἐν τῷ α' κεφ. τοῦ Ε' τίτλου διατάξεις, ἐν αἷς μεταξύ ἄλλων ὁρίζεται ὅτι ὁ γάμος τελεῖται κατὰ τοὺς τύπους καὶ ἀπαιτεῖται διὰ τοὺς ἀνηλίκους ἡ συναίνεσις τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 147 καὶ ἐπ. προσώπων, καὶ 3) ἂν ἀποδεικνύεται ἡ τέλεσις τοῦ γάμου κατὰ τὰς περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεις του.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν ἄρθρ. 142 καὶ 147 διατυπώσεις περὶ τῆς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἱερολογίας τοῦ γάμου καὶ τῆς συναίνεσεως τῶν γονέων κλπ. τοῦ ἀνηλίκου, καὶ διότι εἰδικῶς διατάσσονται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Κώδικος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελουμένους γάμους καὶ διότι οὗτοι ἀφορῶσιν οὐχὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν δικαιοπραξίας, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ γάμου, ὅστις ἄνευ τῆς τηρήσεως αὐτῶν εἶναι ἀνυπαρκτος, δὲν κατηργήθησαν ὑπὸ ἄρθρ. 7 Ἑλλ. Νόμ., ὅπερ κατὰ τὴν κατάρτισιν τῶν νομικῶν πράξεων ἐπιτρέπει μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων. "Ὅθεν τὸ πρωτοδικεῖον ὀρθῶς μὲν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης προσαχθὲν πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Βραΐλας πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ τελεσθέντος πολιτικοῦ γάμου, ὅστις δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων νόμων, ἡμαρτημένως ὅμως παρῆλθεν ἐν σιγῇ τὴν περὶ ἀκυρότητος τούτου δι' ἀνηλικότητα ταύτης καὶ ἔλλειψιν τῆς συναίνεσεως τῶν γονέων τῆς ἐνστάσιν τῆς ἐναγομένης, καὶ πρέπει, δεκτικῆς γενομένης τῆς ἐφέσεώς της, νὰ διαταχθῇ περὶ ταύτης (τῆς ἀνηλικότητος) ἀπόδειξις, καθόσον ἡ ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τούτῳ μνεῖται ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἦτο τότε 22 ἐτῶν, ἰδίᾳ ταύτης οὕσα βεβαίωσις, οὐδὲν ἀποδεικνύει.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδειξις αὕτη τὴν ἐναγομένην βαρύνει, διότι αἱ ἀποδειχθῆς ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἡ κατὰ τύπους τέλεσις τοῦ γάμου της, τεκμαίρεται τὸ κῦρος αὐτοῦ (Marcadé τόμ. Ι'. σελ. 616 καὶ ἐπ. 3ῃ ἐκδ.), κατὰ ταύτην δὲ ἐν περιπτώσει παραλείψεως συντάξεως ληξιαρχικῆς πράξεως δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου.

Ἐπειδὴ ἡ αὕτη ἐκκαλοῦσα ἐναγομένην πρωτοδικῶς ἐνέστη καὶ ἤδη ἰσχυρίζεται ὅτι κατὰ τοὺς Ρουμανικοὺς Νόμους αἱ διὰ τὸ κῦρος τοῦ γάμου διατυπώσεις, ὧν τὴν τήρησιν τὸ ἄρθρ. 168 ἀπαιτεῖ, εἰσὶν 1) τρεῖς διαδονικαὶ διακηρύξεις κατὰ τρεῖς πρὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ Κυριακάς, 2) βεβαίωσις διὰ πιστοποιητικοῦ ὅτι δὲν ἐγένετο ἀντίρρησης κατὰ τοῦ γάμου, 3) προσαγωγή βεβαίωσεως περὶ τῆς ἡλικίας τῶν μελλονύμφων, 4) σύνταξις ληξιαρχικῆς πράξεως περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου καὶ 5) ἄδεια τοῦ ἐπιτοπίου ἀρχιεπισκόπου ἐπομένως ἡμαρτημένως τὸ πρωτοδικεῖον παρέλιπε ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τούτων. "Ὅθεν πρέπει ἡ ἔφεσις κατὰ τοῦτο νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ ἐπιβληθῇ ταύτῃ μὲν ἡ καὶ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τοῦ ἐγκαίρως ἀμφισβητηθέντος Ρουμανικοῦ νόμου, ὃν τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ γνωρίζῃ, τῇ ἐναγούτῃ δὲ ἐπικουρικῶς ἡ δι' ἐπιστήμων ἐγγράφων ἀπόδειξις τῆς πρωτοδικῶς προταθείσης καὶ ἀμφι-

σθηθεύσης τηρήσεως των, ὡς μὴ βασιμίου ἀπορριπτομένου τοῦ ἰσχυρισμοῦ της καθ' ὃν ἐκ τῆς ἱερολογίας τεκμαίρεται ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τούτων, καθόσον κατὰ νόμον αὐταὶ μετὰ ταύτης συμπληροῦσι τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ προφανῶς ἐντολὴν ἐκ τοῦ νόμου πρὸς σύνταξιν πράξεων ληξιαρχικῶν ἔχουσι μόνον οἱ ἐπὶ τῶν ἐπτὰ νήσων ἱερεῖς, διὰ δὲ τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ γάμους μεταξὺ προσώπων κατοίκων τοῦ πρώην Ἰονίου Κράτους κατὰ ἄρθρ. 51 καὶ 52 Ἰον. Κώδ., αὐταὶ δύνανται νὰ συνταχθῶσιν εἴτε ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτοπίου ἀρχῆς κατὰ τοὺς ἐκεῖ ἰσχύοντας νόμους εἴτε ἐνώπιον τῶν διπλωματικῶν πακτόρων ἢ προξένων τῆς πρὸ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως προστατίδος Μεγάλης Βρεττανίας, ἐπομένως ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης καθ' ὃν μόνον διὰ πράξεως τοῦ ἐν Βραΐλα εὐλογήσαντος τὸν γάμον ἱερέως δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἡ τέλεσις αὐτοῦ εἶναι ἀθάσιμος.

Ἐπειδὴ δύναται μὲν διὰ τὰς γεννήσεις καὶ ἀποβιώσεις ἐν περιπτώσει μὴ συντάξεως ληξιαρχικῆς πράξεως νὰ ἐπιτραπῇ πρὸς ἀπόδειξιν πᾶν μέσον, διὰ τοὺς γάμους ὅμως τοῦτο ἐπιτρέπεται κατὰ ἄρθρ. 50 Ἰον. Κ. μόνον ὅταν ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ οὗτοι ἐτελέσθησαν δὲν ὑπῆρχον περὶ τούτων βιβλία, ἢ ὅταν ταῦτα ἀπωλέσθησαν (Aubry et Rau § 64).

Ἐπειδὴ ἕνεκα τούτων ἰσχυριζομένης πρωτοδικῆς τῆς αὐτῆς ἐναγούσης ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου της δὲν ὑπῆρχον ἐν Βραΐλα τῆς Ρουμανίας παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις βιβλία ληξιαρχικά διὰ τοὺς κατοίκους τῶν Ἰονίων Νήσων, ἡμαρτημένως πρὸ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς τούτου τῇ ἐπετράπη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἡ καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις τῆς ἱερολογίας· ὅθεν πρέπει ἡ ἔφεσις της καὶ ὡς πρὸς τοῦτο νὰ γείνη δεκτὴ καὶ ἐπιβληθῇ ἐκείνη ἡ διὰ προσαγωγῆς πιστοποιητικοῦ τοῦ τὸν Ἀγγλον ἀντικαταστήσαντος Ἑλλήνος προξένου ἀποδείξεις τοῦ ἐγκαίρως ἀμφισβητηθέντος ἰσχυρισμοῦ της, ἐπιφυλακτικῶς δὲ διατηρηθῇ ἡ διάταξις περὶ τῆς καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως τῆς ἱερολογίας πρὸς οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπανῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 248 Πολ. Δικ. ὁ διάδικος εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀπόδειξιν μόνον ἐκείνων τῶν περιστατικῶν, ἅτινα εἶναι ἀνγκαιᾶ πρὸς γένεσιν τοῦ δικαιώματος του, καθόσον ἡ μετὰ ταύτην ὑπὸρξις αὐτοῦ τεκμαίρεται, ἐπομένως ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπόδειξις τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῆς ἐναγούσης ἀρκεῖ πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς της, καὶ ὁ λόγος ἐφέσεως καθ' ὃν πρὸς ταύτην ἔπρεπε νὰ τῇ ἐπιβληθῇ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της διαρκείας αὐτοῦ δὲν εἶναι ἄσπιμος.

Ἐπειδὴ ἀρμοδίος ἐπίσκοπος, οὗ ἡ ἄδεια κατὰ τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1835 ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ἀπαιτεῖται, δὲν εἶναι ὁ τῆς κατοικίας τῶν νυμφευομένων, ἀλλ' ὁ τοῦ τόπου ἔνθα ἐκείνος τελεῖται.

169. Μολόντοῦτο ἐκν δὲν προσκχθῇ ἡ νόμιμος πράξις τῆς

τελέσεως τοῦ γάμου, ἢ καὶ ἀποδείξεις περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ τέσσαρα προηγούμενα ἄρθρα, καὶ ὑπάρχωσι τέκνα δύο τινῶν, οἱ ὅποιοι συνέζησαν δημοσίᾳ ὡς ἀνδρόγυνον, καὶ ἀπέθανον ἀμφοτέρω, ἡ γνησιότης τῶν τέκνων δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ἐπὶ μόνῃ τῇ προφάσει, ὅτι δὲν προσήχθη ἡ πρᾶξις τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὡς ὅτι ἡ γνησιότης αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ τῆς διακατοχῆς τῆς καταστάσεως, μὴ ἀντικειμένης εἰς τὴν νόμιμον γεννητήριον πρᾶξιν.

Ἐὰν ἡ ἀποδείξις τῆς νομίμου τελέσεως τοῦ γάμου στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως ποινικῆς τινος δίκης, ἡ πολιτικῆς κατὰ τὰς περιπτώσεις, περὶ τῶν ὁποίων διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 50 καὶ 167, ἡ μεταγραφὴ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὰ ληξικρχικὰ βιβλία ἀσφαλίζει εἰς τὸν γάμον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐτελέσθη, ὅλα τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα, ὡς πρὸς τοὺς συζύγους καὶ τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα. ΓΛΚ. 179. 198.

170. Ὁ γάμος ὁ κηρυχθεὶς ἄκυρος δύναται μολοντοῦτο νὰ παραγάγῃ τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τοὺς συζύγους καὶ τὰ τέκνα, ἂν συνήθῃ καλῇ τῇ πίστει, ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὁποίας ἀπόκειται εἰς τὸ ἄρμοδιον δικαστήριον. ΓΛΚ. 201.

171. Ἐὰν ὁ εἰς τῶν συζύγων συνωμολόγησεν καλῇ τῇ πίστει, ὁ γάμος μόνον ὑπὲρ τούτου καὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου τέκνων παράγει τὰ πολιτικὰ ἀποτελέσματα.

172. Αἱ περὶ ἀκυρότητος γάμου δίκαι ὑπάρχοντι εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον τῆς νήσου, ἔνθα καθεδρεύει ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας, ὁ δώσας τὴν ἀδειαν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου· αἱ δὲ ἀναφορικαὶ διαδικασίαι γίνονται κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

173. Ἀκυρωθέντος γάμου τινός, ὁ ἐνάγων δυνάμει τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐντὸς δώδεκα ἡμερῶν ἀφ' ἧς κατέστη τελεσίδικος, αἰτεῖ νὰ γενῇ ἡ περὶ τούτου σημείωσις εἰς τὰ ἀναφορικὰ ληξικρχικὰ βιβλία ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῆς γαμικῆς πράξεως κατὰ τὸ ἄρθρον 53, ἐπὶ ποινῇ προστίμου μίτης μέχρι πέντε στερλινῶν λιτρῶν, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει τὸ πρωτοδικεῖον κατ' αἵτησιν τοῦ εἰσαγγελέως. ΓΛΚ. 264.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου παραγομένων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρέωσεων.
μεταξὺ τῶν γονέων ἢ ἄλλων ἀνιόντων, καὶ τῶν τέκνων
ἢ ἄλλων κατιόντων.

174. Οἱ σύζυγοι ὡς ἐκ μόνης τῆς συστάσεως τοῦ γάμου ὑποχρεοῦνται νὰ διατρέφωσι, συντηρῶσι καὶ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα αὐτῶν. Ὅμως κατὰ πρῶτον ὑπόκειται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὁ πατήρ· μὴ δυναμένου δὲ τούτου ὑπόκειται ὁ πάππος, ἢ ὁ ἐκ πατρὸς πρόπαππος· μὴ δυναμένων καὶ τούτων ὑπόκειται ἡ μήτηρ. ΓΛΚ. 203.

175. Τὰ τέκνα δὲ ὡσαύτως ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν τὰ πρὸς διατροφὴν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς εἰρημένους ἀνιόντας, ἂν εἶναι ἐνδεεῖς, τηρουμένης ἀντιστροφῆς τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὠρισμένης βαθμολογίας. ΓΛΚ. 205.

176. Ἡ πρὸς διατροφὴν ὑποχρέωσις εἶναι ἀδιαίρετος ὡς πρὸς τοὺς ὀφείλοντας νὰ τὴν χορηγήσωσι. ΓΛΚ. 207.

177. Ὁ υἱὸς δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, ἀποτάξιν τινα ἔνεκα γάμου ἢ δι' ἄλλον λόγον. ΓΛΚ. 204.

178. Ἡ θυγάτηρ ἔχει δικαίωμα νὰ προικισθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ ἐκ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ· μὴ δυναμένου τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς κληρονομίας του, παρὰ τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου, ἢ προπάππου· μὴ δυναμένων δὲ καὶ τούτων, παρὰ τῆς μητρὸς ἢ ἐκ τῆς κληρονομίας της· ἐὰν ὅμως ἡ θυγάτηρ δὲν συνεπλήρωσε τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος, ἔχει δικαίωμα νὰ προικισθῇ, μόνον ἂν ὑπανδρευθῇ μὲ τὴν συνκίνεσιν τῶν διωρισμένων ὑπὸ τοῦ νόμου προσώπων, ἢ δι' ἀδείας τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν διαλαμβανομένην ἐν τῷ ἄρθρῳ 149 περίπτωσιν, τηρουμένης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1324 διατάξεως.

179. Ἡ θυγάτηρ, ἀφοῦ προικισθῇ καὶ συνάψῃ γάμον, δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα πρὸς διατροφὴν.

180. Ἡ διατροφή προσδιορίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ αἰτούντος καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφείλοντος αὐτήν. ΓΛΚ. 208.

181. Ὅταν ὁ παρέχων, ἢ ὁ δεχόμενος διατροφήν, καταντήσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ὁ μὲν δὲν δύναται πλέον νὰ παρέχῃ, ὁ δὲ ἄλλος δὲν ἔχει χρεῖαν ὅλης ἢ μέρους αὐτῆς, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀπὸ τῆς διατροφῆς ἀπολύτρωσις ἢ ἐλάττωσις αὐτῆς. ΓΛΚ. 209.

182. Ἐὰν ὁ ὀφείλων νὰ χορηγῇ τὴν διατροφήν βεβαιώσῃ, ὅτι δὲν δύναται νὰ πληρῶνῃ τὴν πρὸς τοῦτο σύνταξιν, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐν γνώσει τῶνπραγμάτων, δύναται νὰ διατάξῃ αὐτὸν νὰ παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διατρέφῃ καὶ συντηρῇ τὸν πρὸς ὃν ὀφείλει τὴν διατροφήν.

Ὅμως ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ διὰ νὰ μὴ πληρῶνῃ εἰς τὰ τέκνα τὴν πρὸς διατροφήν χρηματικὴν σύνταξιν, δὲν εἶναι ὑποχρεοὶ νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν πληρῶνῃ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἔχουν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ προτείνωσιν εἰς αὐτά, νὰ τὰ παρλάβωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των, διατρέφωσι καὶ συντηρῶσιν ἐν αὐτῇ· τὸ δὲ πρωτοδικεῖον, ἐν γνώσει τῶνπραγμάτων, ἀπορρασίζει ἂν τοιαύτη πρότασις εἶναι παραδεκτή. ΓΛΚ. 210. 211.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν συζύγων.

183. Οἱ σύζυγοι χρεωστοῦσι πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν πίστιν, βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν. ΓΛΚ. 212.

184. Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ προστατεύῃ τὴν γυναῖκα, ἡ δὲ γυνὴ νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὸν ἄνδρα. ΓΛΚ. 213.

185. Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ νὰ τὸν παρκαλοῦθῃ, ὅπου ἡθελε κρίνει εὐλογον νὰ καταστήτῃ τὴν κατοικίαν, ἢ τὴν διαμονὴν του.

Ὁ ἀνὴρ χρεωστῇ νὰ τὴν δέχεται εἰς τὰ ἴδια, καὶ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὴν πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀναιδέως τῆς περιουσίας καὶ τῆς καταστάσεώς του. ΓΛΚ. 214.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 535 (1897). Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἡγήνευσεν τὰς περὶ διατροφῆς τῆς συζύγου ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου διατάξεις Ἰον. Κώδ., καθόσον ἡ πρὸς διατροφήν ὑποχρέωσις τοῦ συζύγου εἶναι συνέπεια τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ ἀνὴρ φέρει τὰ βάρη τοῦ γάμου, ἀρχὴν

ἦν καθιεροῖ καὶ ὁ Ἴον. Κώδ. δι' ἄρθρ. 185 § 2, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ χρεωστέϊ νὰ παρέχῃ εἰς τὴν σύζυγον πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῆς περιουσίας καὶ τῆς καταστάσεώς του. Τὰ δὲ ἄρθρ. 185 § 1 καὶ 186 Ἴον. Κώδ., ἃ ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἐναγόμενος, προβλέπουσι τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἂν καὶ ὑπόχρεως νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ τὸν παρακολουθῇ ὅπου ἤθελε κρίνει εὖλογον νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν ἢ διαμονὴν του, ἕνεκεν ἀδίκων λόγων ἀποποιεῖται νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ συζύγου καὶ παρακολουθῇ αὐτόν, δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, καθ' ὅσον ὁ λόγος ἐφ' οὗ στηρίζει τὴν τῆς διατροφῆς τῆς ἀπαίτησιν ἢ ἐνάγουσα, ἡ φρενοβλάβεια τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἡ ἐν τῷ φρενοκομείῳ ἐγκάθειρξις αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἄδικος λόγος, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ἡ ἐνάγουσα δὲν παρηκολούθησε τὸν σύζυγον.

186. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ δι' ἀδίκους λόγους ἀποποιῇται νὰ παραλάβῃ εἰς τὰ ἴδια τὴν γυναῖκα, καταδικάζεται νὰ πληρῶνῃ πρὸς αὐτὴν σύνταξιν διατροφῆς, ἀνάλογον μὲ τὴν κατάστασιν καὶ τὴν περιουσίαν του.

Ἐὰν ἡ γυνὴ δι' ἀδίκους λόγους ἀποποιῇται νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός, ἢ νὰ τὸν παρακολουθῇ, ὅπου αὐτὸς κρίνῃ εὖλογον νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν, ἢ τὴν διαμονὴν του, τὸ πρωτοδικεῖον κατ' αἵτησιν τοῦ ἀνδρός τὴν ὑποχρεώνει διὰ τῆς βίας. (1)

Εἰς ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων, ἕκαστος τῶν συζύγων διατηρεῖ πᾶσαν ἄλλην ἀγωγὴν ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τοῦ παρόντος κώδικος.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 77 (1897). Ἐπειδὴ ὑπὸ μὲν τοῦ ἄρθρ. 185 Ἴον. Κ. καθιεροῦται ἡ ἐνοχὴ τοῦ συζύγου πρὸς διατροφὴν τῆς γυναικὸς του, ὑπὸ δὲ 186 ὁρίζεται ἐν μὲν τῇ 1 § ὅτι ἐὰν ὁ ἀνὴρ δι' ἀδίκους λόγους ἀποποιῇται νὰ παραλάβῃ εἰς τὰ ἴδια τὴν γυναῖκα, καταδικάζεται νὰ πληρῶνῃ πρὸς αὐτὴν σύνταξιν διατροφῆς ἀνάλογον μὲ τὴν κατάστασιν

(1) Τὸ 2 ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου τούτου κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη ἡ ἐξῆς διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου.

Ἐὰν ἡ γυνὴ δι' ἀδίκους λόγους ἀποποιῇται νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ νὰ τὸν παρακολουθῇ, ὅπου αὐτὸς κρίνῃ εὖλογον νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν ἢ τὴν διαμονὴν του, τὸ πρωτοδικεῖον κατ' αἵτησιν τοῦ ἀνδρός τὴν ὑποχρεώνει διὰ παντὸς συνετοῦ μέσου, τὸ ὅποιον ἤθελε κρίνει πρόσφορον, ἀπαγορευομένης δὲ πάντοτε τῆς προσωπικῆς βίας.

καὶ τὴν περιουσίαν του, ἐν δὲ τῇ 2 §, ὡς τοῦτο μετερρυθμίσθη διὰ τῆς ΝΑ' πράξεως Ἡ Κοινοβουλίου, ὅτι εἰάν ἡ γυνὴ δι' ἀδίκους λόγους ἀποποιῇ-ται νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ συζύγου ἢ νὰ τὸν παρακολουθῇ ὅπου αὐτὸς κρίνει εὐλογον νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν ἢ τὴν διαμονὴν του, τὸ Πρωτοδικεῖον, κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀνδρός, τὴν ὑποχρεώνει διὰ παντὸς συνετοῦ μέσου, τὸ ὁποῖον ἤθελε κρίνει πρόσφορον, ἀπαγορευομένης πάντοτε τῆς προσωπικῆς βίας.

Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 186 § 2 ἀκολουθεῖ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην περιορίζεται εἰς τοῦτο μόνον, ἥτοι εἰς τὴν ἐκτὸς τούτου δεδικαιολογημένην διατριβήν, ἄνευ ὁμως εὐθύνης τοῦ ἀνδρός πρὸς διατροφήν της.

187. Ὁ ἀνὴρ εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, καὶ ἀνήκει εἰς αὐτὸν καθὼς τοιοῦτον κυρίως τὸ δικαίωμα τοῦ διευθύνειν τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, ἐπιφυλαττομένου παντὸς ἄλλου δικαίωματος εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος, ὡς ὠρίσται εἰς τὸν περὶ γαμικῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἀμοιβαίων δικηιωμάτων τῶν συζύγων ἐ'. τίτλον τοῦ Γ'. βιβλίου.

188. Ὁ ἀνὴρ ἀντιπροσωπεύει τὴν γυναῖκα εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς πράξεις.

189(*). Ἡ γυνή, καίτοι χωρισμένη κατὰ τὰ κτήματα, δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός.

Ἡ παρὰ τοῦ ἀνδρός δοθεῖσα εἰς τὴν γυναῖκα ἄδεια, ἵνα παρασταθῇ εἰς πρωτόδικον δίκην δὲν περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἐκκλητον· ἡ δὲ δοθεῖσα ἄδεια, ἵνα παρασταθῇ εἰς τὴν πρωτόδικον καὶ ἐκκλητον δίκην, δὲν περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ ἐκκλεῖν πρὸς ἀκύρωσιν. ⁽¹⁾ Γλκ. 215.

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

189. Ἡ γυνή, καὶ παράφερνα ἂν ἔχῃ, δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός.

Ἡ παρὰ τοῦ ἀνδρός δοθεῖσα εἰς τὴν γυναῖκα ἄδεια, ἵνα παρασταθῇ εἰς πρωτόδικον δίκην, δὲν περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἐκκλητον· ἡ δὲ δοθεῖσα ἄδεια, ἵνα παρασταθῇ εἰς τε τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν ἐκκλητον δίκην, δὲν περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ ἐκκλεῖν παρὰ τῷ Ἀνωτάτῳ Συμβουλίῳ.

190. Ὅταν ὁ ἀνὴρ δώσῃ ἄδειαν εἰς τὴν γυναικα νὰ παρ-
σταθῇ, ἐν δικαστηρίῳ, καὶ αὐτὴ ἡττηθῇ, ὁ σύζυγος ἕνεκα τού-
του δὲν δύνανται νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

191. Ἡ ἄδεια τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶνε ἀναγκαστική.

1. ὅταν ἡ γυνὴ καταδικῶνται ἐπὶ κακουργήματι, πλημμε-
λήματι ἢ πταισμάτι.

2. ὅταν ἡ γυνὴ ἀπειτῇ τὰ πρὸς διατροφήν της, ἢ τὴν ἐξ-
σφάλισιν τῆς προικὸς της.

3. ὅταν αὐτὴ καταδικῶν τὸν σύζυγον εἰς ἄλλας περιπτώ-
σεις, προνοουμένως ὑπὲρ τοῦ παρόντος κώδικος. ΓλΚ. 216.

192(*). Ἡ γυνή, καὶ χωρισμένη κατὰ τὰ κτήματα ἃν ἦναι,
καὶ ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἃν ἔλαβε, δὲν δύνανται νὰ κάμῃ
οὐδεμίαν σύμβασιν μετ' αὐτοῦ, ὡς οὐδὲ μετὰ τρίτων πρὸς τὸ
συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς· ἐξαιρουνται δὲ αἱ συμβάσεις, αἱ πρὸς ἀ-
ποπεράτῳσιν δίκης τινὸς ἐκκρεμυῶς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς
γυναικὸς, ἢ ὅποια εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει νὰ λάβῃ προ-
ηγουμένως τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. (*)

ΑΠ. 164. (1873). Κατὰ ἄρθρ. 192 Ἰον. Κ. διακρουντος τοῦ γάμου,
οὐδεμία σύμβασις μετὰ τῶν συζύγων, ἔστω καὶ κεχωρισμένων ἀπὸ
τραπέζης καὶ κοίτης, ἰσχύει.

Ἐπειδὴ τὸ ἀντικατασταθὲν ἄρθρ. 192 Ἰον. Κ. διατάσσει ὅτι ἡ γυνὴ
καὶ παράφερνα ἃν ἔχῃ καὶ ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἃν ἔλαβε, δὲν δύνα-
ται νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ οὐδεμίαν σύμβασιν, ὡς οὐδὲ μετὰ τρίτου, πρὸς
τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς, ἐκτὸς ἃν εἰς τοιαύτας περιστάσεις λάβῃ προη-
γουμένως τὴν ἄδειαν τοῦ πρωτοδικείου, δὲν ἀπαγορεύει ἅπαντα ἐν γένει
τὰ μετὰ συζύγων συμβόλαια, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ γυνὴ συνά-
πτει πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς μετ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἢ καὶ μετὰ τρί-
των. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἀριδύλως ἐκ τῆς οἰκονομίας τοῦ συνόλου τοῦ
ἄρθρ. 192. καὶ ἐκ τῶν ὑποκειμένων τῆς διατάξεώς του (ἡ γυνή), ἐξ οὗ
ἀρκεῖται καὶ εἰς ὁ φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀναφέρεται ἅπαντα ἡ διατάξις, εἴτε
ἐκ τῶν διαφόρων φράσεων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. (καὶ παράφερνα ἃν ἔχῃ καὶ

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

192. Ἡ γυνή, καὶ παράφερνα ἃν ἔχῃ καὶ ἄδειαν παρὰ τοῦ
ἀνδρὸς ἃν ἔλαβε, δὲν δύνανται νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ οὐδεμίαν
σύμβασιν, ὡς οὐδὲ μετὰ τρίτου πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀν-
δρὸς, ἐκτὸς ἃν εἰς τοιαύτας περιστάσεις λάβῃ προηγουμένως ἄ-
δειαν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἀκουσθέντος τοῦ ἐισαγγελέως.

ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἂν ἔλαβεν, ὡς δὲ μετὰ τρίτου πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς, αἵτινες ἐπίσης τὴν γυναῖκα μόνον ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν, καθὼς χρῆζουσιν τῆς ἰδιαζούσης προστασίας τοῦ νόμου ἐνεκα τῆς φυσικῆς αὐτῆς ἀδυναμίας ὡς πρὸς τὰς μετὰ τοῦ συζύγου σχέσεις της· ἂν δὲ τὸ ἄρθρον 199 παρέχῃ δικαίωμα, ὡς ἐκφράζεται, νὰ προτείνωσι τὴν ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως τοιαύτης ἀδείας στηριζομένην ἀκυρότητα, τόσον εἰς τὴν σύζυγον ὅσον καὶ εἰς τὸν σύζυγον, πρῶτον μὲν τὸ ἄρθρ. αὐτὸ διὰ τῶν ρήσεων ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως τοιαύτης ἀδείας δὲν ὑπαινίττεται τὸ ἀπώτερον ἄρθρ. 192, ἀλλὰ τὰ ἐπόμενα καὶ ἄμεσα προηγούμενα αὐτοῦ 193—198, τὰ πραγματευόμενα περὶ ἐλλείψεως τῆς συναίνεσεως τοῦ συζύγου ἐπὶ τῶν μετὰ τρίτων συμβολαίων τῆς γυναικὸς, ὥσπερ καὶ τὸ ἄρθρ. 225 Γλ.Κώδ., τὸ ἀντιγεγραμμένον ἐκ τοῦ ἄρθρου 192, ὑπαινίττεται τὰ ἀντιστοιχοῦντα ἄρθρα 218, 224 Γαλ. Κώδ., ἐνῷ τὸ ἄρθρον 192, ὃν πρόσθετον ἐν τῷ 'Ιον. Κ. καὶ ἄλλου εἶδους διατάξεις περιλαμβάνον, δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ 199, ὁπερ ἀποτελεῖ συνέχειαν καὶ ἀναγκαίαν συμπλήρωσιν τῶν περὶ ἐλλείψεως τῆς ἀδείας τοῦ ἀνδρὸς διατάξεων τοῦ Γλ.Κώδ.

ΑΠ. 339 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 192 'Ιον. Κ., ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ συνάψῃ μετὰ τρίτου σύμβασιν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς, χωρὶς νὰ λάβῃ προηγουμένως ἄδειαν παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου. Τὸ ἄρθρον δὲ τοῦτο ἐννοεῖ προδήλως ὅτι, ὅταν τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς δὲν προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ἄλλοθεν, δεόν ἵνα θεωρηθῇ ἄκυρος ἡ σύμβασις δι' ἑλλείψιν ἀδείας τοῦ Πρωτοδικείου ν' ἀποδεικνύηται ὅτι ἐγίνωσκε καὶ ὁ τρίτος καὶ δὴ ὁ δανειστής, ὅτι ἡ διὰ τῆς θελήσεως αὐτοῦ τε καὶ τῆς γυναικὸς παραχθεῖσα σύμβασις συνωμολογεῖτο πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς. Διότι ἄλλως ἔθελεν ὑφίστασθαι ἀπώλειαν τῶν δικαίων αὐτοῦ, ἐνῷ διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ λόγου τῆς ἀπωλείας, ὁπερ ἀποτελέσμα βεβαίως δὲν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης. Τοῦτο δὲ εἰπὼν τὸ 'Εφετεῖον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ ἀκύρου τῆς ἐν λόγω συμβάσεως δανείου, ὡς γενομένης πράγματι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρὸς, ἂν καὶ δὲν φαίνεται τοῦτο ἐν αὐτῇ, εἶνε ἀπορριπτέος, διότι δὲν συνεπρότειναν οὗτοι ὅτι ἦτο ἐν γνώσει τοῦ γεγονότος τούτου καὶ ὁ δανειστής, ὁρῶνς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 192. Τὸ δὲ γεγονός τῆς γνώσεως τοῦ δανειστοῦ εἶναι στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς περὶ τούτου ἐνστάσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔδει νὰ συμπροταθῇ ὑπὸ τῶν προσβαλόντων τὴν σύμβασιν ὡς ἄκυρον.

Γνωμοδότησις εἰσαγγελέως Α. Π. Δ. Τσιβαροπούλου.

Κατὰ τὸ ἐνετικὸν δίκαιον (Ferro τόμ. 2 σελ. 281), ἡ σύζυγος δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑποχρεωθῇ οὔτε ὑπὲρ τοῦ συζύγου, ἐκτὸς εἴαν πρόκηται περὶ ἀπελευθερώσεως καὶ ὁμοίας περιπτώσεως. Ἀπόρροια τῶν Ἀρχῶν τοῦ Ἑνετικοῦ δικαίου εἶναι ἄρθρ. 192 'Ιον.Κ., ὅπερ δὲν ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῷ Γαλλικῷ Κώδικι. Τὸ ἄρθρ. 192 ἐξέτεινε τὴν ἰκανότητα τῆς γυναικὸς, ἀπαιτῆσαν τὴν συναίνεσιν τοῦ συζύγου, ὅταν πρόκηται νὰ συμβληθῇ μετὰ τρίτου καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ δικαστηρίου, ὅταν πρόκηται νὰ συμβληθῇ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ συζύγου. Τὸ ἄρθρον τοῦτο

δὲν διακρίνει, ἂν ἐφαρμόζεται μόνον ὁ τρίτος διατελεῖ ἐν γνώσει ὅτι ἡ σύμβασις γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ συζύγου, δὲν δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 192 ἢ νεαρὰ 134, διότι κατὰ τὴν νεαράν ἀπαιτεῖται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου νὰ προκύπτῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἀνεδέχθη χρέος τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐκ τοῦ κειμένου δὲ τούτου τοῦ νόμου οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Ρωμ. νόμου ὠρμήθησαν ν' ἀποδεχθῶσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπηγορευμένη ἀναδοχὴ χρέους τοῦ συζύγου, ὅταν ὁ ἕτερος συμβαλλόμενος διατελῇ ἐν συγγνωστῇ ἀγνοίᾳ, ἐνῷ τὸ ἄρθρ. 192 δὲν ποιεῖται διάκρισιν περὶ γνώσεως ἢ ἀγνοίας, περὶ καλῆς ἢ κακῆς πίστεως. Ἡ διάταξις σκοπεῖ τὴν προστασίαν τῆς γυναικὸς καὶ οὐχὶ τοῦ τρίτου, καὶ ἐπομένως ἀδιάφορον, ἐὰν ὁ τρίτος γνωρίζῃ ἢ μὴ ἐὰν ἡ γυνὴ συνεβλήθη πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνδρός. Ὁ τρίτος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ὀφείλει νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ, μὴ τοι τὸ δάνειον γίνεται χάριν τοῦ ἀνδρός, τίνι δὲ τρόπῳ θέλει κατορθῶσαι νὰ μάθῃ, τοῦτο, καὶ ἐὰν καθίσταται δύσκολος ἢ ἀδύνατος ἡ σύναψις συμβάσεως μετὰ γυναικὸς ὑπὰ ὅρου, ταῦτα πάντα δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀντιθέτου γνώμης, καταπολεμουμένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κειμένου τοῦ νόμου, οὐδεμίαν ποιούμενου διάκρισιν. Καὶ τὸ ἀνώτατον Συμβούλιον, ἀποφ. 19 Αὐγούστου 1852, τοιαύτην ἐρμηνείαν ἔκαμεν.

193. Ἡ γυνή, καὶ χωρισμένη κατὰ τὰ κτήματα ἂν ἦναι, δὲν δύναται νὰ δωρήσῃ, νὰ ὑποθηκεύσῃ, ν' ἀποκτήσῃ ἀμίσθως ἢ ἐμίσθως, χωρὶς νὰ συντελέσῃ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ συμβόλαιον, ἢ νὰ συναινέσῃ ἐγγράφως.

Μολονοῦτο εἶναι ἐγκυρος, καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἀνδρός, ἡ δωρεά, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ κάμνει εἰς τέκνον κοινόν, ἢ γεννηθέν ὑπ' αὐτῆς ἐκ προγενεστέρου γάμου, ἐνεργοῦσα ὁμως τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπὶ τῶν παραφέρων, τὰ ὁποῖα δὲν μετέβησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός. ΓλΚ. 217.

194. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀρνῇται πρὸς τὴν γυναικα τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ, ἢ νὰ συνομολογήσῃ πράξιν τινα, αὐτὴ δύναται νὰ κλητεύσῃ τὸν ἄνδρα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀκούσῃ τὸν ἄνδρα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἢ καὶ κατ' ἐρήμην αὐτοῦ, δίδει ἢ ἀρνεῖται, κατὰ τὰς περιστάσεις τὴν ἄδειαν. ΓλΚ. 218.219.

195(*). Ὅταν ὁ ἀνὴρ καταδικασθῇ εἰς ποινὴν συνεπιφέρουσαν τὴν ὁλοσχερεῇ ἢ ἐν μέρει στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἡ γυνή, καὶ ἐνῆλιξ οὔσα, δὲν δύναται, διαρκούσης τῆς ποινῆς, νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ, οὐδὲ νὰ συνομολογήσῃ πράξεις ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου, τὸ ὁποῖον

δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ δώσῃ ἢ νὰ ἀρνηθῇ αὐτήν, χωρὶς νὰ καλέσῃ, ἢ ἀκούσῃ τὸν ἄνδρα. (1) ΓΛΚ. 221.

196. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπηγορευμένος, ἢ διατελῇ ὑπὸ δικαστικὸν ἀντιλήπτορα, τεκμαίρεται ἢ ἐκηρύχθη ἄφρωντος, ἢ διαμμένη εἰς τόπον ἀπέχοντα τόσον, ὥστε ἤθελεν εἰσθαι ἐπικίνδυνος ἢ βραδύτης, μέχρις οὗ ῥθῶσῃ ἡ ἀδεία του. τὸ πρωτοδικεῖον δύναται, κατὰ τὰς περιπτώσεις, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν γυναικα τόσον νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ, ὅσον καὶ νὰ συνομολογήσῃ πράξεις. ΓΛΚ. 222.

197. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνηλιξ, ἡ γυνὴ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ, οὐδὲ νὰ συνομολογήσῃ τι ὑπερβαίνον τὴν ικανότητα τοῦ χειραφέτου ἀνηλίκου. ΓΛΚ. 224.

198. Πᾶσα γενικὴ ἀδεία, δοθεῖσα παρὰ τοῦ ἀνδρός εἰς τὴν γυναικα, καίτοι ἐν τῷ γαμικῷ συμβολαίῳ συνομολογηθεῖσα, δὲν ἔχει κύρος, εἰμὴ πρὸς μόνην τὴν διαχειρίσιν τῶν κτημάτων τῆς γυναικός. ΓΛΚ. 223.

199. Ἀκυρότης στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως τοιαύτης ἀδείας δὲν δύναται νὰ προταθῇ, εἰμὴ παρὰ τοῦ ἀνδρός, τῆς γυναικός, ἢ τῶν κληρονόμων αὐτῶν.

Μολοντούτο ἂν ἡ γυνὴ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐπὶ δικαστηρίου, ἢ εἰσῆγαγεν ἔφεσιν, ἢ ἀναίρεσεως αἰτήσιν χωρὶς νὰ ἔχῃ περὶ τούτου ἄδειαν, πρέπει, κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀντιδίκου ν' ἀναβληθῇ πᾶσα διαδικασία, μέχρις οὗ ἡ γυνὴ λάβῃ νόμιμον ἄδειαν διὰ νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ. ΓΛΚ. 225.

ΑΠ. 133 (1893). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 189 καὶ 199 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος ἀστήρικτος ἐλέγχεται ἡ τῶν ἀναιρεσιόν-

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

195. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος καταδικασθῇ εἰς ποινὴν συνεπιφέρουσιν τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἡ γυνὴ, καὶ ἐνηλιξ οὖσα, δὲν δύναται δικηκούς τῆς ποινῆς νὰ παρασταθῇ ἐν δικαστηρίῳ, οὐδὲ νὰ συνομολογήσῃ πράξεις ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου. τὸ ὅποιον δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ δώσῃ ἢ ἀρνηθῇ αὐτήν χωρὶς νὰ καλέσῃ ἢ ἀκούσῃ τὸν ἄνδρα.

των ἐνστασις, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν δύναται νὰ ἀκουσθῇ, ἂν δὲν προσαγάγῃ τὴν ἀδειαν τοῦ συζύγου τῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 199 προμνησθέντος Κώδικος, ἂν ἡ γυνὴ εἰσῆγαγεν ἐπὶ δικαστηρίου ἔφeson ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὁ ἀντίδικος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀδείας τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως, ἀλλ' ἐνστασιν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης, μέχρις οὗ ἡ γυνὴ λάβῃ τὴν διαληφθεῖσαν ἀδειαν· τοιαύτην ὅμως ἐνστασιν δὲν ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ὅτι ἐπρότειναν ἐνώπιον τοῦ ὡς Ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 864 Πολ. Δικ., ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, εἰαν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ κατὰσχέσις ἢ κράτησις, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης (τὴν περὶ ἐκτέλεσεως), καὶ διακόπτει ἐπομένως τὴν παραγραφὴν. Ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη δὲν ἀρκεται πρὶν ἢ ἐπέλθῃ κατὰσχέσις ἢ κράτησις καὶ ὅτι ἄνευ ἐνάρξεως αὐτῆς δὲν ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς παραγραφῆς· ἄρα ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, μὴ ἀποτελοῦσα διὰ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἐναρξιν δίκης, καὶ δὴ δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, δὲν διακόπτει τὴν πρόοδον τῆς ἀρξαμένης παραγραφῆς, ὥστε κῦτῃ ἐξακολουθεῖ τρέγουσα καὶ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν καὶ συνεπῶς συμπληροῦται, εἰαν μέχρι τῆς τυχὸν ἐπελευστομένης κατὰσχέσεως ἢ κρατήσεως παρέλθῃ τὸ πρὸς παραγραφὴν ἀπαιτούμενον παρὰ τοῦ νόμου χρονικὸν διάστημα. Ὅθεν οὔτε τὸ προμνησθὲν 364 ἄρθρον, οὔτε ἄλλην διάταξιν τοῦ νόμου παρεβίασε τὸ Πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς ἀναιρεσίβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ τριακονταετῆς παραγραφὴ τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 17 Ἰουλίου 1835 ἐκδόσεως τῆς ἐπιδικασάσης αὐτὴν ἀποφάσεως τοῦ καταργηθέντος Ἐφετείου Κερκύρας, ἀνασταλεῖσα δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 2085 τοῦ Ἰονίου Ἀστικῷ Κώδικος ἐνεκεν ἀνглиκισότητος τοῦ πιστωτοῦ Ι. Π. ἀπὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου 1842 μέχρι τῆς κατὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1846 ἐπελθούσης ἐνγλικότητος αὐτοῦ, δὲν διεκόπη διὰ τῶν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῶν τῆς 22 Ἰανουαρίου 1869, τῆς 4 Αὐγούστου 1877 καὶ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1882, διότι ἡ κατὰσχέσις ἐπῆλθε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς ὡς ἐνεργηθεῖσα τὴν 8 Φεβρουαρίου 1883, ἐνῶ ἡ παραγραφὴ εἶχεν ἤδη συμπληρωθῇ ἀπὸ τῆς 7ης Ἀπριλίου 1870.

200. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ κάμῃ διαθήκην ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρὸς. ΓΛΚ. 226.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ τοῦ διαζυγίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

201. (*) Ἡ περὶ διαζυγίου αἵτησις, οἰκιδήποτε εἶναι ἡ ρύσις τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἐνεκα κανονικῶν κρίσεων ἤθελον δώ-

σει χώραν εἰς αὐτήν, εἰσάγεται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ σύζυγοι ἔχουν τὴν κατοικίαν των, καὶ δικάζεται κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. ΓλΚ. 234. (*)

202. (*) Ἐάν τι τῶν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος συζύγου προβαλλομένων γεγονότων ἤθελε παρέχει ἀφορμὴν εἰς ποινικὴν καταδίωξιν, ἡ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ μένει ἐκκρεμῆς, μέχρις οὗ ἐκδοθῇ τοῦ κακουργιοδικείου ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀποπερατωθῇ ὁριστικῶς ἡ δίκη· τότε δὲ ἡ ἀγωγὴ αὕτη δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ,

(*) Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 Β. Δ. 11 Φεβρουαρίου 1866, περὶ ἰσχύος ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας καὶ ἐμπορικοῦ νόμου, αἱ παρὰ τοῖς ἱεροδικαστηρίοις ἀνακοπαὶ κατὰ τοῦ γάμου, αἰτήσεις περὶ ἀκυρότητος τοῦ γάμου καὶ αἱ περὶ διαζυγίου μεταβιβάζονται εἰς τὰ πρωτοδικεῖα. Ὅθεν ἡ περὶ διαζυγίου αἴτησις εἰσάγεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 640 τῆς Πολ. Δικονομίας. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. ιζ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 9 Ἰουλίου 1852 καὶ ἄρθρ. 683, 684 καὶ 208 Πολ. Δικονομίας καὶ 66 Ἐμπ. νόμου). Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν τῷ ἄρθρ. 202 § 1 ἀναβολὴν τῆς πολ. δίκης, ἐπειδὴ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 10 Πολ. Δικονομίας ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρ. 6 Ποινικῆς Δικον., ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατάξεις τοῦ Ἑλλ. νόμου. Τὸ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 202 εἶναι σύμφωνον πρὸς ἄρθρ. 286 Ποινικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ἡ παράβασις τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως τιμωρεῖται μόνον κατ' αἰτήσιν καὶ κατὰ μῆνυσιν τοῦ ὑβρισθέντος.

Περὶ τῶν ἐν ἄρθρ. 203 διατάξεων περὶ ἱερογραμματέων οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γείνῃ ἀφοῦ κατηργήθησαν τὰ ἱεροδικαστήρια. Οὐχ ἥττον ὅμως, ἀφοῦ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος (ἄρθρ. 3 τοῦ ΠΝ' νόμου 30 Ἰανουαρίου 1866), ἔπεται ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ αὗται ἐν τοῖς ληξιαρχικαῖς βιβλίοις δεόν· νὰ γίνωνται ἐκτὸς τῆς δεκαήμερου προθεσμίας ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν, ἐφαρμοζομένων κατ' αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀμελείας, τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Περὶ τῶν προσωρινῶν μέτρων εἰς τὰ ὁποῖα δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν ἡ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ κλ. διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος, καθ' ὃ μὴ ὑπαρχουσῶν νεωτέρων διατάξεων. Οὕτως ὁ Σ. Μπαλᾶνος. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι καὶ τὸ κεφάλαιον Β' περὶ προσωρινῶν μέτρων δὲν ἰσχύει μετὰ τὸν Νόμον ΠΝ', διότι αἱ δι' αὐτοῦ καθοριζόμεναι διατάξεις εἰσὶ κυρίως δικονομικῆς φύσεως (ἢ καὶ οὐσιαστικαὶ· ἂν θεωρηθῶσιν, οὐχ ἥττον τοσοῦτον στενῶς συνδέονται πρὸς τὴν Δικονομίαν, ὥστε μεταβαλλομένης ταύτης συµμεταβάλλονται καὶ αὗται) καὶ ἐπομένως κατηργήθησαν διὰ τοῦ Νόμου ΠΝ' τα ἄρθρα 204-207.

ἀλλὰ δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἐκ τῆς ἀποπερατωθείσης δίκης, λόγος περὶ ἀπαρδεύτου, ἢ ἄλλη τις προδικαστικὴ ἐνστάσις κατὰ τοῦ ἐνάγοντος συζύγου.

Ἐν περιπτώσει μοιχείας, ὁ κατὰδιώκων δύνανται νὰ παραιτηθῇ τῆς ποινικῆς κατὰδιώξεως, περιοριζόμενος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐγκλησιν. Γλκ. 235.

203. (*) Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἀπαγγέλλοντος τὴν περὶ διαζυγίου ἀπόφασιν, ὀφείλει νὰ στείλῃ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν ληξίαρχον, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς κατέστη τελεσιδίκος, ὅπως γενῇ ἡ προσήκουσα περὶ τούτου σημείωσις εἰς τὰ ἀναφορικὰ βιβλία ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῆς γραμμικῆς πράξεως.

Ἐν περιπτώσει παρκαλείψεως, ὁ εἰρημένος ἱερογραμματεὺς καταδικάζεται παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, κατ' αἵτησιν τοῦ εἰσγγελέως, εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι εἴκοσι στερλινῶν λιτρῶν.

Θέλουσιν ὁρισθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν τὰ πρόσφορα μέτρα, ὅπως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ὁ εἰρημένος ἱερογραμματεὺς δύνανται νὰ ἐκπληροῖ τὴν εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρον διαλαμβανομένην διάταξιν. (1)

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑπεκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

203. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ἱεροπρωτοδικείου, τοῦ ἀπαγγέλλοντος τὴν περὶ διαζυγίου ἀπόφασιν, ὀφείλει νὰ στείλῃ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν ληξίαρχον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς κατέστη τελεσιδίκος, ὅπως γενῇ ἡ προσήκουσα περὶ τούτου σημείωσις εἰς τὰ ἀναφορικὰ βιβλία ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τῆς γραμμικῆς πράξεως.

Πρὸς τοιοῦτο τέλος ὁ γραμματεὺς τοῦ ἱεροπρωτοδικείου στέλλει, τὸ βραδύτερον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, εἰς τὸν γραμματέα τοῦ ἱεροπρωτοδικείου, ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως. Ἄν δὲν ἐγίνεν ἔφεσις, ὁ γραμματεὺς τοῦ ἱεροπρωτοδικείου, ἀροῦ παρέλθωσιν καὶ πρὸς πᾶσαν προσβολὴν νόμιμοι προθεσμιαί, ἐκπληροῖ τὴν εἰρημένην ὑποχρέωσιν.

Ἐν περιπτώσει παρκαλείψεως, ὁ παρκαλούμενος ἱερογραμματεὺς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν προσωρινῶν μέτρων εἰς τὰ ὅποια δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν ἢ περὶ διαζυγίου ἀγωγή.

204. (*) Ἡ προσωρινὴ ἐπιμέλεια τῶν τέκνων, διαρκούσης τῆς περὶ διαζυγίου δίκης, ἀνατίθεται εἰς τὸν ἐνάγοντα ἢ ἐναγόμενον ἄνδρα, ἐκτὸς ἂν, ἐπὶ αἰτήσῃ τῆς μητρός, ἢ τῶν ἐκ πατρὸς ἢ μητρός πλησιεστέρων συγγενῶν, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ πρωτοδικεῖον διατάξῃ ἄλλως, πρὸς τὸ συμφερότερον τῶν τέκνων. ΓλΚ. 267.

205. (*) Διαρκούσης τῆς δίκης, ἢ πρὸς διαζύγιον ἐνάγουσα ἢ ἐναγομένη γυνὴ δύναται ν' ἀφῇσιν τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ νὰ αἰτήσῃ παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ σύνταξιν διατροφῆς, καὶ ποσότητα τινὰ χρημάτων λόγῳ προμηθείας, ἀνάλογον τῆς καταστάσεώς του. Τὸ δικαστήριον σημειώνει τὸν τόπον, ὅπου ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ διαμείνῃ, καὶ διορίζει, χρείας καλούσης, τὴν σύνταξιν τῆς διατροφῆς, καὶ ποσότητα τινὰ χρημάτων λόγῳ προμηθείας. ΓλΚ. 268.

206. (*) Ἡ γυνὴ χρεωστεῖ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι διέμεινεν εἰς τὸν σημειωθέντα τόπον· ἐν ἐλλείψει τοιαύτης βεβαιώσεως, τὸ πρωτοδικεῖον, κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀνδρός, δύναται νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ διὰ τῆς βίας νὰ διαμείνῃ εἰς τὸν σημειωθέντα δι' αὐτὴν τόπον. (†). ΓλΚ. 269.

καταδικάζεται παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, κατ' αἰτήσιν τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς πρόστιμον δύο μέχρι τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν.

(†) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΝΑ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

206. Ἡ γυνὴ χρεωστεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι διέμεινεν εἰς τὸν σημειωθέντα δι' αὐτὴν τόπον, ἄλλως ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ τῆς ἀποποιηθῇ τὰ πρὸς διατροφήν, καί, ἂν ἡ γυνὴ εἶναι ἐνάγουσα εἰς τὴν περὶ διαζυγίου δίκην, νὰ αἰτήσῃ νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἢ ἐξακολούθησις τῶν διαδικαστικῶν πράξεων τῆς, μέχρις οὗ δὲν κατοικήσῃ εἰς τὸν σημειωθέντα δι' αὐτὴν τόπον.

207. (*) Εἰσαχθείσης περὶ διαζυγίου αἰτήσεως, ἡ ἐνάχουσα ἡ ἐναγομένη γυνὴ δύναται νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης, τὴν ἐπιθέσιν τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῶν κινητῶν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς, τῶν παραφέρων καὶ παντὸς ἄλλου δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἡθελεν ἔχει. Τὸ δικαστήριον, ἐκτιμήσαν τὰς παρ' ἑκατέρου τῶν μερῶν προσαγομένας ἀποδείξεις καὶ περιστάσεις, παραδέχεται, ἢ ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν αἱ σφραγίδες δὲν ἐπιτίθενται, ἢ, ἂν διετάρχησαν, ἀφαιροῦνται, ὅταν ὁ ἀνὴρ δώσῃ ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν. ΓΛΚ. 270.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαζυγίου.

208. (*) Ὅταν τὸ διαζύγιον ἀποφασισθῇ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἕνεκα μοιχείας τῆς γυναικὸς, αὕτη χάνει τὸ ἥμισυ τῆς προικὸς, τοῦ ὁποίου ὠφελοῦνται τὰ κοινὰ τέκνα· δικτηρεῖται δὲ εἰς τὰ ἄλλα αὐτῆς τέκνα, τὰ γεννηθέντα ἐκ προγενεστέρου γάμου, πᾶν δικαίωμα καὶ ἀγωγή ἀνήκουσα τυχὸν εἰς αὐτά, ἢ κατὰ νόμον, ἢ ἐκ γαμικῶν συμφώνων τῶν γονέων των, ἢ ἐξ ἄλλων δικτάξεων.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι κοινὰ τέκνα, ἡ γυνὴ χάνει μόνον τὸ τέταρτον τῆς προικὸς, τοῦ ὁποίου ὠφελεῖται ὁ ἀνὴρ.

209. (*) Ὁ ἀνὴρ, ὅταν τὸ διαζύγιον ἀποφασισθῇ ἕνεκα μοιχείας τῆς γυναικὸς, δύναται νὰ ζητήσῃ κατὰ τοῦ μοιχοῦ ἀπότισιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν παρὰ τῷ πρωτοδικείῳ.

Ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, ἂν ἔχῃ χώραν, προσδιορίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις τῆς ὑποθέσεως, τὴν κατὰστασιν καὶ τὴν τάξιν τῶν προσώπων.

210. (*) Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία τοῦ διαζυγίου, ὁ σύζυγος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγγέλθη, χάνει, διὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 208 διαλαμβανόμενα ἀποτελέσματα, τὸ δικαίωμα ἐπὶ ὅλων τῶν πλεονεκτημάτων, ὅσα ὁ ἄλλος σύζυγος δι' ὅποιανδήποτε αἰτίαν παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβο-

λαίου, καὶ πρὸς τούτοις ἐπὶ ἐκείνων τῶν πλεονεκτημάτων, ὅσα οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐνάγοντος συζύγου ἢ ἄλλοι παρεχώρησαν εἰς αὐτὸν χάριν τοῦ γάμου, ἢ τοῦ ἐνάγοντος συζύγου.

Ὁ σύζυγος ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀπηγγέλθη τὸ διαζύγιον δικτηρεῖ τὸ δικαίωμα ἐπὶ ὅλων τῶν εἰς αὐτὸν παραχωρηθέντων πλεονεκτημάτων εἴτε παρὰ τοῦ ἄλλου συζύγου διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα συνωμολογήθησαν ἀμοιβαίως, καὶ ἡ ἀμοιβαιότης αὕτη δὲν ἔχη πλέον χώρον, εἴτε παρ' οἰουδήποτε ἄλλου χάριν τοῦ αὐτοῦ γάμου, ἢ τοῦ ἐναγομένου συζύγου. ΓΛΚ. 299.

211. (*) Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, ἐὰν ὁ σύζυγος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀπηγγέλθη τὸ διαζύγιον, δὲν ἔχη, μὲ ὅλας τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἀρθρων, οὐδένα πόνον βίου, τὸ πρωτοδικεῖον δύναται νὰ ἀποφασίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου εὐποροῦντος τυχόν συζύγου σύνταξιν, τὴν ὁποίαν προσδιορίζει κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἡ σύνταξις αὕτη δύναται ν' ἀνακληθῇ, ὅταν παύσῃ ἡ χρεία τοῦ λαμβάνοντος αὐτήν, ἢ ὅταν ὁ δικατορφερόμενος σύζυγος συνάψῃ γάμον. ΓΛΚ. 301.

212. (*) Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν διαζυγίου τὰ τέκνα μένουσιν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐκτός ἂν τὸ πρωτοδικεῖον διατάξῃ ἄλλως, ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς γυναικὸς, ἐὰν τὸ διαζύγιον ἀπηγγέλθη κατ' ἐγκλήσιν αὐτῆς, ἢ κατ' αἴτησιν τῶν πλησιεστέρων ἐκ πατρὸς συγγενῶν, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, πρὸς τὸ συμφερότερον τῶν τέκνων. ΓΛΚ. 302.

213. (*) Εἰς ὁποιονδήποτε δικαιοδοτήσιν τὰ τέκνα, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ δικτηροῦσιν ἐκάτεροι τὸ δικαίωμα νὰ ἐφορῶσι περὶ τὴν διατροφὴν καὶ ἀνατροφὴν αὐτῶν, καὶ χρεωστοῦν νὰ συνεισφέρωσιν εἰς τοῦτο κατ' ἀνάλογίαν τῆς περιουσίας των. ΓΛΚ. 303.

214. (*) Ἡ ἐνεκὰ διαζυγίου λύσις τοῦ γάμου δὲν στερεῖ τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα καθενὸς τῶν πλεονεκτημάτων, ὅσα οἱ νόμοι, ἢ αἱ γαμικαὶ συμβάσεις τῶν γονέων των ἀπονέμουσιν εἰς αὐτὰ· τὰ δικαίωμά τε ὅμως τῶν τέκνων ἀρχοῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ὡς ἡθέλον ἀρχίσει, ἢ

δὲν συνέβαινε διαζύγιον, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῶν προηγουμένων ἄρθρων. ΓΛΚ. 304.

215. (*) Τὰ πρωτοδικεῖα εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάζωσι περὶ ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὅποια παράγονται ἀπὸ ἀποφάσεις, ἀφορώσας διαζύγιον, ἢ προσωπικὸν χωρισμόν, ὡς πρὸς τὰς θρησκείας αἵτινες τὸν ἐπιτρέπουσιν.

ΤΙΤΛΟΣ Ζ΄.

Περὶ τῆς πατρότητος καὶ τῆς υἰότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τῆς υἰότητος τῶν γνησίων τέκνων.

216. Τὸ συνεστῶτος τοῦ γάμου συλληφθὲν τέκνον ἔχει πατέρα τὸν ἄνδρα.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δύναται νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ τέκνον, ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου τριακοσίων ἡμερῶν συμπληρωμένων ἦτον εἰς αὐτὸν φυσικῶς ἀδύνατον, εἴτε ἕνεκα ἀποστάσεως, εἴτε δι' ἄλλο τι συμβεβηκός, νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς γυναικὸς του.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται ὡσαύτως νὰ ἀποκηρύξῃ τὸ τέκνον, ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα, τὸ ἀπὸ τῆς τριακοστῆς μέχρι τῆς ἑκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς ἡμέρας πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου, ἦτον εἰς αὐτὸν ἐπίσης φυσικῶς ἀδύνατον νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς γυναικὸς του. ΓΛΚ. 312.

217 Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ν' ἀποκηρύξῃ τὸ τέκνον προβάλλων τὴν φυσικὴν του ἀνικανότητα· δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ τὸ ἀποκηρύξῃ διὰ λόγον μοιχείας, καὶ ἂν ἡ μήτηρ ὁμολογῇ, ὅτι τὸ τέκνον εἶναι μὴ γνήσιον, ἐκτὸς ἐὰν τῷ ἀπέκρυψαν τὴν γέννησιν, ὅτε καὶ εἶναι δεκτὸς νὰ προτείνῃ, ὅσα γεγονότα δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι δὲν εἶναι πατὴρ αὐτοῦ. ΓΛΚ. 313.

218. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ν' ἀποκηρύξῃ τὸ τέκνον, τὸ γεννηθὲν πρὸ τῆς ἀπὸ τοῦ γάμου ἑκατοστῆς ὀγδοηκοστῆς ἡμέρας, εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις.

1. ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώρισεν πρὸ τοῦ γάμου τὴν κυοφορίαν.

2. ἐὰν παρεσθῇ εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς γεννητηρίου πράξεως, καὶ ἡ πράξις αὕτη φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν του, ἢ τὴν δαλῶσιν, ὅτι δὲν ἤξεύρει νὰ γράφῃ.

3. ἐὰν τὸ τέκνον δὲν ἐκηρύχθῃ βιώσιμον. ΓλΚ. 314.

219. Ἡ γνησιότης τοῦ μετὰ τριακοσίας ἡμέρας ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου γεννηθέντος τέκνου δύναται νὰ προσβληθῇ. ΓλΚ. 315.

220. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνδρα τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκηρύξεως, χρεωστεῖ οὗτος νὰ τὸ ἐνεργήσῃ ἐντὸς τοῦ μηνός, ἂν εὑρίσκεται ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου.

ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκπαύσεως του, ἂν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως ἦτον ἀπών.

ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀνγκυλώσεως τῆς ἀπάτης, ἂν ἡ γέννησις τοῦ τέκνου ἀπεκρύβῃ εἰς αὐτόν. ΓλΚ. 316.

221. Ἐὰν ὁ ἄνὴρ ἀπεβίωσῃ χωρὶς νὰ εἰσαγάγῃ τὴν περὶ ἀποκηρύξεως ἀγωγὴν μηδὲ προ, μηδὲ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ βρέφους, καὶ δὲν παρῆλθεν εἰσέτι ἢ πρὸς τοῦτο χρήσιμος προθεσμία, οἱ νόμιμοι, ἢ οἱ ἐκ διαθήκης κληρονόμοι, ἔχουσι πέντε μῆνας διὰ νὰ προσβάλῃσι τὴν γνησιότητα τοῦ τέκνου, ἐὰν εἶναι παρόντες, καὶ δύο ἔτη. ἐὰν ἀπόντες, ἀρχομένης καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις τῆς προθεσμίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ τέκνον ἔλαβε τὴν διακατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός, ἢ ἀφ' ἧς οἱ κληρονόμοι διεταράχθησαν παρὰ τοῦ τέκνου εἰς τὴν διακατοχὴν αὐτήν. ΓλΚ. 317.

222. Τὸ τέκνον τοῦ ὁποίου ἡ γνησιότης προσεβλήθη, δύναται, διαρκούσης τῆς δίκης, νὰ ζητήσῃ τὰ πρὸς διατροφήν, καὶ ποσότητα τινὰ χρημάτων λόγῳ προμηθείας, ὅπως ὑπερασπισθῇ.

Τὸ πρωτοδικεῖον ἀναγνωρίσκει τὴν ἀνάγκην, προσδιορίζει τὴν ποσότητα ἐκατέρων, ὡς καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὺς ὁρους κατὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ χορηγηθῶσιν.

223. Πᾶν ἐξώδικον ἐγγραφον, δι' οὗ ὁ ἄνὴρ ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἄρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ τέκνον, λογίζεται ὡς μὴ ὄν, ἂν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν δὲν εἰσαχθῇ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀγωγή, ἀπευθυνομένη κατὰ εἰδικοῦ ἐπιτρόπου, ὅστις δίδεται εἰς τὸ τέκνον, ὃν ἀνήλικον, παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ἀκού-

σθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. Πρασκλείεται δὲ καὶ ἡ μήτηρ εἰς τὴν δίκην ταύτην. ΓΛΚ. 318.

224. Τὰ συλληφθέντα τέκνα συνεστῶτος τοῦ γάμου, εἰς τὸ ἀρχικὸν κύρος τοῦ ὁποίου δὲν ἀντέκειτο ἀπόλυτον, ἀλλὰ μόνον σχετικὸν κώλυμα, τὸ ὁποῖον ἀκολούθως ἀφηρέθη νομίμως, εἶναι γνήσια.

Τὰ τέκνα, τὰ πρὸ τοῦ γάμου τῶν γονέων των συλληφθέντα, ἀλλὰ ἐντὸς τοῦ γάμου ἢ μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ γεννηθέντα, εἶναι γνήσια, ἐὰν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συλλήψεως των δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲν ἀπόλυτον κώλυμα ἐμποδίζον τὸν γάμον τῶν γονέων των, καὶ ἐὰν πᾶν σχετικὸν κώλυμα πρὸς αὐτὸν ἀντικείμενον, ἀφηρέθη ἀκολούθως κατὰ νόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ἀποδείξεων τῆς υἱότητος τῶν γνησίων τέκνων.

225. Ἡ υἱότης τῶν γνησίων τέκνων ἀποδεικνύεται διὰ τῶν γεννητηρίων πράξεων, τῶν εἰς τὰ ληξικριτικὰ βιβλία ἐγγεγραμμένων. ΓΛΚ. 319.

226. Ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἀρκεῖ ἡ ἀδικοποιὸς διακκατοχὴ τῆς καταστάσεως γνησίου τέκνου. ΓΛΚ. 320.

227. Ἡ διακκατοχὴ καταστάσεως ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἐνώσεως ἱκανῶν γεγονότων, δηλούντων τὴν σχέσιν τῆς υἱότητος, ἢ τῆς συγγενείας μεταξὺ ατόμου τινὸς καὶ τῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν διατείνεται ὅτι ἀνήκει.

Τὰ κυριώτερα τῶν γεγονότων τούτων εἶναι τὰ ἐξῆς·

ὅτι τὸ ἕτομον τοῦτο ἔφερε πάντοτε τὸ πατρὸν μὲν τοῦ πατρὸς, τοῦ ὁποίου διατείνεται ὅτι εἶναι υἱός.

ὅτι ὁ πατήρ τὸ μετεχειρίσθη ὡς τέκνον του, καὶ ἐπρονόητε καθὸ τοιοῦτος περὶ τῆς ἀνατροφῆς, συντηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεώς του.

ὅτι ὡς τοιοῦτον ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς οἰκογενείας.

ὅτι διηγεῖται ἀνεγνωρίσθη ὡς τοιοῦτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ. ΓΛΚ. 321.

228. Κανεῖς δὲν δύναται νὰ ἐκζητήσῃ κατάστασιν ἐναντίαν

ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν ἡ γεννητήριος πρᾶξις του, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν σύμφωνος διακκατοχή.

Ὡσαύτως οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονικήσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ ἔχοντος διακκατοχὴν σύμφωνον μὲ τὴν γεννητήριον πρᾶξιν του. ΓλΚ. 322.

229. Ὄταν ἐλλείπῃ ἡ γεννητήριος πρᾶξις, καὶ ἡ διηνεκής διακκατοχή, ἢ ὅταν τὸ τέκνον ἐνεγράφη εἴτε ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, εἴτε ὡς γεννηθὲν παρ' ἀγνώστων γονέων, ἡ περὶ υἰότητος ἀπόδειξις δύναται νὰ γενῇ διὰ μωρτύρων.

Ἡ ἀπόδειξις ὁμῶς αὕτη εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἢ ὅταν τὰ ἐκ γεγονότων, σταθερῶν μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου, προκύπτοντα τεκμήρια ἢ ἐνδείξεις, ἔχουν τόσῃ βαρύτητα, ὥστε νὰ ὑπαγορεύσωσι τὴν παραδοχὴν. ΓλΚ. 323.

230. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως προκύπτει ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῶν καταστίχων, καὶ τῶν ιδιωτικῶν ἐγγράφων τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, ἐκ τῶν δημοσίων ἢ ιδιωτικῶν ἐγγράφων, τῶν προερχομένων παρὰ τινος, ὅστις ἐνέχεται εἰς τὴν διαφιλονίκησιν, ἢ ἡθελεν ἔχει ἐν αὐτῇ συμφέρον, ἢ ἐξ ἑ. ΓλΚ. 324.

231. Ἡ περὶ ἐναντίου ἀπόδειξις δύναται νὰ γενῇ διὰ παντὸς μέσου ἐπιτηδείου πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι ὁ ἐκζητῶν δὲν εἶναι τέκνον τῆς μητρός, τὴν ὁποίαν ἀντιποιεῖται, ἢ ὅτι δὲν εἶναι τέκνον τοῦ συζύγου τῆς μητρός, ἐὰν ἀπεδείχθῃ ἡ μητρότης. ΓλΚ. 325.

232. Μόνα τὰ πρωτοδικεῖα εἶναι ἀρμόδια νὰ κρίνουν τὰς περὶ καταστάσεως ἐκζητήσεις. ΓλΚ. 326.

233. Ἡ ποινικὴ ἀγωγὴ, ἡ ἀφορῶσα ἀφάνισιν καταστάσεως, δὲν δύναται νὰ κινηθῇ, πρὶν ἀποφασισθῇ τελεσιδίκως τὸ περὶ καταστάσεως ζήτημα. ΓλΚ. 327.

234. Ἡ πρὸς ἐκζήτησιν καταστάσεως ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράγραπτος ὡς πρὸς τὸ τέκνον. ΓλΚ. 328.

235. Ἡ ἀγωγὴ αὕτη τότε μόνον δύναται νὰ εἰσχωθῇ παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ μὴ ἐκζητήσαντος τέκνου, ὅταν ἀπεβίωσεν ἀνήλικον, ἢ ἐντὶς τῶν μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα πέντε ἐτῶν. ΓλΚ. 329.

236. Οἱ κληρονόμοι δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ὅταν εἰσῆχθη παρὰ τοῦ τέκνου, ἐκτὸς ἂν παρητήθη τυχύτης ρητῶς, ἢ ἀφῆκε νὰ παρέλθουν τρία ἔτη, λογιζόμενα ἀπὸ τῆς τελευταίας διαδικαστικῆς πράξεως, χωρὶς νὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ. ΓΛΚ. 330.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν φυσικῶν τέκνων.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς γνησιοποιήσεως τῶν φυσικῶν τέκνων.

237. Τὰ ἐκτὸς τοῦ γάμου γεννηθέντα τέκνα, ἐξαίρουμένῳ τῶν ἐξ αἰμομιξίας ἢ μοιχείας, γνησιοποιούνται δι' ἐπομένου γάμου τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅταν οὗτοι τὰ ἀνεγνώρισαν ὡς τέκνα πρὸ τοῦ γάμου τῶν, ἢ ἐὰν τὰ ἀναγνώρισωσιν ἐν τῇ πράξει αὐτῇ τοῦ γάμου. ΓΛΚ. 331.

ΑΠ. 9 (1892). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 2 Ἰον. Κ. καὶ 2 Ἀστικοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου ἰσχύοντος κατὰ τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, οἱ νόμοι ὀρίζουσι μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχουσιν ὀπισθενεργὸν δύναμιν· ὅπερ σημαίνει ὅτι οἱ νόμοι ρυθμίζουνσι, κατὰ κανόνα, μόνον τὰς ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν τελουμένας πράξεις, δὲν καταστρέφουσι δὲ τὰ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προηγουμένων νόμων κτηθέντα δίκαια. Ὡστε κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας, ὅταν νομικὴ τις πράξις αὐτοτελὴς—καὶ τοιαύτη ἐστὶν ἡ καθ' ἑαυτὴν ἔννομα ἀποτελέσματα συνεπαγομένη ἀναγνώρισις τῶν φυσικῶν τέκνων—συντελέσθῃ ὑπὸ τὸ κράτος νόμου μεταβληθέντος βραδύτερον, ἢ πράξις αὕτη κρίνεται κατὰ τὸν ἐπὶ τῆς τελέσεως αὐτῆς ἰσχύοντα νόμον. Τοῦτου δὲ θεθέντος ἔπεται ὅτι, ὑποκειμένου λόγου περὶ γνησιοποιήσεως (νομιμοποιήσεως) φυσικοῦ τέκνου, δι' ἣν ἀπαιτεῖται (ἄρθρ. 237 Ἰον. Κ.) τοῦτο μὲν, γάμος τοῦ πατρὸς μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ φυσικοῦ τέκνου, τοῦτο δέ, ἀναγνώρισις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γονέων εἴτε προγενεστέρα τοῦ γάμου, εἴτε ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τοῦ γάμου γενομένη, ἀπαιτοῦνται τούτεστι, δύο διακεκριμέναι ἀλλήλων νομικαὶ πράξεις, ἐκαστέρα τούτων κρίνεται κατὰ τὸν Νόμον τὸν ἐπὶ τῆς τελέσεως τῆς ἰσχύοντα. Κατὰ ταῦτα ὅθεν, καίτοι τοῦ γάμου τῶν γονέων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τελεσθέντος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ἰον. Κ., δὲν ἤμαρτε τὸ ἐφετεῖον ἐξετάσαν τὴν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰον. Κ. ἀναγνώρισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνώρισεως ἰσχύοντος Ἑνετικοῦ Νόμου, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἐφήρμοσεν ὁρθῶς τὰς

προμνημονευθείσας ἀρχὰς τοῦ δικαίου περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἰσχύος τῶν Νόμων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἑνετικὸν Νόμον (Βιβλ. Α' Τίτλ. 12), ἐὰν ὑπάρῃ δημοσία φήμη (publica fama), ὅτι εἶναι τις υἱὸς ἢ θυγάτηρ τινός, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἄλλης περὶ τούτου ἀποδείξεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, κατὰ τὸν Ἑνετικὸν Νόμον, ἡ δημοσία φήμη, ἐπέχουσα τόπον ἀναγνώρισεως τοῦ φυσικοῦ τέκνου ὑπὸ τῶν γονέων, ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς υἰότητος, χωρὶς πρὸς τοῦτο ν' ἀπαιτῇται καὶ δικαστικὴ πρᾶξις ἀναγνωρίζουσα τὴν υἰότητα αὐτοῦ. Ὡστε δὲν ἤμαρτε τὸ Ἐφετεῖον μὴ ἀπαιτῆσαν πρᾶξιν ἀναγνώρισεως τῆς υἰότητος τοῦ ἀναίρεσιβλήτου, ἀλλ' ἀρκεσθὲν εἰς μόνην τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπόθεσεως δημοσίας περὶ ταύτης φήμης.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ τοῦ 1892 τοῦ Εἰσαγγ. Ἀρ. Πάγου Δημ. Τσιανοπούλου. Τὸ ἄρθρον 240 τοῦ Ἰον. Κώδικος, ὅπερ πραγματεύεται περὶ γνησιοποίησεως τῶν φυσικῶν τέκνων διὰ χάριτος, τὴν ὁποίαν ἡ Γερουσία δύναται ν' ἀπονεύμῃ εἰς τὰ φυσικὰ τέκνα, βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ σήμερον μετὰ τὴν ἔννοσιν τῆς Ἑπτανήσου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ γνώμη, ὅτι ἠδύνατο διὰ Β. Δ. κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ παρ' ἡμῖν δίκαιον νὰ γίνῃ νομιμοποιήσις φυσικῶν τέκνων ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύνανται νὰ νομιμοποιηθῶσι τὰ φυσικὰ τέκνα, περὶ ὧν ἡ αἴτησις τοῦ Χ. Κ., τοῦ γάμου ἀνεπίκτου ὄντος ἔνεκεν ὁμολογούμενου κωλύματος συγγενείας. Ὅταν δὲ ὁ γάμος ἀπαγορεύεται λόγῳ συγγενείας, ὕψισταται αἰμομιξία (ineste civil), κατὰ τὴν γνώμην τῶν σχολιαστῶν τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, οὗτινος αἱ διατάξεις εἰσὶν αἱ αὐταί, τὰ δὲ τῆς σχέσεως ταύτης γεννώμενα τέκνα δὲν κατατάσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν φυσικῶν τέκνων, τῶν δυναμένων ν' ἀναγνωρισθῶσι. Τὸ ἄρθρον 237 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐξαιρεῖ τὰ ἐξ αἰμομιξίας τέκνα τῆς νομιμοποιήσεως δι' ἐπομένου γάμου τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι ἀπ' εὐθείας κύρωσις τῆς ἀπαγορεύσεως, ἥτις ἠδύνατο νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 242, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐξ αἰμομιξίας τέκνων. Καὶ τὸ ἄρθρον δὲ 240 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, τὸ διαλαμβάνον περὶ νομιμοποιήσεως τῶν φυσικῶν τέκνων διὰ χάριτος τῆς Γερουσίας, περιώριζε τὴν ἐφαρμογὴν του εἰς τὰ φυσικὰ τέκνα, ἡ ἀναγνώρισις τῶν ὁποίων δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 242, ὡς ἀπαγορεύεται ἡ τῶν ἐξ αἰμομιξίας. Ἀναντίρρητος λοιπὸν εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία, προκύπτουσα ἐκ ρητῶν κειμένων τοῦ νόμου, ἔνεκα δ' αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου περίπτωσις, καθ' ἣν δύναται νομίμως νὰ προκληθῇ Β. Δ. πρὸς νομιμοποίησιν τῶν φυσικῶν τέκνων τοῦ Χ. Κ., καὶ ἂν οὐ ἐκδοθῇ Β. Δ. περὶ νομιμοποιήσεως, μὴ ὑπαρχόντων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ὄρων, τὸ Διάταγμα τοῦτο στερεῖται παρ' ἡμῖν κύρους καὶ οὐδὲν ἐπάγει ἀποτέλεσμα, διότι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία οὔτε δίκαιον δημιουργεῖ, οὔτε τὸν νόμον ν' ἀθετήσῃ δύναται.

238. Ἡ γνησιοποίησις δύναται νὰ γενῇ καὶ ὑπὲρ τέκνων ἤδη τεθνηκότων, ἀλλὰ καταλιπόντων ἐπιβίους κατιόντας· καὶ κατὰ ταύτην τὴν περίστασιν ὠφελεῖ τοὺς κατιόντας τούτους. Γλκ. 332.

239. Τὰ τέκνα, τὰ δι' ἐπομένου γάμου γνησιοποιηθέντα, ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ὥς ἐὰν ἐγεννῶντο ἐκ τοῦ γάμου τούτου.

240 Ἡ δι' ἀπλῆς χάριτος γνησιοποίησις, τὴν ὁποίαν ἡ Γερουσία δύναται ν' ἀπονεύμῃ εἰς μόνον τὰ φυσικὰ τέκνα, ἢ ἀναγνώρισις τῶν ὁποίων δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 242, ὠφελεῖ μὲν τὸ τέκνον πρὸς ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γνησιότητος, ἀλλὰ δὲν βλάπτει τὰ γνήσια τέκνα, μηδὲ ἄλλους συγγενεῖς ὥς πρὸς τὴν κληρονομίαν.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῶν φυσικῶν τέκνων.

241. Ἡ ἀναγνώρισις φυσικοῦ τινος τέκνου γίνεται διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἂν δὲν ἔγινεν εἰς τὴν γεννητήριον προᾶξιν. Γλκ. 334.

242. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη δὲν δύναται νὰ γενῇ ὑπὲρ τέκνων γεννηθέντων ἐξ αἰμομιξίας, ἢ μοιχείας. Γλκ. 335.

243. Ἡ ἀναγνώρισις φυσικοῦ τινος τέκνου φέρει ἀποτελέσματα μόνον ὥς πρὸς τὸν ἀναγνωρίσαντα αὐτό. Γλκ. 336.

244. Ἡ συνεστῶτος τοῦ γάμου παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων γενομένη ἀναγνώρισις τέκνου τινὸς φυσικοῦ, γεννηθέντος πρὸ τοῦ γάμου μετ' ἄλλου παρὰ τὸν σύζυγόν του, δὲν δύναται νὰ βλάψῃ οὐδὲ τὸν σύζυγον τοῦτον, οὐδὲ τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα.

Παράγει ὁμως τὰ ἀποτελέσματα τῆς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐκ τούτου τέκνα. Γλκ. 337.

245. Τὸ ἀνεγνωρισμένον φυσικὸν τέκνον δὲν δύναται νὰ ἐκζητήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ γνησίου τέκνου. Τὰ δικαιώματα τῶν φυσικῶν τέκνων θέλουν ὀρισθῇ εἰς τὴν περὶ διαδοχῆς τίτλῳ. Γλκ. 338.

246. Πᾶσα παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς γενομένη ἀναγνώ-

προμνημονευθείσας ἀρχὰς τοῦ δικαίου περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἰσχύος τῶν Νόμων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἑνετικὸν Νόμον (Βιβλ. Α' Τίτλ. 12), ἐὰν ὑπάρξη δημοσία φήμη (publica fama), ὅτι εἶναι τις υἱὸς ἢ θυγάτηρ τινός, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἄλλης περὶ τοῦτου ἀποδείξεως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, κατὰ τὸν Ἑνετικὸν Νόμον, ἡ δημοσία φήμη, ἐπέχουσα τόπον ἀναγνώρισεως τοῦ φυσικοῦ τέχνου ὑπὸ τῶν γονέων, ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς υἰότητος, χωρὶς πρὸς τοῦτο ν' ἀπαιτῇται καὶ δικαστικὴ πρᾶξις ἀναγνωρίζουσα τὴν υἰότητα αὐτοῦ. Ὡστε δὲν ἤμαρτε τὸ Ἐφετεῖον μὴ ἀπαιτήσαν πρᾶξιν ἀναγνώρισεως τῆς υἰότητος τοῦ ἀναίρεσιβλήτου, ἀλλ' ἀρκεσθὲν εἰς μόνην τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως δημοσίας περὶ ταύτης φήμης.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ τοῦ 1892 τοῦ Εἰσαγγ. Ἀρ. Πάγου Δημ. Τσιθανοπούλου. Τὸ ἄρθρον 240 τοῦ Ἰον. Κώδικος, ὅπερ πραγματεύεται περὶ γνησιοποίησεως τῶν φυσικῶν τέχνων διὰ χάριτος, τὴν ὁποίαν ἡ Γερουσία δύναται ν' ἀπονείμῃ εἰς τὰ φυσικὰ τέχνα, βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ σήμερον μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίχθῃ ἡ γνώμη, ὅτι ἠδύνατο διὰ Β. Δ. κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ παρ' ἡμῖν δίκαιον νὰ γίνῃ νομιμοποιήσις φυσικῶν τέχνων. ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύνανται νὰ νομιμοποιηθῶσι τὰ φυσικὰ τέχνα, περὶ ὧν ἡ αἵτησις τοῦ Χ. Κ., τοῦ γάμου ἀνεπίκτου ὄντος ἐνεκεν ἐμολογουμένου κωλύματος συγγενείας. Ὅταν δὲ ὁ γάμος ἀπαγορεύεται λόγῳ συγγενείας, ὑφίσταται αἰμομιξία (ineste civil), κατὰ τὴν γνώμην τῶν σχολιαστῶν τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, οὗτινος αἱ διατάξεις εἰσὶν αἱ αὐταί, τὰ δὲ τῆς σχέσεως ταύτης γεννώμενα τέχνα δὲν κατατάσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν φυσικῶν τέχνων, τῶν δυναμένων ν' ἀναγνωρισθῶσι. Τὸ ἄρθρον 237 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐξαιρεῖ τὰ ἐξ αἰμομιξίας τέχνα τῆς νομιμοποιήσεως δι' ἐπομένου γάμου τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι ἀπ' εὐθείας κύρωσις τῆς ἀπαγορεύσεως, ἣτις ἠδύνατο νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 242, ἣτις ἀπαγορεύει τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐξ αἰμομιξίας τέχνων. Καὶ τὸ ἄρθρον δὲ 240 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, τὸ διαλαμβάνον περὶ νομιμοποιήσεως τῶν φυσικῶν τέχνων διὰ χάριτος τῆς Γερουσίας, περιορίζε τὴν ἐφαρμογὴν του εἰς τὰ φυσικὰ τέχνα, ἡ ἀναγνώρισις τῶν ὁποίων δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 242, ὡς ἀπαγορεύεται ἡ τῶν ἐξ αἰμομιξίας. Ἀναντίρρητος λοιπὸν εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία, προκύπτουσα ἐκ ρητῶν κειμένων τοῦ νόμου, ἐνεκα δ' αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου περίπτωσις, καθ' ἣν δύναται νομίμως νὰ προκληθῇ Β. Δ. πρὸς νομιμοποίησιν τῶν φυσικῶν τέχνων τοῦ Χ. Κ., καὶ ἂν δὲ ἐκδοθῇ Β. Δ. περὶ νομιμοποιήσεως, μὴ ὑπαρχόντων τῶν ἐκ τοῦ νόμου ὄρων, τὸ Διάταγμα τοῦτο στερεῖται παρ' ἡμῖν κύρους καὶ οὐδὲν ἐπάγει ἀποτέλεσμα, διότι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία οὔτε δίκαιον δημιουργεῖ, οὔτε τὸν νόμον ν' ἀθετήσῃ δύναται.

238. Ἡ γνησιοποίησις δύναται νὰ γενῇ καὶ ὑπὲρ τέκνων ἤδη τεθνηκότων, ἀλλὰ καταλιπόντων ἐπιβίους κατιόντας· καὶ κατὰ ταύτην τὴν περίστασιν ὠφελεῖ τοὺς κατιόντας τούτους. ΓΛΚ. 332.

239. Τὰ τέκνα, τὰ δι' ἐπομένου γάμου γνησιοποιηθέντα, ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ὥς ἐὰν ἐγενῶντο ἐκ τοῦ γάμου τούτου.

240 Ἡ δι' ἀπλῆς χάριτος γνησιοποίησις, τὴν ὁποίαν ἡ Γερουσία δύναται ν' ἀπονεύμῃ εἰς μόνα τὰ φυσικὰ τέκνα, ἢ ἀναγνώρισις τῶν ὁποίων δὲν ἀπχορεύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 242, ὠφελεῖ μὲν τὸ τέκνον πρὸς ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γνησιότητος, ἀλλὰ δὲν βλάπτει τὰ γνήσια τέκνα, μηδὲ ἄλλους συγγενεῖς ὥς πρὸς τὴν κληρονομίαν.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῶν φυσικῶν τέκνων.

241. Ἡ ἀναγνώρισις φυσικοῦ τινος τέκνου γίνεται διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἂν δὲν ἐγένεν εἰς τὴν γεννητήριον πρᾶξιν. ΓΛΚ. 334.

242. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη δὲν δύναται νὰ γενῇ ὑπὲρ τέκνων γεννηθέντων ἐς αἰμομιξίας, ἢ μοιχείας. ΓΛΚ. 335.

243. Ἡ ἀναγνώρισις φυσικοῦ τινος τέκνου φέρει ἀποτελέσματα μόνον ὥς πρὸς τὸν ἀναγνωρίσαντα αὐτό. ΓΛΚ. 336.

244. Ἡ συνεστῶτος τοῦ γάμου παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων γενομένη ἀναγνώρισις τέκνου τινὸς φυσικοῦ, γεννηθέντος πρὸ τοῦ γάμου μετ' ἄλλου παρὰ τὸν σύζυγόν του, δὲν δύναται νὰ βλάψῃ οὐδὲ τὸν σύζυγον τοῦτον, οὐδὲ τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα.

Παράγει ὁμῶς τὰ ἀποτελέσματα τῆς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐκ τούτου τέκνα. ΓΛΚ. 337.

245. Τὸ ἀνεγνωρισμένον φυσικὸν τέκνον δὲν δύναται νὰ ἐκζητήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ γνησίου τέκνου. Τὰ δικαιώματα τῶν φυσικῶν τέκνων θέλουν ὀρίσθῃ εἰς τὴν περὶ διαδοχῆς τίτλον. ΓΛΚ. 338.

246. Πᾶσα παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς γενομένη ἀναγνώ-

ρισίς, ὡς καὶ πᾶσα τοῦ τέκνου ἐκζήτησις, δύναται νὰ προσβληθῇ παρὰ παντός ἔχοντος συμφέρον. ΓΛΚ. 339.

247. Αἱ τῆς πατρότητος ἀναζητήσεις ἀπαγορεύονται.

Ἐπὶ δὲ ἀπαγωγῆς, ἐὰν ἡ ἐποχὴ αὐτῆς συμπίπτῃ μετὰ τῆς συλληψεως, ὁ ἀπαγωγὸς δύναται, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐχόντων συμφέρον, νὰ κηρυχθῇ πατὴρ τοῦ τέκνου. ΓΛΚ. 340.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 551 (1894). Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες διατεινόμενοι διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι τὰ παρὰ τῶν ἐναγομένων ἐπιτροπεύόμενα ἀνήλικα, εἶναι τέκνα μοιχογέννητα τοῦ Σ., καὶ θεωροῦντες ἄκυρον τὴν παρὰ τούτου υἱοθέτησιν αὐτῶν, ζητοῦσι νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυροι καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτῶν ἰδιόγραφοι διαθῇ καὶ τοῦ Σ. Τοιαύτης δ' οὔσης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀφορώσης προφανῶς εἰς ἀναζητήσιν πατρότητος, ἀφ' οὗ δι' αὐτῆς ζητεῖται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἀνήλικα, ὡς τέκνα μοιχογέννητα τοῦ διαθέτου, ἀναγκαῖα καθίσταται ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἂν ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον ἡ ἀποδείξις τῆς πατρότητος τέκνων ὡς μοιχογεννητῶν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τρίτους.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 247 Ἰον. Κώδ. ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος ἀπαγορεύεται, ἐξαιρέσιν δὲ καθιεροῖ τὸ 2 ἐδ. ἄρθρ. 247 μόνον ἐν περιπτώσει ἀπαγωγῆς· ἐκ δὲ τοῦ ἐπομένου ἄρθρ. 248 ἐξάγεται, ὅτι μόνον εἰς ἀναζητήσιν τῆς μητρότητος δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἐμμέτρου ἀποδείξις, εἰς τὰς περιπτώσεις, ἃς ἡ διάταξις αὕτη προβλέπει, ἀφοῦ δὲ μόνον εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῆς μητρότητος ἐπιτρέπεται αὕτη, κανονίζει δὲ ὁ νόμος καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, πρόδηλον. ὅτι ἡ ἀπαγορεύσις τῆς πατρότητος εἶναι γενικὴ καὶ ἀπόλυτος, καὶ ἐπομένως οὐδεμία περὶ ταύτης ἐπιτρέπεται ἀποδείξις, εἰς τὸ ἀπόλυτον δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως, ἥτις τὸν λόγον ἔχει τὸ ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν συμφέρον, ὅπερ ἐπικρατέστερον εἶναι τοῦ ὕλικου, δὲν ἀντίκειται καὶ αἱ εἰς τοῦτο ἀφορῶσαι διατάξεις αἱ ἀρνοῦμεναι κληρονομικὰ καὶ ἄλλα δικαιώματα εἰς τὰ μοιχογέννητα καὶ ἐξ αἰμομιξίας τέκνα, ὡς λαμβάνουσαι χώραν εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκείνας περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ μοιχογέννητος πατρότης εἶναι ἀποδεδειγμένη, Aubry et Rau § § 569 καὶ 572 καὶ Dalloz λεξ. paternité et filiation ἰδίως σελ. 362 κεφ. 5911· ὅθεν κατὰ ταῦτα ἡ ἀποδείξις τῆς πατρότητος τέκνων ὡς μοιχογεννητῶν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Καίτοι ἡδυνάτοί τις εἰπεῖν, ὅτι ὁρῶνς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀπαρδεύτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τῶν ἐκκαλούντων καὶ προέβη εἰς τὰς διαταχθεῖσας ἀποδείξεις διὰ τοὺς σχετικοὺς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀναφερομένους λόγους.

248. Αἱ τῆς μητρότητος ἀναζητήσεις εἶναι παραδεκταί.

Τὸ ἐκζητοῦν τὴν μητέρα τοῦ τέκνον χρεωστὲι ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ παρ' αὐτῆς γεννηθέν· εἶνε δὲ τότε μό-

νον δεκτὴ ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις, ὅταν ὑπάρχῃ ἡδὴ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἢ ὅταν τὰ ἐκ γεγονότων, σταθερῶν μέχρι ἐκείνου τοῦ χρόνου, προκύπτοντα τεκμήρια καὶ ἐνδείξεις ἔχουν τόσῃν βαρύτητα, ὥστε νὰ ὑπαγορεύσωσι τὴν παραδοχὴν. ΓΛΚ. 341.

249. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ τέκνον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀναγνώρισις εἶναι ἀπκράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 242, ν' ἀναζητήσῃ τὴν πατρότητα, ἢ τὴν μητρότητα. ΓΛΚ. 342.

ΤΙΤΛΟΣ Η'.

Περὶ τῆς υἱοθεσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς υἱοθεσίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.

250. Ἡ υἱοθεσία συγχωρεῖται μόνον εἰς ἄνδρας, ἢ γυναῖκας, ὑπερβεβηκότας τὰ πεντήκοντα ἔτη, μὴ ἔχοντας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς υἱοθεσίας τέκνα, ἢ γνησίους κατιόντας, καὶ ὑπερέχοντας κατὰ δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἔτη ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους σκοπεύουν νὰ υἱοθετήσουν. ΓΛΚ. 343.

251. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ υἱοθετηθῇ παρὰ πλειόνων ἢ δύο συζύγων.

Οὐδεὶς σύζυγος δύναται νὰ υἱοθετήσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἄλλου συζύγου.

Ὅμως ὁ ἀνὴρ, καὶ χωρὶς τῆς συναινέσεως τῆς γυναίκας, δύναται νὰ υἱοθετήσῃ, ἐὰν ἀμφότεροι ὑπερβαίνουν τὰ πεντήκοντα ἔτη. ΓΛΚ. 344.

252. Πρὸς υἱοθεσίαν ἀνήλικός τινος πρέπει νὰ συναινέσῃ ὁ πατὴρ, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, ὁ ἐπίτροπος.

Ἐὰν ὁ πατὴρ ἀδυνατῇ νὰ φανερώσῃ τὴν θέλησίν του, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ υἱοθετοῦντος διορίζεται πρὸς τοῦτο ἐπίτροπος παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τῆς κατοικίας τοῦ πατρός.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις δύναται ὁ υἱοθετηθεὶς κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τῆς ἐνηλικιότητός του, ἢ τῆς χειραφεσίας του, νὰ δηλώσῃ, ὅτι δὲν συναινεῖ εἰς τὴν γενομένην ἐν καιρῷ τῆς ἀνηλικιότητός του υἱοθεσίαν, καὶ τότε αὕτη ἀκυροῦται.

253. Διὰ τῆς υἱοθεσίας τὸ παρώνυμον τοῦ υἱοθετοῦντος ἀπο-
νέμεται εἰς τὸν υἱοθετούμενον, ὅστις τὸ προσθέτει εἰς τὸ ἴδιον.
ΓλΚ. 347.

254. Ὁ υἱοθετηθεὶς παραμένει εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ οἰκο-
γένειαν, καὶ διαφυλάττει ὅλα τὰ παρ' αὐτῇ δικαιώματά του,
τηρουμένου παντὸς συμφώνου ἐναντίου, προκύπτοντος ἐξ ἐγγρά-
φου ἀποδείξεως ΓλΚ. 348.

255. Ἡ φυσικὴ ὑποχρέωσις, ἣτις θέλει ἐξακολουθεῖ ὑπάρ-
χουσα μετὰ τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, τοῦ νὰ
παρέχῃσι πρὸς ἀλλήλους τὰ πρὸς διατροφήν, κατὰ τὰς παρὰ
τοῦ νομοῦ ὠρισμένας περιπτώσεις, θεωρεῖται κοινὴ πρὸς ἀλλή-
λους καὶ εἰς τὸν υἱοθετοῦντα καὶ υἱοθετούμενον. ΓλΚ. 349.

256. Ὁ υἱοθετηθεὶς δὲν ἀποκτᾷ κανέν δικαιῶμα διανοχῆς
ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν συγγενῶν τοῦ υἱοθετοῦντος· ἔχει ὅμως
ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ υἱοθετοῦντος τὰ αὐτὰ δικαιώματα, τὰ
ὅποια ἤθελεν ἔχει τὸ ἐκ γάμου γεννηθὲν τέκνον, ἂν καὶ ἤθελον
ὑπάρχει ἄλλα γνήσια καὶ φυσικὰ τέκνα, γεννηθέντα μετὰ τὴν
υἱοθεσίαν. ΓλΚ. 350.

257. Ἐὰν ὁ υἱοθετηθεὶς ἀποθάνῃ ἀνευ γνησίων κατιόντων,
τὰ παρὰ τοῦ υἱοθετήσαντος δοθέντα, ἢ ἐκ τῆς κληρονομίας του
προελθόντα πρᾶγματα, τὰ ὅποια ὑπάρχουσιν αὐτούσια κατὰ
τὴν ἀποβίωσιν τοῦ υἱοθετηθέντος, ἐπανέρχονται εἰς τὸν υἱοθε-
τήσαντα, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτοῦ, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ συν-
εισφέρωσιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν, χωρὶς νὰ παραβλα-
φθῶσι τὰ δικαιώματα τῶν τρίτων.

Ἡ ἄλλη περιουσία τοῦ υἱοθετηθέντος ἀνήκει εἰς τοὺς συγγε-
νεῖς του, οἱ ὅποιοι καὶ ἐκ τῶν σημειωθέντων εἰς τοῦτο τὸ ἄρ-
θρον πρᾶγμάτων ἀποκλείουσι πάντοτε ὅλους τοὺς κληρονόμους
τοῦ υἱοθετήσαντος, ἐὰν οὗτοι δὲν εἶναι κατιόντες αὐτοῦ. ΓλΚ.
351.

258. Ἄν, ζῶντος μὲν τοῦ υἱοθετήσαντος, τεθνηκότος δὲ
τοῦ υἱοθετηθέντος. ἀποβιώσωσιν οἱ παῖδες, ἢ ἄλλοι κατιόντες
τούτου, ἄτεκνοι, ὁ υἱοθετήσας κληρονομεῖ τὰ παρ' αὐτοῦ δο-
θέντα πρᾶγματα, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρίσται· ἄλλὰ
τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει εἰς μόνον τὸν υἱοθετοῦντα, καὶ δὲν

εἶναι μεταδοτὸν εἰς τοὺς κληρονόμους του, καὶ τοὶ κατιόντας. ΓΛΚ. 352.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν τύπων τῆς υἰοθεσίας.

259. Ἡ υἰοθεσία συνομολογεῖται δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον συντάττει συμβολαιογράφος τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ υἰοθετῶν, ἐνώπιον τούτου, τοῦ υἰοθετουμένου καὶ τριῶν ἱκανῶν μαρτύρων.

Ὡν δὲ ἀνήλικος ὁ μέλλων νὰ υἰοθετηθῇ, ὀφείλει νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν συμβολαιογράφον μετὰ τοῦ ὀφείλοντος νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν υἰοθεσίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 252. ΓΛΚ. 353.

260. Ἀντίγραφον τῆς πράξεως ταύτης προσάγεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς, εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς νήσου, ἐνθα κατοικεῖ ὁ υἰοθετήσας, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, δημοσιεύεται διὰ κηρύξεων, καὶ ἀκολουθῶς ἐπικυροῦται, ἂν προσήκῃ, ὡς ὠρισται διὰ τὰς μεταξὺ ζώντων ὠρεάς. ΓΛΚ. 354.

ΑΠ. 166 (1898). Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἄρθρ. 260, 841 καὶ 842 Ἰον. Κ., δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὀρκοδοσία τοῦ υἰοθετοῦντος ὅτι ἀπεφάσισε τὴν υἰοθεσίαν με ἐλευθέραν καὶ αὐθόρμητον θέλησιν, ὡς ἀπαιτεῖται αὕτη ἐπὶ ὠρεάς. Διστι τὸ μὲν ἄρθρ. 260, προκειμένου περὶ υἰοθεσίας, ὀρίζει ὅτι ἀντίγραφον τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως, δι' ἧς συνομολογεῖται ἡ υἰοθεσία, προσάγεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων ἐντὸς 8 ἡμερῶν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ δημοσιεύεται διὰ κηρύξεων καὶ ἀκολουθῶς ἐπικυροῦται. ὡς ὠρισται διὰ τὰς μεταξὺ ζώντων ὠρεάς. Τὰ δὲ ἄρθρα 841 καὶ 842, προκειμένου περὶ ὠρεάς, ὀρίζουσιν, ὅτι τὸ περὶ αὐτῆς ἐγγράφον προσάγεται ἐν τῷ πρωτοδικείῳ καὶ ἀναγινώσκειται εἰς τὸν ὠρητήν, ὅστις ὀφείλει νὰ ὀρκισθῇ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν ὠρεάν με ἐλευθέραν καὶ αὐθόρμητον θέλησιν. Μετὰ δὲ τὴν ὀρκοδοσίαν ταύτην τὸ δικαστήριον διατάσσει νὰ δημοσιευθῇ ἡ ὠρεὰ διὰ κηρύξεων κατὰ τὰς τρεῖς ἀλλεπαλλήλους Κυριακάς, ὅπως πᾶς ὁ ἔχων συμφέρον δυνηθῇ νὰ προτείνῃ κατ' αὐτῆς τὰς προσηκούσας ἀνακοπὰς. Μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς τρίτης δημοσιεύσεως τῶν κηρύξεων, χωρὶς νὰ εἰσαχθῶσιν ἀνακοπαι, τὸ πρωτοδικεῖον ἐπικυροῖ τὴν ὠρεάν. Ἐκ τῆς ἀντιπαράβολῆς δὲ τῶν ἄρθρων τούτων προκύπτει προδήλως, ὅτι τὸ ἄρθρον 260 μόνον ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῆς υἰοθεσίας παραπέμπει εἰς τὰς

περὶ δωρεῶν διατάξεις, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρκοδοσίαν. Τοῦτο δὲ ἐνισχύεται προσέτι καὶ ἐξ ἄρθρ. 844 καὶ 264, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 844 προκειμένου περὶ δωρεᾶς λέγει ὅτι, ἂν ὁ δωρητὴς ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, αἱ δημοσιεύσεις ἐνεργοῦνται καὶ ἐπικυροῦνται ἢ δωρεὰ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου. Τὸ δὲ ἄρθρ. 264 προκειμένου περὶ υἱοθεσίας λέγει, ἐὰν ὁ υἱοθετῶν ἀποθιώσῃ πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐγγράφου τῆς υἱοθεσίας, ἡ διαδικασία ἐξακολουθεῖ καὶ ἡ υἱοθεσία, ἂν προσήκῃ, ἐπικυροῦται, ὁμιλεῖ τουτέστι τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ ἐξακολουθήσεως τῆς διαδικασίας, μὴ ἀναφέρον τὴν τῆς ὀρκοδοσίας περίπτωσιν, ἥτις ρητῶς ἐν τῷ περὶ δωρεῶν ἄρθρῳ ἀναφέρεται. Μὴ ἀπαιτουμένης δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ υἱοθεσίας τῆς ἐπὶ δωρεῶν ἀπαιτουμένης ὀρκοδοσίας, ἄνευ νομικῆς ἀξίας εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀναγκόμενος εἰς τὸ ὅτι ἀκύρως ἐγένετο ἡ ὀρκοδοσία ὑπὸ τοῦ υἱοθετοῦντος ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐνῷ ἔδει νὰ γείνῃ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου.

261. Ἡ παραβίασις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων ἐπιφέρει ἀκυρότητα.

262. Πᾶσα κατὰ υἱοθεσίας ἀνακοπὴ εἰσάγεται, ἀνακρίνεται καὶ δικάζεται, ὡς αἱ κατὰ τῶν μετὰ τὸ ζῶντων δωρεῶν.

263. Ἡ υἱοθεσία ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 260 διαλαμβανομένης ἐπικυρωτικῆς πράξεως, ἢ τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τῆς ἐπικυρώσεως τὴν υἱοθεσίαν ἐν περιπτώσει ἀνακοπῆς, ἐγγράφεται κατ' αἵτησιν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τῶν μερῶν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ τόπου, ἐνθα ὁ υἱοθετῶν κατοικεῖ.

Ἡ ἐγγράφῃ αὕτη γίνεται, ὅταν ἐπιδειχθῇ ἀντίγραφον τῆς ἐπικυρωτικῆς πράξεως, ἢ τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως, περὶ ὧν εἴρηται· μένει δὲ ἀτελεσφόρητος ἡ υἱοθεσία, ἂν δὲν ἐγγραφῇ ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας. Γλκ. 359.

264. Ἐὰν ὁ υἱοθετῶν ἀποθιώσῃ, ἀφοῦ τὸ τῆς υἱοθεσίας ἐγγράφον προσήχθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπικυρωθῇ αὕτη εἴτε διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 260 διαλαμβανομένης πράξεως, εἴτε δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐν περιπτώσει ἀνακοπῆς, ἡ διαδικασία ἐξακολουθεῖ, καὶ ἡ υἱοθεσία ἂν προσήκῃ ἐπικυροῦται.

Οἱ κληρονόμοι τοῦ υἱοθετοῦντος δύνανται, ἂν κρίνωσι τὴν υἱοθεσίαν ἀπαράδεκτον, νὰ κάμωσι τὰς ἀνακοπὰς τῶν. Γλκ. 360.

265. [Ἐάν ὁ υἱοθετῶν ἐπιθυμῇ νὰ μεταδώσῃ τοὺς τίτλους καὶ τὰ οικογενειακὰ στέμματά του εἰς τὸν υἱοθετούμενον, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ παρὰ τῆς Γερουσίας τὴν περὶ τούτου ἄδειαν](¹).

ΤΙΤΛΟΣ Θ'.

Περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας.

266. Τὸ τέκνον κατὰ πᾶσαν ἡλικίαν ὀφείλει νὰ τιμᾷ καὶ σέβεται τοὺς γονεῖς του. ΓΛΚ. 371.

267. Αὐτὸ διαιτελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα ἀποτελέσματα, μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος ἢ τῆς πρὸ ταύτης χειραφεσίας, ἢ τῆς συνάψεως γάμου, ἢ μέχρις οὗ δὲν ζῇ εἰς ἰδίαν οἰκίαν καὶ μὲ χωριστὴν οἰκονομίαν. (²) ΓΛΚ. 372.

268. Μόνος ὁ πατήρ, διαρκουῦντος τοῦ γάμου, ἐνεργεῖ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἢ ὅποια ἐπεκτείνεται ἐπὶ τῶν γνησίων τέκνων, τῶν δι' ἐπομένου γάμου γνησιουποιηθέντων καὶ τῶν θετῶν. ΓΛΚ. 373.

269. Ὁ υἱὸς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλίπη τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μέχρις οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 267 διαιτελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γονέων, ἢ δὲ θυγάτηρ δὲν δύναται νὰ τὴν ἐγκαταλίπη, πρὶν ὑπανδρευθῇ.

Ὅσάκις ὁ χωρισμὸς διὰ λόγους δικαίους καθίσταται ἀναγκαῖος, ἢ προφανῶς ὠφελίμος, τὸ εἰρηνοδικεῖον, λαβὼν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας ἄνευ δικαστικοῦ τύπου, δύναται νὰ

(¹) Τὸ ἄρθρ. 265 δὲν ἰσχύει ὡς ἀντικείμενον εἰς ἄρθρ. 3 Ἑλλ. Συντάγματος 1864.

(²) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

267. Αὐτὸ διαιτελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα ἀποτελέσματα, μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ τῆς πρὸ ταύτης χειραφεσίας, ἢ τῆς συνάψεως γάμου, ἢ μέχρις οὗ δὲν ζῇ εἰς ἰδίαν οἰκίαν, καὶ μὲ χωριστὴν οἰκονομίαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 366.

διατάξῃ τὰ δέοντα. Ἡ ἀπόφασις δὲν ἐκφράζει τοὺς λόγους τοῦ ληφθέντος μέτρου. ΓΛΚ. 374.

270. Ὁ πατὴρ ἔχων ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ τέκνου του σοβαροὺς λόγους δυσαρσκειας, μεταχειρίζεται τὰ ἐξῆς διορθωτικά μέσα. ΓΛΚ. 375.

271. Ὁ πατὴρ δύναται νὰ φυλακίσῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα τὸ πολὺ τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον δὲν συνεπλήρωσε τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος. Τὸ εἰρηνοδικεῖον ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτήσῃ τοῦ πατρὸς, ὅστις δὲν εἶναι ὑποχρεωὸς νὰ ἐκφράσῃ καὶν αἰτίον, ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν φυλάκισιν τοῦ τέκνου. ΓΛΚ. 376.

272. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ μέχρι τῆς πρὸ τεύττης τυχὸν γενομένης χειραφεσίας, ὁ πατὴρ δύναται μὲν νὰ αἰτήσῃ τὴν φυλάκισιν τοῦ τέκνου ἐπὶ τρεῖς τὸ πολὺ μῆνας, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ τὰ αἰτία τῆς τοιαύτης αἰτήσεως.

Τὸ εἰρηνοδικεῖον ἀφοῦ συνδικσκεφθῇ μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐκτιμήσῃ τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς προβαλλόμενα αἰτία, ἐκδίδει, ἢ ἀποποιεῖται τὴν περὶ φυλακίσεως διαταγὴν, καὶ δύναται κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν νὰ συντέμῃ τὴν διάρκειαν αὐτῆς. ΓΛΚ. 377.

273. Καθ' ἑκάτεραν τῶν περιπτώσεων τούτων, δὲν ἔχει χώραν καὶν ἐγγραφον, ἢ διατύπωσις· μόνῃ δὲ ἡ διαταγὴ τῆς φυλακίσεως ἐκδίδεται ἐγγράφως χωρὶς νὰ ἐμφαίνῃ τὰ αἰτία.

Ὁ πατὴρ χρεωστεῖ μόνον νὰ ὑποσχεθῇ ἐγγράφως, ὅτι θέλει πληρώσει τὰ ἐξόδα, καὶ χορηγήσει τὴν προσέχουσιν δικτροφίην. ΓΛΚ. 378.

274. Ὁ πατὴρ ἔχει πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ συντέμῃ τὴν διάρκειαν τῆς παρ' αὐτοῦ διαταχθείσης ἢ αἰτηθείσης φυλακίσεως. Ἄν τὸ τέκνον ἀποφυλακισθὲν περιπέσῃ εἰς νέας πηρεκτροπύς, δύναται ἐκ νέου νὰ φυλακισθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἀρθρων. ΓΛΚ. 379.

275. Ἐάν ὁ πατὴρ συνῆψεν ἄλλον γάμον, θέλων νὰ φυλακίσῃ τέκνον γεγεννημένον ἐκ προγενεστέρου γάμου, ὀφείλει νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἀρθρον 272, καὶ καὶ τὸ τέκνον δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος. ΓΛΚ. 380.

276. Ἐάν τὸ τέκνον ἐχῇ ιδιόκτητον περιουσίαν, ἢ μετέρχεται ἐπιτηδευμά τι, δὲν δύναται, ἂν καὶ μικρότερον τῶν δεκαεῶς ἐτῶν, νὰ φυλακισθῇ, εἰ μὴ ἐπὶ αἰτήσῃ παρὰ τῷ πρωτοδικεῖω, καὶ κατὰ τὰς διαλαμβανόμενας ἐν τῷ ἄρθρῳ 272 διατάξεις.

Τὸ τέκνον δύναται νὰ ἀπευθύνῃ ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐφετεῖον κατὰ τῆς παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἐκδοθείσης περὶ φυλακίσεως διαταγῆς, τὸ δὲ ἐφετεῖον ἀκοῦσας τὸν εἰσαγγελέα, καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ πατρός, ἢ τὴν μητέρα, ἐμφάνισίν του, καὶ λαβὼν πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν, τὴν ὁποῖαν ἤθελε κρίνει ἀναγκασίαν, δύναται νὰ τροπολογήσῃ, ἢ ἀνακαλέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ πρωτοδικείου. Γλκ. 382.

277. Αἱ εἰς τὰ ἄρθρα 271, 272, 273, 274, 275 καὶ 276 διαλαμβανόμεναι διατάξεις εἶναι κοιναὶ εἰς τὸν πατέρα καὶ εἰς τὴν μητέρα τῶν φυσικῶν τέκνων, τῶν νομίμως ἀναγνωρισθέντων. Γλκ. 383.

278. Ἐν ἐλλείψει τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρός πάππος δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν αὐτῶν διορθωτικῶν μέσων, τὰ ὅποια ὁ νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸν πατέρα· καὶ ἐν ἐλλείψει τοῦ πρὸς πατρός πάππου, ἢ μὴ μεθύπνυδρος μήτηρ, ἢ ἡ μεθύπνυδρος καὶ διατηρηθεῖσα ἐν τῇ ἐπιτροπείᾳ κατὰ τὸ ἄρθρον 295, δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 272, καὶ τῇ συναινέσει δύο ἐκ τῶν πλησιεστέρων πρὸς πατρός συγγενῶν· καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, τῇ συναινέσει δύο ἐκ τῶν πλησιεστέρων πρὸς μητρός συγγενῶν.

279. Ὁ πατὴρ καρποῦται τὴν περιουσίαν τοῦ τέκνου μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ μέχρι τῆς πρὸ τεύχους τυχόν γενομένης χειραφεσίας.

Ἄν ὁ πατὴρ προαποβιώσῃ, ἢ μήτηρ ἀπολαύει, ἐφ' ὅσον χρόνον εἴρηται, τὸ ἥμισυ ταύτης τῆς καρπώσεως, καὶ παύει τοῦ νὰ νέμεται αὐτὴν συνάπτουσα νέον γάμον. Γλκ. 384.

280. Τῆς ἐπικαρπίας ταύτης ἀποκλείεται ὁ γονεὺς, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγγέλθη διαζύγιον, ἢ προσωπικὸς χωρισμός. Γλκ. 386.

281. Ἡ ἐπικαρπία αὕτη ἐπιφέρει τὰ ἐξῆς βάρη.

1. ὅλα τὰ εἰς τοὺς ἐπικαρπωτὰς ἐπιβαλλόμενα·

2. τὴν διατροφήν, συντήρησιν, καὶ ἀνατροφήν τῶν τέκνων, ἀναλόγως τῆς καταστάσεως αὐτῶν.

3. τὴν πληρωμὴν τῶν καθυστερησασῶν ἐτησίων παροχῶν, ἢ τῶν τόκων τῶν κεφαλαίων.

4. τὰ ἐπικηδεῖα ἔξοδα, καὶ ἐκεῖνα τῆς τελευταίας νόσου τοῦ ἀνθρώπου, τὰ κτήματα τοῦ ὁποίου περιῆλθον εἰς τὸ τέκνον.

Τὰ εἰρημένα βάρη ἐπιβάλλονται καθ' ὁλοκληρίαν μὲν εἰς τὸν πατέρα, ἐξ ἡμισείας δὲ εἰς τὴν μητέρα. ΓΛΚ. 385.

282. Ἡ ἐπικαρπία αὕτη δὲν ἐκτείνεται εἰς ὅσα κτήματα τυχὸν ἀποκτήσωσι τὰ τέκνα ἐξ ἰδίας αὐτῶν ἐργασίας καὶ βιομηχανίας, οὐδ' εἰς ὅσα ἔλαβον ἐκ δωρεᾶς ἢ ἐκ κληροδοσίας, ὑφ' ὅρον ἀποκλείοντα ρητῶς ἐκ τῆς καρπώσεως τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. ΓΛΚ. 387.

283. Ὁ πατήρ, συνεστῶτος τοῦ γάμου, διαχειρίζει τὴν ιδιόκτητον περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων τέκνων, ὡς καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος ἢ χειραφείας αὐτῶν, ἐξαίρουμένων τῶν περιπτώσεων, περὶ ὧν προνοοῦσι τὸ ἐπόμενον καὶ τὸ 297 ἄρθρον. ΓΛΚ. 389.

284. Ὁ διαθέτων κτήματα ὑπὲρ ἀνήλικος, διατελοῦντος ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, δύναται διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως νὰ διορίσῃ κηδεμόνα, πρὸς διαχείρισιν τῶν παρ' αὐτοῦ καταλειφθέντων εἰς τὸν ἀνήλικον κτημάτων. Ὁ κηδεμὼν οὗτος δίδει λόγον τῆς διαχειρίσεως του εἰς τὸν ἀνήλικον, γενόμενον ἐνήλικον, ἢ χειράφετον, καθ' ὃν τροπον ὥρισται περὶ τῆς λογοδοσίας τῆς ἐπιτροπείας.

285. Ἄν ὁ εἰρημένος κηδεμὼν δὲν θέλῃ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιμέλειαν, ἢ ἀποθάνῃ πρὶν ὁ ἀνήλιξ ἐνηλικιωθῇ ἢ χειραφετηθῇ, διορίζεται ἄλλος παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 302, 304 καὶ 305.

Ἄν ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς τοῦ ἀνήλικος ὑποβληθῇ οὗτος εἰς ἐπιτροπείαν, ὁ εἰρημένος κηδεμὼν ἐξακολουθεῖ ἐνεργῶν τὰ καθήκοντά του· εἰς τοιαύτην δὲ περιπτώσιν ἐφαρμόζονται εἰς αὐτὸν ὅλαι αἱ διατάξεις, αἱ ἀφορῶσαι τοὺς κηδεμόνας τῆς περιουσίας τῶν ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλίκων.

286. Ὁ πατήρ δύναται ὑπὸ τὴν ἐν τῷ ἄρθρ. 283 ἀναφε-

ρομένην ιδιότητα νὰ ἀπχλοτριώσῃ τὰ κινητὰ διὰ νὰ καταστήσῃ ἐνεργὸν τὸ ἐξ αὐτῶν προϊόν.

Δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ κληρονομίαν εἰς τὸ τέκνον περιελθοῦσαν, εἰμὴ διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας, οὐδὲ νὰ τὴν ἀποβάλῃ, ἄνευ ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

Δὲν δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ, οὐδὲ νὰ ἀπχλοτριώσῃ τὰ ἀκίνητα κτήματα τῶν ἀνηλίκων τέκνων, εἰμὴ ἕνεκα κατεπειγούσης ἀνάγκης καὶ δι' ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

287. Ὁ πατὴρ χρεωστῇ νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῆς κυριότητος καὶ τῶν εἰσδημάτων ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τὴν ἐπικαρπίαν· περὶ μόνης δὲ τῆς κυριότητος καὶ τῆς διαχειρίσεως ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικαρπία ἀνήκει κατὰ νόμον εἰς αὐτόν.

288. Εἶνε αὐτοδικαίως ἄκυρος πᾶσα σύμβασις καὶ πᾶσα οἰουδηποτε εἰδους ὑποχρέωσις, τὴν ὁποίαν τὸ ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τέκνον ἤθελε συνομολογήσῃ. (*)

289. Ἀποδιώσκοντος ἐνὸς τῶν γυνέων, τὰ ἀνήλικα τέκνα τῶν ὑποβάλλονται εἰς ἐπιτροπείαν, καὶ ὁ ἐπιζήσας, ὅστις κατὰ νόμον ἤθελε γίνεαι ἐπίτροπος, ἐνεργεῖ τὰ ἐκ τῆς ἐπιτροπείας προκύπτοντα δικαιώματα, καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς ὑποχρεώσεις, ὡς ὀρίζεται εἰς τὸν ἰ' τίτλον τοῦ α' τούτου βιβλίου.

ΤΙΤΛΟΣ Ι΄.

Περὶ τῆς ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τῆς ἀνηλικιότητος.

290. Πᾶν ἄρρεν ἢ θῆλυ, μὴ συμπληρῶσαν τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶναι ἀνήλικον. Γλκ. 388.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

288. Ἡ διάρρηξις τῶν συνομολογηθέντων συμβολαίων παρὰ τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τέκνου κανονίζεται διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1220 καὶ ἐπομένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς ἐπιτροπείας.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν νομίμων ἢ ἐκ διαθήκης ἐπιτρόπων, περὶ τοῦ κηδεμόνος τοῦ κυοφορουμένου, καὶ περὶ τῶν διδομένων παρὰ τῶν μερῶν ἐπιτρόπων.

291. (*) Ἀποθανούσης τῆς μητρός, ὁ ἐπιζῶν πατὴρ εἶναι αὐτοδικαίως ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων, καὶ μὴ χειραφέντων τέκνων.

292. (*) Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς, ἡ ἐπιτροπεία τῶν ἀνηλίκων καὶ μὴ χειραφέντων τέκνων διαχειρίζεται παρὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς διὰ τῆς διαθήκης του διωρισμένων ἐπιτρόπων. Ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου διορισμοῦ, ἡ ἐπιτροπεία ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὸν ἐκ πατρὸς πάππον, καὶ ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου, εἰς τὴν μητέρα, μέχρις οὗ δὲν συνάψῃ νέον γάμον.

293. (*) Ἄν κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ εἶναι ἔγκυος, καὶ αὐτὸς δὲν ἐπρονόησε περὶ τούτου, ἡ δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἐκ πατρὸς πάππος, διορίζεται παρὰ τοῦ πρωτοδικείου κηδεμῶν τοῦ κυοφορουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 302, 304 καὶ 305.

Γεννηθέντος δὲ τοῦ παιδός, ὁ κηδεμὼν τοῦ κυοφορουμένου εἶναι αὐτοδικαίως συνεπίτροπος.

Ἐὰν ὁμως ὑπάρχῃ ὁ ἐκ πατρὸς πάππος, οὗτος εἶναι αὐτοδικαίως ὁ κηδεμὼν τοῦ κυοφορουμένου, καὶ ἐπομένως ὁ ἐπίτροπος κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδός. ΓΛΚ. 393.

294. (*) Ἡ μήτηρ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιτροπείαν ἀποποιουμένη ὁμως αὐτὴν, μὴ διορισθέντων

(*) Τὰ ἄρθρα 291—402 κατηργήθησαν δυνάμει τοῦ Νόμου ΠΝ', ἃ-ε ὑφισταμένου τοῦ Ἑλλ. Νόμου ΧΠΘ' τῆς 17 Αὐγ. 1861, Περὶ ἀνηλίκων κτλ.

παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπιτρόπων, χρεωστεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ τοῦ ἐπιτρόπου καθήκοντα, μέχρις οὗ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς διορισμὸν ἄλλου. ΓΛΚ. 394.

295. (*) Ἄν ἡ μήτηρ, ἐπίτροπος οὖσα, θέλῃ νὰ συνάψῃ νέον γάμον, ὀφείλει πρὸ τούτου νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικεῖου ν' ἀποφασισθῇ, ἂν πρέπει νὰ διατηρηθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ἐπιτροπεία.

Ὑπανδρευθεῖσα δὲ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, στερεῖται αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας, καὶ ὁ νέος σύζυγός της εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος μετ' αὐτῆς περὶ ὄλων τῶν συνεπειῶν τῆς ἐπιτροπείας, τὴν ὁποίαν αὐτὴ μὴ προσηκόντως διетήρησεν. ΓΛΚ. 395.

296. (*) Ὅταν τὸ πρωτοδικεῖον διατηρήσῃ τὴν ἐπιτροπείαν εἰς τὴν μητέρα, ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ὡς συνεπίτροπον τὸν νέον σύζυγον, ὅστις καθίσταται ἀλληλεγγύως μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ ὑπεύθυνος περὶ τῆς μετὰ τὸν γάμον διαχειρίσεως.

Ἄν δὲ ἡ μήτηρ ἀποβιῶσῃ, πκύει αὐτοδικαίως ἡ ἐπιτροπεία τοῦ ἀνδρός, ἐκτὸς ἐὰν τὸ δικαστήριον κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ τὸν διατηρήσῃ εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, δίδον εἰς αὐτὸν συνεπίτροπον, ἐκλεγόμενον καθ' οὓς τρόπους ὀρίζει ὁ νόμος.

Ἄν δὲ τὸ πρωτοδικεῖον δὲν διατηρήσῃ τὴν μητέρα εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, λαμβάνεται πρόνοια περὶ ταύτης ὡς ὀρίζει ὁ νόμος. ΓΛΚ. 396.

297. (*) Ὁ διαθέτων κτημῶν ὑπὲρ ἐπιτροπευομένου ἀνηλίκου, δύναται διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως νὰ διορίσῃ κηδεμόνα, πρὸς διαχείρισιν τῶν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνήλικον καταλειφθέντων κτημάτων. ΓΛΚ. 397.

298. (*) Οἱ διορισθέντες παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπίτροποι. καὶ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κηδεμῶν, δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἀναδεχθῶσι τὴν εἰς αὐτοὺς ἀνατεθείσαν ἐπιμέλειαν, εἰμὴ ὅσάκις τὸ πρωτοδικεῖον δύναται νὰ τὴν ἀναθέσῃ εἰς αὐτοὺς καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ γενομένου διορισμοῦ παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνηλίκου, ἢ παρὰ παντὸς ἄλλου ὑπὲρ αὐτοῦ διαθεσάντος. ΓΛΚ. 401.

ΤΜΗΜΑ Β .

Περὶ τῶν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου διοριζομένων ἐπιτρόπων
καὶ κηδεμόνων.

299. (*) Ὅταν ἀνήλικον καὶ μὴ χειράφετον τέκνον στερηθῇ τοῦ πατρὸς του, τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου καὶ τῆς μητρός, καὶ δὲν διωρίσθῃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπίτροπος ἱκανὸς νὰ διενεργῇ πᾶσιν πράξιν, ὡς καὶ ὅταν τις ἐξ αὐτῶν ἀναδειχθῇ ἀνίκανος, ἀποπειμθῇ ἢ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐπιτροπείας, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει ἓνα ἢ δύο ἐπιτρόπους, ὡς κρίνῃ σύμφωρότερον εἰς τὸν ἀνήλικον. ΓΛΚ. 405.

300. (*) Ἄν ὁ ἀνήλικος ἔχῃ ἀκίνητα ἢ κίνητα κτηματὰ εἰς ἄλλην παρὰ τὴν νῆσον. ἔνθα ἐνεργοῦνται τὰ πρὸς διορισμὸν ἐπιτρόπου, ἢ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, τὸ πρωτοδικεῖον τὸ ἐνεργοῦν πρὸς τοῦτο, ὁφείλει νὰ ἀπευθυνθῇ, ἀνευ ἀναβολῆς, πρὸς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς ἄλλης νησου ἢ τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν τῶν κτημάτων, καὶ προσέτι τὸν διορισμὸν κηδεμόνος πρὸς διαχείρισιν των.

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ κηδεμὼν εἶναι ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητοι ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν διαχείρισιν. ΓΛΚ. 417.

301. (*) Πᾶς συγγενὴς τοῦ ἀνηλίκου, πᾶς πιστωτὴς αὐτοῦ, ἢ ἄλλος ἐνδιαφερόμενος, ὁ εἰσαγγελεύς, καὶ αὐτὸς ὁ ἀνήλικος, δύνανται νὰ αἰτήσωσι παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τὸν διορισμὸν ἑνὸς ἢ δύο ἐπιτρόπων.

Ὡς αὐτῶς τὸ πρωτοδικεῖον δύναται αὐτεπαγγέλτως, ἢ πληροφορηθὲν ὑφ' οἰουδήποτε ἄλλου παρὰ τὰ εἰρημένα πρόσωπα, νὰ προνοήσῃ περὶ τῆς ἐπιτροπείας. ΓΛΚ. 406.

302. (*) Ἄν τὸ πρωτοδικεῖον ἐγκρίνῃ νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐπιτροπείαν εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, διορίζει κατὰ τὴν ἐξῆς βαθμολογίαν,

1. τὸν ἐκ πατρὸς πρόπαππον·
2. τὴν ἐκ πατρὸς μάμμην·
3. τὸν ἀνήλικον ἀδελφὸν τοῦ ἀνηλίκου·
4. τὸν ἐκ μητρός πάππον·

5. τὴν ἐκ μητρὸς μάμμη·

6. τοὺς ἐξ ἄρρενογονίας ἄρρενας συγγενεῖς κατὰ τὴν πρὸς τὸν ἀνήλικον τάξιν τῆς ἐγγύτητός των, μέχρι τοῦ ἑκτοῦ βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου.

7. τοὺς ἐκ θηλυγονίας ἄρρενας συγγενεῖς κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ μέχρι τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ.

Ἐκαστος τῶν εἰρημένων ἀντικαθίσταται κατὰ τὴν τάξιν του εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, ἂν ἐλλείπῃ, ἢ δὲν δύναται νὰ διορισθῇ κανεὶς τῶν ἄλλων, τῶν ἐκ προτιμύσεως καλουμένων· κατὰ τὴν εἰρημένην βαθμολογίαν, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπάρχουσι πλείονες ἰσοβάθμιοι ἐξ ἄρρενογονίας ἢ θηλυγονίας συγγενεῖς τοῦ ἀνήλικου, προτιμᾶται πάντοτε ὁ πρεσβύτερος καὶ ἐνταυτῷ ἱκανώτερος.

Ἐὰν ὁμῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐγκρίνῃ νὰ ἀνθῆσῃ τὴν ἐπιτροπείαν εἰς δύο πρόσωπα, τότε κατὰ τὴν αὐτὴν εἰρημένην βαθμολογίαν διορίζει ἓνα ἐπίτροπον ἐκ τῶν πρὸς πατρός συγγενῶν καὶ ἄλλον ἐκ τῶν πρὸς μητρὸς.

303 (*) Ὅσκις ἐπιτροπεύει ἢ μήτηρ, ἢ ἡ ἐκ πατρὸς ἢ ἐκ μητρὸς μάμμη, τὸ πρωτοδικεῖον ὀφείλει πάντοτε νὰ διορίζῃ ἓνα συνεπίτροπον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

304. (*) Ὅταν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ εὐλογα αἵτια δὲν δύναται, ἢ δὲν κρίνει συμφέρον εἰς τὸν ἀνήλικον τὸ νὰ διορίσῃ ἐπίτροπον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 302, δύναται, αἰτιολογοῦν τὴν ἐκλογὴν, νὰ διορίσῃ ἀδικοκρίτως ἐπιτρόπους ἐκείνους ἐκ τῶν εἰρημένων συγγενῶν, τοὺς ὁποίους νομίζει ἐπιτηδαιότερους ὡς ἐκ τῆς ἱκανότητος, τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς κατοικίας καὶ τῆς περιουσίας των.

305. (*) Ἄν ἐλλείπωσιν, ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἄρθρον 302 συγγενῶν τοῦ ἀνήλικου, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει ἐπιτρόπους ξένους, ὁποίους κρίνει μᾶλλον ἐπιτηδείους· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην προτιμᾶ πάντοτε τοὺς, καθ' ὅσον εἶναι γνωστόν, διατελέσαντας ἐν φιλίᾳ συνεχεῖ μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνήλικου, αἰτιολογοῦν πάντοτε τὴν ἐκλογὴν.

306. (*) Τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις δικτεταγμένα ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν τῶν ἐπιτρόπων, τηροῦνται καὶ ἐπὶ τοῦ διο-

ρισμοῦ τῶν κηδεμόνων, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ ἄρθρον 300 πρέπει νὰ διορίσωσι τὰ ἰόνια δικαστήρια, καὶ ἐν περιπτώσει ἀντικαταστάσεως ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων κατὰ τὸ ἐξῆς ἄρθρον.

307 (*). Ἄν οἱ διορισθέντες παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπίτροποι, ἢ οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἄρθρα 293 καὶ 297 κηδεμόνες ἀποποιηθῶσι τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἐπιμελειαν, τὸ πρωτοδικεῖον παρδεχόμενον, ἂν προσήκη, τὴν ἀποποιήσιν των, διορίζει διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως ἄλλους ἐπιτρόπους ἢ κηδεμονας.

308 (*). Ὅταν ἐκ τῆς πράξεως, δι' ἧς διωρίσθησαν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπίτροποι, ἢ ἐκ τῆς περὶ διορισμοῦ κηδεμόνων κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 293 καὶ 297 περιπτώσεις, προκύπτῃ ἐναργῶς, ὅτι ὁ ἀποθανὼν κατὰ τὴν ἐκλογὴν του ἐσκόπευσε νὰ προτιμῇ τοὺς ξένους τῶν συγγενῶν, τὸ πρωτοδικεῖον ὀφείλει νὰ τηρήσῃ τὸν αὐτὸν κανονα ἐν περιπτώσει ἀντικαταστάσεως αὐτῶν.

309 (*). Ἡ ἐπιτροπεία εἶναι προσωπικὸν βάρος μὴ μεταβαῖνον εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐπιτρόπου, οἱ ὅποιοι ὅμως εἰναι ὑπεύθυνοι μόνον περὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ· ἐνήλικες δὲ ὄντες ὀφείλουν νὰ τὴν ἐξακολουθήσωσι, μέχρις οὗ διορισθῇ νέος ἐπίτροπος. ΓΛΚ. 419.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν προφυλακτικῶν μέτρων ὡς πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους, συνεπιτρόπους καὶ κηδεμόνας.

310 (*). Ὅσάκις διορίζονται ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως, ὁ συμβουλευογράφος καὶ ὁ χαρτοφύλαξ, ἐπὶ ποινῇ ἀποτίσεως ζημιῶν καὶ διαφορῶν, χρεωστοῦσιν, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς πράξεως, νὰ ἀναγγείλωσιν ἐγγράφως τοιοῦτον διορισμὸν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς νήσου, ἐνθα ὁ ἀνήλικος ἔχει τὴν κατοικίαν του.

311 (*). Τὸ πρωτοδικεῖον ὑπὸ προσωπικὴν εὐθύνην τῶν συγκροτούντων αὐτὸ δικαστῶν, ὀφείλει αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποθηκῶν ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων,

1. κατὰ τῶν ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων, τῶν διορισθέντων διὰ πράξεως τελευταίας βουλήτεως.

2. κατὰ τῶν ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων, τῶν διορισθέντων παρὰ τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις.

3. κατὰ τῶν κηδεμόνων, τῶν διορισθέντων διὰ πράξεως δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, γενομένης εἰς ἐπιτροπευομένους ἀνηλίκους, καὶ τὴν ὁποίαν τὸ πρωτοδικεῖον γνωρίζει ὡς ἐκ τοῦ πραχθέντος πρὸς δημοσίευσίν της.

312 (*). Το πρωτοδικεῖον τῆς νήσου, ἔνθα κατοικοῦσιν οἱ ἐπιτροπευόμενοι ἀνήλικοι, χρεωστεῖ ἰδιαιτέρως νὰ ἐφορᾷ προσεκτικῶς ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἀφορῶντος τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προσώπων τῶν, καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν· δύναται δέ, ὡςάκις κρίνῃ ἀναγκασίον, νὰ πράττῃ αὐτεπαγγέλτως κατὰ νόμον ὅ,τι συμφέρει εἰς τοὺς ἀνηλίκους.

Ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς τὴν οἰκίαν νῆσον ἐφορᾷ ἐξ ἑσού, καὶ προτείνει εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τὰς προσηκούσας αἰτήσεις, ὡςάκις τὸ κρίνῃ ἀναγκασίον· ἀκούεται δὲ εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἀφορῶσαν ἐπιτροπευομένους ἀνηλίκους.

Τὸ πρωτοδικεῖον χρεωστεῖ πρὸς τούτοις νὰ κοινοποιῇ, εἰς μὲν τοὺς παρ' αὐτοῦ διορισθέντας ἐπιτρόπους ἢ κηδεμόνας, ἀμέσως, ἀφοῦ τοὺς διορίσῃ, εἰς ἐκείνους δὲ ἐξ αὐτῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 310 καὶ ὁ ἀριθ. 3 τοῦ ἁρθροῦ 311, ἅμα περὶ τούτων λάβῃ γνώσιν, τὸν διορισμὸν τῶν.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς ἀνικανότητος, ἀποπέμφσεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

313. (*) Εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐπιτροπεύωσι,

1. οἱ ἀνήλικοι, ἐξαιρουμένου τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός·
2. οἱ ἀπηγορευμένοι·

3. αἱ γυναῖκες, ἐκτὸς τῆς μητρός, τῆς πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός μάμμης·

4. ὅσοι ἔχουν εἴτε αὐτοί, εἴτε ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτῶν δίχην τινὰ μετὰ τοῦ ἀνηλίκου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας τυχὸν διακινδυνεύει ἢ κατὰστασις, ἢ ἡ περιουσία, ἢ μέρος τι σημαντικὸν τῶν κτημάτων αὐτοῦ, ἢ δύνανται, ὡς ἐξ ὑπαρχόντων εὐλό-

γων αἰτίων, νὰ κατασταθῶσιν εἰς δίκην ἐνεκὰ ἀγωγῶν μήπω ἐκκαθαρισμένων·

5. ὅσοι ἔχουν εἴτε αὐτοὶ ἀπ' εὐθείας, εἴτε ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτῶν πασίδηλον ἔχθραν μετὰ τοῦ ἀνηλίκου, ἢ ἔλαθον τοιαύτην ἔχθραν μεθ' ἑνὸς τῶν γονέων αὐτοῦ·

6. οἱ ρητῶς ἀποκλεισθέντες παρὰ τοῦ διαθέτου·

7. οἱ καταδικασθέντες ὀριστικῶς διὰ κακουργήματι·

8. οἱ ἐγνωσμένοι ὡς ἄνθρωποι κακῆς διαγωγῆς·

9. οἱ ἐκ τῆς διαχειρίσεώς των ἀναδειχθέντες ἀνίκανοι, ἢ ἄπιστοι. ΓΛΚ. 442.443.444.

314. (*) Αἱ εἰρημέναι αἰτίαι τῆς ἀνικανότητος ὅχι μόνον ἐπιφέρουσι τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας ἀπόκλεισιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποπομπήν, ὅσκις πρόκειται περὶ ἐπιτροπείας, ἥδη ἀνατεθείσης εἰς πρόσωπα ἀναδειχθέντα ἀνίκαν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς.

315. (*) Ἀπαλλάττονται τῆς ἐπιτροπείας, ἂν αἰτήσωσι τοῦτο, πρὶν τὴν ἀποδεχθῶσιν, ἐκτὸς τῆς τῶν ἰδίων τέκνων καὶ κατιόντων,

1. οἱ ἐπὶ διοικητικοῦ ἢ δικαστικοῦ κλάδου ἐν τέλει, οἱ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας, καὶ οἱ διαχειρισταὶ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ

2. οἱ κληρικοί·

3. οἱ ἐν τέλει, ὑπηρετοῦντες ἐκτὸς τῆς νήσου τῆς κατοικίας των·

4. οἱ βαρέως ἀσθενοῦντες καὶ προσηκόντως αἰτιολογοῦντες τὴν ἀσθένειάν των, ἐνεκὰ τῆς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ ἐνεργῶσι τὰ τῆς ἐπιτροπείας·

5. οἱ διατρέβοντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ·

6. οἱ μηδέποτε διατρέβοντες εἰς τὴν νῆσον, ἐνθα κατοικεῖ ὁ ἀνήλικος, ἢ οἱ μέλλοντες ν' ἀναχωρήσωσιν ἐξ αὐτῆς χάριν ἐμπορίου ἢ πλοῦ, ἢ οἱ δι' οἰανδήποτε ἄλλην αἰτίαν ἀναγκασμένοι νὰ μείνωσι μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ὑπὲρ τὸ ἔτος·

7. οἱ διαχειρίζοντες δύο ἢ πλείονας ἐπιτροπείας, ὅταν τὸ πρωτοδικεῖον ἀναγνωρίσῃ, ὅτι δὲν δύνανται νὰ βραστάσωσι τὸ βᾶρος τῆς νέας·

8. οἱ ἔχοντες πέντε γνήσια τέκνα ἀνήλικα· τὰ δὲ ἄλλα

ἐγγαμχα τέκνα δὲν συνκριθμοῦνται, εἰμὴ ὅταν ἐγκατέλιπον ἴδια αὐτῶν τέκνα ἤδη ζῶνται·

9. οἱ συμπληρώσαντες τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτου ἔτος. ΓΛΚ. 427. 428.

316. (*) Ἐὰν αἱ σημειωμέναι εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀπαλλακτικαὶ αἰτίαι ἀναφρνῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας, ὁ ἐπιτροπος δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀπαλλαγὴν.

Μολοντοῦτο ἡ ἐπιγέννησις τέκνων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας δὲν παρέχει δικαίωμα πρὸς παραιτήσιν αὐτῆς.

Ὁ διορισθεὶς πρὶν συμπληρώσῃ τὰ ἐξήκοντα πέντε ἔτη, ἡ ὁ διορισθεὶς μετὰ τὴν ἡλικίαν τεύτην καὶ ἀναδεχθεὶς τὴν ἐπιτροπείαν, δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ αὐτῆς, εἰμὴ ἄφου συμπληρώσῃ τὸ ἐξηκοστὸν ἑκτον ἔτος. ΓΛΚ. 430.

317. (*) Ὁ ἐπιτροπεύσας διὰ δέκα ἔτη, ἐξαιρουμένου τοῦ πατρὸς, τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου καὶ τῆς μητρὸς, δύναται νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τὴν ἀπαλλαγὴν του, ἐὰν ἐπὶ ἰσχυρῶν λόγων στηρίζηται ἡ αἰτησίς του, καὶ ἐὰν τὰ τοῦ ἀνηλίκου ἐξασφαλιζῶνται καθ' ὅλας τὰς σχέσεις διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἄλλων ἐπιτρόπων. ΓΛΚ. 435.

318. (*) Ὁ ἀποκρύψας τὴν ἀνικιχνότητά του ἐπιτροπος ἐνέχεται ν' ἀποτίσῃ ὅλας τὰς ἐκ τούτου προξενηθείσας εἰς τὸν ἀνήλικον ζημίας.

319. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον ἐνεργοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 301, ὀφείλει, ἂνευ ἀναβολῆς καὶ διὰ συνοπτικῆς διαδικασίας, ν' ἀποπέμψῃ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας τοὺς μετὰ τὴν ἀναδοχὴν αὐτῆς περιπετόντας εἰς ἀνικιχνότητα, ἢ καταστάντας ἀνικιχνούς κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἔργων των, ἢ μετερχομένους αὐτὰ παρὰ τὸ καθήκον των.

Ἡ πράξις τοῦ πρωτοδικείου εἶναι πάντοτε ἐφ' ἑστίμος.

320. (*) Ἦα ἐπιτροπος ὀφείλει ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν, ἀφ' ἧς εἰδοποιηθῇ περὶ τοῦ διορισμοῦ του κατὰ τὸ ἄρθρον 312, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τὰς αἰτίας τῆς ἀνικιχνότητος ἢ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ἐπιτροπείας. Ἐν ἀλλεῖφει, ὑπόκειται ἐν γένει εἰς τὴν ἀπότισιν πάσης ὡς ἐκ τούτου τυχόν εἰς τὸ ἀνήλικον προξενηθείσης ζημίας, καὶ κηρύττε

ται ἀπαράδεκτος πᾶσα βραδυτέρα περὶ ἀπαλλαγῆς αἰτησις.
Γλκ. 438.439.

321. (*) Ὁ αἰτῶν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐπιτροπείας, εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν προσωρινὴν διαχειρίσιν αὐτῆς, διαρκούσης τῆς δίκης.

322. (*) Αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὸν κηδεμόνα τῆς περιουσίας τοῦ ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλίκου.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τῆς διαχείρισεως τῶν ἐπιτρόπων.

323. (*) Ὁ ἐπίτροπος ἐπιμελεῖται περὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τὸν ἀντιπροσωπεύει εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς πράξεις.

Διαχειρίζει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, καὶ εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, τῶν τυχόν προερχομένων ἀπὸ κακῆς διαχείρισιν. Γλκ. 450.

324. (*) Αἱ αὐταὶ διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς κηδεμόνας τῆς περιουσίας τῶν ἐπιτροπευομένων ἀνηλίκων, καθ' ὅσον ἀφορῶσι τὴν διαχείρισιν των.

325. (*) Ἐὰν ἡ μήτηρ δὲν καλῆται αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἐπιτροπείαν, ἢ τὴν ἀποποιηθῇ, ὡς καὶ ἂν ἀποκλεισθῇ, ἢ ἀποπερνηθῇ, καὶ ὁ μήπω συμπληρώσας τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνῆλις ἔχῃ χρείαν τῆς προσωπικῆς ἐπιμελείας αὐτῆς, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐνεργοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 301, δύναται νὰ τὸ διαπιστευθῇ εἰς αὐτήν, ἐὰν δὲν εἶναι ἀνγκραῖον νὰ προνοήσῃ ἄλλως πρὸς τὸ συμφωρότερον τοῦ ἀνηλίκου.

326. (*) Ἄν ὑπάρχωσι δύο ἢ πλείονες ἐπίτροποι, αὐτοὶ εἰναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι περὶ τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου καὶ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπιμελείας.

Καθ' ἣν περίπτωσιν ὅμως τῇ ἐπιδουκίμασίᾳ τοῦ πρωτοδικείου, ἢ διαχειρίσις διαιρεθῇ μεταξὺ αὐτῶν, καὶ ἡ περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνηλίκου ἐπιμέλεια διαπιστευθῇ εἰς μόνον ἓνα αὐτῶν, ἕκαστος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν εἰδικὴν του ἐπιμέλειαν.

Τὸ πρωτοδικεῖον, ὑπάρχόντων δύο ἢ πλείονων ἐπιτρόπων, ὀφείλει νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ διαιρεθῇ μεταξὺ αὐτῶν ἡ διαχείρι-

σις, καὶ νὰ διαπιστευθῇ εἰς ἓνα μόνον ἢ περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνηλίκου ἐπιμέλεια, κατὰ τὸν αἰ πρόνοισι αὗται εἶναι ἀναγκαστικαί, ἢ συμφορώτεραι εἰς τὸν ἀνήλικον.

327. (*) Ὅσακις δύο ἢ πλείονες ἐπίτροποι διχογνωμῶσιν ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας, ἢ ἐφ' οἷα σδῆποτε ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὴν ἐπιτροπείαν, τὸ πρωτοδικεῖον λαμβάνει ὅσας προνοίας κρίνῃ προσωρότερας εἰς τὴν περίπτωσιν.

328. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον, ἐνεργούν κατὰ τὸ ἄρθρον 301, ἢ ἐπὶ αἰτήσει τῶν ἐπιτροπῶν, οὐδεὶς ἀνευ ἀναβολῆς νὰ ἀναγνωρίσῃ, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν περιουσίαν τῶν ἀνηλίκων διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῶν κινητῶν πραγμάτων, διὰ τῆς συντάξεως τῆς ἀπογραφῆς ὅλης τῆς περιουσίας, καὶ διὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν κινητῶν. Αἱ ἐργασίαι αὗται, ἂν εἶναι ἀναγκαῖον, δύνανται νὰ γίνωσι καὶ πρὶν οἱ νόμιμοι ἐπίτροποι ἀναλλάβωσι τὰ καθήκοντά των, ἢ πρὶν περὶ αὐτῆς προνοήσῃ τὸ πρωτοδικεῖον.

Ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων ἔχει χώραν μόνον, ὅσακις τὸ πρωτοδικεῖον τὴν κρίνῃ ἀναγκαίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κινητῶν.

Ἡ ἀπογραφὴ ὅλης τῆς περιουσίας καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν κινητῶν πρέπει πάντοτε νὰ γίνωνται εἰς πᾶσαν ἐπιτροπείαν, καὶ ἂν ἀπηγορεύθησαν αὗται παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ ἄλλου τινός, ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ δοθέντα εἰς τὸν ἀνήλικον κτήματα. ⁽¹⁾

ΑΠ. 306 (1888). Οὔτε τὸ ἄρθρ. 338 Ἰον. Κ., οὔτε ἄλλη διάταξις ἐξαρτᾷ τὸ κῆρος τοῦ δανείου καὶ τὴν πρὸς λήψιν αὐτοῦ ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτροπῶν, ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ προηγουμένης τηρήσεως τῶν περὶ ἀπογραφῆς πωλήσεως κινητῶν καὶ λοιπῶν προκαταρκτικῶν τῆς διαχείρισεως αὐτοῦ καθηκόντων ὁρισμῶν ἄρθρ. 328, 333 καὶ 335 Ἰον. Κ. — Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 338 καὶ 1230, ὁ ἀνήλικος δὲν δικαιούται νὰ προσβάλλῃ τὰς ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπῶν γενομένας ἀπαλλοτριώσεις ἢ ἄλλας πράξεις, ὅσακις τηρηθῶσιν αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ἐπιχειρήσιν αὐτῶν ἀπαιτούμεναι

(1) Τὰ ἄρθρα 328 μέχρι τοῦ 332 συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου καταργήθησαν, καὶ ὑποκατεστάθησαν τὰ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΙ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

328. (*) Ὅταν κατὰ τὴν ἐναρξιν κληρονομίας τινὸς ἐνδιαφερόνται ἀνήλικοι μὴ ἔχοντες νομίμους ἢ ἐκ δικτῆκης ἐπιτροπούς, τὸ πρωτοδικεῖον κατ' αἴτησιν οἰοῦδῆποτε συγγενοῦς, ἢ τοῦ εἰ-

διατυπώσεις. — Ἐκ συνδ. ἄρθρ. 301, 312, 325 καὶ 328, Ἰον. Κ., πρὸς ἄρθρ. 384 Ἰον. Πολ. Δικονγμ. προκύπτει, ὅτι τὰ μονομελῆ Πρωτοδικεῖα, ἅτινα εἰσὶν ἀρμόδια νὰ διορίζωσι τοὺς ἐπιτρόπους κατ' ἀναφοράν, ἀσχοῦσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὴν νόμιμον ἐπὶ τῆς διαχειρίσεώς των ἐποπτεῖαν, δίδοντα εἰς τὸν ἐπίτροπον τὴν πρὸς ἐπιχειρήσιν πράξεων ἀπαιτουμένην ἄδειαν.

329. (*) Ἐπιθέτει τὰς σφραγίδας ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου ἐνώπιον ἐνὸς τῶν συγκροτούντων αὐτὸ δικαστῶν.

Ἡ ἀπογραφὴ καὶ ἡ ἐκτίμησις ἐνεργοῦνται ὑπὸ τριῶν πραγματογνωμόνων παρὰ τοῦ πρωτοδικείου διοριζομένων, καὶ ἐνώπιον ἐνὸς συμβολαιογράφου ἐπιτετραχμένου παρ' αὐτοῦ.

Εἰς τῶν πραγματογνωμόνων διορίζεται διὰ ν' ἀποφασίσζῃ μόνον ἐν περιπτώσει διχογνωμίας μετὰ τῶν ἄλλων δύο.

Τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως προσδιορίζει ἀποχρῶσιν προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει ν' ἀποπερατωθῶσιν αἱ εἰρημέναι ἐργασίαι.

Οἱ τρεῖς πραγματογνώμονες, πρὸ πάντων, ὁρίζονται ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου.

σφαγγελέως, ἡ καὶ τοῦ ἀνηλίκου, δύνανται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων.

Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἔχει χώρον, ὅταν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τοῦ ἀμέτου διορισμοῦ τῶν ἐπιτρόπων δύνανται ἄλλως νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποβιώσαντος, καὶ ὅταν τὸ ἀτήμηντον τῆς κληρονομίας ἀποκατασταίῃ ἀνωφελές, ἡ ὑπερβολικόντως πολυέξοδον, τὸ εἰρημένον μέτρον.

329. (*) Ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων ἐνεργεῖται παρὰ τῶν κλητῆρων δυνάμει ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ πρωτοδικείου· καὶ ἂν μὲν τὸ μέτρον τοῦτο πρέπη νὰ ἐκτελεσθῇ εἰς τὴν πόλιν, μετὰ τῶν κλητῆρων παρίσταται καὶ ὁ γραμματεὺς, ἡ ἄλλος τις ὑπάλληλος, διοριζόμενος παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου· ἂν δὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν, παρίσταται μετὰ τῶν κλητῆρων ὁ προεστώς, ἐκτὸς ἂν ὁ δικαστὴς εἰς ἑκατέρω τῶν περιπτώσεων κρίνῃ ἀναγκαῖον νὰ παρευρεθῇ προσωπικῶς εἰς τὴν εἰρημένην ἐπίθεσιν, ἡ νὰ ἐπιτρέψῃ πρὸς τοῦτο τὸν γραμματέα.

330. (*) Τὰ ἀκίνητα κτήματα περιγράφονται εἰς τὴν ἀπογραφὴν σημειουμένων, ὅσον ἐνεστὶν ἀκριθῶς, τῶν ὀρίων καὶ τῆς ἐκτάσεως· προσδιορίζεται δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ εἶδος τῶν ἐν αὐτοῖς τυχόν περιεχομένων δένδρων.

*Αν ὑπάρχωσιν ἀκίνητα κτήματα ὁμοειδῆ μὲ τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὰ ἄρθρα 408, 410 καὶ 412, περιγράφεται τὸ εἶδος καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ἐὰν δύνανται νὰ ἀριθμηθῶσιν, ἢ τὸ βάρος, ἢ τὸ μέτρον, καὶ ἐκτιμῶνται.

331. (*) Ἡ ἀπογραφὴ καὶ ἡ ἐκτίμησις συντάσσεται ἐπισήμως παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, στηριζομένου ἐπὶ τῶν δηλώσεων καὶ βάσεων. τὰς ὁποίας οἱπραγματογνώμονες παρέχουσιν εἰς αὐτόν.

Ἡ τοιαύτη πρᾶξις ὑπογράφεται καὶ παρ' ἐκάστουπραγματογνώμονος εἰς ἐκάστην σελίδα, ἢ γίνεται μ εἰς τῆς αἰτίας, ἥτις τὸν ἐμποδίσαι νὰ ὑπογράψῃ, καὶ ἀντίγραφον αὐτῆς, ἐπὶ ποινῇ ζημιῶν καὶ διαφορῶν, προσάγεται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 329 διπλαμβανομένης προθεσμίας. Γλκ. 451.

332. (*) Πᾶς ἐπίτροπος ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφοῦ εἰδοποιηθῇ προσηκόντως περὶ τοῦ διορισμοῦ του, αἰτεῖ παρὰ τοῦ πρωτο-

330. (*) Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 328 ἀναφερομένην περίπτωσιν, τὸ πρωτοδικεῖον, συγχρόνως μὲ τὴν διαταγὴν τῆς ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων, ὀφείλει νὰ διορίσῃ κατὰ νόμον ἓνα ἢ δύο ἐπιτρόπους προσωρινούς, ἐπιτρέπον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς πράξεως τοῦ διορισμοῦ ν' ἀρχειέσσουν τὰς σφραγίδας.

331. (*) Οἱ αὐτοὶ ἐπίτροποι τόσον εἰς ταύτην, ὅσον καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἐπιτροπείας, ὀφείλουσι νὰ προβῶσιν εὐθὺς εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ ἀποδιδάσκοντος, καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κινήτων πραγμάτων, καὶ ἐν αὐταῖς ἀπηγορεύθησαν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ ἄλλου τινὸς ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου οὗτος διέθεσεν. Γλκ. 451.

332. (*) Ἡ ἀπογραφὴ καὶ ἡ ἐκτίμησις συντάσσονται ἐπισήμως παρ' ἐνὸς συμβολαιογράφου.

Οὗτος ἐκθέτει τὴν ἐκτίμησιν ἐπὶ τῶν δηλώσεων καὶ βάσεων

δικαίου ν' ἀφαιρεθῶσιν αἱ σφραγίδες, ἐὰν ἐτέθησαν, καὶ προκαλεῖ ἀμέσως τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου, ὡς ὠρισται εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα, ἂν πρότερον δὲν ἐνηργήθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ δικαστηρίου.

Ἄν ἡ κληρονομία τοῦ ἀνηλίκου χρεωστῇ τι εἰς τὸν ἐπίτροπον, ὁφείλει οὗτος νὰ τὸ δηλώσῃ ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἄλλως χάνει τὸ δικαίωμά του· τοιαύτη δὲ δήλωσις γίνεται ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, τὴν ὁποίαν ὁ συμβολαιογράφος ὁφείλει νὰ ἀποτείνῃ πρὸς αὐτόν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας γίνεται μνεῖα ἐν τῇ ἀπογραφῇ.

333 (*). Ἐντὸς τοῦ μηνός, ἀφοῦ ἀποπερατωθῇ ἡ ἀπογραφῇ, ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ παρούσα ἐνὸς παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἐπιτετραμμένου συμβολαιογράφου, πωλεῖ διὰ πλειστηριασμοῦ μετὰ τρεῖς δημοποιήσεις, αἵτινες τοιχοκολλῶνται εἰς τοὺς συνθηεῖς δημοσίους τόπους κατὰ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς, καὶ περὶ ὧν γίνεται μνεῖα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς πωλησεως, ὅλα τὰ κινητὰ, ἐξαιρουμένων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τὸ πρωτοδικεῖον, κατὰ πληροφορίαν αὐτοῦ, ἤθελε διατάξῃ νὰ φυλαχθῶσιν αὐτούσις. ΓλΚ. 452.

334 (*). Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ἐνὸςψ ἔχουν τὴν κυρίαν καὶ νόμιμον ἐπικαρπίαν τῶν κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου, δὲν εἶναι

τὰς ὁποίας εἰς αὐτὸν παρέχουσι δύο παρ' αὐτοῦ διοριζόμενοι πραγματογνώμονες, οἵτινες ὀρκίζονται ἐνώπιόν του νὰ ἐκτελέσωσι τὰ καθήκοντά των καλῶς καὶ πιστῶς.

Ἐν περιπτώσει διχογνωμίας ὁ συμβολαιογράφος καλεῖ καὶ τρίτον πραγματογνώμονα.

Ἡ εἰρημένη ἐπίσημος πρᾶξις ὑπογράφεται καὶ παρ' ἐκάστου πραγματογνώμονος εἰς ἕκαστον φύλλον, ἡ γίνεται μνεῖα τῆς αἰτίας, ἥτις τὸν ἡμπόδισε νὰ ὑπογράψῃ.

Ἄν ἡ κληρονομία τοῦ ἀνηλίκου χρεωστῇ τι πρὸς τὸν ἐπίτροπον, οὗτος ὁφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἄλλως χάνει τὰ δικαιώματά του· τοιαύτη δὲ δήλωσις γίνεται ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει, τὴν ὁποίαν ὁ συμβολαιογράφος ὁφείλει ν' ἀποτείνῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, καὶ περὶ τῆς ὁποίας γίνεται μνεῖα ἐν τῇ ἀπογραφῇ.

ὑπόχρεοι νὰ πωλήσωσιν ἐκεῖνα τὰ κινητὰ, τὰ ὅποια ἐπικαρποῦνται, ἂν προκρίνουν νὰ τὰ φυλάξωσι διὰ νὰ τὰ ἀποδώσωσιν αὐτούσι. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, προκλαυῦσιν ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις ἐκτίμησιν κατὰ τὴν δικαίαν ἀξίαν, ὡς διατάττουσι τὰ ἄρθρα 329, 330 καὶ 331.

Ἀποδίδουσι τὴν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξίαν τῶν κινητῶν, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ πρωδώσωσιν αὐτούσι (*). ΓΛΚ. 450.

335 (*). Κατὰ τὴν ἐνκρῆζιν πάσης ἐπιτροπείας ἄλλης παρὰ τὴν τοῦ πατρός, τὸ δικαστήριον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὑποθετικοῦ ὑπολογισμοῦ, τὸν ὅποιον κατὰ χρέος παρουσιάζουσιν οἱ ἐπίτροποι, προσδιορίζει μετὰ περισκέψεως καὶ κατὰ τὴν σημαντικότητά τῆς διαχειριζομένης περιουσίας τὴν ποσότητά, μέχρι τῆς ὁποίας δύναται νὰ φθάσῃ κατ' ἔτος ἡ δαπάνη διὰ τὸν ἀνῆλικον καὶ τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσίας του.

Ἐν τῇ αὐτῇ πράξει δηλοῦται, ἂν ὁ ἐπίτροπος ἔχη τὴν ἄδειαν νὰ προσλάβῃ κατὰ τὴν διαχείρισίν του ὡς βοηθοὺς ἕνα ἢ πλείονας ἰδικιτέρους διαχειριστὰς ἐμμίσθους. καὶ ἐνεργοῦντας ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εὐθύνην.

Τὸ πρωτοδικεῖον προσδιορίζει ἀκριβῶς τὴν ποσότητα, ἀφ' ἧς ἄρχεται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ νὰ καταστήσῃ ἐνεργὸν τὸ περίσσευμα τῶν προσόδων, ἀφου ἄφαιρθῶσι τὰ ἐξόδα. Ἡ ἐνεργὸς αὕτη χρῆσις πρέπει νὰ γενῇ ἐντὸς ἐξ μηνῶν.

Ἀν ὁ ἐπίτροπος δὲν δυνήθῃ ἐντὸς τοιαύτης προθεσμίας νὰ καταστήσῃ μετ' ἀσφαλείας ἐνεργὸν τὸ εἰρημένον περίσσευμα, ὀφείλει νὰ τὸ καταθέσῃ εἰς τὸ ἀγαθοεργὸν δανειστήριον, καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον, εἰς τὸ τοπικὸν ταμεῖον· παρελθού-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου :

334 (*). Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ἐνὸσω ἔχουν τὴν κυρίαν καὶ νόμιμον ἐπικαρπίαν τῶν κτημάτων τοῦ ἀνῆλικου, δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ πωλήσωσιν ἐκεῖνα τὰ κινητὰ, τὰ ὅποια ἐπικαρποῦνται, ἂν προκρίνουν νὰ τὰ φυλάξωσι διὰ νὰ τὰ ἀποδώσωσιν αὐτούσι. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, προκλαυῦσιν ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις ἐκτίμησιν κατὰ δικαίαν ἀξίαν, ὡς διατάττει τὸ ἄρθρον 332. ΓΛΚ. 453.

σης δὲ τῆς εἰρημένης προθεσμίας χωρὶς νὰ γενῇ ἡ ἐνεργὸς χρήσις ἢ ἡ κατάρθεις, οἱ τόκοι τρέχουσιν εἰς βάρος τοῦ ἐπιτρόπου. ΓΛΚ. 454, 455.

336 (*). Ἄν ὁ ἐπίτροπος δὲν ἐζήτησε παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τὸν προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος, ἀπὸ τῆς ὁποίας πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐνεργοῦ χρήσεως, χρεωστεῖ μετὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀρισθείσαν προθεσμίαν τοκοὺς περὶ πάσης ἀργῆς μεινάσης ποσότητος, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἴναι αὕτη. ΓΛΚ. 456.

337 (*). Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ν' ἀγοράσῃ, οὐδὲ νὰ λάβῃ εἰς μίσθωσιν τὰ κτήματα τοῦ ἀνηλίκου, οὔτε ν' ἀποδεχθῇ κατὰ τοῦτου παρὰχώρησιν δικαιώματός τινος ἢ πιστώσεως. ΓΛΚ. 459.

338 (*). Ὁ ἐπίτροπος, καὶ γονεὺς ἂν εἶναι, δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ χρήματα ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ ἐκποιήσῃ, ἢ νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἀκίνητα κτήματά του ἄνευ ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

Ἡ ἄδεια αὕτη δὲν πρέπει νὰ δίδηται, εἰμὴ ἔνεκα ἀπαραιτήτου ἀνάγκης, ἢ προφικνοῦς ὠφελείας.

Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ πρωτοδικεῖον δίδει τὴν ἄδειαν, ἀφοῦ ἀποδειχθῇ διὰ συνοπτικοῦ λογαριασμοῦ, προσαχθέντος παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ὅτι τὰ χρήματα, τὰ κινητά, καὶ αἱ πρόσοδοι τοῦ ἀνηλίκου δὲν ἐξαρκοῦν.

Τὸ πρωτοδικεῖον κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προσδιορίζει τὰ ἀκίνητα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πωληθῶσι κατὰ προτίμησιν, καὶ τοὺς ὅρους, ὅσους κρίνῃ ὠφελίμους.

Ἐὰν ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνηλίκου ὑπάρχῃ ἐργαστήριον ἢ ἐμπορικὸν κατάστημα, ὁ ἐπίτροπος ἀπευθύνεται πρὸς τὸ πρωτοδικεῖον, ὅπως τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ἐξακολουθήσῃ, ἢ νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ διὰ νὰ καταστήσῃ ἐνεργὸν τὴν τιμὴν. ΓΛΚ. 457.

339 (*). Ἡ πώλησις γίνεται διὰ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς συμβολαιογράφου, ἐπιτετραμμένου παρὰ τοῦ δικαστηρίου, καὶ μετὰ τρεῖς δηλοποιήσεις, ἐκθετέας κατὰ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς εἰς τοὺς συνήθεις δημοσίους τόπους.

Τὸ τακτικὸν τῶν δηλοποιήσεων τούτων βεβαιοῦται παρὰ πόδας αὐτῶν ὑφ' ἐνός τῶν δικαστῶν τοῦ πρωτοδικείου· προσυ-

πογράφουν δὲ αὐτὰς ὁ ἐπίτροπος καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος συμβολαιογράφος. ΓΛΚ. 459.

340. (*) Αἱ παρὰ τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων πρὸς ἀπαλλοτριώσιν κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου ἀπαιτοῦμεναι διατυπώσεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς δικαστικὰς πωλήσεις, αἵτινες γίνονται κατ' αἵτησιν τῶν πιστωτῶν.

Ὡσχύτως δὲν ἐφαρμόζονται, ὁσάκις ὁ πλειστηριασμός ἤθελε δικταχθῇ διὰ δικαστικῆς ἀποράσεως ἐπὶ αἰτήσῃ συνιδιοκτήμονός τινος ἡδαιρέτου· ἀλλὰ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μόνον ὁ πλειστηριασμός πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὰς ὠρισμένας ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ διατυπώσεις· εἶναι δὲ κατ' ἀνάγκην δεκτοὶ καὶ οἱ ξένοι. ΓΛΚ. 460.

341. (*) Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου νὰ ἀποδεχθῇ ἢ ν' ἀποβάλῃ κληρονομίαν, περιεληθούσαν εἰς τὸν ἀνήλικον.

Ἡ δ' ἀποδοχὴ γίνεται πάντοτε διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὡφελείας. ΓΛΚ. 461.

342. (*) Ἄν τὴν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου ἀποβληθεῖσαν κληρονομίαν δὲν ἀποδεχθῇ ἄλλος, δύναται καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀποδεχθῇ εἴτε ὁ ἐπίτροπος διὰ νέας ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου, εἴτε ὁ ἀνήλιξ γενομένος ἐνηλιξ, ἀλλ' εἰς τὴν κατὰστασιν εὐρίσκεται εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀποδοχῆς, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ προσβληθῶσιν αἱ πωλήσεις, καὶ ἄλλαι πράξεις, αἱ ὁποῖαι τυχὸν ἔγιναν νομίμως, ὅτε ἡ κληρονομία ἐσχόλαζεν. ΓΛΚ. 462.

343. (*) Τὴν πρὸς τὸν ἀνήλικον γενομένην δωρεὰν δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ ὁ ἐπίτροπος ἄνευ ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

Αὕτη παρᾶγει ὡς πρὸς τὸν ἀνήλικον τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον καὶ πρὸς τὸν ἐνήλικον. ΓΛΚ. 463.

344. (*) Ἄνευ τῆς ἐγγράφου γνώμης δύο παρὰ τοῦ πρωτοδικείου διωρισμένων δικηγόρων, οὐδεὶς ἐπίτροπος δύναται νὰ εἰσαγάγῃ ἐν δικαστηρίῳ ἀγωγὴν ἀφορῶσαν τὰ ἐπὶ ἀκινήτων δικαιώματα τοῦ ἀνηλίκου, οὐδὲ νὰ συναινέσῃ εἰς αἵτησιν, ἀναφερομένην εἰς τοιαῦτα δικαιώματα. ΓΛΚ. 464.

345. (*) Ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν γνώμην θέλων νὰ αἰτήσῃ διανομὴν τινα.

Δύναται ὁμοως καὶ ἄνευ τῆς γνώμης ταύτης ν' ἀπαντήσῃ

εἰς αἵτησιν περὶ διανομῆς, ἀποτεινομένην κατὰ τοῦ ἀνηλίκου.
ΓΛΚ. 465.

346. (*) Διὰ τὴν παραγὰγην ἢ διανομὴν ὡς πρὸς τὸν ἀνήλικον τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἤθελε φέρει καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐνηλίκους, πρέπει νὰ εἶναι δικαστικὴ, καὶ νὰ προηγηθῇ αὐτῆς ἐκτίμησις, ἐνεργουμένη κατὰ τὰ ἄρθρα 329, 330 καὶ 331 παρὰ πρᾶγματογνῶμόνων, διωρισμένων ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου, ἐνθα ἄρχεται ἡ κληρονομία.

Οἱ πρᾶγματογνώμονες ἐνεργοῦν τὴν διανομὴν κατὰ τὰς ὠρισμένους διατάξεις εἰς τὸ περὶ διανομῆς καὶ ἐπικναφορᾶς κεφάλαιον τοῦ παρόντος κώδικος, καὶ συσταίνουν τὰ σχετικὰ μερίδια, τὰ ὅποια ἀκολουθῶς δίδονται διὰ κληρώσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου.

Πᾶσα ἄλλη διανομὴ λογίζεται προσωρινή ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς συνδικνομεῖς. (*) ΓΛΚ. 466.

347. (*) Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου, ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου, διδομένης ἐν γνώσει τῶν παραγμάτων.

Ὁ συμβιβασμὸς συντάσσεται ἐπισήμως παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τὸν ὁποῖον τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει εἰς τὴν περὶ ἀδείας πρᾶξιν, ἂν τὴν παρᾶχωρήσῃ, καὶ δὲν ἰσχύει ἐνὸςφω δὲν

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

346. (*) Διὰ τὴν παραγὰγην ἢ διανομὴν ὡς πρὸς τὸν ἀνήλικον τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἤθελε φέρει καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐνηλίκους, πρέπει νὰ εἶναι δικαστικὴ, καὶ νὰ προηγηθῇ αὐτῆς ἐκτίμησις, ἐνεργουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 332 ὑπὸ πρᾶγματογνῶμόνων, διωρισμένων παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου, ἐνθα ἄρχεται ἡ κληρονομία.

Οἱ πρᾶγματογνώμονες ἐνεργοῦν τὴν διανομὴν κατὰ τὰς ὠρισμένους διατάξεις εἰς τὸ περὶ διανομῆς καὶ ἐπικναφορᾶς κεφάλαιον τοῦ παρόντος κώδικος, καὶ συσταίνουν τὰ μερίδια, τὰ ὅποια ἀκολουθῶς δίδονται διὰ κληρώσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου.

ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου δι' ἐιδικῆς πράξεως, περὶ τῆς ὁποίας ὁ συμβολαιογράφος, ἐπιμελεία τοῦ γραμματεῖος τοῦ πρωτοδικείου, κάμνει μνείαν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτογράφου τοῦ συμβολαίου. ΓΛΚ. 467.

348. (*) Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ποτὲ νὰ συνυποσχεθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου.

349. (*) Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται ἄνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πρωτοδικείου νὰ συστήσῃ, ἐν ὀνόματι τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ ἀνηλίκων, προῖκα εἰς τὰς ἐνηλίκους θυγατέρας, οὔτε εἰς τὰς ἀνηλίκους, οὔσας ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν, εἴτε αὐτοῦ, εἴτε ἄλλου.

350. (*) Ὅσάκις τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου ἀντίκεινται εἰς τὰ τοῦ ἐπιτρόπου εἴτε δικαστικῶς, εἴτε ἐξωδίκως, οὗτος ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ ἁμέσως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου, ὅπως ἐνεργήσῃ μόνον εἰς τὰς ἐιδικὰς τὰς περιστάσεις ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀνηλίκου.

351. (*) Ἄν τὰ συμφέροντα δύο ἢ πλείονων ἀνηλίκων, ἐχόντων τὸν αὐτὸν ἐπίτροπον, ἀντίκεινται πρὸς ἄλληλα δικαστικῶς ἢ ἐξωδίκως, ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει τότε νὰ μὴ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ οὐδενὸς τῶν ἀνηλίκων, ἀλλὰ νὰ αἰτήσῃ ἁμέσως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου παρεπίτροπον δι' ἑκαστον αὐτῶν, ὅπως οὗτος ἐνεργήσῃ μόνον εἰς τὰς ἐιδικὰς τὰς περιστάσεις.

352. (*) Ἄν ὁ ἐπίτροπος δὲν ἐνπληρώσῃ τὰς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ὠρισμένας ὑποχρεώσεις, ὅλαι αἱ παρ' αὐτοῦ γενομέναι πράξεις κατὰ τὰς εἰρημένους περιπτώσεις εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι.

Τὸ πρωτοδικεῖον ἐνεργοῦν κατὰ τὸ ἄρθρον 301 δύναται ν' ἀποπέμψῃ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας τὸν ἐπίτροπον, ὅταν αἱ πράξεις του ἐμρξίνωσι δόλον, χωρὶς βλάβης τῆς προσηκούσης πρὸς τὸν ἀνήλικον ἀποζημιώσεως.

Αἱ διελκυσθνόμεναι εἰς τὸ Δ' Τμήμα δικτάξεις εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς τοὺς παρεπιτρόπους, καθ' ὅσον τοὺς ἀφορῶσιν.

353. (*) Ὁ ἀνήλικος ὀφείλει νὰ σέβεται καὶ νὰ ὑπακούῃ τοὺς ἐπιτρόπους του· ἀλλ' ὅσάκις αὐτοὶ καταχρῶνται ὁπωσδήποτε τῆς ἐξουσίας των, ἢ παρὰ μὲλῶσι τὰ περὶ τὴν ἀναγκασίαν φροντίδα καὶ συντήρησιν τοῦ ἀνηλίκου καθήκοντα, οὗτος δύ-

ναι να προσφυγή εις τούς συγγενείς του ἢ εις τὸν εἰσαγγε-
λέα, οἱ ὅποιοι ὑποβάλλουσιν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τὰς προση-
κούσας παρατηρήσεις.

Ὁ ἀνήλικος δύναται νὰ προσφυγή ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ πρω-
τοδικεῖον, καὶ πᾶς ὁ λαβὼν γινῶσιν τῶν εἰρημένων ἐλλείψεων
τῶν ἐπιτρόπων δύναται νὰ τὰς κατὰγγείλῃ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον.

354. (*) Ὁ ἐπίτροπος, ὁ ἔχων μεγάλα αἵτια δυσαρρεσκείας
ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνηλίκου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ χα-
λινώσῃ διὰ τῆς συνήθους ἐξουσίας του τὰς παρεκτροπὰς αὐ-
τοῦ, δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 272 νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρω-
τοδικείου τὴν φυλάκισίν του, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ περὶ πα-
τρικῆς ἐξουσίας Τίτλῳ ὠρισμένων, ὡς πρὸς τὸν πατέρα, τὴν
μητέρα, καὶ τὸν ἐκ πατρὸς πάππον. ΓΛΚ. 468.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς λογοδοσίας τῶν ἐπιτρόπων.

355. (*) Πᾶς ἐπίτροπος, ἐξαιρουμένου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ
ἐκ πατρὸς πάππου, εἶναι ὑπόχρεος, καὶ διαρκούσης τῆς ἐπιτρο-
πείας, νὰ προσάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, κατὰ τὸ
τέλος ἐκάστου ἔτους, ἀκριβῆ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς του.

Τὸ πρωτοδικεῖον ἐξετάζει τοὺς λογαριασμοὺς τούτους καί,
χρείας καλύψεως, λαμβάνει ὅσας προνοίας κρίνῃ ἀναγκαίας·
μετὰ ταῦτα δὲ θέτει εἰς αὐτοὺς τὸ ἐθεωρήθη. καὶ διατάττει
νὰ φυλάττωνται εἰς χωριστὸν φάκελον, ἄνευ βλάβης, εἰς οἵαν-
δήποτε περίπτωσιν, τῶν ἀγωγῶν τοῦ ἀνηλίκου.

Ὁ μὴ προσφέρων τὸν ἐτήσιον λογαριασμὸν του, λογίζεται
ὡς ὑποπτος ἐπίτροπος, καὶ ἕνεκα τούτου εἶναι ὑπεύθυνος περὶ
πάσης ζημίας, προξενηθείσης εἰς τὸν ἀνήλικον, ἂν καὶ ἐξ ἐλα-
χίστου ἀμαρτήματος· δύναται δὲ κατὰ τὴν βαρύτητα τῶν
περιστάσεων καὶ νὰ ἀποπεμφθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας. (*)
ΓΛΚ. 470.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΙ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

355. (*) Πᾶς ἐπίτροπος, ἐξαιρουμένου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ
ἐκ πατρὸς πάππου, εἶναι ὑπόχρεος, διαρκούσης τῆς ἐπιτροπείας,

356. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον, ἀνεξαρτήτως τῆς δικλαμβανομένης εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑποχρέωσης, δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου νὰ προσχάγῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἂν τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον.

357. (*) Οἱ ἀνυπερβύμενοι εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα λογαριασμοὶ συντάσσονται, καὶ προσφέρονται ἐπὶ ἀσκήμου χάρτου καὶ ἄνευ δικαστικῶν ἐξόδων.

Τὰ δικαιολογητικὰ ἐγγράφα αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν σχετικὴν διατύπωσιν τῆς σημάσεως· τοῦτο δὲ τὸ ἔξοδον μένει εἰς βᾶρος τοῦ ἀνηλίκου.

358. (*) Πᾶς ἐπίτροπος, ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐπιτροπεία, εἶναι ὑπόχρεως εἰς γενικὴν καὶ ἑριστικὴν λογοδοσίαν περὶ τῆς διαχειρίσεώς του, ἐφ' ὅσον χρόνον διετέλεσεν ἐπιτροπεύων. Ἡ λογοδοσία αὕτη γίνεται δαπάνῃ τοῦ ἀνηλίκου, ὅταν γενῇ ἐνήλικος, ἢ χειραφετηθῇ.

Ὁ ἐπίτροπος προκαταβάλλει τὴν δαπάνην.

Καταλογίζεται ὑπὲρ τοῦ ἐπιτρόπου πᾶσα δαπάνη, ὁ σκοπὸς τῆς ὁποίας ἠθελεν ἀναγνωρισθῇ ἐπωφελῆς, καὶ ἡ ὁποία ἐνταυτῷ ἠθελεν ἀποδειχθῇ προσηκόντως, ἢ, ὅσάκις ὁ ἐπίτροπος δὲν ἡ-

νὰ προσάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου, κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, ἀκριβῆ λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς του.

Τὸ πρωτοδικεῖον θέτει τὸ ἐθωρήθη εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τούτους, καὶ διατάττει νὰ φυλάττωνται εἰς χωριστὸν φάκελον, ἄνευ βλάβης, εἰς οἵανδήποτε περίπτωσιν, τῶν ἀγωγῶν τοῦ ἀνηλίκου.

Τὸ εἰρημένον δικαστήριον, ὅταν τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον, δύναται καὶ νὰ ἐξετάσῃ, ἢ νὰ διατάξῃ νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ εἰρημένοι λογαριασμοί, καὶ νὰ λάβῃ ὅσας προνοίας νομίσῃ καταλλήλους.

Ὁ μὴ παρέχων τὸν ἐτήσιον λογαριασμὸν τοῦ λογίζεται ὡς ὑποπτος ἐπίτροπος, καὶ ἔνεκα τούτου εἶναι ὑπεύθυνος περὶ πάσης προξενθείσης εἰς τὸν ἀνηλικὸν ζημίας, ἂν καὶ ἐξ ἑλαχίστου ἀμαρτήματος· δύναται δὲ κατὰ τὴν βεβαιότητα τῶν περιστάσεων καὶ ν' ἀποπεμφθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας.

δυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην διὰ τὴν μικρότητα τῆς δαπάνης, ἢ δι' ἄλλο εὖλογον αἷτιον, δικαιολογηθῇ δι' ἱκανῶν λόγων. ΓΛΚ. 471.

359. (*) Πᾶσα σύμβασις, γενομένη τυχὸν ἐφ' οἴουδήποτε ἀντικειμένου μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά του, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν προηγηθῇ ταύτης λεπτομερὲς λογοδοσία, καὶ ἡ παράδοσις τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων. Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύονται δι' ἐπιστήμου περὶ ἀλλοθῆς τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γενῇ δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συμβάσεως. ΓΛΚ. 472.

360. Ἄν ἡ γενικὴ καὶ ὀριστικὴ λογοδοσία παρέχῃ ἀφορμὴν εἰς διχορράς, αὗται εἰσάγονται καὶ δικάζονται, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πολιτικὴ δίκη. ΓΛΚ. 473.

361. (*) Τὸ πρὸς τοῦ ἐπιτρόπου ὀφειλόμενον τυχὸν ὑπόλοιπον φέρει τόκους καὶ ἄνευ αἰτήσεως, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ λογαριασμός περατωθῇ.

Οἱ δὲ τόκοι τῆς ὀφειλομένης τυχὸν ποσότητος πρὸς τοῦ ἀνηλίκου εἰς τὸν ἐπίτροπον τρέχουσι μόνον ἀφ' ἧς ἡμέρας μετὰ τὴν περάτωσιν τοῦ λογαριασμοῦ, αἰτηθῇ δικαστικῶς ἡ πληρωμή. ΓΛΚ. 474.

362. (*) Πᾶσα ἀγωγὴ τοῦ ἀνηλίκου κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ τοῦ ἀνηλίκου, ἀφορῶσα τὴν ἐπιτροπείαν, παρὰγράφεται εἰς δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητος, ἢ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνηλίκου. ΓΛΚ. 475.

363. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον χορηγεῖ εἰς τὸν ἐπίτροπον ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν παντὸς βάρους ἐκκαθαρθεῖσιν προσόδων, ἐτήσιον ἀντιμισθίαν τρία τοῖς ἑκατὸν, ἡ ὁποία δύναται κατ' αἵτησιν αὐτοῦ νὰ ἐπαυξηθῇ μέχρι τῶν πέντε τοῖς ἑκατὸν. (*).

364. (*) Αἱ εἰς τὸ Τμήμα τοῦτο διαλαμβανόμεναι διατά-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΕΘ' Προέξσεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

363. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον χορηγεῖ εἰς τὸν ἐπίτροπον ἐκ τῶν εἰσπραττομένων ποσοτήτων ἀπὸ τῆς προσόδου τῶν κτημάτων καὶ τοῦς τόκους τῶν κεφαλαίων τοῦ ἀνηλίκου, ἐτήσιον ἀντιμισθίαν τρία τοῖς ἑκατὸν.

ξεις ἐρχομύζονται ἐπίσης καὶ εἰς πάντα κηδεμόνα κτημάτων, ἀνηλίκων εἰς τοὺς ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνηλίκους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς χειραφείας τῶν ἀνηλίκων.

365. (*) Ὁ ἀνήλικος χειραφετεῖται αὐτοδικαιῶς διὰ τοῦ γάμου. Γ'λκ. 476.

366. (*) Ὁ ἀνήλικος χειραφετεῖται, καὶ ὅταν ζῇ εἰς οἰκίαν καὶ μὲ οἰκονομίαν χωριστὴν ἀπ' ἐκείνην τῶν γονέων του. (*)

367. (*) Ὁ μὴ κατὰ τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα χειραφετηθεὶς ἀνήλικος δύναται, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του, νὰ χειραφετηθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς.

Ἡ χειραφεία αὕτη ἐκτελεῖται διὰ μόνης δηλώσεως τοῦ πατρὸς, γενομένης ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὅστις τὴν ἐγγράφει εἰς τὸ βιβλίον του ὡς ἐπίσημον πρᾶξιν. Γ'λκ. 477.

368. (*) Τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῇ ριζήσει τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως, δύναται νὰ χειραφετήσῃ τὸν ἀπὸ πατρὸς ὀρφανὸν ἀνήλικον, καὶ συμπληρώσαντα τὰ δεκαοκτὼ ἔτη, ἢν τὸν κρίνῃ ἄξιον. Γ'λκ. 478.

369. (*) Ὅταν ὁ ἐπίτροπος οὐδεμίαν αἵτησιν κάμῃ περὶ τῆς χειραφείας τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀνηλίκου, καὶ εἰς ἡ πλείονες κατὰ βαθμὸν ἐξχδέλφου, ἢ καὶ στενότεροι συγγενεῖς του, κρίνωσιν αὐτὸν ἄξιον χειραφείας, δύναται νὰ τὴν αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς περιστάσεις, συγχωρεῖ, ἢ ἀρνεῖται αὐτήν, ἀφ' οὗ ἀ-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

366. (*) Ὁ ἀνήλικος χειραφετεῖται, καὶ ὅταν, ἀφ' οὗ συμπλήρωσῃ τὸ δέκατον ὀγδοὺν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ζήσῃ, τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος, εἰς οἰκίαν καὶ μὲ οἰκονομίαν χωριστὴν ἀπ' ἐκείνην τῶν γονέων του, καὶ τακτοποιήσῃ, καὶ διαχειρίσῃ ἀφ' ἐκτουτὸς τὰ συμφέροντά του, ἐν γνώσει καὶ χωρὶς ἀντιλογίας τῶν γονέων του.

κούση τὸν ἐπίτροπον, καὶ συναινέσῃ εἰς τοῦτο ὁ ἀνήλικος. Γλκ. 479.

370. (*) Τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 365, 366 καὶ 367 χειραφετηθέντος ἀνηλίκου μένει αὐτοδικαίως κηδεμὸν ὁ πατήρ, ἂν θέλῃ, ἄλλως τὸ πρωτοδικεῖον ἐκλέγει κηδεμόνα.

Εἰς δὲ τὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 368 καὶ 369 χειραφετηθέντα ἀνήλικον, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει κηδεμόνα κατὰ τὰ ἄρθρα 302 304 καὶ 305, ἐξαιρουμένων πάντοτε τῶν γυναικῶν, κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀνηλίκου, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, ἢ παντὸς ἄλλου εἰς τοῦτο ἐνδιφερομένου.

Τὸ πρωτοδικεῖον κοινοποιεῖ εὐθὺς εἰς τὸν κηδεμόνα τὴν γενομένην ἐκλογὴν τοῦ.

Αἱ περὶ ἀνικανότητος, ἀποπουπῆς καὶ ἀπαλλαγῆς τῶν ἐπιτρόπων διατάξεις, ἐρχομόζονται καὶ εἰς τοὺς τοιούτους κηδεμόνας, τῶν ὁποίων τὰ καθήκοντα κανονίζονται διὰ τῶν ἐπομένων ἄρθρων.

371. (*) Ὁ χειραφετηθεὶς ἀνήλικος δύναται νὰ μισθώσῃ τὰ κτήματά του ἐπὶ ἐννέα ἔτη τὸ πολὺ, νὰ συνάγῃ τὰς προσόδους του, νὰ δίδῃ περὶ τούτου ἐξοφλητικὰ, καὶ νὰ ἐνεργῇ πᾶσαν ἀπλῆς διαχειρίσεως πράξιν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον ὡς πρὸς τὰς πράξεις ταύτας, καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται οὐδὲ εἰς τὸν ἐνήλικον. Γλκ. 481.

372. (*) Ὁ χειραφετηθεὶς ἀνήλικος δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἀκίνητα κτήματά του μόνον πρὸς ἀσφάλειαν ὑποχρεώσεως τινος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠδύνατο νὰ συναμολογήσῃ ἐγκύρως.

373. (*) Δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀκινήτων. οὐδὲ νὰ ὑπερκαπῇ ἐαυτὸν κατ' αὐτῆς, οὐδὲ νὰ λάβῃ κεφάλαια, καὶ νὰ δώσῃ περὶ αὐτῶν ἐξοφλητικόν, χωρὶς τῆς ἀντιλήψεως τοῦ κηδεμόνου του, ὅστις εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περιπτώσιν ἐπαγρυπνεῖ περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ληφθέντος κεφαλαίου. Γλκ. 482.

374. (*) Ὁ χειραφετηθεὶς ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ ἐπὶ οὐδεμιᾷ προφάσει, ἄνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ κηδεμόνου του, ἐπικυρωμένης παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. Γλκ. 483.

375. (*) Δὲν δύναται ὡσαύτως ν' ἀπαλλοτριώσῃ κατ' οὐδένα τρόπον τὰ ἀκίνητα κτήματά του, οὐδὲ νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἄλλας παρὰ τὰς ψιλῆς διαχειρίσεως, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὰς διὰ τὸν μὴ χειράφετον ἀνήλικον διαγεγραμμένους διατυπώσεις.

Αἱ δι' ἀγοραπωλησίας ἢ ἄλλως πῶς συνομολογηθεῖσαι ὑποχρεώσεις ὑπόκεινται εἰς ἐλάττωσιν, ὡσάκις εἶναι ὑπερβολικαὶ καὶ ἐπιζήμιοι.

Τα δικαστήρια πρὸς τοῦτο λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνηλίκου, τὴν καλὴν ἢ κακὴν πίστιν τῶν μετ' αὐτοῦ συνομολογησάντων, καὶ τὸ ὠφελίμον ἢ ἀνωφελές τῆς διαπάλης. Γλκ. 484.

376. (*) Πᾶς ἀνήλικος χειράφετος, τοῦ ὁποίου αἱ ὑποχρεώσεις ἐλαττώθησαν δυνάμει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, δύναται νὰ στερηθῇ τῆς ὠφελείας τῆς χειραφετίας, ἥτις τοῦ ἀφαιρεῖται διὰ τῶν αὐτῶν διατυπώσεων, διὰ τῶν ὁποίων καὶ ἀπενεμήθη εἰς αὐτόν.

Μολοντοῦτο ἡ διάταξις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν διὰ γάμου χειραφετηθέντα ἀνήλικον, μηδὲ εἰς τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 366 ἀναφερόμενον. Γλκ. 485.

377. (*) Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ χειραφεσία ἀνεκλήθη, ὁ ἀνήλικος τίθεται πάλιν ὑπὸ ἐπιτροπείαν, καὶ διατελεῖ ὑπ' αὐτὴν μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐνηλικιότητος. (*) Γλκ. 486.

378. (*) Ὁ χειράφετος ἀνήλικος, ὁ μετερχόμενος ἐμπορίαν τινά, λογίζεται ἐνῆλιξ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, τὰς ἀναγομένους εἰς τὴν ἐμπορίαν ταύτην.

Οἱ τρόποι, καθ' οὓς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀνήλικον νὰ μετέρχεται τὴν ἐμπορίαν, κλονίζονται ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος. Γλκ. 487.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

377. (*) Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ χειραφεσία ἀνεκλήθη, ὁ ἀνήλικος τίθεται πάλιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός, ἢ ὑπὸ ἐπιτροπείαν, καὶ διατελεῖ ὑπ' αὐτὴν μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐνηλικιότητος.

Μολαταῦτα, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ δὲν ἀπολαμβάνουν ἐκ νέου τὴν νόμιμον ἐπικαρπείαν.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΑ'.

Περὶ τῆς ἐνηλικιότητος, τῆς ἀπαγορεύσεως, καὶ τῆς κηδε-
μονίας τῶν ἀδώτων καὶ κωφάλαλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς ἐνηλικιότητος.

379. (*) Ἡ ἐνηλικιότης προσδιορίζεται εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος συμπληρωμένον. Αὕτη καταστάνει τὸν ἐνήλικον ἰκανὸν πρὸς ὅλως τὰς πολιτικὰς πράξεις. ΓΛΚ. 488.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως.

380. (*) Εἰς τὸν ἐνήλικον, τὸν ἐν καταστάσει βλακείας, φρενοβλαθείας ἢ μανίας διατελοῦντα, καὶ τοὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐχερρονοῦντα, πρέπει ν' ἀπαγορευῇται ἡ διαχείρισις τῶν κτημάτων. ΓΛΚ. 489.

381. (*) Δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπαγόρευσιν ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ὁ σύζυγος, οἱ ἐνήλικοι υἱοὶ, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, καὶ πᾶς τρίτος ἔχων συμφέρον γεγεννημένον καὶ παρόν. ΓΛΚ. 490.

382. (*) Ἐν περιπτώσει μανίας, ἂν ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ᾔ-
τήθη οὔτε παρὰ τοῦ συζύγου, οὔτε παρὰ τῶν συγγενῶν, πρέ-
πει νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ὁ ὁποῖος. ἐν περιπτώσει
βλακείας ἢ φρενοβλαθείας, δύναται ἐπίσης νὰ τὴν αἰτήσῃ κατὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος μήτε συζύγον, μήτε συγγενεῖς γνωστούς.
ΓΛΚ. 491.

383. (*) Πᾶσα περὶ ἀπαγορεύσεως αἴτησις εἰσάγεται παρὰ
τῷ πρωτοδικεῖ τῆς νήσου, ἔνθα κατοικεῖ ὁ ἐνχόμενος.

Ἡ δίκη κινεῖται καὶ δικάζεται κατὰ τοὺς ἐν τῇ πολιτικῇ
δικονομίᾳ διαγεγραμμένους τύπους. ΓΛΚ. 492.

384. (*) Οὐδεμία περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις δύναται νὰ
ἀπαγγελθῇ πρωτοδικῶς, ἢ εἰς οἷονδήποτε ἄλλον βαθμὸν δικαιο-
δοσίᾳ, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ὁ εἰσαγγελέως.

385. (*) Κατὰ πᾶσιν περὶ ἀπαγορεύσεως αἵτησιν, τὸ πρωτοδικεῖον πρὸ πάσης ἄλλης δικαιοσύνης, ἐξετάζει ἅπας ἡ πλειονότης τὸν ἐναγόμενον κατὰ διαφοροὺς ἡμέρας, ὡς κρίνῃ προσφορώτερον, ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Αὐτὸ δύναται ἂν λάβῃ πληροφορίας παρὰ τῶν συγγενῶν, ἢ παρ' οἵουδήποτε ἄλλου κρίνῃ εὐλογον.

Τὸ αὐτὸ τοῦτο δύναται νὰ πράξῃ καὶ τὸ ἐρετεῖον ὡς πρὸς τὰς ἐξετάσεις καὶ τὰς πληροφορίες.

Ἄν ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐξετάζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκίᾳ.

Κατὰ πᾶσιν περιπτώσιν ὁ εἰσαγγελεὺς παρευρίσκεται εἰς τὴν ἐξέτασιν, ὡς καὶ οἱ αἰτήσαντες τὴν ἀπαγορεύσιν, ἂν θέλουν. ΓΛΚ. 496.

386. (*) Μετὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει προσωρινὸν διχειριστήν, ἂν τὸ κρίνῃ ἀναγκασίον, ὅπως λάβῃ πρόνοιαν περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐναγόμενου. ΓΛΚ 497.

387 (*) Τὸ πρωτοδικεῖον, ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως αἵτησιν, δύναται μολοντοῦτο, ἂν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπιτοῦν, νὰ διατάξῃ, ὅτι ὁ ἐναγόμενος θέλει εἶναι τοῦ λοιποῦ ἀνίκανος νὰ παρίσταται ἐν δίκῃ, νὰ συμβιβάζεται, νὰ δανείζεται, νὰ λαμβάνῃ κεφάλαια, νὰ δίδῃ περὶ τούτων ἐξοφλητικὰ, ν' ἀπαλλοτριωῇ, ἢ νὰ ὑποθηκεύῃ τὰ κτήματά του χωρὶς τῆς ἀντιλήψεως κηδεμόνος, διοριζομένου ἐν τῇ αὐτῇ ἀποράσει. ΓΛΚ 499.

ΑΠ. 29 (1899). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 387 Ἰον. Κ. ἡ ἀνικανότης τοῦ ὑπὸ κηδεμόνα διατελοῦντος ἐνεκα διαφορουμένης καταστάσεως φρενῶν περιορίζεται εἰς μόνας τὰς ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ ὀριζόμενας πράξεις, ἃς δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κηδεμόνος αὐτοῦ, μεταξύ δὲ τῶν πράξεων αὐτῶν δὲν συγκαταλέγεται καὶ ἡ σύνταξις διαθήκης, κατ' ἀκολουθίαν ὁ ὑπὸ κηδεμονίαν διατελὼν δυνάμει ἄρθ. 387 Ἰον. Κ. ἠδύνατο νὰ συντάξῃ ἐγκυρὸν διαθήκην.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις δι' ἧς κατὰ ἄρθρ. 387 ἀπορρίπτεται μὲν ἡ αἵτησις περὶ ἀπαγορεύσεως, κηρύσσεται ὅμως ὁ καθ' οὗ αὕτη ἀνίκανος πρὸς ἐπιχείρησιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων πράξεων, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, διοριζομένου κηδεμόνος αὐτοῦ, δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸν νόμον νόμιμον τεκμήριον φρενοβλαθείας.

Ἐπειδὴ μόνον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκρηγύθη

τις εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως (ἄρθ. 388, 389 Ἰον. Κ.) ἄρα τὸ συμβόλαιον 3566, ὅπερ ἐπεκλήσθη ὁ ἀναίρεσέων πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Μ. ἦτο ἀπηγορευμένη, οὐδεμίαν εἶχε νομικὴν ἀξίαν.

388. (*) Πᾶσα ἀπόφασις διατάττουσα ἀπαγορεύσιν, ἢ διορισμὸν προσωρινοῦ διαχειριστοῦ, ἢ κηδεμόνος, κηρυσσέσθαι αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου εἰς τὸν ἐναγόμενον, κατὰ χωρίζεται τρεῖς συνεχῶς εἰς τὴν ἰόνιον ἐφημερίδα, καὶ περιλήψεις αὐτῆς ἐκτίθεται εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συνήθεις δημοσίους τόπους. Γλκ. 501.

389. (*) Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπαγορεύσεως, ἢ τοῦ διορισμοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ ἢ κηδεμόνος, ἀρχονται, ἀρ' ἧς ἡμέρας ἢ ἀπόφασις δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

Ἡ δημοσίευσις αὕτη πρέπει νὰ γενῇ, ἅμα ἀπαγγεληθῇ ἢ ἀπόφασις.

Ὅθεν εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος πᾶσα πράξις γενομένη μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἀπηγορευμένου, ἢ τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ προσωρινὸν διαχειριστήν, ἢ χωρὶς τῆς ἀντιλήψεως τοῦ κηδεμόνος. Γλκ. 502.

390. (*) Αἱ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως πράξεις δύνανται ν' ἀκυρωθῶσιν, ἂν ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως ὑπῆρχε πασιδῆλως, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγίναν. Γλκ. 503.

391. (*) Ἀποβιώσαντος τινός, αἱ πρὸ αὐτοῦ γενομέναι πράξεις δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσι λόγῳ φρενοβλαθείας, εἰμὴ ὅταν ἡ ἀπαγόρευσις ἀπαγγέλθῃ, ἢ ἐζητήθῃ πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του, ἢ ἡ ἀπόδειξις τῆς φρενοβλαθείας προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς προσβλητομένης πράξεως. Γλκ. 504.

392. (*) Ὅταν κατὰ τὴν τελεσιδικίαν ἢ ἀπαγγέλλουσα τὴν ἀπαγόρευσιν ἀπόφασις, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει ἀμέσως κηδεμόνα εἰς τὸν ἀπαγορευθέντα κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους κανόνας εἰς τὸν περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπέας καὶ χειραφεσίτας Τίτλον. Ὁ προσωρινὸς διαχειριστὴς παύει τῶν ἐργασιῶν του, καὶ δίδει λόγον εἰς τὸν κηδεμόνα, ἂν δὲν διορισθῇ κηδεμὼν αὐτός. Γλκ. 505.

393. (*) Ὁ σύζυγος εἶναι αὐτοδικαίως ἐπίτροπος τῆς ἀπαγορευμένης γυναικὸς του, ἢ προσωρινὸς διαχειριστὴς, ἢ κηδε-

μὼν αὐτῆς κατὰ τὰς εἰς τὰ ἔθρη 386 καὶ 387 προνοουμένης περιπτώσεις. Γλκ. 506.

394. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ συζύγου· κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν ταύτην, τὸ πρωτοδικεῖον κανονίζει τὸν τρόπον καὶ τοὺς ὁρους τῆς διαχειρίσεως.

Ἄν ἡ γυνὴ νομίση ἐαυτὴν ἡδικομένην ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, δύναται νὰ τὴν προσβάλῃ καθ' ὃν τρόπον προσβάλλεται καὶ πᾶσα ἄλλη ἀπόφασις. Γλκ. 507.

395. (*) Ὁ ἀπηγορευμένος ἐξομοιοῦται μὲ ἀνήλικον, καθ' ὅσον ἄρρηξ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ κτήματά του.

Αἱ περὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων δικτάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν τῶν ἀπηγορευμένων. Γλκ. 509.

396. (*) Τῶν προσδων τοῦ ἀπηγορευμένου πρέπει κυρίως νὰ γίνεται χρῆσις πρὸς παραμυθίαν τῆς τύχης του καὶ ἐπιτάχυνσιν τῆς ἰασεώς του. Κατὰ τὸν χαρακτήρα δὲ τῆς νόσου καὶ τὴν κατῴκησιν τῆς περιουσίας του, τὸ πρωτοδικεῖον δύναται ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς κατ' οἶκον, ἢ ἐν ἰδιωτικῷ ἢ δημοσίῳ νοστοκομείῳ θεοχρείας του. Γλκ. 510.

397. (*) Ὅταν πρόκηται περὶ γάμου υἱῶν ἀπηγορευμένου τινός, ἢ προῖξ ἢ ἡ δωρεά, καὶ τὰ ἄλλα γαμικὰ σύμφωνα κανονίζονται κατὰ τὴν γνωμοδότησιν δύο παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἐκλεγομένων δικηγόρων. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη πρέπει νὰ ὑποβάλληται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ νὰ ἐπιδοκιμασθῇ, ἂν προσήκῃ, ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως. Γλκ. 511.

398. (*) Ἡ ἀπαγορευσις πύει, ἅμα πύσωσιν αἱ προκαλέσκει αὐτὴν αἰτίαι. Ἡ ἀνάκλησις ὁμῶς αὐτῆς ἀπαγγέλλεται, καθ' ἧς διατυπώσεις καὶ ἀποφασίζεται· ὁ δὲ ἀπηγορευμένος δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του, εἰμὴ μετὰ τὴν περὶ ἀνακλήσεως ἀπόφασιν. Γλκ. 512.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς κηδεμονίας τῶν ἀσώτων καὶ κωφάλλων.

399. (*) Δύναται ν' ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς ἀσώτους νὰ παρίστανται ἐν δίκῃ, νὰ συμβιβάζωνται, νὰ δανειζωνται χρήματα, νὰ εἰσπράττωσι κεφάλαια, καὶ νὰ δίδουν περὶ τούτου ἐξοφλη-

τικά, ν' ἀπαλλοτριῶσιν, ἢ νὰ ὑποθηκεύωσι τὰ κτήματα των ἄνευ ἀντιλήψεως κηδεμόνος, διοριζομένου εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. ΓΛΚ. 513.

400. (*) Οἱ κωφάλαχοι δὲν δύνανται νὰ παρυσταθῶσι ποτὲ ἐν δίκῃ ἄνευ τῆς ἀντιλήψεως εἰδικῶς κηδεμόνος, διοριζομένου παρὰ τοῦ πρωτοδικείου.

401. (*) Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἐνεργεῖν ἄνευ τῆς ἀντιλήψεως κηδεμόνος κατὰ τὰς διαλαμβανόμενας εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα περιπτώσεις, δύνανται νὰ αἰτηθῇ παρὰ τῶν ἐχόντων δικαιώμα νὰ ζητήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν.

Ἡ αἴτησις των πρέπει νὰ εἰσάγεται, ἀνακρίνεται καὶ δικάζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δύνανται νὰ ἀρθῇ, τηρουμένων τῶν αὐτῶν διατυπώσεων. ΓΛΚ. 514.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν διαφόρων τροπολογίσεων
τῆς ἰδιοκτησίας.

ΤΙΤΛΟΣ Α'.

Περὶ τῆς διακρίσεως τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ εἶναι ἀντικείμενον δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς κυριότητος.

402. (*) Πᾶν ὅ,τι δύνανται νὰ εἶναι ἀντικείμενον δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς κυριότητος, εἶναι κινήτων ἢ ἀκίνητων. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων.

403. (*) Τὰ κτήματα εἶναι ἀκίνητα ἢ ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ἢ ὡς ἐκ τοῦ προρδιορισμοῦ των, ἢ ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρονται. ΓΛΚ. 517.

(*) Τὰ ἄρθρα 402—423 κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΠΝ' ἄρθρ. 2, ὅτε ὑπάρχοντος τοῦ Ἑλλην. Νόμου τῆς 21 Ἰουν. 1837 Περὶ διακρίσεως κτημάτων, ἔχοντος τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον.

404. (*) Τὰ γήπεδα καὶ τὰ κτίρια εἶναι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀκίνητα. ΓΛΚ. 518.

405. (*) Εἶναι ὡσαύτως ἀκίνητα ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν οἱ ἀνεμόμυλοι, οἱ νερόμυλοι, οἱ ἀλογόμυλοι, ἢ οἱ ἄλλως πως κατεσκευασμένοι μύλοι, καὶ ἐν γένει οἰαδήποτε ἄλλη μηχανή, ἂν οἱ μύλοι οὗτοι, ἢ αἱ μηχαναὶ στηρίζωνται ἐπὶ στύλων, καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ κτιρίου. ΓΛΚ. 519.

406. (*) Οἱ προσκολλημένοι εἰς τὴν γῆν καρποὶ καὶ αἱ κρεμώμεναι εἰσέτι ὀπώραι τῶν δένδρων εἶναι ἐπίσης ἀκίνητα.

Ἄρα δὲ κοπῶσιν οἱ καρποί, ἢ ἐκρίζωθῶσι, καὶ αἱ ὀπῶραι συλλεχθῶσι, καίτοι ἀσυγκόμιστοι, καθίστανται κινητά.

*Ὅταν μέρος τῶν καρπῶν κοπῇ, ἢ ἐκρίζωθῇ, καὶ μέρος τῶν ὀπωρῶν συλλεχθῇ, μόνον τοῦτο καθίσταται κινητόν. ΓΛΚ. 520.

407. (*) Τὰ δένδρα εἶναι ἀκίνητα, μέχρις οὗ ἴστανται ἐρριζωμένα καὶ προσκολλημένα εἰς τὸ ἔδαφος· καθίστανται δὲ κινητά, ἅμα ἐκρίζωθῶσιν, ἢ κοπῶσιν. ΓΛΚ. 521.

408. (*) Τὰ ζῶα εἴτε ἐκτιμημένα, εἴτε μὴ, τὰ ὅποια ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ παραδίδει εἰς οἰοδήποτε μισθωτὴν διὰ τὴν καλλιέργειαν, λογίζονται ἀκίνητα, μέχρις οὗ χρησιμεύουσιν εἰς τὸν ἀγρὸν δυνάμει τῆς συμφωνίας.

Τὰ ζῶα, τὰ ὅποια ὁ κύριος παραδίδει εἰς ἄλλους παρὰ τὸν μισθωτὴν ἐπὶ κτηνομισθώσει, λογίζονται κινητά. ΓΛΚ. 522.

409. (*) Οἱ σωλῆνες δι' ὧν ὀχετεύονται ὕδατα εἰς οἰκίαν, ἢ εἰς ἄλλο ὑποστατικόν, εἶναι ἀκίνητα, καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ κτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν. ΓΛΚ. 523.

410. (*) Εἶναι ἀκίνητα κτήματα ὡς ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν, ὅσα ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ, ὁ ἀγροληπτής, ἢ ὁ μισθωτὴς ἔθεσαν εἰς αὐτὸν πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ καλλιέργειάν του.

*Ὅθεν εἶναι ἀκίνητα κτήματα ὡς ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν, ὅταν παρὰ τοῦ κυρίου, τοῦ ἀγροληπτοῦ, ἢ τοῦ μισθωτοῦ προσδιορίσθησαν πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ.

τὰ πρὸς καλλιέργειαν ζῶα·

τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα·

οἱ σπόροι·

αἱ περισσότεραι τῶν περισσεύωνων·

οἱ κόνιλοι τῶν κονιλεῶνων·

καὶ κυψέλαι·

οἱ ἰχθυεὺς τῶν ἰχθυοτροφείων·

τὰ πιεστήρια, οἱ λέβητες, οἱ ἄμβικες, οἱ κάδοι (σκαφό-
νια), τὰ βούτια, τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα, οἱ πρὸς στήριξιν τῶν
κλημάτων πάσσαλοι, τὰ πρὸς σταφίδωσιν τῶν σταφυλῶν ἐν
γένει, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν κορινθιακῶν σκευή·

τὰ εἰς τὴν χρῆσιν παντὸς εἶδους ἐργοστασίου ἀναγκαῖα
σκευή·

ἡ στοιβάς, τὸ ἄχυρον, ὁ σκνὸς καὶ ἡ κόπρος.

Εἶναι προσέτι ἀκίνητα κατὰ προσδιορισμὸν ὅλα τὰ κινητὰ
πράγματα, ὅσα ὁ κύριος τοῦ κτηματος ἔθεσεν εἰς τοῦτο διὰ νὰ
μένωσι παντοτεινά. (*) ΓΛΚ. 524.

411. (*) Τὰ κινητὰ πράγματα λογίζονται ὡς τεθειμένα ἀπὸ
τὸν κύριον τινὸς κτηματος διὰ νὰ μένωσιν εἰς αὐτὸ παντοτεινά,
ὅταν εἶναι συνηνωμένα μὲ γῦφον ἢ μὲ ἄσβεστον, ἢ μὲ ψαμμω-
τόν, ἢ ὅταν δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι χωρὶς συντριβῆς, ἢ

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

410. (*) Εἶναι ἀκίνητα κτήματα ὡς ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ
των, ὅσα ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ, ὁ ἀγρολήπτης ἢ ὁ μισθωτῆς,
ἔθεσεν εἰς αὐτὸν πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ καλλιέργειάν του.

Ὅθεν εἶναι ἀκίνητα ὡς ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ των, ὅταν
παρὰ τοῦ κυρίου, τοῦ ἀγρολήπτου, ἢ τοῦ μισθωτοῦ, προσδιω-
ρίσθησιν πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ,

οἱ ἀροτῆρες βόες·

τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα·

οἱ σπόροι·

καὶ περιστέραὶ τῶν περιστερεῶνων·

οἱ κόνιλοι τῶν κονιλεῶνων·

καὶ κυψέλαι·

οἱ ἰχθυεὺς τῶν ἰχθυοτροφείων·

τὰ πιεστήρια, οἱ λέβητες, οἱ ἄμβικες, οἱ κάδοι (σκαφό-
νια) καὶ τὰ βούτια·

τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα·

οἱ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν κλημάτων πάσσαλοι, καὶ τὰ πρὸς

χειροτερεύσεως, ἢ χωρὶς νὰ διαρρηχθῇ, ἢ νὰ χειροτερεύσῃ τὸ μέρος τοῦ κτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι προσκολλημένα.

Τὰ κάτοπτρα ἐνὸς δώματος λογίζονται ὡς παντοτεινὰ τεθειμένα, ὅταν τὰ πλαίσια, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι προσκολλημένα, ἀποτελῶσιν ἐν σῶμα μὲ τὸ λοιπὸν τοῦ τοίχου.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἄλλα καλλωπίσματα.

Τὰ ἀγάλματα λογίζονται ἀκίνητα, ὅταν εἶναι τεθειμένα εἰς θήκην ἐπὶ τούτῳ κατασκευασμένην, ἃν καὶ δύνανται νὰ ἀφαιρεθῶσιν ἄνευ συντριβῆς, ἢ χειροτερεύσεως. ΓΛΚ. 525.

412. (*) Εἶναι ἀκίνητα, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται,

τὸ δικαίωμα τοῦ κτηματοδότου ἐπὶ τῶν δοθέντων εἰς ἐμφύτευσιν, ἢ εἰς τὴν ἐδαφονομὴν κτημάτων·

τὸ δικαίωμα τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονομοῦ ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων·

ἢ ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων ἐπικαρπία·

αἱ κτηματικαὶ δουλεῖαι·

αἱ ἀφορῶσαι διεκδίκησιν ἀκινήτου ἀγωγαί. ΓΛΚ. 526.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν κινήτων.

413. (*) Τὰ κτήματα εἶναι κινήτᾳ ἢ ἐξ ἰδίας αὐτῶν φύσεως, ἢ κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ νόμου. ΓΛΚ. 527.

414. (*) Κινήτᾳ ἐκ φύσεώς των εἶναι τὰ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον μετακκομιστὰ σώματα, εἴτε κινουῦνται ἀφ' ἑαυτῶν, ὡς τὰ ζῷα, εἴτε μεταβάλλουσι τὸν τόπον των δι' ἐνεργείας

σταφίδωσιν τῶν σταφυλῶν ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν κορινθιακῶν σκεύη·

τὰ εἰς τὴν χρῆσιν παντὸς εἶδους ἐργοστασίου ἀναγκαῖα σκεύη·

ἡ στοιβάς, τὸ ἄχυρον, ὁ σανὸς καὶ ἡ κόπρος·

Εἶναι προσέτι ἀκίνητᾳ κατὰ προσδιορισμὸν ὅλα τὰ κινήτᾳ πράγματα, ὅσα ὁ κύριος τοῦ κτήματος ἔθεσεν εἰς τοῦτο διὰ νὰ μένωσι παντοτεινὰ.

ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ὡς τὰ ἄψυχα πράγματα. ΓΛΚ. 528.

415 (*) Κινητὰ κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ νόμου εἶναι αἱ ὑποχρεώσεις καὶ αἱ ἀγωγαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἀντικείμενον ποσότητος ἀπκιτητάς, ἢ πράγματα κινητὰ· αἱ μετοχαὶ ἢ τὰ διαφέροντα, τὰ ὁποῖα τις ἤθελεν ἔχει εἰς οἰκονομικὰς, ἐμπορικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐταιρείας, ἂν καὶ ἀνήκωσιν εἰς τὰς αὐτὰς ἀκίνητα ἐξαρτώμενα ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐργολαβίας. Αἱ μετοχαὶ ἢ τὰ διαφέροντα θεωροῦνται κινητὰ ὡς πρὸς ἕκαστον συνέτικτον, καὶ μόνον ἐφ' ὅσον διικρεῖ ἡ ἐταιρεία.

Εἶναι ὡσαύτως κινητὰ κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ νόμου αἱ διηνεκεῖς ἢ διὰ βίου πρόσδοι, ὀφειλόμενα εἴτε παρὰ τοῦ δημοσίου εἴτε παρὰ τῶν ιδιωτῶν. ΓΛΚ. 529.

416. (*) Εἶναι κινητὰ αἱ λέμβοι, αἱ σχεδίαι, τὰ πλοῖα, οἱ ἐπὶ πλοιαρίων μύλοι καὶ λουτρά, καὶ ἐν γένει πᾶν κτίριον μὴ στηριζόμενον εἰς στύλους, καὶ μὴ ἀποτελοῦν μέρος τῆς οἰκίας. Ἡ κατάσχεσις τινὸς τῶν πραγμάτων τούτων δύναται μολοντοῦτο ἐνεκα τῆς ἀξιολογότητός του νὰ ὑπαχθῇ εἰς τύπους ἰδιαιτέρους, ὡς θέλει ὀρίσθῃ εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν. ΓΛΚ. 531

417. (*) Ἡ ἐκ τῆς κατεδαφίσεως ἐνὸς κτιρίου προερχομένη ὕλη, ἢ ἡ πρὸς κατασκευὴν νέου συνηθροισμένη, εἶναι κινητὴ, ἑωσοῦ δὲν τὴν μεταχειρισθῇ ὁ ἐργάτης εἰς οἰκοδομὴν. ΓΛΚ. 532.

418. (*) Ἡ λέξις κινητὰ, ὅταν γίνεται χρῆσις αὐτῆς μόνης εἰς τὰς δικτάξεις τοῦ νόμου, ἢ τοῦ ἀνθρώπου, χωρὶς ἄλλης προσθήκης ἢ χαρακτηρισμοῦ, δὲν περιλαμβάνει τὰ χρήματα, τοὺς τιμαλφεῖς λίθους, τὰς πιστώσεις, τὰ βιβλία, τὰ νομισματόσημα, τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων, τὰς ἐντύπους εἰκόνας, τὰ εἰς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων ὀθόνια, τοὺς ἵππους, τὰ ὀχήματα, τὰ ὄπλα, τὰ σιτηρὰ, τὸν οἶνον, τὸν σκνὸν καὶ ἄλλα προϊόντα, ὡς οὐδ' ὅ,τι εἶναι ἀντικείμενον ἐμπορίας τινός. (*) ΓΛΚ. 533.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηγορήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

418. Ἡ λέξις *κινητὰ*, ἂν καὶ γίνεται χρῆσις αὐτῆς μόνης εἰς τὰς δικτάξεις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ νόμου ἄνευ ἄλλης προσθήκης, ἢ χαρακτηρισμοῦ, περιλαμβάνει ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λογίζεται κινητὸν κατὰ τοὺς προεκτεθέντας κανόνες.

419. (*) Ἡ λέξις *επιπλα* περιλαμβάνει τὰ πρὸς χρῆσιν καὶ καλλωπισμὸν τῶν δωματίων προσδιωρισμένα κινητὰ, ὡς τέπητας, κλίνης, καθήκλας, κάτοπτρα, ὠρυλόγια, λαμπτήρας, τραπέζας, πορσελάνης καὶ ἄλλα ἀντικείμενα τοιαύτης φύσεως.

Συμπεριλαμβάνει προσέτι τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἀγάλματα, τὰ ἀποτελοῦντα μέρος τῶν κινητῶν ἐνὸς δώματος, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰς συλλογὰς εἰκόνων, αἵτινες δύνανται νὰ εὑρίσκωνται εἰς πινακοθήκας, ἢ εἰς ἰδιώτερά δωματία.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὰς πορσελάνης. Μόνον δέ, ὅσαι ἀποτελοῦν μέρος τοῦ καλλωπισμοῦ ἐνὸς δώματος περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα *επιπλα*. ΓΛΚ. 534.

420. (*) Αἱ ἐκφράσεις *κινητὰ κτήματα*, *κινητὰ*, ἢ *κινητὰ πράγματα*, περιλαμβάνουν ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λογίζεται κινητὸν κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθειμένους κανόνας.

Οἰαδήποτε ἀπαλλοτριώσεις οἰκίας συνεσκευασμένης, ἢ ἄλλη μεταξὺ ζώντων ἢ τελευταίας βουλήσεως περὶ αὐτῆς διατάξεις, περιλαμβάνει μόνον τὰ *επιπλα*. ΓΛΚ. 535.

421. (*) Οἰαδήποτε ἀπαλλοτριώσεις οἰκίας τινὸς μὲ ὅ,τι ἐν αὐτῇ εὑρίσκεται, ἢ ἄλλη μεταξὺ ζώντων ἢ τελευταίας βουλήσεως περὶ αὐτῆς διατάξεις, δὲν περιλαμβάνει τὰ χρήματα, μήτε τὰς πιστώσεις καὶ ἄλλα δικαιώματα, τῶν ὁποίων τὰ δικαιογرافα τυχὸν εὑρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὅλα τὰ ἄλλα κινητὰ πράγματα. ΓΛΚ. 536.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν κτημάτων ὡς πρὸς τοὺς διακατέχοντας αὐτά.

422. (*) Οἱ ἰδιῶται δύνανται νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως τὰ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντα κτήματα, τηρουμένων τῶν παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένων περιορισμῶν.

Ἄ μὴ ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἰδιώτας κτήματα διαχειρίζονται, καὶ ἀπαλλοτριοῦνται κατὰ τοὺς ἰδιάζοντας εἰς αὐτὰ τύπους καὶ κανόνας. ΓΛΚ. 537.

423. (*) Ὅλοι αἱ εἰς βάρους τοῦ δημοσίου ὁδοί, οἱ ποταμοί, οἱ χεῖμαρροι καὶ αἱ ὄχθαι, ἂν δὲν ἀνήκωσιν εἰς τοὺς ἰδιώτας, ἢ δὲν ἀπηλλοτριώθησιν εἰς αὐτοὺς νομίμως, οἱ τόποι, ὅσους ἀφίνει ἡ θάλασσα ἀποσυρομένη, οἱ λιμένες, οἱ κόλποι, οἱ χίγιοι-

λοί, καὶ ἐν γένει ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς ἐπικρατείας, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ γενῶσιν ἰδιοκτησίᾳ ἰδιωτικῇ, θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ δημόσιον. ΓλΚ. 538.

424. (*) Ὅλα τὰ σχολάζοντα καὶ ἀδέσποτα κτήματα, καὶ τὰ τῶν ἀποθανόντων ἀκλήρων, ἢ τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἀπὸ τοὺς κληρονόμους, ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον. ΓλΚ. 539.

425. (*) Αἱ πύλαι, τὰ τεῖχη, αἱ τάφροι, αἱ ἐπάλξεις τῶν πολεμικῶν χωρίων καὶ τῶν φρουρίων, ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον. ΓλΚ. 540.

426. (*) Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν τόπων, τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ τῶν ἐπάλξεων τῶν πολεμικῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πλεονεκτήματα ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον, ἀνδρὶν ἀπηλλοτριώθησαν νομίμως, ἢ ἂν ἡ κυριότης των δὲν παρεγράφη κατ' αὐτοῦ, τηρουμένων τῶν διὰ τοῦ ἄρθ. 5 τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1815 συνθήκης τῶν Παρισίων ὠρισμένων ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ πορόντι καὶ τοῖς προηγουμένοις ἄρθ. 423 καὶ 425 διαλαμβανόμενα κτήματα. ΓλΚ. 541.

427. (*) Κτήματα κοινωτικὰ εἶναι ἐκεῖνα, ἐπὶ τῆς κυριότητος ἢ τοῦ προϊόντος τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι μιᾶς ἢ πλειόνων κοινοτήτων ἀπέκτησαν δικαίωμα. ΓλΚ. 542.

428. (*) Ἐπὶ τῶν κτημάτων δυναταί τις νὰ ἔχη ἢ δικαίωμα κυριότητος ἢ ἀπλὸν δικαίωμα ἐπικαρπίας, ἢ μόνον δικαίωμα πρὸς διενέργησιν κτηματικῆς δουλείας. ΓλΚ. 543.

429. (*) Τὰ εἰς τὰς ἐκκλησίας χρησιμεύοντα πράγματα, ἢ τὰ εἰς λατρείαν ἀφιερωμένα, ὡς τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰ ἄμφια καὶ ἄλλα ὅμοια ἀντικείμενα, ἕως οὗ εἶναι προσδιωρισμένα πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, δὲν εἶναι ἐμπορεύσιμα.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ τῆς κυριότητος. (*)

430. Ἡ κυριότης εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ νέμεσθαι καὶ διαθέτειν τὰ πράγματα κατὰ τὸν πλέον ἀπόλυτον τρόπον, χωρὶς

(*) Ἀμφίβολον ἂν τὰ ἄρθρ. 430—438 ἰσχύουσι μετὰ τὸν ΡΝ νόμον· διότι περιέχουσι κανόνας, οὓς ρυθμίζει ἐν μέρει τὸ Ρωμ. Δίκαιον καὶ ἐν μέρει οἱ νεώτεροι Ἑλλ. Νόμοι.

ὅπως νὰ γίνεται καμμία χρήσις αὐτοῦ, ἀπαγορευομένη παρὰ τῶν νόμων, ἢ τῶν κανονισμῶν. ΓΛΚ. 544.

431. Οὐδεὶς δύναται νὰ βιασθῇ νὰ παρὰχωρήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του, εἰμὴ ἔνεκκ δημοσίας ὠφελείας, καὶ διὰ δικαίας καὶ προηγουμένης ἀποζημιώσεως. ΓΛΚ. 545.

432. Ἡ κυριότης ἐνὸς πράγματος, εἴτε κινητοῦ εἴτε ἀκινήτου, χορηγεῖ δικαίωμα ἐρ' ὅλων τῶν προϊόντων καὶ παρακολουθημάτων αὐτοῦ, φυσικῶν ἢ τεχνητῶν.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο καλεῖται δικαίωμα προσαυξήσεως. ΓΛΚ. 546.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ δικαίωματος τῆς προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν προϊόντων τοῦ πράγματος.

433. Οἱ φυσικοὶ ἢ βιομηχανικοὶ καρποὶ τῆς γῆς, οἱ πολιτικοὶ καρποί, καὶ ἡ γονὴ τῶν ζώων, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον δικαίωmati προσαυξήσεως. ΓΛΚ. 547.

434. Φυσικοὶ καρποὶ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους παράγει ἡ γῆ αὐτομάτως.

Τὰ προϊόντα καὶ ἡ γονὴ τῶν ζώων εἶναι ἐπίσης φυσικοὶ καρποί.

Βιομηχανικοὶ καρποὶ ἐνὸς ἀγροῦ εἶναι οἱ παραγόμενοι διὰ τῆς καλλιέργειας.

Πολιτικοὶ καρποὶ εἶναι τὰ ἐνοίκια, οἱ τόκοι τῶν ἀπαιτητῶν κεφαλαιῶν, καὶ αἱ καθυστερήσασαι πρόσοδοι.

Τὰ μισθώματα τῶν μισθωμένων κτημάτων, οἱ ἐμφυτευτικοὶ κανόνες καὶ τὰ ἐδαφονόμια συμπεριλαμβάνονται ὡσαύτως εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτικῶν καρπῶν. (*) ΓΛΚ. 583. 584.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

434. Φυσικοὶ καρποὶ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους παράγει ἡ γῆ αὐτομάτως. Τὰ προϊόντα καὶ ἡ γονὴ τῶν ζώων εἶναι ἐπίσης φυσικοὶ καρποί.

Βιομηχανικοὶ καρποὶ ἐνὸς ἀγροῦ εἶναι οἱ παραγόμενοι διὰ τῆς καλλιέργειας.

Πολιτικοὶ καρποὶ εἶναι τὰ ἐνοίκια, οἱ τόκοι τῶν ἀπαιτητῶν

435. Ὁ κύριος δὲν ἰδιοποιεῖται τοὺς ἐκ τοῦ πράγματος παρχομένους καρπούς, εἰμὴ πληρώων τὰ ὑπὸ τρίτων γενόμενα ἐξόδα τῶν ἐργασιῶν, τῶν κόπων καὶ τῶν σπόρων.

436. Ὁ ἀπλοὺς διακάτοχος ἰδιοποιεῖται τοὺς συλλεχθέντας καρπούς, ὅταν δικατέχῃ καλῇ τῇ πίστει, ἄλλως χρεωστεῖ νὰ ἀποδώσῃ τὰ προϊόντα μετὰ τοῦ πράγματος εἰς τὸν διεκδικούμενον αὐτὸ κύριον. ΓΛΚ. 549.

437. Διακάτοχος καλῆς πίστεως εἶναι ὁ διακατέχων ὡς κύριος δυνάμει τίτλου, ἱκανοῦ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα, καὶ τοῦ ὁποίου ἄγνοεῖ τὰ ἐλαττώματα. Πάυει νὰ εἶναι διακάτοχος καλῆς πίστεως, ἀφ' ἧς στιγμῆς λάβῃ γνῶσιν τῶν ἐλαττωμάτων τούτων. ΓΛΚ. 550.

438. Κατὰ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα περίπτωσιν ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον ὑπὲρ τοῦ διακατόχου, ὅτι ὁ τίτλος εἶναι ἰσχυρὸς, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ τὸν προσαγάγῃ Ἐπὶ τοιαύτης περιπτώσεως, ὁ διατεινόμενος, ὅτι ἔχει δικαίωμα κυριότητος, προτιμότερον, ὀφείλει νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους.

Ὑπαρχούσης ἀμφιβολίας, ἂν ἡ διακατοχὴ εἶναι καλῆς ἢ κακῆς πίστεως, τεκμαίρεται ἡ καλὴ πίστις ὑπὲρ τοῦ διακατόχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυξήσεως ἐπὶ παντός, ὅ,τι ἐνώνεται καὶ συσσωματοῦται μετὰ τὸ πρᾶγμα.

439. Πᾶν, ὅ,τι ἐνώνεται καὶ συσσωματοῦται μετὰ τὸ πρᾶγμα, ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τούτου, κατὰ τοὺς ἐξῆς ἐκτεθειμένους κανόνας. ΓΛΚ. 551.

κεφαλαίων καὶ αἱ συστηθεῖσαι πρόσοδοι. Τὰ μισθώματα τῶν μισθωμένων ἀγροτικῶν κτημάτων, οἱ ἐμφυτευτικοὶ κανόνες, τὰ ἐδαφονόμια καὶ τὰ μερίδια συμπεριλαμβάνονται ὡσαύτως εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτικῶν κερπῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τοῦ δικαίωματος τῆς προσαυξήσεως ὡς πρὸς τὰ ἀκίνητα πράγματα.

440. Ἡ κυριότης τῆς γῆς συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν κυριότητα τῆς ἐπιφανείας, καὶ τοῦ ὑποκειμένου μέρους.

Ὁ κύριος δύναται νὰ κάμῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κτήματος τοῦ ὅσως στοχάζεται προσφόρους φυτείας καὶ οἰκοδομάς, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ περὶ κτηματικῶν δουλειῶν Τίτλῳ ἐξαιρέσεων.

Δύναται νὰ κάμῃ καὶ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας ὅλας τὰς οἰκοδομάς καὶ ἀνασκαφάς, τὰς ὁποίας κρίνῃ προσφόρους, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ πᾶν παραγόμενον ἐκ τούτων προϊόν, τηρουμένων τῶν τροπολογιῶν, τὰς ὁποίας νόμοι ἢ κανονισμοὶ ἰδιαίτεροι ὀρίζουσιν. ΓΛΚ. 552.

441. Πᾶσα ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς γενομένη οἰκοδομή, φυτεία, καὶ ἔργον, τεκμαίρεται, ὅτι ἔγινε παρὰ τοῦ κυρίου δι' ἰδίων του ἐξόδων, καὶ ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτόν, μέχρις οὗ δὲν ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἄνευ ὁμως βλάβης τῆς κυριότητος, τὴν ὁποίαν τρίτος τις τυχὸν ἀπέκτησεν ἐπ' αὐτῶν. ΓΛΚ. 553.

442. Ὁ κύριος τῆς γῆς, ὅστις ἔλαμεν οἰκοδομάς, φυτείας καὶ ἔργα μὲ ὕλην ἄλλου, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τῆς δύναται πρὸς τούτοις νὰ καταδικασθῇ, ἂν προσήκῃ, εἰς τὴν ἀποτίσιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, ἀλλ' ὁ κύριος τῆς ὕλης δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνχλάβῃ. ΓΛΚ. 554.

443. Ὅταν αἱ φυτεῖαι, αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ ἔργα ἔγιναν παρὰ τρίτου τινὸς μὲ ἰδίαν του ὕλην, ὁ κύριος τῆς γῆς ἔχει τὸ δικαίωμα ἢ νὰ τὰ κρατήσῃ, ἢ νὰ ὑπογρεώσῃ τὸν τρίτον τοῦτον νὰ τὰ ἀφαιρέσῃ.

Ἄν ὁ κύριος τῆς γῆς αἰτῇ ν' ἀφαιρεθῶσιν αἱ φυτεῖαι καὶ αἱ οἰκοδομαί, τοῦτο ἐκτελεῖται δι' ἐξόδων ἐκείνου, ὅστις τὰς ἔλαμεν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποζημιώσεως. Δύναται μάλιστα νὰ καταδικασθῇ, ἂν προσήκῃ, εἰς τὴν ἀποτίσιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, διὰ τὴν ὁποίαν τυχὸν ἔπαθε βλάβην ὁ κύριος τῆς γῆς.

Ἄν ὁ κύριος προτιμᾷ νὰ κρατήσῃ τὰς φυτείας καὶ τὰς οἰκοδομάς, χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τῆς ὕλης καὶ τὰ ἡμε-

ρομίσθια, ἀδικφόρως ἂν ηὔξησε περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἢ τιμὴ τοῦ κτήματος.

Μολοντοῦτο, ἂν αἱ φυτεῖαι, αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ ἔργα ἐγιναν παρὰ τρίτου, ἐκνικηθέντος μὲν, ἀλλὰ μὴ καταδικασθέντος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν χάριν τῆς καλῆς πίστεώς του, ὁ κύριος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν εἰρημένων ἔργων, φυτειῶν καὶ οἰκοδομῶν, ἀλλὰ δύναται νὰ πληρῶσῃ κατ' ἐκλογὴν ἢ τὴν ἀξίαν τῆς ὕλης καὶ τὰ ἡμερομίσθια, ἢ τὸ καθ' ὅσον ηὔξῃθῃ ἐκ τούτου ἡ ἀξία τοῦ κτήματος. ΓΛΚ. 555.

444. Αἱ συσσωρεύσεις χωμάτων καὶ αἱ προσκυζήσεις, αἱ ὁποῖαι σχηματίζονται κατὰ διχδοχὴν καὶ ἀνεπαισθήτως εἰς τὰ κείμενα παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ τῶν χειμάρρων κτήματα, ὀνομάζονται προσχώσεις.

Ἡ πρόσχωσις παρὰχωρεῖται εἰς τὸν κύριον τοῦ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ τινος ἢ χειμάρρου κτήματος, ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ ν' ἀφήσῃ τὸ μονοπάτιον ἢ τὴν πᾶροδον, ἥτις τυχὸν ὑπῆρχε πρότερον. ΓΛΚ. 556.

445. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν τὸ πρέχον ὕδωρ ἐγκαταλείπει ἀποσυρόμενον ἀνεπαισθήτως ἀπὸ μιᾶς τῶν ὄχθων καὶ μεταφερόμενον εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ μὲν κύριος τῆς ἀποκαλυφθείσης ὄχθης ὠφελεῖται ἐκ τῆς προσχώσεως, ὁ δὲ γείτων τῆς ἀντικειμένης ὄχθης δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὸν τόπον, τοῦ ὁποίου ἐστερήθη.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τοὺς ἐγκαταλειπομένους ὑπὸ τῆς θαλάσσης τόπους. ΓΛΚ. 557.

446. Ἡ πρόσχωσις δὲν ἔχει χώραν ὡς πρὸς τὰς λίμνας, τὰ ὑδροστάσια καὶ τὰ ἰχθυοτροφεῖα, ὁ κύριος τῶν ὁποίων διατηρεῖ πάντοτε τὴν γῆν, ἥτις καλύπτεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὅταν τοῦτο εἶναι ἰσοῦφές μὲ τὴν ἀπορορρὴν τοῦ ὑδροστασίου, ἂν καὶ ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος ἤθελεν ἐλαττωθῇ.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ κύριος τοῦ ὑδροστασίου δὲν ἀποκτᾷ οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὁμόρων γαιῶν, τὰς ὁποίας τὸ ὕδωρ αὐτοῦ καλύπτει ἐν περιπτώσει ἐκτάκτων ἐκχειλίσεων. ΓΛΚ. 558.

447. Ἐὰν ποταμὸς τις ἢ χεῖμαρρος μὲ δύναμιν αἰφνιδίαν ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἀγροῦ, κειμένου παρὰ τὴν ὄχθην, μέρος ἱκανὸν καὶ εὐδιάκριτον, καὶ τὸ μεταφέρει εἰς ἀγρὸν κατωτέρω κείμε-

νον, ἢ εἰς τὴν ἀντικρυς ὄχθην, ὁ κύριος τοῦ ἀφαιρεθέντος μέρους δύναται νὰ ἐκζητήσῃ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ἑτους, ἄλλως ἢ αἰτήσις τοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς ἂν ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ. μετὰ τοῦ ὁποίου ἠνώθη τὸ ἀφαιρεθὲν μέρος, δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὴν διακκτοχὴν τοῦ μέρους τούτου. ΓΛΚ. 559.

448. Ἐὰν ποταμός τις ἢ χεῖμαρρος σχηματίσῃ νέον ροῦν. ἐγκκταλείπων τὴν παλαιάν του κοίτην, οἱ κύριοι τῶν ἐπικλυσθέντων ἀγρῶν διανέμονται λόγῳ ἀποζημιώσεως τὴν παλαιάν ἐγκκταλελειμμένην κοίτην, ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ τόπου, τοῦ ὁποίου ἐστερήθη. ΓΛΚ. 560.

449. Πᾶς κύριος, ἢ δικκάτοχος ἀγρῶν δύναται νὰ ὀχυρώσῃ τὴν ὄχθην του κατὰ τῆς βίας τῶν ὑδάτων, καὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸν ἀγρόν του ὠφελούμενος τῆς προσχώσεως.

Μολοντοῦτο αὐτὸς δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἔργα, ἢ φυτείας εἰς τρόπον ὥστε ἐκ τούτων νὰ παραλλαχθῇ, ἢ στενοχωρηθῇ ὁ τακτικὸς ροῦς τῶν ὑδάτων, καὶ ἐντεῦθεν νὰ βλαφθῇ ὁ ἀγρος, ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ τρίτου.

450. Αἱ περιστεραί, οἱ κόνιλοι, αἱ μέλισσαι καὶ οἱ ἰχθύες, οἵτινες μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλον περιστερεῶνα, κονιλεῶνα, κυψέλην, ἰχθυοτροφεῖον, ἢ ὑδροστάσιον, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον τούτων, ἂν δὲν εἰλκυσθῇσαν δι' ἀπάτης καὶ δόλου. ΓΛΚ. 564.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυξήσεως ὡς πρὸς τὰ κινητά.

451. Τὸ δικαίωμα τῆς προσαυξήσεως, ὅταν ἔχῃ ἀντικείμενον δύο κινητὰ πράγματα, ἀνήκοντα εἰς δύο διαφόρους κυρίους. ὑπόκειται κατ' ὅλα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπιεικειᾶς.

Οἱ ἐξῆς κανόνες χρησιμεύουσιν ὡς ὁδηγία εἰς τὸν δικαστὴν διὰ ν' ἀποφασίσῃ εἰς μὴ προβλεπομένας παρὰ τοῦ νόμου περιπτώσεις κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις. ΓΛΚ. 565.

452. Ὅταν δύο πράγματα ἀνήκοντα εἰς δι' ὁφύρους κυρίους ἐνωθῶσιν εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀποτελέσουν ἓν ὅλον, ἂν καὶ δύνανται νὰ χωρισθῶσιν, ὥστε τὸ ἓν νὰ ὑφίσταται χωρὶς τοῦ ἑτέρου, τὸ ὅλον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ πράγματος, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ κύριον μέρος, ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ πληρώσῃ

εἰς τὸν ἄλλον τὴν ἀξίαν τοῦ ἐνωθέντος πράγματος. ΓΛΚ. 566.

453. Θεωρεῖται ὡς μέρος κύριον ἐκεῖνο, γὰρ τὸ ὅποιον ἠνώθη τὸ ἄλλο πρὸς χρῆσιν, καλλωπισμένον, ἢ συμπληρώσιν τοῦ πρώτου. ΓΛΚ. 567.

454. Μολοντοῦτο ὅταν τὸ ἠνωμένον ἦναι πολὺ πολυτιμότερον τοῦ κυρίου πράγματος, καὶ ὅταν ἠνώθη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἰδιοκτῆτου, οὗτος δύναται νὰ αἰτήσῃ τὸν χωρισμὸν καὶ τὴν ἀποδοσὶν τοῦ ἠνωμένου πράγματος, καὶ ἂν ἤθελε προκύβει ἐκ τοῦ χωρισμοῦ χειροτέρευσις τοῦ πράγματος, μὲ τὸ ὅποιον ἠνώθη. ΓΛΚ. 568.

455. Ἐὰν ἐκ δύο πραγμάτων ἠνωμένων διὰ ν' ἀποτελέσουν ἐν ὅλον, τὸ ἕτερον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρακοιούθημα τοῦ ἄλλου, ἐκλαμβάνεται ὡς κύριον τὸ σημαντικώτερον διὰ τὴν ἀξίαν, ἢ τὸν ὄγκον του, ἂν αἱ ἀξίαι ἀμφοτέρων εἶναι ὡς πρὸς ἑγγιστα ἴσαι. ΓΛΚ. 569.

456. Ἐὰν τεχνίτης τις, ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος μεταχειρισθῇ ὕλην μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτόν, διὰ νὰ κατασκευάσῃ πρᾶγμα νέου εἶδους, εἴτε δύναται ἡ ὕλη νὰ λάβῃ τὸ πρῶτον τῆς εἰδος εἴτε μὴ, ὁ κύριος αὐτῆς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ κατασκευασθὲν πρᾶγμα πληρώων τὴν τιμὴν τῆς ἐργασίας. ΓΛΚ. 570.

457. Μολοντοῦτο, ἐὰν ἡ ἐργασία εἶναι τοσοῦτον ἀξιόλογος, ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ πολὺ τὴν ἀξίαν τῆς ὕλης, τῆς ὁποίας ἐγένετο χρῆσις, τότε ἡ βιομηχανία θεωρεῖται ὡς κύριον μέρος, καὶ ὁ τεχνίτης ἔχει δικαίωμα νὰ κρατήσῃ τὸ κατασκευασμένον πρᾶγμα, πληρώων τὴν τιμὴν τῆς ὕλης εἰς τὸν κύριον. ΓΛΚ. 571.

458. Ὅταν τις μεταχειρισθῇ μέρος ἰδικῆς του καὶ μέρος ἀλλοτρίας ὕλης, διὰ νὰ σχηματίσῃ πρᾶγμα τι νέου εἶδους, χωρὶς ν' ἀφανισθῇ ἐξ ὁλοκλήρου καμμία ἐκ τῶν δύο ὕλων, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἂ μὴ δύνανται νὰ χωρισθῶσιν αὗται ἄνευ βλάβης, τὸ πρᾶγμα μένει κοινὸν εἰς τοὺς δύο κυρίους κατὰ λόγον, ὡς πρὸς τὸν ἕνα μὲν, τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν ὕλης, ὡς πρὸς τὸν ἄλλον δέ, κατὰ λόγον τῆς τε ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν ὕλης, καὶ τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας τῆς. ΓΛΚ. 572.

459. Ὅταν πρᾶγμα τι σχηματισθῇ διὰ τῆς ἀναμίξεως πολλῶν ὕλων ἀηκουσῶν εἰς διαφόρους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμοῦ καμμία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ κυρία ὕλη, ἂν μὲν αἱ ὕ-

λαί δύναται νὰ χωρισθῶσιν, ἐκεῖνος, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὁποίου ἀνεμίχθησιν, δύναται νὰ αἰτήσῃ τὸν χωρισμὸν τῶν.

Ἄν δὲ αἱ ὕλαι δὲν δύνανται πλέον νὰ χωρισθῶσι χωρὶς ἄτοπα, αὐτοὶ ἀποκτῶσι κοινῶς τὴν κυριότητα κατ' ἀνάλογίαν τῆς ποσότητος, τῆς ποιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν εἰς ἕκαστον ἀνήκουσῶν ὕλῃν. ΓΛΚ. 573.

460. Ἐὰν ἡ εἰς ἓνα τῶν κυρίων ἀνήκουσα ὕλη εἴναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς ὕλλης κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὴν τιμὴν, τότε ὁ κύριος τῆς ὑπερτερούσης κατὰ τὴν ἀξίαν ὕλης δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὸ ἐκ τῆς ἀναμίξεως προελθὼν πρᾶγμα, πληρῶνων εἰς τὸν ἄλλον τὴν ἀξίαν τῆς ὕλης του. ΓΛΚ. 574.

461. Ὅταν τὸ πρᾶγμα μένῃ κοινὸν εἰς τοὺς κυρίους τῶν ὕλῶν, ἐκ τῶν ὁποίων αὐτὸ ἐσχηματίσθη, πρέπει νὰ πλειστηριασθῇ πρὸς κοινὸν ὄφελος. ΓΛΚ. 575.

462. Ὅσακις ὁ κύριος τῆς ὕλης, τῆς ὁποίας ἐγένετο χρῆσις ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, πρὸς σχηματισμὸν πράγματος ἄλλου εἰδους, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν κυριότητα αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ κατ' ἐκλογὴν εἴτε τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὕλης του κατὰ τὴν αὐτὴν φύσιν, ποσότητα, βάρος, μέτρον καὶ ποιότητα, εἴτε τὴν ἀξίαν αὐτῆς. ΓΛΚ. 576.

463. Οἱ μεταχειρισθέντες ἄλλοτρίας ὕλας ἐν ἀγνοίᾳ τῶν κυρίων, δύνανται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἂν προσήκη, ἐπιφυλαττομένης τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, ἐν ἀρμόζῃ. ΓΛΚ. 577.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ τῆς ἐπικαρπίας τῆς κρῆδεως καὶ τῆς οἰκῆδεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς ἐπικαρπίας.

464. Ἡ ἐπικαρπία εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ κυριότης ἀνήκει εἰς ἄλλον, ὡς αὐτὸς ὁ κύριος, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ διατηρῇ τὴν οὐσίαν αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὴν μορφήν. ΓΛΚ. 578.

465. Ἡ ἐπικαρπία συσταίνεται παρὰ τοῦ νομοῦ, ἢ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως. ΓΛΚ. 579.

466. Ἡ ἐπικαρπία δύναται νὰ συστηθῇ ἢ ἀπλῶς, ἢ ἐπὶ προσδιορισμένον χρόνον, ἢ ὑπὸ ὅρον. ΓΛΚ. 580.

467. Δύναται ἐπίσης νὰ συστηθῇ ἐπὶ παντὸς εἶδους κινήτων, ἢ ἀκινήτων πραγμάτων. ΓΛΚ. 581.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐπικαρπωτοῦ.

468. Ὁ ἐπικαρπωτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολαμβάνῃ τοὺς παντὸς εἶδους καρπούς, φυσικοὺς, βιομηχανικοὺς, καὶ πολιτικούς, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ παράξῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐπικαρποῦται. ΓΛΚ. 582.

469. Οἱ κρεμώμενοι ἐκ τῶν κλάδων φυσικοὶ καὶ βιομηχανικοὶ καρποί, ἢ οἱ προσκολλημένοι εἰς τὴν γῆν, καθ' ἣν στιγμὴν ἄρχεται ἡ ἐπικαρπία, ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν.

Οἱ καρποί, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, καθ' ἣν στιγμὴν παύει ἡ ἐπικαρπία, ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύριον, ἄνευ ἀμοιβῆς τῶν κόπων καὶ τῶν σπόρων ἐξ ἐνὸς καὶ ἄλλου μέρους, ἀλλὰ καὶ χωρὶς βλάβης τῆς μερίδος τῶν καρπῶν, ὅσοι δύνανται ν' ἀνήκωσιν εἰς τὸν μισθωτὴν, εἰς τὸν ἀγρολήπτην, ἢ εἰς τὸν ἐργάτην, ἂν ὑπάρχωσι, καθ' ὃν χρόνον ἤρξατο, ἢ ἔπαυσεν ἡ ἐπικαρπία. ΓΛΚ. 585.

470. Οἱ πολιτικοὶ καρποὶ ἀποκτῶνται ἀνὰ ἡμέραν, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν κατὰ λόγον τῆς διαρκείας τῆς ἐπικαρπίας του. Ὁ κανὼν οὗτος ἐφαρμόζεται εἰς τὰ μισθώματα τῶν μισθωμένων ἀγρῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἐνοίκια καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πολιτικοὺς καρπούς. ΓΛΚ. 586.

471. Ἐὰν ἡ ἐπικαρπία περιλαμβάνῃ πράγματα, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρῆσις χωρὶς ν' ἀναλίσκωνται, οἷον τὰ χρήματα, τὰ σιτηρά, τὰ ποτά, ὁ ἐπικαρπωτὴς ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, εἶναι ὅμως ὑπόχρεος νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρπίας, κατὰ τὴν αὐτὴν ποσό-

τητ, ποιότητ καὶ ἀξίαν, ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐκτίμημά των. (*)
ΓΛΚ. 587.

472. Ἡ ἐπικαρπία ἰσοβίου προσόδου δὲν δίδει εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσπράξῃ τὰ πρὸ τῆς ἐπικαρπίας του καθυστερήματα· δύναται ὅμως νὰ εἰσπράξῃ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπικαρπίας του λήξαντα, καὶ μὴ εἰσπραχθέντα καθυστερήματα. ΓΛΚ. 588.

473. Ἄν ἡ ἐπικαρπία περιλαμβάνῃ πράγματα μὴ ἀναλίσκόμενα μὲν πάραυτα, χειροτερεύοντα ὅμως κατὰ μικρὸν διὰ τῆς χρήσεως, ὡς τὰ ὀθόνια καὶ τὰ ἔπιπλα, ὁ ἐπικαρπωτὴς ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ μεταχειρίζεται κατὰ τὴν προσδιωρισμένην χρῆσιν ἐκάστου, καὶ εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρπίας, καθ' ἣν εὐρίσκονται κατὰστασιν, ἀλλὰ μὴ χειροτερευμένα ἐκ δόλου ἢ ἀμαρτήματος αὐτοῦ. ΓΛΚ. 589.

474. Ἄν ἡ ἐπικαρπία περιλαμβάνῃ δασώδεις τόπους, ὁ ἐπικαρπωτὴς κατὰ τοὺς συνήθεις καιροὺς δύναται, καθ' ὅσον εἰς αὐτὸν ἀνήκει, νὰ ὑλοτομήσῃ κατὰ τὴν τάξιν, ἀλλὰ ὅχι καὶ νὰ ἐκρίζωσῃ, ἢ ἄλλως πῶς νὰ βλάβῃ τὰς ρίζας.

Αὐτὸς ὅμως καὶ οἱ κληρονόμοι του δὲν ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ τὰς μὴ γενομένας, διαρκούσης τῆς ἐπικαρπίας, συνήθεις ὑλοτομίας.

Αἱ φυτάδες, ὅταν δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τινος φυτωρίου ἄνευ βλάβης τούτου, ἀποτελοῦσιν ἐπίσης μέρος τῆς ἐπικαρ-

(*) Τὸ ἄεθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

471. Ἐὰν ἡ ἐπικαρπία περιλαμβάνῃ πράγματα, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρῆσις χωρὶς νὰ ἀναλίσκωνται, οἷον χρήματα, σιτηρὰ καὶ ποτά, ὁ ἐπικαρπωτὴς ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρπίας τὴν ἀξίαν των κατὰ τὴν τυχὸν γενομένην, ὅτε ἤρξατο αὐτή, ἐκτίμησίν των.

Ἐὰν ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν ἐγένεν, αὐτὸς δύναται κατ' ἐκλογὴν ἢ νὰ ἀποδώσῃ τὰ πράγματα κατὰ τὴν αὐτὴν ποσότητα ποιότητα καὶ χρηστότητα, ἢ νὰ πληρώσῃ τὴν κατὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπικαρπίας ἀγορασίαν τιμὴν των.

πίας. ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ ἐπικαρπωτοῦ νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὰς συνηθείας τῶν τόπων διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν. ΓΛΚ. 590.

475. Ἀπολαμβάνει ὡσαύτως ὁ ἐπικαρπωτὴς τὰ ξύλα, τὰ ὅποια συνάγονται ἐκ τῆς κλαδεύσεως τῶν ἀμπελώνων, καὶ τῶν καρποφόρων ἢ ἀγρίων δένδρων, τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν ἐπικαρπίαν, γινομένης ὁμῶς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τόπων ἢ ἐκείνην τῶν κυρίων.

476. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν δένδρων. Δύναται μόνον νὰ μεταχειρίζεται εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένας ἐπισκευὰς τὰ ἐκρίζωμένα, ἢ κατὰ συμβεβηκὸς συνθλασμένα δένδρα· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δύναται μάλιστα καὶ νὰ κόψῃ δένδρα, χρείας καλούσης, ὀφείλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν κύριον τὴν τοιχύτην χρείαν. ΓΛΚ. 592.

477. Ὁ ἐπικαρπωτὴς δύναται νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ δάση πασ-
σάλους διὰ τὰς ἀμπέλους, ὡς καὶ τὰ ἐτήσια ἢ περιοδικὰ προϊ-
όντα τῶν δένδρων, τηρῶν πάντοτε τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου,
ἢ τὴν τῶν κυρίων. ΓΛΚ. 593.

478. Τὰ καρποφόρα δένδρα, τὰ ὅποια ξηραίνονται, καὶ ὅσα ἐκρίζωνονται, ἢ συνθλῶνται κατὰ συμβεβηκός, ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν, ὅστις χρεωστεῖ νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλ-
λων. ΓΛΚ. 594.

479. Ὁ ἐπικαρπωτὴς δύναται ν' ἀπολαμβάνῃ ὁ ἴδιος, ἢ νὰ μισθώνῃ εἰς ἄλλον, ἢ νὰ πωλῇ, ἢ νὰ πραραχωρῇ τὸ δικαί-
ωμα του ἀμίσθως.

Μολοντοῦτο, αἱ ὑπὲρ τετραετίαν συμφωνηθεῖσαι μισθώσεις δὲν ὑποχρεώνουσι τὸν κύριον, ὅταν παύσῃ ἡ ἐπικαρπία, εἰμὴ μόνον διὰ τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον, εἴτε ἀπὸ τῆς πρώτης τετραετίας, εἴτε ἀπὸ τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, εἰς τρόπον ὥστε ὁ μισθωτὴς νὰ μὴ ἔχῃ δικαίωμα νὰ νευμηθῇ τὸν μισθω-
μένον ἀγρόν, εἰμὴ μόνον μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς περιόδου, εἰς ἣν εὐρίσκεται.

Αἱ ἐπὶ τετραετίαν ἢ ὀλιγώτερον χρόνον μισθώσεις, τὰς ὁποίας ὁ ἐπικαρπωτὴς συνωμολόγησεν, ἢ ἀναενέωσεν ὑπὲρ τριετίαν πρὸ τῆς λήξεως τῆς τρεχούσης μισθώσεως, ἂν τὰ κτήματα εἴναι ἀγροτικά, ἢ ὑπὲρ διετίαν πρὸ τῆς ρηθείσεως ἐποχῆς, ἂν τὰ κτή-

ματα συνίστανται εἰς οἰκίας, δὲν ἰσχύουσι παντελῶς, ἐκτὸς ἂν ἤρχισεν ἡ ἡἐκτέλεσίς των πρὶν παύσῃ ἡ ἐπικαρπία.

480. Ὁ ἐπικαρπωτῆς ἀπολαμβάνει τὴν ἐκ προσχώσεως ἐπερχομένην αὐξήσιν εἰς τὸ κτῆμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπικαρπίαν ἔχει. ΓΛΚ. 596.

481. Ἀπολαμβάνει δικχιώματα δουλείας, διόδου, καὶ ἐν γένει ὅσα ἀπολαμβάνει ὁ κύριος, καὶ τὰ ἀπολαμβάνει ὡς ὁ κύριος αὐτός. ΓΛΚ. 597.

482. Ὁ ἐπικαρπωτῆς νέμεται ὡς ὁ κύριος τὰ μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα, ὅσα κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐπικαρπίας εἶναι ἀνοικτά, καὶ εἰς ἐργασίαν.

Δὲν ἔχει ὅμως κανὲν δικχιώμα ἐπὶ τῶν μὴ εἰσέτι ἀνωγμένων μεταλλείων καὶ λατομείων, οὔτε ἐπὶ τῶν ὀρυκτείων καυσίμων ὑλῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀνασκαφὴ δὲν ἤρχισεν, οὔτε ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ, ὃς τις ἤθελεν ἀνακαλυφθῇ διαρκούσης τῆς ἐπικαρπίας. ΓΛΚ. 598.

483. Ὁ κύριος δὲν δύναται οὔτε δι' ἰδίης του πράξεως, οὔτε καθ' οἰονδῆποτε τρόπον, νὰ βλάβῃ τὰ δικχιώματα τοῦ ἐπικαρπωτοῦ.

Ὁ ἐπικαρπωτῆς ἐκ μέρους του δὲν δύναται εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρπίας νὰ ἀπαιτήσῃ καμμίαν ἀποζημίωσιν, δι' ὅσας βελτιώσεις διατείνεται ὅτι ἔκκε, καὶ ἂν ἠύξησεν ἡ ἀξία τοῦ πράγματος· ὅμως δύνανται αὐτὸς βελτιώσεις νὰ συμπληρησθῶσι μεγενομένης χειροτερεύσεως.

Αὐτὸς ἢ οἱ κληρονόμοι του δύνανται νὰ σηκώσωσι τὰ κἀτοπτρα, τὰς εἰκόνας καὶ ἄλλα καλλωπίσματα, ὅσα ἠθελε βάλει, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωὸς νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς τόπους, ὡς ἦσαν ἐξ ἀρχῆς. ΓΛΚ. 599.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐπικαρπωτοῦ.

484. Ὁ ἐπικαρπωτῆς λαμβάνει τὰ πράγματα εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται κατὰστασιν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν δικκατοχὴν αὐτῶν πρὶν κάμῃ ἀπογραφὴν τῶν κινήτων καὶ περιγραφὴν τῶν εἰς τὴν ἐπικαρπίαν ὑποκειμένων ἀκινήτων. ἡ ἐνώπιον τοῦ κυρίου, ἡ ἀφοῦ τὸν προσεκάλεσε προσηκόντως,

ἐκτὸς ἂν ἀπαλλαχθῇ τοῦ χρέους τούτου διὰ τῆς καταστατικῆς πράξεως τῆς ἐπικαρπίας. ΓΛΚ. 600.

485. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ νέμεται ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης. Καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ διενέργησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπικαρπωτοῦ βάλῃ εἰς κίνδυνον τὰ δικαιώματα τοῦ κληρονομου, οὗτος δύναται νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου μίαν τῶν ἐφεξῆς δύο ἀσφαλειῶν.

1. νὰ δώσῃ ὁ ἐπικαρπωτὴς ἐγγύησιν.

2. νὰ μισθωθῶσιν, ἢ νὰ μεσεγγυηθῶσι τὰ ἀκίνητα· νὰ κατασταθῶσιν ἐνεργὰ τὰ εἰς τὴν ἐπικαρπίαν περιλαμβανόμενα χρήματα· νὰ πλειστηριασθῶσι τὰ προϊόντα, καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμὸν νὰ κατασταθῇ ἐπίσης ἐνεργόν.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν οἱ τόκοι τῶν κεφαλαίων καὶ τὰ μισθώματα. ⁽¹⁾ ΓΛΚ. 601.

486. Ἄν ὁ ἐπικαρπωτὴς, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παρὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου προνοουμένης ἐγγυήσεως, δὲν δώσῃ αὐτὴν, ὁ κληρονομος δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ πωληθῶσι τὰ διὰ τῆς χρήσεως φθειρόμενα κινητὰ ἢ παρ' αὐτῶν τῶν μερῶν ἐκ συμφώνου, ἢ, ἐν περιπτώσει διαφωνίας, διὰ πλειστηριασμοῦ, καὶ νὰ κατασταθῇ ἐνεργόν τὸ ἐντεῦθεν τίμημα, ὡς ἐκείνο τῶν προϊόντων· εἰς τὴν τοιαύτην περίπτωσιν ὁ ἐπικαρπωτὴς ἀπλῶς ἀνέχει τοὺς τόκους, ἐνὸς τε διαρκεῖ ἡ ἐπικαρπία. Οὗτος δύναται μολοντοῦτο νὰ αἰτήσῃ, καὶ οἱ δικασταὶ νὰ διατάξωσι κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸ νὰ ἀφ' ὧσιν εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν κινητῶν ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν τοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἀ-

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

485. Αὐτὸς δίδει ἐγγύησιν περὶ τοῦ ὅτι θέλει καρποῦται ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, ἐκτὸς ἂν ἀπηλλάχθῃ ταύτης διὰ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐπικαρπίας τίτλου.

Οἱ γονεῖς, οἵτινες ἔχουσι τὴν νόμιμον ἐπικαρπίαν τῶν κτημάτων τῶν τέκνων των, καὶ ὁ πωλητὴς ἢ ὁ δωρεοδότης, ὁ ἐπιφυλαχζάμενος τὴν ἐπικαρπίαν, δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν.

σφάλειαν τοῦ ὅρκου του, καὶ ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπικαρπίας. (*) ΓλΚ. 603.

487. Βραδύνων ὁ ἐπικαρπωτῆς νὰ δώσῃ τὴν ἐγγύησιν, δὲν στερεῖται τῶν καρπῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἔχῃ δικαίωμα· αὐτοὶ ὀφείλονται εἰς αὐτόν, ἂν ᾗ τῆς στιγμῆς ἤρχισεν ἡ ἐπικαρπία. ΓλΚ. 604.

488. Ὁ ἐπικαρπωτῆς ὑπόκειται μόνον εἰς τὰς διατηρητικὰς ἐπισκευάς.

Αἱ ἐκτακτοὶ ἐπισκευαὶ εἶναι εἰς βῆρος τοῦ κυρίου, ἂν δὲν προῆλθον ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν διατηρητικῶν ἐπισκευῶν, ἂν οὐ ἤρχισεν ἡ ἐπικαρπία, διότι τότε ὁ ἐπικαρπωτῆς εἶναι ὑπόχρεως νὰ κάμῃ καὶ ταύτας. ΓλΚ. 605.

489. Εἶναι ἐκτακτοὶ ἐπισκευαὶ αἱ τῶν μεγάλων τοίχων καὶ τῶν θόλων, ὁ ἀναγκαισμός τῶν δοκῶν, τῶν ὀροφῶν καὶ τῶν στεγῶν ὁλοκλήρως ἢ κατὰ τὸ μείζον μέρος, αἱ τῶν χωμάτων

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηγορήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

486. Ἐὰν ὁ ἐπικαρπωτῆς δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, τὰ ἀκίνητα μισθώνονται, ἢ ὑποβάλλονται εἰς μεσεγγύησιν· τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὴν ἐπικαρπίαν χρήματα καθίστανται ἐνεργά· τὰ προϊόντα πωλοῦνται, καὶ τὸ τίμημά των καθίσταται ἐπίσης ἐνεργόν.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν τὰ μισθώματα καὶ οἱ τόκοι τῶν κεφαλαίων.

Ὁ κύριος δύναται προσέτι νὰ ἀπαιτήσῃ νὰ πωληθῶσι τὰ διὰ τῆς χρήσεως φθειρόμενα κινητά, καὶ τὸ τίμημά των νὰ καταστῇ ἐνεργόν, ὡς ἐκεῖνο τῶν προϊόντων· εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωση ὁ ἐπικαρπωτῆς ἀπολαμβάνει τοὺς τόκους, διαρκούσης τῆς ἐπικαρπίας. Μολοντοῦτο ὁ ἐπικαρπωτῆς δύναται νὰ αἰτήσῃ, καὶ οἱ δικασταὶ δύνανται νὰ διατάξωσι κατὰ τὰς περιπτώσεις, τὸ νὰ ἀφειθῶσιν εἰς αὐτόν ἐκ τῶν κινητῶν, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν του, ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἀσφάλειαν τοῦ ὅρκου του, καὶ ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὴν παῦσιν τῆς ἐπικαρπίας.

καὶ τῶν πρὸς ὑποστηρίζειν καὶ περιζῶσιν τοίχων ἐξ ὀλοκλήρου ἢ κατὰ τὸ μείζον μέρος.

Ὅλοι αἱ λοιπαὶ ἐπισκευαὶ εἶναι διατηρητικαί. ΓΛΚ. 606.

490. Οὔτε ὁ κύριος, οὔτε ὁ ἐπικαρπωτῆς εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἀνοικοδομησῶσιν, ὅ,τι διὰ τὴν παλαιότητα ἐπεσεν, ἢ ἡρπανίσθη ἐκ τυχαίας περιπτώσεως. ΓΛΚ. 607.

491. Ὁ ἐπικαρπωτῆς, διαρκούσης τῆς ἐπικαρπίας, ὑπόκει-
ται εἰς ὅλα τὰ ἐτήσια βάρη τοῦ κτήματος. ΓΛΚ. 608.

492. Ὁ ἐπικαρπωτῆς καὶ ὁ κύριος συνεισφέρουσι κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν βαρῶν, τὰ ὅποια δύναν-
ται νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, διαρκούσης τῆς ἐπι-
καρπίας.

Ὁ κύριος εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὰ πληρώσῃ, ὁ δὲ ἐπικαρπωτῆς
χρεωστὲι εἰς αὐτὸν τοὺς τόκους τῆς πληρωθείσης ποσότητος.

Ἄν ὁ ἐπικαρπωτῆς προπληρώσῃ τὰ βάρη ταῦτα, ἔχει δι-
καίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ κεφάλαιον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρ-
πίας. ΓΛΚ. 609.

493. Τὴν κληροδότησιν ἰσοβίου προσόδου ἢ συντάξεως πρὸς
διατροφήν χρεωστὲι νὰ χορηγῇ ὁ μὲν καθολικὸς κληροδόχος
τῆς ἐπικαρπίας ὀλοκλήρως, ὁ δὲ καθολικῶ τίτλῳ κληροδόχος
τῆς ἐπικαρπίας ἀναλόγως τῆς νομῆς του, χωρὶς νὰ ἔχῃσι κα-
νὲν δικαίωμα ἀνταπαιτήσεως. ΓΛΚ. 610.

494. Ὁ μερικῶ τίτλῳ ἐπικαρπωτῆς δὲν χρεωστὲι νὰ πλη-
ρώσῃ τὰ χρέη, διὰ τὰ ὅποια τὸ κτῆμα εἶναι ὑποθηκευμένον.
Ἄν δὲ ἀναγκασθῇ νὰ τὰ πληρώσῃ, ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ
ἰδιοκτήτου, τηρουμένων τῶν διὰ τοῦ ἄρθ. 932 ὠρισμένων εἰς
τὸν περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν καὶ τῶν διαθηκῶν τί-
τλον. ΓΛΚ. 611.

495. Ὁ καθολικὸς ἢ καθολικῶ τίτλῳ ἐπικαρπωτῆς ὀφείλει
νὰ συνεισφέρῃ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν
κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἐκτιμᾶται ἡ ἀξία τοῦ εἰς ἐπικαρπίαν ὑποκειμένου κτήμα-
τος, καὶ προσδιορίζεται ἀκολούθως ἢ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν
χρεῶν συνεισφορά κατὰ λόγον τῆς ἀξίας ταύτης.

Ἄν ὁ ἐπικαρπωτῆς θέλῃ νὰ προκαταβάλῃ τὴν ποσότητα, διὰ

τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ συνεισφέρει τὸ κτῆμα, ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν τὸ κεφάλαιον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπικαρπίας ἀνευ τόκου.

*Αν ὁ ἐπικαρπωτὴς δὲν θέλῃ νὰ κάμῃ τὴν προκαταβολὴν ταύτην, ὁ κύριος δύναται κατ' ἐκλογὴν, ἢ νὰ πληρωσῇ τὴν ποσότητα ταύτην, καὶ τότε ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει εἰς αὐτὸν τοὺς τόκους, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐπικαρπία, ἢ νὰ πωλήσῃ μέρος τῶν εἰς τὴν ἐπικαρπίαν ὑποκειμένων κτημάτων μέχρι τῆς χρεωστουμένης ποσότητος. ΓΛΚ. 612.

496. Ὁ ἐπικαρπωτὴς ὑπόκειται εἰς τὰ ἔξοδα τῶν δικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσι τὴν ἐπικαρπίαν, καὶ εἰς ὅσας ἄλλας καταδικάσεις δύνανται αἱ δίκαι αὐταὶ νὰ δώσωσι χώραν.

*Αν ἡ δίκη ἀφορᾷ τὴν τε κυριότητα καὶ ἐπικαρπίαν, ὑποκινεῖται ὁ κύριος καὶ ὁ ἐπικαρπωτὴς κατ' ἀναλογίαν. ΓΛΚ. 613.

497. Ἐάν, διαρκούσης τῆς ἐπικαρπίας, τρίτος σφετερισθῇ τι ἐκ τοῦ κτήματος, ἢ ἄλλως πῶς προσβάλῃ τὰ δικαιώματα τοῦ κυρίου, ὁ ἐπικαρπωτὴς χρεωστεῖ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου, καὶ ἐν ἐλλείψει, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ πάσης ζημίας, δυναμένης νὰ προκύψῃ ἐντεῦθεν εἰς τὸν κύριον, καθὼς εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν χειροτερέσεων τοῦ κτήματος, τὰς ὁποίας ὁ ἐδῆς ἤθελε πράττει. ΓΛΚ. 614.

498. *Αν ἡ ἐπικαρπία ἐσυστήθῃ ἐπὶ ζῶου τινός, ἀφηνισθέντος ἀνευ ἀμαρτήματος τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, οὗτος δὲν χρεωστεῖ ν' ἀνταποδώσῃ ἄλλο, μῆτε νὰ πληρώσῃ τὸ ἐκτίμημά του. ΓΛΚ. 615.

499. Ἐάν ἡ ἀγέλη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπικαρπία προσδιώρισται, ἀφηνισθῇ ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ συμβεβηκός ἢ ἐκ νόσου, καὶ ὅχι ἐξ ἀμαρτήματος τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, οὗτος ὀφείλει μόνον νὰ δώσῃ λογαρισμὸν εἰς τὸν κύριον περὶ τῶν δερμάτων, ἢ τῆς ἀξίας των.

*Αν ἡ ἀγέλη δὲν ἀφηνισθῇ ἐξ ὀλοκλήρου, ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ἀφηνισθέντα ζῶα μὲ τὰ γεννώμενα μέχρι τῆς ἰσαριθμοῦ ποσότητος. ΓΛΚ. 616.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Πῶς παύει ἡ ἐπικαρπία.

500. Φέρουσι τὴν παῦσιν τῆς ἐπικαρπίας·

ὁ φυσικὸς θάνατος τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, ἢ ἡ ἐπάγουσα τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καταδίκη του·

ἢ λήξις τοῦ χρόνου, ἐφ' ὅσον ἐυστήθη·

ἢ σώρευσις, ἢτοι ἡ ἔνωσις εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον τῶν δύο ιδιοτήτων τοῦ ἐπικαρπωτοῦ καὶ τοῦ κυρίου·

ἢ ἀχρησία αὐτῆς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη·

ἢ ὁλόκληρος ἀπώλεια τοῦ πράγματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐυστήθη ἡ ἐπικαρπία. ΓΛΚ. 617.

501. Ἡ ἐπικαρπία δύναται ὡσαύτως νὰ παύσῃ, ὅταν ὁ ἐπικαρπωτὴς καταχρᾶται τοῦ δικαιωμάτος του, εἴτε προσενῶν χειροτερεύσεις εἰς τὰ κτήματα, εἴτε ἀφίνων αὐτὰ νὰ διαφθαρῶσι δι' ἑλλειψιν διατηρήσεως.

Οἱ πιστωταὶ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὰς δίκας πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων των· δύνανται νὰ προσφέρωσι τὰ πρὸς ἐπισκευὴν τῶν γενομένων χειροτερεύσεων, καὶ τὴν διὰ τὸ μέλλον ἐγγύησιν.

Οἱ δικασταὶ δύνανται κατὰ τὴν βαρύτητα τῶν περιστάσεων ἢ νὰ ἀπαγγεῖλωσι τὴν ἀπόλυτον ἀπόσβεσιν τῆς ἐπικαρπίας, ἢ νὰ διατάξωσι νὰ ἐγκτασταθῇ ὁ κύριος εἰς τὴν δικαιοτοχίαν τοῦ εἰς τὴν ἐπικαρπίαν ὑποκειμένου πράγματος, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει ὅμως νὰ πληρώνῃ ἐτησίως εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν, ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους του, πρὸς τὴν τινα, ὅσῃν οἱ αὐτοὶ δικασταὶ κρίνωσι προσήκουσαν, μέχρις οὗ παύσῃ ἡ ἐπικαρπία. ΓΛΚ. 618.

502. Ἡ χορηγούμενη εἰς μὴ ιδιώτης ἐπικαρπία δὲν διαρκεῖ ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα ἐτῶν. ΓΛΚ. 619.

503. Ἡ ἐπικαρπία ἡ χορηγούμενη μέχρις οὗ τρίτος τις φθάσῃ εἰς προσδιωρισμένην ἡλικίαν, διαρκεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ ἂν ὁ τρίτος ἀποθάνῃ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ἡλικίας. ΓΛΚ. 620.

504. Ἡ πώλησις τοῦ εἰς τὴν ἐπικαρπίαν ὑποκειμένου πράγματος δὲν φέρει καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, ὅστις ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν ἐπικαρπίαν, ἂν δὲν παρηγήθη αὐτῆς ρητῶς. ΓΛΚ. 621.

505. Οἱ πιστωταὶ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ δύνανται νὰ αἰτησῶσι

τὴν ἀκύρωσιν τῆς παρχιτήσεως τῆς ἐπικαρπίας, τὴν ὁποίαν αὐ-
τος ἤθελε κἄναι πρὸς βλάβην των. ΓΛΚ. 622.

506. Ἄν μέρος μόνον τοῦ εἰς ἐπικαρπίαν ὑποκειμένου πράγ-
ματος διχοθρῆ, ἡ ἐπικαρπία διατηρεῖται ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου.
ΓΛΚ. 623.

507. Ἄν ἡ ἐπικαρπία ἐσυστήθῃ ἐπὶ κτιρίου, καὶ τοῦτο ἐξα-
φανισθῇ ἀπὸ πυρκαϊάν, ἢ ἄλλο συμβεβηκός, ἡ κρημνισθῇ ἐνεκα
παλαιότητος, ὁ ἐπικαρπότης δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ νέμεται
οὔτε τὸ ἔδαφος, οὔτε τὴν ὕλην.

Ἄν ἡ ἐπικαρπία ἐσυστήθῃ ἐπὶ ὑποστατικοῦ, τοῦ ὁποίου μέ-
ρος ἦτο τὸ κτίριον, ὁ ἐπικαρπότης νέμεται τὸ ἔδαφος καὶ τὴν
ὕλην. ΓΛΚ. 624.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς χρήσεως καὶ τῆς οἰκήσεως.

508. Τὰ δικαιώματα τῆς χρήσεως καὶ τῆς οἰκήσεως συσταί-
νονται, καὶ ἀποβάλλονται ὡς καὶ ἡ ἐπικαρπία. ΓΛΚ. 625.

509. Δὲν δύναται τις νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ τοιαῦτα δικαιώ-
ματα, πρὶν συνταχθῶσιν αἱ ὑπογραφαί, καὶ γίνωσιν αἱ περι-
γραφαὶ ὡς ἐν περιπτώσει ἐπικαρπίας, τηρουμένων, ἂν ἔχωσι
χώρην, τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 485 καὶ 486 προνοουμένων ἀ-
σφαλειῶν. ΓΛΚ. 626.

510. Ὁ χρώμενος, καὶ ὁ ἔχων δικαίωμα οἰκήσεως, οφείλουν
νὰ νέμονται ὡς ἀγαθοὶ οἰκογενεάρχαι. ΓΛΚ 627.

511. Τὰ δικαιώματα τῆς χρήσεως καὶ τῆς οἰκήσεως κανο-
νίζονται ὑπὸ τοῦ κτιστατικοῦ αὐτῶν δικαιογράφου, καὶ κατὰ
τὰς διατάξεις αὐτοῦ λαμβάνουσι μείζονα ἢ ἐλάσσονα ἔκτασιν.
ΓΛΚ. 628.

512. Τὰ δικαιώματα ταῦτα, ἂν τὸ δικαιοῖγραφον δὲν προσ-
διορίζῃ τὴν ἔκτασιν των, κανονίζονται ὡς ἀκολούθως. ΓΛΚ. 629.

513. Ὁ ἔχων τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν ἐνὸς κτήματος δὲν
δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἐς αὐτῶν πλείονας τῶν ἀνταρκαιούντων
εἰς τὰς χρείας αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Δύνανται δὲ νὰ τοὺς ἀπαιτήσῃ καὶ διὰ τὰς χρείας τῆς συζύ-

γού, τὴν ὁποίαν ἤθελε λάβει, καὶ τῶν τέκνων, ὅσα ἤθελεν ἀποκτήσει, μετὰ τὴν παραχώρησιν τῆς χρήσεως. ΓΛΚ. 630.

514. Ἄν ὁ ἀνὴρ διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα ἢ κυρίαν καὶ οἰκοκυρίαν, ἢ τὴν ἀφήσῃ κυρίαν οἰκοκυρίαν καὶ ἐπικαρπώτριαν, αὕτη ἔχει ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀνδρός, καὶ προσέτι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λαμβάνῃ τὴν διατροφὴν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ ἀναλόγως τῶν χρειῶν αὐτῆς, καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός.

Αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ υἱὸς διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως εὐεργετήσῃ τὴν μητέρα, μεταχειριζόμενος τὰς ἀνωειρημένους ἐκφράσεις. (*)

515. Ὁ χρώμενος δὲν δύναται οὔτε νὰ παραχωρήσῃ, οὔτε νὰ ἐκμισθώσῃ τὰ δικαιώματά του εἰς ἄλλον. ΓΛΚ. 631.

516. Τὸ δικαίωμα τοῦ οἰκεῖν εἰς οἰκίαν τινὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν χρῆσιν αὐτῆς. Ὅθεν ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦτο δύναται νὰ τὸ ἐνεργήσῃ, καθ' ὅσον ἀναγκαῖοι διὰ νὰ οἰκῇ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἂν καὶ συνῆλθεν εἰς γάμον μετὰ τὴν ἐποχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τὸ εἰρημένον δικαίωμα. ΓΛΚ. 632.

517. Τὸ τῆς οἰκήσεως δικαίωμα δὲν δύναται οὔτε νὰ παραχωρηθῇ, οὔτε νὰ ἐκμισθωθῇ. ΓΛΚ. 634.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

514. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα ἢ κυρίαν καὶ οἰκοκυρίαν, ἢ κυρίαν, οἰκοκυρίαν καὶ ἐπικαρπώτριαν, ἢ ἐν τέλει κυρίαν, δέσποιναν καὶ ἐπικαρπώτριαν, αὕτη ἔχει ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀνδρός, καὶ προσέτι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λαμβάνῃ τὰ πρὸς διατροφὴν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἀναλόγως τῶν χρειῶν αὐτῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός.

Αἱ διατάξεις αὗται ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ υἱὸς διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως εὐεργετήσῃ τὴν μητέρα μεταχειριζόμενος τὰς ἀνωειρημένους ἐκφράσεις.

518. Ἄν ὁ χρώμενος κατανάλισκῃ ὅλους τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος, ἢ ἂν κατέχῃ ὅλην τὴν οἰκίαν, ὑπόκειται, ὡς ὁ ἐπι-καρπωτής, εἰς τὰ ἐξόδα τῆς καλλιεργείας, εἰς τὰς διατηρητικὰς ἐπισκευάς, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν βαρῶν.

Ἄν δὲ ἀπολαμβάνῃ μέρος τῶν καρπῶν, ἢ ἂν κατέχῃ μέρος τῆς οἰκίας, συνεισφέρει ἀναλόγως τῆς νομῆς του. ΓΛΚ. 635.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Περὶ τῶν κτηματικῶν δουλειῶν.

519. Ἡ κτηματικὴ δουλεία ἐπιβάλλεται εἰς ἓν κτῆμα πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφελείαν ἐτέρου καὶ εἰς ἄλλον κύριον ἀνήκοντος κτήματος. ΓΛΚ. 637.

520. Ἡ δουλεία δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ὑπεροχὴν τοῦ ἐνὸς κτήματος ἐπὶ τοῦ ἄλλου. ΓΛΚ. 638.

521. Ἡ δουλεία προέρχεται ἢ ἐκ τῆς φυσικῆς θέσεως τῶν τόπων, ἢ ἐκ τῶν πρὸς τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων, ἢ ἐκ τῶν συμβάσεων, τῶν μετὰ τὸν κυρίων. ΓΛΚ. 639.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς θέσεως τῶν τόπων προερχομένων δουλειῶν.

522. Τὰ κατώτερα κτήματα ὑπόκεινται, ὡς πρὸς τὰ ἀνώτερα, εἰς τὸ νὰ δέχωνται τὰ ὕδατα, τὰ ὅποια ρέουσιν ἐκ τούτων φυσικῶς, καὶ χωρὶς τῆς ἀνθρωπίνης συνεργείας.

Ὁ κατώτερος κύριος δὲν δύναται νὰ ὑψώτῃ πρόχωμα, ἐμποδίζον τὴν ροὴν ταύτην.

Ὁ ἀνώτερος κύριος δὲν δύναται νὰ πράξῃ οὐδὲν ἐπιβαρῦνον τὴν δουλείαν τοῦ κατωτέρου κτήματος. ΓΛΚ. 640.

523. Ὁ ἔχων πηγὴν εἰς τὸ κτῆμά του δύναται νὰ κάμῃ ὅποιαν θέλει χρῆσιν αὐτῆς, φυλκτομένου ὅμως τοῦ δικαιώματος, τὸ ὅποιον ὁ κύριος τοῦ κατωτέρου κτήματος ἤθελεν ἀποκτήσῃ δυνάμει οἰουδήποτε δικαιογράφου, ἢ παραγραφῆς. ΓΛΚ. 641.

524. Ἡ παραγραφὴ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν δύναται ν' ἀποκτηθῇ, εἰμὴ δι' ἀδικικοῦ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη δια-

κατοχῆς, λογιζόμενα ἅρ' ἧς στιγμῆς ὁ κύριος τοῦ κατωτέρου κτήματος ἔκαμε καὶ ἐτελείωσεν ἔργα ὀρθά, προσδιορισμένα νὰ ἐυκολύνωσι τὴν κατωφέρειαν καὶ τὸν ροῦν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ κτῆμα του. ΓΛΚ. 642.

525. Ὁ κύριος τῆς πηγῆς δὲν δύναται νὰ παρεκτρέψῃ τὸν ροῦν της, ὅταν αὐτὴ προμηθεύῃ εἰς τοὺς κατοίκους μιᾶς κοινότητος, χωρίου ἢ προαστείου, τὸ ἀναγκαῖον εἰς αὐτοὺς ὕδωρ· ἀλλ' ἂν οἱ κάτοικοι δὲν ἀπέκτησαν, ἢ δὲν παρέγραψαν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ὁ κύριος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ἀποζημιώσιν, ἣτις προσδιορίζεται διὰ παραγματογνωμόνων. ΓΛΚ. 643.

526. Ὁ κύριος, παρὰ τὸ κτῆμα τοῦ ὁποίου ρεεῖ ὕδωρ τρέχον, ἄλλο παρὰ τὸ κατὰ τὸ ἄρθ. 423 ἀνῆκον εἰς τὸ δημόσιον, δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, ἐνῷ διαβαίνει, πρὸς ποτισμὸν τῶν ἀγρῶν του.

Ἐκεῖνος δέ, διὰ τοῦ ἀγροῦ τοῦ ὁποίου περᾷ τὸ ὕδωρ τοῦτο, δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον καιρὸν διαρρέει αὐτόθι· ἀλλ' ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ἀγρὸν του, ὀφείλει νὰ τὸ διευθύνῃ εἰς τὸν τακτικόν του ροῦν. ΓΛΚ. 644.

527. Ἄν ἐγερθῇ διαφορὰ μετὰξὺ τῶν κυρίων, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ ὕδατα ταῦτα δύνανται νὰ εἶναι ὠφέλιμα, τὰ δικαστήρια ἀποφασίζοντα χρεωστοῦσι νὰ συμβιβάζωσι τὸ συμφέρον τῆς γεωργίας μὲ τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν κυριότητα σέβας· καθ' ὅλας δὲ τὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ τηρῶνται οἱ περὶ τοῦ ροῦ καὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων μερικοὶ καὶ τοπικοὶ κανονισμοί, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, αἱ ἰδιαιτέρας συνήθειαι τοῦ τόπου, ὅπου ἡγέρθη ἡ διαφορὰ. ΓΛΚ. 645.

528. Πᾶς κύριος δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν γείτονά του εἰς τὴν ὁροθεσίαν τῶν συνεχομένων ἰδιοκτησιῶν των. Ἡ ὁροθεσία αὕτη γίνεται διὰ κοινῶν ἐξόδων. ΓΛΚ. 646.

529. Πᾶς κύριος δύναται νὰ περιφράξῃ τὸν ἀγρὸν του, τηρουμένης τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 563 ὡρισμένης ἐξαιρέσεως. ΓΛΚ. 647.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου συστημένων δουλειῶν.

530. Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου συστημέναι δουλεῖαι ἔχουν ἀντικεί-

μενον τὴν ὠφέλειαν τοῦ δημοσίου, ἢ τινὸς κοινότητος, ἢ τῶν ιδιωτῶν ΓΛΚ. 649.

531. Αἱ διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ δημοσίου, ἢ κοινότητος τινος συστημέναι δουλεῖαι, ἀφορῶσι τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τῶν ὁδῶν, ἢ ἄλλων δημοσίων, ἢ κοινωτικῶν ἔργων.

Πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς δουλείας προσδιορίζεται διὰ ἰδικιτέρων νόμων, ἢ κανονισμῶν. ΓΛΚ. 650.

532. Ὁ νόμος ὑποβάλλει τοὺς κυρίους εἰς διαφόρους ἀμοιβαίους ὑποχρεώσεις ἀνεξαρτήτως πάσης συμβάσεως

Μέρος τῶν ὑποχρεώσεων τούτων κανονίζεται ὑπὸ τῶν περὶ ἀγροτικῆς ἀστυνομίας νόμων.

Αἱ λοιπαὶ ἀφορῶσι τοὺς ὁμοτοίχους καὶ ὁμητάφρους, τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἔχει χώραν τὸ περὶ στηρίζεως δικκίωμα, τὴν εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονος ἄποψιν, τὸν σταλαγμὸν, καὶ τὸ δικκίωμα τῆς διόδου. ΓΛΚ. 651. 652

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τοῦ ὁμοτοίχου καὶ τῶν ὁμητάφρων.

533. Εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχὰς πᾶς τοῖχος, χρησιμεύων μέχρι τῆς κορυφῆς του ὡς χώρισμα κτιρίων, αὐλῶν, κηπῶν καὶ περιφραγμάτων τῶν ἀγρῶν, ὑποτίθεται κοινός, ἂν δὲν ὑπάρχῃ δικαιογραφον ἢ σημεῖον τι περὶ τοῦ ἐγκυρίου. ΓΛΚ. 653.

534. Ὑπάρχει σημεῖον, ὅτι ὁ τοῖχος δὲν εἶναι κοινός, ὅταν ἡ κορυφή του ἀφ' ἐνὸς μέρους μὲν εἶναι εὐθεῖα καὶ κλίθετος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μετώπου. ἀφ' ἑτέρου δὲ παρουσιάζῃ κεκλιμένον ἐπίπεδον· ὡσαύτως δὲ ὅταν τὸ ἐν μέρος μόνον ἔχῃ ἢ προστέγασμα, ἢ κορωνίδας. ἢ ἐξέχοντας λίθους, οἱ ὅποιοι ἐτέθησαν, ὅτε κατασκευάσθη ὁ τοῖχος.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τεκμαίρεται, ὅτι ὁ τοῖχος ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κύριον τοῦ μέρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ὑδρορροή, ἢ αἱ κορωνίδες, ἢ οἱ ἐξέχοντες λίθοι. ΓΛΚ. 654.

535. Αἱ ἐπισκευαὶ καὶ ἀνοικοδομήσεις τοῦ ὁμοτοίχου εἶναι εἰς βῆρος ὧλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔχουσι δικκίωμα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναλόγως τοῦ δικκιώματος ἐκάστου. ΓΛΚ. 655.

536. Μολοντοῦτο πᾶς συγκύριος ὁμοτοίχου τινὸς δύναται νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὰ ἐξοδα τῶν ἐπισκευῶν καὶ ἀνοικοδομήσεων, παραιτούμενος τοῦ ἐπὶ τοῦ ὁμοτοίχου δικαιώματος του, ἐκτὸς ἂν ὁ ὁμοτοίχος ὑποστηρίξῃ κτίριον, ἀνήκον εἰς αὐτόν. ΓΛΚ. 656.

537. Πᾶς συγκύριος δύναται νὰ κτίσῃ στηρίζων τὴν οἰκοδομὴν εἰς ὁμότοιχον, καὶ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς αὐτὴν μεσόδμους, δοκοὺς καὶ δοκίδας.

Αἱ μεσόδμοι δύνανται νὰ ἐμπηχθῶσι τοῦλάχιστον ὡτῶ οὐγγίας εἰς τὸ πᾶχος τοῦ τοίχου, καὶ οἱ δοκοὶ καὶ αἱ δοκίδες εἰς οὐγγίας. ΓΛΚ. 657.

538. Πᾶς συγκύριος δύναται νὰ ὑψώσῃ τὸν ὁμότοιχον, ἀλλὰ εἶναι εἰς βάρος αὐτοῦ τὰ ἐξοδα τοῦ ὑψώματος, αἱ διατηρητικαὶ ἐπισκευαὶ ἐπάνω τοῦ ὕψους τοῦ ὁμοτοίχου, καὶ περιπλέον ἢ ἀποζημιώσεις διὰ τὸ μείζον βάρος κατὰ λόγον τοῦ ὑψώματος καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. ΓΛΚ. 658.

539. Ἄν ὁ ὁμοτοίχος δὲν εἶναι εἰς κατὰστασιν νὰ βαστάσῃ τὸ ὕψωμα, ὁ θέλων νὰ ὑψώσῃ ὀφείλει νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ ὁλοκληρῶς δι' ἐξόδων του, καὶ ἡ αὐξήσις τοῦ πάρχους πρέπει νὰ ληφθῇ ἀπὸ τὸ μέρος του. ΓΛΚ. 659.

540. Ὁ γείτων, ὅστις δὲν συνεισέφερεν εἰς τὸ ὕψωμα, δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὁμοτοιχίαν πληρῶνων τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων, καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἡμίσεος τοῦ γηπέδου, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ μείζον πᾶχος, ἂν ἔλαβε τοῦτο χῶραν. ΓΛΚ. 660.

541. Πᾶς κύριος κτηματος συνεχοῦς μὲ τοίχον, δύναται ὡσαύτως νὰ τὸν καταστήσῃ κοινὸν καθ' ὁλοκληρίαν, ἢ ἐν μέρει, πληρῶνων εἰς τὸν κύριον τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας του, ἢ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τοῦ μέρους, τὸ ὅποιον θέλει νὰ καταστήσῃ κοινόν, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ τοίχος ἀνεγείρεται. ΓΛΚ. 661.

542. Ὁ εἰς τῶν γειτόνων δὲν δύναται νὰ κάμῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ὁμοτοίχου κανὲν κοίλωμα, μήτε νὰ προσαρμόσῃ, ἢ στηρίξῃ εἰς αὐτὸν νέον ἔργον ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἄλλου· ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως, ἢ ὑπόθεσις δικάζεταί παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. ΓΛΚ. 662.

543. Ἐκαστος δύναται νὰ ἀναγκάσῃ τὸν γείτονά του νὰ

συνεισφέρειν εἰς τὰ ἐξοδα τῶν κατασκευῶν καὶ ἐπισκευῶν τῶν τοίχων, οἱ ὅποιοι χωρίζουσι τὰς εἰς τὴν πόλιν, ἢ τὰ προάστεια κειμένους οἰκίας των, κύλας, ἢ κήπους. Τὸ ὕψος τούτων προσδιορίζεται κατὰ τοὺς ἰδιαιτέρους κανονισμούς, ἢ κατὰ τὰς σταθερῶς τηρηθείσας συνηθείας· ἐν ἐλλείψει δὲ συνηθειῶν καὶ κανονισμῶν, πᾶς διαχωριστικὸς τοῖχος, ὅστις εἰς τὸ μέλλον θέλει κατασκευασθῇ ἢ ἀνοικοδομηθῇ, πρέπει νὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον ὀκτὼ ποδῶν ὕψος, συμπεριλαμβανομένης τῆς κορωνίδος εἰς τε τὰς πόλεις καὶ τὰ προάστεια. ΓλΚ. 663.

544. Ὅταν τὰ διέφορα πατώματα οἰκίας τινὸς ἀνήκωσιν εἰς διαφόρους κυρίους, ἂν τὰ δικαιόγραφα τῆς κυριότητος δὲν προσδιορίζωσι τὸν τρόπον τῶν ἐπισκευῶν καὶ ἀνοικοδομῶν, πρέπει αὗται νὰ γίνωνται ὡς ἐφεξῆς.

Οἱ μεγάλοι τοῖχοι καὶ αἱ στέγαι εἶναι εἰς βάρος ὅλων τῶν κυρίων, συνεισφέροντος ἐκάστου ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ πατώματος του.

Ὁ κύριος ἐκάστου πατώματος κάμνει τὸ σάνιδωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ, ὡς εὑρίσκεται κατεσκευασμένον ἢ ἐπὶ θολῶν ἢ ἐπὶ δοκῶν.

Ὁ κύριος τοῦ πρώτου πατώματος κάμνει τὴν εἰς αὐτὸ φέρουσαν κλίμακα· ὁ δὲ τοῦ δευτέρου κατασκευάζει τὴν κλίμακα, ἥτις φέρει ἀπὸ τοῦ πρώτου πατώματος εἰς τὸ δεύτερον, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. ΓλΚ. 664.

545. Ὅταν ἀνοικοδομηθῇ ὁμότοιχος τις, ἢ οἰκία, αἱ ἐνεργητικαὶ καὶ παθητικαὶ δουλεῖαι, ἂν ἡ ἀνοικοδόμησις προηγήθῃ τῆς ππραγραφῆς, δικτηροῦνται καὶ ὡς πρὸς τὸν νέον τοῖχον, ἢ τὴν νέαν οἰκίαν, χωρὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπιβαρύνωνται ἐτι μᾶλλον.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις ὅμως, περὶ ὧν προνοεῖ ἡ ΑΒ' Πρᾶξις τοῦ Β' Κοινοβουλίου, ὡς πρὸς τὰ κτίρια τῆς πόλεως Κερκύρας ἐπιτρέπεται ἡ ἀφαίρεσις τῶν δουλειῶν τούτων· ἀλλὰ ὁ ἀπκλαττόμενος ἐξ αὐτῶν ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν γείτονά του διὰ τὸ γήπεδον, ἢ διὰ τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον οὗτος χάνει. ΓλΚ. 665.

546. Ὅλα αἱ μεταξὺ δύο ἀγρῶν τάφροι τεκμαίρονται κοι-

ναι, ἂν δὲν ὑπάρχῃ δικαιογράφον, ἢ σημεῖον περὶ τοῦ ἐναντίου. ΓΛΚ. 666.

547. Ὑπάρχει σημεῖον, ὅτι ἡ τάφος δὲν εἶναι κοινή, ὅταν τὸ χῶμα εὐρίσκηται ἐρριμμένον ἐξ ἑνὸς μόνου μέρους τῆς τάφου. ΓΛΚ. 667.

548. Ἡ τάφος θεωρεῖται ὡς ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς ἐκεῖνον, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ ἐρριμμένον χῶμα.

Ἐν ἐλλείψει τοῦ χῶματος τούτου, ἡ τάφος ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ κατωτέρου κτήματος. ΓΛΚ. 668.

549. Ἡ ὁμοτάφος πρέπει νὰ διατηρῇται μὲ ἐξοδα κοινά. ΓΛΚ. 669.

550. Πᾶσα φράκτη, ἡ λιθεία, διαχωρίζουσα ὑποστατικὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, νομίζεται κοινή, ἂν δὲν ὑπάρχῃ δικαιογράφον ἢ διακατοχὴ περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὅταν ὁμως τὰ διαχωρίζόμενα διὰ τῆς φράκτης ἢ τῆς λιθείας κτήματα εἶναι διαφόρου εἶδους, καὶ δὲν ὑπάρχῃ δικαιογράφον ἢ διακατοχὴ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἡ φράκτη, ἡ ἢ λιθεία νομίζεται ὡς ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κύριον, τοῦ ὁποίου τὸ κτήμα μόνον ἔχει ἀνάγκην περιφράξεως, καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει φανερόν συμφέρον νὰ τὸ κρατῇ περιεκλεισμένον. ΓΛΚ. 670.

551. Δὲν συγχωροῦνται αἱ φυτεutaὶ φράκται, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ποδῶν ἀπὸ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς τῶν δύο ἀγρῶν, ἂν ὑπάρχῃ τάφος, ἑνὸς δὲ καὶ ἡμίσεος ἂν δὲν ὑπάρχῃ· οὐδ' ἐπιτρέπεται νὰ φυτεύωνται ὑψηλόκορμα δένδρα, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν δέκα ποδῶν ἀπὸ τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς τῶν δύο ἀγρῶν, τηρουμένων δὲ τῶν κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ μέλλον τυχὸν γένωσι πρὸς τοῦτο δι' ἐκάστην νῆσον.

Δύνανται ὁμως ν' ἀνεγερθῶσι λιθεῖαι ἢ τοῖχοι, χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ εἰρημέναι ἀποστάσεις, ἂν στηρίζωνται ἐπὶ τοῦ ἰδίου γηπέδου. ΓΛΚ. 671.

552. Ὁ γείτων δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν εἰς ἀπόστασιν μικροτέρην φυτευθέντων δένδρων καὶ τῶν φυτευτῶν φρακτῶν.

Ἐκεῖνος δέ, ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ ὁποίου εἰσχωροῦν οἱ κλάδοι

τῶν δένδρων τοῦ γείτονος, δύναται νὰ ἀναγκάσῃ τοῦτον νὰ τοὺς κόψῃ.

Ἐὰν δὲ αἱ ρίζαι εἰσχωρῶσιν εἰς τὸν ἀγρόν του, δύναται ὁ ἴδιος νὰ τὰς κόψῃ. (*) ΓΛΚ. 672.

553. Τὰ εὐρίσκόμενα εἰς τὴν κοινὴν φράκτην δένδρα εἶναι κοινά, ὡς καὶ αἱ φράκται αὐταί, δύνανται δὲ αὐτὰ νὰ ἐκκοπῶσι κατ' αἵτησιν οἰουδήποτε τῶν κυρίων. ΓΛΚ. 673.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ τῶν διαμέσων ἔργων, τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τινὰς κατασκευάς.

554. Ὅστις σκάπτει φρέαρ ἢ ἀπόπκτον πλησίον ἐνὸς τοῖχου κοινοῦ ἢ μὴ, καὶ ὅστις θέλει νὰ κατασκευάσῃ αὐτόθι κάμινον ἢ ἐστίαν, σιδηρεῖον, κλίβανον ἢ ὑπόνομον, ἢ νὰ στηρίξῃ σταῦλον, ἢ νὰ ἐπιθέσῃ εἰς τὸν τοῖχον τῷτον ἀπιθήκην ἄλλαν, ἢ σωροῦ ἀνθρωπικῶν υλῶν, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ ἄδειαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἣ ὁποία προηγουμένως προσδιορίζει τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἔργα, διὰ νὰ μὴ προξηνηθῇ βλάβη εἰς τὸν γείτονα. ΓΛΚ. 674.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονος ἀπόψεως.

555. Ὁ εἰς τῶν γειτόνων δὲν δύναται ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἄλλου νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸν ὁμότοιχον κανὲν περάθυ-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

552. Ὁ γείτων δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐκρίζωσιν τῶν εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν φυτευθέντων δένδρων καὶ τῶν φυτευτῶν ὄσπρων.

Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ἀγρόν τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται εἰσχωρημένοι, ἢ ἤθελον εἰσχωρήσει οἱ κλάδοι τῶν δένδρων τοῦ γείτονος, δύναται νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἄλλον νὰ τοὺς κόψῃ.

Ἐὰν δὲ αἱ ρίζαι εὐρίσκωνται εἰσχωρημέναι, ἢ ἤθελον εἰσχωρήσει εἰς τὸν ἀγρόν του, δύναται νὰ τὰς κόψῃ ὁ ἴδιος.

ρον, ἢ οἰονδήποτε ἀνοιγμᾶ, οὐδ' ἂν εἶναι μὲ ὕλον ἀκίνητον. ΓΛΚ. 675.

556. Ὁ κύριος τοῖχου μὴ κοινοῦ, συνεχοῦς μὲ ἀλλότριον κτῆμα, δύναται νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον φεγγίτας ἢ παράθυρα μὲ σιδηρᾶς κιγκλίδας καὶ μὲ ἀκινήτους ὑάλους. Τοῦτο ὁμῶς δὲν φέρει καμμίαν δουλείαν πρὸς βλάβην τοῦ γείτονος, ὅστις δύναται νὰ τὰ κλείσῃ στηρίζων εἰς τὸν τοῖχον τὸ κτίριόν του κατὰ τὰ ἄρθρα 540 καὶ 541.

Τὰ παράθυρα ταῦτα πρέπει νὰ ἔχωσι σιδηρᾶς κιγκλίδας, τῶν ἐποίων τὰ ἀνοιγμᾶτα θέλουν ἔχει τρεῖς δακτύλους καὶ ὀκτὼ γραμμὰς τὸ πολὺ, καὶ πλαίσιον μὲ ἀκινήτους ὑάλους. ΓΛΚ. 676.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 673 (1895). Ὑπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 533 Ἰον. Κ. «εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς, πᾶς τοῖχος χρησιμεύων μέχρι τῆς κορυφῆς του ὡς χώρισμα κτιρίων, αὐλῶν, κήπου καὶ περιφραγμάτων τῶν ἀγρῶν ὑποτίθεται κοινός, ἂν δὲν ὑπάρχῃ δικαιογράφων ἢ σημειῶν τι περὶ τοῦ ἐναντίου». ἄρθ. 537 ὁρίζοντος «πᾶς συγκύριος δύναται νὰ κτίσῃ στηρίζων τὴν οἰκοδομήν εἰς ὁμότοιχον, καὶ νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν μεσοδόμους δοκοὺς καὶ δοκίδας», καὶ ἄρθρ. 555 καθ' ὃ «ὁ εἰς τῶν γειτόνων δὲν δύναται ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἄλλου νὰ καταρκευάσῃ εἰς τὸν ὁμότοιχον κανὲν παράθυρον ἢ οἰονδήποτε ἀνοιγμᾶ οὐδ' ἂν ᾔναι μὲ ὕλον ἀκίνητον», σαφῶς προκύπτει ὅτι ἐπὶ ὁμοτοίχου ὅχι μόνον παράθυρα δὲν δύναται τις νὰ ἀνοίξῃ, παρὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ συγκυρίου τοῦ ὁμοτοίχου, ἀλλ' οὔτε δουλείαν νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀποκτηθεῖσαν διὰ παραγραφῆς, εἰς ἡνέωξε τοιαῦτα παρὰ τὸν νόμον καὶ παρὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ συγκυρίου (Duranton t. 5 p. 335, Pandectes Françaises t. 5 σελ. 468. Aubry et Rau τομ. 2 σελ. 419, 430 καὶ 2067 Ἰον. Κ.), καθ' ὅσον ὁ τοῦ μεσοτοίχου συγκύριος χωρὶς νὰ περιορίζηται ἀπὸ προθεσμίαν τινὰ δύναται νὰ κτίσῃ παρακειμένως, ν' ἀκκουμβήσῃ ἐπὶ μεσοτοίχου καὶ συνεπῶς νὰ κλείσῃ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ἀνοιγθέντα παρὰ τοῦ ἐτέρου συγκυρίου παράθυρα, αἱ ἀρχαὶ δ' αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν ὁ τοιοῦτος τοῖχος δὲν εἶναι κοινός, καθ' ὅσον κατ' ἄρθρ. 557 Ἰον. Κ., ὁ κύριος τοῖχου μὴ κοινοῦ συνεχοῦς μὲ ἀλλότριον κτῆμα, δύναται νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον φεγγίτας ἢ παράθυρα μὲ σιδηρᾶς κιγκλίδας καὶ μὲ ἀκινήτους ὑάλους τοῦτο ὁμῶς δὲν φέρει καμμίαν δουλείαν πρὸς βλάβην τοῦ γείτονος, ὅστις δύναται νὰ τὰ κλείσῃ στηρίζων εἰς τὸν τοῖχον τὸ κτίριόν του κατ' ἄρθρ. 540 καὶ 541, καθ' ὃ καθιστᾷ τὸν μὴ κοινὸν τοῖχον ὁμότοιχον διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἡμίσεος τῶν ἐξόδων καὶ τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ μείζον πάχος, ἂν ἔλαβε τοῦτο χωρὶς καὶ ἐπομένως ἀποῦ ἀφ' ἐνὸς ὁ γείτων δὲν περιορίζεται ὑπὸ προ-

θεσμίας τινός ὅπως καταστήτῃ τὸν μὴ κοινὸν τοῖχον ὁμότοιχον, δύναται ὅσον χρονικὸν διάστημα καὶ ἂν παρῇλθεν ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ, συμμορφούμενος πρὸς ἄρθρ. 540 καὶ 541 Ἰον. Κ., νὰ καταστήσῃ τὸν τοιοῦτον τοῖχον ὁμότοιχον καὶ συνεπῶς νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ περὶ μεστοιχίας διατάξεις Ἰον. Κ. (Aubry et Rau t. 2 σελ. 432 καὶ 2067 Ἰον. Κ. ἀντιστοιχοῦν πρὸς 2232 Γ. Κώδ. Duranton t. 5 n. 335). Καὶ νὰ μὲν κατὰ τοὺς σχολιαστὰς Γλ. Κώδ. εἰς τὸν μὴ κοινὸν τοῖχον ὑπῆρχον παράθυρα ἀνοιγμένα πρὸ 30 ἐτῶν, ὁ γείτων, καὶ ἂν θέλῃ νὰ καταστήσῃ τὸν τοῖχον αὐτοῦ κοινόν, ὀφείλει νὰ σεβασθῇ τὰ ἐκ τῆς παραγραφῆς ἀποκτηθέντα δικαιώματα τοῦ ἔχειν παράθυρα, ἀλλ' ἡ τοιαύτη θεωρία, ἣτις ἐστὶν ὀρθή κατὰ Γλ. Κώδ. παρ' ἡμῖν δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἔνεκεν ἄρθρ. 556 Ἰον. Κ. ἡ ἀνοιξὶς παρθύρων ἐπὶ τοῦ μὴ κοινοῦ τοίχου δὲν φέρει καμμίαν δουλείαν πρὸς βλάβην τοῦ γείτονος, ὅστις δύναται νὰ τὰ κλείσῃ» κλπ., ὅπερ ἐλλεῖπει ἀπὸ τοῦ ἀντιστοιχοῦν 676 ἄρθρ. Γλ. Κ., ἡ δὲ ἐλλείψις τῆς διατάξεως ταύτης τῆς μὴ ἀπαγορευούσης τὴν ἀπόκτησιν τῆς δουλείας, δίδει χώραν εἰς ἀπόκτησιν αὐτῆς ἅμα ἐπιτρέψωσιν οἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενοι ὅροι τοῦ νόμου. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ παραδεχθῇ ὅτι καὶ μετὰ τὴν διάταξιν ἄρθρ. 556 Ἰον. Κ. τὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν ἀπόκτησιν τῆς δουλείας, δύναται νὰ ἀποκτηθῇ αὕτη εἰάν τὰ ἐπὶ τοῦ μὴ κοινοῦ τοίχου ὑπάρχοντα παράθυρα δὲν ἐγένοντο καθ' ὃ ὁ νόμος ἐπιτρέπει, ὅποτε καὶ μόνον δὲν ἐπιτρέπεται ἀποκτήσις δουλείας, ἀλλὰ παρὰ τὸν νόμον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποκτήσεως δουλείας ἀπόψεως.

557. Τὰ παράθυρα ταῦτα, ἡ οἱ φεγγίται δὲν δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσιν εἰς μικρότερον ὀκτῶ ποδῶν ὕψος ὑπεράνω τοῦ σκηνιδώματος, ἢ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου, τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ φωτισθῇ, ἂν τοῦτο εἴναι χαμόγειον, καὶ ἐξ ποδῶν ὑπεράνω τοῦ σκηνιδώματος, ἂν εἴναι εἰς τὰ ἀνώτερα κατώματα. ΓλΚ. 677.

558. Δὲν δύνανται ν' ἀνοιχθῶσιν ἀπόψεις εὐθεΐαι, ἢ ἀποπτικὰ παράθυρα, οὔτε ἐξῶσται, ἢ ἄλλαι παρόμοιαι προβολαὶ ἐπὶ τοῦ κλεισμένου ἢ ἀκλείστου γειτονικοῦ κτήματος, ἂν μετὰ τοῦ εἰρημένου κτήματος καὶ τοῦ τοίχου, ὅπου γίνονται τὰ ἀναφερόμενα ἔργα, δὲν ὑπάρχῃ ἡ τῶν ἐξ ποδῶν ἀπόστασις. ΓλΚ. 678.

559. Δὲν δύνανται ν' ἀνοιχθῶσι παράπλευροι ἢ πλάγιαι ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δύο ποδῶν. ΓλΚ. 679.

560. Ἡ ἀπόστασις, περὶ ἧς ἐγίνε λόγος εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, μετρεῖται ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσώπου τοῦ

τοίχου, ὅπου γίνεται τὸ ἀνοιγμα· καὶ ἂν εἶναι ἐξῶσται, ἢ ἄλλαι παρόμοιαι προβολαί, ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς γραμμῆς μέχρι τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς τῶν δύο κτημάτων. ΓΛΚ. 680.

561. Ἄν, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 558 καὶ 559 διαλαμβανομένας περιπτώσεις, μεταξὺ τοῦ τοίχου, ὅπου γίνεται τὸ ἀνοιγμα, καὶ τοῦ κλεισμένου ἢ ἀκλείστου γειτονικοῦ κτήματος, ὑπάρχῃ δημοσίᾳ ὁδός, αἱ εὐθεῖαι ἢ πλάγιοι ἀπόψεις δύνανται νὰ ἀνοιχθῶσιν ὡπωδῆποτε, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχωσιν αἱ ὠρισμένοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἄρθρων ἀποστάσεις.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τοῦ σταλαγμοῦ.

562. Πᾶς κύριος πρέπει νὰ κτίζει τὰς στέγας εἰς τρόπον, ὥστε τὰ βρόχινα ὕδατα νὰ ἀπορρέωσιν εἰς τὸν τόπον του, ἢ εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Αὐτὸς δὲν δύναται νὰ τὰ κάμῃ νὰ πίπτουν εἰς τὸ γειτονικὸν κτήμα, ἐκτὸς ἂν ἐυσυστήθῃ ἐπὶ τούτου δουλεία. ΓΛΚ. 681.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς διόδου.

563. Ὁ κύριος, τοῦ ὁποίου οἱ ἄγροι εἶναι περικεκλεισμένοι πανταχόθεν, καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ἔξοδον εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν, δύναται νὰ αἰτήσῃ διόδον διὰ τῶν γειτονικῶν ἀγρῶν πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἰδικῶν του, ἐπὶ ὑποχρεώσει προηγουμένης ἀποζημιώσεως, ἀναλόγου μὲ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ἡ διόδος αὕτη δύναται νὰ προσενήσῃ.

Ἡ εἰρημένη διόδος δὲν ἔχει πλέον χώραν, ὅταν ὁ κύριος τοῦ κεκλεισμένου ἀγροῦ, ἢ οἱ κληρονόμοι του, ἢ οἱ δικαιοδόχοι του. ἀποκτήσωσιν ἄλλαν συνορεύοντα μὲ ἐκεῖνον, καὶ ἔχοντα ἔξοδον εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. ΓΛΚ. 682.

564. Ἡ διόδος πρέπει νὰ λαμβάνηται ἐν γένει εἰς τὸ μέρος, ὅθεν τὸ πέρασμα εἶναι συντομώτερον ἀπὸ τὸν κλεισμένον ἀγρὸν εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. ΓΛΚ. 683

565. Μολοντοῦτο, ἡ διόδος πρέπει νὰ προσδιορισθῇ εἰς τὸ

μέρος τὸ ὀλιγώτερον ἐπιζήμιον εἰς ἐκεῖνον, ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ ὁποίου παρὰχωρεῖται. ΓλΚ. 684.

566. Ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή, κατὰ τὴν διαλαμβα-
νομένην εἰς τὸ ἄρθρον 563 περίπτωσιν, ὑπόκειται εἰς παρὰ-
γραφὴν, τὸ δὲ δικαίωμα τῆς διόδου ἐξαιρουμένη, καὶ ἂν ἡ περὶ
ἀποζημιώσεως ἀγωγή δὲν εἴναι πλέον παρὰδεκτή. ΓλΚ. 685.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν δι' ἀνθρωπίνης πράξεως συστημένων δουλειῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

*Περὶ τῶν διαφόρων δουλειῶν, τῶν δυναμένων νὰ συστηθῶσιν
ἐπὶ τῶν κτημάτων.*

567. Συγχωρεῖται εἰς τοὺς κυρίους νὰ συστήσωσιν ἢ ἐπὶ τῶν
κτημάτων των, ἢ πρὸς ὄφελος αὐτῶν, οἷονδ' ἂν ποτε δουλείαν,
ἂν ὁμως αὕτη ἐπιβληθῇ εἰς κτῆμά τι, καὶ πρὸς χρῆσιν κτη-
ματος τινος, καὶ ὅχι εἰς πρόσωπον, οὔτε πρὸς ὄφελος προσώ-
που, καὶ προσέτι ἂν τοιαύτη δουλεία δὲν ἐναντιοῦται παντελῶς
εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Τὸ κατὰστατικὸν τῆς δουλείας δικαιογράφον κηνοῖζει τὴν
ἐνέργειαν καὶ ἐκτασίν της. Ἐλλείποντος δὲ τοῦ δικαιογράφου
ισχύουσιν αἱ ἐξῆς διατάξεις. ΓλΚ. 686.

568. Αἱ δουλεῖαι συσταίνονται πρὸς χρῆσιν τῶν κτιρίων,
ἢ τῶν γηπέδων.

Αἱ πρῶται καλοῦνται ἀστικάι, εἴτε εἰς τὴν πόλιν εἴτε εἰς
τὴν ἐξοχὴν κείνται τὰ κτίρια, εἰς τὰ ὅποια ἀνήκουσιν.

Αἱ δεύτεραι καλοῦνται ἀγροτικάι. ΓλΚ. 687.

569. Αἱ δουλεῖαι εἶναι συνεχεῖς, ἢ διαλείπουσαι.

Συνεχεῖς δουλεῖαι καλοῦνται ἐκεῖναι, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις
εἶναι, ἢ δύναται νὰ εἴναι συνεχὴς, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται πρᾶ-
ξις τις παροῦσα τοῦ ἀνθρώπου· τοιαῦται εἶναι τὰ ὑδραγωγεία,
οἱ σταλαχμοί, αἱ ἀπόψεις, καὶ ἄλλαι παρόμοιαι.

Αἱ διαλείπουσαι δουλεῖαι εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὅποια εἰς
χρεὶν παρούσης τινὸς πράξεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ νὰ ἐνεργη-

θῶσι· τοιαῦται εἶναι αἱ τῆς διόδου, τῆς ἐντλήσεως, τῆς βοσκῆς, καὶ ἄλλαι παρόμοιαι.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή ἀντικείμενον ἔχει τὴν παῦσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος διαταράξεως τῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου οἰονεὶ νομῆς δουλείας διόδου διὰ τοῦ ἐν ταύτῃ κτήματος.

Ἐπειδὴ ἀπαίτουμένης διὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς δουλείας διόδου ἐνεργείας ἀνθρώπου, αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρ. 569 § 3 Ἰον. Κωδ. εἶναι οὐχὶ συνεχῆς ἀλλὰ διαλείπουσα, ὡς τοιαύτη δὲ κατὰ τὸ 572 αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἀποκτηθῇ διὰ παραγραφῆς, ἀλλὰ μόνον διὰ τίτλου.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις ἄρθρ. 618 § 5 καὶ 629—632 Ἑλλ. Πολ. Δικ. ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ἐπεξετάθη εἰς τὸ πρῶτον Ἰόνιον Κράτος διὰ τοῦ ΡΝ νόμου τοῦ καταργήσαντος οἰασδῆποτε προγε·εστέρας ἀντικειμένους εἰς ταύτας, κανονίζουσαι τὴν διαδικασίαν τῶν περὶ διακατοχῆς δικῶν καὶ τὸν χρόνον ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἐγερθῶσιν αἱ περὶ τούτων ἀγωγαὶ προϋπόθεσιν ἔχουσι τὴν ὑπαρξίν νόμου οὐσιαστικοῦ, καθορίζοντες ταύτην ὡς θεσμὸν δικαστικῶς προστατεύσιμον.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν ἡ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου νομικὴ νομῆ, ἥτοι ἡ ψυχῇ δεσπόζοντος κατοχῇ, ὑπὲρ ἧς καθ' αὐτὸ παρέχεται ἡ χρῆσις τῶν παραγγελμάτων εἶναι διάφορος τῆς διακατοχῆς τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, ἐξ οὗ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ Ἰονίου ἐλήφθησαν, καθόσον κατὰ τὴν ἔννοιαν τούτων, πλὴν ἐξαιρέσεων τινῶν, προστατεύεται αὕτη δι' ἀγωγῶν μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει τὰ στοιχεῖα πρὸς κτῆσιν κυριότητος διὰ παραγραφῆς (Baudry Lacantinnerie τομ. 3, No 1684. Aubry et Rau § 187 2ον. Dalloz action possessoire No 172 καὶ ἐπ.), ἔνεκα τούτων δὲ οἱ περὶ αὐτῆς ὁρισμοὶ τῶν περιλαμβανόντων ἐν τοῖς σχετικοῖς περὶ παραγραφῆς τίτλοις ἀμφοτέρων, καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 2063 Ἰον. Κωδ. πρὸς ταύτην ἀπαιτεῖται διακατοχὴ συνεχῆς, ἀδιάκοπος, εἰρηνικῇ, δημόσια, ἀναμφίβολος καὶ ἐπὶ λόγῳ κυριότητος, κατὰ δὲ τὸ 2066 αἱ ἀπλῶς δυνητικά καὶ αἱ κατ' ἀνοχὴν μόνον γινόμεναι πράξεις δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν οὔτε διακατοχὴν οὔτε παραγραφὴν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ Δικαίου καθ' ἣν ὑπαρξὶς νομῆς εἶναι ἀδύνατος μόνον ὅταν ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἀντιστοίχου ταύτῃ δικαιώματος κυριότητος δουλείας) εἶναι κατὰ νόμον ἀπολύτως τοιαύτη (οἶον ἐπὶ τῶν ἐκτὸς συναλλαγῆς πραγμάτων), θὰ εἶπετο μὲν τῶντι ἐν γένει ὅτι ἡ ἤδη μνησθεῖσα διάταξις τοῦ Κώδικος, καθ' ἣν δουλεία διαλείπουσα δὲν ἀποκτᾶται διὰ παραγραφῆς, ὡς ὥρῳσα εἰς τὸν τρόπον τῆς κτήσεως τοῦ δικαιώματος καὶ ἔνεκα τούτου ἀναγράφουσα οὐχὶ ἀπόλυτον ἀλλὰ σχετικὴν ἀπαγόρευσιν, δὲν ἀποκλείει τὴν κτῆσιν οἶονεὶ νομῆς τούτου ὡς ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2252 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος (Ἰονίου 2085) περὶ μὴ ἐνεργείας τῆς παραγραφῆς κατὰ τῶν ἀνηλίκων δὲν κωλύει τὴν ἀπόκτησιν νομῆς ἐπὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν (Dalloz αὐτόθι No 353 καὶ 354), ἀλλ' ἀφοῦ ἐν προκειμένῳ δι-

καιολογία τῆς ὡς εἴρηται: ἀπαγορεύσεως τῆς διὰ παραγραφῆς κτήσεως τοιαύτης δουλείας εἶναι ἡ μνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 2066, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἀπλῶς δυνατικαί. οἷον ἡ μὴ ἀνύψωσις ἐπὶ ἰδίου εὐάρου, καὶ αἱ κατ' ἀνοχὴν γινόμεναι πράξεις, ὡς τὸ ἥδη ἀξιούμενον δικαίωμα διόδου διὰ τοῦ κτήματος τοῦ ἐκκαλοῦντος, δὲν ἀποτελοῦσι πράξεις νομῆς καὶ τοῦτο, διότι χάριν καλῆς γειτονείας τῶν ἰδιοκτητῶν παρακειμένων κτημάτων καὶ πρὸς ἀποτροπὴν καθημερινῶν μεταξὺ αὐτῶν διενέσεων, ἐναντίον τῶν σχετικῶν ὁρισμῶν τοῦ Ρωμ. Νόμου (N. 10 (8. 5) Πανδ.) καθιεροῦται ὑπὸ τῶν μνησθέντων Κωδίκων τεκμήριον, ὅτι τοιαύτη διάβασις κατ' ἀνοχὴν τοῦ κυρίου γίνεται (Demolombe XII No 943 καὶ ἐπομ. Baudry Lacantinnerie αὐτόθι: No 1619. Aubry. et Rau αὐτόθι: Dalloz αὐτόθι No 201 καὶ ἐπ.), ἀκολουθεῖ ὅτι ἐν ἑλλείψει τίτλου δὲν δύναται ν' ἀξιωθῇ ἡ ὑπαρξίς οἷονε νομῆς δουλείας διόδου.

570. Αἱ δουλεῖαι εἶναι καταφανεῖς, ἢ μὴ καταφανεῖς. ΓλΚ. 688.

Αἱ καταφανεῖς δουλεῖαι εἶναι ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἀναδεικνύουσιν ἔργα ἐξωτερικά, ὡς θύρα τις, πκράθυρον, ἡ ὕδραγωγεῖον.

Αἱ μὴ καταφανεῖς δουλεῖαι εἶναι αἱ μὴ ἔχουσαι οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον τῆς ὑπάρξεώς των, ὡς ἡ ἀπχόρευσις τοῦ οἴκοδομεῖν ἐπὶ τινος κτήματος, ἡ τοῦ μὴ οἰκοδομεῖν ὑπεράνω προσδιωρισμένου ὕψους. ΓλΚ. 689.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Πῶς συσταίνονται αἱ δουλεῖαι.

571. Αἱ συνεχεῖς καὶ καταφανεῖς δουλεῖαι ἀποκτῶνται διὰ δικαιογράφου, ἢ διὰ τριακονταετοῦς δικακτοχῆς. ΓλΚ. 690.

572. Αἱ συνεχεῖς καὶ μὴ καταφανεῖς δουλεῖαι, καὶ αἱ δικλείπουσαι καταφανεῖς ἢ μὴ, συσταίνονται μόνον διὰ δικαιογράφου.

Ἡ δικακτοχὴ, καίτοι ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου, δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς σύστασιν των, ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου δὲν βλέπονται ὅσαι δουλεῖαι τοιαύτης φύσεως ἀπεκτῆθησαν πρὸ τοῦ πκρόντος κώδικος, καθ' ἃς περιπτώσεις ἐδύναντο ν' ἀποκτηθῶσι διὰ τῆς δικακτοχῆς. ΓλΚ. 691.

ΑΠ. 148 (1890). Αἱ διαλείπουσαι δουλεῖαι καταφανεῖς ἢ μὴ συσταί-

νονται μόνον διὰ δικαιογράφου, ἡ δὲ διακατοχὴ καίτοι ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς σύστασιν των· κατὰ δὲ τὸν Ἴον. Κ. μεταξὺ τῶν διαλειπουσῶν δουλειῶν καταλέγεται καὶ ἡ τῆς διόδου.

573. Ὁ γενομενος παρὰ τοῦ πρώτου κυρίου προσδιορισμὸς δύο κτημάτων ὡς πρὸς τὰς συνεχεῖς καὶ καταφανεῖς δουλείας, ἰσχύει ὡς δικαιογραφχον. ΓΛΚ. 692.

574. Ὑπάρχει προσδιορισμὸς τοῦ πρώτου κυρίου, ὅταν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὰ δύο ἐπὶ τοῦ παρόντος χωρισμένα κτήματα ἀνῆκον εἰς τὸν αὐτὸν κύριον, καὶ ὅτι παρ' αὐτοῦ τὰ πράγματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κατάστασιν, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ δουλεία. ΓΛΚ. 693.

575. Ἄν ὁ κύριος δύο κτημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει σημεῖόν τι καταφανὲς δουλείας, διαθέσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν, χωρὶς νὰ περιέχῃ τὸ συμβόλαιον καμμίαν συμφωνίαν ὡς πρὸς τὴν δουλείαν, αὕτη ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς, πρὸς ὄφελος ἢ βάρος τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος κτήματος. ΓΛΚ. 694.

576. Ἡ ἑλλειψις τοῦ καταστατικοῦ δικαιογράφου τῶν δουλειῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποκτηθῶσι διὰ παραγραφῆς, δὲν ἀναπληροῦται ἄλλως πως, εἰμὴ διὰ δικαιογράφου, περιέχοντος τὴν παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ δουλεύοντος κτήματος ἀναγνώρισιν τῆς δουλείας. ΓΛΚ. 695.

577. Ὅταν συσταίνεται δουλεία τις, τεκμαίρεται, ὅτι παρχωρεῖται πᾶν τὸ πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ἀναγκαῖον.

Οὕτως, ἡ δουλεία τοῦ ἀντλεῖν ἐκ τῆς πηγῆς ἄλλου συνεπφέρει ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ δικαίωμα τῆς διόδου. ΓΛΚ. 696.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ δουλεία ὀφείλεται.

578. Ὁ κύριος τοῦ κτήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἡ δουλεία, δύναται νὰ κάμῃ ὅσα ἔργα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν καὶ δικτῆρησιν αὐτῆς. ΓΛΚ. 697.

579. Τὰ ἔργα ταῦτα πρέπει νὰ γίνωνται δι' ἐξόδων αὐτοῦ, καὶ ὅχι τοῦ κυρίου τοῦ δουλεύοντος κτήματος, ἐκτὸς ἂν τὸ κα-

ταστικὸν δικαιογράφων τῆς δουλείας ὀρίζῃ τὸ ἐνκντίον. ΓΛΚ. 698.

580. Ὁ κύριος τοῦ δουλεύοντος κτήματος, καίτοι ὀφείλων δυνάμει τοῦ δικαιογράφου νὰ κάμῃ δι' ἐξόδων τοῦ τὰ πρὸς χρῆσιν καὶ διατήρησιν τῆς δουλείας ἀναγκαῖα ἔργα, δύναται πάντοτε νὰ ἀπαλλάχθῃ τοῦ βάρους, ἐγκαταλείπων τὸ δουλεῦον κτῆμα εἰς τὸν κύριον τοῦ δεσποζόντος κτήματος. ΓΛΚ. 699.

581. Ἄν τὸ δεσπόμενον κτῆμα διακριθῇ, ἡ δουλεία ὀφείλεται εἰς ἕκαστον μέρος, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιβαρυνθῇ ἐτι μᾶλλον τὸ δουλεῦον κτῆμα.

Οὕτως ἂν πρόκειται περὶ δουλείας διόδου, ὅλοι οἱ συγκύριοι ὀφείλουσι νὰ τὴν ἐνεργῶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ τόπου. ΓΛΚ. 700.

582. Ὁ κύριος τοῦ δουλεύοντος κτήματος δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε, τείνον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν χρῆσιν τῆς δουλείας, ἢ νὰ τὴν καταστήσῃ δυσχερεστέραν.

Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν κατάστασιν τῶν τόπων, οὔτε νὰ μεταφέρῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς δουλείας εἰς τόπον διάφορον τοῦ κατ' ἀρχὰς διορισθέντος.

Ἀλλ' ἂν ὁ πρῶτος οὗτος προσδιορισμὸς κατασταθῇ βαρύτερος εἰς τὸν κύριον τοῦ δουλεύοντος κτήματος, ἢ ἂν τὸν ἐμποδίξῃ νὰ κάμῃ ἐπισκευὰς ὠφελίμους, δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν κύριον τοῦ ἄλλου κτήματος τόπον τινά, ἐξ ἴσου ἐπιτήδειον διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δικαιωμάτων του, καὶ οὕτως δὲν δύναται νὰ τὸν ἀποποιηθῇ. ΓΛΚ. 701.

583. Ὁ κύριος κτήματός τινος, εἰς τὸ ὅποιον ὀφείλεται δουλεία, δὲν δύναται ἐκ μέρους τοῦ νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς, εἰμὴ κατὰ τὸ δικαιογράφον του. ἢ τὴν νόμιμον διακκοχὴν, χωρὶς νὰ δύναται οὔτε ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος, οὔτε ἐπὶ τοῦ δεσποζόντος κτήματος νὰ κάμῃ νεωτερισμόν, ἐπιβαρύνοντα ἐτι μᾶλλον τὸ πρῶτον. ΓΛΚ. 702.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Πῶς ἀποσθύνονται αἱ δουλεῖαι.

584. Αἱ δουλεῖαι πύουσι, ὅταν τὰ πράγματα εὐρίσκωνται εἰς τοιούτην κατάστασιν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ περαιτέρω χρῆσις των. ΓΛΚ. 703.

585. Ἀναλαμβάνουν τὴν ἰσχὺν τῶν ἂν τὰ πράγματα ἀπακατασταθῶσι πάλιν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ χρῆσις τῶν, ἐκτὸς ἂν παρέλθῃ διάστημα χρόνου ἀρκετὸν διὰ νὰ τεκμηρῇ ἡ ἀπόσβεσις τῆς δουλείας, ὡς εἴρηται εἰς τὸ ἄρθρον 587. ΓΛΚ. 704.

586. Πᾶσα δουλεία ἀποσβύνεται, ὅταν ἡ κυριότης τοῦ δεσπόζοντος καὶ ἐκείνη τοῦ δουλεύοντος κτήματος ἐνωθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. ΓΛΚ. 705.

587. Ἡ δουλεία ἀποσβύνεται διὰ τῆς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἀχρησίας. ΓΛΚ. 706.

588. Τὰ τριάκοντα ἔτη ἄρχονται κατὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν δουλειῶν, ἡ ἂφ' ἧς ἡμέρας ἔπκυσεν ἡ χρῆσις τῶν, ὅταν πρόκειται περὶ διαλειπυστῶν δουλειῶν, ἡ ἂφ' ἧς ἡμέρας ἔγινε πρᾶξις τις, ἀντικειμένη εἰς τὴν δουλείαν, ὅταν πρόκειται περὶ συνεχῶν δουλειῶν. ΓΛΚ. 707.

589. Ὁ τρόπος τῆς δουλείας δύναται νὰ παραγραφῇ, ὡς ἡ δουλεία αὐτὴ, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ΓΛΚ. 708.

590. Ἄν τὸ δεσπόμενον κτῆμα ἀνήκῃ κοινῶς εἰς πολλοὺς, ἡ παρὰ τίνος αὐτῶν γενομένη χρῆσις ἐμποδίζει τὴν παραγραφὴν ὡς πρὸς ὅλους. ΓΛΚ. 709.

591. Ἄν μετὰ τῶν συγκυρίων ὑπάρχῃ τις, κατὰ τοῦ ὁποίου ἡ παραγραφὴ δὲν δύναται νὰ τρέξῃ, ὁποῖος ὁ ἀνήλιξ, διατηρεῖ οὗτος τὸ δικαίωμα ὅλων τῶν ἄλλων. ΓΛΚ. 710.

BIBLION TPITON

Περὶ τῶν διαφόρων τρόπων, καθ' οὓς ἀποκτᾶται ἡ κυριότης.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

592. Ἡ κυριότης τῶν κτημάτων ἀποκτᾶται ἡ μεταβιβάζεται δι' ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς, διὰ δωρεᾶς μετὰ τῶν ζώντων, διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως, καὶ δυνάμει ὑποχρεώσεων. ΓΛΚ. 711.

593. Ἡ κυριότης ἀποκτᾶται ὡσαύτως διὰ προσκυζήσεως, ἡ συσσωματώσεως καὶ διὰ παραγραφῆς. ΓΛΚ. 712.

594. Ὑπάρχουν πράγματα μὴ ἀνήκοντα εἰς οὐδένα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις εἶναι κοινὴ εἰς ἅπαντας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ νόμοι κανονίζουν τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ΓΛΚ. 714.

595. Το δικαίωμα τοῦ κυνηγεῖν καὶ ἀλιεῦν ὀρίζεται ὡς-κύτως ὑπὸ ἰδικιτέρων νόμων. ΓΛΚ. 715.

596. Ἡ κυριότης θησαυροῦ τινος ἀνήκει εἰς τὸν εὐρόντα αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ του κτήματι. Ὁ εἰς ἀλλότριον κτῆμα εὐρεθεὶς θησαυρὸς ἀνήκει ἐξ ἡμιτείας εἰς τὸν εὐρετὴν καὶ εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 1661 ὠ-ρισμένων.

Θησαυρὸς εἶναι πᾶν κεκρυμμένον ἢ χωμένον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς δύναται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι κύριος, καὶ τὸ ὁ-ποῖον ἀνακαλύπτεται ἐκ τύχης. ΓΛΚ. 716.

597. Ἰδιαίτεροι νόμοι κανονίζουν ὡσαύτως τὰ δικαίωματα ἐπὶ τῶν ριπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐπὶ τῶν ὑπὸ ταύτης ἐκβαλλομένων οἰκισθῆποτε φύσεως πραγμάτων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν φυομένων εἰς τὰ παράλια φυτῶν καὶ χορτῶν.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν διὰ τὰ ἀπολεσθέντα πράγματα, τῶν ὁποίων ὁ κύριος δὲν ἐμφανίζεται. ΓΛΚ. 717.

ΤΙΤΛΟΣ Α'.

Περὶ τῶν κληρονομιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας καὶ περὶ τῆς μεταβάσεως τῆς διακατοχῆς εἰς τοὺς κληρονόμους.

598. Αἱ κληρονομίαι ἄρχονται ἐνεκα φυσικοῦ θανάτου, ἢ καταδίκης, ἐπιφερούσης τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιω-μάτων. ΓΛΚ. 718.

599. (*) Ἡ ἐνεκα καταδίκης ἐπιφερούσης τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων κληρονομία ἄρχεται κατὰ τὰς διατά-ξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος. ΓΛΚ. 719.

600. Ὅταν ἀγνοῇται ὁ θάνατος πολλῶν προσώπων, τεκ-μαίρεται πάντοτε ὡς ἀποθανόν τὸ πρεσβύτερον τὴν ἡλικίαν. Σικ. Κ 640.

601. Ἄν πολλοὶ ἀμοιβαίως προσκεκλημένοι ὁ εἰς εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ ἄλλου συναποθάνωσιν εἰς τὴν αὐτὴν συμφορὰν, ἐν ἣ συμπεριλαμβάνεται ὁ πόλεμος καὶ ὁ λοιμός, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ τίς ἐξ αὐτῶν προαπέθανεν, τὸ τεκμήριον τῆς ἐπιβιώσεως προσδιορίζεται ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ γεγονότος, καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων ἐκ τῆς ἰσχύος τῆς ἡλικίας, ἢ τοῦ φύλου. ΓΛΚ. 720.

602. Ἄν οἱ συναποθνήσκοντες ἦσαν νεώτεροι τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, ὁ πρεσβύτερος τεκμαίρεται ὡς ἐπιζήσας.

Ἄν ἅπαντες ὑπερέβησαν τὰ ἐξήκοντα ἔτη, ὁ νεώτερος τεκμαίρεται ὡς ἐπιζήσας.

Ἄν τινὲς μὲν ἦσαν νεώτεροι τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, τινὲς δὲ πρεσβύτεροι τῶν ἐξήκοντα, οἱ πρῶτοι τεκμαίρονται ὡς ἐπιζήσαντες. ΓΛΚ. 721.

603. Ἄν οἱ συναποθνήσκοντες συνεπλήρωσαν τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος, καὶ δὲν ὑπερέβαινον τὸ ἐξηκοστόν, τεκμαίρεται πάντοτε ὁ ἄρρην ὡς ἐπιζήσας, ὅταν ὑπάρχῃ συνηλικιότης.

Ἄν δὲ ἦσαν τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τὰ δικαστήρια διὰ ν' ἀποφασίσωσι ποῖοι πρέπει νὰ τεκμαίρωνται ὡς ἐπιζήσαντες σταθμιζουσιν ὅσας πληροφορίας δύνανται νὰ λάβωσι περὶ τῆς εἰδικῆς ἰσχύος ἐκάστου αὐτῶν, καὶ ἄλλας πληροφορίες περιστάσεις. ΓΛΚ. 722.

604. Ὅταν διὰ πράξεως τελευταίας βουλήσεως διατίθεται μέρος μόνον τῆς κληρονομίας, διὰ τὸ μὴ διατεθὲν ἔχει χώραν ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία.

605. Ὁ νόμος κλονίζει τὴν μεταξὺ νομίμων κληρονόμων κληρονομικὴν τάξιν· ἐν ἑλλείψει τούτων μεταβάλλει ἢ παρουσία εἰς ἄλλα πρόσωπα ὑπ' αὐτοῦ διωρισμένα. ΓΛΚ. 723.

606. Οἱ νόμιμοι κληρονόμοι αποκτῶσιν αὐτοδικαίως τὴν διχατοχὴν τῶν κτημάτων, τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀγωγῶν τοῦ ἀποβιώσαντος, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ πληρώσωσιν ὅλα τὰ βάρη τῆς κληρονομίας.

Ὁ ἐπίβιος σύζυγος, τὰ νοθα τέκνα καὶ τὸ δαμόσιον πρέπει νὰ ἐγκατασταθῶσι δικαστικῶς εἰς τὴν διχατοχὴν, ὡς ὀρίζει ἡ πολιτικὴ δικονομία. ΓΛΚ. 724.

ΑΠ. 55 (1894). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἐκτιμῆσαν τὸ πραγματικὸν τῆς ἐνστάσεως στοιχεῖον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Γ., ὁ ὡς ἐγγύτερος συγγενὴς ἀντιτασσόμενος ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, εἶναι θεῖος τῆς κληρονομουμένης, καθὼ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς τῆς, αἱ δὲ ἐνάγουσαι πρωτεξάδελφαι αὐτῆς, καθὼ θυγατέρες τῆς ἀδελφῆς τοῦ πατρὸς τῆς, ἀπερρίψεν αὐτήν, ἐπὶ δύο στηριγθὲν ἐρεισμάτων, α') τοῦ ἄρθρ. 552 § 3 Πολ. Δικ., ἀτε τῶν ἐνισταμένων τρίτων ὄντων καὶ μὴ δικαιουμένων ὡς ἐξ ἀλλοτρίου δικαίου νὰ προτείνωσι τὴν ἐνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῇ ὑπάρξει ἐγγυτέρου κληρονόμου, τοῦ Γ., β') τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀδιαιρέτου τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος (ἄρθρ. 606 Ἰον. Κ.), ἐνεκα τῆς ὁποίας καίπερ ὑπάρχοντος ἐγγυτέρου κληρονόμου, ἀπρακτοῦντος δὲ καὶ μὴ προσερχομένου, οὐδ' ἐπιλαμβανομένου τῆς κληρονομίας, οὐκ ἦττον ὁ ἀπώτερος διαδεξιμος συγγενὴς νὰ διεκδικήσῃ τὸν κλῆρον κατὰ τῶν τρίτων κατόχων, μὴ δυναμένων τούτων νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἐγγυτέρου ἐκείνου συγγενοῦς.

Ἐπειδὴ οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον, εἰς τε τὴν διατάξιν τοῦ παραπεθέντος καὶ εἰς ἄρθρ. 67 καὶ 68 Πολ. Δικ. προσέκορσε καὶ ψευδῶς τὸ ἄρθρ. 606 Ἰον. Κ. ἡμῶννευσε. Τῶνόντι, ἡ μὲν ὑπεράσπισις, ἣν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἀντέταξαν οἱ ἐναγόμενοι καὶ νῦν ἀναιρεσεῖοντες, ὡς ὑπεβλήθη καὶ ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, ἀποτελεῖ «ὕριως εἰπεῖν, οὐχὶ ἐνστασιν ἀλλ' αὐτόχρομα ἀμφισβήτησιν τοῦ ὁ καιώματος εἰς τὸ ἐνάγειν, ἥτοι ἄρνησιν τῆς ἐξ ὑποκειμένου ἱστορικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· οὐδεμίαν ἄρα εἶχον ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν αἱ τὰς ἐνστάσεις κανονίζουσαι διατάξεις ἄρθρ. 552, ἡ δὲ ἀληθὴς ἄρθρ. 606 Ἰον. Κ. ἐννοία, καθ' ἣν οἱ νόμιμοι κληρονόμοι ἀποκτῶσιν αὐτοδικαίως τὴν διακατοχὴν τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἀγῶγων τοῦ ἀποθιώσαντος, εἰναι οὐχὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἀποδοθεῖσα αὐτῷ, ὅτι τοῦτέστι λόγῳ τοῦ ἀδιαιρέτου τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος οἱ νόμιμοι κληρονόμοι καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς κληρονομίας αὐτοδικαίως καὶ συλλήβδην (collectivement), ἀνεξαρτήτως τῆς γραμμῆς καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς διαδεξίμου πρὸς τὸν ἀποθιώσαντα συγγενείας, ἀλλ' ὅτι ἡ κληρονομικὴ διακατοχὴ (saisie héréditaire), ἐκδήλωσης καὶ ἀποτέλεσμα οὐσα ἀπλῶς τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος, προσήκει εἰς ἐκείνους μόνον ἐκ τῶν διαδεξίμων συγγενῶν, οἵτινες λόγῳ τῆς τάξεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς συγγενείας τῶν πρὸς τὸν ἀποθιώσαντα, κυλοῦνται εἰς τὴν διαδοχὴν αὐτοῦ, ἥτοι πρὸ παντὸς μὲν εἰς τὸν συγγενῆ ἢ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐγγυτέρου κατὰ Νόμον βαθμοῦ, ἐν ἀποποιήσει δὲ τούτων, (ὅποτε οἶονεῖ δὲν ὑφίσταται νόμιμος κληρονόμος), εἰς τοὺς ἀπωτέρους τούτου διαδεξιμούς· ὅτι δὲ τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἐννοία τοῦ παραπεθέντος ἄρθρου συνάγεται, τοῦτο μὲν ἐκ τῆς ἐκφράσεως αὐτοῦ, καθ' ἣν «ἡ κληρονομία καταλαμβάνει τοὺς νόμιμους κληρονόμους», κληρονόμοι δὲ κατὰ νόμον δὲν εἶναι πάντες οἱ εἰς τοὺς διαδεξιμούς βαθμοὺς ἀνήκοντες συγγενεῖς, ἀλλ' ἐκεῖνοι μόνον, οἵτινες καλοῦνται εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ ἀποθιώσαντος κατὰ τὴν τάξιν, ἣν ὁ αὐτὸς νόμος διέγραψε (ἄρθρ. 653 Ἰον. Κ.), ὁ ἀδελφὸς ἐπὶ παχιδείγματι δὲν εἶναι κληρονόμος, ὅταν ὁ ἀποθιώ

τας κατέλιπεν υἱόν, οὔτε ὁ ἐξάδελφος, ὅταν ἐκείνος κατέλιπεν ἀδελφόν, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἐτέρας 604 ἄρθρ., καθ' ἣν οἱ κληρονόμοι οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσιν ὅλα τὰ βάρη τῆς κληρονομίας, εἶναι δὲ ἀναντίρρητον, ὅτι ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις δὲν βαρύνει τοὺς συγγενεῖς τοὺς μὴ διαδεξιμούς, ἅτε ἀπωτέρου τυχόν βαθμοῦ, οἵτινες συνεπῶς, μὴ ὑποκείμενοι εἰς καταδίωξιν, ἀπὸ μέρους τῶν πιστικῶν τῆς κληρονομίας ἀναγκαιῶς πρέπει νὰ λογισθῶσιν ὡς μὴ περιλαμβανόμενοι ἐν ἄρθρ. 606. Συνέπεια ἄρα τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, τῆς πηγαζούσης ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. εἶναι, ὅτι ὑφίσταται μὲν ὅπωςδῆποτε δικαίωμά τι τοῦ ἀπωτέρου συγγενοῦς, εἰ καὶ ἐξ ὅρου (τῆς ἀποποιήσεως τοῦ ἐγγυτέρου) ἐξηρητημένον καὶ λόγῳ τούτου δύναται οὗτος ἐν ἀπραξίᾳ τοῦ πρὸ αὐτοῦ, νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν κληρονομικὴν διακατοχὴν, ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ τρίται, καθ' ὧν ἤθελε σπραφῇ δικαιοῦνται καὶ δύνανται ν' ἀμφισβητήσωσι τὴν ιδιότητά του, ὡς ἐγγυτέρου κληρονόμου, βασίμου δὲ ἀποδεικνυομένης τῆς τοιαύτης ἀμφισβητήσεως, ἡ ἀγωγή αὐτοῦ δέον νὰ λογισθῇ ὡς ἀνομιμοποίητος, ἅτε ἐστερημένη τοῦ ἐξ ὑποκειμένου πρωτίστου στοιχείου τῆς ἐαυτῆς βάσεως. [Ὁμοία ΑΠ. 307 (1891)].

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 296 (1887). Ἀπρακτοῦντος τοῦ νομίμου ἐγγυτέρου τοῦ διαδεξιμοῦ ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν κληρονομίαν, δύναται καὶ ὁ ἀπώτερος κατὰ τὸν νόμον διαδεξιμὸς συγγενὴς νὰ διεκδικήσῃ αὐτήν, μὴ δικαιουμένων τῶν κατόχων καθ' ὧν τυχόν ἀπευθύνεται ἡ τούτου ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως τῆς διαθήκης τοῦ κληρονομουμένου ν' ἀντιτάξωσι τὴν ὑπαρξίν ἐγγυτέρων διαδεξιμῶν συγγενῶν. Aubry et Rau § 607 ἀριθ. 3 καὶ 4 καὶ σημ. 22, 26 καὶ 27 § 616 ἄρθρ. 1.

ΑΠ. 81 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 2 τοῦ ΠΝ' Νόμου, ἡ μὲν ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ Πολιτικοῦ Νόμου δὲν ἐπεκτείνεται ἐν Ἑπτανήσῳ, διατηροῦσι δ' αὐτόθι τὸ κῆρος αἱ διατάξεις Ἰον. Κ., αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι αἱ διατάξεις Ἰον. Κ. οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχὺν ἐπὶ ἀντικειμένων, περὶ ὧν προνοοῦσιν οἱ νόμοι τοῦ Βασιλείου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τοῦ Νόμου τῆς 21 Ἰουνίου 1837 «περὶ διακρίσεως κτημάτων» ὀρίζοντος ὅτι ὅλα τὰ κτήματα τῶν ἀκλήρως ἀποθανόντων ἀνήκουσιν εἰς τὸ Δημόσιον, καὶ οὐδεμίαν ἐπιβάλλοντος πρὸς τοῦτο διατύπωσιν ἢ περιορισμόν, ἥτοι προνοούντος περὶ ἀντικειμένων, ἅπερ κανονίζουσιν ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον τὰ ἄρθρ. 606 καὶ 658 Ἰον. Κ., ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα οὐδὲν ἔχουσι κῆρος καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ Δημόσιον ἐδικαιούτο χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἄρθρα ταῦτα, ἥτοι χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν δικαστικὴν παραπομπὴν εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀκλήρου, νὰ ἐνάξῃ τοὺς τρίτους ὡς καθολικὸς διάδοχος αὐτοῦ.

[Ὁ Α. ζῶν εἶχε μεταδιβάσει ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του τῷ Μ., ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἰσοβίου περιθάψεως καὶ διατροφῆς του. Ἀποθανόντος τοῦ Α. ὅντι οὐδενὸς νομίμου κληρονόμου, τὸ Δημόσιον, ὡς κληρο-

νόμος ἐν τῇ ἐσχάτῃ τάξει, ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Μ., προσβάλων τὸ συμβολαίον, τὸ μὲν ὡς ἀνίσχυρον διὰ τὴν ἐν καταστάσει βλακειᾶς τοῦ Α. σύνταξίν του, τὸ δὲ ὡς διαρρηκτὸν διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῶν ὄρων, ἧτις, καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ ρητῶς συμπεφωνημένα θὰ ἐπέφερε τὴν διάρρηξιν τοῦ συμβολαίου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τὸ κληρονομεῖν ἰδιότητων.

607. Διὰ νὰ κληρονομήσῃ τις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἄρχεται ἡ κληρονομία.

Ἐπομένως εἶναι ἀνίκανοι πρὸς τὸ κληρονομεῖν,

2. ὁ μὴπῶ συνειλημμένος·

2. τὸ γεννηθὲν μὴ βιώσιμον βρέφος·

3. ὁ καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν, ἐπιφέρουσαν τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

4. οἱ εἰς μοναστήριόν τι ἀποτεταγμένοι μοναχοὶ καὶ μοναχίαι. ΓΛΚ. 725.

ΑΠ. 71 (1889). Οὐδεμία διάταξις τοῦ Ἰον. Κ. ἀποκλείει τοὺς ἐν τινι μοναστηρίῳ ἀποτεταγμένους μοναχοὺς τοῦ δικαιώματος τοῦ διατίθεσθαι τὰ ἴδια· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ οὗτοι διὰ τοῦ ἄρθρ. 607 § 4 κηρύσσονται ἀνίκανοι πρὸς τὸ κληρονομεῖν δὲν ἔπεται καὶ ὅτι εἰσὶν ἀνίκανοι πρὸς τὸ διαθεῖν, διότι τὰ δικαιώματα ταῦτα δὲν εἶναι ἀμοιβαῖα καὶ ἐπομένως ἡ πρὸς τὸ κληρονομεῖν ἀνικανότης δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ἰκανότητα πρὸς τὸ διατίθεσθαι.

ΑΠ. 85 (1879). Ἐὰν ὁ κληρονόμος δὲν ᾔτο συνειλημμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ἡ ἀγωγή αὐτοῦ περὶ διαδικασίας κτήματός τοῦ διαθέτου ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος δυνάμει τῶν ἄρθρ. 607 § 1 καὶ 801 § 2 Ἰον. Κ. Τοῦτο δὲ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζεται ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν νομιμοποίησιν.

608. Ὁ ἄλλοδαπὸς δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν ἄλλοδαπὸς τις, ἡ ἡμεδαπὸς διακατεῖχεν εἰς τὴν ἰόνιον επικράτειαν κατὰ τὰ ἄρθρα 17, 18 καὶ 19 τοῦ παρόντος κώδικος. Σικ.Κ. 608.

609. Εἶναι ἀνάξιοι τοῦ κληρονομεῖν, καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀποκλείονται ἐκ τῆς κληρονομίας,

1. ὁ κατὰδικασθεὶς ὡς φρονέσχης, ἢ ἀποπειραθεὶς νὰ φρονέσῃ τὸν ἀποθανόντα·

2. ὁ κατὰμηνύσας τὸν ἀποθανόντα, ἕνεκα κακουργήματος τιμωρουμένου μὲ δημοσικὰ ἔργα πέντε ἐτῶν, ἢ μὲ ἄλλας μεζόνων ποινάς, καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης·

3. ὁ καταναγκάσας τὸν διχθέτην νὰ διατάξῃ μὴ θέλοντα, ἢ ἄλλως παρ' ὧς ἤθελεν·

4. ὁ ἐμποδίσας διὰ βίας τὸν ἀποθανόντα νὰ κάμῃ διαθήκην·

5. ὁ ἐνῆλιξ κληρονόμος, ὅστις γινώσκων τὴν ιδιότητά του ταύτην καὶ πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ φόνου τοῦ ἀποθ. νόντος, δὲν τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν δικαιοσύνην ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸν ἔμαθεν, ἐκτὸς ἂν αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ ἐνήργησαν αὐτεπαγγέλτως, ἢ ἐπὶ κατὰγγελίᾳ ἄλλων ἀτόμων. ΓΛΚ. 727.

610. Ἡ ἐλλειψὶς τῆς κατὰμηνύσεως δὲν δύναται νὰ ἀντιταχθῇ πρὸς τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας τοῦ φονέως, πρὸς τοὺς κηδεστὰς τοῦ χυτοῦ βαθμοῦ, πρὸς τὸν σύζυγον, πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἢ τὰς ἀδελφάς, πρὸς τοὺς θεῖους ἢ τὰς θείας, πρὸς τοὺς ἀνεψιούς αὐτοῦ. ΓΛΚ. 728.

611. Ὁ κληρονόμος, καίτοι ἀνάξιος γενόμενος, δύναται νὰ κληρονομήσῃ, ἂν ὁ ἀποθανὼν ρητῶς τὸν ἀποκατάστασιν ἱκανόν.

612. Ἡ εἰρημένη ἀποκατάστασις γίνεται μόνον δι' ἐπιστήμου πράξεως, ἢ διὰ διαθήκης γενομένης ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ. Σικ. Κ. 660. 651.

613. Ὁ ἀποκλεισθεὶς τῆς κληρονομίας ὡς ἀνάξιος, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ ὅλους τοὺς καρπούς καὶ τὰ εἰσοδήματα, ὅσα τυχὼν ἀπέλαβε μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς κληρονομίας. ΓΛΚ. 729.

614. Οἱ υἱοὶ ἕνεκα τῆς ἀναξιοτήτος τοῦ πατρὸς των δὲν ἀποκλείονται τῆς κληρονομίας, εἴτε κληρονομοῦσιν ἰδίῳ δικαιώματι, εἴτε, διὰ νὰ κληρονομήτωσιν, ἔχουσι χρεῖαν νὰ ἀντιπροσωπεύσωσι τὸν βαθμὸν τοῦ ἀναξίου.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ δὲν δύναται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ ἀπαιτήσῃ ἐπὶ τοιαύτης κληρονομίας τὴν ἐπικαρπίαν, τὴν ὅποιαν ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς τοὺς γονεῖς ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν τέκνων. ΓΛΚ. 730.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν διαφορῶν κληρονομικῶν τάξεων.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

615. Ἡ νόμιμος κληρονομία ἐπάγεται εἰς τὰ τέκνα, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας τοῦ ἀποθνήσκοντος, εἰς τοὺς ἀνιόντας, καὶ εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς του, κατὰ τὴν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας τοὺς ἐφεξῆς ὠρισμένους. ΓΛΚ. 731.

616. Ὁ νόμος κανονίζων τὴν κληρονομίαν ἀποβλέπει εἰς τὸ προτέρημα τῆς γραμμῆς κατὰ τοὺς ἐκτεθειμένους ἐφεξῆς τρόπους καὶ περιπτώσεις, καὶ εἰς τὴν ἐγγύτητα τῆς συγγενείας. Δὲν θεωρεῖ δὲ τὴν ἀρχὴν τῶν κτημάτων, εἰμὴ κατὰ τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 637, 640, ἀριθμὸν 1 καὶ 2, καὶ 653 διαλαμβανόμενας περιπτώσεις. ΓΛΚ. 732.

617. Ὁ νόμος δὲν διακρίνει εἰς τὰς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας τοὺς ἀμφιθελεῖς ἀπὸ τοὺς ὁμιόμενας συγγενεῖς.

618. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γενεῶν προσδιορίζει τὴν ἐγγύτητα τῆς συγγενείας· πᾶσα δὲ γενεὰ ἀποτελεῖ ἓνα βαθμὸν. ΓΛΚ. 735.

619. Ἡ σειρὰ τῶν βαθμῶν ἀποτελεῖ τὴν γραμμὴν. Καλεῖται εὐθεῖα γραμμή, ἡ σειρὰ τῶν βαθμῶν μεταξὺ ἀνθρώπων καταγομένων τοῦ ἐνὸς ἐκ τοῦ ἄλλου· πλαγία γραμμὴ δέ, ἡ σειρὰ τῶν βαθμῶν μεταξὺ ἀνθρώπων μὴ καταγομένων τοῦ ἐνὸς ἐκ τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἐχόντων κοινὸν γενάρχην.

Ἡ εὐθεῖα γραμμὴ διακρίνεται εἰς κατιούσαν καὶ εἰς ἀνιούσαν γραμμὴν.

Ἡ πρώτη συνδέει τὸν γενάρχην μὲ τοὺς ἐξ αὐτοῦ καταγομένους· ἡ δευτέρα συνδέει ἓνα τινὰ μὲ τοὺς ἐξ ὧν οὗτος κατάγεται. ΓΛΚ. 736.

620. Κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀριθμοῦνται τόσοι βαθμοί, ὅσαι εἶναι αἱ γενεαί, μὴ συμπεριλαμβανομένου τοῦ γενάρχου. Οὕτως ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα εἶναι πρώτου βαθμοῦ, ὁ ἐγγονος δευτέρου, καὶ ἀμοιβαίως ὁ πατὴρ καὶ ὁ πάππος πρὸς τὸν υἱόν, καὶ τὸν ἐγγονον. ΓΛΚ. 737.

621. Κατὰ πλαγίαν γραμμὴν ἀριθμοῦνται τόσοι βαθμοί, ὅσαι εἶναι καὶ γενεαὶ ἀφ' ἑνὸς τῶν συγγενῶν, μέχρι τοῦ κοινοῦ γενάρχου, μὴ συμπεριλαμβανομένου αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ ἄλλου συγγενοῦς· ὅθεν δύο ἀδελφοὶ εἶναι δευτέρου βαθμοῦ· ὁ θεῖος καὶ ἀνεψιὸς τρίτου· οἱ ἐξάδελφοι τετάρτου, καὶ οὕτω καθεξῆς. ΓΛΚ. 738.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀντιπροσωπεύσεως.

622. Ἡ ἀντιπροσώπευσις εἶναι διάταξις τοῦ νόμου, δυνάμει τῆς ὁποίας οἱ ἀντιπροσωπεύοντες ὑπαισέρονται εἰς τὴν θέσιν, τὸν βαθμὸν, καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀντιπροσωπευομένου. ΓΛΚ. 739.

623. Ἡ ἀντιπροσώπευσις κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἔχει χώραν μετὰ τῶν κατιόντων ἐπ' ἄπειρον, καὶ καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἴτε τὰ τέκνα τοῦ ἀποθανόντος συνέρχονται μετὰ τῶν κατιόντων υἱοῦ προαποβιώσαντος, εἴτε, ὅλων τῶν τέκνων τοῦ ἀποθανόντος τελευτησάντων πρὸ τούτου, οἱ κατιόντες εὕρισκονται πρὸς ἀλλήλους εἰς βαθμοὺς ἴσους ἢ ἀνίσους. ΓΛΚ. 740.

624. Ἡ ἀντιπροσώπευσις δὲν ἔχει χώραν ὑπὲρ τῶν ἀνιόντων, ἀλλ' ὁ πλησιέστερος ἀποκλείει τὸν ἀπώτερον. ΓΛΚ. 741.

625. Κατὰ πλαγίαν γραμμὴν ἡ ἀντιπροσώπευσις εἶναι δεκτὴ ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ κατιόντων τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος, εἴτε αὐτοὶ συνέρχονται εἰς τὴν κληρονομίαν μετὰ τοὺς θεῖους τῶν, εἴτε, προτελευτησάντων ὅλων τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος, ἡ κληρονομία περιέρχεται εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν κατιόντας κατὰ βαθμοὺς ἴσους, ἢ ἀνίσους. ΓΛΚ. 742.

626. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀντιπροσώπευσις εἶναι δεκτὴ, ἡ διανομὴ γίνεται κατὰ ρίζας· ἂν ἡ αὐτὴ ρίζα προήγαγε πολλοὺς κλάδους, ἡ ὑποδιαίρεσις γίνεται ἐπίσης κατὰ ρίζας εἰς ἕκαστον κλάδον· ἡ δὲ διανομὴ μετὰ τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ κλάδου γίνεται κατὰ κεφαλὰς. ΓΛΚ. 743.

627. Οἱ ζῶντες δὲν ἀντιπροσωπεύονται, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες δυνάμει δικαστικῶν καταδικῶν ἀπώλεσαν τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

Δύναται τις ν' αντιπροσωπεύσῃ, ἐκείνον, τοῦ ὁποίου τὴν κληρονομίαν ἀπέβηκεν. ΓλΚ. 744.

628. Αἱ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα διαλαμβανόμεναι διατάξεις ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ θήλεα, ὅσας τις παρὰ τοῦ νόμου καλοῦνται νὰ κληρονομήσωσιν.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν εἰς τοὺς κατιόντας ἐπαγομένων κληρονομιῶν.

629. Τὰ ἄρρενα τέκνα, ἢ οἱ ἐκ τούτων κατιόντες ἐξ ἄρρενογονίας ἄρρενες κληρονομοῦσι τὸν πατέρα, τὸν πρὸς πατρός πάππον, καὶ πάντ' ἄλλον πατρικὸν ἀνιόντα κατ' ἰσομοιρίαν μὲν καὶ κατὰ κεφαλὰς, ὅταν εἶναι ὅλοι τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ἢ κεκλημένοι ἰδίῳ δικιῶματι κατὰ ρίζας δέ, ὅταν ἅπαντες ἢ τινὲς αὐτῶν ἔρχονται δι' ἀντιπροσωπεύσεως. ΓλΚ. 745.

630. Ἄν κανὲν ἐκ τῶν ἄρρένων τέκνων, ἢ ἀπογόνων τοῦ ἀποθανόντος προαπεβίωσε μὴ καταλιπὼν ἄρρενα τέκνα, ἀλλὰ θήλεα, ἢ κληρονομικῇ αὐτοῦ μερὶς ἀνήκει δικιῶματι ἀντιπροσωπεύσεως εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ κατ' ἰσομοιρίαν, καὶ κατὰ κεφαλὰς ὁ δὲ πατὴρ νέμεται μόνον τὴν ἐπικαρπίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς του.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 94 (1896) Ἐπειδὴ, κατὰ Ἰόν. Κ., ὅστις ἐν προκειμένῳ ἔχει πληρεστάτην ἐφαρμογὴν, τὸν ἀποβιώσαντα, χωρὶς νὰ καταλίπη τέκνα, ἄρρενας ἐξ ἄρρενογονίας, κατιόντας καὶ θυγατέρας ἢ κατιόντας αὐτῶν, κληρονομεῖ οὐχὶ ἡ μήτηρ, ἀλλ' οἱ ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμιμονες ἀδελφοί, μεθ' ὧν συνέρχεται ἀπλῶς ἐν τῇ κληρονομίᾳ κατ' ἰσομοιρίαν καὶ ὁ πατὴρ ἢ ὁ πλησιέστερος ἐξ ἄρρενογονίας ἄρρεν ἀνιών, εἰν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, καὶ δὴ ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρ. 630 καὶ 632 ἀναγραφόμενους περιορισμούς. Τοῦτο δὲ γίνεται, ὁμολογῶν οὐ μόνον ἐκ τοῦ σαφοῦς καὶ ἀνεπιδέκτου διττῆς ἐρμηνείας γράμματος τῶν ἄρθρ. 634 καὶ 635, ἀτινα θεωρεῖσιν ρητῶς ὡς προτιμώμενα τὰ ἀνωτέρω μνημονεύμενα πρόσωπα καὶ πάντα ἄλλον ἀποκλείοντα, ἀλλὰ καὶ ἄρθρ. 636 § 1, καθ' ὃ ὅσας τις πρόκειται περὶ τῆς εἰς τὰ προηγούμενα δύο ἄρθρα διαλαμβανόμενης κληρονομίας τοῦ ἀποθανόντος, ἡ μήτηρ ἔχει ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐπικαρπίαν μερίδος ἴσης πρὸς τὴν εἰς τὸν κληρονόμον ἢ ἕκαστον τῶν κληρονόμων ἀνήκουσαν μερίδα.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐδ. 2 ἄρθρ. 636 ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον δὲν ἔχει τὴν ἑννοίαν, ὅτι ἡ ἐπιζῶσα μήτηρ συνέρχεται μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ κλη-

ρονουία. Καθόσον τὸ μὲν ἄρθρ. 636 § 2 ἀποφαίνεται ὅτι ἡ μήτηρ ἔχει καὶ μερίδα κατὰ κυρίότητα ἀπολύτως καὶ μόνον ὅταν ἐν τῇ κληρονομίᾳ καλῶνται ἄλλοι παρὰ τοὺς, ἐν τῇ ἡγουμένη αἰτιολογίᾳ, μνημονευομένους συγγενεῖς, τὸ δὲ ἄρθρ. 637, καθ' ὃ οἱ ἀνιόντες αποκλείουσι πάντα ἄλλον, ἐφαρμίζεται μόνον ὁσάκις πρόκειται περὶ πραγμάτων δοθέντων ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται ἀνιόντων ὡς προῖκα εἰς τὰς ἑαυτῶν θυγατέρας καὶ τοὺς κατιόντας αὐτῶν, ἢ ἄλλως δωρηθέντων εἰς τὰ ἄνευ κατιόντων ἀπογνήσκοντα τέκνα καὶ σωζομένων μάλιστα αὐτοσίων.

Ἐπειδὴ ἄρα ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησε τὸν ἐκκαλοῦντα ὡς μοναδικὸν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σ. κληρονόμον, καὶ εὐθυνόμενον εἰς πλήρη τῶν πατρικῶν ὑποχρεώσεων ἀναδοχὴν. Καθόσον κατὰ ἄρθρ. 768, καθ' ὃ, ὁρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευόμενον, δεόν πάντοτε νὰ διαστέλληται ἐντελῶς ἡ πρὸς συνεισφοράν ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν χρεῶν τῆς κληρονομίας εὐθύνῃ, ὑπόχρεοι εἰς πληρωμὴν τῶν ὑπαρχόντων χρεῶν καὶ ἐν γένει βαρῶν εἰσὶν οἱ διαδεχόμενοι τοῦ τεθνεώτος τὸ πρόσωπον κληρονόμοι, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν κληρονομικὴν αὐτῶν μοῖραν, καὶ ἐνυποθήκους καθ' ὁλοκληρίαν, ἐπιφυλαττομένου αὐτοῖς, τοῦ τῆς ἀναγωγῆς δικαιώματος, ἐναντίον τῶν λοιπῶν κληρονόμων καὶ καθολικῶν διαδόχων (οἷα ἦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἐκ διαθήκης ἐπικαρπώτρια) ἕνεκεν τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ὀφείλουσι νὰ συνεισφέρωσιν. Ἐντεῖθεν δ' ἔπεται, ὅτι οἱ δανεισταὶ δὲν στερεοῦνται τοῦ δικαιώματος ὅπως ἐναγάγωσιν ἀπ' εὐθείας καὶ μόνον τοὺς κληρονόμους ἀναλόγως τῆς κληρονομικῆς τῶν μερίδος, οὔτε ὑποχρεοῦνται ὅπως διαιρῶσι τὴν ἦν ἔχουσιν ἀγωγὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν καθολικῶν κληροδόχων οἵτινες κατὰ ἄρθρ. 796 συνεισφέρουσιν ἀπλῶς εἰς τὰς ὑπαρχούσας τυχόν ὑποχρεώσεις, καὶ καθ' ὧν ὁ πληρώσας κληρονόμος διατηρεῖ ὡς ἐρρήθη τῆς ἀνταγωγῆς τὸ δικαίωμα. Marcadé ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τῆς διατάξεως τοῦ ἀντιστοίχου 873 ἄρθρ. Γλ. Κώδ.—Aubry et Rau T. 6 σελ. 665 καὶ ἐπὶ. Deniol. 17. 20 καὶ Mourbon T. 2 σ. 222 καὶ ἐπὶ.

631. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διχλαμβανομένης περιπτώσεως, αἱ θυγατέρες καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη κατιοῦσα τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τοὶ ἐξ ἄρρενογονίας, δὲν εἶναι δεκτοὶ νὰ κληρονομήσωσι τὸν πατέρα, τὸν πρὸς πατρός πάππον, καὶ ἄλλους πατρικοὺς ἀνιόντας, ὅταν ὑπάρχωσιν ἄρρενα τέκνα, ἢ ἄλλοι ἐξ ἄρρενογονίας ἄρρενες κατιόντες τοῦ ἀποθανόντος· ἀλλ' αὐταὶ πρέπει νὰ λάβωσιν ἀπὸ ἐκείνους προῖκα ἀνάλογον μὲ τὴν κατάστασιν τῶν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος, ἂν οὗτος ὤφειλε κατὰ νόμον νὰ τὴν συστήσῃ· τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ ὁσάκις ἐνηλικιωθεῖσαι δὲν θελήσωσι νὰ ὑπανδρευθῶσιν.

ΑΠ. 287 (1878). Αἱ κατιούσαι τοῦ ἀποθανόντος δὲν εἶναι δεκταὶ νὰ κληρονομήσωσι τὸν πατέρα καὶ τοὺς πρὸς πατρός ἀνιόντας, ὅταν ὑπάρχωσιν ἄρρενα τέκνα ἢ ἄλλοι ἐξ ἀρρενογονίας ἄρρενες κατιόντες τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωσιν ἀπὸ ἐκείνους προῖκα ἀνάλογον μετὰ τὴν κατάστασιν των καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος, ἣν οὗτος ὤφειλε κατὰ νόμον νὰ συστήσῃ· τέλος, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 1322 καὶ 1325 Ἰον. Κ. περιεχόμενα ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ συστάσεως τῆς προικός, ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 178 ὑποχρέου εἰς προίκισιν τοιχύτης γυναικός, ἢ προῖξ προσδιορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ἰσοδυναμούσης μετὰ προικοσυμφωνον, διατασσομένων συνάμα τῶν σχετικῶν ἐγγράφων ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλόντος τὴν προῖκα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τούτων καὶ τῆς θέσεως ἐκάστης αὐτῶν προκύπτει, ὅτι, κατὰ τὸν Ἰον. Κ. τὸ δικαίωμα τῶν θυγατέρων πρὸς προίκισιν ἐν μὲν ἄρθρ. 178 καθιεροῦται, ἐν δὲ ἄρθρ. 631 ὁρίζεται, καὶ ἐν ἄρθρ. 1322, 1325 κυροῦται καὶ ἐξασφαλίζεται, δι' ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλόντος τὴν προῖκα· ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται, ὅτι ἡ ὀφειλομένη τῇ θυγατρὶ προῖξ οὔτε νὰ ἐξομοιωθῇ δύναται πρὸς κληρονομικὴν μερίδα, οὔτε δικαίωμα ἐστὶν ἐμπράγματον ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς ἢ ἐπὶ τῆς κληρονομίας, ὡς ἐδέχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀλλὰ χρέος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ἂν τοῦτο ὀφείληται εἰσέτι μετὰ τὸν θάνατον τούτου, καὶ μόνον διὰ τῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλόντος τὴν προῖκα ἐξασφαλίζεται. Καὶ δὲν ἀπαγορεύεται μὲν εἰς τὸ δικαστήριον νὰ προσδιορίσῃ καὶ εἰς ἀκίνητα κτήματα τὴν προῖκα ταύτην, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ταῦτα πρέπει νὰ ὁρισθῶσιν ἐν τῇ ἀπόφασί, ἣτις, διὰ τὰ ἐχρ. ἀπέναντι τῶν τρίτων ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ μεταγραφῇ (ἄρθρ. 1 § 6 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρ. 1856 νόμου περὶ μεταγραφῆς). Τὸ δὲ ἄρθρ. 812 Ἰον. Κ. περιεχόμενον ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ τοῦ διαθεσίμου μέρους τῆς περιουσίας, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν προσδίδει εἰς τὸ τῆς προίκισεως δικαίωμα τῶν θυγατέρων τὴν ἐννοίαν ἐμπραγμάτου ἐπὶ τῆς κληρονομίας δικαιώματος ἢ κληρονομικῆς μερίδος, ἀλλ' ὁρίζει μόνον τὴν περιουσίαν, ἐξ ἧς θέλει προσδιορισθῇ ἡ ἀρμοδίᾳ προῖξ, δηλοῖ ὅτι τὴν μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὰ χρεῖα καὶ βάρη τοῦ ἀποθανόντος, καὶ δευτέρον ἀπὸ πᾶσαν ὀφειλομένην νόμιμον μερίδα, οὕτω δὲ ἀποκλείει τὴν προῖκα πάσης ἐννοίας ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἢ κληρονομικῆς μερίδος.

Ἐπειδὴ ἀφού ἡ μὲν διὰ τῶν 244 (1872) τοῦ πρωτοδικείου καὶ 227 (1873) τοῦ ἐν Κερκύρας ἐφετερίου ἀποφάσεων συστηθεῖσα ὑπὲρ τῶν ἀναιρεσιβλήτων προῖξ ἐκ ὁραχ. 18,000 δι' ἐκάστην εἰς ἀνήκοντα κτήματα τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς αὐτῶν, μὴ προσδιορισθέντα, δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα οὔτε ἐμπραγμάτου δικαιώματος, οὔτε κληρονομικῆς μερίδος, πρέπει δὲ ν' ἀποδοθῇ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν χρεῶν τῆς κληρονομίας (ὁποῖον, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἦν καὶ ἐκεῖνο, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου παρὰ τῶν υἱῶν καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποβιώσαντος ἐδόθη τῷ ἀναιρεσεῖοντι ἢ ἐπιδίκως οἰκία) αἱ ἀναιρεσιβλήτοι δὲν ἐδικαιούντο

νὰ προσβάλωσι τὴν πώλησιν ταύτην εἰμὴ μόνον διὰ ὅλον (εἴτε ὡς ἐκ τοῦ ἀνυπάρκτου ἢ τῆς ἐξογκώσεως τοῦ πατρικοῦ χρεώσ, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τιμήματος τῆς οἰκίας κατωτέρου τοῦ ἀληθοῦς κτλ.) ἐπενεγκόντα αὐτοὺς βλάβην εἰς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ τῆς προικίσεως δικαιώματος αὐτῶν. "Οθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις στηριζομένη μόνον εἰς τὸ δῆθεν ἐμπράγματον δικαίωμα τῶν ἀναρρεσιβλήτων πρὸς προίκισιν καὶ ἐκ τῆς ἐπιδόκου οἰκίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς αὐτῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου πρὸ τῆς προικίσεως αὐτῶν οἱ ἄρρενες ἀδελφοὶ τούτων δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκποιήσωσι τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν διὰ ψευδοῦς ἐρμηνείας καὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τῶν προεκτεθέντων νόμων.

632. Ἐν ἐλλείψει ἄρρένων τέκνων, ἢ ἄλλων ἐξ ἄρρενογονίας ἄρρένων κατιόντων τοῦ ἀποθανόντος, κληρονομοῦσιν αἱ θυγατέρες, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων οἱ κατιόντες τῶν, ὡς ὥρισται εἰς τὸ ἄρθρον 629.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, τουτέστιν ὅταν ἡ κληρονομία ἀνοίγεται ὑπὲρ τῶν κατιόντων τῶν θυγατέρων, ὁ πατήρ τοῦ ἀποθανόντος νέμεται ἐφ' ὅρου ζωῆς μόνον τὴν ἐπικραπίαν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας.

633. Οἱ υἱοί, αἱ θυγατέρες καὶ οἱ κατιόντες ἐκατέρου φύλου κληρονομοῦσι τὴν μητέρα, τὸν πρὸς μητρὸς πάππον, καὶ τοὺς ἄλλους μητρικοὺς ἀνιόντας χωρὶς διάκρισιν τῶν ἐξ ἄρρενογονίας, ἢ θηλυγονίας· κατ' ἰσομοίριαν μὲν καὶ κατὰ κεφαλὰς, ὅταν ὅλοι εἶναι πρωτόβαθμοι ἢ κεκλημένοι ἰδίῳ δικαιώματι· κατὰ ρίζας δὲ, ὅταν ὅλοι ἢ τινὲς αὐτῶν ἐρχονται κατὰ ἀντιπροσώπευσιν.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν εἰς τοὺς ἀνιόντας ἐπαγομένων κληρονομιῶν.

634. Τὸν ἀποθανόντα χωρὶς νὰ καταλίπη οὔτε τέκνα ἢ ἄρρενας ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντας, οὔτε θυγατέρας ἢ κατιόντας αὐτῶν, οὔτε ἀδελφοὺς ἢ ἄρρενας ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντας αὐτῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα, κληρονομεῖ ὁ πατήρ· ἐν ἐλλείψει δὲ τούτου ὁ πλησιέστερος εἰς τὸν ἀποθανόντα ἄρρην ἐξ ἄρρενογονίας ἀνιῶν, τηρουμένου τοῦ ὅ,τι διετάχθη εἰς τὰ ἄρθρα 630, 632 καὶ 637. ΓΛΚ. 746.

ΑΠ. 379 (1878). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 809 Ἰον.Κ. ἂν ὁ ἀποθανὼν, ἐν ἐλλείψει τέκνων, καταλίπη κατιόντας εἰς οἵανδήποτε γραμμὴν, αἱ

μεταξὺ ζώντων, ἢ ἐν διαθήκῃ, διατάξεις δὲν δύνανται νὰ ἐλαττώσουν τὸ ἥμισυ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀδιαθέτου ὀφειλομένης μερίδος· τὰ οὕτω δὲ ἐπιφυλαττόμενα ὑπὲρ τῶν ἀνιόντων κτήματα, περιέρχονται εἰς αὐτοὺς καθ' ἡν τάξιν, καὶ καθ' ἃς περιπτώσεις ὁ νόμος τοὺς καλεῖ εἰς τὴν διαδοχὴν· κατὰ δὲ ἄρθρ. 636, ὅσαςκις πρόκειται περὶ τῆς διαλαμβανομένης εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα κληρονομίας, ἡ μήτηρ τοῦ ἀποθανόντος ἔχει ἐφ' ὅρου ζωῆς κατ' ἐπικαρπίαν ἴσην μερίδα μετὰ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸν κληρονόμον, ἢ ἐφ' ἕκαστον τῶν κληρονόμων· ἂν δὲ εἰς τὴν κληρονομίαν καλῶνται ἄλλοι παρὰ τοὺς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα καὶ τὸ γ' τμήμα τοῦ τίτλου ἀναφερομένους, ἡ μήτηρ ἔχει τὴν κυριότητα.

Ἐπειδὴ, καὶ τοι ἐν τῇ φράσει «καλῶνται ἄλλοι.» ἣς ποιεῖται χρῆσιν τὸ τελευταῖον ἐδάφιον ἄρθρ. 636, δὲν γίνεται διάκρισις μεταξὺ κληρονόμου ἐκ διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου· ἐκ τῆς ὅλης ὅμως ὑφῆς αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς ἄρθρ. 634 καὶ 635 καὶ τὰ ἐν τῷ γ' τμήματι τοῦ αὐτοῦ ἀναφερόμενα, ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι διὰ ταύτης ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ ἄλλους ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος, ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἀναφερομένων, καὶ οὐχὶ ἐκ διαθήκης, καὶ ἐπομένως ἐννοεῖ νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν μητέρα κατὰ κυριότητα τὴν κληρονομικὴν μερίδα τοῦ τέκνου τῆς, ἣτις ἀνήκει αὐτῇ, δυνάμει τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, καὶ κανονίζεται κατ' αὐτοῦ, ὅταν συντρέχωσι μετ' αὐτῆς ἄλλοι ἐξ ἀδιαθέτου, καὶ οὐχὶ ἐκ διαθήκης ἐξωτικοὶ κληρονόμοι· διότι καὶ περὶ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς πραγματεύεται τὸ ἄρθρ. 636 καὶ τὰ 634 καὶ 935, εἰς ἃ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐν τῷ γ' τμήματι τοῦ τίτλου, εἰς ὃ ὑπάρχει τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἕτεροι διασκέψεις· ὥστε ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀπάντων τῶν εἰρημένων ἄρθρων ἔπεται, ὅτι κατ' αὐτά· προκειμένου περὶ κληρονομίας τέκνου διαθέσαντος τὴν περιουσίαν αὐτοῦ διὰ διαθήκης ὑπὲρ τρίτου ἐξωτικοῦ προσώπου καὶ ἐγκαταλιπόντος, ἐκτὸς τῆς μητρὸς, καὶ ἑτερον ἀδελφόν, ἀφ' ἣς ἡ μήτηρ, ἂν ἀπεβίου τὸ τέκνον τῆς ἄνευ διαθήκης, ἤθελεν ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ κατ' ἐπικαρπίαν μόνον ἴσην μερίδα μετὰ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἑτερον κληρονόμον, τὸ ἥμισυ αὐτῆς κατ' ἐπικαρπίαν καὶ οὐχὶ κατὰ κυριότητα ἀποτελεῖ τὴν νόμιμον μερίδα αὐτῆς, καθ' ἣν καὶ μόνον δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλάττωσιν τῆς διαθήκης αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον δεξάμενον ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος δικαιούται νὰ ζητήσῃ κατὰ κυριότητα τὸ ἐν τέταρτον τῆς διὰ τῆς διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος υἱοῦ τῆς καταληγθεῖσης περιουσίας αὐτοῦ εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα, ἐξωτικὸν ὄντα, ἐνῶ ὁ ἀποβιώσας, ἐκτὸς τῆς ἀναιρεσιβλήτου μητρὸς του, ἐγκατέλιπεν ἑτερον ἀδελφόν, παρεβίασεν Ἰόν. Κ.

635. Ὁ πατήρ, καὶ ἐν ἑλλείψει τούτου ὁ πλησιέστερος ἄρρην ἐξ ἄρρενογονίας ἀνιὼν συνέρχεται εἰς τὴν εἰρημένην κληρονομίαν μετὰ τῶν ἀμφιθαλῶν ἢ ὁμαιμόνων ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος καὶ μετὰ τῶν ἄρρένων ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντων

τῶν προτελευταίων ἀδελφῶν· ὁ μὲν πατήρ, οἱ ἄλλοι ἀνιόν-
τες καὶ οἱ ἀδελφοὶ κατὰ κεφαλὰς, καὶ κατ' ἰσομοιρίαν· οἱ δὲ
ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαίμονες κατιόντες τῶν ἀδελφῶν, δικαιώματι
ἀντιπροσωπεύσεως, καὶ κατὰ ρίζας.

636. Ὅσακις πρόκειται περὶ τῆς διαλαμβανόμενης εἰς τὰ
δύο προηγούμενα ἄρθρα κληρονομίας, ἡ μήτηρ τοῦ ἀποθανόν-
τος ἔχει ἐφ' ὅρου ζωῆς κατ' ἐπικαρπίαν ἴσην μερίδα μὲ τὴν ἀ-
νήκουσαν εἰς τὸν κληρονομον, ἢ εἰς ἕκαστον τῶν κληρονόμων.

Ἄν δὲ εἰς τὴν κληρονομίαν καλῶνται ἄλλοι παρὰ τοὺς εἰς
τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, καὶ εἰς τὸ Γ' Τμήμα τούτου τοῦ
Τίτλου ἀναφερομένους, ἡ μήτηρ ἔχει τὴν αὐτὴν μερίδα κατὰ
πλήρη κυριότητα.

ΑΠ. 255 (1879). Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀποφῆναμένη ὅτι
ἡ ἐκκαλοῦσα μήτηρ, ὑπάρχοντος ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ κληρονομου-
μένου ὑπὸ τῆς Κ, κέκτηται ἐφ' ὅρου ζωῆς κατ' ἐπικαρπίαν ὡς νόμιμον
μερίδα ἴσην τῇ ἀνηκούσῃ τῷ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμῳ καὶ ὅτι ταύτην ὁ
κληρονομούμενος δὲν ἠδύνατο διὰ διαθήκης νὰ ἐλαττώσῃ πέραν τοῦ ἡ-
μίσεος, ὁρθῶς ἡρμήνευσε τὰ ἄρθρ. 809 καὶ 636 συνδ. πρὸς ἄρθρα 634
καὶ 635 Ἰον. Κ. τὸ μὲν, διότι τὸ ἄρθρ. 809 ρητῶς ἀποφαίνεται ὅτι τὰ
ὑπὲρ τῶν ἀνιόντων ἐπιφυλαττόμενα περιέρχονται εἰς αὐτοὺς καθ' ἣν τὰ-
ξιν καὶ καθ' ἧς περιπτώσεις ὁ νόμος τοὺς καλεῖ εἰς τὴν διαδοχὴν, ἤγουν
τὴν ἐξ ἀδιαθέτου· τὸ δὲ, διότι κατὰ ἄρθρ. 636 ὁσακις πρόκειται περὶ
τῆς διαλαμβανόμενης εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα κληρονομίας, (ἐν ᾗ
καταλέγεται καὶ ἡ προκειμένη, ὡς καλουμένου εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου δια-
δοχὴν ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ τοῦ ἀποθανόντος), ἡ μήτηρ ἔχει ἐφ' ὅρου
ζωῆς κατ' ἐπικαρπίαν ἴσην μερίδα τῇ ἀνηκούσῃ τῇ κληρονομίᾳ, κατὰ
κυριότητα δὲ μόνον ὁσακις καλοῦνται εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴν ἑτε-
ροὶ παρὰ τοὺς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, ἤγουν εἰς τὰ ἄρθρα 634
καὶ 635 ἀναφερομένους.

637. Οἱ ἀνιόντες ἀποκλείοντες πάντ' ἄλλον κληρονομοῦσι
τὰ παρ' αὐτῶν δοθέντα ὡς προίκα εἰς τὰς αὐτῶν θυγατέρας
καὶ κατιόντας τούτων, ἢ τὰ ἄλλως δωρηθέντα εἰς τὰ τέκνα.
καὶ κατιόντας των, ἂν οὗτοι ἀποθάνωσιν ἄτεκνοι, καὶ τὰ δω-
ρηθέντα πράγματα εὐρίσκωνται αὐτοῦσις εἰς τὴν κληρονομίαν.

Ἄν δὲ τὰ πράγματα ταῦτα ἀπηλλοτριώθησκιν, οἱ ἀνιόντες
εἰσπράττουν τὸ τυχὸν εἰσέτι ὀφειλόμενον τίμημα. Κληρονομοῦν
προσέτι τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ ὁ δωρεο-
δόχος πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῶν· ὀφείλουσιν ὁμως νὰ συνεισφέρω-
σιν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν. ΓΛΚ. 747.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τῶν εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἐπαγομένων κληρονομιῶν.

638. Τὴν ἀποθιγόντα χωρὶς νὰ καταλίπη οὔτε υἱούς, οὔτε θυγατέρας, οὔτε κατιόντας τούτων, οὔτε ἀνιόντας, κληρονομοῦσιν οἱ ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαίμονες ἀδελφοί του, καὶ οἱ ἄρρενες ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντες τῶν προτελευτησάντων ἀμφιθαλῶν ἢ ὁμαιμόνων ἀδελφῶν· οἱ πρῶτοι κατὰ κεφαλὰς καὶ κατ' ἰσομοιρίαν· οἱ δὲ δεῦτεροι δικαίωματι ἀντιπροσωπεύσεως καὶ κατὰ ρίζας, εἴτε μόνοι, εἴτε μετὰ τῶν ἀνιόντων κατὰ τὸ ἄρθρον 635. ΓΛΚ. 750.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 119 (1870). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ Ἰον. Κ. κληρονομικὸν σύστημα, οἱ ἐκ θηλυγονίας ἀνιόντες, ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ μητρικὴ μάμμη, δὲν συνέρχονται εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν κατιόντων οὔτε μετὰ τῶν ἀρρένων, οὔτε μετὰ τῶν θηλέων ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος ἢ τῆς ἀποθανούσης· ἡ λύσις δ' αὕτη ἐξάγεται· 1) Ἐξ ἄρθρ. 634, 635 καὶ 636, τῶν κανονιζόντων τὰς εἰς τοὺς ἀνιόντας ἐπαγομένας κληρονομίας. ἐξ ὧν ἀναφέρουσι μόνον τοὺς ἐξ ἄρρενογονίας ἀνιόντας καὶ τὴν μητέρα ὡς συγκληρονομούντας μετὰ τῶν ἀδελφῶν, καὶ οὐδένα ποιοῦσι λόγον περὶ τῶν ἐκ θηλυγονίας ἀνιόντων· ἐν ᾧ, ἂν ἀληθῶς ὁ νομοθέτης ἐσχόπει νὰ δώσῃ τοῦτοις κληρονομικὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν δικαίωμα ἐν ἐλλείψει ἀνιόντων ἐξ ἄρρενογονίας, ὡς προτιμωμένων κατὰ τὸ ἄρθρ. 616, ἤθελε ρητῶς δι' εἰδικοῦ ἄρθρου καθιερώσει τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὅπως ἐποίησε περὶ τῆς κληρονομίας τῶν ἀνιόντων ἑκατέρας γραμμῆς δι' ἄρθρ. 633. 2) Διότι κατὰ ἄρθρ. 638 καὶ 639 ἐν ἐλλείψει υἱῶν, θυγατέρων, κατιόντων ἢ ἀνιόντων, κληρονομοῦσι πρῶτον, οἱ ἀδελφοί, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων αἱ ἀδελφαί, μετὰ τῶν ἀνιόντων, κατὰ ἄρθρ. 635. Τοῦτο δ' ἀναφέρει μόνον τοὺς ἐξ ἄρρενογονίας ἀνιόντας· ἄρα οἱ ἀδελφοί καὶ αἱ ἀδελφαί συγκληρονομοῦσι μετὰ τῶν ἐξ ἄρρενογονίας ἀνιόντων, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐκ θηλυγονίας· ἡ δὲ ἐν ἄρθρ. 638 καὶ 639 λέξις «ἀνιόντες» προδήλως ἀνάγεται εἰς τοὺς ἐξ ἄρρενογονίας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παραπομπῆς εἰς τὸ ἄρθρ. 635, ὅπερ μόνον τοὺς ἀναφέρει. Ὅθεν οὐδ' ἐκ τῶν εἰδικῶν ἄρθρ. 638 καὶ 639 τῶν κληρονομούντων εἰς τὴν κληρονομίαν τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς ἐξάγεται, ὅτι συγκαλοῦνται μετ' αὐτῶν καὶ οἱ ἐκ μητρὸς ἀνιότες. 3) Διότι ὅπως ἐν πολλοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ κατὰ τοῦτο, ὁ Ἰόνιος νομοθέτης φαίνεται ὅτι παρεδέχθη ἄρθρ. 750 καὶ 751 ΓΛΚ. ὡς πρὸς τοὺς ἐκ μητρὸς ἀνιόντας, ἅτινα μόνον τὸν πατέρα καὶ μητέρα συγκαλοῦσιν εἰς τὴν κληρονομίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνιόντας, προτάξας τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς μᾶλλον, ἢ πρὸς τοιοῦτους ἀνιόντας στοργὴν τοῦ ἀπο-

θανόντος, καὶ ἐπηρεασθεὶς ἐκ τῆς ιδέας ὅτι ἡ κληρονομικὴ περιουσία δύνανται νὰ προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῶν ἐξ ἀρρενογονίας ἀνιόντων.

Ἐπειδὴ ἄρθρ. 615, 803, 633 καὶ 640 § 3, ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς μετὰ τῶν ἐκκαλουσῶν κληρονομίας τῆς, δὲν ὑποστηρίζουσι τὰς αξιώσεις τῆς. 1) Διότι τὰ μὲν δύο πρῶτα περιλαμβάνουσι μόνον τοὺς ἀνιόντας ἀδιακρίτως, καὶ ἐπιφυλάττουσι νόμιμον μερίδα εἰς τοὺς κατιόντας ἑκατέρας γραμμῆς, ἀλλὰ μόνον καθ' ἣν τάξιν καὶ καθ' ἧς περιπτώσεις καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν· μὴ καλουμένων δὲ τῶν ἐκ μητρὸς ἀνιόντων εἰς συγκληρονομίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν διὰ τῶν εἰδικῶν ἄρθρ. 634, 636, 638 καὶ 639, τὰ ἄρθρ. 615 καὶ 809 ἀναφέρονται βεβαίως εἰς τοὺς καλουμένους, ἥτοι εἰς τοὺς ἐξ ἀρρενογονίας ἀνιόντας καὶ εἰς τὴν μητέρα, ἣτις ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ θηλυγονίας γραμμὴν. 2) Διότι εἰ καὶ τὸ ἄρθρ. 633 καλεῖ τοὺς κατιόντας ἑκατέρου φύλου ἀδιακρίτως εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀνιόντων, δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι λόγῳ ἀμοιβαιότητος πρέπει νὰ καλῶνται ἐπίσης ἀδιακρίτως οἱ τοιοῦτοι ἀνιόντες εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς κατιούσης θηλείας, ὅπως οἱ ἐφεσίβλητοι ἰσχυρίζονται· διότι ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπευεν νὰ καθιερώσῃ τὴν ἀμοιβαιότητα ταύτην, ἔβλεπε δι' εἰδικοῦ ἄρθρου καὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τμήματι Δ' ἐνθα ὁμιλεῖ περὶ ἀνιόντων, ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, διατάξει τοῦτο, ὅπως δι' ἄρθρ. 33 προεῖδε περὶ τῶν ἐκ θηλυγονίας κατιόντων, ἀμοιβαιότητα δὲ τοιαύτην ἐξ ἀναλογίας, ἀποκρουομένην μάλιστα ρητῶς ἐκ τῶν ἄρθρ. 638 καὶ 639 συνδυαζομένων πρὸς 625, δὲν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ. 3) Διότι τὸ 640 § 3 ὡς καὶ τὰ προηγούμενα ἐδάφια ὡς τοιαῦτα, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατὰ μόνην τὴν περίπτωσιν περὶ ἧς προβλέπει ἐν ἀρχῇ ἄρθρ. 640· τοῦτέστιν, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, ἡ κληρονομία ἐπάγεται εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς κατὰ τοὺς ἐξῆς κανόνας ἐδάφ. 1, 2 καὶ 3, καὶ δὲν δύναται τὸ ἐδάφ. 3 νὰ ἀπολέσῃ τὴν ιδιότητα ταύτην καὶ νὰ μετασχηματισθῇ εἰς ἄρθρον γενικὸν καὶ ἀνεξάρτητον, ἵνα καθιερώσῃ ἀπόλυτον κανόνα ὅτι, ἀποθανούσης θηλείας, ἐφαρμόζονται οἱ περὶ ἀρρένων κανόνες ἀνευ διακρίσεως φύλου, καὶ ἐπομένως ἡ μάστις πρέπει νὰ συγκληρονομήσῃ μετὰ τῶν ἀδελφῶν κατὰ ἄρθρ. 635 καὶ 639, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσίβλητος, διότι ὁ μετασχηματισμὸς οὗτος, νομοθετικὸς καὶ οὐχὶ ἐρμηνευτικὸς ὢν, διαφεύγει τὴν ἀμοιβαιότητα τῶν δικαστηρίων ἐρμηνευτικῶς ὅμως τὸ ἐδάφ. 3 ἔχει τὴν ἐξῆς ἔννοιαν· Τὰ δύο προηγούμενα ἐδάφ. 1 καὶ 2 ὑποθέτουσι τὸν θάνατον ἄρρενος, καὶ τὸ μὲν πρῶτον καλεῖ κατὰ προτίμησιν τοὺς ἐξ ἀρρενογονίας συγγενεῖς ἂν εἶνε ἰσόβαθοι, μὲ τοὺς ἐκ θηλυγονίας, ἢ τοὺς καλεῖ ἐξ ἴσου, ἂν οἱ δεῦτεροι εἰσὶ κατὰ ἓνα βαθμὸν πλησιέστεροι· τὸ δὲ δεῦτερον καλεῖ τοὺς ἐξ ἀρρενογονίας ἄρρενας καὶ θηλείας, καὶ προτιμᾷ τοὺς πρῶτους, ἂν εἶναι ἰσόβαθοι μὲ τὰς δευτέρας, ἢ τοὺς καλεῖ ἐξ ἴσου ἂν αἱ δευτεραί ὥτι πλησιέστεραι κατὰ βαθμὸν· τὸ τρίτον δ' ἐδάφ. ὑποθέτει ἀπ' ἐναντίας τὸν θάνατον θηλείας, καὶ τότε καλεῖ ἅπαντας τοὺς πλησιέστερους καὶ ἴσους κατὰ βαθμὸν συγγενεῖς ὡς συγκληρονόμους ἀνευ διακρίσεως ἂν εἶναι

θῆλεις ἢ ἄρρενες, ἐξ ἄρρενογονίας ἢ ἐκ θηλυγονίας. Ἡ δὲ ἀσαφής κατὰ τὴ συντάξιν τοῦ ἐδαφίου τούτου δὲν δύναται νὰ κωλύσῃ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τῆς συνάδουσας μᾶλλον πρὸς τὰς ἀρχαίας διατάξεις ἄρθ. 640, πρὸς ἄρθ. 638, 639 καὶ 635, καὶ μὲ τὴν δυσμάνειαν τοῦ νομοθέτου πρὸς τοὺς ἐκ θηλυγονίας συγγενεῖς καὶ πρὸς τὰ θήλεα διότι, ἡ τοιαύτη ἀσάφεια περιττὴ καὶ ἀντικειμένη ἀναφαίνεται ἐν πολλοῖς καὶ ἰδίως ἐν ἄρθ. 630, ἐν ᾧ πάντῃ περιττῶς ἐτέθη ἐν τέλει «ὁ πατὴρ νέμεται τὴν ἐπικρασίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς του,» ἐνῶ τὸ ἄρθρον ὑποτίθησι τοῦτον ἀποθανόντα, καὶ ἐν ἄρθ. 635 καὶ 639, καθόσον ἐν μὲν τῷ πρώτῳ δὲν καλεῖ τὰς ἀδελφὰς μετὰ τῶν ἀνιόντων, ἐν δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τὰς καλεῖ, παρὰ-πέμπον εἰς τὸ 335.

Ἐπειδὴ ἡ ἐφεσιβλήτος Α., μητρικὴ μάστιγ τῆς ἀποθανούσης Κ., δὲν δύναται νὰ συγκληρονομήσῃ ταύτην μετὰ τῶν ἐκκαλουσῶν ἀδελφῶν τῆς.

ΑΠ. 156 (1873). Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης ἐν ἄρθ. 638 καὶ 639 Ἰον. Κ. ποιῶν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀποθανόντος χωρὶς νὰ διακρίνῃ εἴαν πρό-κηται περὶ ἄρρενος ἢ θήλεος ἀποθανόντος, περιέλαβεν ὀργανισμὸν εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἀμφοτέρω τὰ γένη· τούτου δὲ θεθέντος σαφῶς καὶ ρη-τῶς ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου (ἄρθ. 638 καὶ 639) ἐξάγεται ὅτι εἴτε ἄρρεν εἴτε θῆλυ εἶναι ὁ ἀποθανών, τοῦτον κληρονομοῦσιν, εἴαν μὴ ὑπάρ-χωσιν υἱοὶ ἢ θυγατέρες αὐτῶν ἢ ἀνιόντες, οἱ ἄρρενες ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμι-μονες ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἄρρενες ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντες προτελευταίαν των ἀμφιθαλῶν ἢ ὁμαιμόνων ἀδελφῶν, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχωσιν ἀδελφαὶ ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαιμόνες· αὗται δὲ καὶ τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ τότε μόνον κληρονομοῦσιν, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἀδελφοὶ ἢ ἄρρενες ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντες αὐτῶν· εἰς τὴν ταύτην ἐκ τοῦ σαφοῦς καὶ ρητοῦ γράμμα-τος τοῦ νόμου ἐξαγομμένη ἐρμηνείαν οὐδόλως ἀντίκειται ἄρθ. 640 § 3, περιέχον ὅτι ὡς πρὸς τὰ· ἔνεκα θανάτου θήλεος τινὸς ἀνιγομένης κλη-ρονομίαις ἰσχύουσιν οἱ αὐτοὶ κανόνες οἱ ὡρισμένοι περὶ τῶν ἀνοιγομένων ἔνεκα θανάτου ἄρρένων, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως φύλου· καθόσον τὸ ἐδάφ. 3 ἐστὶν ὑπάλλληλον μέρος τῆς γενικῆς διατάξεως ἄρθ. 640, ὅπερ προβλέπει τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἑλλείπουσι καὶ ἀδελφοὶ ὁμαιμόνες ἢ ἀμφιθαλεῖς καὶ κατιόντες αὐτῶν καὶ ἀδελφαὶ ὁμαιμόνες ἢ ἀμφιθαλεῖς καὶ κατιόντες τοιούτων· ὥστε οἰανδῆποτε καὶ ἂν ἐχῇ ἔννοιαν, οὐδέποτε δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἐδάφιον τοῦτο ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ὑπάρ-χουσιν ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαιμόνες ἀδελφοί, ἢ ἄρρενες ἐξ ἄρρενογονίας καὶ κατιόντες αὐτῶν· διότι αὐτὴν ταύτην τὴν ἑλλειψιν προβλέπει ἡ γενικὴ διατάξις ἄρθρου 640, οὗ τινος τὸ ἐδ. 3 ἀποτελεῖ μίαν τῶν τριῶν περι-πτώσεων, αἵτινες διακρίνονται ἐν ἄρθ. 640· καὶ ἐπομένως, κατὰ τοὺς ἐρ-μηνευτικούς κανόνες, δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὡς χειράφετον ἀπὸ τῆς γε-νικῆς διατάξεως, ἥτις προβλέπει τὴν περίπτωσιν πλαγίων συγγενῶν ἄλλων παρὰ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς καὶ κατιόντας αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὐτοῦ ὡς ἐδαφίου καὶ ἐπομένως προϋποτιθέντος τὴν ἑλλειψιν ἀδελφῶν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν καὶ κατιόντων αὐτῶν, ἐστὶ προφανής, συνδυαζομέ-νου τοῦ ἐδαφίου 3 πρὸς τὸ ἐδ. 2 ἄρθ. 640, διότι τὸ ἐδάφ. 2 προβλέπει

τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπάγεται κληρονομία ἐκ θανάτου ἄρρενος· ὑπάρχουσι δὲ πλάγιοι καὶ πλάγια ἐξ ἄρρενογονίας ἰσόβαθοι συγγενεῖς (ἄλλοι παρὰ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς καὶ κατιόντας αὐτῶν), ἢ πλάγιοι καὶ πλάγια, ἀλλὰ μὴ εἰς ἴσον βαθμὸν συγγενεῖς, καὶ οὐρίζει ποία ἢ κατὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ ἄρρενος τηρητέα τάξις τῶν συγγενῶν τούτων· ἵνα μὴ δὲ μείνῃ τι κενὸν ἐν τῷ νόμῳ, ἔδει νὰ προβλεφθῇ καὶ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ἐπάγεται ἡ κληρονομία θήλεος τινός· ὑπάρχουσι δὲ πλάγιοι καὶ πλάγια· συγγενεῖς ἐξ ἄρρενογονίας (ἄλλοι παρὰ ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς), ὅτε ὁ νομοθέτης διατάττει ὅτι ἰσχύουσιν οἱ αὐτοὶ κανόνες οἱ ὠρισμένοι περὶ τῶν ἐπαγομένων κληρονομιῶν ἕνεκα θανάτου ἄρρενος ἄνευ οὐδεμίας διακρίσεως φύλου, ὅπερ σημαίνει ἄνευ διακρίσεως μετὰ τὸ θηλέων πλαγίων καὶ πλαγίων ἄρρένων, κληρονομοῦσιν οἱ πλάγιοι καὶ πλάγια κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον ἐδάφιον, ὅταν ὦτιν ἰσόβαθοι· ὅταν δὲ δὲν εἶναι ἰσόβαθοι, τὸ φύλον δὲν ποιεῖ οὐδεμίαν διαφορὰν ὡς πρὸς τοὺς ἐξ ἄρρενογονίας, ἀλλὰ κληρονομοῦσιν οἱ πλησιέστεροι ἐκ τούτων κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ἄρθ. 640. Τριαύτης δὲ οὗτης τῆς ἐκ τοῦ σαφοῦς καὶ ρητοῦ γράμματος ἐρμηνείας καὶ τῶν ἄρθ. 638 καὶ 639 καὶ τοῦ ἄρθ. 640. αἱ γενικαὶ θεωροῦνται τῶν ἀναιρεσειόντων ὡς ἐκ τῆς τοῦ Ἰονίου κληρονομικοῦ δικαίου ἱστορίας καὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν αὐτῷ συστήματος καὶ ἐκ λοιπῶν διατάξεων καθ' ἃς τὸ γένος οὐδεμίαν ποιεῖ διάκρισιν προκειμένου περὶ κληρονομίας θήλεος ὡς ἐκ τῆς μητρός, εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς ὁποίας συνέρχονται υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐξ ὧν κατὰ λογικὴν ἐρμηνείαν θέλουσι νὰ ἐξαγάγωσι τὸ συμπέρασμα, τὸ ἄρθ. 640 § 3 εἶναι αὐτοτελές καὶ ἀνεξάρτητον ἄρθρον, καὶ κατ' αὐτὸ ὅτι τοῦ θήλεος προσώπου (μὴ ἔχοντος υἱοὺς ἢ θυγατέρας, ἀνιόντας αὐτῶν ἢ κατιόντας) κληρονομοῦσιν ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, εἰν ὑπάρχουσιν, οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν· ἄλλως τε καὶ χειραφετούμενον τὸ ἄρθρον, καὶ ὡς αὐτοτελές καὶ ἀνεξάρτητον θεωρούμενον, πάλιν γραμματικῶς ἐρμηνευόμενον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἢν οἱ ἀναιρεσειόντες δίδουσιν αὐτῷ σημασίαν.

ΑΠ. 115 (1875) 107 (1877) 193 (1877). Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ σαφές ἄρθρ. 638 Ἰον. Κ., τὸν ἀποθανόντα, εἴτε ἄρρενα εἴτε θῆλυ (persona defuncta) κατὰ τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ πρώτῳ κράτει τῶν Ἰονίων νήσων τὴν 10 Μαρτίου (26 Φεβρουαρίου) 1841 ἐπίσημον ἰταλικὸν κείμενον γωρεῖς νὰ καταλίπη ὅτε υἱούς, ὅτε θυγατέρας, ὅτε κατιόντας τούτων, ὅτε ἀνιόντας, κληρονομοῦσιν οἱ ἀμφιβαλεῖς, οἱ ὀυαίμονες ἀδελφοί, καὶ οἱ ἄρρενες ἐξ ἄρρενογονίας κατιόντες τῶν προτελευταίων ἀμφιβαλῶν ἢ ὀυαιμόνων ἀδελφῶν. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ δὲν χαλοῦνται εἰς τὴν ἐκ πλαγίου κληρονομίαν, εἰμὴ ἐν ἐλλείψει ἄρρένων ἀδελφῶν καὶ κατιόντων αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐπίσης σαφῇ διάταξιν ἄρθρ. 639 καὶ 640 § 3, ἣν τὸ ἐφετεῖον ψευδῶς ἐρμηνεύσαν ἐθεώρησεν ὡς ἐφαρμοζομένην ἐν γένει ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἐπαγομένων κληρονομιῶν καὶ καθ' ἣν, ἐπὶ τῶν ἕνεκα θανάτου θήλεος ἀνοικογμένων κληρονομιῶν, δὲν γωρεῖ διακρίσεις φύλου, ἀλλ' ἡ κληρονομία ἐπάγεται ἀδιστάκτως εἰς τοὺς ἐγγυτέρους συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, δὲν ἐφαρμόζεται προδήλως, κατὰ τὴν ρητὴν καὶ

σαφή τοῦ ἄρθρ. 640 ἀρχικὴν διάταξιν εἰμὴ καθ' ἣν περίπτωσιν ἐλλεί-
πουσιν ἄρρενες ἀμφιθαλεῖς καὶ ὁμαίμονες ἀδελφοὶ καὶ κατιόντες αὐτῶν ἢ
θήλειαι ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαίμονες ἀδελφαὶ καὶ κατιόντες τούτων (περὶ ὧν
ὁρίζουσιν ἄρθρ. 638 καὶ 639), ὅτε ἡ κληρονομία ἐπάγεται εἰς τοὺς ὑπο-
λειπομένους ἐγγυτέρους ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 640
διακρίσεις. Ὅθεν τὸ ἐφετέριον ἀποφηνάμενον ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς
τὴν κληρονομίαν τῆς Μ. ὑπαρχόντων ἄρρένων ἀδελφῶν αὐτῆς, τοῦ Α.
καὶ Β., καλεῖται μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἀδελφὴ αὐτῆς Κ.,
δυνάμει ἄρθρ. 640 § 3 Ἰον. Κ., ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν Ἰον. Κ.

639. Τὸν ἀποθανόντα χωρὶς νὰ κατὰλίπη οὔτε υἱοὺς, οὔτε
θυγατέρας, οὔτε κατιόντας αὐτῶν, οὔτε ἀνιόντας, οὔτε ἀμφι-
θαλεῖς ἢ ὁμαίμονας ἀδελφούς, οὔτε ἄρρενας ἐξ ἄρρενογονίας
κατιόντας τῶν εἰρημένων ἀδελφῶν, κληρονομοῦσιν αἱ ἀμφιθα-
λεῖς ἢ ὁμαίμονες ἀδελφαὶ καὶ οἱ κατιόντες των, ἂν αὐταὶ προε-
τελεύτησαν· αἱ πρῶται μὲν κατὰ κεφαλᾶς, καὶ οἱ δεῦτεροι
κατὰ ρίζας δικαιώματι ἀντιπροσωπεύσεως, εἴτε μόνοι εἴτε μετὰ
τῶν ἀνιόντων κατὰ τὸ ἄρθρον 635.

640. Ὅταν ἐλλείπωσιν ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαίμονες ἀδελφοὶ καὶ
κατιόντες αὐτῶν, καὶ ὅταν ἐλλείπωσιν ἀμφιθαλεῖς ἢ ὁμαίμονες
ἀδελφαί, καὶ κατιόντες αὐτῶν, ἡ κληρονομία ἐπάγεται εἰς τὸν
πλησιέστερον ἐκ πλαγίου συγγενῇ τοῦ ἀποθανόντος κατὰ τοὺς
ἐξῆς κανόνας:

1. ὅταν συνέρχωνται πλάγιοι ἐξ ἄρρενογονίας καὶ θηλυγο-
νίας ἰσόβαθμοι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, οἱ ἐξ ἄρρενογονίας
ἀποκλείουσι τοὺς ἐκ θηλυγονίας.

Μολοντοῦτο, ἂν μὲν οἱ ἐκ θηλυγονίας εἶναι κατὰ ἓνα βαθμὸν
πλησιέστεροι τῶν ἐξ ἄρρενογονίας, συνέρχονται μετὰ τού-
των εἰς τὴν κληρονομίαν κατ' ἰσομοιρίαν· ἂν δὲ εἶναι κατὰ
δύο βαθμοὺς πλησιέστεροι, τοὺς ἀποκλείουσιν.

2. ἂν εἰς κληρονομίας ἀνεωγμένας ὡς ἐκ τοῦ θανάτου ἄρ-
ρενος τινὸς συνέρχωνται πλάγιοι καὶ πλάγια ἐξ ἄρρενογονίας
ἰσόβαθμοι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, οἱ ἄρρενες ἀποκλείουσι
τὰς θηλείας. Ἄν ὁμως αἱ θήλειαι εἶναι κατὰ ἓνα βαθμὸν πλη-
σιέστεραι τῶν ἄρρένων, συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς τὴν κλη-
ρονομίαν κατ' ἰσομοιρίαν. Ἄν δὲ εἶναι κατὰ δύο βαθμοὺς πλη-
σιέστεραι, τοὺς ἀποκλείουσιν.

3. ὡς πρὸς τὰς ἑνεκα θανάτου θήλεός τινος ἀνοιγομένης

κληρονομίας ισχύουσιν οἱ αὐτοὶ κανόνες, οἱ ὠρισμένοι περὶ τῶν ἀνοιγομένων ἕνεκα θανάτου ἀρρένων, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως φύλου.

ΑΠ. 366 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 639 Ἴον. Κ. ποιούμενος ὁ Νόμος διάκρισιν μεταξύ συγγενῶν ἐξ ἀρρενογονίας καὶ ἐκ θηλυγονίας καταγομένων, καθορίζει αὐτοὺς ἀποθλέπων εἰς τὰς ρίζας ἐξ ὧν οὗτοι κατάγονται, κατὰ δὲ ἄρθρ. 640 ἀδελφῶν, κατιόντων, ἐξαδελφῶν μὴ ὑπαρχόντων, οὐδὲ συγγενῶν ἐξ ἀρρενογονίας συντρεχόντων, ἡ κληρονομία ἐπάγεται εἰς τὸν πλησιέστερον ἐκ θηλυγονίας πλάγιον συγγενῆ. Ὅθεν δεξιόμενον τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἀναιρεσειουσῶν καὶ ἡ Β. ἦσαν τέκνα τῆς Μ., ἀδελφῆς τοῦ πατρὸς τοῦ κληρονομουμένου, καὶ ὅτι ἐπέζησαν μόναι αἱ ἀναιρεσεύουσαι καὶ ἡ Β., ὁρθῶς ἀπεφῆναιτο καλουμένην εἰς τὴν ἐπίδικον κληρονομίαν τὴν Β. καὶ οὐχὶ τὰς ἀναιρεσειούσας, διότι ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τῆς Μαρίας Λαζάρη ἦτοι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης κατάγονται ἡ τε Β. καὶ αἱ ἀναιρεσεύουσαι, καὶ ἐκ θηλυγονίας εἰς πλάγιον συγγενεῖς τοῦ κληρονομουμένου, ἀλλ' εἰς ἐκείνην ὡς ἐγγυτέραν αὐτοῦ συγγενῇ κατὰ ἓνα βαθμὸν ἡ κληρονομία ἐπάγεται.

641. Ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομία δὲν ἔχει χώραν ὑπὲρ τῶν ἐκ πλαγίου συγγενῶν ἐπέκεινα τοῦ δωδεκάτου βαθμοῦ. ΓΛΚ. 75ᾠ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν ἀνωμάλων κληρονομιῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν νόθων τέκνων ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν γονέων των, καὶ περὶ τῆς κληρονομίας τῶν νόθων τέκνων, ἀποθανόντων ἄνευ ἀπογόνων.

642. Τὰ νόθα τέκνα δὲν εἶναι κληρονόμοι· ὁ νόμος δὲν χορηγεῖ εἰς αὐτὰ οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθάνοντος πατρὸς ἢ τῆς μητρός των, εἰμὴ ὅταν ἀναγνωρισθῶσι νομίμως, καὶ καθ' ὅς περιπτώσεις εἶναι κατὰ νόμον δεκτὴ ἡ περὶ τῆς πατρότητος ἀπόδειξις, ἢ ὅταν ἀποδειχθῇ ἡ μητρότης. Δὲν χορηγεῖ προσέτι εἰς τὰ τέκνα ταῦτα οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν συγγενῶν τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρός των. ΓΛΚ. 756.

643. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἄρρενος νόθου τέκνου ἐπὶ τῆς πε-

ριουσίας τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς ἢ μητρὸς κανονίζεται ὡς ἐ-
ρεξῆς :

*Αν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ καταλίπη νομίμους κατιόντας, τὸ νόθον τέκνον ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τρίτου τῆς κληρονομικῆς μερίδος, τὴν ὁποίαν ᾔθελε λάβει. ἂν ᾗτο γνήσιον· ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος ὅλης τῆς κληρονομικῆς ὁμάδος, ὅταν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ δὲν καταλίπωσι κατιόντας, ἀλλ' ἀνιόντας, ἀδελφούς, ἢ τέκνα τούτων, ἢ ἀδελφάς· ὄντα δὲ πολλὰ τὰ ἄρρενα νόθα τέκνα, ὅλα ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τούτου κατ' ἰσομοιρίαν· ἐν τέλει αὐτὸ ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῶν τριῶν τετάρτων ὅλης τῆς κληρονομικῆς ὁμάδος, ὅταν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ δὲν καταλίπωσιν οὔτε κατιόντας, οὔτε ἀνιόντας, οὔτε ἀδελφούς, οὔτε τέκνα τούτων, οὔτε ἀδελφάς, ἀλλὰ μόνον ἄλλους ἐκ πλῆθους συγγενεῖς κατὰ βαθμοὺς δικδεδίμους· καὶ ἂν εἶναι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πολλὰ ἄρρενα νόθα τέκνα, ἔχουσιν ὅλα δικαίωμα ἐπὶ τῶν εἰρημένων τριῶν τετάρτων κατ' ἰσομοιρίαν.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἄρρενος νόθου τέκνου εἶναι δικαίωμα κυριότητος, καὶ μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους του, ἂν αὐτὸ ἀποθάνῃ, πρὶν περὶλάβῃ τὴν μερίδα του. ΓΛΚ. 757.

644 Αἱ νόθοι θυγατέρες ἔχουσιν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωσι προῖκα, καθ' ἣν ἀναλογίαν ὀρίζει τὸ προηγούμενον ἄρθρον, καὶ τοὶ μὴ θέλουσαι νὰ ὑπανδρευθῶσιν.

Αν, ζώντων τῶν γονέων, λάβωσι μικροτέραν προῖκα, αὕτη συμπληροῦται, τηρουμένης τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 648 δικταμβανομένης δικτάξεως. (*)

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηγορήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΙ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

644. Αἱ νόθοι θυγατέρες κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 642 δικταμβανομένας περιπτώσεις ἔχουσιν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς, δικαίωμα ν' ἀπαιτήσωσι προῖκα ἀνάλογον μὲ τὴν κατὰστασίν των, καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τοὶ μὴ θέλουσαι νὰ ὑπανδρευθῶσιν.

Αν, ζώντων τῶν γονέων, λάβωσι μικροτέραν προῖκα, αὕτη

645. Τὰ νόθα τέκνα, ἄνευ διακρίσεως φύλου, ἔχουσι δικαίωμα ἐφ' ὅλης τῆς περιουσίας κατ' ἰσομοιρίαν, ὅταν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ δὲν καταλίπωσι συγγενεῖς κατὰ βαθμὸν διαδέξιμον. ΓλΚ. 758.

646. Ἐν περιπτώσει προαποβιώσεως τοῦ νόθου υἱοῦ, ἢ τῆς θυγατρὸς, τὰ τέκνα καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν δύνανται νὰ τοὺς αντιπροσωπεύσωσιν ὡς πρὸς τὰ ὠρισμένα εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα δικαιώματα. ΓλΚ. 759.

647. Ὁ νόθος υἱὸς καὶ θυγάτηρ, ἢ οἱ κατιόντες αὐτῶν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ καταλογίσωσιν εἰς τὴν ὀφειλομένην εἰς αὐτοὺς μερίδα πᾶν ὅ,τι ἔλαβον ἀπὸ τὸν πατέρα. ἢ τὴν μητέρα, ὑποκείμενον εἰς ἐπικναφορὰν κατὰ τοὺς εἰς τὸ Κεφάλ. τοῦ παρόντος Τίτλου ὠρισμένους κανόνες. ΓλΚ. 760.

648. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν νόθον υἱὸν ἢ θυγατέρα πᾶσα ἀπαίτησις, ἄν, ζῶντος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, λάβωσι τὸ ἡμισυ τοῦ ὅ,τι εἰς αὐτοὺς ὀφείλεται κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα, μετὰ ρητῆς παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς δηλώσεως, ὅτι ἡ θέλησίς των ἦτο νὰ περιορίσωσι τὴν μερίδα τοῦ νόθου τέκνου εἰς ὅσον ἔδωσαν εἰς αὐτό.

Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἡ μερίς αὕτη ἤθελεν εἶσθαι μικροτέρα τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὁ νόθος υἱὸς ἢ θυγάτηρ, αὐτοὶ δύνανται νὰ ἀπαίτησωσι μόνον τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἡμίσεος τούτου ἐλλείπον. ΓλΚ. 761.

649. Αἱ δικτάξεις τῶν προηγούμενων ἄρθρων δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἐκ μνηστῆρας καὶ ἐξ αἰμομιξίας τέκνα. Ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς αὐτὰ μόνον τὰ πρὸς διατροφὴν. ΓλΚ. 762.

650. Ἡ δικτροπὴ αὕτη κανονίζεται κατ' ἀναλογίαν τῆς

συμπληροῦται, τηρουμένης τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 648 διαλαμβανομένης δικτάξεως.

Αἱ εἰρημέναι νόθοι θυγατέρες ἔχουσι, καὶ ζώντων τῶν γονέων των, δικαίωμα ν' ἀπαίτησωσι παρ' αὐτῶν ἀνάλογον ποῖον ὡς ἀνωτέρω, τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς ὀφείλουσαν νὰ χορηγήσωσαν ἕκαστος ἐξ ἡμισείας, ἀδυνατοῦντος δὲ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ ἕτερος τὴν ὀφείλει ὁλόκληρον.

περιουσίας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τῆς ιδιότητος τῶν νομίμων κληρονόμων. (*) ΓΛΚ. 763.

651. Ὅταν τὸ ἐκ μοιχίας ἢ ἐξ αἰμομιξίας τέκνον, δι' ἐπιμειλείας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός του, ἐδιδάχθη ἐπιτήδευμά τι ἢ τέχνην, ἢ ὅταν εἰς ἐξ αὐτῶν ζῶν ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὸ τὰ πρὸς διατροφὴν, τὸ τέκνον δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ οὐδὲν ἐκ τῆς κληρονομίας των. ΓΛΚ. 764.

652. Ἡ κληρονομία τοῦ ἀτέκνου ἀποθνήσκοντος νόθου υἱοῦ ἢ θυγατρὸς, ἐπάγεται εἰς τὸν ἀναγνωρίσχητα αὐτοὺς πατέρα ἢ μητέρα, ἢ ἐξ ἡμισείας εἰς ἕκαστον αὐτῶν, ἔν καὶ οἱ δύο τοὺς ἀνεγνώρισαν. ΓΛΚ. 765.

653. Ἐὰν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ νόθου υἱοῦ οἱ γονεῖς του ἦσαν ἤδη τεθνεῶτες, ὅσα μὲν αὐτὸς ἔλαβε κτήματα παρὰ τοῦ πατρὸς, μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς γνησίους ἀδελφοὺς καὶ κατιόντας τούτων, ὅσα δὲ παρὰ τῆς μητρός, μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς γνησίους ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ κατιόντας αὐτῶν, ἂν ὅμως τὰ κτήματα ταῦτα εὐρίσκωνται αὐτοῦσι εἰς τὴν κληρονομίαν του. Αἱ πρὸς ἀνάκτησιν τῶν κτημάτων τούτων ἀγωγαί, ἂν ὑπάρχωσιν, ἢ τὸ εἰσέτι ὀφειλόμενον τίμημα τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων, ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς αὐτοὺς.

Ὅλα τὰ λοιπὰ κτήματα μεταβαίνουν εἰς τοὺς νόθους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῶν. Μεταβαίνουν δὲ ἀδιακρίτως ὅλα τὰ κτήματα εἰς τοὺς νόθους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελ-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

650. Ἡ δικτροφὴ αὕτη κανονίζεται κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρός, τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ιδιότητος τῶν νομίμων κληρονόμων.

Κατὰ τὰς ἀνωειρημένους περιπτώσεις οἱ νόθοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες ἔχουσι δικαίωμα νὰ δικιζέωνται παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, ἕκαστος τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ πρὸς τοῦτο ἐξ ἡμισείας ἀδυνατοῦντος δὲ τοῦ ἐτέρου τῶν γονέων, ὁ ἄλλος εἶναι ὑπόχρεος διὰ τὸ ὅλον.

φράς, καὶ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῶν, ἂν δὲν ὑπάρχωσι γνήσιοι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, οὔτε κατιόντες αὐτῶν. (*) Γ'λκ. 766.

654. Οἱ κατὰ χάριν γνησιοποιηθέντες υἱοὶ ἢ θυγατέρες ἔχουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα τῶν νόθων τέκνων.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐπιθίου συζύγου καὶ τοῦ Δημόσιου.

655. Ὅταν ὁ ἀποθανὼν δὲν καταλίπη συγγενεῖς κατὰ βαθμὸν διαδεξιμον, οὔτε νόθους υἱοὺς ἢ θυγατέρας, οὔτε κατιόντας αὐτῶν ἄνευ διακρίσεως φύλου, ἢ κληρονομία του ἀνήκει εἰς τὸν ἢ διεzeugμένον ἐπιθίον σύζυγον. Γ'λκ. 767.

656. Ἐν ἐλλείψει ἐπιθίου συζύγου, ἡ κληρονομία περιέρχεται εἰς τὸ δημόσιον. Γ'λκ. 768.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

653. Ἐὰν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ νόθου υἱοῦ οἱ γονεῖς του ἦσαν ἤδη τεθνεῶτες, ὅσα μὲν αὐτός ἔλαβε κτήματα παρὰ τοῦ πατρὸς, μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς γνησίους ἀδελφούς καὶ κατιόντας τούτων, ὅσα δὲ ἔλαβε παρὰ τῆς μητρὸς, μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς γνησίους ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς, καὶ κατιόντας αὐτῶν, ἂν ὅμως τὰ κτήματα ταῦτα εὕρισκωνται αὐτοῦσις εἰς τὴν κληρονομίαν του.

Αἱ πρὸς ἀνάκτησιν τῶν κτημάτων τούτων ἀγωγαὶ ἂν ὑπάρχωσιν, ἢ τὸ εἰσέτι οφειλόμενον τίμημα τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων, ἀνήκουσιν ὡσαύτως εἰς αὐτούς.

Ὅλα τὰ λοιπὰ κτήματα μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς νόθους ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῶν.

Μεταβαίνουσι δὲ ἡδιακρίτως ὅλα τὰ κτήματα εἰς τοὺς νόθους ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῶν, ἂν δὲν ὑπάρχωσι γνήσιοι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, οὔτε κατιόντες αὐτῶν. Καὶ τάνάπαλιν, ἂν δὲν ὑπάρχωσι νόθοι ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, οὔτε κατιόντες αὐτῶν, ὅλα τὰ κτήματα περιέρχονται εἰς τὸν ἐπιζήσαντα σύζυγον, συνερχομένων τῶν γνησίων ἀδελφῶν ἑκτέρου φύλου, ἢ τῶν κατιόντων αὐτῶν, καὶ ἐν ἐλλείψει αὐτῶν, εἰς τὸ δημόσιον.

657. Οἱ νόθοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες, καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν ἄνευ διακρίσεως φύλου, ὁ ἐπίθιος σύζυγος καὶ τὸ δημόσιον, οἵτινες ἀξιούσιν, ὅτι ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας, ὀφείλουν νὰ αἰτήσῃσι τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων καὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς ὠρισμένους περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας.

658. Αὐτοὶ ὀφείλουν νὰ αἰτήσῃσι παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποίου ἔρχεται ἡ κληρονομία, τὴν εἰς τὴν διακκοχὴν αὐτῆς ἐγκατάστασιν. Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς αἰτήσεως, εἰμὴ μετὰ τρεῖς κηρύξεις καὶ τοιχοκολλήσεις κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους, καὶ ἀφοῦ ἀκούσῃ τὸν εἰσαγγελέα. ΓΛΚ. 770.

659. Οἱ νόθοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες καὶ οἱ κατιόντες αὐτῶν, ἢ ὁ ἐπίθιος σύζυγος, ὀφείλουσιν ἐπίσης νὰ καταστήσῃσιν ἐνεργὸν τὸ τίμημα τῶν κινητῶν πραγμάτων, ἢ νὰ δώσῃσιν ἀποχρῶσιν ἐγγύησιν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποθανόντος ἀποδόσεως, ἂν οὗτοι ἐμφανισθῶσιν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν· παρελθόντων δὲ αὐτῶν, ἡ ἐγγύησις λύεται. ΓΛΚ. 771.

660. Οἱ νόθοι υἱοί, ὁ ἐπίθιος σύζυγος, καὶ τὸ δημόσιον, ἂν δὲν ἐκπληρώσῃσι τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς ἕκαστον διατυπώσεις, δύνανται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν πρὸς τοὺς κληρονόμους, ἂν ἐμφανισθῶσιν. ΓΛΚ. 772.

661. Εἰς τὸν ἄπορον σύζυγον, τὸν μὴ ἔχοντα περιουσίαν προσήκουσαν εἰς τὴν κατάστασίν του, ὀφείλεται, ἐκ τῶν κληρονομικῶν ἐισοδημάτων τοῦ προκαποβιώσαντος συζύγου, ἰσόβιος χορήγησις τῶν πρὸς διατροφὴν, μέχρις οὗ δὲν μεταβῇ εἰς δεῦτερον γάμον,

662. Τὸ ποσὸν τῆς τοιαύτης χορηγήσεως δὲν ὑπερβαίνει τὸ τέταρτον τοῦ ἐισοδήματος τῶν κληρονομικῶν κτημάτων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃσι τέκνα, ἢ ὑπάρχῃσι τρία, ἢ καὶ ὀλιγώτερα· ἂν δὲ ὑπάρχῃσι πλεονα τῶν τριῶν, δὲν ὑπερβαίνει τοὺς κερπούς τῆς κληρονομικῆς μερίδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς ἀποδοχῆς.

663. Ἡ ἀποδοχὴ κληρονομίας τινὸς δύναται νὰ γένῃ ἢ ἀπλῶς, ἢ διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας. ΓΛΚ. 774.

664. Οὐδεὶς εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἀποδεχθῇ κληρονομίαν εἰς αὐτὸν περιελθοῦσαν. ΓΛΚ. 775.

665. Αἱ ὕπανδροι γυναικες δὲν δύνανται ν' ἀποδεχθῶσιν ἐγκύρως κληρονομίαν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συζύγου, ἢ τοῦ πρωτοδικεῖου, κατὰ τὰ διατεταγμένα εἰς τὸ Σ' Κεφάλαιον τοῦ Ε' Τίτλου τοῦ Α' Βιβλίου περὶ τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν συζύγων.

Ἡ ἀποδοχὴ τῶν περιελθουσῶν εἰς τοὺς ἀνηλίκους καὶ ἀπηγορευμένους κληρονομιῶν δὲν δύναται νὰ γένῃ ἐγκύρως, εἰμὴ κατὰ τὰς εἰς τὸν περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφεσίας Τίτλον διαλαμβανόμενας διατάξεις. ΓΛΚ. 776.

666. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδοχῆς ἀνατρέχει εἰς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤρξατο ἡ κληρονομία. ΓΛΚ. 777.

667. Ἡ ἀποδοχὴ δύναται νὰ εἶναι ρητὴ ἢ σιωπηλὴ· εἶναι ρητὴ, ὅταν τις λαμβάνῃ τὸ ὄνομα, ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρονομου εἰς δημόσιον ἢ ιδιωτικὸν ἐγγραφὸν· εἶναι δὲ σιωπηλὴ, ὅταν ὁ κληρονόμος κάμῃ πράξιν τινα, ἐξ ἧς ὑποτίθεται ἀναγκασίως ἢ πρὸς ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας θέλησίς του, καὶ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ κάμῃ, εἰμὴ ὡς κληρονόμος. ΓΛΚ. 778.

668. Αἱ ἀπλῶς δικτηρητικαὶ πράξεις, καὶ αἱ ἀφορῶσαι ἐπιτήρησιν καὶ προσωρινὴν διαχείρισιν, δὲν εἶναι πράξεις προσελεύσεως εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐκτὸς ἂν τὰς ἐνέργησέ τις ὑπὸ τὸ ὄνομα, ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ κληρονομου. ΓΛΚ. 779.

669. Ἡ πρὸς τινος τῶν συγκληρονομων γενομένη δωρεὰ, πώλησις ἢ παρὰχώρησις τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων του, εἴτε εἰς τινὰ ξένον, εἴτε εἰς ἅπαντας τοὺς συγκληρονόμους του,

εἴτε εἰς τινας τούτων, συνεπιφέρουσι τὴν παρ' αὐτοῦ ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν,

1. ὅταν τις τῶν κληρονόμων ἀποβάλῃ τὴν κληρονομίαν, καίτοι ἀμίσθως πρὸς ὄφελος ἐνός, ἢ πολλῶν τῶν συγκληρονόμων αὐτοῦ.

2. ὅταν τὴν ἀποβάλῃ, καίτοι πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν συγκληρονόμων τοῦ ἀδικριτίως, λαμβάνων τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀποβολῆς. ΓΛΚ. 780.

670. Ὅταν ὁ ὑπὲρ οὗ ἤρξατο κληρονομία τις ἀποθάνῃ, πρὶν τὴν ἀποβάλῃ, ἢ τὴν ἀποδεχθῇ ρητῶς ἢ σιωπηλῶς, οἱ κληρονόμοι τοῦ δύνανται ἰδίῳ δικαίωματι νὰ τὴν ἀποδεχθῶσιν, ἢ τὴν ἀποβάλωσιν. ΓΛΚ. 781.

671. Ἄν οἱ κληρονόμοι οὗτοι διαφωνῶσι περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, πρέπει ἡ ἀποδοχὴ αὐτῆς νὰ γίνεταί διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας. ΓΛΚ. 782.

672. Ὁ ἐνῆλιξ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην ρητῶς ἢ σιωπηλῶς ἀποδοχὴν κληρονομίας τινός, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀποδοχὴ αὕτη εἴναι ἀποτέλεσμα δόλου, πραχθέντος κατ' αὐτοῦ. Δὲν δύναται ποτὲ νὰ κάμῃ οὐδεμίαν αἵτησιν ἐπὶ προφάσει βλάβης, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ κληρονομία ἤθελε καταδαπανηθῇ, ἢ μειωθῇ πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐς ἀνακαλύψεως διαθήκης, μὴ γνωστῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδοχῆς. ΓΛΚ. 783.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας.

673. Ἡ ἀποβολὴ κληρονομίας τινός δὲν τεκμαίρεται. Αὕτη πρέπει νὰ γίνεταί εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τῆς νήσου, ἐνθ' ἤρξατο ἡ κληρονομία, καὶ εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον ἐπὶ τούτῳ κρατούμενον. ΓΛΚ. 784.

674. Ὁ ἀποβάλλων κληρονόμος θεωρεῖται ὡς μήποτε γε-
νόμενος κληρονόμος. ΓΛΚ. 785.

675. Ἡ μερὶς τοῦ ἀποβάλλοντος προσαυξάνει τὴν τῶν συγ-

κληρονόμων του· ἂν δὲ ἦναι μόνος, περιέρχεται εἰς τοὺς παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένους κληρονόμους. ΓΛΚ. 786.

676. Οὐδέποτε κληρονομεῖ τις ἀντιπροσωπεύων τὸν ἀποβάλλοντα· ἂν οὗτος ἦναι ὁ μόνος κληρονόμος εἰς τὸν βαθμὸν του, ἢ ἂν ὅλοι οἱ συγκληρονόμοι ἀποβάλλωσιν, ὑπείσρχονται οἱ παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένοι κληρονόμοι. ΓΛΚ. 787.

677. Οἱ πιστῶται τοῦ ἀποβάλλοντος κληρονομίαν πρὸς βλάβην τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, δύνανται νὰ τὴν ἀποδεχθῶσι δι' ἀδείας δικαστικῆς ἐπ' ὀνόματι, καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἀποβολὴ ἀκυροῦται ὅχι πρὸς ὄφελος τοῦ ἀποβάλλοντος κληρονόμου, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τῶν πιστῶτων του, καὶ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τὰς πιστώσεις των ποσότητος ΓΛΚ. 788.

678. Ὁ κληρονόμος ὅστις δὲν διακατέχει πραγματικῶς τὴν κληρονομίαν, ἢ δὲν ἀνemίχθη εἰς αὐτήν, θεωρεῖται, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, ὡς πάντη ἀλλότριος αὐτῆς, ὥστε οὐδεμία ἀγωγή δύνανται νὰ κινηθῇ κατ' αὐτοῦ ἢ παρ' αὐτοῦ ὡς κληρονόμου.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 78 (1895). Ἐπειδὴ τὰς ἑνεκα τῆς συντάξεως ἄρθρ. 789 Γαλ.Κῶδ. ἐπικρατούσας παρὰ τοῖς ἐρμηνευταῖς αὐτοῦ παντοίας ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ἐννοίας του ὡς πρὸς τὰς συνεπειὰς τῆς ἐπὶ τριακονταετίαν ἀπὸ τῆς ἐπαγωγῆς τῆς κληρονομίας σιωπῆς τοῦ εἰς ταύτην καλουμένου, ὁ Ἰόνιος νομοθέτης, ἀπεφυγὼν, ὥριεν ἐν τῷ ἀντιστοίχῳ ἐκείνου ἄρθρ. 678 Ἰον. Κ., ὅτι ὁ κληρονόμος, ὅστις δὲν διακατέχει πραγματικῶς τὴν κληρονομίαν ἢ δὲν ἀνemίχθη εἰς αὐτήν, θεωρεῖται μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης ὡς πάντη ἀλλότριος αὐτῆς, ὥστε οὐδεμία ἀγωγή δύνανται νὰ κινηθῇ κατ' αὐτοῦ ἢ παρ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ Ρ. Νόμῳ |13 § 2 καὶ 21 § 2 (29 2) Πανδ.] κρατούσα ἀρχή, καθ' ἣν οἱ ἀνωτέρου βαθμοῦ κληρονόμοι δὲν δύνανται νὰ δηλώσωσι τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας πρὶν ἢ περὶ ταύτης ἐκφρασθῶσιν οἱ πρὸ αὐτῶν κληρούμενοι κατὰ τὸν Ἰόν. Κ. δὲν ἔχει ἰσχύν, διότι ἀναγνωρίζομένης ἐν γένει ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἄρθρ. 1044 τοῦ κύρους συμφωνίας καὶ ἐπιτρεπομένης τῆς λήψεως μέτρων συντηρητικῶν περὶ δικαιωμάτων εξαρτωμένων ἐξ ὧρων, ἀπαγορεύεται μόνον ἡ συνομολογία περὶ κληρονομίας μήπω ἀρχικμένης (Demolombe XIV N° 304 καὶ Aubry et Rau § 604 tex et Note 26 § 610 tex et Note 4).

Ἐπειδὴ συνεπῶς, ἀφοῦ ἔνεκα τῆς μὴ ὑπάρξεως κωλύματος πρὸς δῆλωσησιν τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἀπωτέρων κληρονόμων, διαρκούσης τῆς ἐπὶ τριακονταετίας ἀπραξίας τῶν ἐγγυτέρων, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς ἐκείνους τὸ ἀξίωμα καθ' ὃ δὲν τρέχει παραγραφὴ κατὰ τῶν μὴ δυναμένων ἐνεργῆσαι, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡ προσθήκη τριακονταετίας ὑπὲρ ἐκάστου βαθμοῦ τῶν συγγενῶν, ἤθελεν ἀγάγει εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ δικαιῶνται εὐτοὶ νὰ δηλώσωσι τὴν ἀποδοχὴν ἢ τὴν ἀποποίησιν μετὰ αἰῶνας ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνου, ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ ὑπὸ ἄρθρ. 678 καθιερουμένη τριακονταετής τοῦ δικαιώματος τούτου παραγραφὴ, τρέχει συνάμα κατὰ πάντων τῶν κληρονόμων καθ' οἷανδήποτε σειρὰν καὶ ἂν καλῶνται (Aubry et Rau ἰδὲ ἀνωτέρω καὶ § 610 Note 16).

679. Ἄν ὅμως κληρονόμος τις ἐκ διχθήκτου, ἢ ἐξ ἀδιαθέτου ἐναχθῇ παρὰ τινος ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν κληρονομίαν, ὅπως ἀναγκασθῇ νὰ δηλώσῃ, ἂν ἀποδέχεται, ἢ ἀποβάλλῃ αὐτήν, τὸ πρωτοδικεῖον βεβιωθὲν περὶ τοῦ δικκιώματος τοῦ κληρονόμου, δίδει εἰς αὐτὸν προθεσμίαν τινά, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν εἰρημένην δῆλωσιν, ἄλλως, παρελθούσης αὐτῆς, ἡ κληρονομία θεωρεῖται ἀποβεβλημένη.

680. Ἐνὸςψ τὸ πρὸς ἀποδοχὴν κληρονομίας τινὸς δικκίωμα δὲν πρρχγραφῇ, οἱ κληρονόμοι, ἂν καὶ τὴν ἀπέβαλον, δύνανται πάλιν νὰ τὴν ἀποδεχθῶσιν, ἂν ἄλλοι κληρονόμοι δὲν τὴν ἀπεδέχθησαν ἤδη, ἄνευ βλάβης ὅμως τῶν δικκιωμάτων, τὰ ὅποια ἄλλοι ἐπὶ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας ἀπέκτησιν εἴτε διὰ πρρχγραφῆς, εἴτε διὰ πρῆξεων ἐγκύρως γενομένων μετὰ τοῦ διορισθέντος κηδεμόνου τῆς σχολαζούσης κληρονομίας. ΓλΚ. 790.

681. Δὲν συγχωρεῖται οὐδὲ διὰ γαμικοῦ συμβολαίου, ἢ ἀποβολῇ τῆς κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου, οὐδ' ἡ ἀπαλλοτριώσις τυγχίων δικκιωμάτων, τὰ ὅποια δύνηται τις νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς κληρονομίας ταύτης. ΓλΚ. 791.

682. Οἱ κληρονόμοι, οἱ ὑπεξαίρεσαντες ἢ ἀποκρύψαντες πρᾶγματτα κληρονομικά, ἐκπίπτουν τοῦ δικκιώματος τοῦ ν' ἀποβάλλωσιν αὐτήν· μένουσι δέ, καὶ τοὶ ἀποβαλόντες, ἀπλοῖ κληρονόμοι, μὴ δυνάμενοι καὶ ν' ἀπαιτήσωσι μέρος τι τῶν ὑπεξαίρεθέντων, ἢ ἀποκρυφθέντων πρρχμάτων. ΓλΚ. 792.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας, τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου.

683. Ἡ δῆλωσις κληρονόμου τινός, θέλοντος νὰ λάβῃ τὴν ιδιότητα ταύτην ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀπογραφῆς, πρέπει νὰ γίνε-
ται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τῆς νήσου, ἐνθα ἀνοίγε-
ται ἡ κληρονομία, καὶ νὰ ἐγγράφεται εἰς τὸ βιβλίον, ἐν ᾧ
καταχωρίζονται αἱ πράξεις τῶν ἀποβολῶν. ΓΛΚ. 793.

684. Ἡ δῆλωσις αὕτη δὲν φέρει ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ὅταν
προηγήται, ἢ ἐπειτα αὐτῆς, πιστὴ καὶ ἀκριβὴς ἀπογραφὴ τῶν
κληρονομικῶν κτημάτων κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους εἰς τὴν
πολιτικὴν δικονομίαν τύπους, καὶ ἐντὸς τῶν εἰς τὰ δύο ἐπό-
μενα ἄρθρα ὠρισμένων προθεσμιῶν. ΓΛΚ. 794.

* **685.** Ὁ κληρονόμος ὀφείλει νὰ συντάξῃ τὴν ἀπογραφὴν
ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἄρχεται ἡ κληρονομία.

Ἐχει προσέτι τεσσαρακονθήμερον προθεσμίαν διὰ νὰ δια-
σκεφθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, ἀρ-
χομένην ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς χο-
ρηγηθείσης τριμηνίας, ἢ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεπερατώθη ἡ ἀπο-
γραφὴ, ἂν ἡ ἀποπεράτωσις ἔγινε πρὸ τῆς τριμηνίας. ΓΛΚ. 795.

686. Ἄν εὐρίσκωνται εἰς τὴν κληρονομίαν πράγματα ὑπο-
κείμενα εἰς φθοράν, ἢ τῶν ὁποίων ἡ διατήρησις εἶναι πολυδά-
πανος, ὁ κληρονόμος, ὡς κεκλημένος εἰς τὴν κληρονομίαν, δύ-
ναται, ἀδείξ τοῦ πρωτοδικείου, νὰ πωλήσῃ τὰ πράγματα
ταῦτα, χωρὶς νὰ ἐξάγεται ἐκ τούτου ὅτι αὐτὸς ἀπεδέχθη τὴν
κληρονομίαν.

Ἡ πώλησις αὕτη πρέπει νὰ γένη διὰ δημοσίου ὑπαλλή-
λου, μετὰ τὰς ὠρισμένας εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν τοιχο-
κολλήσεις καὶ δημοσιεύσεις ΓΛΚ. 796.

687. Διαικούσης τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς καὶ τῆς
πρὸς διάσκεψιν προθεσμίας, ὁ κληρονόμος δὲν δύναται ν' ἀνχῇ.

* Τὸ ἄρθ. 685 ἐτροποποιήθη ὑπὸ ἄρθρ. 560 ἐλλ. Πολ. Δικ.

κασθῇ νὰ λάβῃ τοιαύτην ιδιότητα, οὐδὲ νὰ καταδικασθῇ καθὼ τοιοῦτος· ἂν δὲ ἀποβάλῃ τὴν κληρονομίαν πρὸ ἢ μετὰ τὴν παρ-
 ῥέλευσιν τῶν προθεσμιῶν, τὰ νομίμως παρ' αὐτοῦ γενόμενα
 ἐξοδα μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι εἰς βάρος τῆς κληρονο-
 μίας. ΓλΚ. 797.

688. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν εἰρημένων προθεσμιῶν, ὁ
 κληρονόμος, ἂν ἐνχθῇ, δύναται νὰ αἰτήσῃ νέαν προθεσμίαν,
 τὴν ὁποίαν τὸ πρωτοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσῆχθη ἡ
 δίκη, χορηγῇ ἢ ἀρνεῖται κατὰ τὰς περιστάσεις. ΓλΚ. 798.

689. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τὰ
 ἐξοδα τῆς δίκης εἶναι εἰς βάρος τῆς κληρονομίας, ἂν ὁ κληρο-
 νόμος ἀποδείξῃ, ἢ ὅτι δὲν ἐγνώρισε τὸν θάνατον, ἢ ὅτι αἱ
 προθεσμίαι δὲν ἐξήρουν, εἴτε ἕνεκα τῆς θέσεως τῶν κτημά-
 των, εἴτε ἕνεκα ἐπελθουσῶν διαφορῶν· ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων
 δικαιολογήσεων, τὰ ἐξοδα μένουσιν εἰς βάρος του. ΓλΚ. 799.

690. Ὁ κληρονόμος, καὶ ἀφοῦ παρέλθωσιν αἱ ὠρισμέναι
 εἰς τὸ ἄρθρον 685 προθεσμίαι, ὡς καὶ αἱ χορηγηθεῖσαι παρὰ
 τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 658, ἔχει μολοντοῦτο τὸ
 δικαίωμα νὰ κάμῃ τὴν ἀπογραφὴν, καὶ νὰ κηρυχθῇ ἐξ ἀπο-
 γραφῆς κληρονόμος, ἂν ἄλλως δὲν ἐνήργησεν οὐδεμίαν πρᾶξιν
 κληρονόμου, καὶ δὲν ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ τελε-ίδικος ἀπόφασις,
 κατὰδικάζουσα αὐτὸν ὡς ἀπλοῦν κληρονόμον. ΓλΚ. 800.

691. Ὁ κληρονόμος, ὁ ἀποκρύψας, ἢ παρκαλιπὼν ἐν γνώ-
 σει καὶ κακῇ τῇ πίστει νὰ καταγοράσῃ εἰς τὴν ἀπογραφὴν
 πρᾶγμα τι ἀνῆκον εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐκπίπτει τῆς ἐξ ἀπο-
 γραφῆς ὠφελείας. ΓλΚ. 801.

692. Τὰ ἐκ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας εὐεργετήματα τοῦ
 κληρονόμου εἶναι τὰ ἐξῆς·

1. ὁ κληρονόμος δὲν ὑποκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κλη-
 ρονομικῶν χρεῶν, εἰμὴ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀξίας
 τῶν ὁποίων ἔλαβε κτημάτων, καὶ δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς
 πληρωμῆς τῶν χρεῶν ἐγκαταλείπων εἰς τοὺς πιστωτὰς καὶ κλη-
 ροδόχους ὅλα τὰ κληρονομικὰ κτήματα·

2. δὲν συγχέει τὰ ἴδια αὐτοῦ κτήματα μετὰ τὰ τῆς κληρο-
 νομίας, καὶ διατηρεῖ κατ' αὐτῆς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ αἰτήσῃ
 τὴν πληρωμὴν τῶν πιστώσεών του.

ΑΠ. 173 (1876). Ἡ διὰ τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας ὑπὸ τοῦ κληρονόμου ἐπιφέρει αὐτοδικαίως τὸν χωρισμὸν τῶν περιουσιῶν τοῦ κληρονομηθέντος ἀπὸ τοῦ κληρονόμου, κατὰ ἄρθρ. 692 § 2 Ἰον. ἐπομένως, ἐνὸς ἢ ἀποδοχῇ αὕτη ὑφίσταται τοιαύτη, οἱ δανεισταὶ τοῦ κληρονόμου δὲν δύνανται ν' ἀντιτάξωσι πρὸς τοὺς δανειστάς τοῦ κληρονομουμένου μήτε τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως ἐκ μέρους τούτων περὶ χωρισμοῦ περιουσιῶν κατὰ ἄρθρ. 772, μηδὲ τὴν ἔλλειψιν ἐγγραφῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 1948· διότι ὁ χωρισμός, ὑφιστάμενος, δὲν δύναται νὰ ἐγγ. μονομερεῖς συνεπειάς ὑπὲρ μόνων τῶν δανειστῶν τοῦ κληρονόμου, ἀλλ' ὑπάρχει ἀπέναντι πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων. Δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τοῦτο ἄρθρ. 698, καθ' ὃ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος δύναιται μετὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 696 πενταετῇ προθεσμίᾳ νὰ πωλήσῃ τὰ κινητὰ ἢ ἀκίνητα κληρονομικὰ κτήματα καὶ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων, διότι ἡ διάταξις αὕτη, συνδυαζομένη πρὸς ἄρθρ. 696 καὶ 697, προδήλως ἐννοεῖ, ὅτι ὁ κληρονόμος ἀπαλλάσσεται μὲν τῶν πρὸς πώλησιν τῶν κληρονομικῶν κτημάτων διατυπώσεων, δὲν ἐκπίπτει ὅμως τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς. Ἄρα καὶ ὁ νόμιμος χωρισμὸς ὑφίσταται ἐπὶ τῶν εἰς χεῖράς του μενόντων ἐτι κληρονομικῶν κτημάτων καὶ δοσίλογος πρὸς τοὺς δανειστάς τῆς κληρονομίας ἐξακολουθεῖ ὡς κατὰ τὴν ἐννοίαν ἄρθρ. 692, διὰ τὸ τίμημα τῶν πωληθέντων. Ὁ δὲ λόγος, ὅτι, ἀφοῦ κατὰ ἄρθρ. 698 δύναιται νὰ πωλήσῃ, ἄρα δύναιται καὶ ἐγκύρως νὰ ὑποθηκεύσῃ μετὰ τὴν πενταετίαν, χωρὶς νὰ δύνανται οἱ ἐγγχειρόγραφοι τῆς κληρονομίας δανεισταὶ νὰ ἀποκρούσωσι τοὺς τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν κτημάτων ἐνυποθήκους προσωπικοὺς δανειστάς τοῦ κληρονόμου, δὲν εἶναι ἰσχυρός· διότι, ἀφοῦ σκοπὸς τῆς διαληφθείσης διατάξεως εἶναι ν' ἀπαλλάξῃ μόνον τὸν κληρονόμον τῶν διατυπώσεων τῆς πωλήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀπόλυτον κύριον τῶν κληρονομικῶν κτημάτων, ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ συνομολόγησις ὑποθήκης παρ' αὐτοῦ γενομένη διαχειριστοῦ ἐτι διατελοῦντος τῆς κληρονομικῆς περιουσίας μέχρι τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τῶν κληρονομικῶν χρεῶν, δὲν δύναται νὰ παραβιάσῃ τὰ δικαιώματα τῶν δανειστῶν τῆς κληρονομίας, τῆς τὸ σύνολον τῶν κτημάτων ἀποτελοῦσι, κατὰ νόμον, τὴν κοινὴν αὐτῶν ἀσφάλειαν, (ἄρθρ. 1929 καὶ 1:30 Ἰον. Κώδικος).

Ἄρα ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον ἀπεφάνητο, ὅτι ἀφοῦ τὰ κατὰσχθέντα κτήματα ἀνήκονσι τῷ ὑπὸ τοῦ νῦν ἀναιρεσιβλήτου κληρονομηθέντι ἐξ ἀπογραφῆς, δικαιοῦνται οἱ ἕτεροι ἀναιρεσιβλήτοι δανεισταὶ αὐτοῦ τούτου Ι. καὶ Κ. νὰ προτιμηθῶσι, καὶ τοι ἐγγχειρόγραφοι τῶν προσωπικῶν τοῦ κληρονόμου δανειστῶν καὶ τοι ἐνυποθήκων.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 150 (1896). Ἐπειδὴ καίτοι ἡ δύναστίς τις νὰ εἴπῃ ὅτι συνεπεῖα ἄρθρ. 1075—1079 Πολ. Δικ. καὶ 692 Ἰον. Κ. ἐπακολουθοῦντος χωρισμοῦ τῆς περιουσίας τοῦ συντάξαντος ἀπογραφὴν κληρονόμου ἀπὸ τῆς κληρονομίας, καὶ ἀπέναντι ταύτης, μὴ ἔχοντος τού-

του ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ διαχειριστοῦ της, ἔπεται ὅτι ἐναγόμενος ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὰς ἰδίας ἐνστάσεις, αφοῦ δὲν παρίσταται ἐν τῇ δίκῃ ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ιδιότητα, ἕνεκα τούτων δὲ ἐν προκειμένῳ, ἐπιβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τῶν τρίτων ταμιῶν τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ τιμημάτος τοῦ τιμαριωτικοῦ κτήματος καὶ ἐναχθέντων τῶν ἐφεσιβλήτων διὰ τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς ὡς κληρονόμων τῆς μητρὸς των Α. Γ. κληρονόμου ἐξ ἀπογραφῆς τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Θ. Γ., οὔτε ὅτι τὸ κατασχθέν ποσὸν ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὴν κληρονομίαν τούτου ἀλλ' εἰς τοὺς πρώτους αὐτῶν ὡς κληρονόμους τῆς μητρὸς των, εἰς ἣν τὸ κτῆμα παρ' αὐτοῦ [τοῦ Θ. Γ.] ἐδόθη ἐν ζωῇ ἀντὶ προικός, δύναται νὰ προβάλῃσιν, ἀφ' οὗ, ὡς εἴρηται, ἀντὶ τῆς μητρὸς των παρέσθῃσαν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ιδιότητα οὐδὲ ὑπ' αὐτὴν [τὴν ιδιότητα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου] δικαιοῦνται ν' ἀντιτάξωσιν ὅτι εἰ τρίτοι δὲν εἶναι ὀφειλέται τῆς ἀπογραφείσης κληρονομίας καθόσον ἡ ἐνστάσις αὕτη δι' ἑλλειψιν συμφέροντος προτείνεται ἐκ δικαιώματος τρίτου. Μ' ὅλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὴν παθητικὴν νομιμοποίησιν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῶν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων, ἔχουσι συμφέρον νὰ τὴν προβάλωσι πρὸς ἀποτροπὴν τῶν συνεπειῶν τῆς δίκης, ἐν αἷς καὶ ἡ διὰ ταύτην δαπάνη, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὸν περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρ. 735 Ἰον. Κ. πᾶς κληρονόμος, καὶ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς ἔτι, συνερχόμενος εἰς κληρονομίαν τινὰ ὀφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς συγκληρονόμους του, πᾶν ὅ,τι ἔλαβε κατὰ δωρεὰν μεταξὺ ζώντων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως κλπ. κατὰ ἄρθρ. 744 ὑπόκειται ἐπίσης εἰς ἐπαναφορὰν ἢ προῖξ ἂν τὸ προικισθὲν θῆλῃ ἐχῇ δικαίωμα νὰ συνέλθῃ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συστήσαντος τὴν προῖκα καὶ θέλει νὰ ἐξασκήσῃ τοιοῦτον δικαίωμα καὶ κατὰ τὸ 750 ἡ ἐπαναφορὰ ὀφείλεται ἀπὸ συγκληρονόμον πρὸς συγκληρονόμον ἀλλ' ὅχι πρὸς κληροδόχους καὶ πιστωτὰς τῆς κληρονομίας κλπ.

Ἐπειδὴ πράγματι μὲν τὸ ἄρθρ. 750 δὲν ἀποκλείει ὅπως οἱ δανεισταὶ τοῦ μὴ ἀπογράψαντος κληρονόμου χρώμενοι κατὰ ἄρθρ. 1080 Ἰον. Κ. καὶ 1025 Πολ. Δικ. τοῖς δικαιώμασι τοῦ ὀφειλέτου των ζητήσωσι τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παρ' ἐτέρου κληρονόμου συνεισενεχτέου καὶ λάβωσι μέρος εἰς τὴν διανομὴν αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ δανεισταὶ τοῦ κληρονομούμενου ὡς δανεισταὶ τοιοῦτου κληρονόμου του δύναται νὰ πράξωσι τοῦτο, ἀλλ' ὅταν οὗτος συνέταξεν ἀπογραφὴν, τότε λόγῳ τοῦ ὡς εἴρηται χωρισμοῦ τῶν περιουσιῶν, οἱ δανεισταὶ τῆς κληρονομίας δὲν δύναται νὰ ζητήσωσι τοῦτο καὶ τὰ συνεισενεχθέντα εὖ διανεμηθῶσι μεταξὺ τῶν ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων (Marcadé ἐν ἄρθ. 857 καὶ Aubry et Rau § 630). Ὅθεν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος καθ' ὃν ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀπογραφῇ ὁμολογία τῆς μητρὸς τῶν τριῶν πρώτων ἐφεσιβλήτων περὶ τοῦ ὅτι τὰ προικῶα κτήματά της ἀνήκουσιν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Θ. Γ. ἐγένετο λόγῳ ὑποχρεώσεως ἣν εἶχε πρὸς συνεισφορὰν καὶ ὅτι ἄλλως οὗτος

ὡς δανειστῆς τῆς κληρονομίας ἐκείνου δικαιούται νὰ ζητήσῃ ταύτην, στερεῖται νομίμος ὑποστάσεως.

ΑΠ. 65 (1897) Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη, δ. ᾧ διετάχθη πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταφρασθῶσι τὰ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης Π. ἐπικληθέντα ἐγγράφα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῆς, ἐφ' οὗ ἐστήριζε τὴν ἀνακοπὴν, ὅτι τὸ κτῆμα οὕτινος οἱ καρποὶ κατεσχέθησαν, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ὀφειλέτιδα κληρονομίαν τοῦ Γ. ἀλλ' εἰς τὴν κυριότητα τοῦ πατρὸς τῆς θυγατρὸς της, ἣν ἐπετρόπευεν, ὡς καταπιστευματικὸν, δὲν εἶναι ἀπλῶς προπαρασκευαστικὴ, ἀλλὰ ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν παρεμπιπτουσῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων (293 καὶ 294 Πολ. Δικ.), ὡς τοιαύτη ἐπομένως ἡδύνατο νὰ ἐκκληθῇ καθ' αὐτὴν καὶ ἄνευ τῆς ὁριστικῆς κατὰ ἄρθρ. 181 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 692 καὶ 693 Ἰον. Κ. ὁ ἀποδεχθεὶς κληρονομίαν τινὰ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κληρονομικῶν χρεῶν, πέραν τῆς ἀξίας τῶν κτημάτων, ἅτινα περιῆλθον εἰς αὐτὸν κληρονομικῶ δικαιώματι, διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ περιουσίας.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων τῆς Π. ἰσχυρισθῇ αὕτη ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα, οὕτινος οἱ καρποὶ κατεσχέθησαν, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Γ. καταλειφθεῖσαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα τῆς τότε ἀνγλικῆς Ρεγγίνας περιουσίαν καὶ δὲν περιῆλθεν ἐπομένως εἰς αὐτὴν κληρονομικῶ δικαιώματι, ἀλλ' ὡς καταπιστευματικὸν ἀνῆκεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ, εἰς ὃν περιῆλθε πρὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Γ. καταπιστευματικῶ τίτλῳ καὶ ἐπεκχλέσθη πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς τούτου, πλὴν τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ τὸ 7190 συμβόλαιον, ἐν δὲ ἀποδειχθῇ τοῦτο ἀληθές, καθίσταται βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀνακοπούσης, ὅτι κακῶς κατεσχέθησαν οἱ ἐκ τοῦ κτήματος τούτου παραχθέντες καρποὶ διὰ τὸ βαρύνον τὴν κληρονομίαν τοῦ Γ. χρεὸς πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου, ἡ ἀτομικὴ περιουσία τοῦ συζύγου τῆς ἀνακοπούσης, ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου τοῦ Γ. δὲν ὑπόκειται κατὰ τὰ πραρατεθέντα ἄρθρα τοῦ Κώδικος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ἐν τῇ συνταχθείσῃ περὶ τῆς ἀπογραφῆς τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ Γ. Λούζῃ ἐκθέσει ἐξεδηλώθη καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη κτῆμα ὡς κληρονομικόν, ἥτοι ὡς ἀνῆκον εἰς τὸν κληρονηθέντα, τὴν δὲ ἡλῶσιν ὅμως ταύτην προτέβηκεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀνακόπτουσα ὡς γενομένην κατὰ πλάνην, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀληθοῦς ἰδιότητος τοῦ κτήματος· τούτου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερομένων ἀκινήτων, ἅτινα ὡς ἰσχυρισθῇ ἦσαν καταπιστευματικὰ καὶ δὲν ἀνῆκον ὡς τοιαῦτα εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ κληρονομηθέντος, τῆς δὲ ἐν τῇ αὐτῇ ἀπογραφῇ περιεχομένης ὁμολογίας τοῦ συζύγου τῆς αὐτῆς ἀνακοπούσης περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐπίδικου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων οὔσης ἐξωδίκου, κατὰ ἄρθρ. 265 Π. Δικ., καὶ μὴ παραγούσης πλήρη ἀπόδειξιν, παρὰ μόνον ὅταν κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον δηλωθεῖται ἐγένετο ἀποδεκτὴ κατὰ 266 ἄρθρον, δὲν ἔσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, σκεφθεῖσα ὅτι δύναται νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὁμολογοῦντος ἡ ἀλήθεια τῶν ὁμολογη-

θέντων πραγμάτων καὶ διατάξασα τὴν μετάφρασιν τοῦ συμβολαίου, ἐφ' οὗ ἐστήριξεν ἡ ἀνακόπτουσα τὸν περὶ τῆς καταπιστευματικῆς ιδιότητος τοῦ ἐπιδόκου κτήματος ἰσχυρισμόν.

Θίλων δὲ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δικαιώματά του κατὰ τῆς κληρονομίας, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ νὰ διορισθῇ εἰς αὐτὴν κηδεμών ΓλΚ. 802.

693. Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν τῶν κληρονομικῶν κτημάτων· ὀφείλει δὲ νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεώς του εἰς τοὺς πιστωτάς, καὶ κληροδόχους.

Δὲν δύναται ν' ἀναγκασθῇ νὰ πληρώσῃ μὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ κτήματα, ἐκτὸς ἂν κληθεῖς νὰ προσχάγῃ τὸν λογαριασμόν του, καταστῇ εἰς τοῦτο ὑπερήμερος, καὶ ἂν δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Μετὰ τὴν ἐκκαθάρσιν τοῦ λογαριασμοῦ δὲν δύναται ν' ἀναγκασθῇ νὰ πληρώσῃ μὲ τὰ κτήματά του, εἰμὴ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ποσότητος, ἣτις ἔμεινεν εἰς χεῖράς του. ΓλΚ. 803.

694. Κατὰ τὴν διαχείρισίν του εἶναι ὑπεύθυνος μόνον διὰ τὰ βχρέα ἀμαρτήματα. ΓλΚ. 804.

695. Ὁ κληρονόμος, εἰς ὃν ὀφείλεται νόμιμος μερίς, ὅχι μόνον χάνει τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμά του, ἀμελῶν νὰ κάμῃ τὴν ἀπογραφὴν, ἀλλ' εἶναι προσέτι ὑπεύθυνος μὲ τὰ κτήματά του.

696. Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἐκπίπτει τῆς ὠφελείας ταύτης, ἂν ἐντὶς πενταετίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκήρυξεν ἐαυτὸν κληρονόμον, πωλήσῃ τὰ κινητὰ τῆς κληρονομίας ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἄνευ πλειστηριασμοῦ, καὶ χωρὶς προηγουμένως νὰ κάμῃ τὰς συνήθεις τοιχοκολλήσεις καὶ δημοσιεύσεις.

Ἐκπίπτει ἐπίσης τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφελείας, ἂν τὴν ὑστεραίαν τῆς πωλήσεως δὲν παρκαταθῇ τὰ ἐξ αὐτῆς προελθόντα χρήματα εἰς τὸ ἀγαθοεργὸν δανειστήριον, ἢ, ὅπου τοιοῦτο δὲν ὑπάρχει, εἰς τὸ τοπικὸν ταμεῖον, ἢ ἂν δὲν δώσῃ ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν.

Ἄν προσφέρῃ αὐτοῦσια τὰ κινητὰ, δὲν εἶναι ὑπεύθυνος εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς, ἢ εἰς τὴν προξενηθεῖσαν ἐκ τῆς ἀμελείας του χειροτέρουσιν. ΓλΚ. 805.

697. Ὡς αὐτὸς ἐκπίπτει τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὀφειλῆς ὁ κληρονόμος, ἂν ἐντὸς τῆς εἰρημένης πενταετίας, λογιστέας ὡς ἄνωτέρω, πωλήσῃ τ' ἀκίνητα ἄλλως, παρὰ κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Αὐτὸς ὅμως εἶναι πᾶντοτε ὑποχρεωὸς ν' ἀποτάξῃ τὸ τίμημα ὑπὲρ τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς ἐνυποθήκων πιστωτῶν. ΓΛΚ. 806.

698. Μετὰ τὴν πενταετίαν ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος δύναται νὰ πωλήσῃ τὰ κινητὰ, ἢ ἀκίνητα κληρονομικὰ κτήματα, καὶ χωρὶς τῶν εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα διαλαμβανομένων διατυπώσεων, ἂν τοῦτο πράξῃ ἄνευ ἀπάτης, διατηρουμένων κατὰ νόμον τῶν ἐνυποθήκων ἀγωγῶν.

699. Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ὀφείλει, ἂν τὸ αἰτήσωσιν οἱ πιστωταί, ἢ ἄλλοι ἔχοντες συμφέρον, νὰ δώσῃ ἀξιόχρεον ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν τῇ ἀπογραφῇ κινητῶν καὶ ἐν περιπτώσει πωλήσεως ἀκινήτων, διὰ μόνον τὸ μέρος τοῦ τιμήματος αὐτῶν, τὸ μὴ ἀποταχθὲν ὑπὲρ τῶν ἐνυποθήκων πιστωτῶν.

Ἄν δὲν δώσῃ τὴν ἐγγύησιν ταύτην, τὰ κινητὰ πωλοῦνται εἰς πλειστηριασμὸν, καὶ τὸ τίμημά των κατατίθεται, ὡς καὶ τὸ μὴ ἀποταχθὲν μέρος τοῦ τιμήματος τῶν ἀκινήτων, διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληρονομικῶν βαρῶν ΓΛΚ 807.

700. Ἄν γίνωσιν ἀνακοπαὶ παρὰ τῶν πιστωτῶν, ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ἄλλως, εἰμὴ κατὰ τὴν διορισθεῖσαν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τάξιν καὶ τρόπον.

Ἄν δὲν ὑπάρχωσιν ἀνακοπαί, αὐτὸς πληρῶνει τοὺς πιστωτὰς καὶ κληροδόχους, ὡς ἐμφανίζονται. ΓΛΚ 808.

701. Οἱ μὴ ἀνακόπτοντες δανεισταί, οἱ τινες ἐμφανίζονται μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς ὑπολειπομένης ποσότητος, ἔχουσιν ἀγωγὴν μόνον κατὰ τῶν κληροδόχων.

Εἰς ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων ἡ ἀγωγὴ αὕτη παραγράφεται μετὰ τριετίαν, λογιζομένην ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκκαθαρισθῇ ὁ λογαριασμὸς, καὶ πληρωθῇ ἡ ὑπολειπομένη ποσότης. ΓΛΚ. 809.

702. Τὰ ἐξόδα τῆς γενομένης τυχὸν σφραγίσεως, τὰ τῆς

ἀπογραφῆς, καὶ τοῦ λογαριασμοῦ εἶναι εἰς βάρος τῆς κληρονομίας. ΓΛΚ. 810.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῆς σχολαζούσης κληρονομίας.

703. Ὅταν, ἀφοῦ παρέλθωσιν αἱ πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς καὶ πρὸς διάσκεψιν προθεσμίαι, οὐδεὶς ἐμφανίζεται ζητῶν τὴν κληρονομίαν, ἢ ὅταν ἦναι ἄγνωστος ὁ κληρονόμος, ἢ οἱ γνωστοὶ κληρονόμοι τὴν ἀπέβαλον, ἢ κληρονομία λογίζεται σχολάζουσα. (*) ΓΛΚ 811.

704. Τὸ πρωτοδικεῖον, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ἀνοίγεται ἡ κληρονομία, διορίζει κηδεμόνα κατ' αἵτησιν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως ΓΛΚ. 812.

705. Ὁ κηδεμὼν τῆς σχολαζούσης κληρονομίας ὀφείλει πρὸ πάντων νὰ βεβαιώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς δι' ἀπογραφῆς, ἥτις πρέπει νὰ συνταχθῇ ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποῖαν τὸ πρωτοδικεῖον τάττει εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ διορισμοῦ.

Αὐτὸς ἐνεργεῖ, καὶ ζητεῖ τὰ δικαιώματα τῆς κληρονομίας, ἀπαντᾷ εἰς τὰς κατ' αὐτῆς ἀγωγάς, καὶ τὴν διαχειρίζει ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ καταθέσῃ τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν κληρονομίαν χρήματα, καὶ τὰ προελθόντα ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν κινήτων ἢ ἀκινήτων, εἰς τὸ ἀγαθουργὸν δανειστήριον, ὅπου ὑπάρχει, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, εἰς τὸ τοπικὸν ταμεῖον, πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς κληρονομίας, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπο-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς δ' αὖ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

703. Ὅταν οὐδεὶς ἐμφανίζεται ζητῶν τὴν κληρονομίαν, ἢ ὅταν ἦναι ἄγνωστος ὁ κληρονόμος, ἢ οἱ γνωστοὶ κληρονόμοι τὴν ἀπέβαλον, αὐτὴ λογίζεται σχολάζουσα, ἂν ὅμως εἰς ἐκάστην τῶν εἰρημένων περιπτώσεων παρῇθον αἱ πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς καὶ πρὸς διάσκεψιν προθεσμίαι.

χρεώσει τοῦ νὰ δώσῃ λόγον περὶ αὐτῶν εἰς ὃν τινα ἀνήκει.
Γλκ. 813.

706. Αἱ εἰς τὸ Γ' Τμήμα τούτου τοῦ Κεφαλαιου διαλαμ-
βανόμεναι διατάξεις περὶ τῶν τύπων τῆς ἀπογραφῆς, περὶ τοῦ
τρόπου τῆς διαχειρίσεως, καὶ περὶ τῆς λογοδοσίας τοῦ ἐξ ἀπο-
γραφῆς κληρονόμου, εἶναι κοινὰ ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς κηδεμόνας
τῶν σχολαζουσῶν κληρονομιῶν. Γλκ. 814.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῆς διανομῆς καὶ ἐπαραφοῦς.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς πρὸς διανομὴν ἀγωγῆς καὶ τοῦ τύπου αὐτῆς.

707. Οὐδεὶς εἶναι ὑπόχρεος νὰ μένῃ εἰς κοινωνίαν· δύνα-
ται δὲ πάντοτε νὰ ζητηθῇ ἡ διανομή, καίτοι ὑπαρχούσης οἰας-
δήποτε ἀπαγορεύσεως, ἢ ἐναντίας συμβάσεως.

Μόλον τοῦτο δύναται διὰ συμβάσεως ν' ἀναβληθῇ ἡ δι-
ανομή ἐφ' ὠρισμένον χρόνον· ἀλλὰ τοιαύτη σύμβασις δὲν εἶναι
ὑποχρεωτικὴ ὑπὲρ τὰ πέντε ἔτη, δύναται ὁμως ν' ἀνανεωθῇ.
Γλκ. 815.

708. Ἡ διανομὴ δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ὅτ'·ν εἰς τῶν συγ-
κληρονόμων ἤθελε καρπωθῇ χωριστὰ μέρος τῶν κληρονομικῶν
κτημάτων, ἂν δὲν προῦπῆρξε πρᾶξις διανομῆς, ἢ ἰκανὴ πρὸς
ἀποκτησιν τῆς παραγραφῆς διακτοχή. Γλκ. 816.

709. Ἡ πρὸς διανομὴ ἀγωγή, ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους ἢ
ἀπηγορευμένους συγκληρονόμους, δύναται νὰ κινηθῇ παρὰ τῶν
ἐπιτρόπων αὐτῶν δι' εἰδικῆς ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀφάντους συγκληρονόμους, ἡ ἀγωγή ἀνήκει
εἰς τοὺς ἐγκατασταθέντας εἰς τὴν διακτοχὴν συγγενεῖς.
Γλκ. 817.

710. Ὡς πρὸς τὰ λαχόντα εἰς τὴν σύζυγον κτήματα, ὁ
σύζυγος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν διανομὴν τῶν ἄνευ τῆς

συναινέσεως αὐτῆς· ἀλλ' ἂν οὗτος ἔχῃ δικαίωμα νὰ καρποῦται τὰ κτήματά της δύνανται μόνον νὰ ζητήσῃ προσωρινὴν διανομήν.

Οἱ μετὰ τῆς συζύγου συγκληρονομούντες δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωσι τὴν ὀριστικὴν διανομήν, εἰμὴ συνενάγοντες ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους. ΓλΚ. 818.

711. Ἄν ὅλοι οἱ συγκληρονόμοι ἦναι παρόντες καὶ ἐνήλικες, δὲν εἶναι ἀναγκασία ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων καὶ ἡ διανομὴ δύνανται νὰ γένῃ καθ' ὃν τύπον, καὶ δι' οἵασδήποτε πράξεως οἱ ἐνδιαφερόμενοι κρίνωσι συμφερότερον.

Ἄν ὅλοι οἱ συγκληρονόμοι δὲν ἦναι παρόντες, ἢ ἂν μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκωνται ἀνήλικοι, ἢ ἀπηγορευμένοι, αἱ σφραγίδες πρέπει νὰ ἐπιτεθῶσιν ὅσον τάχιστα, εἴτε κατ' αἰτήσιν τῶν κληρονόμων, εἴτε ἐπὶ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως, εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. (*) ΓλΚ. 819.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

711. Ἄν ὅλοι οἱ συγκληρονόμοι ἦναι παρόντες καὶ ἐνήλικες, δὲν εἶναι ἀναγκασία ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων· ἡ δὲ διανομὴ δύνανται νὰ γίνῃ καθ' ὃν τύπον, καὶ δι' οἵασδήποτε πράξεως οἱ ἐνδιαφερόμενοι κρίνωσι συμφερότερον.

Ἄν ὅλοι οἱ κληρονόμοι δὲν ἦναι παρόντες, ἢ μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκωνται ἀνήλικες μὴ ἔχοντες ἐπιτρόπους, αἱ σφραγίδες πρέπει νὰ ἐπιτεθῶσιν ὅσον τάχιστα, εἴτε κατ' αἰτήσιν τῶν κληρονόμων, εἴτε καὶ ἐπὶ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως.

Τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ ὁμοίων περιπτώσεων δύνανται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἂν τὸ κρίνῃ ἀναγκαῖον.

Ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων γίνεται κατὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 329 ὠρισμένας διατυπώσεις.

Ὅσάκις πρόκειται περὶ κληρονόμων ἀπόντων, ἢ ἀνηλίκων

712. Ὡσαύτως καὶ οἱ πιστωταὶ δύνανται νὰ αἰτήσωσι τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων δι' ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου. ΓλΚ. 820.

713. Ἀφοῦ ἐπιτεθῶσιν αἱ σφραγίδες, συγχωρεῖται εἰς ἕκα στον πιστωτὴν νὰ κάμῃ ἀνακοπὴν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν, καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου.

Οἱ περὶ ἀφαίρεσεως τῶν σφραγίδων καὶ τῆς συντάξεως τῆς ἀπογραφῆς τύποι διαλαμβάνονται εἰς τὴν Πολ.Δικ. ΓλΚ.821.

714 Ἡ περὶ δικνομῆς ἀγωγή, καὶ αἱ διαφοραὶ, αἱ ἀναφυόμεναι ἐνῶ ἐνεργοῦνται τὰ περὶ αὐτῆς, καθυποβάλλονται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τοῦ τόπου, ἐνθα ἤξαστο ἡ κληρονομία.

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου γίνονται οἱ πλειστηριασμοὶ καὶ πρέπει ν' ἀπευθύνωνται αἱ αἰτήσεις, αἱ ἀφορῶσαι τὴν μετὰ τῶν συμεριζομένων ἐγγύησιν τῶν μερίδων, ὡς καὶ αἱ περὶ διαορήξεως τῆς διανομῆς. ΓλΚ. 822.

715. Ἀν τις τῶν συγκληρονόμων δὲν συγκατατίθεται εἰς τὴν δικνομὴν, ἡ ἀναρῶνται διαφοραὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ἀποπερτώσεως αὐτῆς, ἀποφασίζει τὸ αὐτὸ δικαστήριον ὡς εἰς τὰς συνοπτικὰς δίκας. ΓλΚ. 823.

716. Ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀκινήτων γίνεται διὰ πρᾶγματογνώμωνων ἐκλεγομένων παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἡ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου διοριζομένων, ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀποποιῶνται, ἡ δὲν συμφωνῶσι μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν.

Οἱ πρᾶγματογνώμονες ὀφείλουσι νὰ φανερόνωσι εἰς τὴν ἔκθεσιν των τὰς βάσεις τῆς ἐκτιμήσεως· νὰ δηλώνωσι, ἂν τὸ ἐκτιμηθὲν πρᾶγμα δύναται νὰ διανεμηθῇ εὐκόλως, καὶ κατὰ ποῖον τρόπον· καὶ τέλος, ἐν περιπτώσει δικνομῆς, νὰ προσδιορίζωσιν ἐκάστην τῶν μερίδων, αἵτινες δύνανται νὰ γίνωσι, καὶ τὴν ἀξίαν των. ΓλΚ. 824.

717. Ἡ ἐκτίμησις τῶν κινητῶν, ὅταν δὲν προσδιωρίσθῃ ἡ

ἰθαγενῶν ὑπηκόων βρετανῶν, ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων, ἡ ὁ διορισμὸς τῶν κηδεμόνων πρέπει νὰ γίνῃ μόνον ὅταν ζητηθῇ παρὰ τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς νήσου, ἐνθα ὑπάρχει ἡ κληρονομικὴ περιουσία τοῦ ἀποθνήσκοντος, ἡ εὐρίσκονται οἱ ἀνήλικες υἱοὶ του, καὶ ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ.

τιμή των εἰς τακτικὴν ἀπογραφὴν, πρέπει νὰ γίνεται κατὰ δικαίαν τιμὴν παρὰπραγματογνωμόνων διοριζομένων ὑπὸ τὸν ἔχοντων συμφέρον, ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη χώραν αὐξήσεις. ΓΛΚ. 825.

718. Ἐκαστος τῶν συγκληρονόμων δύναται νὰ αἰτήσῃ αὐτοῦσιον τὸ ἐκ τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων τῆς κληρονομίας μέρος του. Μολοντοῦτο ἂν ἦναι πιστωταί, οἵτινες ἐκκαμν κατὰσχέσιν αὐτῶν, ἢ ἀνακοπήν, ἢ ἂν οἱ πλείονες τῶν συγκληρονόμων κρίνωσιν ἀναγκαίαν τὴν πώλησιν των πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν καὶ τῶν κληρονομικῶν βάρων, τὰ κινητὰ πωλοῦνται δημοσίως κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. ΓΛΚ. 826.

719. Ἄν τ' ἀκίνητα δὲν δύνανται νὰ διανεμηθῶσιν εὐκόλως, πρέπει νὰ πωλῶνται διὰ πλειστηριασμοῦ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου.

Ὅταν ὅμως οἱ συμεριζόμενοι εἶναι ὅλοι ἐνήλικες δύνανται νὰ ἐνεργήσωσι τὴν πώλησιν, ὡς κρίνωσι συμφερότερον. ΓΛΚ. 827.

720. Μετὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ πώλησιν τῶν κινητῶν καὶ τῶν ἀκινήτων, τὸ πρωτοδικεῖον παρὰπέμπει, χρείας καλούσης, τοὺς συμεριζομένους ἐνώπιον συμβολαιογράφου, διοριζομένου παρ' αὐτῶν, ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅταν δὲν συμφωνῶσι περὶ τῆς ἐκλογῆς.

Ἐνώπιον τοῦ ὑπαλλήλου τούτου γίνονται οἱ λογαριασμοί, τοὺς ὁποίους οἱ συμεριζόμενοι τυχὸν ὀφείλουν νὰ δώσωσι πρὸς ἀλλήλους, ἢ σύστασις τῆς γενικῆς ὁμάδος τῶν κτημάτων, καὶ τῶν κληρονομικῶν μερίδων, καὶ αἱ πρὸς ἕκαστον τῶν συμεριζομένων δοθησάμεναι χορηγίαι. ΓΛΚ. 828.

721. Ὁ συγκληρονόμος, ὁ ὀφείλων νὰ ἐπενεφέρῃ κατὰ τοὺς ἐρεξῆς ὀρισθησομένους κανόνας, κατὰβάλλει εἰς τὴν ὁμάδα ὅ,τι εἰς αὐτὸν ἐδωρήθη, καὶ ὅσα χρήματα χρεωστεῖ. ΓΛΚ. 829.

722. Ἄν ἡ ἐπενεφορὰ δὲν γένη αὐτοουσίως, οἱ συγκληρονόμοι πρὸς οὓς ὀφείλεται, προεξαίρου ἕκ τῆς κληρονομικῆς ὁμάδος ἴσον μέρος.

Αἱ προεξαίρεσεις αὗται, συνίστανται, ὅσον ἔνεστι, εἰς πράγ-

ματα τῆς αὐτῆς φύσεως, ποιότητος καὶ χρηστότητος μὲ τὰ μὴἐπαναφερόμενα αὐτουσίως ΓΛΚ. 830.

723. Μετὰ τὰς προεξαίρέσεις ταύτας συσταίνονται ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῆς ὁμάδος τόσαι ἴσαι μερίδες, ὅσοι εἶναι οἱ συμμεριζόμενοι συγκληρονόμοι, ἢ ρίζαι. ΓΛΚ. 831.

724. Ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ σύστασις τῶν μερίδων πρέπει νὰ γίνεται οὕτως, ὥστε νὰ μὴ κατακερματίζωνται ὅσον ἔνεστι, τὰ κτήματα, μηδὲ νὰ βλάπτεται ἐκ τῆς διανομῆς τὸ εἶδος τῶν καλλιεργειῶν· καὶ πρέπει προσέτι νὰ γίνεται εἰς τρόπον ὥστε ἐκάστη μερίς νὰ περιέχῃ, ἂν ᾔηται δυνατόν, ἴσην ποσότητα κινητῶν, ἀκινήτων, δικαιωμάτων, ἢ πιστώσεων τοῦ αὐτοῦ εἵδους καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας.

725. Ἡ ἀνισότης τῶν μερίδων συμψηφίζεται δι' ἴσου ποσοῦ εἰσοδημάτων ἢ χρημάτων. ΓΛΚ. 833.

726. Αἱ μερίδες γίνονται παρ' ἑνὸς τῶν συγκληρονόμων, ἂν οἱ ἄλλοι συμφωνῶσι περὶ τῆς ἐκλογῆς του, καὶ ὁ ἐκλεχθεὶς δεχθῇ τὴν παραγγελίαν· ἄλλως γίνονται παρ' ἑνὸς ἢ πλειοτέρων πραγματογνωμόνων, διοριζομένων παρὰ τοῦ πρωτοδικεῖου. Μετὰ ταῦτα γίνεται ἡ κλήρωσις τῶν μερίδων. ΓΛΚ. 834.

727. Πρὶν γένῃ ἡ κλήρωσις τῶν μερίδων, ἕκαστος τῶν συμμεριζομένων δύναται νὰ προτείνῃ τὰς κατὰ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν ἀντιρρήσεις· του. ΓΛΚ. 835.

728. Οἱ περὶ τῆς διανομῆς τῶν ὁμάδων κανόνες τηροῦνται ἐπίσης καὶ εἰς τὴν μεταξὺ τῶν συμμεριζομένων ριζῶν ὑποδιανομήν. ΓΛΚ. 836.

729. Ἄν κατὰ τὰς εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀνατεθείσας ἐργασίας ἀναφύωνται διαφοραί, αὐτὸς συντάττει· ἔκθεσιν τῶν ἐνστάσεων, καὶ τῶν ἀντιρρήσεων ἐκάστου μέρους, καὶ παρὰπέμπει τὰ μέρη εἰς τὸ πρωτοδικεῖον. Τὰ περαιτέρω πράττονται κατὰ τοὺς ὠρισμένους εἰς τὴν πολιτικὴν δίκονομίαν τύπους. ΓΛΚ. 837.

730. Ἄν οἱ συγκληρονόμοι δὲν ᾔηται ὅλοι παρόντες, ἢ ἂν μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχωσιν ἀπηγορευμένοι ἢ ἀνήλικοι καὶ τοι χειράφετοι, ἡ διανομὴ πρέπει νὰ γένῃ δικαστικῶς κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἐν τοῖς ἀρθ. 346, 711, 716 καὶ 717 ὠρισμένους τύπους. Ἄν ᾔηται πολλοὶ ἀνήλικοι, ὑποκείμενοι εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπείαν,

καὶ ἔχοντες ἀντίθετα συμφέροντα εἰς τὴν διανομὴν, πρέπει νὰ διορισθῇ δι' ἕκαστον αὐτῶν εἰδικὸς ἐπίτροπος. ΓΛΚ. 838.

731. Ἄν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἦναι ἀναγκαῖοι πλειστηριασμοί, πρέπει νὰ γίνωνται δικαστικῶς, κατὰ τοὺς ὠρισμένους περὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων τῶν ἀνηλίκων τύπους· εἰς τοιοῦτους δὲ πλειστηριασμοὺς εἶναι πάντοτε δεκτοὶ καὶ οἱ ξένοι. ΓΛΚ. 839.

732. Αἱ κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὠρισμένους κανόνας γινόμεναι διανομαί, εἴτε παρ' ἐπιτρόπων, ἢ κηδεμόνων δι' ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, εἴτε παρὰ χειραφῆτων ἀνηλίκων, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν κηδεμόνων των, εἴτε ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀφάντων ἢ μὴ παρόντων εἶναι ὀριστικά. Ἄν δὲν τηρηθῶσιν οἱ ὠρισμένοι κανόνες, αἱ διανομαὶ εἶναι προσωριναί. ΓΛΚ. 840.

733. Πᾶς τις, καίτοι συγγενὴς τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλὰ μὴ ἔχων δικαίωμα εἰς τὴν κληρονομίαν του, εἰς ὃν συγκληρονόμος τις παρεχώρησε τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας δικαιώματά του, δύναται ν' ἀποκλεισθῇ ἐκ τῆς διανομῆς ἢ παρ' ὅλων τῶν συγκληρονόμων, ἢ παρ' ἑνὸς μόνον, λαμβάνων τὸ τίμημα τῆς παρεχώρησεως. ΓΛΚ. 841.

734. Περιωθείσης τῆς διανομῆς, πρέπει νὰ παραδοθῶσιν εἰς ἕκαστον τῶν συμμεριζομένων τὰ ἰδικίτερα δικαιόγραφα τῶν λαχόντων εἰς αὐτὸν πραγμάτων.

Τὰ δικαιόγραφα διανεμηθέντος κτήματος μένουσιν εἰς τὸν λαβόντα μεῖζον μέρος, ἐπὶ ὑποχρεώσει μόνον νὰ τὰ παρέχῃ εἰς ὅσους ἐκ τῶν συμμεριζομένων ἔχωσι πρὸς τοῦτο συμφέρον, ὅσakis τὰ αἰτήσωσιν.

Τὰ εἰς ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν κοινὰ δικαιόγραφα παραδίδονται εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ κληρονόμοι ἐκλεξάν ὡς φύλακα αὐτῶν, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συμμεριζομένους κατὰ πᾶσαν ζήτησίν των.

Ἄν ὑπάρχῃ δυσκολία περὶ τῆς ἐκλογῆς, τὴν ἀποφασίζει τὸ πρωτοδικεῖον. ΓΛΚ 842.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἐπαναφορᾶς.

735. Πᾶς κληρονόμος, καὶ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς εἰσέτι, συνερχόμενος εἰς κληρονομίαν τινά, οφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς συγκληρονόμους του, πᾶν ὅ τι ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀποθανόντος κατὰ δωρεὰν μεταξὺ ζώντων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως. Δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ δωρηθέντα πράγματα, ἐκτὸς ἂν αἱ δωρεαὶ ἔγιναν εἰς αὐτὸν ρητῶς κατὰ προεξαίρεσιν καὶ καθ' ὑπερμυρίαν, ἢ ἐπὶ ἀπαλλαγῇ ἐπαναφορᾶς. Γλκ. 843.

736. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν αἱ δωρεαὶ γένωσιν ἐπὶ ἀπαλλαγῇ ἐπαναφορᾶς, ἢ λόγῳ προεξαίρεσεως, ὁ κληρονόμος, ἐρχόμενος εἰς διανομὴν δὲν δύναται νὰ τὰς κρατήσῃ, εἰμὴ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ διαθεσίμου μέρους· τὸ δὲ περισσεῦον ὑπόκειται εἰς ἐπαναφοράν. Γλκ. 844.

737. Ὁ τὴν κληρονομίαν ἀποβάλλων κληρονόμος, δύναται μολοντοῦτο νὰ κρατήσῃ τὰς μεταξὺ τῶν ζώντων δωρεὰς μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ διαθεσίμου μέρους. Γλκ. 845.

738. Ὁ δωρεοδόχος, ὅστις κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς δὲν εἶναι ἐπίδοχος κληρονόμος, ἀλλ' εἶναι διαδεξιμος κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς κληρονομίας, οφείλει ἐπίσης νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ δωρηθέντα πράγματα, ἐκτὸς ἂν ἀπηλλάγη παρὰ τοῦ δωρεοδότου. Γλκ. 846.

739. Ὁ κληρονόμος δὲν οφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ ὅ,τι ἐδωρήθη εἰς τὸν υἱὸν του. Γλκ. 847.

740. Ὡσαύτως ὁ ἰδίῳ δικαιώματι τὸν δωρεοδότην διαδεχόμενος υἱὸς δὲν οφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ εἰς τὸν πατέρα του δωρηθέντα πράγματα, καὶ ἂν ἀποδεχθῇ τὴν κληρονομίαν τούτου. Ἀλλ' ἂν ὁ υἱὸς διαδέχεται δικαιώματι ἀντιπροσωπεύσεως, οφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ ὅ,τι ἐδωρήθη εἰς τὸν πατέρα του, καὶ ἂν ἀποβάλῃ τὴν κληρονομίαν του. Γλκ. 848.

741. Αἱ εἰς τὸν σύζυγον διαδεξιμοῦ τινὸς γινόμεναι δωρεαὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐπαναφοράν.

* Ἀν αἱ δωρεαὶ γένωσιν ὁμοῦ εἰς δύο συζύγους, ἐξ ὧν εἰς

μόνος εἶναι διαδέξιμος, οὗτος ἐπαναφέρει τὸ ἥμισυ· ἂν δὲ γένωσιν εἰς μόνον τὸν διαδέξιμον σύζυγον, ἔχει χώραν ἢ καθ' ὁλοκληρίαν ἐπαναφορά. ΓλΚ. 849.

742. Τὰ κληροδοτήματα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐπαναφορὰν, ἐκτὸς ἂν ὁ διαθέτης ρητῶς τὰ ὑπέβαλεν.

743. Ἡ ἐπαναφορὰ γίνεται μόνον εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ δωρεοδότου. ΓλΚ. 850.

744. Ὑπόκειται εἰς ἐπαναφορὰν πᾶν, ὅ,τι ἐδόθη πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνὸς τῶν συγκληρονόμων, ἢ πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν του. (*) ΓλΚ. 851.

745. Δὲν πρέπει νὰ ἐπαναφέρονται τὰ ἐξοδα τῆς διατροφῆς, τῆς διατηρήσεως, τῆς ἀνατροφῆς, καὶ ἐκπαιδεύσεως, τὰ συνήθη πρὸς ἱματισμὸν ἐξοδα, τὰ τοῦ γάμου, καὶ τὰ συνήθη χαρίσματα. ΓλΚ. 852.

746. Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν καὶ ὡς πρὸς τὰς ὠτελείας, τὰς ὁποίας ὁ κληρονόμος ἀπέλαυσεν ἐκ συμβάσεων γενομένων μετὰ τοῦ ἀποθανόντος, ἂν ὁμῶς τοιχῷται συμβάσεις δὲν περιεῖχον, ὅτε ἔγιναν, μὴδὲν ἔμμεσον πλεονέκτημα. ΓλΚ. 853.

747. Δὲν ὀφείλεται ὡσαύτως ἐπαναφορὰ διὰ τὰς μεταξὺ ἐνὸς τῶν κληρονόμων καὶ τοῦ ἀποθανόντος συστηθείσας ἄνευ ἀπάτης ἑταιρίας, ἂν αἱ συνθῇκαι ἐκκλονίσθησαν διὰ δημοσίου ἐγγράφου. ΓλΚ. 854.

748. Τὸ ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ καὶ ἄνευ ἁμαρτήματος τοῦ δωρεοδόχου ἀπολεσθὲν ἀκίνητον δὲν ὑπόκειται εἰς ἐπαναφορὰν. ΓλΚ. 855.

749. Οἱ καρποὶ καὶ τόκοι τῶν εἰς ἐπαναφορὰν ὑποκειμένων

(*) Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο προσετέθη διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου τὸ ἐξῆς ἐδάφιον.

744. Ὑπόκειται ἐπίσης εἰς ἐπαναφορὰν ἡ προίξ, ἂν τὸ προικισθὲν θῆλυ ἔχῃ δικαίωμα νὰ συνέλθῃ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συστήσαντος τὴν προίκα, καὶ θέλῃ νὰ ἐξασκήσῃ τοιοῦτον δικαίωμα, τῇ συναινέσει πάντοτε τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐν ἀρνήσει τούτου, δι' ἀδείας δικαστικῆς.

πραγμάτων, ὀφείλονται μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας. ΓΛΚ. 856.

750. Ἡ ἐπαναφορὰ ὀφείλεται ἀπὸ συγκληρονόμον πρὸς συγκληρονόμον, ἀλλ' ὅχι πρὸς κληροδόχους, καὶ πιστωτάς τῆς κληρονομίας, τηρουμένων τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 763 καὶ 764 περὶ καταλογισμοῦ ὠρισμένων. ΓΛΚ. 857.

751 Ἡ ἐπαναφορὰ γίνεται ἢ διὰ καταβολῆς τοῦ πράγματος αὐτουσίῳ, ἢ δι' ἴσης μειονοληψίας. ΓΛΚ. 858.

752. Ἡ ἐπαναφορὰ δύναται ν' ἀπαιτηθῇ αὐτουσίῳς ὡς πρὸς τὰ ἀκίνητα, ὡς αἰς τὸ δωρηθὲν ἀκίνητον δὲν ἀπηλλοτριώθη παρὰ τοῦ δωρεοδόχου, καὶ δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν κληρονομίαν ἀκίνητα τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀξίας καὶ χρηστότητος, ἐξ ὧν δύνανται νὰ συναπαρτισθῶσι καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς συγκληρονόμους ἔσαι σχεδὸν μερίδες. ΓΛΚ. 859.

753. Ἡ ἐπαναφορὰ γίνεται δι' ἴσης μειονοληψίας, ὅταν ὁ δωρεοδόχος πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας ἀπηλλοτριώσῃ τὸ ἀκίνητον εἰς τοιαύτην περίπτωσιν λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν ἡ κατὰ τὴν ἑνάρξιν τῆς κληρονομίας ἀξία τοῦ ἀκινήτου. ΓΛΚ. 860.

754. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν πρέπει νὰ καταλογίζωνται ὑπὲρ τοῦ δωρεοδόχου τὰ πρὸς βελτίωσιν τοῦ πράγματος ἔξοδα, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς διανομῆς αὐξήσεως τῆς ἀξίας του. ΓΛΚ. 861.

755. Πρέπει ὡσαύτως νὰ καταλογίζωνται ὑπὲρ τοῦ δωρεοδόχου τὰ παρ' αὐτοῦ γενόμενα ἀναγκαῖα ἔξοδα πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος, καὶ τοὶ μὴ βελτιωθέντος ἐκ τούτων. ΓΛΚ. 862.

756. Ὁ δωρεοδόχος ἐκ μέρος του εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς ζημίας καὶ χειροτερεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκ πράξεώς του, ἢ ἐξ ἁμαρτήματος καὶ ἀμελείας του, ἐσμίκρυναν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀκινήτου. ΓΛΚ. 863.

757. Καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ ἀκίνητον ἀπαλλοτριωθῇ παρὰ τοῦ δωρεοδόχου, αἱ βελτιώσεις, ἢ χειροτερεύσεις, τὰς ὁποίας ὁ ἀποκτητὴς ἔκαμε, πρέπει νὰ καταλογισθῶσι κατὰ τὰ τρία προηγούμενα ἄρθρα ΓΛΚ. 864.

758. Ὅταν ἡ ἐπαναφορὰ γίνεται αὐτουσίῳς, τὰ κτήματα

προστίθενται εἰς τὴν κληρονομικὴν ὁμάδα ἐλεύθερα παντὸς βάρους, ἐπιβεβλημένου παρὰ τοῦ δωρεοδόχου· ἀλλ' οἱ ἐνυπό-
θηκοι πιστωταὶ δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν διανομὴν διὰ
νὰ ἐμποδίωσι τοῦ νὰ γένῃ ἡ ἐπαναφορὰ πρὸς βλάβην τῶν δι-
καιωμάτων των. ΓΛΚ. 865.

759. Ὅταν ἡ εἰς τινὰ διαδέξιμον γενομένη δωρεὰ ἀκινή-
του τινὸς ἐπ' ἀπαλλαγῇ ἐπαναφορᾶς, ὑπερβαίνει τὸ δικθεσίμουν
μέρος, τὸ περισσευμα ἐπαναφέρεται αὐτοουσίως, ἂν ὁ χωρισμὸς
δύναται εὐκόλως νὰ γένῃ.

Εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν, ἂν τὸ περισσεῦον ὑπερβαίνει τὸ
ἡμισυ τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ὁ δωρεοδόχος ὀφείλει νὰ τὸ
ἐπαναφέρῃ ὁλόκληρον, ἐπιφυλλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαιώ-
ματος τοῦ νὰ λάβῃ προηγουμένως ἐκ τῆς κληρονομικῆς ὁμά-
δος τὴν ἀξίαν τοῦ διαθεσίμου μέρους· ἂν δὲ τὸ μέρος τοῦτο
ὑπερβαίνει τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, ὁ δωρεοδόχος
δύναται νὰ τὸ κρατήσῃ ὁλόκληρον, καταλογίζων τὸ περισσεῦον
εἰς τὴν κληρονομικὴν μερίδα του, καὶ ἀνταμείβων τοὺς συγκλη-
ρονόμους τοῦ μὲ χρήματα, ἢ ἄλλο τι. ΓΛΚ. 866.

760. Ὁ ἐπαναφέρων αὐτούσιον τὸ ἀκίνητον συγκληρονόμος,
δύναται νὰ τὸ διακατέχῃ μέχρι τῆςπραγματικῆς πληρωμῆς
τῶν δι' ἔξοδα καὶ βελτιώσεις εἰς αὐτὸν ὀφειλομένων. ΓΛΚ. 867.

761. Ἡ ἐπαναφορὰ τῶν κινητῶν γίνεται δι' ἴσης μειονο-
ληψίας· γίνεται δὲ ἐπὶ τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον, ὅτε ἐδω-
ρήθησαν, κατὰ τὸ ἐπισυνημμένον εἰς τὴν πράξιν τῆς δωρεᾶς
ἐκτιμητικὸν, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτου, κατ' ἐκτίμησιν παρὰ
πραγματογνωμένων γινομένην κατὰ δικαίαν τιμὴν καὶ χωρὶς
νὰ ἔχῃ χώραν αὔξησης. ΓΛΚ. 868.

762. Ἡ ἐπαναφορὰ τῶν δωρηθέντων χρημάτων γίνεται δι'
ἴσης μειονοληψίας ἐκ τῶν κληρονομικῶν χρημάτων.

Ἄν ταῦτα δὲν ἐξαρχῶσιν, ὁ δωρεοδόχος δύναται νὰ μὴ
ἐπαναφέρῃ χρήματα, ἀλλὰ νὰ παρχωρήσῃ τὸ ἀντάξιον εἰς
κινητὰ μέχρι τῆς προσηκούσης συμπληρώσεως, ἢ ἐν ἐλλείψει
αὐτῶν, εἰς ἀκίνητα τῆς κληρονομίας. ΓΛΚ. 869.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τοῦ καταλογισμοῦ.

763. Πᾶς κληρονόμος, καὶ τοὶ ἀλλότριος, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ διαθέσιμον, καὶ πᾶς κληροδόχος δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν κληρονόμον, τὸν θέλοντα τὴν νομιμον μερίδα, νὰ καταλογίσῃ εἰς αὐτὴν τὰς γενομένας εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἀποθανόντος δωρεᾶς ἢ κληροδοτήματα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ἐξῆς περιπτώσεις·

1. ὅταν ἡ δωρεὰ ἢ τὸ κληροδοτήμα ἔγινε ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον τοῦ καταλογισμοῦ· τοιαύτη δηλώσις δύναται νὰ γένῃ τόσον διὰ τῆς περιεχούσης τὴν διάταξιν πράξεως, ὅσον καὶ διὰ μεταγενεστέρας κατὰ τὸν τύπον τῶν μεταξὺ ζώντων, ἢ ἐνδιαθίκων διατάξεων.

2. ὅταν ὁ κληρονόμος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ νόμιμος μερίς, αἰτήσῃ τὴν ἐλάττωσιν τῶν παρὰ τοῦ ἀποθανόντος γενομένων διατάξεων ὡς ὑπερβαστῶν τὸ διαθέσιμον μέρος.

ΑΠ.174(1874). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ προῖξ τῆς μητρὸς τῆς Μ. πρέπει νὰ καταλογισθῇ εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κληρονομίαν, ὀρθῶς ἐφῆρμωσε Ἰον. Κ., διότι κατὰ μὲν ἄρθρ. 763 πᾶς κληρονόμος ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ διαθέσιμον καὶ πᾶς κληροδόχος δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν αἰτοῦντα τὴν νόμιμον μερίδα νὰ καταλογίσῃ εἰς αὐτὴν ὅ,τι ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀποθανόντος διὰ δωρεᾶς ἢ διὰ κληροδοτήματος, κατὰ δὲ 764 δὲν καταλογίζονται ὅσα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐπαναφορὰν κατὰ τὸ ἄρθρ. 744, τροποποιηθὲν διὰ τῆς πράξεως τοῦ ἡ κοινοβουλίου. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι τὰ ἄρθρ. ταῦτα ἐμιλοῦσι περὶ τῆς ἐκ διαθήκης διαδοχῆς, διότι ἐν αὐτοῖς γίνεται λόγος περὶ ἐγκαταστάσεως κληρονόμου καὶ περὶ νομίμου μερίδος, τὰ ὅποια ἐπὶ τοιαύτης διαδοχῆς χωροῦσιν. Ἄλλως τε δὲ τὸ ἐφετεῖον, τοῦτο παραδεξάμενον, δὲν παρεβίασε σαφῆ τοῦ νόμου διάταξιν.

Ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον, μὴ ἐπιβαλὼν τὸν ἐπαχθέντα ὄρκον, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἔλαβε μετὰ τὸν γάμον τῆς πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς τῆς τὰ πρὸς ἐξίσωσιν τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τῆς ἐναγούσης Μ., δὲν παρεβίασε διάταξιν τινά, διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ψευδὴς ὁ ἐν τῇ διαθήκῃ ἀναφερόμενος λόγος, ὅτι δηλ. ὁ διαθέτης ἠθέλησε διὰ τοῦ κληροδοτήματος

τὸ ὁποῖον ἀφῆκε τῇ ἐναγομένῃ, ν' ἀποζημιώσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐλάσσονα τῆς προικὸς τῆς μητρὸς τῆς ἐναγούσης προῖκα, ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ἐτέθη ὡς ὅρος τῆς ἰσχύος τοῦ κληροδοτήματος, ὡς τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἐξήγαγεν, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς ἀπλὴν βούλησιν καὶ ἐλευθεριότητα τοῦ διαθέτου.

Ἐπειδὴ τὰ τῆς κληρονομίας κανονίζονται ἐκ τοῦ νόμου, ὅστις ἰσχύει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνοίξεως τῆς κληρονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδόλως ἀμφισβητεῖται ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κληρονομία ἤρξατο κατὰ τὸ 1869. Διὸ ἀνυπόστατος ἐστὶν ὁ λόγος ὅτι ἡ ΝΑ'. πρᾶξις δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν ἰσχύν.

764. Πᾶν ὅ,τι δὲν ὑπόκειται εἰς ἐπαναφορὰν κατὰ τοὺς εἰς τὸ Β' Τμῆμα τούτου τοῦ Κεφαλαίου ὠρισμένους κανόνας, δὲν ὑπόκειται προσέτι οὐδὲ εἰς τὸν ἀναφερόμενον ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ καταλογισμόν. Τὰ δὲ κληροδοτήματα, ἂν καὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐπαναφορὰν, ὑποβάλλονται ὅμως εἰς καταλογισμόν.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν χρεῶν.

765. Οἱ συγκληρονόμοι συνεισφέρουσι μετὰξύ των εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν καὶ τῶν βαρῶν τῆς κληρονομίας, ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ ὅ,τι ἐξ αὐτῆς λαμβάνει. ΓΛΚ. 870.

766. Ὁ καθολικῷ τίτλῳ κληροδόχος συνεισφέρει μετὰ τῶν κληρονόμων κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέρους του· ἀλλ' ὁ μερικὸς κληροδόχος δὲν ὑπόκειται εἰς τὰ χρέη καὶ βάρη, φυλαττομένης ὁμῶς τῆς ἐπὶ τοῦ κληροδοτηθέντος ἀκινήτου ἐνυποθήκου ἀγωγῆς. ΓΛΚ. 871.

767. Ἐκαστος τῶν συγκληρονόμων, ὅταν τ' ἀκίνητα κληρονομίας τινὸς ὑπόκεινται εἰς παροχὰς δυνάμει ἐιδικῆς ὑποθήκης, δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξαγορὰν των, καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν κτημάτων πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν κληρονομικῶν μερίδων. Ἄν οἱ συγκληρονόμοι διανέμονται τὴν κληρονομίαν, εἰς ἣν εὐρίσκεται κατὰστάσιν, τὸ ἐπιβεβαρημένον κτῆμα πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ καθ' ὃν τρόπον καὶ τ' ἄλλα ἀκίνητα· ἐκ τῆς ὀλικῆς τιμῆς ἀφαιρεῖται τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν παροχὴν κε-

φάλχιον, ὁ δὲ κληρονόμος, εἰς τὴν μερίδα τοῦ ὁποίου λάχῃ, τὸ κτῆμα τοῦτο, ὑποχρεοῦται μόνον νὰ πληρῶνῃ τὴν παροχὴν, καὶ ὀφείλει ἐνταυτῷ νὰ ἐξασφαλίσῃ περὶ τούτου τοὺς συγκληρονόμους του. Γλκ. 872.

768. Οἱ κληρονόμοι εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τὰ κληρονομικὰ χρέη καὶ βάρη, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν μερίδα των, ἐνυποθῆκως δὲ καθ' ὁλοκληρίαν, φυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς των κατὰ τῶν συγκληρονόμων, καὶ καθολικῶν κληροδόχων, ἕνεκα τοῦ μέρους, τὸ ὅποιον οἱ κληρονόμοι οὗτοι καὶ κληροδόχοι ὀφείλουν νὰ συνεισφέρωσιν. Γλκ. 873.

ΑΠ. 267 (1872) Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν, ἰσχυρίσθη, ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλητοὶ συνεννοήθησαν νὰ μὴ καταβληθῇ ποτὲ τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη κληροδότημα καὶ οὕτω ματαιώσωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ὡς ἐκληροδοτήθη, πρόθεσιν τοῦ διαθέτου ταῦτα δὲ καὶ χωρὶς περαιτέρω τινὸς ὁρισμοῦ ἐκφράζουσιν ὅ,τι τὸ ἄρθρ. 1092 Ἰον. Κ., τὸ λέγον ὅτι λογίζεται ὡς ἐκπληρωμένος ὁ ὅρος, ἂν ὁ ὑποχρεούμενος ὑπὸ τοῦτον ὀφειλέτης ἐμπόδισε τὴν ἐκπλήρωσιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 1082. 1092 καὶ 1094 Ἰον. Κ., ὁ ἀναιρεσεῖων ἠδύνατο διὰ τὸν εἰρημένον λόγον νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ διαθέτου κατάσχεσιν διὰ τὰ ὀφειλόμενα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπαίτησιν δι' ἀγωγῆς κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν κληρονόμων, τῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς εἰσπραξέως τοῦ χρέους ὑποχρεωθέντων ὑπὸ τοῦ διαθέτου, νὰ δώσωσι τὸ εἰσπρακτέον χρέος τῷ ἀναιρεσεῖοντι ὡς κληροδότημα, ἢ νὰ τῷ πληρώσωσιν οἱ κληρονόμοι τὸ χρέος (ἄρθρον 1092), ἢ νὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν δικαστικὴν ἐκχώρησιν τοῦ χρέους, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν καταδίκην τοῦ ὀφειλέτου πρὸς αὐτόν· τουτέστιν ἠδύνατο ν' ἀπαίτησιν ὅ,τι ἀπότησεν. (ἄρθρ. 1094)

Ἐπειδὴ, τούναντίον εἰπὼν τὸ ἐφετεῖον (ἴτοι ὁ εἰρημένος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεῖοντος δὲν ἐκφράζει τὴν τοῦ ἄρθρ. 1092 παρεμπόδισιν τῆς τοῦ χρέους εἰσπραξέως καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τῶν κληρονόμων πρὶν ἢ εἰσπράξωσιν οὗτοι τὸ χρέος) καὶ ἀπορρίψαν, διὰ τοῦτο, τὴν ἔφεσιν ἀντὶ προηγουμένως νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἐκείνου, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἢ ἀποτυχίαν αὐτῆς, νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ βασιμίου, ἢ μὴ, τῆς ἐφέσεως καὶ ἀγωγῆς. ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε Ἰον. Κ.

ΑΠ. 87 (1873). Τὸ ἄρθρ. 768 Ἰον. Κ. ὀρίζει ὅτι οἱ κληρονόμοι εἶναι ὑπόχρεοι εἰς τὰ κληρονομικὰ χρέη καὶ βάρη, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν μερίδα των, ἐνυποθῆκως δὲ καθ' ὁλοκληρίαν, φυλαττομένης τῆς ἀγωγῆς κτλ. ἔννοεῖ προδήλως διὰ τῆς τελευταίας λέξεως ἐνυποθῆκως μόνον τὰ χρέη, τὰ ὅποια ὁ ἀποθανὼν αὐτὸς ὤφειλεν ὡς ἐνυπόθηκα· ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ οἱ γινόμενοι πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πατὴρ αὐ-

τοῦ δὲν ὄφειλε πλέον τι ἐκ τοῦ προκειμένου χρέους ὡς ἐγγυητής ἢ ὡς κύριος ἐνυποθηκοκλήματος, ἦταν λίαν οὐσιώδεις καὶ τὸ δικαστήριον πρέπει νὰ τοὺς ἐξετάζη.

769. Ὁ συγκληρονόμος, ἡ ὁ καθολικῶ τίτλῳ διὰδοχος, ὅστις δυνάμει ὑποθήκης ἐπλήρωσε χρέος κοινὸν ὑπὲρ τὸ μέρος του, δὲν ἔχει ἀνχωγὴν κατὰ τῶν λοιπῶν συγκληρονόμων, ἡ τῶν καθολικῶ τίτλῳ διχόδων, εἰμὴ διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἕκαστος αὐτῶν ὀφείλει προσωπικῶς νὰ ὑποφέρῃ, καὶ ἂν ὁ πληρῶσας τὸ χρέος συγκληρονόμος ἀντικατεστήθῃ εἰς τὰ δικαιώματα τῶν πιστωτῶν· ἄνευ βλάβης ὅμως τῶν δικαιωμάτων τοῦ συγκληρονόμου, ὅστις διετήρησε διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφειλείας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ αἰτήσῃ, ὡς πᾶς ἄλλος πιστωτής, τὴν πληρωμὴν τῆς προσωπικῆς πιστώσεώς του. Γλκ. 875.

770. Καταστάντος ἀφερεγγύου συγκληρονόμου τινός, ἡ καθολικῶ τίτλῳ διχόδου πάντες οἱ λοιποὶ διανεμονται κατ' ἀνταλογίαν τὸ εἰς τὸ ἐνυπόθηκον χρέος ἐπιβάλλον μέρος αὐτοῦ. Γλκ. 876.

771. Τὰ κατὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐκτελεστὰ ἔγγραφα, εἶναι ἐπίσης ἐκτελεστὰ καὶ κατὰ τοῦ κληρονόμου· μολοντοῦτο δὲν δύνανται οἱ πιστωταὶ νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν· εἰμὴ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κληρονόμον αὐτόν, ἡ τὴν κατοικίαν του, κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων τούτων. Γλκ. 878.

772. Αὐτοὶ δύνανται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καὶ καθ' οἷου· δήποτε πιστωτοῦ, νὰ αἰτήσωσι τὸν χωρισμὸν τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀπὸ τὴν τοῦ κληρονόμου. Γλκ. 878.

773. Τὸ δικαίωμα ὅμως τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ ἐνεργηθῇ, ὅταν ἀνανεοῦται τὸ χρέος τοῦ ἀποθνήσκοντος δι' ἀποδοχῆς τοῦ κληρονόμου ὡς ὀφειλέτου. Γλκ. 879.

774. Παραγράφεται ὡς πρὸς τὰ κινητὰ μετὰ τριετίαν.

Ὡς πρὸς τ' ἀκίνητα, ἡ ἀγωγή δύναται νὰ κινηθῇ, ἐνὸς καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ κληρονόμου. Γλκ. 880.

775. Οἱ πιστωταὶ τοῦ κληρονόμου δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωσι τὸν χωρισμὸν τῶν περιουσιῶν κατὰ τῶν πιστωτῶν τῆς κληρονομίας. Γλκ. 881.

776. Οἱ πιστωταὶ ἐνὸς τῶν συμμεριζομένων, διὰ νὰ ἐμπο-

δίσωσι νὰ γίνη διανομή πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικαιωμάτων των, δύνανται νὰ αἰτήσωσι νὰ μὴ ἐπιχειρισθῇ ἄνευ τῆς ἰδίας δαπάναις παρεμβάσεως των· ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ προσβάλωσιν ἀποπερατωμένην ἤδη διανομήν, ἐκτὸς ἂν ἐξετελέσθῃ ἄνευ τῆς παρεμβάσεως των, καίτοι αἰτηθείσης παρ' αὐτῶν, ἐπιφυλακτομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ κινήσωσι τὴν εἰς τὸν χρεώστην ἀνήκουσαν περὶ διαρρήξεως ἀγωγὴν κατὰ τ' ἀρθρα 1080 καὶ 1081. ΓΛΚ. 882.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διανομῆς καὶ τῆς ἀναδοχῆς τῶν μερίδων.

777. Ἐκαστος συγκληρονόμος θεωρεῖται ὡς μόνος καὶ ἄμεσος διάδοχος εἰς ὅλα τὰ κτήματα τὰ ὅποια συναπρτίζουσι τὴν μερίδα του, ἢ εἰς αὐτὸν ἐλαχον ἐκ πλειστηριασμοῦ, καὶ ὡς μήποτε λαβὼν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων ΓΛΚ. 883.

778. Οἱ συγκληρονόμοι ἀνεδέχονται πρὸς ἀλλήλους μόνας τὰς διαταράξεις καὶ ἐκνικήσεις, αἱ ὅποιαι προέρχονται ἀπὸ αἰτίαν προγενεστέραν τῆς διανομῆς.

Ἡ ἀναδοχὴ δὲν ἔχει χώραν, ἂν τὸ εἶδος τῆς γενομένης ἐκνικήσεως ἐξηρέθῃ διὰ ἰδιαιτέρας καὶ ἐκπεφρασμένης εἰς τὴν πράξιν τῆς διανομῆς ρήτρας· πκύει προσέτι, ἂν συμβῇ ἡ ἐκνικήσις ἔνεκα ἀμαρτήματος τοῦ συγκληρονόμου. ΓΛΚ. 884.

779. Ἐκαστος συγκληρονόμος εἶναι προσωπικῶς ὑπόχρεος, κατ' ἀναλογίαν τῆς κληρονομικῆς μερίδος του, ν' ἀποζημιώσῃ τὸν συγκληρονόμον του ἔνεκα τῆς προξενηθείσης ἐκ τῆς ἐκνικήσεως ζημίας.

Ἄν τις τῶν συγκληρονόμων ἦναι ἀναξιοχρεος, τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλόμενον μέρος πρέπει νὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου μετὰ τῶν ὄλων τῶν ἀξιοχρέων συγκληρονόμων καὶ τοῦ εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ ἀναδοχή. ΓΛΚ. 886.

780. Ἡ ἀναδοχὴ περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ὀφείλοντος πρόσδοδόν τινα δὲν διαρκεῖ ὑπὲρ τὰ πέντε ἔτη μετὰ τὴν διανομὴν. Δὲν ὀφείλεται πλέον ἢ ἀναδοχὴ διὰ τὸ ἀναξιοχρεὸν τοῦ ὀφειλέτου, ὅταν τοῦτο ἐπισυμβῇ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς διανομῆς. ΓλΚ. 886.

ΤΜΗΜΑ Σ'.

Περὶ τῆς διαρρήξεως τῆς διανομῆς.

781. Αἱ διανομαὶ δύνανται νὰ διαρρηχθῶσιν ἕνεκα βίας ἢ δόλου.

Δύνανται προσέτι νὰ λάβῃ χώραν ἡ διάρρηξις, ὅταν τις τῶν συγκληρονόμων ἀποδείξῃ, ὅτι ἐζημιώθη ἐκ τῆς διανομῆς ὑπὲρ τὸ τέταρτον. Ἡ ἀπλὴ παράλειψις κληρονομικοῦ πράγματος δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν πρὸς διάρρηξιν ἀγωγὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς συμπλήρωσιν. ΓλΚ. 887.

782. Ἡ πρὸς διάρρηξιν ἀγωγὴ εἶναι δεκτὴ κατὰ πάσης πράξεως, ἀφορώσης τὴν παῦσιν τῆς μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων κοινωνίας, καὶ ἂν ἡ πράξις αὕτη χαρακτηρισθῇ ὡς πώλησις, ἀνταλλαγὴ, συμβιβασμός, ἢ ὅπωςδῆποτε ἄλλως.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν διανομὴν, ἢ τὴν ἀντ' αὐτῆς πράξιν, ἡ πρὸς διάρρηξιν ἀγωγὴ δὲν εἶναι πλέον δεκτὴ κατὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, τοῦ γενομένου ἐπὶ πραγματικῶν δυσχερειῶν, ἀναφυσισῶν ἐκ τῆς πρώτης πράξεως, καὶ ἂν μηδεμίαν δίκην ἐκινήθῃ περὶ τούτου. ΓλΚ. 888.

783. Ἡ εἰρημένη ἀγωγὴ δὲν εἶναι δεκτὴ κατὰ πωλήσεως κληρονομικῶν δικαιωμάτων, γενομένης ἄνευ ἀπάτης εἰς τινα τῶν συγκληρονόμων ἐπὶ ἰδίῳ αὐτοῦ κινδύνῳ παρὰ τῶν λοιπῶν συγκληρονόμων, ἢ παρ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν. ΓλΚ. 880.

784. Διὰ νὰ γνωρισθῇ ἂν ὑπάρχῃ βλάβη, ἐκτιμῶνται τὰ κτήματα κατὰ τὴν εἰς τὸν χρόνον τῆς διανομῆς ἀξίαν των. ΓλΚ. 890.

785. Ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς πρὸς διάρρηξιν ἕνεκα βλάβης ἀγωγῆς δύνανται νὰ παύσῃ τὴν πρόδοδον αὐτῆς, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ

νέαν διανομήν προσφέρων καὶ παραδίδων εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ συμπλήρωμα τῆς κληρονομικῆς μερίδος του, εἴτε εἰς χρήματα εἴτε αὐτοσίως. ΓΛΚ. 891.

786. Ὁ ἐν μέρει ἢ καθ' ὅλοκληρίαν ἀπαλλοτριώσας τὴν μερίδα του συγκληρονόμος, δὲν εἶναι πλέον δεκτὸς νὰ κινήσῃ τὴν ἐνεκὰ δόλου ἢ βίας πρὸς διάρρηξιν ἀγωγὴν, ἂν ἡ ἀπαλλοτριώσις συνέβῃ, ἀφοῦ ἐγνώρισε τὸν δόλον ἢ ἔπαυσεν ἡ βία. ΓΛΚ. 892.

787. Ἡ πρὸς διάρρηξιν διανομῆς ἀγωγὴ παραγράφεται ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πραγματικῆς διανομῆς.

Ἡ δι' ἀπλὴν παράλειψιν κληρονομικοῦ πράγματος πρὸς συμπλήρωσιν ἀγωγὴ ὑπόκειται εἰς τὴν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην συνήθη προθεσμίαν.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν, καὶ περὶ τῶν διαθηκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις

788. Δὲν δύναται τις νὰ διαθέσῃ ἀμίσθως τὴν περιουσίαν του, εἰμὴ διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης κατὰ τοὺς ἐφεξῆς ὠρισμένους τύπους. ΓΛΚ. 893.

ΑΠ. 191 (1868) Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη ὡς ὠμολογημένα ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων, γεγονότα παρ' αὐτῶν ἀμφισβητηθέντα, ἀλλ' ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀπὸ 3 Νεβρίου 1849 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐπέσθη ὅτι ἐκ τούτου καὶ μόνου ἀποδεικνύεται σύστασις δωρεᾶς ἀναποδοτικῆς διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ὑπηρεσίας· ἡ δὲ ἐκτίμησις αὕτη διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τῆς Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικ.).

Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθ. 788 Ἰον.Κ., καθ' ὃ δὲν δύναται τις νὰ διαθέσῃ ἀμίσθως τὴν περιουσίαν του εἰμὴ διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων ἢ διὰ διαθήκης ἔπεται ὅτι ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ εἶναι ἄμισθος· ὅθεν ἡ πρὸς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν ἐμμί-

σθων, ὑποκειμένων δηλ. εἰς χρηματικὴν ἐκτίμησιν γενομένη παραχώρησις πράγματός τινος, ἡ καλουμένη ανταποδοτικὴ δωρεὰ μόνον τὸ ὄνομα φέρει τῆς δωρεᾶς ἀλλὰ δωρεὰ κυρίως μεταξύ ζώντων δὲν εἶναι, τόσῳ δὲ μᾶλλον, ὅσῳ αὕτη μὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ἔνεκεν ἀχαριστίας (ἄρθ. 862), ἐκείνη δὲ δὲν ἀνακαλεῖται διὰ τοιαύτην αἰτίαν οὔτε καθ' ὅσον μέρος ἡ ἀξία τοῦ δοθέντος πράγματος ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῆς χορηγηθείσης ὑπηρεσίας, ἀλλὰ διὰ ρητῆς ἐξαιρετικῆς διατάξεως μόνον ἔνεκεν ἐπιγεννήσεως τέκνου (ἄρθ. 806) ἄρα τὸ ἄρθ. 833 διατάττον ὅτι πᾶσα πρᾶξις περιέχουσα δωρεὰν μεταξύ ζώντων, συνμολογεῖται ἐνώπιον συμβολαιογράφου, δὲν περιέχει σαφῆ ὅρισμὸν περιλαμβάνοντα ἀναγκαίως καὶ τὴν ανταποδοτικὴν δωρεάν.

Ἐπειδὴ ἡ ανταποδοτικὴ δωρεὰ ὁμοιάζει πρὸς πώλησιν, δὲν εἶναι ὅμως τοιοῦτον συναλλάγμα, μὴ ὑπάρχοντος τιμήματος (ἄρθ. 1383), εἴτε ὑπὸ τῶν συναλλαξαμένων ὠρισμένου εἴτε ὑπὸ τρίτου ὀριστεύου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἰον. Κ. διατάξεων περὶ μεταγραφῆς τῶν ἀφορῶν τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων συμβάσεων, ἐξ ἁρθ. 1383, 1514, 1630, 1654 καὶ 1963, καθ' ἃ ἡ ἀγοραπωλησία, ἡ ἀναλλαγὴ ἀκινήτων, ἡ ἀγροληψία, καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐμφυτεύσεως καὶ τῆς ὑποθήκης δὲν δύνανται νὰ συστηθῶσι καὶ ἀποδεχθῶσι εἰμὴ δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου, καὶ ἐξ ἁρθ. 1683 καὶ 1687, καθ' ἃ τὸ συμβολαίον τῆς ἐταιρίας δύναται ν' ἀποδεχθῇ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀκόμη καὶ ὅταν καταβάλλωνται εἰς τὴν ἐταιρίαν ὑπὸ τῶν συνεταίρων ἀκίνητα κτήματα, οὐ μόνον δὲν προκύπτει ὅτι διὰ τοῦ Ἰον. Κ. διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ ὁ διὰ νόμου 10 Μαΐου 1825 τεθείς κανὼν, καθ' ὃν εἶχεν ἀπαγορευθῇ ἡ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου μεταβίβασις τῆς κυριότητος ἀκινήτων, ἀλλ' ἀπεναντίας προκύπτει 1) ὅτι περιορίσθη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ρητῶς εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις ἁρθ. 1383, 1514, 1630, 1654 καὶ 1963, σιωπηρῶς καταργηθέντος τοῦ κανόνος ἐκείνου ὡς πρὸς τὴν διὰ τῶν λοιπῶν συναλλαγμάτων μεταβίβασιν τῆς κυριότητος καὶ 2) ὅτι μόνον ἀπεναντι τῶν τρίτων δύναται νὰ μὴ ἔχῃ συνεπείας ἡ τοιαύτη μεταβίβασις, ὅταν καὶ καθόσον τὰ ἰδιωτικὰ περὶ τοιούτων συμβάσεων ἐγγράφα δὲν δύνανται νὰ μεταγραφῶσι, καθότι ἂν ὁ νομοθέτης τοῦ Ἰον. Κ. ἐσκόπει νὰ τηρήσῃ ἐν ἰσχύϊ τὸν κανόνα, ἡ ἥθελε ρητῶς ἐπαναλάβει αὐτὸν ἐν Ἰον. Κ., καὶ ἰδίως ἐν τῷ τίτλῳ περὶ συμβολαίων, ἡ τοῦλάχιστον ἥθελε καταλείψει τὰ ἁρθ. 1383, 1514, 1630, 1654 καὶ 1963 ὡς περιττὰ καὶ μνημονεύσει μόνον τὴν περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἐταιρίας διάταξιν ἁρθ. 1683 ὡς ἐξαιρετικὴν. Ἀρα ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἐπιτρέπεται καὶ ἡ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου μεταβίβασις τῶν ἀκινήτων ὅπου δι' αὐτοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ρητῶς ἡ σύνταξις ἐπιστήμου ἐγγράφου· οὕτω δὲ τὸ ἄρθ. 9 Ἰον. Κ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν.

ΑΠ. 132 (1875). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετ. ἐκτιμήσαν ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ τὸ σύνολον τοῦ συμβολαίου, παραδέχεται ὅτι διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου συνιστᾶται μεταξύ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἰσόβιος ἐμμισθος πρόσδοξ. Ἀφοῦ δέ, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην τοῦ Ἐφετείου ἦτις περὶ πραγματικὰ γεγονότα στρεφόμενη δια-

φεύγει τὸν ἐλεγχον Ἀρ. Πάγου, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς οὐδεὶς κανὼν τοῦ δικαίου προσβάλλεται, τὸ εἰρημένον συμβόλαιον περιέχει ἰσόβιον πρόσδο-
 δον, ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι μὴ ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον
 δὲν ἐφήρμοσε τὰς περὶ δωρεῶν μεταξύ ζώντων διατάξεις ἄρθρ. 841,
 842 καὶ 843 Ἰον. Κ., ὡς περιέχοντος τοῦ προμνησθέντος συμβολαίου
 προχρόνιον κληρονομίαν, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ δωρεῶν διατυπώ-
 σεις τοῦ νόμου, καὶ κακῶς ἐφήρμοσε τὰς περὶ ἰσοῦίου προσόδου διατά-
 ξεις αὐτοῦ, δὲν εἶναι βάσιμος.

789. Ἡ μεταξύ ζώντων δωρεὰ εἶναι πράξις, δι' ἧς ὁ δω-
 ρεοδότης ἀπεκδύεται ἐν τῷ ἅμα καὶ ἀμετακλήτως τοῦ δωρη-
 θέντος πράγματος πρὸς ὄφελος τοῦ ἀποδεχομένου αὐτὸ δωρεο-
 δόχου. Γλκ. 894.

790 Ἡ διαθήκη εἶναι πράξις, δι' ἧς διχθεῖται τις, δι' ὃν
 χρόνον δὲν θέλει πλέον ὑπάρχει, περὶ ὅλης ἢ μέρους τῆς περι-
 ουσίας του. Ἡ πράξις αὕτη δύναται ν' ἀνακληθῇ παρ' αὐτοῦ.
 Γλκ. 895.

791. Αἱ ὑποκαταστάσεις ἀπαγορεύονται.

Εἶναι ὑποκατάστασις οἰαδήποτε διάταξις, δι' ἧς ὁ δωρεο-
 δόχος ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος, ἢ ὁ κληροδόχος ἐπιφορτί-
 ζεται δι' οἰαδήποτε ἐκφράσεως νὰ διατηρήσῃ, καὶ ἀποδώσῃ
 εἰς τρίτον τινά.

Μολοντοῦτο τοιαῦται διατάξεις ὑφίστανται καὶ ἐκτελοῦνται
 πρὸς ὄφελος μόνον τοῦ δωρεοδόχου, τοῦ ἐγκαταστάτου κληρο-
 νόμου, ἢ τοῦ κληροδόχου, χωρὶς νὰ ᾔναι μηδεὶς αὐτῶν ὑπό-
 χρεος ν' ἀποδώσῃ τὰ κτήματα.

ΑΠ. 60 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 791 Ἰον. Κ. ἀπαγορεύον-
 ται αἱ καταπιστευτικαὶ ὑποκαταστάσεις, ἃς ἀποτελεῖ πᾶσα διάταξις
 δι' ἧς ὁ κληρονόμος ἢ ὁ κληροδόχος ὑποχρεοῦται νὰ διατηρήσῃ τὸ κα-
 ταλειφθέν καὶ ν' ἀποδώσῃ αὐτὸ εἰς τρίτον τινά.

Ἐπειδὴ, τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμῶν κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν
 τοῦ περιεχομένου τῆς ἐν ἔτει 1886 συνταχθείσης διαθήκης τοῦ Πέτρου
 Νίκου τοῦ ἔχοντος πατρωνικὸν δικαίωμα (jus patronatus) ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ
 ἀγωγῇ, ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἀποφαίνεται ὅτι ἐκ τῶν διατά-
 ξειν τῆς διαθήκης τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιώματος
 τούτου προκύπτουσιν ἡ διατήρησις καὶ μετὰ θάνατον μεταβίβασις, ἥτοι
 τὰ δύο ταῦτα ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων τῆς καταπιστευτικῆς ὑ-

ποκταστάσεως. Ἡ δὲ προοθήκη ὅτι τὰ ἄνω στοιχεῖα δὲν ἡμφισβήτησαν οὐδὲ οἱ ἐνῶγοντες καὶ νῦν ἀναιρεσεῖοντες, ἐνῶ κατ' αὐτοὺς ἡμφισβητήθησαν αὐτά, δὲν ἰσχύει ἵνα κλονίσῃ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως τὸ ἐπὶ τῆς ἐκτίμησεως τῆς διαθήκης βασιζόμενον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ὑπάρχει καὶ τὸ 3ον στοιχεῖον τῆς ἐν λόγῳ ὑποκαταστάσεως, ἥτοι τὸ καταλειφθὲν ἀντικείμενον, ὅπερ εἶναι καθὰ σκέπτεται, αὐτὸ τοῦτο τὸ πατρωνικὸν δικαίωμα, ὡς ἀντικείμενον περιουσίας· οὕτω δὲ ἔλαβε μὲν ὑπ' ὅψιν τὸν ἀντίθετον ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων στηριζομένην ἐκτίμησιν αὐτοῦ ἀπέκρουσεν αὐτόν.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον συμφώνως πρὸς τὰ εἰρημένα ὀρθῶς ἀπεφάνητο ὅτι τὸ πατρωνικὸν ἐπὶ τοῦ ναοῦ δίκαιον δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ὡς ὑποκατάστασις ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως ἄρθρ. 791 Ἰον. Κ. Τοῦτο δὲ εἰπὼν δὲν κατήγγησε τὸ jus patronatus, διότι τοῦτο δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ μεταβιβασθῇ, διὰ τελευταίας βουλήσεως ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποκαταστάσεως, ἣν ὁ Ἰόνιος Κῶδιξ ἀπαγορεύει.

ΑΠ. 242 (1876). Ἐπειδὴ ὁ ἀπὸ 12 Μαΐου 1825 ΛΔ' νόμος τοῦ β'. Ἰονίου κοινοβουλίου, δι' οὗ ἐκανονίσθησαν καὶ περιορίσθησαν αἱ ὑπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ κρατούσης ἐν Ἐπτανήσῳ νομοθεσίας συγχωρούμεναι καταπιστευματικαὶ ὑποκαταστάσεις, διέταξε νὰ ἐξῆς· α') ἀπηγόρευεν εἰς τὸ μέλλον τὰς οἰουδήποτε εἶδους καταπιστευματικὰς ὑποκατατάσεις, ὅπως βραδύτερον ἐπραξε τοῦτο καὶ ὁ Ἰόν. Κ. (ἄρθρ. 791) ὑπὸ τὰς παρκατιὸν ἐξαιρέσεις (ἄρθρ. 1 καὶ 2). β') ἐπέτρεψε μόνον εἰς τὸ μέλλον τὴν ὑπὲρ τῶν ἐγγόνων ὑποκατάστασιν εἰς τοὺς ἰδίους γονεῖς, περιοριστέαν μόνον εἰς ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ διαθέτου καὶ εἰς μόνους τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐγγόνους καὶ οὐχὶ τοὺς δισεγγόνους, ἀπαγορευομένης τῆς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γραμμὴν μεταβάσεως τοῦ περιορισμένου τούτου καταπιστεύματος (ἄρθρον 4), ὅπως βραδύτερον ἐν μέρει διέταξε καὶ ἄρθρ. 962 Ἰον. Κ. γ') Τὰς πρὸ αὐτοῦ διαταχθείσας καταπιστευματικὰς ὑποκαταστάσεις ἐκύρωσε μόνον 1) καθ' ὅσον οἱ κεκλημένοι ἔλαβον ἤδη τὰ καταπεπιστευμένα κτήματα. 2) καθόσον εἰστήγαγον ἤδη τὴν περὶ ἀναλήψεως ἀγωγὴν· καὶ 3) καθόσον ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ ἐγείρῃσι τὴν περὶ τούτου ἀγωγὴν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως (ἄρθρ. 6). δ'). Ἐκτὸς τούτου ὡς πρὸς τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν διαταχθείσας ὑποκαταστάσεις, ἐπέτρεψεν ὅπως καὶ διὰ τὰς ἐν τῷ μέλλοντι κατ' ἀντίστοιχον ἄρθρ. 4 διτάξιν ἵνα αὗται ὥσιν ἐγκυροὶ ὑπὲρ τῶν υἱῶν τῶν γεννηθέντων ἤδη ἢ γεννηθσομένων ἐκ γάμου τελεσθέντος πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου, τῶν μελλόντων νὰ διαδεχῶσι τὸν πατέρα αὐτῶν ἢ τὴν μητέρα βεβαρηνένους ὄντας διὰ προγενεστέρως τοῦ νόμου καταπιστευματικῆς διατάξεως (ἄρθρ. 7). ε') "Ὅτι τοῦ λοιποῦ οἱ ἐγκατάτατοι κληρονόμοι, κληροδόχοι ἢ δωρεοδόχοι, οἱ βεβαρηνένοι δι' ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ μεταβιβάσωσιν εἰς ἄλλους τὰ καταπεπιστευμένα αὐτοῖς κτήματα, θεωροῦνται ἀπηλλαγμένοι τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, καὶ ἐπομένως κύριοι ἀπό-

λυτοὶ τῶν καταλειφθέντων αὐτοῖς κτημάτων, πλὴν τῶν ἐν τοῖς ρηθεῖσιν ἄρθροις 6 καὶ 7 ἐξαίρεσεν.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται α') ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1825 διαθήκην τοῦ Σ. ἐγκατεστάθησαν κληρονόμοι αὐτοῦ τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ του, καὶ ὅτι ὁ διαθέτης, ὡς πρὸς τὰς οἰκίας αὐτοῦ ὥρισεν, ὅτι μετὰ τὴν διανομὴν αὐτῶν μεταξύ τῶν κληρονόμων του, ἡ λαχοῦσα ἐκάστῳ τούτων μερὶς πρέπει νὰ μεταβαίῃ εἰς τοὺς κατιόντας ἐκάστου αὐτῶν, καὶ ἐν ἐλλείψει κατιόντων εἰς τὴν ἐτέραν τῶν ἄλλων υἱῶν του γραμμὴν, καθ' ἣν ὀρίζει ἐν τῇ διαθήκῃ μεταξύ τῶν γραμμῶν καὶ τῶν προσώπων τάξιν· καὶ β') ὅτι ὁ υἱὸς του διαθέτης Ν. περὶ τῆς μερίδος τοῦ ὁποίου πρόκειται, ἀπέβισε τὸ 1869 ἄτεκνος καὶ ἄνευ διαθήκης.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἔχοντων, ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἐφαρμόσαν τὸν ΛΔ' νόμον, ἀπεφάνητο, ὅτι δυνάμει ἄρθρ. 3 καὶ 7 ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ 4 ὁ καταπιστευματικὸς δεσμὸς ὁ βαρύνων τὴν λαχοῦσαν τῷ Ν. μερίδα ἐλύθη ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ, θανόντος ἀτέκνου (ἄρθρ. 3) διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 7 τὸ κυροῦν τὰς πρὸ τοῦ νόμου διαταγθεῖσας ὑποκαταστάσεις διατηρεῖ αὐτάς μόνον ὑπὲρ τῶν υἱῶν, ὡσάκεις οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ μεταβιβάσωσιν εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα· τὸ δὲ ἄρθρ. 4, τὸ συγχωροῦν εἰς τὸ μέλλον τὰς ὑποκαταστάσεις, περιορίζει αὐτάς μόνον ὑπὲρ τῶν ἐγγόνων τοῦ διαθέτου τῶν γεννηθέντων ἐκ τοῦ βεβαρημένου διὰ τῆς καταπιστεύσεως υἱοῦ, ἀπαγορεῖον τὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων υἱῶν τοῦ διαθέτου μετάβασιν τοῦ καταπιστεύματος. Οὐδαμῶς δὲ δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ τῶν ἐν ἄρθρ. 6 περιπτώσεων, διότι εἰς οὐδεμίαν τούτων ὑπάγεται ἡ προκειμένη.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἰσχυρίσθησαν ἀπολύτως, ὅτι ὁ ΛΔ' νόμος δὲν ἐδημοσιεύθη παντάπασιν ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἀλλὰ μόνον, ὅτε δὲν εἶχε δημοσιεῦθῃ μέχρι τῆς 11 Ἰουνίου 1825, ὅτε ἀπέβισεν ὁ Σ. ὁ διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ συστήσας τὸ προκείμενον καταπίστευμα. Ὁ τοιοῦτος ὅμως ἰσχυρισμὸς δὲν ἔχει ἐπιρροήν, διότι καὶ ἂν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς διαθήκης ἐδημοσιεύθῃ ὁ διαληφθεὶς νόμος, αὕτη δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ διέπῃται κατὰ τὰς καταπιστευματικὰς αὐτῆς διατάξεις, ἀπὸ τὸν εἰρημένον νόμον, ὅστις ρητῶς καὶ σαφῶς προέβλεψε περὶ τε τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν διατεταγμένων ὑποκαταστάσεων, ὡς προεξετέθη ἐν τῇ δευτέρᾳ σχέφει τῆς παρούσης, καταργήσας ὑπὸ ἐλαχίστους μόνον περιορισμοὺς τὰς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, περιορίσας ταύτας εἰς μίαν μόνον περίπτωσιν (ἄρθρ. 4). Ὅθεν καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν προεκτεθέντα ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων τὸ ἐφετεῖον, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις. Ἄλλως δὲ τὸ ἐφετεῖον ἐξετάζον καθ' ὑπόθεσιν, ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις τῆς δημοσίευσως πρὸ τοῦ νόμου ἢ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς διαθήκης, καὶ ἀποφαινόμενον, ὅτι καθ' ἑκάτεσαν τούτων ἡ ἀγωγὴ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ μνησθέντος νόμου σαφῶς δηλοῖ, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρε-

σειόντων. Ἐπίσης δὲ μὴ βάσιμος εἶναι καὶ ὁ περὶ παραβιάσεως ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰαν. 1866 PN νόμου, καθ' ὃν μόνον αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Κ. διετήρησαν προσωρινῶς τὸ κῦρος ἐν Ἑπτανήσῳ· κατηργήθη δὲ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰόνιος νομοθεσία, ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυούσης, διότι, προκειμένου περὶ ἐνδίκου σχέσεως, οἷα ἡ ἐκ τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης τοῦ Σ. ἀπορρέουσα, γεννηθεῖς τὸ 1825, ταύτην διέπει ὁ ΛΔ'. νόμος, ὅστις ἰσχύσεν ἐν Ἑπτανήσῳ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἰον. Κ. (1841) ὥστε πρὸς κανονισμόν τῆς προκειμένης διαφορᾶς δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Ν. (1869) ἰσχύων Ἰόν.Κ., διότι δὲν διεκδικοῦσιν οἱ ἐνάγοντες ἀναιρεσεῖοντες τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἵνα ἡ ἀξίωσις αὐτῶν κριθῇ κατὰ τὸν κρατοῦντα ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ κληρονομουμένου νόμον, ἀλλὰ ζητοῦσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης τοῦ Σ., ὅστις ἀπέβησε τὸ 1825. Ἄλλως δὲ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Ἰόν.Κ., (ἄρθρ. 791, 792, 962 καὶ 963), τὸν ἀπαγορεύσαντα ἀπολύτως τὰς ὑποκαταστάσεις καὶ μόνον ἐξαίρεσαντες τὰς ὑπὲρ τῶν ἐγγόνων καὶ τῶν ἀνεψιῶν τοῦ διαθέτου, δὲν συγχωρεῖται μετάβασις ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γραμμὴν, ἀλλ' ὁ ἐγγονος ἢ ὁ ἀνεψίος εἰς μόνον τὸν ἴδιον πατέρα ὑποκαθίστανται, μὴ ἐπιτρεπομένης πέραν τούτων τῆς ὑποκαταστάσεως. ἄρα καὶ τῶν διατάξεων τούτων ἐφαρμοζόμενων, ὁσῶς ἔχει τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τῶν ἀναιρεσειόντων.—Ἐπειδὴ ὁ προταθεὶς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων τοῦ ἐφετερίου ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐναγόμενος δὲν προσέβαλε τὴν διαθήκην τοῦ κοινοῦ πατρὸς Γ. Σ., ἀλλὰ μάλιστα ἐξετέλεσεν αὐτὴν λαβὼν τὸ καταλειφθὲν αὐτῷ μέρος τῶν καταπεπιστευμένων οἰκιῶν δὲν ἔχει ἐπιρροήν, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσίβλητου εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίαν τοῦ Ν. ἐγεννήθη ἅμα τῷ θανάτῳ αὐτοῦ τούτου, τουτέστι τὸ ἔτος 1869, ἀποβιώσαντος ἀτέκνου, καὶ ἐπομένως ἔκτοτε ἐγεννήθη καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου ἵνα ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος τῆς διαθήκης τοῦ Σ., καθόσον αὕτη παραβιάπτει τὰ ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ Ν. δικαιώματά του.

Ὁ δ' ἕτερος τῶν αὐτῶν ἀναιρεσειόντων ἰσχυρισμός, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1835, ἀρ' ἧς ἐγένετο, κατὰ τὴν διαθήκην, ἡ διανομὴ τῆς πατρικῆς περιουσίας καὶ ἔλαχεν εἰς τὸν Ν. ἡ ἐπίδικος οἰκία, οὗτοι παρέγραψαν ὡς κεκλημένοι εἰς τὸ καταπίστευμα τὴν ψιλὴν ἐπ' αὐτῆς κυριότητα, δὲν ἔχει νομικὴν σημασίαν α') διότι καταπίστευμα δὲν ἀποκτᾶται διὰ παραγραφῆς. β').) Διότι, μὴ ἀποκτῆσαντος τοῦ Ν. τέκνα κατὰ τὴν διαθήκην καὶ τοὺς ὅρους ἄρθρ. 7 τοῦ ΛΔ'. νόμου ἵνα μεταβιβάσῃ αὐτοῖς τὸ καταπίστευμα, τοῦτο ἐλύθη ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καὶ ἐπομένως οὗτος κατέστη κύριος ἀπόλυτος τῶν καταπεπιστευμένων κτημάτων, τὸ δὲ προσδοκώμενον δικαίωμα τῶν ἀναιρεσειόντων συγγενῶν ἐκ πλαγίου, ὡς κεκλημένων, εἰς τὸ καταπίστευμα, κατηργήθη ἅμα τῇ δημοσίευσί τοῦ εἰρημένου νόμου.

ΑΠ. 112 (1878). Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσειόντες δὲν ὀρίζουσιν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ τὸν νόμιμον λόγον, δι' ὃν αἱ προμνησθεῖσαι ἐκκλησίαι δὲν

δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς κτητορικαί, κατὰ τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ προΐσχυόντας ἐγγωρίους Νόμους τῆς 26 Αὐγούστου 1754 τοῦ γενικοῦ Προβλεπτοῦ Αὐγουστίνου Σαχρέδου καὶ τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρ. 1811 περὶ ἐκκλησιῶν καὶ κλήρου διάταγμα τῆς Ἰονίου Γερουσίας· ἐπομένως ὁ λόγος οὗτος ὡς ἀόριστος εἶναι ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ναοὶ καὶ ἂν ἦσαν ἀνέκαθεν κτητορικοὶ μετετράπησαν εἰς ἰδιοκτῆτους δυνάμει τῆς ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1714 δωρητηρίου πράξεως τῶν ἀδελφῶν Σαλλίκα, καὶ ἐντεῦθεν ὅτι παρεγράφη ἡ κτητορικὴ αὐτῶν ιδιότης διὰ τῆς παρελεύσεως τεσσαρακονταετίας κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐνετικοῦ Στατοῦτου, ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐκτιμήσαντος ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ κρίσει του τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ ἐγγράφα, δὲν προτείνουνσι δὲ οἱ ἀναιρεσεῖοντες παραβιάσιν τινα κανόνος τοῦ δικαίου. Τὸ δὲ δωρητήριον ἐγγράφον τῆς 3 Αὐγούστου 1744 τῶν ἀδελφῶν Σαλλίκα πρὸς τὸν Ἀντώνιον Σπίνουλα ὁλόκληρον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐφετεῖον ὡς ἐκ τῶν σκέψεών του ἐξάγεται.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποκρούει, ἐκτιμῶν τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ ἐγγράφα, τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπῆρχε συνεστημένη καταπιστευματικὴ ὑποκατάστασις ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, καὶ ἐντεῦθεν συναποκρούει καὶ τὸν ἕτερον τῶν ἀναιρεσειόντων ἰσχυρισμὸν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ καταργήσαντος τὰ καταπιστεύματα ἐν Ἑπτανήσῳ Ἰονίου Νόμου ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 12 Μαΐου 1825.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάνητο ὅτι μήτε ὁ ὑπ' ἀριθ. 31, μήτε ὁ ὑπ' ἀριθ. 34 Νόμος τοῦ Β. Ἰονίου Κοινοβουλίου κατήγγησαν τοὺς ἐν τῇ ἔκτῃ σκέψει τῆς παρούσης ἀναφερομένους ἐγγωρίους Νόμους, διότι ζητῇ κατάργησις αὐτῶν ἐν τοῖς εἰρημένοις νόμοις δὲν ὑπάρχει, μηδ' ἄσυμβίβαστον τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκύπτει. Τούναντίον ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 31 Νόμου, ὑποβάλλοντος καὶ τοὺς κτητορικοὺς ναοὺς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας, προκύπτει, ὅτι ὁ Νόμος ἀναγνωρίζει τὸν κατὰ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Νόμους κεκτημένον χαρακτῆρα τῶν κτητορικῶν ναῶν, ὁ δὲ ὑπ' ἀριθ. 84, ὁ καταργήσας τὰς καταπιστευματικὰς ὑποκαταστάσεις δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν κτητορικῶν ναῶν, διότι τὸ κτητορικὸν δικαίωμα (*jus patronatum privatum*) δὲν εἶναι καταπιστευματικὴ ὑποκατάστασις. Τὸ δὲ ἀπὸ 26 Ἀπρ. 1834 Β. Διάταγμα περὶ ἰδιοκτῆτων μοναστηρίων, τὸ διὰ τοῦ ἀφομοιωτικοῦ ΠΝ'. Νόμου εἰσαχθὲν εἰς τὴν Ἑπτανήσον, ὅπερ οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐπικαλοῦνται, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς προκειμένης κατασχέσεως, ἥς τὸ κῆρος, ὡς πρὸς τὴν ιδιότητα τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καθ' ἡν ἐποχὴν ἡ κατάσχεσις ἐγένετο, ἥτοι κατὰ τὸ 1849 ἔτος, ὅτε ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν ἴσχυε τὸ προμνησθὲν Διάταγμα.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 10 Δεκεμ. 1647 ἀπογραφὴ τῶν κτημάτων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἡλιοῦ, ἡ γενομένη, καθὰ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, ὑπὸ

τοῦ τότε ἐφημερίου, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πρωτοπαπῆ Κερκύρας, δὲν εἶναι ἐγγράφον ἰδιωτικόν, ὡς οἱ ἀναιρεσεῖοντες διατείνονται, ἀλλ' ἐγγράφον ἐπίσημον, τοῦ ὁποίου οἱ τύποι ἐκανονίζοντο ἀπὸ τοὺς κρατοῦντας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεώς του ἐν Κερκύρᾳ Νόμους, ὧν τὰς διατάξεις ἐπανάλαβε τὸ κατόπιν ἐκδοθὲν προμνησθὲν διάταγμα τοῦ Γενικοῦ Πρωτοπαπῆ Αὐγουστίνου Σαργέδου κατὰ τὸ ἔτος 1754, κατὰ συνέπειαν, ἢ ἐν τῇ ὑπογραφῇ ταύτῃ μεταγραφῇ τοῦ ἀποσπάσματος τῆς 6 Φεβρ. 1596 διαθήκης τοῦ Βερνάρδου Δώρα, καθὼς μέρος ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀφιέρωσιν τῶν κτημάτων του εἰς τὸν εἰρημένον ναόν, γενομένη, καθ' ἣ τὸ ἐφετεῖον βεβαίωσι, συνέπειά τῆς πρὸς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν εἰρημένην ἀπογραφὴν ἐπιδείξωσι ἀντιγράφου ὁλοκλήρου τῆς διαθήκης, ἀποτελεῖ, κατὰ τοὺς τότε ἰσχύοντας νόμους, ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς διαθήκης· ὅθεν τὸ ἐφετεῖον πεισθὲν, ἐκ τε τοῦ ἀνωτέρω λόγου καὶ ἐξ ἄλλων πραγματικῶν γεγονότων περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς εἰρημένης διαθήκης, δὲν παρεβίασε διατάξιν τινα τοῦ Νόμου ἐκ τῶν τότε κρατουσῶν, οὐδὲ τὸ ἄρθρον 39 Πολ. Δικ., ὅπερ οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ἐπικαλοῦνται ὡς παραβιασθὲν, καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 Δικ. μόνον περὶ τῶν γεγονότων, περὶ ὧν δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν, τὸ δὲ πιστοποιητικὸν τοῦ ἀρχιεποφύλακος Κερκύρας, ὅπερ ἐπικαλοῦνται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ Ἄρ. Πάγος πρὸς ἐξέλεξιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ἐπειδὴ ὁ ἀπὸ 31 Δεκεμ. 1536 ἐνετικὸς Νόμος δι' οὗ ἀπηγορεύετο ἡ διὰ δωρεᾶς ἀφιέρωσις ἀκινήτων κτημάτων εἰς ἀγαθοεργὰ καταστήματα, δὲν ἔσχε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συγγραφέως τοῦ Ἐνετικοῦ δικαίου Μάρκου Φέρρου (ἐν λέξει manimorte) εἰμὴ ἐν τῇ πόλει καὶ ταῖς ἀποτελούσαις τὸ Δουκάτον τῆς Ἐνετίας γνωσταῖς περὶ αὐτὴν ἐπαρχίαις οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς κτήσεις αὐτῆς, οἷα τότε ἦτο καὶ ἡ Κέρκυρα, ὁ δὲ ἀπὸ 26 Μαρτίου 1605 μεταγενέστερος Νόμος περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, δι' οὗ ἐπεξετάθη ἡ εἰρημένη ἀπαγόρευσις καθ' ὅλον τὸ κράτος τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας, ὡς καὶ ὁ τελευταῖος ἐκδοθεὶς Νόμος τῆς 10 Σεπτεμβρ. 1767, ἀμφότεροι οἱ Νόμοι οὗτοι εἰσὶ μεταγενέστεροι τῆς διαθήκης τοῦ εἰρημένου Δώρα, καὶ ἐπομένως δὲν ἰσχύουσιν ἵνα ἀναδρομικῶς ἐφαρμοζόμενοί, καταστήσωσιν ἄκυρον τὸ δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Ἡλίου καταληφθὲν κληροδότημα.

ΑΠ. 80 (1871). Κατὰ ἄρθρ. 791 Ἰον. Κ., ἡ ὑποκατάστασις γινώμενη διὰ διαθήκης, δι' ἣς ὁ διάδοχος, ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος ἢ ὁ κληροδόχος ἐπιφορτίζεται δι' οἰασδήποτε ἐκφράσεως νὰ διατηρήσῃ καὶ ἀποδώσῃ εἰς τρίτον τινά, ἀπαγορεύεται καὶ συγχωρεῖται μόνον εἰς τὰς ἐν 6 κεφαλαίῳ Β' τίτλου Ἰον.Κ. περιπτώσεις, περὶ ὧν δὲν πρόκειται, εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν δὲ ταύτην ὑπάγεται ὡς περιέχοντα οὐχὶ κληροδοτήματα ὑπὸ ἀνακλητικὸν ὅρον, ἀλλ' ὑποκατάστασιν, καὶ ἡ αἵρεσις, ὑφ' ἣν ὁ διαθέτης ἀφίνει διὰ τῆς διαθήκης κληροδότημα ὑπὲρ τρίτου ἐκ τῆς κληρονομικῆς διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης καταλειφθείσης εἰς τὸν κληρονόμον του περιουσίας, διαθέτων ἐπὶ λέξεσιν, ἐάν ὁ ἐν τῇ διαθήκῃ

εγκατασταθείς κληρονόμος αποβίωση πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς νομίμου ἡλικίας, ἢ τοῦ 21 ἔτους τῆς ἡλικίας· ἡ δὲ περὶ τῶν ὄρων τῆς υποκαταστάσεως κρίσις, καθὼ νομική, εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ Ἐρετεῖον παραδέχεται μὲν, παραθέτον τὸ ἐξῆς ἄρθρον τῆς προσβαλλομένης διαθήκης τοῦ Δ. «τὸ διαθέσιμον μερίδιον τῆς περιουσίας μου, τὸ ἀφίνω ὡς κληροδότημα εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀνεψιὸν Σ., ὁ ὁποῖος τότε θέλει μείνει κύριος καὶ κάτοχος τοῦ αὐτοῦ κληροδοτήματος, ὅταν ὁ υἱός μου Π. δὲν θύσῃ εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ἂν ζήσῃ ὁμοῦς ὁ υἱός μου, τότε αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς κληρονόμος μου» θεωρεῖ ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη διάταξις περιέχει κληροδότημα ὑπὸ ὅρον ἀναβλητικόν, δι' ὃν λόγον καὶ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀπεφάνητο παραδεκτὴν, ἐνῶ προφανῶς ἡ παρατιθεμένη διάταξις περιλαμβάνει τοῦ κληρονόμου υἱοῦ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ διαθέσιμον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ διαθέτου ἐὰν τῆς ἐνηλικιότητος ἐπιζήσῃ, νὰ μεταβιβάσῃ δὲ αὐτὸ εἰς τὸν Σ., ἐὰν ἀποβίωσῃ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς νομίμου ἡλικίας· τοὔτέστιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 791 ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τῆς ἀπαγορευομένης υποκαταστάσεως.

ΑΠ. 102 (1871) Ἐπειδὴ, ἐν ἄρθρ. 703 Ἰον. Κ., «ὅταν οὐδεὶς ἐμφανίζεται ζητῶν τὴν κληρονομίαν ἢ οἱ γνωστοὶ κληρονόμοι τὴν ἀπέβαλον», ὁ ἐν διαζευκτικῇ συντάξει διαζευκτικὸς σύνδεσμος ἢ κεῖται ὡς πολλάκις συμβαίνει, ἀντὶ τοῦ συμπλεκτικοῦ καί, ὃν φέρει τὸ ἄρθρ. 814 ΓλΚ., ἐξ οὗ ὁ Ἰόνιος νομοθέτης ἠρύσθη, τὸ ἄρθρ. 703 μὴ δυναμένου ἄλλως τε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ αὐτὸς νομοθέτης ἀπεμακρύνθη κατὰ τοῦτο τοῦ ΓλΚ., ὃν εἶχεν ὡς ὑπογραμμόν, ἵνα καθιερώσῃ τὴν ὅλως ἀπαράδεκτον ἀρχήν, ὅτι ἡ κληρονομία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σχολάζουσα καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπάρχωσι γνωστοὶ νόμιμοι κληρονόμοι οὐδόλως ἀποβαλόντες τὴν κληρονομίαν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς μάλιστα τῆς ἀποβιώσεως τοῦ κληρονομουμένου αὐτοδικαίως διακατέχοντες αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον δικάσαν ὅτι ὁ νῦν ἀναιρεσεῖων παρὰ νόμῳς ἐπροκάλεσε διορισμὸν κηδεμόνος τῆς δῆθεν σχολάζουσας κληρονομίας τῆς Α. καὶ ἐξεποίησε κατέναντι αὐτοῦ τὰ κτήματα τῆς κληρονομίας, ἐνῶ ἡ κληρονομία αὕτη δὲν ἦτο σχολάζουσα, καταλιπούσης τῆς Α. νομίμους κληρονόμους (τοὺς ἀναιρεσιβλήτους) εἰς βαθμὸν κατιόντα συγγενεῖς τῆς, δὲν παρέβιασε ἄρθρ. 554, 555 καὶ 556 τῆς πρῆφν Ἰον. Δικ., τὰ κανονίζοντα τὴν διαδικασίαν περὶ διορισμοῦ κηδεμόνων τῶν σχολάζουσῶν κληρονομιῶν· διότι τὸ ζήτημα ἐν τῇ προκε μένῃ περιπτώσει· ἐστρέφετο ὅχι ὡς πρὸς τοὺς τύπους καὶ τὴν διαδικασίαν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ ἂν ἡ κληρονομία ἦτο πραγματικῶς σχολάζουσα· ἀφοῦ δὲ δὲν ἦτο τοιαύτη, ὑπαρχόντων (ὡς τὸ Ἐρετεῖον ἔκρινε) γνωστῶν νομίμων κληρονόμων, ἡ ἐξέτασις τῶν διατυπώσεων τοῦ διορισμοῦ τοῦ κηδεμόνος ἦτο ἐντελῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπουσιώδης· καθόσον, μὴ ὑπαρχούσης περιπτώσεως τοιοῦτου διορισμοῦ, ἔλλειπει τοῦ σχολασίμου τῆς κληρονομίας, ὁ γενόμενος διορισμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἰσχύῃ, ἀδιάφορον

καὶ ἂν ἐτηρήθησαν ὡς πρὸς αὐτὸν ἅπασαι αἱ περὶ τοιούτων διορισμῶν απαιτούμεναι διατυπώσεις.

ΑΠ. 217 (1871). Ἀπγορευμένη ὑποκατάστασις ἐστὶν (791 Ἰον. Κ.) ὅταν ὁ δωρεοδόχος, ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος ἢ κληροδόχος ἐπιφορτίζεται δι' οἰασδήποτε ἐκφράσεως νὰ διατηρήσῃ καὶ ἀποδώσῃ εἰς τρίτον τινὰ τὴν ἀφεθείσαν αὐτῷ διὰ τῆς διαθήκης περιουσίαν, πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἐν τῷ 5' κεφ. τοῦ 6' τίτλ. τοῦ κώδ. αὐτοῦ.—Τὸ Ἐφετ. δέχεται ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ διαθέτου δὲν ἦτο κληρονόμος ὅτε ἀπεβίωσεν ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ ὅρον, ἐὰν ἐπιζήσῃ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά του, ὁ δὲ ἐν τῇ διαθήκῃ μνημονευόμενος ἀνεψιὸς τοῦ διαθέτου ἔλαβεν ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ τελευταίου τὸ ὡς κληροδότῃμα ἀφθεν αὐτῷ μέρος τῆς διαθεσίμου περιουσίας. Ἡ ὑπὲρ τοῦ Ρ., διάταξις δὲν περιέχει ὑποκατάστασιν, ὑπαγομένην εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν, ὡς μὴ ἐπιβάλλουσα εἰς κληρονόμον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διατηρήσῃ καὶ μεταβιβάσῃ πρὸς τρίτον τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ διατεθεῖσαν περιουσίαν· οὔτε εἶναι διὰ τοῦτο ἄκυρος.

ΑΠ. 231 (1871). Ἐπειδὴ ὁ νόμος 24 βιβλ. 4 τῶν ἐνετικῶν θεσμιῶν (statuto Veneto) κανονίζει τὸ περὶ συνεισφορᾶς μόνον ἐν περιπτώσει ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὡς πρὸς τὰ ἐκ διαθήκης κληρονομίας τὸ πρᾶγμα πρέπει ν' ἀφενθῇ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ διαθέτου· ἐπομένως ἀφοῦ ὡς πρὸς τὰς ἐξ ἀδιαθέτου μόνον κληρονομίας τὴν συνεισφορὰν ὀρίζει, ἐννοεῖται οἰκθρὸν ὅτι δὲν ὀρίζει αὐτὴν ὡς πρὸς τὰς ἐκ διαθήκης· καὶ τὸσω μᾶλλον, καθόσον ἡ συνεισφορὰ οὕσα πλάσμα τοῦ νόμου οὐδέποτε χωρεῖ ἄνευ ρητῆς αὐτοῦ διατάξεως· ἐν τούτοις δὲ οὐ μόνον τοιαύτη διάταξις ἐπὶ τῶν ἐκ διαθήκης κληρονομικῶν δὲν ὑπάρχει, ὡς ἐρρέθη, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχομεν ὅτι ὁ νομοθέτης, ὅπως ἐξεφράσθη ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ εἰρημένου νόμου, δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ διατάξῃ τι περὶ συνεισφορᾶς ἐν ταῖς ἐκ διαθήκης κληρονομίαις, θελήσας νὰ ἔχῃσι καὶ κατὰ τοῦτο πλῆρες τὸ κράτος των τὰ ὑπὸ τῶν διαθετῶν διαταττόμενα *dati ultima volontà di defuncti sic libero*, ὅπερ ἀρκούντως δηλοῖ ὅτι ἡ συνεισφορὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ καθόσον τὴν διάταξεν ὁ διαθέτης, ἢ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι δὲν δύναται παντάπασιν νὰ λάβῃ χώραν ὅταν ὁ διαθέτης οὐδόλως περὶ αὐτῆς διὰ τῆς διαθήκης του προέβλεψεν· ὥστε ἀπέναντι τοιαύτης διατάξεως τοῦ ἐνετικοῦ νόμου, τοῦ μόνου ἰσχύοντος ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ 1841 ὅτε ἐδημοσιεύθη ὁ Ἰόνιος Κώδιξ (καθόσον τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον δὲν εἶχε κῦρος νόμου οὔτε ἐν Ἑνετίᾳ, οὔτε, πολλῶ μᾶλλον, ἐν Ἑπτανήσῳ, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ διαφόρων τῶν ἐποχῶν ἐκείνων νόμων, ἰδίως ἐκ τῆς πράξεως 42 τοῦ πρώτου Ἰονίου κοινβουλίου, τοῦ ἄρθ. 71 τῆς Ἰονίου δικονομίας τοῦ 1828 καὶ τοῦ ἄρθ. 2 τῆς 1ῃ' πράξεως τοῦ 7 κοινβουλίου), τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετεῖον ὤφειλε, προκειμένου ζητήματος συνεισφορᾶς σχετικῆς πρὸς κληρονομίαν, ἐπαχθεῖσαν τὸ 1837, πρῶτον μὲν νὰ διατάξῃ ἀποδείξει περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, τούτων δὲ διεξαχθεῖσῶν, νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἐνάγοντας (νῦν ἀναίρεσεῖοντας) κυρίους τῶν ὑπὸ τοῦ δι-

θέτου δωρηθέντων τῷ πατρὶ αὐτῶν κτημάτων, ὡς μὴ χωρούσης, κατὰ τὰ ὀνωτέρω, τῆς συνεισφορᾶς ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ προμνησθέντος ἐνετικοῦ νόμου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἔλαβε χώραν ἢ τε διαθήκη καὶ ἢ ἐπαγωγή τῆς προκειμένης κληρονομίας· οὕτω δὲ μὴ πρᾶξαν, ἀλλ' ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων δυνάμει τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἀναπληροῦντος δῆθεν τὴν ἑλλείψιν ἐιδικῶν ἐπὶ τῆς ὕλης διατάξεων τῶν πρὸ τοῦ ἀστικοῦ Ἰονίου κώδικος ἰσχυόντων ἐν Ἑπτανήσῳ ἐνετικῶν νόμων, ἐφήρμοσεν ἀνύπαρκτον διὰ τὴν Ἑπτάνησον νόμον, παραβιάσαν ταῦτοχρόνως τὸν τότε ἰσχύοντα ἐνετικὸν νόμον καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις διατάξεις (ἄρθρ. 244, 248, 256 καὶ 201 Πολ. Δικονομίας), ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 καὶ 7 τῆς αὐτῆς δικονομίας.

792. Ἐξαίρουνται τοῦ προηγουμένου ἄρθρου αἱ ἐν τῷ 5^ῳ Κεφ. τούτου τοῦ Τίτλου συγχωρούμεναι διατάξεις.

793. Δὲν θεωρεῖται ὡς ὑποκατάστασις, καὶ ὑφίσταται ἡ διάτχις, δι' ἧς τρίτος τις καλεῖται νὰ λάβῃ τὴν δωρεάν, τὴν κληρονομίαν, ἢ τὸ κληροδότημα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ δωρεοδόχος, ὁ κληρονόμος, ἢ ὁ κληροδόχος δὲν τὴν λάβωσιν. ΓΛΚ. 898.

794. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν μεταξὺ ζώντων ἢ τελευταίας βουλήσεως διάταξιν, δι' ἧς δίδεται ἢ μὲν ἐπικαρπία εἰς ἕνα, ἢ δὲ ψιλὴ ἰδιοκτησία εἰς ἄλλον. ΓΛΚ. 899.

795. Κατὰ πᾶσαν μεταξὺ ζώντων ἢ τελευταίας βουλήσεως διάταξιν οἱ ἀδύνατοι, καὶ οἱ εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰ χρηστὰ ἦθῃ ἐναντίοι ὅροι θεωροῦνται ὡς ἄγραφοι. ΓΛΚ. 900.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ διαθέτειν, ἢ τοῦ λαμβάνειν διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης.

796. Πρέπει τις νὰ ἔχῃ σώας τὰς φρένας του διὰ νὰ κάμῃ δωρεάν μεταξὺ ζώντων. ἢ διαθήκην.

Τὸ ἐγκυρον τῆς παρὰ τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ δωρεοδότου δοθείσης συναινέσεως κανονίζεται κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 1023 μέχρι τοῦ 1030 διαλαμβανομένης διατάξεως. ΓΛΚ. 901.

797. Πᾶς τις, ἐξαίρουμένων τῶν παρὰ τοῦ νόμου κηρυττομένων ἀνικάνων, δύναται νὰ διαθέτῃ καὶ λαμβάνῃ διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης. ΓλΚ. 902.

ΑΠ. 474 (1893). Ἐπειδὴ, ὡς ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου εἶναι, τοῦτο μὲν ὅτι οἱ ἐνάγοντες καὶ νῦν ἀναιρεσεῖοντες ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ διαθέτου Κ. ὑποκατάστατοι κληροδόχοι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου αὐτοῦ (ex tunc) τῆς ψιλῆς κυριότητος ὠρισμένων κτημάτων, ὧν ἡ ἐπικαρπία ἀπὸ τῆς αὐτῆς στιγμῆς ἐκληροδοτήθη τῷ Π., τοῦτο δὲ ὅτι τὰ εἰς τὴν πρώτην τάξιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κληροδοτήματος τῆς ψιλῆς κυριότητος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διαθέτου γραφέντα τέκνα τοῦ Π. δὲν ὑφίσταντο κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου τούτου οὔτε γεγεννημένα, οὔτε συνειλημμένα (ἄτε τοῦ Α. Π. γεννηθέντος πολὺ μεταγενέστερον ἐκ δευτέρου τοῦ Π. γάμου) ἀλλ' ὅτι οὐχ ἦττον τὸ γεγονὸς τῆς τοῦ Α. Π. ἐπιβιώσεως τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Π. ἐπέφερεν ἐν προκειμένῳ τὴν ἀτόνησιν τῆς αἰρέσεως, ὑφ' ἣν ἐγράφησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες κληροδόχοι καὶ συνεπῶς, ὅτι ἐστεροῦντο οὗτοι ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως πρὸς διεκδίκησιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ κληροδοτήματος.

Ἐπειδὴ, οὕτω σκεψάμενόν τό Ἐφετεῖον παρεβίασε προφανῶς ἄρθρ. 797 καὶ 801 § 2 Ἰον. Κ. καθ' ἃ, ὅπως ἡ τις ἱκανὸς νὰ λάβῃ ἐκ διαθήκης, ὡς κληρονόμος ἢ κληροδόχος, ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι τοῦλάχιστον συνειλημμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποβιώσεως τοῦ διαθέτου, τοῦθ' ὅπερ ὅμως ὅτι ἀφορᾷ τὸν Α. Π. τὸν ἀποκλείοντα ἐν προκειμένῳ κατὰ τὸ Ἐφετεῖον, τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τῶν ἀναιρεσεῖόντων, δέχεται τοῦτο ὡς μὴ συντρέχον.

798. Ὁ μὴ ἐπιβὰς εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος ἀ ἡλικίος δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ διαθέσῃ ὡς ἀνωτέρω, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ Θ' Κεφ. τούτου τοῦ Τίτλου ὠρισμένων. (*) ΓλΚ. 903.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΠ'. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

798. Ὁ συμπληρώσας τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος ἀνηλικίος δύναται νὰ διαθέσῃ μόνον διὰ γαμικοῦ συμβολαίου, ὡς ὀρίζεται ἐν τοῖς ἄρθρ. 1003 μέχρι τοῦ 1010.

799. Ὁ ἐπιβάς εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ, εἰμὴ διὰ διαθήκης, καὶ μόνον μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἡμίσεως τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸν ἐνήλικα νὰ διαθέσῃ. (*) ΓΛΚ. 904.

800. Ἡ ὑπανδρος γυνὴ δὲν δύναται νὰ κάμῃ δωρεὰν μεταξὺ ζώντων ἄνευ τῆς συμπράξεως, ἢ τῆς εἰδικῆς συναινέσεως τοῦ ἀνδρός, ἢ ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας, κατὰ τοὺς εἰς τὸν περὶ γάμου τίτλο ὠρισμένους κανόνας. ΓΛΚ. 905.

801. Ἀρκεῖ τις νὰ ᾔναι συνειλημμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς, διὰ νὰ ᾔναι ἱκανὸς νὰ λαμβάνῃ διὰ πράξεως δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων.

Ἀρκεῖ τις νὰ ᾔναι συνειλημμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποβιώσεως τοῦ διαθέτου, διὰ νὰ ᾔναι ἱκανὸς νὰ λαμβάνῃ ἐκ διαθήκης.

Μολοντοῦτο δὲν ἰσχύουσιν οὔτε ἡ δωρεά, οὔτε ἡ διαθήκη, ἂν τὸ βρέφος γεννηθῇ μὴ βιώσιμον. ΓΛΚ. 906.

802. Ὁ ἀνήλιξ, καί ται ἐπιβάς εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος, δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐπιτρόπου του οὐδὲ διὰ διαθήκης.

Ὁ ἀνήλιξ, γενόμενος ἐνήλιξ, δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ μήτε διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, μήτε διὰ διαθήκης ὑπὲρ τοῦ χρηματίσαντος ποτὲ ἐπιτρόπου του, ἂν προηγουμένως δὲν ἐδόθῃ καὶ ἐξεκαθαρίσθῃ ὁ ὀριστικὸς λογαριασμὸς τῆς ἐπιτροπείας. ΓΛΚ. 907.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

799. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ συμπληρώσας τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἄλλως, εἰμὴ διὰ διαθήκης, καὶ μόνον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τῆς περιουσίας τὴν ὁποίαν ὁ νόμος συγχωρεῖ εἰς τὸν ἐνήλικα νὰ διαθέσῃ.

Ἐξαίρουνται τῶν δύο προηγουμένων περιπτώσεων οἱ ἀνιόντες τῶν ἀνηλίκων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ ὑπῆρξαν ἐπίτροποί των. (*)

803. Οἱ νόθοι υἱοί, ἐξαίρουμένων τῶν ἐκ μοιχείας καὶ ἐξ αἰμομιξίας, δύνανται νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, εἴτε διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, εἴτε διὰ διαθήκης, πλεόν τοῦ ὅ,τι εἰς αὐτοὺς χορηγεῖται ἐν τῷ περὶ διαδοχῶν Τίτλῳ, ἂν ὁμως προηγουμένως ἀνεγνωρίσθησαν. (**) Γλκ. 908.

804. Οἱ ἐπιστήμονες, ἢ ἐμπειρικοὶ ἱατροὶ καὶ χειρουργοί, καὶ οἱ φαρμακοπῶλαι, οἵτινες ἐθεράπευσαν τινὰ κατὰ τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἀπέθανεν, οἱ δικανικοὶ οἱ συμβουλευσάντες, ἢ διευθύναντες τὴν διαθήκην, καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς θρησκείας, οἱ παρασταθέντες εἰς τὴν εἰρημένην νόσον, δὲν δύνανται ν' ἀπολύσωσι κανὲν ὄφελος ἐκ τῶν μεταξὺ ζώντων ἢ ἐνδιαθήκων διατάξεων, αἱ ὅποιαι ἐγίναν ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτης τῆς νόσου.

Ἐξαίρουνται δὲ

1. αἱ μερικῶ τίτλῳ γενόμεναι ἀνταποδοτικαὶ διατάξεις,

(*) Εἰς τὸ 1ον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου τούτου ἀντικατεστάθησαν διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου αἱ λέξεις «δεκαοκτὼ ἔτη» εἰς τὰς «δεκαεὶ ἔτη».

(**) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

803. Οἱ νόθοι υἱοί, ἐξαίρουμένων τῶν ἐκ μοιχείας καὶ ἐξ αἰμομιξίας, δύνανται νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ τῆς μητρὸς εἴτε διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, εἴτε διὰ διαθήκης, πλεόν τοῦ ὅ,τι εἰς αὐτοὺς χορηγεῖται ἐν τῷ περὶ διαδοχῶν Τίτλῳ, ἂν ὁμως προηγουμένως ἀνεγνωρίσθησαν.

Μολοντούτο οἱ ἐκ μοιχείας υἱοί, οἱ γεννηθέντες καὶ ἀναγνωρισθέντες πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ παρὼν κώδιξ ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν, δύνανται, ἐν ἐλλείψει γνησίων, ἢ γνησιοποιηθέντων δι' ἐπομένου γάμου, νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, εἴτε διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων, εἴτε διὰ διαθήκης.

λαμβανομένης ὑπ' ὧσιν, τῆς τε περιουσίας τοῦ διαθέτου, καὶ τῆς γενομένης ὑπηρεσίας, καὶ περιθάλψεως.

2. αἱ διατάξεις, ἂν καὶ καθολικαί, αἱ γινόμεναι ὑπὲρ συγγενοῦς μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου, ἂν ὁ ἀποθανὼν δὲν ἔχῃ κληρονόμους κατ' εὐθείαν γράμμην, ἢ ἂν, ὑπαρχόντων τοιούτων κληρονόμων, ὁ ὑπὲρ οὗ ἔγενεν ἡ διάταξις ἦναι εἰς ἐξ αὐτῶν. ΓΛΚ. 909.

805. Πᾶσα μεταξὺ ζώντων. ἡ ἐνδιάθηκος διάταξις, γινόμενη πρὸς ὄφελος ἐκκλησιῶν, μοναστηρίων καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν καταστημάτων, δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν.

Μολοντοῦτο ἐπιτρέπεται νὰ διαθέσῃ τις πρὸς ὄφελος τῶν εἰρημένων ἠθικῶν σωματείων ἅπαξ καὶ εἰς χρήματα μέχρι τῆς ποσότητος δέκα στερλινῶν λιρῶν.

Αἱ διατάξεις, αἱ πρὸς ὄφελος τῶν νοσοκομείων, τῶν πτωχῶν κοινότητός τινος, τῶν ἐκθέτων, τῶν κοινωφελῶν καταστημάτων, ἢ ἄλλων ἐγκεκριμένων ἠθικῶν σωματείων, δὲν ἰσχύουσιν, εἰμὴ ὅταν ἐπιδοκιμασθῶσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. ΓΛΚ. 910.

806. Πᾶσα πρὸς ὄφελος ἀνικάνου διάταξις εἶναι ἄκυρος, καὶ ἂν καλυφθῇ ὑπὸ τὸν τύπον ἐμμίσθου συμβολαίου, ἢ γένῃ ὑπὸ ὄνομα παρενθέτων προσώπων.

Θεωροῦνται ὡς *παρένθετα* πρόσωπα ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, τὰ τέκνα, οἱ κατιόντες καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀνικάνου ΓΛΚ. 911.

807. Ὁ ὑπήκοος ἰόνιος δύναται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἁλλοδαποῦ, ἂν μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπάρχῃ δικαίωμα ἀμοιβαιότητος, ἐπιφυλαττομένων δὲ τῶν ἐξαιρέσεων, ὅσαι διὰ διπλωματικῶν συνθηκῶν δυνατὸν νὰ λάβωσι χώραν.

ΑΠ. 91 (1899). Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰαν. 1866 νόμου δι' οὗ εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύουσα νομοθεσία ὠρίσθη ὅτι τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 διατάγματος περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν θέλει ἐπενταθῇ ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς Ἰονίους νήσους καὶ ὅτι διατηροῦσιν αὐτόθι προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Κ., αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου. Ἄρα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου τούτου ὁ Ἰόν. Κ. ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὸν ΡΝ' νόμον ἰσχύων εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους ὡς πρὸς πᾶν ἀντικείμενον περὶ οὗ δὲν ἐπρονόησαν εἰδικῶς οἱ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύοντες ἀστικοὶ νόμοι.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 νεωτέρου ἀστικοῦ Νόμου, οὕτινος κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἡ ἰσχὺς ἐπέε-
τάθη καὶ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐν Ἑλλάδι
πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων ὅσων ἀπολαύει καὶ ὁ ἡμεδαπός, ἄρα
καὶ τοῦ τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς, ὅπερ ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὸ ἄρθρ.
807 Ἰον. Κ. ὅλλ' οὐδαμῶς ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι τὸ ἄρθρ. 807 κατηργήθη
ὑπὸ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτ. 1856 ἀστικοῦ Νόμου, ὅπερ καθιεροῖ
μὲν τὸν κανόνα ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιω-
μάτων εἰς ὃν ἀντίκειται τὸ περιορίζον τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῶν
ἀλλοδαπῶν ἄρθρ. 807 Ἰον. Κ., περιέχει ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν ἐξαί-
ρεσιν ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς στερεῖται ἀστικοῦ δικαιώματος, ὅπερ Νόμοι τοῦ
Κράτους μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν ἀπονέμουσιν εἰς μόνους τοὺς
ἡμεδαπούς· τοιοῦτος δὲ ἀναμφισβητήτως νόμος τοῦ Κράτους ἀπονείμας
εἰς μόνον τοὺς ἡμεδαπούς ἀστικόν τι δικαίωμα εἶνε καὶ τὸ ἄρθρ. 807
Ἰον. Κ. καθ' ὃ τὸ τῆς διαδοχῆς Ἰονίου ὑπὸ ἡμετέρου δικαίωμα εἰς μόνους
τοὺς ὑπὸ ἡμετέρας ἰονας ἀπονέμεται, ἀποκλεισμένων τῶν ἀλλοδαπῶν, πλὴν
ἂν μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπάρχῃ δικαίωμα διπλωματικῆς ἀμοιβαίότη-
τος διὰ συνθηκῶν καθιερούμενον.

Ἐπειδὴ ἄρα ὁρθῶς ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἦν ἀλλο-
δαπός, ὡς ὁθωμανὸς ὑπήκοος, κατὰ τὸν μὴ ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμὸν
τῆς ἐνέσιβλήτου καὶ μὴ ἀποκτήσας τὴν ιδιότητα τοῦ πολίτου Ἑλλήνος
διὰ μόνης τῆς δηλώσεως αὐτοῦ ὅτι θέλει ν' ἀποκτήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἰθα-
γένειαν καὶ πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑπὸ ἄρθ. 15 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτ. 1856
νόμου ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, ἐν αἷς καὶ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου τοῦ
πολίτου Ἑλλήνος, δὲν ἠδύνατο, ὡς μὴ γενόμενος, καθ' ὃν χρόνον ἐπήχθη
αὐτῷ ἡ ἐπιδίκως κληρονομία ἡμεδαπός, νὰ ἐπιδιώξῃ κληρονομικὰ δικαιώ-
ματα ἐκ διαθήκης ὑπὸ ἡμεδαποῦ συνταχθείσης καὶ ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ
συζήτησιν ἀγωγὴν ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὅμως οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τοῦτο ἐκφέρει προφα-
νῶς γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου Τμήματος διὰ τῆς ἀ-
ναιρετικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως 74 (1898) ἐξενεγθεῖσαν, καθ' ἣν διὰ τοῦ
ἄρθρου 13 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτ. 1856 ἀστικοῦ Νόμου, δι' οὗ οἱ ἀλλοδα-
ποὶ ἀπολαύουσιν ἐν Ἑλλάδι πάντων τῶν εἰς τοὺς ἡμεδαπούς ἀπονεμο-
μένων ἀστικῶν δικαιωμάτων, κατηργήθη ἡ περιοριστικὴ τοῦ δικαιώμα-
τος τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς τῶν ἡμεδαπῶν δι-
ατάξεις ἄρθρ. 807 Ἰον. Κ. καὶ εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν
δύο τμημάτων διαφωνίας νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἡ λύσις
τοῦ νομικοῦ τούτου ζητήματος.

ΑΠ. 74 (1898). Ἐπειδὴ ἄφ' οὗ διὰ τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ ΠΝ' Νόμου ἡ ἰ-
σχὺς εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους τοῦ Διατάγματος τῆς 23 Φεβρουαρίου
1835 περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν ἐπεξετάθη, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς
αὐτόθι τὸ κῦρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Κ., αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα,
περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, διὰ δὲ ἄρθρ. 13
Νόμου 29 Ὀκτ. 1856, προνοοῦντος ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης

τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων ἐν Ἑλλάδι ἐκτὸς ἂν νόμοι τοῦ Κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδουσιν ἀστικόν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαπούς, τοιοῦτος δὲ νόμος δὲν ὑπάρχει, ὁ δὲ τοῦ ἄρθρ. 807 ἀστικοῦ Ἰον. Κ. κατηργήθη διὰ τῆς ἀνωτέρας διατάξεως τοῦ PN' Νόμου, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον. [Contra ΑΠ. 97 (1899)].

ΑΠ. 79 (1900). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ ὁ Νόμος PN' διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου πρώτου οὗτοῦ ὥρισε γενικῶς ὅτι ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη νομοθεσία λαμβάνει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ παύει ἰσχύουσα ἡ νομοθεσία τοῦ πρώην ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων νήσων, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ διὰ τοῦ δευτέρου ἄρθρου αὐτοῦ ὁρίζει ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Διατάγματος περὶ Πολιτικοῦ Νόμου δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς αὐτόθι τὸ κῆρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Ἀστικοῦ Κώδικος, αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ ἄρθρον 807 τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, τὸ κανονίζον τὰ ἀστικά δικαιώματα τῶν ἀλλοδαπῶν, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύν, ἀφοῦ ὁ νόμος τοῦ Βασιλείου τοῦ ἔτους 1856 ἐν ἀρθ. 13ω αὐτοῦ ἐπρονόησεν ἄλλως περὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὁρίσας ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων ἐκτὸς ἂν νόμοι τοῦ Κράτους, μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀποδίδουσιν ἀστικόν τι δικαίωμα εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαπούς. Ἐκ τούτων ἐπεταὶ ὅτι τὸ ἄρθρον 807 Ἰον. Ἀστικοῦ Κώδικος κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ὑπὸ τοῦ Νόμου PN' καὶ οὐδὲν κῆρος ἔχει ἐν Ἑπτανήσῳ.

Ἀγόρευσις Εἰσαγγελέως Ἀρ. Πάγου Δ. Τσιβιτροπούλου.

Ὁ Γ. Τ. ἐζήτησε ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος θείου τοῦ Γ., ὅστις διὰ διαθήκης του κατέστησεν αὐτὸν κληρονόμον του καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη σύζυγος τοῦ ἀποβιώσαντος νὰ παραδώσῃ αὐτῷ τὴν καταλειφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διαθέτου καὶ κατεγομένην ὑπ' αὐτῆς κληρονομικὴν περιουσίαν. Τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας ἐξέδοτο ἀπόφασιν, δι' ἧς ἔκρινεν ὅτι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 τοῦ Ἰον. Κώδικος, μὴ ἀποκτήσας ὁ ἐνάγων τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν στερεεῖται τοῦ δικαιώματος πρὸς τὸ κληρονομεῖν. Τὸ Α' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 74 τοῦ 1898 ἀποφάσεώς του ἀνῆρρεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ τοῦ PN' Νόμου κατηργήθη τὸ ἄρθρ. 807 τοῦ Ἰον. Κ.. Τὸ Β' τμήμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 97 τοῦ 1899 ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης τῇ εἰσηγήσει τοῦ Κ. Β. Παπαδοπούλου διεφώνησε πρὸς τὸ Α' καὶ παρέμειψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ὀλομέλειαν, ἥτις σήμερον κέκληται ν' ἀποφνηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος: «ἰσχύει μετὰ τὴν ἐνωσιν τῆς Ἰονίου Πολιτείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν νόμον PN' περὶ ἀφομοιώσεως τὸ ἄρθρ. 807 τοῦ Ἰον. Κώδικος;».

Τὸ ἄρθρον 807 ἔχει ὡς ἐξῆς: Ὁ ὑπάρχων Ἰόνιος δύναται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἀλλοδαποῦ, ἂν μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπάρχῃ δικαίωμα ἀμοιβαιότητος, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐξαιρέσεων, ὅσαι διὰ διπλωματικῶν συνθηκῶν δυνατόν νὰ λάβωσι χώραν. Κατὰ δὲ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1866 νόμου, δι' οὗ εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύουσα νομοθεσία, ὠρίσθη ὅτι τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Διατάγματος περὶ πολιτικοῦ νόμου δὲν θέλει ἐπεκταθῇ ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς Ἰονίους νήσους καὶ ὅτι διατηροῦσιν αὐτὸν προσωρινῶς τὸ κῆρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος, αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου. Ἄρα κατὰ τὴν ἐννοίαν τούτου ὁ Ἰόν. Κώδιξ ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὸν ΠΝ' Νόμον ἰσχύων εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ὡς πρὸς πᾶν ἀντικείμενον περὶ οὗ δὲν ἐπρονόησαν εἰδικῶς οἱ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύοντες Ἀστικοὶ Νόμοι. Ὅθεν ἤδη εἶναι: ἐξεταστέον, ἂν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 807 τοῦ Ἰον. Κώδικος ἀντικείται εἰς τὴν τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 νεωτέρου Ἀστικοῦ Νόμου, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ νόμου τούτου «ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει ἐπίσης ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, καθόσον δὲν τροποποιῶσι τὴν ἀπολαυσιν αὐτῶν ἰδαίτεροι νόμοι», μεταξὺ δὲ τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων περιλαμβάνεται καὶ τὸ τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς, ὅπερ ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὸ ἄρθρον 807 τοῦ διατηρηθέντος ἐν γένει ἐν ἰσχύϊ Ἰον. Κώδ. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Νόμου τοῦ 1856 πρὸς τὸ ἄρθρ. 807 τοῦ διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ Ἰονίου Κώδικος, οὐδαμῶς ἐπεται ὅτι κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τὸ ἄρθρ. 807. Τὸ ἄρθρ. 13 καθιεροῖ μὲν τὸν κανόνα, ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, εἰς ὃν ἀντίκειται ἡ περιορίζουσα τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῶν ἀλλοδαπῶν διάταξις τοῦ ἄρθρ. 807 τοῦ Ἰον. Κ., περιέχει ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν ἐξαίρεσιν, ὅτι ὁ ἀλλοδαπὸς στερεεῖται ἀστικοῦ δικαιώματος, ὅπερ νόμοι τοῦ Κράτους μὴ τροποποιούμενοι διὰ συνθηκῶν, ἀπονέμωσιν εἰς μόνον τοὺς ἡμεδαποὺς, εἰς ἀστικὸν δὲ δικαίωμα ἀποβλέπει τὸ τοῦ ἄρθρ. 807 τοῦ Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ τὸ διὰ τῆς διαθήκης ἰον. ὑπάρχου δικαίωμα διαδοχῆς εἰς μόνον τοὺς ὑπηκόους Ἰωνας ἀπονέμεται, ἀποκλειομένων τῶν ἀλλοδαπῶν, πλην ἂν μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν ὑπάρχῃ δικαίωμα διπλωματικῆς ἀμοιβαιότητος διὰ συνθηκῶν καθιερούμενον. Ἀναλυτικώτερον δὲ ὁμιλοῦντες, λέγομεν ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι δι' αὐτοῦ κατηργήθη ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 807 τοῦ Ἰον. Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀφοῦ τὸ μνησθὲν 13 ἄρθρ. ἐπιτρέπει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀλλοδαποῦ ἀπολαυσιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, ἐν ὅτῳ νόμος τοῦ Κράτους δὲν διατάσῃ τὸναντίον, διὰ τοῦ γράμματος δὲ τῆς τελευταίας αὐτοῦ περιχοπῆς ἀναγνωρίζει ὡς ἰσχυοῦσας τὰς ἐν ταῖς νόμοις τοῦ Κράτους ἐξαιρέσεις τῆς ὑπ' αὐτοῦ τιθεμένης ἀρχῆς, ὅτι ἀλλοδαπὸς ἀπολαύει πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 807 τοῦ Ἰον. Κώδικος εἶναι σχετικῶς πρὸς τὴν Ἑπτάνησον νόμος τοῦ Κράτους, δι' αὐτοῦ δὲ

τίθεται διάταξις περιορίζουσα τὴν ἱκανότητα τῶν ἀλλοδαπῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἀνταποδιδόμενου ἐν αὐτῷ ἀστικού δικαιώματος, καὶ ἀποτελοῦσα ἐπομένως ἐξαίρεσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 13 τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναγνωριζομένης ἀρχῆς, καὶ ἡ ἐξαίρεσις αὕτη κατ' αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς τελευταίας περιοκοπῆς τοῦ μνησθέντος 13 ἁρθρου εἶναι ἰσχυρά, ἔπεται ὅτι δυνάμει μάλιστα αὐτοῦ τούτου τοῦ ἁρθρου 13 καὶ μετὰ τὴν ἐπέκτασίν του εἰς τὴν Ἑπτανήσον ἐξηκολούθησεν ἰσχύουσα ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρ 807 τοῦ Ἴον. Ἀστ. Κ. Εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης ἡμῶν ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθ. 13 τοῦ Γαλ. Κ. περιέχοντος ἀνάλογον διάταξιν πρὸς τὴν τοῦ ἁρθρ. 13 τοῦ ἡμετέρου ἀστικοῦ νόμου, καίτοι δὲ ὑπαρχούσης τῆς διατάξεως ταύτης ἐν τῷ Γαλ. Κώδ., ἐν τῷ αὐτῷ Κώδ. περιλαμβάνονται τὰ ἁρθρα 726 καὶ 912, περιορίζοντα τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀλλοδαποῦ εἰς τὴν κληρονομικὴν διαδοχὴν διὰ διαθηκῶν, κληροδοτήματος καὶ δωρεῶν. Οἱ περιορισμοὶ οὗτοι κατηργήθησαν κατόπιν διὰ τοῦ νόμ. τοῦ 1819, ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς τὰ αὐτὰ κληρονομικὰ δικαιώματα μὲ τοὺς Γάλλους. Αἱ τοιαῦται περιοριστικαὶ διατάξεις ὡς πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐδιδιοικλοῦντο τότε ἐκ τοῦ σκοποῦ, ὅπως μὴ οἱ ἀλλοδαποὶ διὰ διαθήκης ἢ δωρεᾶς συλλέγωσιν ἐν Γαλλίᾳ μεγάλας ἀξίας χωρὶς ἀντίστοιχα πλεονεκτήματα νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὲρ τῶν Γάλλων, τὸ πρῶτον δὲ ἁρθρ. ἥτοι τὸ 726 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς εἰς τὸ ἁρθρον 807 τοῦ Ἴον. Κώδικος. Βραδύτερον δὲ τῷ 1719 κατηργήθησαν οἱ περιορισμοὶ οὗτοι τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων τῶν ἀλλοδαπῶν, διότι ἠθέλησαν νὰ ἐκχύσωσι τὰ ξένα κεφάλαια, ἐξασφαλίζοντες τὸ δικαίωμα τῆς μεταβιβάσεως αὐτῶν καὶ εἰς ἀλλοδαποὺς, ὄντας συγγενεῖς ἢ φίλους τῶν εἰσαγαγόντων τὰ κεφάλαια καὶ ἀγορασάντων δι' αὐτῶν κτήματα ἐν Γαλλίᾳ. Οὐχ ἦντον ὅμοιοι οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, σχολιάζοντες τὸ ἁρθρ. 13 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἁρθρα 726 καὶ 912 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, καθ' ὃν χρόνον ἴσχυον ταῦτα, λέγουσιν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρ. 13 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος εἶναι προσωρινή, τῆς ὁποίας τὴν ἔννοιαν ἐπεφυλάχθησαν νὰ προσδιορίσωσιν ἐπὶ ἐκάστης εἰδικῆς ὕλης, καὶ ὡς παραδείγματα ἐπικαλοῦνται τὰ εἰρημένα ἁρθρα 726 καὶ 912 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ὁ νομοθέτης, ὅτε ἡσχολήθη περὶ τῆς εἰδικῆς ὕλης τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς ἐκάνονσε τὰ περὶ αὐτῆς ὡς διαλαμβάνει τὸ ἁρθρον 807 τοῦ Ἰονίου Κώδικος. (Valette. Τομ. Αὐτ. Cours de code civil σελ. 68). Διὰ τοὺς λόγους τούτους προτείνω, ὅπως ἡ ὁλομέλεια ἀποφανθῇ συμφώνως τῇ γνώμῃ τοῦ Βου. τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 425 (1900). Ἐπειδὴ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἰόνιος πολιτεία δὲν ὑφίσταται, κατὰ δὲ τὸ ἁρθρον 2 τοῦ Νόμου ΠΝ' περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας ὁ Ἰόνιος Κώδιξ ἔχει ἐπιχώριον ἰσχύν, ἐφαρμοζόμενος μόνον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους καὶ περὶ ὧν ἀντικειμένων δὲν προνοοῦσιν οἱ ἑλληνικοὶ ἀστικοὶ νόμοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἡ ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ διέπεται ὑπὸ τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ κληρονομούμενος, κατὰ δὲ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ἐπὶ συγκρούσεως ἐγγυωρίων τοπικῶν νόμων, ὡς ἐν Ἑλλάδι τοῦ Ἰονίου Κώδικος πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, πρὸς ἀλλήλους, τὰ ζητήματα τῆς προσωπικῆς καταστάσεως, ὡς καὶ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ, ἥτοι ἡ τάξις τῆς διαδοχῆς καὶ αἱ συγγενικαὶ σχέσεις πρὸς τὸν ἀποβιώσαντα, κρίνονται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ κληρονομουμένου, διότι τὰ ἐπιγῶρια θέσμια καθορίζουσι τὸ προσωπικὸν δίκαιον τῶν κατοικούντων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἰσχύος αὐτῶν καὶ συνεπῶς τὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν καθορίζει ἡ κατοικία, ἡ δὲ δόξα, καθ' ἣν οὐχὶ ἡ κατοικία, ἀλλὰ ἡ καταγωγὴ (forun originis) τοῦ κληρονομουμένου διέπει τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ δὲν εἶναι ὀρθή, τὸ μὲν, διότι ἡ καταγωγὴ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, οὐδεμίαν τὸ νῦν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν, ὡς συνδεομένη μὲ τὴν πολιτικὴν ὀργάνωσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ἀναγνωρίζουσιν φυλετικὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἐν ᾧ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Νόμον ἀναγράφεται πλήρης ἰσότης τῶν πολιτῶν καὶ πλήρως ἐκάστῳ παρέχεται τὸ δικαίωμα τῆς συστάσεως νέας κατοικίας ὅπου δῆποτε τῆς γῶρας, οὐδαμῶς ἀπαγορευομένης τῆς ἀποκτήσεως τοιαύτης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ οὐδαμῶς ἐκ τῆς ἀποκτήσεως τοιαύτης ἐπηρεαζομένης τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, τὸ δὲ διότι ἡ καταγωγὴ τοῦ κληρονομουμένου δὲν εἶναι πάντοτε εὐδιάκριτος, ἐν ᾧ διὰ τῆς κατοικίας συνιστᾶται διαρκὴς καὶ προφανὴς δεσμός, ὑποτάσσων τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἐν τῷ τόπῳ κρατοῦν δίκαιον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον (ἄρθρ. 4 καὶ 5) τὴν κληρονομίαν τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀποβιώσαντος Ἕλληνος πολίτου διέπει ὁ ἐλληνικὸς νόμος· μετὰ δὲ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὴ ὑφισταμένης πλέον Ἰονίου Πολιτείας καὶ οἱ Ἴονιοι ἐγένοντο πολῖται Ἕλληνες, ἐφαρμοστέος ἐστὶν καὶ ἐπὶ τῶν Ἰόνων, τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελευτησάντων, ὁ γενικὸς τοῦ κράτους νόμος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάκρισιν, τῆς συγκρούσεως τῶν ἐγγυωρίων νόμων, ὁ πολίτης Ἕλλην δὲν ἔχει ἐπιγῶριον κατοικίαν ἐν Ἑπτανήσῳ, ὅπως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκ ταύτης, ἐπεχούσης τόπον πολιτείας, ρυθμισθῇ ἡ κληρονομία του κατὰ τὸν τοπικὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων οὐκ ὀρθῶς τὸ προξενικὸν δικαστήριον ἀπεφάνητο ὅτι, προκειμένου περὶ κληρονομίας πολίτου Ἕλληνος, γεννηθέντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ αὐτόθι διαρκῶς ἔχοντος κατοικίαν καὶ ἀποβιώσαντος, ὡς οὐδὲλως ἀμφισβητεῖται, εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ Ἰόνιος Κώδιξ, λόγῳ τῆς Ἰονίου καταγωγῆς τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν, ἐφαρμόσαν τὸν Ἰόνιον Κώδικα (ἄρθρ. 638), καθ' ὃν οἱ ἐνάγοντες, ὡς τέκνα ἀποβιώσασθαι ἀδελφῆς τοῦ κληρονομουμένου κοινοῦ ἀδελφοῦ Α. ἀποκλείονται τῆς κληρονομίας τοῦ ἐκ μητρὸς θείου των, ἐνεκα τῆς περὶ ἀρρενογονίας διατάξεως αὐτοῦ, ἐν ᾧ κατὰ τὸν γενικὸν τοῦ κράτους νόμον, ὅστις τυγχάνει ἐφαρμοστέος ἐν προκειμένῳ, οἱ ἀδελφοί-

παιδες συντρέχουσιν εἰς τὴν κληρονομίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν, ἐπομένως βάσιμον τὸ σχετικὸν τῆς ἐφέσεως παράπονον καὶ μεταρρυθμιστέαι κατὰ τοῦτο αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 938 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου περὶ ἰσχύος τῶν νόμων κατὰ τόπον, τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κατ' ἐξαιρέσιν ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ τόπου ἐνθα ταῦτα κεῖνται, τοῦτο δὲ ἰσχύει οὐ μόνον ἐπὶ τῶν μεταξὺ ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν διαφορῶν (ἀντιθέτων) ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς κληρονομίας νόμων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπικρατεῖᾳ ἀλλ' ἐν ἰδίᾳ τοπικῇ περιφερείᾳ ἐν ἐκάστη τῶν ὁποίων διαφοροτρόπως κανονίζονται τὰ περὶ τούτου (ἄρθρ. 6 Ἀστικοῦ Νόμου), διότι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶναι νὰ κανονίσῃ τὰ δικαιώματα ταῦτα κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ ἀκίνητα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀκίνητον ἐξ οὗ ἡγέρθη ἢ κατὰ τοῦ Δήμου ἀγωγὴ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ νῦν ἐνάγοντος κεῖται ἐν Πάτραις, καὶ τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς ὡς κυρίου αὐτοῦ, ἐπομένως τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τῶν ἀξιούντων ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων ἐξεταστέον ἐστὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, καὶ οὐχὶ τοῦ ἰσχύοντος ἐν Ἑπτανήσῳ δικαίου ἐπὶ τῆς κληρονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον ἀποκλείονται ἐκ ταύτης τὰ θήλεα τέκνα, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ τελευταία κατοικία τοῦ ἀποβιώσαντος ἦν ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ οὐχὶ ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀντιτασσόμενος κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀγωγὴ δὲν εἶναι πραγματικὴ ἀλλὰ προσωπικὴ, διότι δι' αὐτῆς ζητεῖται ἀποζημίωσις παρὰ τοῦ Δήμου διὰ τὴν μὴ ἄρσιν τοῦ ἐν τῷ ἀκινήτῳ τοποθετηθέντος ὅχετοῦ καὶ ἐκ τούτου δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἀλλὰ τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἀπορριπτέος ἐστὶ, ὡς μὴ βάσιμος διότι ἡ ἀγωγὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ νομίμως κεχωρισμένη τῆς κυριότητος τοῦ ἀκινήτου (ἐξ οὗ ἀπορρέει τὸ δικαίωμα ἐφ' οὗ στηρίζεται) ὡς στενῶς μετ' αὐτῆς συνδεδεμένη, καὶ ἐπομένως τὸ ἀκίνητον ἀποτελεῖ τὸ κύριον τοῦ ἐξεταζομένου ἐν προκειμένῳ ζητήματος αὐτῆς, ἐντεῦθεν ρυθμίζεται καὶ τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα καὶ τὸ τῆς κοινῆς συνδιοκτησίας μεταξὺ τῶν εἰς τὴν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίαν τοῦ πατρὸς ὑπεισερχομένων προσώπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ διαθεσίμου μέρους τῆς περιουσίας καὶ περὶ τῆς ἐλαττώσεως.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τοῦ διαθεσίμου μέρους τῆς περιουσίας.

808. Αἱ διὰ πρᾶξεως μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης ἐλευθεριότητα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ ἥμισυ τῆς πε-

ριουσίας τοῦ διαθέτοντος, ἂν οὗτος ἀποθνήσκων καταλίπη ἓν μόνον γνήσιον τέκνον· τὸ τρίτον, ἂν καταλίπη δύο τέκνα, καὶ τὸ τέταρτον, ἂν καταλίπη τρία, ἢ πλείονα· τὸ ἄλλο ἡμισυ, ἢ τὰ δύο τρίτα, ἢ τὰ τρία τέταρτα κατὰ τὰς εἰρημένας περιπτώσεις ἐπιφυλάττονται πρὸς ὄφελος τῶν τέκνων, καὶ συνιστῶσι τὴν νόμιμον μερίδα των, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ διαθέτης δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ οὔτε δεσμόν, οὔτε βάρος κανέν. ΓλΚ. 913.

809. Ἄν ὁ ἀποθανὼν ἐν ἐλλείψει τέκνων καταλίπη ἀνιόντας εἰς οἰανδήποτε γραμμὴν, αἱ μετὰ τὸ ζῶντων ἢ ἐνδιάθηκος διατάξεις δὲν δύνανται νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ἡμισυ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀδιαθέτου ὀφειλομένης μερίδος.

Τὰ οὕτως ἐπιφυλαττόμενα ὑπὲρ τῶν ἀνιόντων κτήματα περέρχονται εἰς αὐτοὺς καθ' ἣν τάξιν, καὶ καθ' ἧς περιπτώσεις ὁ νόμος τοὺς καλεῖ εἰς τὴν διαδοχὴν. ΓλΚ. 915.

810 Συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπὸ τὸ ὄνομα τέκνα οἱ κατιόντες οἰουδήποτε βαθμοῦ, ἀλλὰ δὲν λογιζονται, εἰμὴ ὡς τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ διαθέτοντος. ΓλΚ. 914.

811. Τὸ νομίμως ἀναγνωρισθὲν νόθον τέκνον, ἐξαιρουμένων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἄρθρον 242, ἔχει καὶ αὐτὸ δικαίωμα εἰς τὴν νόμιμον μερίδα.

Ἡ νόμιμος αὕτη μερίς εἶναι τὸ τρίτον, τὸ ἡμισυ ἢ τὰ τρία τέταρτα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἤθελε λάβει, κατὰ τὰ ἄρθρα 643 καὶ 808, ἂν ἦτο γνήσιον.

Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 645 διαλαμβανομένην περίπτωσιν, ἡ νόμιμος μερίς τοῦ νόθου τέκνου εἶναι ἴση μὲ ὅσον ἤθελε λάβει, ἂν ἦτο γνήσιον.

812. Ἄν εἶναι θυγατέρες, ἢ ἄλλαι κατιοῦσαι, εἰς ἧς ὀφείλεται προίξ, αὕτη, προκειμένης ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας, λαμβάνεται ἐξ ὅλης τῆς ὁμάδος, ἐκκαθαρισμένης κατὰ πρῶτον ἀπὸ τὰ χρέη καὶ βάρη τοῦ ἀποθανόντος, καὶ δεύτερον ἀπὸ πᾶσαν ὀφειλομένην νόμιμον μερίδα.

813. Ὅταν ἡ μετὰ τὸ ζῶντων, ἢ ἐνδιάθηκος διάταξις ἀφορᾷ ἐπικαρπίαν ἢ ισόβιον πρόσοδον, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὸ διαθέσιμον μέρος, οἱ κληρονόμοι, οἱ ἔχοντες νόμιμον μερίδα, δύνανται κατ' ἐκλογὴν ἢ νὰ ἐκτελέσωσι τοιαύτην διάταξιν,

ἢ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν κυριότητα τοῦ διαθεσίμου μέρους.
ΓΛΚ. 917.

814. Τὸ τέκνον, ζώντων ἔτι τῶν γονέων τοῦ ἡ ἄλλου ἀνιόν-
τος, δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτῶν τὴν νόμιμον μερίδα.
Οἱ γονεῖς δὲ, ἡ ἄλλοι ἀνιόντες δὲν δύνανται νὰ κάμωσι συμ-
βιβασμὸν μετὰ τοῦ τέκνου, ἢ κατιόντος περὶ τῆς νομίμου με-
ρίδος, ἢ ὁποῖα δυνατόν νὰ ὀφείλεται εἰς αὐτὰ μετὰ τὸν θάνα-
τον τῶν γονέων ἢ ἀνιόντων, δωροῦντες ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον,
πληρόντες, ἢ ὑποσχόμενοι προηγουμένως κτῆμά τι, ποσό-
τητα ἢ ἄλλο τι. Τοιοῦτοι συμβιβασμοὶ δὲν ἰσχύουσιν, οὐδὲ
ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τὸν υἱόν, ἢ τὴν θυγατέρα τὸ δικαίωμα τοῦ ν'
ἀπαιτήσωσι τὴν εἰς αὐτοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός, ἢ
τῆς μητρός, ὀφειλομένην μερίδα, καταλγίζοντες εἰς ταύτην
τὰ ὁποῖα ἔλαβον κτῆματα καὶ ποσότητες.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἐλάττωσεως τῶν δωρεῶν καὶ τῶν κληροδοτημάτων.

815. Αἱ μεταξὺ ζώντων καὶ αἰτία θανάτου διατάξεις, αἱ
ὁποῖαι ὑπερβαίνουν τὸ διαθέσιμον μέρος, δύνανται νὰ περι-
σταλθῶσιν εἰς τὸ μέρος τοῦτο κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς διαδοχῆς.
ΓΛΚ. 920.

816. Ἡ ἐλάττωσις τῶν μεταξὺ ζώντων διατάξεων δὲν
δύναται νὰ αἰτηθῇ, εἰμὴ παρὰ τῶν ἐχόντων νόμιμον μερίδα,
παρὰ τῶν κληρονομῶν αὐτῶν, ἢ τῶν δικαιოდόχων των· οἱ δω-
ρεοδόχοι, οἱ κληροδόχοι καὶ οἱ πιστωταὶ τοῦ ἀποθανόντος
δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωσι τοιαύτην ἐλάττωσιν, οὔτε νὰ ὤφε-
ληθῶσιν ἐξ αὐτῆς. ΓΛΚ. 921

817 Διὰ νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἐλάττωσις, γίνεται ἓν ὅλον
ἐξ ἀπάντων τῶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ δωρεοδότου ἢ διαθέ-
του ὑπαρχόντων κτημάτων, καὶ προστίθενται εἰς αὐτὸ εἰκονικῶς
τὰ κατὰ δωρεὰν μεταξὺ ζώντων διατεθέντα, εἰς ἣν ἦσαν κα-
τάστασιν κατὰ τὸν χρόνον τῶν δωρεῶν, καὶ καθ' ἣν εἶχον ἁ-
ξίαν, ὅτε ἀπέθανεν ὁ δωρεοδότης. Λογίζεται δὲ ἐφ' ὅλων τού-
των τῶν κτημάτων, μετὰ τὴν ἀφίρεσιν τῶν χρεῶν, πόσον
εἶναι τὸ διαθέσιμον μέρος, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ιδιότη-

τος τῶν κληρονόμων, τοὺς οἰοίους ὁ ἀποθανὼν καταλείπει. ΓΛΚ. 922.

818. Δὲν γίνεται ποτὲ ἐλάττωσις τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐξχντληθῇ ἡ ἀξία ὄλων τῶν εἰς τὰς ἐνδιαθήκους διατάξεις διαλαμβανομένων κτημάτων· καὶ ὅταν ἔχη χώραν ἡ ἐλάττωσις αὕτη, ἐκτελεῖται ἀρχομένη ἀπὸ τὴν ὑστέραν δωρεάν, καὶ οὕτω διχοδοχικῶς, ἀνὰ βραχίονα ἀπὸ τὰς ὑστέρας πρὸς τὰς προτέρας. ΓΛΚ. 923.

819. Ἄν ἡ μεταξὺ ζώντων ἐλαττώσιμος δωρεὰ γένῃ πρὸς ὄφελος διαδεξιμοῦ τινός, δύνανται οὗτος νὰ χρητῆσθαι ἐπὶ τῶν δωρηθέντων κτημάτων τὴν ἀξίαν τῆς εἰς αὐτόν, ὡς κληρονόμον, ἀνηκούρης μερίδος ἐκ τῶν μὴ διχθεσίμων κτημάτων, ἂν εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους. ΓΛΚ. 924.

820. Ὅταν ἡ ἀξία τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν ὑπερβαίνει, ἡ ἐξισοῦται μὲ τὸ διαθέσιμον μέρος, ὅλοι αἱ λοιπαὶ ἐνδιάθηκοι διατάξεις εἶναι ἄκυροι. ΓΛΚ. 925.

821. Ὅταν αἱ ἐνδιάθηκοι διατάξεις ὑπερβαίνωσιν ἢ τὸ διαθέσιμον μέρος, ἢ τὸ ὑπολειπόμενον τοῦ μέρους τούτου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀξίας τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν, ἡ ἐλάττωσις γίνεται συμμετρως, ἄνευ οὐδεμιᾶς διχοστολῆς μεταξὺ τῶν καθολικῶν καὶ μερικῶν κληροδοτημάτων. ΓΛΚ. 926.

822. Μολοντοῦτο ὁσάκις ὁ διαθέτης δηλώσῃ ρητῶς, ὅτι ἡ θέλησίς του εἶναι νὰ πληρωθῇ κληροδοτήματι κατὰ προτίμησιν τῶν λοιπῶν, ἡ προτίμησις αὕτη λαμβάνει χώραν, καὶ τὸ κληροδοτήμα αὐτὸ δὲν ἐλαττοῦται, εἰμὴ καθ' ὅσον ἡ ἀξία τῶν λοιπῶν κληροδοτημάτων δὲν ἐξαρκέσῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μερίδος. ΓΛΚ. 927.

823. Ὁ δωρεοδόχος ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρποὺς τοῦ ὑπερβαίνοντος τὸ διχθεσίμον μέρος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποβιώσεως τοῦ δωρεοδότου, ἂν ἡ ἐλάττωσις αἰτηθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεως. ΓΛΚ. 928.

824. Τὰ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐλαττώσεως ἀνκατητέα ἀκίνητα εἶναι ἐλεύθερα πυντὸς χρέος, ἢ ὑποθήκης, συνομολογηθείσης παρὰ τοῦ δωρεοδόχου. ΓΛΚ. 929.

825. Τὴν πρὸς ἐλάττωσιν ἢ ἐκνίκησιν ἀγωγὴν δύνανται νὰ κινήσωσιν οἱ κληρονόμοι κατὰ τῶν τρίτων, οἵτινες διακχτέ-

χουσι τὰ εἰς τὰς δωρεὰς περιεχόμενα καὶ παρὰ τῶν δωρεοδόχων ἀπαλλοτριωθέντα ἀκίνητα, καθ' ὃν τρόπον καὶ τάξιν ἡθελον τὴν κινήσει κατ' αὐτῶν τῶν δωρεοδόχων καὶ μετὰ προηγουμένην δίστησιν τῶν κτημάτων των.

Ἡ ἀγωγὴ αὕτη πρέπει νὰ κινηθῇ κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῶν ἀπαλλοτριώσεων, ἀρχομένη ἀπὸ τὴν νεωτέραν. ΓΛΚ. 9 0.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς ἀποκληρώσεως.

826. Ἐκτὸς τῶν αἰτιῶν, διὰ τὰς ὁποίας οἰοσδήποτε κληρονόμος δύναται νὰ κατασταθῇ ἀνάξιος τοῦ κληρονομεῖν, τὰ πρόσωπα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ νόμος προσδιορίζει νόμιμον μερίδα, δύνανται νὰ στερηθῶσι ταύτης διὰ ρητῆς δηλώσεως τοῦ διαθέτου, καὶ διὰ αἰτίαν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένην, καὶ ἐκπεφρασμένην εἰς αὐτὴν τὴν διαθήκην.

827. Ὁ υἱὸς δύναται ν' ἀποκληρωθῇ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους :

1. ἂν κατασταθῇ ἔνοχος πρὸς τὸν γονέα, ὡς ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν ἢ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἢ πράξας σκληρότητας, ἢ σωματικὰς αἰτίας·

2. ἂν ἀρνηθῇ εἰς αὐτὸν ἄνευ λόγου τὰ πρὸς διατροφὴν·

3. ἂν ἐγκαταλίπη τὸν γονέα του, περιπεσόντα εἰς μανίαν, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ·

4. ἂν, καίτοι δυνάμενος, δὲν ἀπολυτρώσῃ αὐτόν, ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθέντα·

5. ἂν ἡ θυγάτηρ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς μετέρχεται τὸ ἔργον δημοσίας πόρνης.

828. Ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ δύνανται ν' ἀποκληρωθῶσι διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους·

1. ἂν, καίτοι δυνάμενοι, δὲν ἀπολυτρώσωσι τὸ ἐν πολέμῳ αἰχμαλωτισθὲν τέκνον·

2. ἂν ἄνευ λόγου ἀρνηθῶσιν εἰς αὐτὸ τὰ πρὸς διατροφὴν·

3. ἂν, περιπεσὼν εἰς μανίαν, τὸ ἐγκαταλίπωσι χωρὶς νὰ φροντίσωσι παντελῶς περὶ αὐτοῦ·

4. ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ δύνανται ν' ἀποκληρωθῶσι παρὰ τῶν τέκνων, ἂν εἰς ἐξ ἐκείνων ἐπιβουλευθῇ τὴν ζωὴν, ἢ τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου.

5. ἡ ἀποκλήρωσις ἔχει προσέτι χώρην, ἂν εἰς τῶν γονέων ἐπιβουλευθῇ τὴν ζωὴν, ἢ τὴν τιμὴν τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων.

Αἱ Αἱ διατάξεις τούτου τοῦ ἄρθρου ἰσχύουσι καὶ διὰ πάντ' ἄλλον ἀνιόντα.

829. Ὁ ἐν τῇ διαθήκῃ ἐκπεφρασμένος λόγος τῆς ἀποκληρώσεως πρέπει ν' ἀποδεικνύεται νομίμως, ἐξαίρουμένων τῶν εἰς τὸν ἀριθ. 1 τοῦ ἄρθρου 827 διαλαμβανομένων περιπτώσεων.

830. Ὁ δικαίως ἀποκληρωθεὶς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων, καὶ δὲν λογίζεται κατὰ τὴν διανομὴν τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ λοιπὰ τέκνα νομίμου μερίδος.

831. Ἄν τὸ διὰ τῆς διαθήκης ρητῶς ἀποκληρωθὲν τέκνον προαποβιώσῃ τοῦ πατρός, ἡ ἀποκλήρωσις δὲν βλάπτει τὰ δικαιώματα τῶν ἐξ αὐτοῦ κατιόντων.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν μητέρα, καὶ πάντ' ἄλλον ἀνιόντα.

832. Ὁ ἀποκληρωθεὶς, μὴ δυνάμενος ἄλλοθεν νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ἐκ τῆς κληρονομίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεκλείσθη, τὴν ἀπαραίτητον διατροφὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τοῦ τύπου τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν.

833. Πᾶσα πράξις, περιέχουσα δωρεὰν μεταξὺ ζώντων, συνομολογεῖται ἐνώπιον συμβολαιογράφου κατὰ τὸν συνήθη τύπον τῶν ἐπισήμων πράξεων, ἐπὶ παρουσίᾳ ὁμῶς τριῶν ἱκανῶν μαρτύρων.

834. Ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ δὲν ὑποχρεώνει τὸν δω-

ρεοδότην καὶ δὲν φέρει κανὲν ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔγινε ρητῶς δεκτὴ.

Ὁ δωρεοδότης ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν δύναται πλέον νὰ διαθέσῃ τὰ δωρηθέντα ἐναντίον τῆς δωρητηρίου πράξεως, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ δωρεὰ δὲν ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ἢ γένωσιν ὀριστικῶς δεκταὶ αἱ κατ' αὐτῆς εἰσαχθεῖσαι ἀνακοπαί.

835. Ἡ ἀποδοχὴ δύναται νὰ γένῃ, ζῶντος ἔτι τοῦ δωρεοδότου, διὰ μεταγενεστέρως καὶ ἐπισήμου πράξεως· ἀλλ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ δωρεὰ δὲν φέρει ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὸν δωρεοδότην, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἀποδεικνύουσα τὴν ἀποδοχὴν πράξις.

Ἡ κοινοποίησις αὕτη ἐνεργεῖται ἀμέσως, ἐπὶ ποινῇ ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, ἐπιμελείᾳ τοῦ συντάξαντος συμβολαιογράφου, ὅστις λαμβάνει προηγουμένως ἀπὸ τὸν δωρεοδόχον τὰ περὶ ταύτης ἔξοδα· σημειώνει τὴν γενομένην κοινοποίησιν εἰς τὸ περιθώριον τῶν πράξεων τῆς δωρεᾶς καὶ τῆς ἀποδοχῆς, καὶ φυλλάττει τὸ πρωτότυπον αὐτῶν εἰς χωριστὸν φάκελλον.

836. Ἄν ὁ δωρεοδόχος ἦναι ἐνῆλιξ, ἡ ἀποδοχὴ πρέπει νὰ γένῃ παρ' αὐτοῦ ἢ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ παρ' ἄλλου ἐφωδιασμένου μὲ ἐιδικὴν, ἢ γενικὴν πληρεξουσιότητα διὰ νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ἤδη γενομένας. ἢ γενησομένας δωρεάς.

Τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφον πρέπει νὰ γίνεται ἐνώπιον συμβολαιογράφου, καὶ ἐπίσημον ἀντίγραφον αὐτοῦ ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ πρωτόγραφον τῆς δωρεᾶς, ἢ εἰς ἐκεῖνο τῆς ἀποδοχῆς, ἂν γένῃ αὕτη διὰ χωριστῆς πράξεως.

837. Ἡ ὑπανδρὸς γυνὴ δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ δωρεὰν ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συζύγου, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τούτου, ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 193 καὶ 194 διατεταγμένα.

838. Τὴν εἰς μὴ χειράφετον ἀνήλικον, ἢ εἰς ἀπηγορευμένον γενομένην δωρεὰν πρέπει ν' ἀποδεχθῇ ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ διὰ προηγουμένης ἐπιδοκιμασίας τοῦ πρωτοδικείου.

Ὁ χειράφετος ἀνήλικος δύναται ν' ἀποδεχθῇ ἀντιλήψει τοῦ κηδεμόνος του.

Μολοντούτο ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ χειραφέτου, ἡ μή, ἀνηλίκου, ἢ οἱ λοιποὶ ἀνιόντες, καὶ τοὶ μὴ ὄντες ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες αὐτοῦ, δύνανται, ζώντων ἔτι τῶν γονέων του, ν' ἀποδεχθῶσι δι' αὐτόν· ἂν δὲ εἰς αὐτῶν ἦναι δωρεοδότης, ὅτι ἄλλος δύνανται ν' ἀποδεχθῇ.

839. Ὁ ἡξεύρων νὰ γράφῃ κωφάλαλος δύνανται ν' ἀποδεχθῇ ἢ αὐτός, ἢ διὰ πληρεξουσίου.

Ἄν δὲν ἡξεύρῃ νὰ γράφῃ, ἢ ἀποδοχῇ πρέπει νὰ γίνεταί παρ' εἰδικοῦ κηδεμόνος, διοριζομένου κατὰ τοὺς ὠρισμένους κανόνας εἰς τὸν περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφεσίας Τίτλον.

840 Τὰς δωρεάς, τὰς γενομένας πρὸς ὄφελος νοσοκομείων, πτωχῶν κοινότητος τινός, ἢ κοινωφελῶν καταστημάτων, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἠθικοῦ σωματείου, ἀποδέχονται οἱ διαχειρισταὶ αὐτῶν μετὰ τὴν προσήκουσαν ἔγκρισιν.

841. Ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς δωρητηρίου πράξεως προσάγεται, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως αὐτῆς εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς κατοικίας τοῦ δωρεοδότου παρὰ τούτου καὶ τοῦ ἀποδεχθέντος δωρεοδόχου, ἢ παρὰ πληρεξουσίου τούτου.

Ἡ δωρητήριος αὕτη πράξις ἀναγινώσκεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει εἰς τὸν δωρεοδότην, ὅστις ἀκούσας τὴν ἀνάγνωσίν της, ὀφείλει νὰ ὀρκισθῇ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν δωρεάν μὲ ἐλευθέραν καὶ αὐθόρμητον θέλησιν.

Μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν ταύτην τὸ δικαστήριον διατάττει νὰ δημοσιευθῇ ἡ δωρεὰ διὰ κηρύξεων κατὰ τρεῖς ἄλλεπαλλήλους κυριακάς, ὅπως πᾶς ὁ ἔχων συμφέρον δυνηθῇ νὰ προτείνῃ κατ' αὐτῆς τὰς προσηκούσας ἀνακοπὰς.

842. Ἀφοῦ παρέλθωσιν ὀκτῶ ἡμέραι μετὰ τὴν τρίτην δημοσίευσιν τῶν κηρύξεων, χωρὶς νὰ εἰσαχθῶσιν ἀνακοπαί, αὐτὰ δὲν εἶναι πλέον δεκτά· τὸ δὲ πρωτοδικεῖον βεβαιωθέν, ὅτι αἱ κηρύξεις ἔγιναν προσηκόντως ἐπικυρόνει τὴν δωρεάν δι' εἰδικῆς πράξεως.

843. Πᾶσα παρχβίασις τῶν διπλαμβανομένων διατάξεων εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς δωρεᾶς.

844. Ἄν ὁ δωρεοδότης ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, αἱ δημοσιεύσεις ἐνεργοῦνται, καὶ ἐπικυροῦται ἡ δωρεὰ παρὰ τοῦ

πρωτοδικείου, ἂν ἔχη τοῦτο χώραν. Οἱ κληρονόμοι ὁμῶς τοῦ δωρεοδότου δύνανται νὰ εἰσαγάγῃσι τὰς ἀνακοπὰς τῶν.

845. Αἱ κατὰ τῶν δωρεῶν ἀνακοπαὶ εἰσάγονται, ἀνακρίνονται καὶ δικάζονται ὡς πᾶς ἄλλη συνήθης δίκη.

846. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ δωρεὰ τελειοποιηθῇ διὰ τῆς ἐκπληρώσεως ὅλων τῶν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ὠρισμένων διατυπώσεων, ἡ κυριότης τῶν δωρηθέντων πραγμάτων θεωρεῖται μεταβιβασμένη εἰς τὸν δωρεοδόχον, ἄνευ ἀνάγκης τυπικῆς τινος παραδόσεως. ΓΛΚ. 938.

847. Ὄταν γίνεται δωρεὰ κτημάτων ἐπιδεκτικῶν ὑποθήκης, αἱ πράξεις τῆς δωρεᾶς καὶ ἀποδοχῆς, καὶ ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποδοχῆς ταύτης, ἂν γένῃ διὰ χωριστῆς πράξεως πρέπει νὰ μεταγράφονται εἰς τὰ βιβλία τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν κεῖνται τὰ δωρηθέντα κτήματα. ΓΛΚ. 939.

848. Ἡ μεταγραφή αὕτη γίνεται, ἐπὶ ποινῇ ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἐπιμελείᾳ τοῦ συντάξαντος τὴν δωρητήριον πράξιν συμβολαιογράφου, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως ὅταν τὰ κτήματα κεῖνται εἰς τὴν νῆσον τῆς κατοικίας του· ἂν ὁμῶς τὰ κτήματα κεῖνται εἰς ἄλλην νῆσον, ὁ συμβολαιογράφος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης μεταγραφῆς ἔχει τὰς αὐτὰς προθεσμίας, τὰς ὁποίας ἡ πολιτικὴ δικονομία ὀρίζει διὰ τὰς κλήσεις.

Μολοντοῦτο, ἂν ὁ συμβολαιογράφος παραλείψῃ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς μεταγραφῆς ἐντὸς τῶν προειρημένων προθεσμιῶν, οἱ ἔχοντες συμφέρον ὀφείλουσιν αὐτοὶ οὕτοι νὰ ἐνεργήσῃσι τὰ πρὸς ἐκτέλεσίν της ἄνευ βραδύτητος.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ σύζυγος ἐπὶ ποινῇ ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεταγραφῆς, ὅταν ἡ δωρεὰ τῶν κτημάτων ἔγινεν εἰς τὴν σύζυγον· ἂν δὲ αὐτὸς παραλείψῃ τὴν διατύπωσιν ταύτην, ἡ σύζυγος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πρὸς ἐκπλήρωσιν της ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀδείας. Ἄν δὲ ἡ δωρεὰ ἔγινεν εἰς ἀνηλίκους, ἢ ἀπηγορευμένους, ἢ εἰς δημόσια καταστήματα, ἡ μεταγραφή ἐκτελεῖται κατ' αἰτήσιν τῶν ἐπιτρόπων, κηδεμονων, ἢ διαχειριστῶν ἐπὶ ποινῇ ὅλων τῶν ζημιῶν, καὶ διαφορῶν ΓΛΚ. 940.

849. Ἡ ἔλλειψις τῆς μεταγραφῆς δύναται νὰ προταθῇ παρ' οἰουδήποτε ἔχοντος συμφέρον, ἐξαίρουμένων τῶν τε ὀφειλόντων νὰ τὴν ἐκτελέσωσιν, ἢ τῶν δικαιოდόχων των, καὶ τοῦ δωρεοδότου, καὶ τῶν κληρονόμων τούτου. Γλκ. 941.

850. Οἱ ἀνήλικοι, οἱ ἀπηγορευμένοι, αἱ ὕπανδροι γυναῖκες δὲν ἀποκαθίστανται εἰς ἀκέραιον δι' ἔλλειψιν ἀποδοχῆς, ἢ μεταγραφῆς τῶν δωρεῶν. ἐπιφυλακτομένης εἰς αὐτοὺς τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἐπιτρόπων, ἢ συζύγων των, ἂν προσήκη.

Δὲν ἀποκαθίστανται οὐδ' ὅτε οἱ ἐπίτροποι, ἢ οἱ σύζυγοι ἦναι ἀναξιοχρεοί. Γλκ. 942.

851. Ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ δὲν δύναται νὰ ἐμπεριέχῃ, εἰμὴ μόνον τὰ παρόντα κτήματα τοῦ δωρεοδότου· ἂν δὲ ἐμπεριέχῃ καὶ μέλλοντα εἶνε ὡς πρὸς ταῦτα ἄκυρος. Γλκ. 943.

852. Πᾶσα μεταξὺ ζώντων δωρεὰ, γινομένη ὑφ' ὄρους, τῶν ὁποίων ἢ ἐκτελέσεις ἐξαρθῶνται ἐκ μόνης τῆς θελήσεως τοῦ δωρεοδότου, εἶναι ἄκυρος. Γλκ. 944.

853. Εἶναι ἐπίσης ἄκυρος, ἂν γένῃ ἐπὶ ἐξοφλήσει χρεῶν καὶ βαρῶν ἄλλων παρὰ τὰ ὑπάρχοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς, ἢ τὰ τυχὸν ἐνδιαλαμβόμενα εἴτε εἰς τὴν δωρητήριον πράξιν εἴτε εἰς τὴν καταγραφὴν, ἢ ὁποία πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς αὐτήν. Γλκ. 945.

854. Ὅσακις ὁ δωρεοδότης ἐπιφυλάττει εἰς ἐκὺτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθέσῃ πράγμα τι ἐμπεριεχόμενον εἰς τὴν δωρεάν, ἢ προσδιωρισμένην ποσότητα ἐκ τῶν δωρηθέντων κτημάτων, ὃν οὗτος ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ διαθέσῃ αὐτά, τὸ πράγμα, ἢ ἡ ποσότης ἀνήκει εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ δωρεοδότου, καίτοι ὑπαρχούσης ἐναντίας ρήτρης καὶ συνομολογίας. Γλκ. 946.

855. Τὰ τέσσαρα προηγούμενα ἄρθρα δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς δωρεάς, περὶ ὧν διαλαμβάνουν τὸ Η' καὶ Θ' Κεφ. λ. τούτου τοῦ Τίτλου.

856. Πᾶσα δωρητήριος πράξις κινητῶν πραγμάτων ἰσχύει μόνον πρὸς ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἐκτιμητικὴ καταγραφὴ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ δωρεοδότου ἢ τοῦ δωρεοδόχου, ἢ τοῦ ἀποδεχομένου ἀντὶ τούτου, ἐπισυνάπτεται εἰς τὸ πρωτόγραφον τῆς δωρεᾶς. Γλκ. 948.

857. Συγχωρεῖται εἰς τὸν δωρεοδότην νὰ ἐπιφυλάξῃ ὑπὲρ

ἑαυτοῦ ἢ πρὸς ὄφελος ἄλλου τὴν χρῆσιν ἢ ἐπικαρπίαν τῶν παρ' αὐτοῦ δωρηθέντων κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων. Γ'λκ. 949.

858. Ὅταν ἡ δωρεὰ τῶν κινητῶν γένη με ἐπιφύλαξιν ἐπικαρπίας, ὁ δωρεοδόχος μετὰ τὴν παῦσιν ταύτης εἶναι ὑποχρεὸς νὰ λάβῃ τὰ δωρηθέντα πράγματα, ὅσα ὑπάρχουσιν αὐτούσια, εἰς ἣν εὐρίσκονται κατὰστασιν, καὶ ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δωρεοδότου, ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ διὰ τὰ ἐλλείποντα μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀξίας, ἥτις προσδιωρίσθη εἰς τὴν ἐκτιμητικὴν καταγραφὴν. Γ'λκ. 950.

859. Ὁ δωρεοδόχος δύναται νὰ συνομολογήσῃ τὴν εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς κληρονόμους του ἐπιστροφὴν τῶν δωρηθέντων πραγμάτων, ἂν ὁ δωρεοδόχος ἀποδιώσῃ ἄτεκνος εἰς οἰονδήποτε χρόνον.

860. Ὁ δωρεοδόχος δύναται νὰ συνομολογήσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν δωρηθέντων πραγμάτων ἐν περιπτώσει προαποβιώσεως εἴτε μόνου τοῦ δωρεοδόχου, εἴτε τούτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ κατιόντων.

Τοιαύτη συνομολογία δὲν δύναται νὰ γένη, εἰμὴ ὑπὲρ τοῦ δωρεοδότου μόνου. Γ'λκ. 951.

861. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ἡ διάλυσις πάσης ἀπαλλοτριώσεως τῶν δωρηθέντων κτημάτων, καὶ ἡ εἰς τὸν δωρεοδότην ἐπανέλευσις αὐτῶν, ἐλευθέρων παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης· φυλαττομένης ὁμῶς τῆς ὑποθήκης τῆς προικος, καὶ τῶν γαμικῶν συμφωνιῶν, ἂν τὰ λοιπὰ κτήματα τοῦ δωρεοδόχου δὲν ἐπαρκοῦν, καὶ ἂν ἡ δωρεὰ ἐγένεν διὰ τοῦ αὐτοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἐξ οὗ προκύπτουσι τὰ δικαιώματα ταῦτα, καὶ αἱ ὑποθήκαι. Γ'λκ. 952.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ἐξαιρέσεων εἰς τὸν κανόνα τοῦ ἀμετακλήτου
τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν.

862. Ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ, εἰμὴ ἕνεκα μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐγένεν, ἕνεκα ἀχαριστίας, ἢ ἐπιγεννήσεως τέκνων. Γ'λκ. 953.

863. Ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως ἕνεκα τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων, τὰ κτήματα ἐπανερχονται εἰς τὸν δωρεοδότην ἐλευθερά παντὸς βάρους καὶ ὑποθήκης, ἐπιβεβλημένης παρὰ τοῦ δωρεοδόχου· ὁ δωρεοδότης ἔχει κατὰ τῶν τρίτων, οἵτινες διακατέχουσι τὰ δωρηθέντα κτήματα ὅσα δικαιώματα ἤθελεν ἔχει κατ' αὐτοῦ τοῦ δωρεοδόχου.

Ἡ ἀνάκλησις δὲν ἔχει χώραν, ὅταν οἱ διακατέχοντες τὰ δωρηθέντα ἀκίνητα τρίτοι, ἢ οἱ ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν ὑποθήκην πιστωταί, ἐξασφαλίζωσι δι' ἀποχρώσεως ἐγγυήσεως τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ὄρων. Γλκ. 954.

864. Ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ἕνεκα ἀχαριστίας, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐξῆς περιπτώσεις :

1) Ἄν ὁ δωρεοδόχος ἐπιβουλεύῃ τὴν ζωὴν τοῦ δωρεοδότου.

2) Ἄν κατασταθῇ πρὸς αὐτὸν ἔνοχος κκώσεων, κκουρ-γημάτων καὶ πλημμελημάτων.

3) Ἄν ἀρνηθῇ εἰς τὸν δωρεοδότην, γενόμενον ἐνδεῆ, τὰ πρὸς διατροφήν. Γλκ. 955.

865. Ἡ ἕνεκα μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ὄρων, ἢ ἀχαριστίας, ἀνάκλησις οὐδεποτε ἔχει χώραν αὐτοδικαίως. Γλκ. 956.

866. Ἡ περὶ ἀνακλήσεως ἕνεκα ἀχαριστίας αἰτήσεις πρέπει νὰ εἰσχυθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀδίκηματος, τὸ ὅποιον ὁ δωρεοδότης ἐπαιτιᾶται εἰς τὸν δωρεοδόχον, ἢ ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ δωρεοδότης ἐδυνήθη νὰ τὸ γνωρίσῃ.

Ἡ ἀνάκλησις αὕτη δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ δωρεοδότου κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ δωρεοδόχου, οὔτε παρὰ τοῦ κληρονόμου τοῦ δωρεοδότου κατὰ τοῦ δωρεοδόχου, ἐκτὸς ἂν, κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ἢ ἀγωγὴ ἐκινήθη παρ' αὐτοῦ τοῦ δωρεοδότου, ἢ ἀπεβίωσεν οὗτος ἐντὸς τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπράχθη τὸ ἀδίκημα. Γλκ. 957.

867. Ἡ ἕνεκα ἀχαριστίας ἀνάκλησις δὲν βλάπτει οὔτε τὰς παρὰ τοῦ δωρεοδόχου γενομένας ἀπκλωτριώσεις, οὔτε τὰς ὑποθήκας, καὶ ἄλλα πραγματικὰ βάρη, τὰ ὅποια τυχὸν ἐπέβηκεν ἐπὶ τῶν δωρηθέντων πραγμάτων, ἂν ὅλα ταῦτα ἔγιναν πρὶν εἰσέτι ἐγγραφῇ ἢ περίληψις τῆς πρὸς ἀνάκλησιν αἰτήσεως εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 847 ὀριζομένης μεταγραφῆς.

Ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως, ὁ δωρεοδόχος καταδικάζεται

ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀπαλλοτριωθέντων πραγμάτων, λαμβανόμενου ὑπ' ὅψιν τοῦ χρόνου τῆς αἰτήσεως, καὶ τοὺς συλλεχθέντας ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς αἰτήσεως καρπούς. ΓΛΚ. 958.

868. Αἱ χάριν γάμου δωρεαὶ δὲν ἀνακαλοῦνται ἕνεκα ἀχαριστίας. ΓΛΚ. 959.

869 Πᾶσα δωρεὰ μεταξὺ ζώντων γενομένη παρὰ μὴ ἐχόντων τέκνια ἢ καίοντας, ζῶντας κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς, ὅποιασδήποτε ἀξίας καὶ ἂν ἦναι, καὶ ἐφ' οἰωδήποτε λόγῳ ἔγινε, καὶ ἂν ἦναι προσέτι ἀμοιβαία. ἢ ἀνταποδοτική, καὶ ἢ τυχὸν γενομένη χάριν γάμου παρ' ὁποιοδήποτε ἄλλου, ἐκτός παρὰ τῶν ὀνιόντων πρὸς τοὺς συζύγους, ἢ παρὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους, ἀνακαλεῖται αὐτοδικαίως διὰ τὴν ἐπιγέννησιν γνησίου τέκνου, καὶ τοι ὀψιγόνου, τοῦ δωρεοδότου, ἂν τεχθῇ βιώσιμον, ἢ διὰ τὴν γνησιοποίησιν δι' ἐπομένου γάμου τέκνου νόθου, ἂν τεχθῇ βιώσιμον μετὰ τὴν δωρεάν. ΓΛΚ. 960.

870. Ἡ ἀνάκλησις αὕτη ἔχει χῶραν, καὶ ἂν τὸ τέκνον τοῦ δωρεοδότου, ἢ τῆς δωρεοδότιδος, ἦτο συνειλημμένον κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς. ΓΛΚ. 961.

871. Ἡ δωρεὰ ἀνακαλεῖται ὡσαύτως, καὶ ἂν ὁ δωρεοδόχος ἔλαβε τὴν διακατοχὴν τῶν δωρηθέντων πραγμάτων, καὶ ἀφῆθη εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ δωρεοδότου μετὰ τὴν ἐπιγέννησιν τοῦ τέκνου.

Ὁ δωρεοδόχος ὅμως δὲν ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τοὺς συλλεχθέντας καρπούς, ὅποιασδήποτε φύσεως καὶ ἂν ἦναι οὗτοι, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας δηλωθῇ εἰς αὐτὸν διὰ κοινοποιήσεως ἢ δι' ἄλλης νομίμου πράξεως, ἢ γέννησις τοῦ τέκνου, ἢ ἡ δι' ἐπομένου γάμου γνησιοποίησις του, καὶ τοῦτο, ἂν καὶ ἡ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς διακατοχῆς τῶν κτημάτων αἴτησις εἰσῆχθῃ μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην. ΓΛΚ. 962.

872. Τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὴν αὐτοδικαίως ἀνακληθεῖσκαν δωρεὰν κτήματα ἐπανέρχονται εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ δωρεοδότου ἐλεύθερα παντὸς βόρους καὶ ὑποθήκης, ἐπιβληθείσης παρὰ τοῦ δωρεοδόχου, καὶ δὲν δύνανται νὰ μένωσιν ὑπέγγυα, εἰμὴ ἐπιβοηθητικῶς πρὸς ἀποδοσιν μόνης τῆς προικὸς τῆς συζύγου τοῦ αὐτοῦ δωρεοδόχου, ἀποκλειομένου παντὸς ἄλλου δικιῶμχος ἐξαρτωμένου ἀπὸ γαμικᾶς συμφωνίας· τοῦτο δὲ

ἔχει χώραν, καὶ ἂν ἡ δωρεὰ ἐγίνε χάριν τοῦ γάμου τοῦ δωρεοδόχου, καὶ ἂν αὕτη κατεχωρίσθῃ εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον, ὥς καὶ ἂν ὁ δωρεοδότης ὑπεχρεώθῃ εἰς τὴν δωρεάν ὡς ἐγγυητῆς τῆς ἐκτελέσεως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου. ΓλΚ. 963.

873. Αἱ οὕτως ἀνακληθεῖσαι δωρεαὶ δὲν δύνανται νὰ ἀναλάβωσιν ἰσχύν, ἢ νὰ φέρωσι πάλιν ἀποτέλεσμα, μῆτε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου τοῦ δωρεοδότου, μῆτε δι' ἄλλης πράξεως ἐπικυρώσεως αὐτάς· ἂν δὲ ὁ δωρεοδότης θέλῃ νὰ δωρήσῃ τὰ αὐτὰ κτήματα εἰς τὸν δωρεοδόχον, εἴτε πρό, εἴτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ ὁποίου ἀνεκλήθῃ ἡ δωρεὰ, δὲν δύνανται νὰ πράξῃ τοῦτο, εἰμὴ διὰ νέας διατάξεως. ΓλΚ. 964.

874. Οἰαδήποτε ῥήτρα ἢ συμφωνία. δι' ἧς ὁ δωρεοδότης παραιτεῖται τοῦ πρὸς ἀνάκλησιν τῆς δωρεᾶς δι' ἐπιγέννησιν τέκνου δικαιώματος, θεωρεῖται ἄκυρος, καὶ δὲν φέρει οὐδὲν ἀποτέλεσμα. ΓλΚ. 965.

875. Ὁ δωρεοδόχος, οἱ κληρονόμοι του, οἱ δικαιοδόχοι του ἢ ἄλλοι κάτοχοι τῶν δωρηθέντων πραγμάτων, δὲν δύνανται νὰ προτείνωσι τὴν παραγραφὴν, ὅπως ἰσχύσῃ ἡ ἀνακληθεῖσα δι' ἐπιγέννησιν τέκνου δωρεὰ, εἰμὴ μετὰ τριακονταετῇ διακατοχὴν, ἀρχομένην ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεννήθῃ τὸ τελευταῖον τέκνον τοῦ δωρεοδότου, καὶ ὁπίγονον ὄν, καὶ τοῦτο ἄνευ βλάβης τῶν αἰτιῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ νόμον διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν. ΓλΚ. 966.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν ἐνδιαθήκων διατάξεων.

ΤΜΗΜΑ Α΄.

Γενικοὶ κανόνες περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν.

876. Πᾶς τις δύνανται νὰ διαθήσῃ ἐν διαθήκῃ εἴτε δι' ἐγκαταστάσεως κληρονόμου, εἴτε διὰ κληροδοτήσεως, ἢ δι' οἰασ-

δήποτε ἄλλης ὀνομασίας ἱκανῆς πρὸς δήλωσιν τῆς θελήσεώς του. ΓΛΚ. 967.

877. Δὲν δύνανται δύο ἢ πλείονες νὰ κάμωσι διαθήκην εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, εἴτε πρὸς ὄφελος τρίτου τινός, εἴτε λόγῳ ἀμοιβαίας διατάξεως. ΓΛΚ. 968.

878. Ἡ διαθήκη δύνανται νὰ ᾖ ἢ ἰδιόγραφος, ἢ δημοσία, ἢ μυστική. ΓΛΚ. 969.

§ α.

Περὶ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης.

879. Ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη δὲν ἰσχύει εἰμὴ, ἂν ὁ διαθέτης ἰδιοχείρως γράψῃ αὐτὴν ὁλόκληρον, σημειώσῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸ χρονολογικὸν σύστημα, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὴν ὑπογράψῃ.

Ἡ διαθήκη αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς καμμίαν ἄλλην ἐσωτερικὴν δικτύωσιν. ΓΛΚ. 970.

ΑΠ. 218 (1892) Ἐπειδὴ ἡ διάταξις ἄρθρ. 897 Ἰον. Κώδ., ἡ ἀπαιτοῦσα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὴν ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ μνείαν καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος. καθ' ὃ αὕτη ἐχρονολογήθη, ἀπόρροια οὕσα τῆς ἐν τῷ πρώτῳ Ἰονίῳ Κράτει ἰσχύος ἀμφοτέρων τῶν χρονολογικῶν συστημάτων, Γρηγοριανοῦ καὶ Ἰουλιανοῦ, καταργήθη σιωπηρῶς διὰ τοῦ νόμου ΟΔ' τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1864, καθ' ὃν ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1864 αἱ ἐν τῇ πρώτῃ Ἑπτανήσῳ ἀρχαὶ θέλουσι χρονολογεῖ τὰς πράξεις των κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι χρονολογικὸν ἔτος, καθ' ὅσον ὁ νόμος οὗτος, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ «περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑπτανήσον ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος χρονολογικοῦ ἔτους», δὲν ἀφορᾷ ἀπλῶς εἰς τὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ σκοπὸν εἶχε νὰ εἰσαγάγῃ ἐν γένει ἐν Ἑπτανήσῳ χάριν τῆς ἀφομοιώσεως, τὸ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις τοῦ Βασιλείου ἰσχύον χρονολογικὸν σύστημα, δηλαδὴ τὸ Ἰουλιανὸν ἀνακηρυχθὲν ὡς τὸ μόνον ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπίσημον χρονολόγιον. Ἀφοῦ δὲ, γενικῶς, μόνον τὸ Ἰουλιανόν χρονολογικὸν σύστημα ἀναγνωρίζει ἐν Ἑπτανήσῳ ὁ νόμος ΟΔ', ἐπεται ὅτι πᾶσα προγενεστέρα διάταξις, καθιεροῦσα τὴν ἰσχὺν καὶ ἐτέρου χρονολογικοῦ συστήματος, ὡς ἡ τοῦ ἄρθρ. 789 Ἰον. Κώδ., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, καθὼς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν νόμον ΟΔ'. Δὲν εἶνε δὲ ἀληθές, ὅτι ἡ ἰσχύς ἄρθρ. 897 Ἰον. Κώδ.

ἀνεγνωρίσθη, καὶ ὡς πρὸς τὴν μνεῖαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος, διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ PN' νόμου τῆς 10 Ἰανουαρίου 1866, ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἀναίρεσίβλητος· διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο διετεθήσεν ἐν ἰσχύϊ μόνον τὰς κειμένας ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις διατάξεις περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων καὶ διαθηκῶν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὰς ἤδη κατηργημένας, οἷα ἡ τοῦ ἄρθρου 789, ὅσον ὅρα τὴν μνεῖαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, δεξάμενον ὡς ἰσχύουσας ἐτι ἐν Ἑπτανήσῳ τὴν περὶ μνεῖας τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διάταξιν ἄρθρ. 789 Ἰον. Κώδ. καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ ἀκυρῶσαν τὴν ἀπὸ 6 Ἰανουαρίου 1880 ἰδιόγραφον διαθήκην τοῦ Ν., ὡς μὴ μνημονεύουσιν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος, καθ' ὃ αὕτη ἐχρονολογήθη, ἡρμήνευσε ψευδῶς τὸν τε νόμον ΟΔ' τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1864 καὶ τὴν τροποποιήσασαν τὸ ἄρθρον 12 Ἰον. Κώδ. ΜΓ' πρᾶξιν τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

ΑΠ. 102 (1893). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 897 Ἰον. Κώδ. κηρύττει ἄκυρον τὴν ἰδιόγραφον διαθήκην, ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν μνημονεύσῃ σημειῶν ἐν αὐτῇ τὸ χρονολογικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἐχρονολογήσεν αὐτήν· διὰ δὲ τοῦ νόμου ΟΔ' τοῦ 1864 ἐτους κανονίζεται τὸ χρονολογικὸν σύστημα, κατὰ τὸ ὅποῖον τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ χρονολογῶσι τὰς πράξεις των αἱ ἐν τῇ πρώτῃ Ἑπτανήσῳ ἀρχαί, τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον Ἰουλιανόν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ οὐδεμία διάταξις, εἰς τὴν χρονολόγησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀφορῶσα καὶ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐν αὐτοῖς χρῆσιν παντὸς ἄλλου συστήματος, πλην τοῦ Ἰουλιανοῦ. ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς τοῦτο μόνον περιορίζουσα αὐτήν. Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τοῦ νόμου τούτου «περὶ τῆς εἰς τὴν Ἑπτανήσῳ ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος χρονολογικοῦ ἐτους», μὴ ψηφισθεῖσα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ταξινομήσεως τῶν νόμων ὑπαλλήλου πρὸς ὀνομασίαν καὶ εὐρεσιν αὐτοῦ τεθεῖσα, δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τῆς σαφοῦς διατάξεως τοῦ κειμένου τοῦ νόμου, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ νόμος ΟΔ' τοιοῦτος ὢν, δὲν κατήργησε σιωπηλῶς τὴν εἰρημένην περὶ χρονολογικοῦ συστήματος ἐν ταῖς ἰδιογράφοις διαθήκαις εἰδικὴν διάταξιν Ἰον. Κώδ.

ΑΠ. 357 (1893). [Ὀλομέλεια]. [Σύμφωνος ΑΠ. 218 (1892) ἐναντία ΑΠ. 102 (1883)]. Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γράμματος Νόμου ΟΔ' 16 Σεβρίου 1864, καθ' ὃ ἀπὸ 1 Ὀκτ. 1864 αἱ ἐν τῇ πρώτῃ Ἑπτανήσῳ ἀρχαί θέλουσι χρονολογεῖ τὰς πράξεις των κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι χρονολογικὸν ἔτος, φαίνεται εἰσαγόμενον ἐν Ἑπτανήσῳ περιωρισμένως (διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀρχάς) τὸ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦν χρονολογικὸν σύστημα, ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς τῶν κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς 24 Αὐγούστου 1864 καὶ 3 Σεβρίου 1864, ἠγγόει διὰ τοῦ ἀνωτέρω νομοθετήματος νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦν χρονολογικὸν σύστημα, ἐν γένει, καὶ ὡς μόνον χρονολόγιον κατ' ἀκολουθίαν, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ ἀνωτέρω ΟΔ' νόμου τὸ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦν χρονολόγιον ἀναγνωρίζεται, ὡς γενικὸν καὶ μόνον ἰσχύον χρονολογικὸν σύστημα ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐπεταὶ ὅτι πᾶσα προγεγεστέρα διάταξις καθιερούσα τὴν ἰσχὺν καὶ ἑτέρου χρονολογικοῦ συστήμα-

τος, ὡς τὸ ἄρθρ. 879 'Ιον. Κ., θεωρεῖται ὡς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν διὰ τοῦ Νόμου ΟΔ' καθιερουμένην μοναδικὴν καὶ ἀπόλυτον ἐφαρμογὴν τοῦ χρονολογίου, σιωπηλῶς καταργηθεῖσα ὡς πρὸς τὴν μνείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ 'Ιον., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, ἡ δὲ διάταξις ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 20 'Ιαν. 1866 ΠΝ' Νόμου, ἡ διατηρήσασα προσωρινῶς τὸ κύρος τῶν κειμένων περὶ διαθηκῶν διατάξεων 'Ιον. Κ., δὲν ἀφορᾷ προδήλως ἄρθρ. 879 'Ιον. Κ. ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν αὐτῷ μνείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος, ὡς οὕτως κατὰ τοῦτο καταργημένην ἀπὸ τοῦ 1864 δυνάμει τοῦ Νόμου ΟΔ' τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1864.

ΑΠ. 337 (1894). 'Επειδὴ τῆς ὁλομελείας ἀποφανθείσης ὑποχρεωτικῶς διὰ τὸ τμήμα τοῦτο, ὅτι τὸ ἄρθρ. 879 'Ιον. Κώδ. περὶ τῆς ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ μνείας τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος θεωρεῖται σιωπηρῶς καταργηθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Σεπτ. 1864 ΟΔ' Νόμου, ὁ ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς μνείας ταύτης ἐρειδόμενος ἀκυρωτικὸς κατὰ τῆς ἐπιδίκου διαθήκης λόγος ὁρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

'Επειδὴ καὶ ὁ ἕτερος κατὰ τῆς διαθήκης προταθεὶς ἀκυρωτικὸς λόγος ἔνεκα μὴ σημειώσεως ἐν αὐτῇ τοῦ τόπου τῆς συντάξεως τῆς ἀπερρίφθη οὐχ ἦττον ὁρθῶς· καθόσον ἡ διαθήκη, διαλαμβάνουσα, ὅτι συνετέθη παρὰ τοῦ διαθέτου εὐρισκομένου εἰς τὸ γραφεῖόν του κείμενον εἰς τὴν μεσημβρίαν τῆς πρώτης ὁροφῆς τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν κατ'ῶκει, ἀνηκούσης εἰς τὴν Μ. καὶ κειμένης εἰς τὴν συνοικίαν Εὐαγγελιστρίας τῆς πόλεως ταύτης τοῦ Δήμου Ζακυνθίων, ἐπαρκῶς σημειοῖ τὸν τόπον τῆς συντάξεώς της, τοῦ Δήμου τούτου ἔχοντος μίαν μόνον πόλιν, τῶν δὲ λοιπῶν συνοικισμῶν αὐτοῦ μὴ φερόντων τὸ ὄνομα πόλεως, ὡς ἀποτελουμένων ἐξ ἀπλῶν κωμοπόλεων ἢ χωρίων.

'Επειδὴ κατὰ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 20 'Ιαν. 1866 ΠΝ' νόμου ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τοῦ 1830 δὲν θέλει ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς 'Ιονίους νήσους, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ αὐτόθι κείμεναι περὶ διαθηκῶν διατάξεις, καθ' ἃς οὐδ' ὅπως ἀπαιτεῖται ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ διαθέτου.

'Επειδὴ τὸ κύρος τῶν διαθηκῶν ἐπηρεάζουσι βεβαίως ἢ τε ἀσκηθεῖσα κατὰ τοῦ διαθέτου ψυχολογικὴ βία, καθὼς καὶ αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι κατ' αὐτοῦ δολοπολικά καὶ σαγηνεύσεις, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος πρὸς ἔγκυρον κατάρτισιν αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῶν δικαιοπραξιῶν ἐν γένει, ἐλευθέραν καὶ ἀνεπηρέαστον βούλησιν· ἀλλὰ κατὰ 1026 ἄρθρ. τοῦ ἔχοντος ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου διαθήκης τοιαύτη βία θεωρεῖται ἡ δυναμένη νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς ἔμφρονα ἄνθρωπον, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν φόβον, μὴ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν ἢ τὴν περιουσίαν του εἰς δεινόν τι μέγα καὶ ἐνέστως. 'Επὶ δὲ τοῦ προκειμένου κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ταῖς προτάσεσιν ἐκτιθεμένους σχετικοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ μὲν κατὰ τὴν διαθέτου ἀσκηθεῖσα ψυχολογικὴ βία περιορίζεται εἰς μόνην τὴν ἀπειλὴν τῆς συζύγου καὶ τῆς συνοικούσης μητρὸς της, ὅτι ἤθελον παύσει νὰ περιποιῶνται καὶ διατρέφωσιν αὐτὸν, γέροντα καὶ

ἀσθενῆ ὄντα, εἰ μὴ συνέττατε τὴν προσβαλλομένην διαθήκην· ἡ τοιαύτη ὁμως ἀπειλὴ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐμπνέσῃ φόβον, μὴ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν ἢ τὴν περιουσίαν του εἰς δεινόν τι μέγα καὶ ἐνεστώς, καθόσον οὗτος εἶχεν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς καταλειπομένης περιουσίας, ἱκανὰ ὑλικά μέσα, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν περιποίησιν καὶ τὴν διατροφήν του καὶ ἄνευ τῶν περὶ τούτου φροντίδων τῆς συζύγου καὶ πενθεράς· δὲν ὀρίζονται δὲ οὔτε ἡ ἡλικία οὔτε τὸ εἶδος καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀσθενείας τοῦ διαθέτου, ἵνα κρίνῃ τὸ δικαστήριον, ἐὰν ἐνεκα τούτων ἡ διαληφθεῖσα ἀπειλὴ ἡδύνατο νὰ τῷ ἐμπνέσῃ τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον φόβον, καὶ ἂν οὗτος, ἀποθανὼν τρία περίπου ἔτη μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς προσβαλλομένης διαθήκης, ἡδύναται καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα νὰ μεταβάλῃ αὐτὴν συνταχθεῖσαν τυχόν ὑπὸ τὸ κράτος ψυχολογικῆς βίας· αἱ δὲ δολοπλοκίαι καὶ σαγηνεύσεις, ὡς ὑποβάλλονται, ἀποβαίνουσιν ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, μηδὲν ὀριζομένων τῶν συνιστῶντων αὐτὰς πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅπως δυνήθῃ τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ἐξ αὐτῶν ἐπηρεασμὸν τῆς βουλήσεως τοῦ διαθέτου καὶ τὰ ἐντεῦθεν νόμιμα ἀποτελέσματα τῶν ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῆς διαθήκης.

Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 876 Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ πᾶς τις δύναται νὰ διαθέσῃ ἐν διαθήκῃ, εἴτε δι' ἐγκαταστάσεως κληρονόμου, εἴτε διὰ κληροδοτήσεως ἢ δι' οἰασδήποτε ἄλλης ὀνομασίας ἱκανῆς πρὸς δήλωσιν τῆς θελήσεώς του, προκύπτει ἀνεκδοιάτως, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κῦρος τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου διεπομένης διαθήκης ἐγκατάστασις κληρονόμου.

ΑΠ. 348 (1875). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον τὴν σιωπηρὰν κατάργησιν ἄρθρ. 879 Ἰον. Κώδ. ἐξήγαγεν ἐκ τῆς παρὰ τούτου δοθείσης εἰς τὸν ΟΔ' νομον ἐρμηνείας, ὡς κανονίζοντος τούτου ἀδιακρίτως ὡς πρὸς ἰδιώτας ἢ δημοσίας ἀρχάς, τὸ ἐν Ἐπτανήσῳ ἰσχύον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του χρονολογικὸν σύστημα, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τούτου ἐνεκεν, ἐκλιπόντος τοῦ λόγου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ἡ προμνησθεῖσα τοῦ κώδικος διάταξις, ἐξέλιπε καὶ αὕτη, ἡ τοιαύτη ὁμως ἐρμηνεία οὐ μόνον ἀντίκειται εἰς τὸ σαφὲς περιεχόμενον τοῦ νόμου τούτου, καθ' ὃ κανονίζεται μόνον τὸ παρὰ τῶν δημοσίων ἀρχῶν τηρητέον εἰς τὰ παρὰ τούτων συντασσόμενα ἔγγραφα χρονολογικὸν σύστημα, ἀλλ' οὔτε συμπληροῦται σχετικῶς πρὸς τὴν κατάργησιν ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ νόμου τούτου, καθόσον οὐδαμῶς προκύπτει ἐξ αὐτοῦ, ὅτι καὶ ἂν εἰς τὰς δημοσίας ἀρχάς μόνον ἀναφέρεται ἡ περὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διάταξις του, ἅπαντες μόλα ταῦτα οἱ ἰδιῶται ἀνεξαιρέτως ἐν Ἐπτανήσῳ μετὰ τὴν δημοσίευσίν του συνεμορφώθησαν πρὸς αὐτὸν, μὴ χρονολογοῦντες πλέον ὑπὸ διάφορα χρονολογικά συστήματα τὰ ἔγγραφά των, ἢ προδήλως καταδεικνύοντες διὰ τούτου ὅτι, ὅταν ἄνευ ἄλλου προσδιορισμοῦ ὡς πρὸς τὸ χρονολογικὸν σύστημα, χρονολογῶσι τὰς πράξεις των, ἡ τοιαύτη χρονολογία θεωρεῖται ὡς γενομένη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ΟΔ' νόμου.

ΑΠ. 21 (1873). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δεξάμενον ὅτι διὰ τῆς μνείας τῆς Κερκύρας ἐν τῇ διαθήκῃ, ἐδηλώθη ὁ τόπος, ἔνθα αὕτη ἐγένετο, οὐδὲν παρεβίασε ἄρθρ. 2 Ἰον. Κώδ., διότι οὗτος ἀληθῶς ὀρίζει ἐν τῇ

ρηθείσει διατάξει, ὅτι πρέπει νὰ δηλωθῇ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἡ διαθήκη ἐγένετο ἀλλ' ἐκ τῆς γενικῆς αὐτοῦ ἐκφράσεως δὲν προκύπτει ὅτι ὁ νομοθέτης ἐνόησε ν' ἀπαιτήσῃ εἰδικώτερον ἀπλῶς ἐν τῇ διαθήκῃ προσδιορισμὸν τοῦ τόπου, εἰς ὃν αὕτη συνετάχθη, ἥτοι μόνον διὰ τῆς μνείας τῆς πόλεως, τοῦ προαστείου ἢ τῆς ἐξοχῆς, καὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κατοικίας, ὅπου ὁ διαθέτης εὕρισκετο καθ' ὃν χρόνον συνέτασσε τὴν διαθήκην του.

880. Οἱ αὐθιγοὶ ἐιδόγραφοι διαθήκης, μὴ παραδοθεῖσα παρὰ τοῦ διαθέτου εἰς συμβολαιογράφον τινά, δὲν εἶναι ἐκτελεστέα, ἂν πρῶτον δὲν προσαχθῇ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς νήσου, ἔνθα ἤρξατο ἡ διαδοχή.

Τὸ πρωτοδικεῖον ἀμέσως συντάττει ἔκθεσιν περὶ τῆς προσαγωγῆς τῆς διαθήκης, τῆς ἀνοίξεως αὐτῆς, ἂν ἦναι κλεισμένη, καὶ τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τῆς διαθήκης· μετὰ ταῦτα τὴν δημοσιεύει ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, καὶ διατάττει νὰ κατατεθῇ παρὰ συμβολαιογράφου ἐπὶ τούτῳ παρ' αὐτοῦ διοριζομένῳ.

881. Πᾶσα ἐιδόγραφος διαθήκη δὲν εἶναι ἐκτελεστέα, ἂν προσέτι δὲν ἀναγνωρισθῇ πρῶτον ἡ γραφὴ τοῦ διαθέτου.

Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη γίνεται ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου, ἔνθα ἤρξατο ἡ διαδοχή, καὶ κατ' αἵτησιν τῶν ἐχόντων συμφέρον.

Τὸ πρωτοδικεῖον διατάττει νὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ ἀνήκουσαι κηρύξεις κατὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους κυριακάς, καὶ ἡ κοινοποιήσις εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους.

Αἱ κατὰ τῆς γνησιότητος τῆς γραφῆς τοῦ διαθέτου ἀνακοπαὶ δύνανται νὰ προταθῶσι παρὰ τοῦ ἔχοντος εἰς τοῦτο δικαίωμα, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τρίτης κηρύξεως, καὶ εἰσάγονται, ἀνακρίνονται καὶ δικάζονται ὡς πᾶσα ἄλλη συνήθης δίκη. Αἱ εἰρημέναι ἀνακοπαὶ δὲν εἶναι πλέον δεκταί, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ προθεσμία αὕτη.

* Ἄν δὲν ἔγιναν ἀνακοπαί, ἢ ἂν ἀπορριφθῶσιν ὀριστικῶς, τὸ πρωτοδικεῖον ἐκδίδει πρᾶξιν περὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῆς γραφῆς τοῦ διαθέτου, καὶ διατάττει συγχρόνως νὰ χωριθῇ ἡ διαθήκη ὁλόκληρος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ συμβολαιογράφου, εἰς ὃν παρεδόθη· ἡ δὲ πρωτότυπος διαθήκη φυλάττεται παρὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου εἰς χωριστὸν φάκελλον.

Μολοντοῦτο πᾶς ἀνακοπή, ἄλλη παρὰ τὰς ἀφορώσας τὴν γνησιότητα τῆς γραφῆς τοῦ δικθέτου, δύναται νὰ εἰσαχθῇ κατὰ τοὺς ὠρισμένους παρὰ τοῦ νόμου τρόπους καὶ προθεσμίας.

§ β'.

Περὶ τῆς δημοσίας διαθήκης.

882. Ἡ δημοσία διαθήκη εἶναι ἡ συνταττομένη παρὰ συμβολαιογράφου ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων, ἀποκλειομένου παντὸς ἄλλου.

Οἱ μάρτυρες ὀφείλουσι πρὸ πάντων νὰ δώσωσι ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τὸν ὅρκον τῆς ἐχεμυθίας, τουτέστι τοῦ νὰ μὴ φανερώσωσι τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης μέχρις οὗ δημοσιευθῇ.

Γίνεται ρητὴ μνεῖς τῆς ὀρχοδοσίας ταύτης. ΓΛΚ. 971.

ΑΠ. 144 (1873). Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἄρθρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ΠΝ'. ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου 1868 Νόμου περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυοῦσης νομοθεσίας προκύπει σαφῶς, ὅτι ὁ περὶ συμβολαιογράφων νόμος τῆς Ἑπτανήσου κατηργήθη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσήχθησαν ἐν ἰσχύϊ καὶ αὐτόθι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου τοῦ Βασιλείου, καὶ ὅτι μόνον ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ διαθηκῶν δὲν ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ἐν αἷς διατηροῦσι προσωρινῶς τὸ κῦρος αἱ κείμεναι περὶ διαθηκῶν διατάξεις ἄρθρ. 882 καὶ ἐπομ. Ἰον. Κ. Ὅθεν κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰονίαις Ἰήσοις σύνταξιν τῶν δημοσίων διαθηκῶν πρέπει νὰ διαφυλάττηται τὸ ἄρθρ. 181 Δικ. Ὁργ., καθ' ὃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτεῖται πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον (ἐπομένως καὶ ἡ δημοσία διαθήκη, καθὸ συνταττομένη ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου) νὰ ἀναφέρῃ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ Συμβολαιογράφου δηλ. τὸν τόπον ὅπου ἐδρεύει.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τούτου, καὶ κατὰ ἄρθ. 883 Ἰον. Κ., αἱ δημόσιαι διαθήκαι πρὸς ταῖς αὐτόθι διαγραφομέναις διατυπώσεις, πρέπει νὰ περιέχωσι καὶ ὅλας τὰς εἰς τὰς λοιπὰς ἐπισήμους πράξεις κοινὰς διατυπώσεις, τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ Συμβολαιογραφίας ἀπαιτούμενας. Ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος τῆς Συμβολαιογραφίας κατηργήθη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσήχθησαν καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ περὶ Συμβολαιογράφων διατάξεις Δικ. Ὁργ. τοῦ Βασιλείου, ἔπεται προδήλως ὅτι καὶ κατὰ ἄρθ. 883 Ἰον. Κ. αἱ δημό-

σαι διαθῆκαι πρέπει νὰ περιέχωσι καὶ τὰς εἰς πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ἀπαιτουμένας ὑπὸ 181 ἄρθρ. Δικ. Ὁργ. διατυπώσεις, καὶ ἐπομένως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ τὴν μνείαν τῆς κατοικίας, ἥτοι τῆς ἑδρας τοῦ Συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 914 § 2 Ἰον. Κ., προνοεῖ τὴν περίπτωσιν τῆς παραλείψεως διατυπώσεως ἀπαιτουμένης μὲν ὑπὸ τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας Ἰονίου νόμου, μὴ διαταττομένης δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος ἐκεῖνος περὶ συμβολαιογραφίας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὑπὸ δίκην διαφορᾶς, προκειμένου περὶ διαθήκης συνταχθείσης μετὰ τὸν περὶ ἀφοριώσεως ΡΝ' νόμον, ἔπεται ὅτι καὶ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 914 § 2 δὲν ἰσχύει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ μόνον ἡ ἐπὶ οὐσιώδους προτάσεως ἔλλειψις αἰτιολογίας ἐπάγεται ἀναίρεσιν, ἡ δὲ πρότασις ὅτι ἐν τῇ ἐπιτεθείσῃ ἐπὶ τῆς διαθήκης σφραγίδι τοῦ Συμβολαιογράφου ἀναφέρεται ἡ ἑδρα αὐτοῦ, δὲν εἶναι οὐσιώδης, διότι πρόκειται περὶ διατυπώσεως, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου τῆς διαθήκης.

883. Αἱ δημόσιαι διαθήκαι, ἐκτὸς τῶν εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐπισήμους πράξεις κοινῶν διατυπώσεων, τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς συμβολαιογραφίας ἀπαιτουμένων, πρέπει νὰ περιέχωσιν ἰδίως καὶ τὰς ἐξῆς·

1. ἡ διαθήκη πρέπει νὰ ὑπαγορεύεται παρὰ τοῦ διαθέτου, καὶ νὰ γράφεται ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, καὶ αὐτολεξεῖ ὡς ὑπαγορεύεται· ὁ συμβολαιογράφος δὲ πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὁ διαθέτης·

2. πρέπει νὰ σημειόνηται ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν, τὸ ἔτος, τὸ χρονολογικὸν σύστημα καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ διαθήκη συντάσσεται·

3. πρέπει ν' ἀναγινώσκειται ἡ διαθήκη εἰς τὸν διαθέτην ἐνώπιον τῶν μαρτύρων·

4. πρέπει νὰ ὑπογράφηται ἡ διαθήκη παρὰ τοῦ διαθέτου. τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων καθ' ἑκάστην σελίδα.

Ἄν ὁ διαθέτης δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἠξεύρει, ἢ ὅτι δὲν δύναται νὰ γράψῃ, ἐκφράζεται εἰς τὴν διαθήκην ἡ δήλωσις του, καὶ ἡ αἰτία ἣτις τὸν ἐμπόδισε νὰ ὑπογράψῃ.

5. πρέπει νὰ γένῃ, εἰς τὴν διαθήκην ρητὴ μνεία ὅλων τῶν

δικλαμνομένων εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρον διατυπώσεων, ἐκτὸς τῆς περιχομένης εἰς τὸν ἀριθ. 2.

6. ἐν τέλει ἡ δικθῆκη πρέπει νὰ συντάττεται κατὰ συνέχειαν, ἀνευ διακοπῆς, ἢ ἀνκβολῆς, χωρὶς παρεκτροπῆς εἰς ἄλλας πράξεις, καὶ χωρὶς νὰ ἐξέλθωσιν ὁ δικθῆτης, ὁ συμβολαιογράφος, καὶ οἱ μέρτυρες ἀπὸ τὸν τόπον, ἐνθὰ γίνεται ἡ δικθῆκη. (*)

ΑΠ. 21 (1873). Ἐπειδὴ ἀπαιτεῖται μὲν ἡ δῆλωσις καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἐπὶ μυστικῆς διαθῆκης, κατὰ ἄρθρ. 887 § 2 Ἰον. Κ., ἀλλὰ ταύτην κυρίως ἀποτελεῖ οὐχὶ ἀπλῶς τὸ ἐγγράφον, ἐν ᾧ ἡ τελευταία βούλησις τοῦ διαθέτου περιλαμβάνεται· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν πρωτοκόλλῳ ἐγγραφὴ τῆς περὶ παραδόσεως τοῦ ρηθέντος ἐγγράφου πράξεως, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρου αὐτοῦ πράξις ἐπιγραφῆς, περὶ ᾧν προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 889, διότι, κατὰ τοὺς παρθεθέντας ὁρισμοὺς τοῦ νόμου, καὶ αἱ διαληφθεῖσαι πράξεις ἀναγκαῖα εἰσὶ στοιχεῖα τοῦ νομικοῦ κύρους τῆς μυστικῆς διαθῆκης· ὥστε ἀφ' οὗ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι τὸ χρονολογικὸν σύστημα, καίτοι μὴ δηλωθὲν διὰ τοῦ ἐπιδίκου ἐγγράφου τελευταίας βουλήσεως, ἀναφέ-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

883. Αἱ δημόσιαι διαθῆκαι, ἐκτὸς τῶν εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐπιστήμους πράξεις κοινῶν διατυπώσεων, τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς συμβολαιογραφίας ἀπαιτουμένων, πρέπει νὰ περιέχωσιν ἰδίως καὶ τὰς ἐξῆς·

1. Ἡ δικθῆκη πρέπει νὰ ὑπαγορεύεται παρὰ τοῦ διαθέτου, καὶ νὰ γράφεται ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ αὐτολεξεῖ ὡς ὑπαγορεύεται.

Ὁ συμβολαιογράφος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ὁ διαθέτης.

2. Πρέπει νὰ σημειόνεται ἀκριβῶς ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν, καὶ τὸ ἔτος, τὸ χρονολογικὸν σύστημα, ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δικθῆκη συντάττεται, καὶ ἡ ὥρα καὶ ἡν ἤρξατο αὐτή.

3. Πρέπει ν' ἀναγινώσκειται ἡ δικθῆκη εἰς τὸν διαθέτην ἐνώπιον τῶν μερτύρων·

4. Πρέπει νὰ υπογράφηται ἡ δικθῆκη παρὰ τοῦ διαθέτου,

ρεται ὁμως εἰς τὸ συνταχθὲν περὶ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ πρωτόκολλον, ἄνευ τοῦ ὁποίου τὸ ρηθὲν ἔγγραφον δὲν ἠδύνατο νὰ περιβληθῇ τὸ νομικὸν χαρακτῆρα τῆς μυστικῆς διαθήκης, ὁρθῶς ἐντεῦθεν ἀπεφάνετο, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ μυστικῇ διαθήκῃ ἐγένετο μνεῖα καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος, κατὰ τὴν ἔννοιαν ἄρθρ. 887 § 2 Ἴον. Κ.

ΑΠ. 176 (1875). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ λόγου τῆς ἀκυρότητος τῆς ἰδιωτικῆς (καὶ δὴ ἰδιογράφου) διαθήκης ἔνεκα τῆς σημειώσεως ἐν αὐτῇ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐτήρησε κατὰ τὴν ἡμερολόγησιν αὐτῆς ὁ διαθέτης, ἢν σημειώσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρ. 883 καὶ 914 Ἴον. Κ., ἐπὶ διπλῆς στηρίζεται βάσεως· α') ὅτι καὶ ἐν ἰσχύϊ θεωρουμένων τῶν διατάξεων τούτων, ἢ μὴ σημειώσεις τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα β') ὅτι αἱ διατάξεις αὗται κατηργήθησαν καὶ δὴ διὰ τῆς ἐν Ἐπτανήσῳ εἰσαγωγῆς τοῦ ΟΔ' νόμου τῆς 18 Σβρίου 1864. Καὶ ἢ μὲν πρώτῃ βάσει δεκτῇ, α') ἂν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης δύνανται νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἐλλεῖπον· καὶ τοῦτο μὲν ὀρθόν ἐστίν, διότι, καίτοι ὁ νόμος τὴν ρητὴν σημείωσιν ἀπαιτεῖ, ἀρκεῖ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διαθήκης ἢ ἐκ τινος ὠρισμένης περικοπῆς αὐτῆς νὰ ἐξαγῇται, ὁποῖον χρονολογικὸν σύστημα ἐτήρησεν ὁ διαθέτης, ὅπως θεωρηθῇ ἐκπληρωθεῖσα ἡ διάταξις. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον, οὔτε πῶς ἐκ τοῦ συνόλου τῆς περὶ ἧς πρόκειται διαθήκης, οὔτε ἐκ ποίας ἰδίως περικοπῆς αὐτῆς προκύπτει τὸ χρονολογικὸν σύστημα, ὅπερ ὁ διαθέτης ἐτήρησεν, ἀναφέρει, ἔνεκα δὲ τούτων ὁ λόγος οὗτος μάταιος ἀποβαίνει· β') ἡ ἀμφιβολία, ἥτις γεννᾶται ἐκ τῆς μὴ σημειώσεως τοῦ χρονολογικοῦ συστή-

τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων καθ' ἕκαστον φύλλον. (*)

Ἄν ὁ διαθέτης δηλώσῃ ὅτι δὲν ἠξεύρει, ἢ ὅτι δὲν δύναται νὰ γράψῃ, ἐκφράζεται εἰς τὴν διαθήκην ἡ δῆλωσίς του, καὶ ἡ αἰτία, ἥτις τὸν ἐμπόδισε νὰ ὑπογράψῃ.

5. Πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὴν διαθήκην ρητὴ μνεῖα τῶν ἐν τοῖς ἀριθ. 1, 3, καὶ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου διαλαμβανομένων διατυπώσεων.

6. Καὶ ἐν τέλει ἡ διαθήκη πρέπει νὰ συντάσσεται κατὰ συνέχειαν, ἄνευ διακοπῇ, ἢ ἀναβολῆς, χωρὶς παρεκτροπῆς εἰς ἄλλας πράξεις, καὶ χωρὶς νὰ ἐξέλθωσιν ὁ διαθέτης, ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες ἀπὸ τὸν τόπον ἐνθα γίνεται ἡ διαθήκη.

(*) Ὅρα τὴν ΝΒ Πράξιν τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου.

ματος, ἂν ἡλονότι ἡ σημειωθείσα ἡμερομηνία εἶναι τοῦ Γρηγοριανοῦ ἢ τοῦ Ἰουλιανοῦ, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζονται οἱ προσβάλλοντες τὴν διαθήκην ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν δώδεκα ἡμερῶν, ὅπερ χρονικὸν διάστημα ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ μέχρι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, κατέστη ἀνίκανος ὁ διαθέτης, ἢ ἐπὶ ἄλλο τι περιστατικόν, ἐπηρεάζον τὸ τῆς διαθήκης κύρος, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος λόγος ὃν ὡς συμβάλλοντα θεωρεῖ τὸ Ἐφετεῖον, καὶ ἐν περιπτώσει ἰσχύος τῆς τοῦ ΙΑ' Νόμου διατάξεως, τῆς τὴν σημειώσιν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἀπαιτούσης, ἄρδην ἀντιβαίνει εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν τοῦ νόμου διάταξιν, τὴν ἀπαιτοῦσαν μείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος πρὸς ἄρσιν τῆς ἀμφιβολίας περὶ τῆς χρονολογίας τῆς διαθήκης, ἥτις φέρει εἰς τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι καὶ ἀχρονολόγητος δύναται νὰ εἶναι ἡ διαθήκη, ἐνῷ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ὀρίζεται καὶ αὕτη ἡ ἡμέρα, καὶ αὐτὸς μόνος ὁ δισταγμός, ὅπως ὀρθῶς ἀντιλέγει ὁ ἀνααιρεσιών, περὶ διαφορᾶς δώδεκα ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καθ' ἑαυτὸν τὴν τῆς διαθήκης ἀκύρωσιν. Διὰ τοῦ νόμου, κατηργήθη οὐχὶ μὲν ρητῶς τὸ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ., ἀλλὰ σιωπηρῶς τοῦτο μὲν, διότι ἀσυμβίβαστός ἐστιν ὁ νέος οὗτος νόμος πρὸς τὸ ἀρχαιότερον ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ. τοῦτο δέ, διότι ὡς ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ἐξέλιπεν ὁ λόγος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ ἄρθρ. 883, ἀμφοτέρω δέ, τότε ἀσυμβίβαστον τοῦ νέου νόμου πρὸς τὸ ἄρθρ. 883 καὶ τὴν ἐκλείψιν τοῦ λόγου δι' ὃν ὑπῆρχεν τὸ ἄρθρ. 883 στηρίζει τὸ Ἐφετεῖον ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι διὰ τοῦ ΟΔ' νόμου δὲν ἐτέθη περιορισμός τις τοιούτος, ὥστε νὰ ἰσχύῃ αὐτὸς διὰ τὰς ἀρχὰς μόνον, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ ἐστὶν ἡ καθ' ὅλου ἐφαρμογὴ ἐν Ἐπτανήσῳ τοῦ Ἰουλιανοῦ χρονολογικοῦ συστήματος. ἐπομένως αὐτὸ τὸ χρονολογικὸν σύστημα τηρητέον ἐστὶν εἰς ἀπάσας τὰς πράξεις τὰς χρονολογίαν ἀπαιτούσας, ἢ ἀρχὴν τίθῃσι τὸ Ἐφετεῖον, καὶ οὕτως ἐπιφέρει ὅτι, ἀφοῦ γενικῶς χρονολογικὸν σύστημα ἐν Ἐπτανήσῳ διὰ τοῦ ΟΔ' νόμου. ἀπαιτοῦντος κατ' αὐτὸ νὰ ρυθμίζονται πᾶσαι αἱ σχέσεις ἄνευ περιορισμοῦ, μετ' αὐτὸν δὲν ἀναγνωρίζεται παρὰ τὸ Ἰουλιανόν, πᾶσα ἄλλη διάταξις, διατηροῦσα ἐν ἰσχύϊ καὶ ἄλλο ἡμερολόγιον, ἀσυμβίβαστος καὶ ἀντιφατικὴ ἐστὶ πρὸς τὸν νέον νόμον, ἐπομένως καὶ τὸ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ., καὶ ὅτι τοῦ ἄρθρ. 883 τεθέντος ἐν Ἐπτανήσῳ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς χρονολογίας τῆς διαθήκης, ὅταν ἰσχύωσι δύο χρονολογικά συστήματα, τὸ Γρηγορ. καὶ τὸ Ἰουλιαν. ὅπερ ἐδύνατο νὰ γεννήσῃ ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν, ὁ λόγος τῆς διατάξεως ταύτης ἐξέλιπεν, ἀφοῦ διὰ τοῦ νόμου ΟΔ' δὲν ἀναγνωρίζεται εἰμὴ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἐπομένως πᾶσα χρονολογία λογίζεται κατ' αὐτὸ γενομένη καὶ δὲν γεννᾶται πλέον ἀμφιβολία. ἀλλ' ἢ σιωπηρὰ αὕτη κατάργησις τοῦ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ. ὑπὸ τε τὴν μίαν καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην ἔποψιν, ἥτοι τοῦ ἀσυμβίβαστου καὶ τῆς ἐκλείψεως τοῦ λόγου, ἐπὶ ἐσφαλμένης στηρίζεται νομικῆς βάσεως, νόμιμον καθιερούσα τεκμήριον, διότι ἀφοῦ ὁ νόμος ΟΔ' εἰσῆχθη ἐν Ἐπτανήσῳ καὶ καθιέρωσε τὸ Ἰουλιανὸν σύστημα διὰ τὰς ἀρχάς, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος

ὅπως θεωρηθῇ οὗτος ὡς ἀπαιτῶν νὰ ρυθμίζωνται ἅπασαι αἱ σχέσεις ἄνευ περιορισμοῦ μεταξὺ ἰδιωτῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν χρονολογικὸν σύστημα καὶ νὰ ὑποτίθηται ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν ἰδιώτην τὸ νὰ χρονολογῇ τὰ ἐγγράφα του, ἰδίως τὴν ἰδιόγραφον διαθήκην του κατὰ τοῦτο μᾶλλον ἢ κατ' ἐκεῖνο τὸ χρονολογικὸν σύστημα, ὅπερ ἄλλως δύναται νὰ πράξῃ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι πράγματι ἐν τῷ νόμῳ οὐδεὶς περιορισμὸς ἐτίθετο ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς μόνον, ἀλλ' ἐν γένει εἰσήγετο ἐν δημόσιον ἡμερολόγιον, ἐκτὸς ἐὰν δι' αὐτοῦ τοῦ νόμου καθιερούτο ὅτι πᾶσαι αἱ χρονολογίαι θέλουσι θεωρεῖσθαι ὡς ἔχουσαι κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν χρονολογικὸν σύστημα, διότι τότε ὑπάρχει τεκμήριον ὅτι ὁ ἰδιώτης χρονολογῶν τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐτήρησε τὸ Ἰουλιανὸν χρονολογικὸν σύστημα, ἐνῶ, ἐὰν ἤθελε νὰ χρονολογήσῃ κατὰ τὸ Γρηγοριανόν, ἤθελεν εἰδικῶς ἀναφέρει τοῦτο πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου καθιερουμένου Ἰουλιανοῦ· ἀφοῦ ὅμως ὁ νόμος δὲν ἀναφέρει τοιοῦτό τι, ἰδίως δὲ περιορίζει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διὰ μόνας τὰς ἀρχάς, κύριός ἐστιν ὁ ἰδιώτης διάδικος νὰ χρονολογήσῃ καθ' οἷονδήποτε θέλει σύστημα τὴν ἰδιόγραφον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διαθήκην, καὶ οὕτω νὰ καθίσταται ἀμφίβολος ἡ χρονολογία ταύτης, τὴν ὁποίαν ἀμφιβολίαν ἠθέλησε νὰ ἄρῃ ὁ Ἰον. Κ. διὰ ἄρθρ. 883 τηρητέου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, καὶ ἥτις διάταξις δὲν κατηργήθη διὰ τοῦ ΟΝ' νόμου, ὅστις, ἀπεναντίας, ἐτήρησεν ἐν ἰσχύϊ τὰς ἐν Ἑπτανήσῳ περὶ διαθήκης διατάξεις, οὐδαμοῦ δὲ τῆς ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον ἀποφαίνεται ὅτι μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ΟΔ' Νόμ. ἐπαυσαν οἱ ἰδιῶται τοῦ νὰ ποιῶνται χρῆσιν ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἐγγράφοις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ μόνον τοῦ Ἰουλιανοῦ ποιοῦνται χρῆσιν, ὅπερ, ἂν ἐξέφραζε τὸ Ἐφετεῖον, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν ἔλεγχον δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπέμβῃ ὁ Α. Π., ἐκτὸς ἂν ἐπροτείνετο ἀναιτιολόγητον αὐτοῦ, ἢ παράβασις τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων, μὴ διαταχθείσης περὶ τούτου ἀποδείξεως.

ΑΠ. 252 (1875). Τὸ ὅτι ἡ διαθήκη δὲν ἀνεγνώσθη ταυτοχρόνως εἰς τὴν διαθετίδα καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας, οὔτε γίνεται ἐν αὐτῇ περὶ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως μνεῖα, κατὰ ἐδάφ. 3 καὶ ἐδ. 5 τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, δι' ἧς κατηργήθη καὶ ἀντικατεστάθη τὸ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ. ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται μὲν γενομένην ἀναγνώσιν εἰς τὴν διαθετίδα καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας οὐδὲν ἑξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης, οὔτε μνεῖα γίνεται περὶ τούτου ἐν αὐτῇ· οὔτε ρητοῖς ρήμασιν, οὔτε διὰ ταυτοσημάντων λέξεων καὶ ἀληθῶς μὲν ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφων διαφεύγει τὸν τοῦ Ἀο. Πάγου ἔλεγχον, τοῦτο ὅμως ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἐκτίμησεως δὲν προσβάλλεται κανὼν τοῦ δικαίου, οἷοί εἰσι καὶ οἱ ἐρμηνευτικοὶ κανόνες· τοιοῦτοι δὲ κανόνες ἐρμηνευτικοὶ εἰσὶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐρμηνείαν δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ὅλον τοῦ ἐγγράφου καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου τινὸς ἄρδην ἐναντίον τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, καὶ ὅτι διὰ σαφῶν φράσεων ἐκφράζεται

νὰ θεωρῆται ὡς μὴ ἐκφρασθὲν ἐναντίον τῆς κοινῆς καὶ ἀνεπιδέκτου ἄλλης ἐρμηνείας τοῦ γράμματος αὐτοῦ καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐκφράσεων, δι' ὧν ἐσκοπεῖτο ἡ τούτου ἔκφρασις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐν τῇ διαθήκῃ «ἀναγνώσθεισα (ἡ διαθήκη) καὶ μεγαλοφώνως δημοσιευθεῖσα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους» τοῦτο δὲ μετὰ τὴν ἀμέσως προηγουμένην φράσιν «ταῦτα πάντα ἐγένοντο, (ὡς ἡ ὑπαγόρευσις κτλ.) ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς εἰρημένης οἰκίας, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, παρόντων τῶν μαρτύρων χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεώς της». ἐπομένως σαφῶς αἱ συνδεδασμέναι αὗται φράσεις, εἰ καὶ αὐταῖς ταῖς λέξεσι δὲν ἀναφέρεται «ἀνεγνώσθη ἡ διαθήκη συγχρόνως ἐνώπιον τῶν μαρτύρων καὶ τῆς διαθέτιδος» ἐφ' ὅσον τοιαύτην πανηγυρικὴν ἔκφρασιν ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ἐμφαίνουσι καὶ δι' αὐτῆς μνεῖα γίνεται ὅτι ἡ διαθήκη ἀνεγνώσθη εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ τὴν διαθέτιδα συγχρόνως, ἀφ' οὗ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ φράσει ἀναφέρεται ὅτι παρόντες εἶνε οἱ μάρτυρες καὶ ἡ διαθέτις ἐντὸς δωματίου κεκλεισμένου τὰς θύρας, ἐν δὲ τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ φράσει ὅτι ἀνεγνώσθη, καὶ, πρὸς πλειοτέραν ἔκφρασιν, ὅτι μεγαλοφώνως ἀνεγνώσθη ὅπως ἀκούσωσιν αὐτὴν οἱ μάρτυρες καὶ ἡ διαθέτις, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι παρόντες μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου (κατὰ τὸ ἀμέσως προηγουμένως ἀναφερόμενον) δὲν ἐξῆλθέ (χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς) τι τῶν μνημονευθέντων προσώπων, γίνεσθαι χρῆσις τῆς λέξεως δημοσιευθεῖσα· τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφρασις, δι' ἧς ἡ διαθήκη ἡρμηνεύθη ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ τὴν διαθέτιδα σύγχρονον αὐτῆς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν τούτων μνεῖαν ἐν τῇ διαθήκῃ φράσεων τῶν μὴ ἄλλην ἐρμηνείαν ἐπιδεχομένων, παρεβίασε κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τὸν ἐρμηνευτικὸν κανόνα, ὅτι ἐρμηνεία, ἄρδην ἀντικειμένη εἰς τὸ γράμμα καὶ τὰς σαφεῖς φράσεις τοῦ ἐγγράφου, δὲν ἐπιτρέπεται.

ΑΠ. 273 (1899). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται οὐχὶ ἐκ συμπεράσματος, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης, ὅτι προκύπτει ὁ προδιορισμὸς τῆς κατοικίας τοῦ διαθέτου, ὡς ἀριθ. 883 Ἰον. Κ. καὶ 181 Δικ. Ὁργ. ἀπαιτοῦσι, σημειουμένης τῆς κατοικίας τοῦ διαθέτου ὡς οὗτης ἐν τῇ πόλει Ζακύνθου, ὅπου συνετάχθη διαθήκη, ἰσχυρισμὸν δὲ περὶ κατοικίας τούτου ἐν Ἰθάκῃ, ἣν νῦν προβάλλουσιν οἱ ἀναιρεσεύοντες, δὲν ὑπέβαλον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἐδέχθη ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης, ἐν αὐτῇ ἀναφέρονται οἱ μάρτυρες ὡς κάτοικοι τῆς αὐτῆς πόλεως Ζακύνθου, τοῦτο δὲ ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγμάτων διαφεύγει τὸν ἕλεγχον Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διαθήκης προκύπτει ὅτι αὕτη ἐγράφη αὐτολεξεῖ ὡς ἐξηκολούθει προφέρων, ἥτοι ὑπαγορεύων αὐτὴν ὁ διαθέτης, σημειώνεται δὲ καὶ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον χρονολογικὸν σύστημα δηλονότι τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, καὶ ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ ἀριθ. 883 § 1—5 Ἰον. Κ. διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ ἡ λήψις ἀντιγράφου τῆς διαθήκης μετὰ τὴν κατάρτισιν αὐ-

τῆς, ἀλλὰ πρὶν ὑπογραφῇ, καὶ ἡ γενομένη ἐν συνεχείᾳ χρόνου ὑπογραφὴ αὐτῆς καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἀντιγράφου δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦσαι διακοπὴν τῆς διαθήκης καὶ τοῦ ἀντιγράφου καὶ παρεκτροπὴν εἰς ἄλλας πράξεις, ὅπερ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαγορεύεται ὑπὸ ἄρθρ. 883 § 6, 884 καὶ 914 Ἰον. Κ., διότι τὸ ἀντίγραφον τῆς διαθήκης, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων τούτων, λογίζεται ὡς ἀποτελοῦν μέρος αὐτῆς, καὶ δὲν εἶναι ξένη πρὸς τὴν διαθήκην πράξις.

Ἐπειδὴ τοὺς λοιποὺς κατὰ τῆς διαθήκης ἀκυρωτικούς λόγους, ὅτι δὲν σημειοῦται ἐν αὐτῇ ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως, ἡ γλῶσσα τοῦ διαθέτου, ἂν εἶχεν οὗτος τὰς φρένας σώας, ἂν οἱ μάρτυρες ἦσαν πολῖται Ἕλληνες, καὶ ποία ἡ ἐνορία καὶ ἡ οἰκία αὐτῶν, ὀρθῶς ἀπέρριψε τὸ ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι δὲν περιέχονται ἐν τῇ ἀγωγῇ, καθὰ ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται, διότι ἀντικείμενον αὕτη ἔχει τὴν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἀκυρώσιν τῆς διαθήκης, ἐπὶ τοιαύτης δὲ ἀγωγῆς πᾶς λόγος ἀκυρότητος, ἐρεϊδόμενος ἐπὶ διαφόρων πραγματικῶν γεγονότων, ἀποτελεῖ ἀναγκαιῶς διάφορον τῆς ἀγωγῆς βάσιν καὶ νέοι ἀκυρωτικοὶ λόγοι μὴ περιεχόμενοι εἰς αὐτὴν στεροῦνται προδικασίας καὶ εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, ὅπερ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζεται, ἀναγομένης τῆς διατάξεως τῆς προδικασίας εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ὡς θεμελιώδους (155, 160 καὶ 170 Πολ. Δικ.). [Ὁμοίᾳ ΑΠ. 57 (1887) ἐναντία ΑΠ. 409 (1866) καὶ 307 (1891);].

ΑΠ. 67 (1878). Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ΡΝ' Νόμον 20 Ἰουν. 1866, ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καὶ πλὴν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων ἐξαιρέσεων, ἔλαβε ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις ἡ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη νομοθεσία, καὶ ἔπαυσεν ἰσχύουσα ἡ νομοθεσία τοῦ πρώην ἡνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήσων (ἄρθρ. 1), δὲν ἐπεκτείνεται δὲ εἰς ταύτας πρὸς τοὺς ἄλλους οὔτε ἡ ἰσχὺς τοῦ Β.Δ. 23 Φεβρ. 1835 περὶ πολιτικοῦ νόμου, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ προσωρινῶς αὐτόθι τοῦ κύρους τῶν διατάξεων τοῦ Ἰον. Κ. τῶν κανονισμῶν ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ Νόμοι τοῦ Βασιλείου (ἄρθρ. 2), οὔτε ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, διατηρηθέντος ὡσαύτως προσωρινῶς τοῦ κύρους τῶν κειμένων περὶ διαθηκῶν διατάξεων τοῦ Ἰον. Κ. (ἄρθρ. 3).

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁρισμῶν τούτων προκύπτει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Κ. διατηροῦσιν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους τὸ κύρος, καθόσον κανονίζουσιν ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ Νόμοι τοῦ Βασιλείου, ἐκτὸς μόνων τῶν ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυουσῶν διατάξεων τοῦ εἰρημένου ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας διατηροῦσιν ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰον. Κ., καθόσον αὗται δὲν εἶναι ἀνεφάρμοστοι ἕνεκεν ἄλλου τινὸς ἰδιαιτέρου νόμου τοῦ Βασιλείου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοῦτο, ἡ διάταξις τοῦ ὑπὸ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' κοινοβουλίου τροποποιηθέντος ἄρθρ. 883 § 4 Ἰον. Κ., καθ' ἣν δημοσία διαθήκη πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρὰ τοῦ διαθέτου, τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων καθ' ἕκαστον φύλλον, διατηρεῖ τὸ κύρος αὐτῆς,

διότι δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 185 τοῦ εἰρημένου ὀργανισμοῦ ὀριζόμενα περὶ ὑπογραφῆς ἐν γένει τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, καθὼς μόνον πλείονας προσθέτουσα ἐγγυήσεις πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταύτης τῆς διαθήκης.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας ἐν Ἐπτανήσῳ νόμου τῆς 14 Μαΐου 1825 (ἰσχύοντος ἐν Ἐπτανήσῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ἰον. Κ.), καθ' ὃ οἱ συμβολαιογράφοι (νοτάριοι) ὤφειλον νὰ ἔχωσι δύο βιβλία ἡριθμημένα καὶ ἐν ἀρχῇ ὑπογεγραμμένα παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τοῦ ἐπάρχου καὶ τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, διὰ νὰ γραφῶσι κατὰ σειράν εἰς τὸ μὲν τὰς διαθήκας, εἰς τὸ δὲ τὰς ἄλλας συμβολαιογραφικάς πράξεις, προκύπτει ὅτι πρὸ τοῦ PN' νόμου περὶ ἀφομοιώσεως ἡ ἐννοία τοῦ φύλλου τοῦ πρωτοτύπου ἐκάστης δημοσίας διαθήκης ἢ καὶ ἄλλης συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἦν ἐκεῖνου τοῦ φύλλου βιβλίου τινος, τοῦ μόνον δύο σελίδας ἔχοντος, δηλονότι τοῦ ἡμιφύλλου, ἀλλὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 883 § 4 μὴ δίδοντος τὸν ὀρισμὸν τοῦ φύλλου τοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ πρέπει νὰ συντάττηται ἡ διαθήκη, ἡ πρὶ τούτου ἐννοία ὀρίζεται ἐκ τῶν λοιπῶν περὶ τούτου νόμων τῶν ἰσχυόντων κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ὁ εἰρημένος περὶ συμβολαιογραφίας Νόμος ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1866 ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ ἐν Ἐπτανήσῳ δυνάμει τοῦ ρηθέντος περὶ ἀφομοιώσεως PN' Νόμου, ἀντ' ἐκεῖνου δὲ ἰσχύει ἔκτοτε καὶ αὐτόθι ὁ καὶ ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ ἰσχύων ὀργανισμὸς τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 184 Ὁργ. τούτου πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον, κυρίως δὲ πᾶσα διαθήκη συντασσόμενη παρὰ συμβολαιογράφου, γράφεται χωριστὰ εἰς ἐν ἢ πλείοτερα φύλλα ὅθεν ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1866 καὶ ἐν Ἐπτανήσῳ αἱ παρὰ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι διαθήκαι δὲν γράφονται πλέον εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ τηρούμενα πρὶν βιβλία, ἀλλὰ χωριστὰ εἰς ἐν ἢ πλείοτερα φύλλα ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 26 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου τῆς 14 Αὐγούστου 1836, ἰσχύοντος ὡσαύτως καὶ ἐν Ἐπτανήσῳ, ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1866 κατὰ τὰ προεκτεθέντα καὶ αἱ περὶ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι διαθήκαι γράφονται εἰς χαρτόσημον, ἐκ δὲ τοῦ ἐν ἄρθρ. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου προσδιορισμοῦ τῆς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐκτάσεως ἐκάστου ἀνοικτοῦ φύλλου, καὶ τῆς κατὰ ἄρθρ. 15 ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων προκύπτει ὅτι τὸ φύλλον ὁλόκληρον ἀπαρτίζεται οὐχὶ ἐκ δύο σελίδων (ὡς τὰ ἡμιφύλλα τῶν δεδεμένων βιβλίων), ἀλλ' ἐκ τεσσάρων. Ὅθεν ἡ κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον ἐννοία περὶ ἐκάστου φύλλου χαρτοσήμου πρέπει ν' ἀποδοθῇ πλέον καὶ εἰς τὸ φύλλον περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν ἄρθρ. 883 § 4 Ἰον. Κ. καὶ ἐπομένως εἰς ἕκαστον φύλλον χαρτοσήμου, καὶ οὐχὶ εἰς ἕκαστον ἡμιφύλλον, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογράφηται ἡ διαθήκη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἡ περὶ τῆς πρόκειται δημοσίας διαθήκης, συνταχθεῖσα τὴν 24 Μαρτίου 1868 ἐγγραφή εἰς ἐν

μόνον φύλλον χαρτοσήμου καὶ ὑπεγράφη παρὰ τοῦ συμβολογράφου, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων εἰς τὴν τρίτην σελίδα, ἐνθα τὸ τέλος τῆς πράξεως, ὅθεν δὲν εἶνε ἄκυρος, ἂν δὲν ὑπεγράφη παρ' αὐτῶν καὶ εἰς τὴν δευτέραν σελίδα, ἥτοι καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἡμίφυλλον, ὡς ἐσφαλμένως ἐδέχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΠ.144 (1873). Ἐπειδὴ ἐξ ἄρθρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ΡΝ' 20 Ἰαν.1866 νόμου περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυοῦσας νομοθεσίας προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ περὶ συμβολαιογράφων νόμος τῆς Ἑπτανήσου κατηργήθη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆχθησαν ἐν ἰσχύϊ καὶ αὐτόθι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου τοῦ Βασιλείου, καὶ ὅτι μόνον ἡ ἰσχύς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου περὶ διαθηκῶν δὲν ἐπεξετάθη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἐν αἷς διατηροῦσι προσωρινῶς τὸ κῆρος αἱ κείμεναι περὶ διαθηκῶν διατάξεις ἄρθρ. 882 Ἰον. Κ. Ὅθεν καὶ κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις σύνταξιν τῶν δημοσίων διαθηκῶν πρέπει νὰ διαφυλάττεται ἄρθρ. 181 Δικ. Ὁ.γ., καὶ ὁ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτεῖται πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον (ἐπομένως καὶ ἡ δημοσία διαθήκη, καθ' ὃ συντασσμένη ὑπὸ συμβολαιογράφου) νὰ ἀναφέρῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συμβολαιογράφου, δηλαδὴ τὸν τόπον ὅπου ἐδρεύει.

Ἐπειδὴ, ἐκτός τούτου, καὶ κατὰ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ. αἱ δημόσιαι διαθήκαι, πρὸς ταῖς αὐτόθι διαγραφομέναις διατυπώσεσι, πρέπει νὰ περιέχωσι καὶ ὅλας τὰς ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπισήμοις πράξεις κοινὰς διατυπώσεις, τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ συμβολαιογράφων ἀπαιτούμενας. Ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος τῶν συμβολαιογράφων κατηργήθη, καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆχθησαν καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ περὶ συμβολαιογράφων διατάξεις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Βασιλείου, ἐπεταὶ προδήλως ὅτι καὶ κατὰ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ. αἱ δημόσιαι διαθήκαι πρέπει νὰ περιέχωσι καὶ τὰς εἰς πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον ἀπαιτούμενας ὑπὸ τοῦ εἰρημένου 181 ἄρθρου τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ διατυπώσεις, καὶ ἐπομένως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ τὴν μνεῖαν τῆς κατοικίας, ἥτοι τῆς ἐδρας τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 914 § 2 Ἰον. Κ., ὅπερ ὁ ἀναιρεσιῶν ἐπικαλεῖται, προνοεῖ τὴν περίπτωσιν τῆς παραλείψεως διατυπώσεως ἀπαιτουμένης μὲν ὑπὸ τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας Ἰονίου νόμου, μὴ διαταγτομένης δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ἀφοῦ δὲ ὁ νόμος ἐκεῖνος περὶ συμβολαιογραφίας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ὑπὸ δίκην διαφορᾶς, προκειμένου περὶ διαθήκης συναχθείσης μετὰ τὸν ΡΝ' νόμον, ἐπεταὶ ὅτι καὶ τὸ ἄρθρ. 914 § 2 δὲν ἰσχύει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον τῆς προκειμένης δημοσίας διαθήκης (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικ.) καὶ παραδεχθὲν, ὅτι ἐν τῇ διαθήκῃ ταύτῃ ἐλλείπει ἡ μνεῖα τῆς κατοικίας, ἥτοι τῆς ἐδρας τοῦ συμβολαιογράφου καὶ διὰ τοῦτο κηρύξαν ἄκυρον τὴν διαθήκην, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα ἀπεφάτισεν.

Ἐπειδὴ μόνον ἡ ἐπὶ οὐσιώδους προτάσεως ἔλλειψις αἰτιολογίας ἐπάγεται ἀναιρέσιν· ἡ δὲ πρότασις ὅτι ἐν τῇ ἐπιτεθείσῃ ἐπὶ τῆς διαθήκης σφραγίδι τοῦ συμβολαιογράφου ἀναφέρεται ἡ ἔδρα αὐτοῦ, δὲν εἶναι οὐσιώδης, διότι πρόκειται περὶ διατυπώσεως, τὴν ὅποιαν ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου τῆς διαθήκης.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βάσις, καθ' ἣν ἡ προκειμένη διαθήκη εἶναι ἄκυρος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔλλειψιν τῆς μνείας περὶ τῆς κατοικίας, ἥτοι τῆς ἔδρας τοῦ συμβολαιογράφου, εἶναι ὀρθὴ καὶ οὐδεὶς τῶν τῆς ἀναιρέσεως σχετικῶν ὡς πρὸς τὴν βάσιν ταύτην λόγων ἐστὶ βάσιμος. Ἀφοῦ δὲ ἡ βάσις αὕτη τῆς ἀποφάσεως εἶναι ὀρθή, ματαίᾳ ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀναιρέσεως ὡς πρὸς τὴν ἐτέραν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως βάσιν περὶ τῆς μὴ κατὰ πᾶν φύλλον ὑπογραφῆς τῆς διαθήκης κατὰ τὸ ἄρθρον 883 § 4 ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, κἂν ἐσφαλμένοι ὦσιν αἱ σχετικαὶ αἰτιολογίαι τῆς ἀποφάσεως.

ΑΠ. 101 (1874). Τὸ ἄρθρ. 893 § 4 Ἰον. Κ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ὀργανισμοῦ ὥστε δὲν ἀπαιτεῖται ἡ εἰς ἕκαστον φύλλον ὑπογραφή.

ΑΠ. 133 (1874) Ἐπειδὴ ἂν καὶ οἱ νόμοι τοῦ Ἰονίου κράτους καὶ ἰδίως ὁ Ἰόν. Κ. καὶ αἱ τροπολογήσασαι διάφορα αὐτοῦ ἄρθρα πράξεις τοῦ κοινοβουλίου τῶν Ἰονίων νήσων αἱ ἐκδοθεῖσαι μέχρι τῆς μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως τούτων, χρονολογοῦνται συνάμα καὶ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν καὶ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν χρονολογικὸν σύστημα, ἂν καὶ κατὰ τὸν περὶ συμβολαιογραφίας νόμον τοῦ 1815 (ἄρθρ. 32) αἱ πράξεις τῶν συμβολαιογράφων ἐχρονολογοῦντο κατ' ἀμφοτέρα τὰ χρονολόγια συνάμα, καὶ τοῦτο ἴσχυε μέχρι τῆς ἐνώσεως, ὅμως αἱ δημοσιευμένοι πράξεις τῆς Ἰονίου κυβερνήσεως φαίνονται χρονολογημένοι κατὰ μόνον τὸ Γρηγοριανὸν σύστημα καὶ κατὰ τὴν Πολ. Δικ. 1844 (ἄρθρ. 47), μὲ τὸ σύστημα δὲ τοῦτο χρονολογοῦνται καὶ αἱ δικαστικαὶ πράξεις· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται ὅτι ὡς ἐπίσημον χρονολογικὸν σύστημα ἐπεκράτησε μὲν ἐπὶ τέλους ἐν ταῖς Ἰον. νήσοις τὸ Γρηγοριανόν, ἀλλ' ὑπῆρχε περὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ἀνωμαλία τις.

Ἐπειδὴ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ἰονίων βίῳ συνηθείας τοῦ νὰ χρονολογῶσιν οἱ πολῖται τὰ ἴδια αὐτῶν ἐγγραφα, ὅτε μὲν κατὰ τὸ Ἰουλιανόν, ἔτε δὲ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν σύστημα, ἔπεται ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 879 Ἰον. Κώδ. διάταξις περὶ τῆς ἐν ταῖς ἰδιογράφοις διαθηκαῖς μνείας καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἐπὶ ποιῶν ἀκυρότητος δὲν εἶναι νόμος ἐιδιχὸς ἀφορῶν μόνον τὰ τοιοῦτου εἶδους ἰδιωτικὰ ἐγγραφα, ἀλλ' ἐφαρμογὴ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κράτει ἐπικρατούσης κατὰ τὴν ἐκδοσὸν τοῦ Κώδικος τούτου συνηθείας, καθ' ἣν πρὸς ἀσφαλῆ βεβαίωσιν τῆς χρονολογίας ἐπὶ ἐπισήμων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀδιακρίτως ἐγένετο χρῆσις ἀμφοτέρων συνάμα τῶν χρονολογικῶν συστημάτων, ἡ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν, ρητῶς ὅμως μνημονευομένου· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄρθρ. 883 καὶ 887 Ἰον. Κώδ. περὶ δημοσίων καὶ μυστι-

κῶν διαθηκῶν ἀπαντᾶται κατὰ γράμμα ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 879 ὡς πρὸς τὸ χρονολογικὸν σύστημα διάταξις, καὶ ἐν τῷ ἄρθρ. 48 Πολ. Δικ. 1844 ὠρίσθη (κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρ. 42 ὀρισθέντων περὶ τῆς χρονολογίας τῶν ἐπίσημων δικαστικῶν πράξεων κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν σύστημα) νὰ χρονολογῶνται αἱ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσεις καὶ αἱ κοινοποιήσεως τῶν διαδίκων (ὡς ἐγγραφα καθαρῶς ἰδιωτικὰ, καθὼ μὴ ἐκδιδόμενα τῇ συμπράξει ἀρχῆς τινος ἢ δημοσίου λειτουργοῦ) κατ' ἀμφοτέρω συνάμα τὰ χρονολογικὰ συστήματα.

Ἐπειδὴ ὁ ΟΔ' νόμος τῆς 16 Σεπτεμβρ. 1864, καθ' ὃν ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀκτωβρ. τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Ἑπτανήσῳ ἀρχαὶ θέλουσι χρονολογεῖ τὰς πράξεις των κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον χρονολογικὸν ἔτος, δὲν εἶναι μόνον διοικητικὸς, ἀναγόμενος ἀπλῶς εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀρχῶν, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσέων, ἀλλὰ σκοπεῖ, χάριν τῆς ἀφομοιώσεως, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς περὶ τὴν ἐν Ἑπτανήσῳ χρῆσιν ἐπίσημου χρονολογικοῦ συστήματος ἀνωμαλίαν, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης, καὶ συνάμα νὰ καθιερώσῃ ὡς μόνον ἐπίσημον ἐν τῷ πρώτῃ Ἰονίῳ κράτει τὸ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις τοῦ βασιλείου ἰσχύον χρονολογικὸν σύστημα, δηλαδὴ τὸ Ἰουλιανόν.

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 12 Ἰον. Κ. τροποποιηθὲν διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Β' Κοινοβουλίου, οἱ νόμοι ἰσχύουσι μέχρις οὗ δὲν τροπολογηθῶσιν ἢ καταργηθῶσι παρὰ τοῦ νομοθέτου. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ πράξει ταύτῃ παρελείφθη ρητῶς, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἀρχικῷ 12 ἄρθρῳ, ἔπεται προδήλως ὅτι ἡ τροπολογία, ὡς καὶ ἡ κατάργησις νόμου τινος, δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ σιωπηρῶς ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ μεταγενεστέρου νόμου.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ΟΔ' νόμου τὸ Ἰουλιανὸν χρονολόγιον κηρυχθὲν τὸ μόνον ἐπίσημον χρονολόγιον, κατέστη διὰ τοῦτο ἔκτοτε (ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρ. 1864) τὸ ἐπικρατέστερον καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ τῶν Ἰονίων τούτου δ' ἔνεκα καὶ πᾶν ἰδιωτικὸν αὐτῶν ἐγγραφὸν φέρον χρονολογίαν ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ἀνεῖ τῆς μνείας χρονολογικοῦ συστήματος, θεωρεῖται ὡς ἐκ τοῦ νόμου τούτου χρονολογημένον κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν χρονολογικὸν σύστημα, καὶ ἐπομένως ἐκεῖνος, ὅστις θέλει χρονολογήσῃ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν τὸ παρ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν ἰδιωτικὸν ἐγγραφὸν, ὀφείλει νὰ κάμνῃ ρητὴν μνείαν τοῦ συστήματος τούτου.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 879 (περὶ ἰδιογράφου διαθήκης), 883 (περὶ δημοσίου διαθήκης) καὶ 887 (περὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης) διατάξεις Ἰον. Κ., καθ' ἃς καὶ ἐν ταῖς τρισὶ ταύταις διαθήκαις πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ σημειῶνται (ἐκτὸς τῆς ἡμέρας, τοῦ μηνός, καὶ τοῦ ἔτους τῆς συντάξεως) καὶ τὸ χρονολογικὸν σύστημα, ἐτροπολογήθησαν σιωπηρῶς καταργηθῆσαι ὡς πρὸς τὴν μνείαν τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διὰ τοῦ εἰρημένου ΟΔ' νόμου ὅπως καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ τῶν διαφορῶν ἄλλων νόμων, καθ' οὓς ἐπὶ χρονολογίας τὸς δημοσίων καθὼς

καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀπαιτεῖται καὶ ἡ μνεία τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Καὶ ὅτι μὲν ἡ ἄρθρ. 887 διάταξις περὶ τῆς ἐν τῇ δημοσίᾳ διαθήκῃ μνείας καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος κατηργήθη εἶναι ἀναμφίβολον, διότι αἱ τοιαῦται διαθῆκαι καὶ πρὸ τοῦ περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείᾳ ἰσχυοῦσης νομοθεσίας PN' νόμου 20 Ἰαν. 1866 συνετάσσοντο παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου κατὰ τὸ ἄρθρον 882 Ἰον. Κ., αὐτὸς δὲ ἦν καὶ κατὰ τὸν ἐν ἔτει 1864 ἰσχύοντα περὶ συμβολαιογραφίας νόμον τῶν Ἰονίων δημοσία ἀρχή, καὶ ἐπομένως τὰς πράξεις του δυνάμει τοῦ ρηθέντος ΟΔ' νόμου ὤφειλεν ἔκτοτε νὰ χρονολογῇ κατὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον χρονικὸν ἔτος δηλ. τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ συστήματος. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ δημοσίων διαθηκῶν δὲν ἀπαιτεῖται πλέον νὰ σημειοῦται πρὸς ἀσφαλῆ βεβαίωσιν τῆς χρονολογίας (ὅστις εἶναι ὁ μόνος σκοπός, δι' ὃν ὠρίσθη ἡ ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῶν Ἰονίων μνεία τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν ἔκδοσιν Ἰον. Κ. ἀνωμαλίας πρὸς τὴν χρῆσιν χρονολογ. συστήματος ἐν τε ταῖς δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς πράξεσιν), οὐδεὶς πλέον ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς σιωπηρῶς κατηργημένη ἔκτοτε καὶ ἡ περὶ τῆς ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ μνείας τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διάταξις, νομοθετηθεῖσα ὡσαύτως πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς ἀσφαλοῦς βεβαίωσεως τῆς χρονολογίας ἕνεκα τῆς αὐτῆς ἀνωμαλίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 3 PN' νόμου φέρον πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρ. 1830 ψήφισματος περὶ διαθηκῶν δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, διατηροῦσι δὲ προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ κείμεναι περὶ διαθηκῶν διατάξεις, ἀφορᾷ τὰς διατάξεις Ἰον. Κ. περὶ διαθηκῶν τὰς ἀντικειμέναις εἰς τὸ εἰρημένον ψήφισμα καὶ ἰσχυούσας κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νόμου τούτου· ἀλλ' αἱ περὶ τῆς ἐν ταῖς διαθήκαις μνείας τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος διατάξεις Ἰον. Κ. κατὰ τὰ προσκετεθέντα εἰχον ἤδη καταργηθῇ σιωπηρῶς διὰ τοῦ ΟΔ' νόμου περὶ χρονολογικοῦ συστήματος ἐν Ἑπτανήσῳ ὅθεν προδήλως δὲν εἶχεν αὐτάς ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ PN' νόμου καὶ ἐπομένως δὲν διετήρησε ταύτας ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρ. 3.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν βάσιν ἔχει καὶ ὅτι τὸ ἄρθρ. 879 Ἰον. Κ. περὶ τῆς ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ μνείας καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος κατηργήθη σιωπηρῶς διὰ τοῦ εἰρημένου ΟΔ' νόμου περὶ χρονολογ. συστήματος καὶ ἐπομένως ἕνεκα τούτου ἡ ἐν τῇ χρονολογία τῆς προσβαλλομένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἰδιογράφου δικτήκης (συνταχθείσης μετὰ τὸν ΟΔ' νόμον) παράλειψις τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα ταύτης· ἡ βᾶσις δὲ αὕτη εἶναι ὀρθή.

ΑΠΙ. 37 (1895). Κατὰ ἄρθρ. 883 Ἰον. Κ., δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται μνεία ἐν τῇ διαθήκῃ περὶ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διαγραφομένων διατυπώσεων.

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ δημοσία διαθήκη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ διαθέτης δηλώσας ἄγνοιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπέγραψεν Ἰταλιστί, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 883 § 4 Ἰον. Κ., ἐστὶν ὁλως ἄχρητον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον

κατ' αὐτὴν ἐὰν ἀνυπογράφου διαθήκης πρέπει νὰ γίνηται ἐν αὐτῇ μνεῖα περὶ τῆς ἀγνοίας ἢ ἀδυναμίας τοῦ γράφειν, ἐνῷ ἤδη πρόκειται περὶ διαθήκης ἐνυπογράφου, οὐδὲν δὲ τὸ κωλύον νὰ τεθῇ ἡ ὑπογραφή καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ γραφῇ, τοῦ Νόμου μὴ ὀρίζοντος τὸν τύπον τῆς ὑπογραφῆς· ἅψ' ἐτέρου δὲ οὐδεμία διάταξις Ἰον. Κ. ἐπιβάλλει ἐν περιπτώσει ὑπογραφῆς τῆς δημοσίας διαθήκης ἐν ἀλλοδαπῇ γλώσσῃ, νὰ γίνηται ἐν αὐτῇ μνεῖα περὶ τῆς δηλώσεως τοῦ διαθέτου, ὅτι ἀγνοεῖ τὴν Ἑλληνικὴν γραφὴν.

Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν Ἰον. Κ. ἐπὶ ὑπογραφῆς τῆς δημοσίας διαθήκης ἐν ἀλλοδαπῇ γλώσσῃ ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐν αὐτῇ μνεῖα περὶ τῆς δηλώσεως τοῦ διαθέτου, ὅτι ἀγνοεῖ νὰ ὑπογραφῇται Ἑλληνιστί, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ περιπτώσει ἀκόμη τῆς ἀνυπογράφου διαθήκης, ἀπαιτεῖται δήλωσις περὶ ἀγνοίας τοῦ ὑπογράφεσθαι, ἀρκουμένου τοῦ Νόμου κατὰ τὸ σαφὲς ἄρθρ. 883 § 4 εἰς τὴν δηλωσιν περὶ ἀγνοίας τοῦ γράφειν, ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἀφῆκεν ἀναιτιολόγητον τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης πρότασιν, ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν γίνεται μνεῖα ρητῇ περὶ τῆς δηλώσεως τοῦ διαθέτου, ὅτι ἡγνόει νὰ ὑπογράψῃ Ἑλληνιστί ἐστὶν ἀπορριπτέα, καθ' ὅσον ἡ πρότασις αὕτη ἐστὶν ἄνευ σημειώσεως, καὶ ἅψ' ἐτέρου τὸ ἀναιτιολόγητον ἐπὶ οὐσιωδῶν προτάσεων δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Βεβαιῶντος τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι τὴν πεποιθήσιν του περὶ τοῦ ὅτι ἐν τῇ διαθήκῃ ρητῶς μνημονεύεται ὅτι ὁ διαθέτης, ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες ὑπέγραψαν τὴν διεθῆκην, ἤντησεν ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς καὶ οὕτω ἐπίσθη περὶ τούτου, δὲν παρεβίασεν ἄρθρ. 883 § 5 Ἰον. Κ. διότι κατ' ἀληθῆ ἔννοιαν αὐτῆς ἐκ στοιχείων ἐκτός τῆς διαθήκης ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ πεισθῇ περὶ τῆς τηρήσεως τῆς ὡς ἄνω διατυπώσεως.

Καθ' ἃ δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, αἱ προτάσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ τοῦ ὅτι ὁ διαθέτης δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, οὔτε νὰ ἐννόησῃ αὐτὴν, οὔτε ὠμίλει οὔτε ἡννόει καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν, εἰσὶν ἀπορριπτέαι, διότι αἱ ἄνω προτάσεις ἀντίκεινται εἰς τὴν ἐν τῇ διαθήκῃ βεβαίωσιν τοῦ συμβολαιογράφου, περὶ τοῦ ὅτι ὁ διαθέτης ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὴν διαθήκην του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς ἣν καὶ αὐτολεξεῖ ὡς ὑπαγορεύθῃ ἐγγραφῇ, μὴ διατάξαν δὲ ἀποδείξιν περὶ τῶν προτάσεων τούτων καὶ ἀπαιτῆσαν κατὰ τοῦτο τὴν προσβολὴν τῆς διαθήκης ὡς πλαστῆς συνεμορφώθη πρὸς τὸν Νόμον, διότι κατὰ ἄρθρ. 400 καὶ 403 Πολ. Δικ., ἀπόδειξις περὶ τοῦ ἀντιθέτου τῶν ὅσων ὁ συμβολαιογράφος ἐν τῷ ἐγγράφῳ ὡς ἐνώπιόν του γενομένων καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων του βεβαιοῖ, δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ πρέπει τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστὸν.

884. Ὁ συμβολαιογράφος, ἅψῃ ἡ δημοσία διεθῆκη ὑπογραφῇ, ὀφείλει ἀμέσως νὰ κάμῃ ἀντίγραφον αὐτῆς ἰδιοχείρως,

κατὰ συνέχειαν, καὶ ὑπὸ τοὺς εἰς τὸ θον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 883 διαλαμβανομένους ὅρους.

Τὸ εἰρημένον ἀντίγραφον παρὰβάλλεται μὲ τὸ πρωτότυπον, ὑπογράφεται παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου, ἂν οὗτος ὑπέγραψε τὸ πρωτότυπον, καὶ ἔπειτα σφραγίζεται.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο πρέπει νὰ παρακκατατεθῇ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχείου ἐντὸς τῶν ἐπομένων τριῶν ἡμερῶν, ἂν ἡ διαθήκη ἔγινεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐντὸς τῶν ἐπομένων ὀκτῶ ἡμερῶν, ἂν ἔγινεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

ΑΠ. 387 (1874). Τὸ ἄρθρ. 884 Ἰον. Κ. περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἐπαρχείου παρακαταθέσεως ἐντὸς τῆς αὐτόθι ὠρισμένης προθεσμίας ἀντιγράφου ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ διαθέτου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ἐσφραγισμένου δὲν ἦσαν ἐν ἰσχύϊ ὅτε συνετάχθη ἡ προκειμένη διαθήκη. "Ὅθεν ὁρθῶς ἀπερίφθη ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης λόγῳ τοιαύτης ἐλλείψεως ἀγωγῆς.

ΑΠ. 252 (1875). Ἐπειδὴ ὁ λόγος δι' ὃν ἡχυρώθη ἡ διαθήκη, ὅτι δηλ. δὲν γίνεται μνεῖα ἐν τῇ διαθήκῃ ὅτι αὕτη ὑπεγράφη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀβάσιμος ἐστὶ ἐφ' ὅσον, ὅπως ὁ λόγος τῆς ἀκυρώσεως διατυπῶνται ἐν τῇ ἀποφάσει, δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἰδιαιτέρας διατυπώσεως κατὰ τὴν διαθήκην ὅτι ἀνάγκη νὰ ὑπογραφῇται αὕτη καθ' ἕκαστον φύλλον παρὰ τῶν μαρτύρων, τῆς διαθέτιδος καὶ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ νὰ γίνηται τούτου μνεῖα, ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ τὴν κατάρτισιν παντὸς συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ὁποῖον καὶ ἡ δημοσία διαθήκη, τηρητέας διατυπώσεως ἀναγομένης ἰδίως εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συνόλου, ὅτι δηλ. μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συνόλου παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου πρέπει νὰ γείνηται μνεῖα ὅτι ἡ διαθήκη ὑπογράφεται καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου· ὅπερ ὅλως διάφορον τῆς ἀνωτέρω διατυπώσεως τῆς εἰς ἕκαστον φύλλον ὑπογραφῆς, περὶ ἧς μὴ τηρηθείσης δὲν γίνεται λόγος εἰς τὴν ἀποφασιν· ὡς πρὸς τοιαύτας δὲ διατυπώσεις τηρητέαι αἱ μεταγενεστέρως τῆς περὶ ἧς πρόκειται διαθήκης ἐν Ἐπτανήσῳ εἰσαχθεῖσαι διατάξεις τοῦ Ὁργ. Δικ. (ἄρθρ. 185 αἱ συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα ὑπογράφονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως παρὰ πάντων τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου) δὲν λέγεται δ' ἐν αὐτῷ ὅτι πρέπει νὰ γίνηται μνεῖα ὅτι ὑπεγράφη τὸ ἐγγράφον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου· ἐπομένως ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπέφασις ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἡχυρώθη ἡ διαθήκη, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν γίνεται μνεῖα ἐν τῇ διαθήκῃ ὅτι ὑπεγράφη ἐν τέλει καὶ οὐχὶ καθ' ἕκαστον φύλλον ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, κατὰ παραβίαν ἄρθρ. 185 Ὁργ. Δικ.

Τὸ ἄρθρ. 884 Ἰον. Κ., καθ' ὃ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῇ δημοσίᾳ διαθήκης ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ κάμῃ ἀντίγραφον αὐτῆς καὶ νὰ τὸ στείλῃ ἐσφραγισμένον εἰς τὸ ἐπαρχεῖον, δὲν εἶναι οὐσιῶδες.

ΑΠ. 3 (1898). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ Ἰον. Κ. ἰσχύοντα Ἑνετικὸν νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1613, ἡ ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου παράλειψις τῆς εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα βιβλία μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης τῆς περιεχοῦσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπήγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ νόμου τούτου, διατάσσονται αἱ τοιαῦται μεταγραφαὶ «χωρὶς νὰ παραβλάπτωσιν ὑπὸ οὐδεμίαν ἐποψιν οὐδὲν πρόσωπον εἴτε γενόμεναι εἴτε μὴ» («Non pregiudicanto pero in conto alcuno tali note, o fatte o non fatte, ad alcuna persona»). Ἡ δὲ τοιαύτη ἐρμηνεία τοῦ νόμου τούτου συνάδει καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων νόμων τῆς 29 Δεκεμ. 1413 καὶ 29 Μαρτ. 1491 ἢ 1492, δι' ὧν ἐλαμβάνετο πρόνοια ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑπὸ καταπιπτευματικὸν ὅρον καταλειπομένων ἀκινήτων πρὸς ὃν κατελείποντο σκοπὸν δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἀπεξενώσεως αὐτῶν, ὅπως ἐν καιρῷ περιέρχονται εἰς οὓς κατελείφθησαν ὥστε, μὴ διατασσομένης ρητῆς ἀκυρότητος τοῦ καταπιστεύματος διὰ τὴν τοιαύτην παράλειψιν, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ τοιαύτη ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ἀπέναντι τῆς ἄνω εἰρημένης ρητῆς διατάξεως, ὅτι οὐδὲν πρόσωπον δύναται νὰ βλάψῃ ἢ ἀρᾷ τὴν παράλειψιν τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης.

885. Ἄν ὁ διαθέτης ἀποθάνῃ πρὶν ὑπογραφῇ ἡ δημοσία διαθήκη, ὅλαι αἱ παρ' αὐτοῦ ὑπαγορευθεῖσαι διατάξεις εἶναι ἄκυροι.

Ἄν ὁμοῦς ἀποθάνῃ ἀφοῦ ὑπεγράψῃ ἡ δικθήκη, ἀλλὰ πρὶν γένῃ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀντίγραφον, ἡ διαθήκη εἶναι ἐγκυρος, καὶ ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὴν περιστάσιν ταύτην κάμνει μνηεῖαν εἰς τὸ εἰρημένον ἀντίγραφον τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου.

886. Ἀποθνήσκοντος διαθέτου τινός, ὁ συντάξας τὴν δημοσίαν διαθήκην αὐτοῦ συμβολαιογράφος, ὀφείλει νὰ τὴν δημοσιεύσῃ ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρῶν, κατ' αἵτησιν τοῦ προσάγοντος τὸ ἀποθιωτῆριον πιστοποιητικόν.

Αὐτὸς ἀμέσως γράφει εἰς τὸ βιβλίον τοῦ γένῃ πρᾶξιν τῆς δημοσιεύσεως, τὴν ὁποίαν ἐπιμελεῖται νὰ ὑπογράψῃσι δύο ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν παρευρεθέντων, καὶ σημειώνει τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸ περιθώριον τῆς διαθήκης, τὰ πάντα ἐπὶ ποινῇ ζημιῶν διχοφύρων, καὶ καθαιρέσεως.

Ἄν δὲ ἡ διχθήκη ὑπάρχῃ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον, δημοσιεύεται κατὰ δικταγὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ τῆς νήσου, ἐπὶ αἰτήσει τοῦ προσάγοντος τὸ ἀποβιωτῆριον πιστοποιητικὸν τοῦ διαθέτου.

§ γ'.

Περὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης.

887. Ὅταν τις θέλῃ νὰ κάμῃ μυστικὴν διχθήκην, δύνεται νὰ γράψῃ ἰδιοχείρως ὅλας τὰς διατάξεις του. ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ ἄλλον νὰ τὰς γράψῃ· αὐτὸς θέτει κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν τὴν ὑπογραφὴν του εἰς τὸ τέλος τῆς διαθήκης, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὸ τέλος, καὶ εἰς ἐκάστην σελίδα αὐτῆς.

Πρέπει προσέτι νὰ δηλωθῇ ἡ ἡμέρα, ὁ μὴν, τὸ ἔτος, τὸ χρονολογικὸν σύστημα, καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἡ διαθήκη ἐγένεν.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 683 (1890). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 887 § 2 Ἰον. Κ. ὁ θέλων νὰ γράψῃ μυστικὴν διαθήκην ὀφείλει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ δηλώσῃ καὶ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸ χρονολογικὸν σύστημα, ὅπῃ ἔχει ὑπ' ὄψει, καὶ τὸν τόπον ἔνθα γράφει. Ἐκ τῆς γενικῆς δὲ καὶ ἀπολύτου ταύτης διατάξεως, ὁρθῶς ἐρμηνευομένης καὶ συνδυαζομένης καὶ πρὸς ἄρθρ. 914, ὅπερ πραγματεύεται εἰδικῶς περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ππραγομένων ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν διὰ τὰς διαφορὰς διχθήκας ὠρισμένων διατυπώσεων καὶ καθ' ὃ ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένων ἐξαιρέσεων, αἱ διατυπώσεις αἱ διαλαμβανόμεναι ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ τμήματι δεόν νὰ τηρῶνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, προκύπτει ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, ἅψ' ἐνὸς μὲν, ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη δεόν ἐπὶ τῇ ἀπειλουμένῃ ποινῇ νὰ χρονολογῇται, καὶ ἅψ' ἐτέρου ὅτι τὴν τοιαύτην χρονολογίαν ἀποτελεῖ ἡ ἡμέρα, ὁ μὴν, τὸ ἔτος καὶ τὸ χρονολογικὸν σύστημα.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν 914 ἄρθρ. ἀπαντῶνται ἐξαιρέσεις δὲν ἐκτείνονται καὶ ἐπὶ μυστικῶν διαθηκῶν. Τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον α) οὐ μόνον ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 914 § 1 ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πολλῆς σημασίας ρήτρας τοῦ 2 ἐδαφ. «ἵπαιτυμένου παρὰ τοῦ περὶ τῆς συμβολαιογραφίας νόμου», ὅστις λόγον ποιεῖται μόνον περὶ τῶν δημοσίων διαθηκῶν ὡς ἐργου τῶν νοταρίων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν μυστικῶν, αἵτινες παραλαμβάνονται μὲν ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ γράφονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ διαθέτου, καὶ β') ἐξ ἄρθρ. 96, ὅπερ ἐπεται καὶ 914 καὶ ὁ πραγματεύεται περὶ τῆς εὐθύνης, ἣν φέρουσιν οἱ συμβολαιογράφοι διὰ τὴν παράλειψιν τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυ-

ρότητας απαιτουμένων διατυπώσεων, καὶ ἡ ὁποία ἐννοεῖται οἰκοθεν δε-
χωρεῖ κυρίως μόνον ὅταν πρόκηται περὶ καθαρᾶς τῶν συμβολαιογράφων
ἐνεργείας· ἐξ ὧν ἔπεται προδήλως, ὅτι ἡ δευτέρα τοῦ ἄρθρ. 114 § ἐξαί-
ρεσις περιλαμβάνει οὐχὶ ἀδιακρίτως πάσας τὰς ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευ-
τέρῳ τμήματι ἀναγραφόμενας διατυπώσεις, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνας ὧν ἡ
τῆρησις ἀνατίθεται εἰδικῶς εἰς τοὺς συμβολαιογράφους, καὶ διὰ τὴν
παράλειψιν τῶν ὁποίων ὁ ἐπικαλούμενος νόμος δὲν καταγγέλλει ἀκυρό-
τητος ποινὴν, καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ ἄρθρ. 914 ρήτρα «εἰὰν παρελείφθῃ»
ἀναφέρεται εἰς τὰς δημοσίας διαθήκας καὶ τὰς κατὰ τὴν ἐκ μέρους συμ-
βολαιογράφων, παραλαβὴν τῶν λοιπῶν τοιούτων ὠρισμένας διατυπώσεις
οὐχὶ δὲ καὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἰδιοχειροῦ μυστικῆς, ἥτις εἶναι ἀποκλει-
στικῶς ἔργον τοῦ διαθέτου, καὶ ἥς ἡ χρονολόγησις ἀπαιτεῖται γενικῶς
καὶ ἄνευ ἐξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἐκτός τούτων, κατὰ ἄρθρ. PN' 20 Ἰαν. 1866 νόμου, περὶ
τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ εἰσαγωγῆς τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ ἰσχυροῦσης νομο-
θεσίας ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1866, ὡς καὶ πρότερον, ἂν ἤθελε κριθῇ ἀναγκαῖον
λαμβάνει καὶ ἐκεῖ ἰσχὺν ὑποχρεωτικὴν ἡ ἐν Ἑλλάδι κειμένη νομοθεσία
καὶ παύει ἰσχύουσα ἡ τοῦ πρώην ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων νήσων
τοιαύτη, ἐκτός τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ἀναγραφόμενων ἐξαίρεσεων,
μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνεται καὶ ὁ περὶ συμβολαιογραφίας
νόμος. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι ἀπὸ 24 Μαρτ. 1866, ὁπότε διὰ τοῦ
ἀπὸ 11 Φεβρ. 1866 Β. Διατ. διατάχθη καὶ ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ εἰσαγωγὴ
καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων,
ἂφ' ἐνός μὲν ἔπαυσεν ἰσχύων ὁ περὶ συμβολαιογραφίας νόμος, καταργη-
θεὶς καὶ ἀντικατασταθεὶς διὰ τοῦ ἀνωτέρω μνημνευομένου ὀργανισμοῦ,
καὶ ἂφ' ἐτέρου ὅτι ἡ δευτέρα ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρ. 914 ἀπομένει πλέον
κενὴ οὐσίας, καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει ἀληθῶς τὴν ἐννοίαν
ἣν δίδωσιν αὐτῷ ὁ ἐναγόμενος.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 787 Ἰον. Κ. ἐν τῇ μυστικῇ διαθήκῃ, ἐκτός τῶν
ἄλλων, πρέπει νὰ δηλωθῇ καὶ ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν, τὸ ἔτος καὶ τὸ χρονολο-
γικὸν σύστημα, ὅπερ εἶχεν ὑπ' ὄψει ὁ γράψας. Ἐκ τῆς γενικῆς δὲ καὶ
απολύτου ταύτης διατάξεως, συνδυαζομένης καὶ α) πρὸς ἄρθρ. 914,
ὅπερ διὰ πᾶσαν τῶν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ τμήματι τοῦ αὐτοῦ κώ-
δικος διαλαμβανόμενων διατυπώσεων ἔλλειψιν ἀπειλεῖ ποινὴν ἀκυρότητος
καὶ β') πρὸς τὸ ἐν γένει αὐστηρὸν σύστημα, ὃ ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Ἰόνιος
νομοθέτης, ὅσον ἀφορᾷ τῶν διὰ τὰς διαφόρους διαθήκας ὠρισμένων δια-
τυπώσεων τὴν τῆρησιν, συνάγεται κατὰ τοῦ Δικαστηρίου τὴν κρίσιν σα-
φῶς καὶ ἀνεκδοιάστως, ἂφ' ἐνός μὲν ὅτι ἡ χρονολογία τῆς ἰδιογράφου
μυστικῆς διαθήκης δεόν νὰ προκύπτῃ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ
κειμένου αὐτῆς καὶ νὰ περιέχῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, καὶ
ἂφ' ἐτέρου ὅτι πᾶσα πρὸς αὐτὴν σχετιζομένη παράλειψις ἐπάγεται γενικῶς
καὶ ἄνευ ἐξαίρεσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐγγράφου τὴν ἀκυρότητα, μὴ δυνα-
μένη ν' ἀναπληρωθῇ ἄλλως. Καθόσον, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ σκοποῦ
ὃν προέθετο ὁ νομοθέτης διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐρμηνευομένης διατάξεως.

καὶ ὁ ὁποῖος ἦν οὐχὶ ἡ ἀπλὴ ἐν τῇ διαθήκῃ οἰασδήποτε χρονολογίας μείνα, ἀλλ' ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐγράφη, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυναμένων νὰ προέλθωσιν ἐντεῦθεν ἀτοπημάτων, ἡ ἡμέρα, ὁ μὴν καὶ τὸ ἔτος ἐτέθησαν, οὐχὶ ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς μείζονα τοῦ χρόνου προσδιορισμόν, ἀλλ' ὡς συστατικὰ τῆς υπάρξεως καὶ τοῦ κύρους τῆς χρονολογίας στοιχεῖα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη σαφὴς καὶ ὠρισμένη.

Ἐπειδὴ οἱ συγγραφεῖς, οὓς ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος, δὲν ὑποστηρίζουσι τὴν ὀρθότητα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένου συστήματος περὶ τοῦ ἐφικτοῦ τῆς ἀναπληρώσεως, τῶν ἐν μυστικῇ διαθήκῃ ὑπαρχουσῶν τυχόν ἐλλείψεων. Καθόσον οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἀποκλίνουν μὲν ὑπὲρ τῆς ἐπιεικοῦς ταύτης γνώμης, ἀλλὰ στηριζόμενοι ἐπὶ ἄρθρ. 970 Γαλ. Κώδ., ὅπερ ὀρίζει ἀπλῶς ὅτι πρέπει νὰ χρονολογῇται ἡ ὁλόγραφος διαθήκη, (οὐχὶ δὲ καὶ νὰ περιέχῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ Ἰόν. Κ.), καὶ ὅπερ, ὡς ἐκφράζεται, δικαιολογεῖ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐρμηνευτῶν ὑποστηριζομένην ἀναπληρώσιν, ἥτις παρ' ἡμῖν ἀποκρούεται· ρητῶς καὶ ὑπὸ τῆς ἐννοίας καὶ ὑπὸ γράμματος ἄρθρ. 887. Βί καὶ ἡ δύνατό τις ἀμφιβάλλων, εἰπεῖν, ὅτι ἡ παράλειψις ἡ ἡ μερικὴ τῶν περὶ χρονολογίας τῶν μυστικῶν διαθηκῶν διατυπώσεων τήρησις, ἥτις ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτεῖται ἐν γένει ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος, δὲν δύναται καὶ ἐν τῇ ἐξεταζομένῃ περιπτώσει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα τὰ ἐπιβλαβῆ ταῦτα ἀποτελέσματα, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ περὶ τῆς πρόκειται διαθήκη, καὶ ἂν ἐξ αὐτῆς ἐλλείπῃ ὁ μὴν, καθ' ὃν ἐγράφη δὲν δύναται, οὐδὲν ἦττον, ν' ἀνατραπῇ κηρυττομένη, ὡς δέχεται ἡ πλειοψηφία παράτυπος. Τὸ μὲν, διότι διὰ ἄρθρ. 887 § 2 (ὅπερ εἶναι ἀπλὴ ἀντιγραφή ἄρθρ. 970 Γαλ. Κώδ. καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ χρονικὸν προσδιορισμόν, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ συνάμχ καὶ πανηγυρικοὺς πρὸς τοῦτο τύπους), ὁ Ἰόνιος νομοθέτης δὲν ἐσκόπει νὰ καθιερώσῃ τὰ συστατικὰ τοῦ κύρους τῆς ἀναγκαίας χρονολογίας στοιχεῖα, δεικνύμενος οὕτως ἄνευ λόγου αὐστηρότερος τοῦ ὑποδείγματος ὅπερ εἶχεν ὑπ' ὄψει, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ καταστήσῃ αὐτήν, διὰ τοῦ προσθέτου τούτου προσδιορισμοῦ, μᾶλλον ὠρισμένην, ἀποφεύγων τὴν σχετικὴν τοῦ Γάλλου νομοθέτου ἐλλειψιν, ἣν ἀναπληροῦντες οἱ συγγραφεῖς διὰ τῆς ἐρμηνείας, ἐδέχθησαν ὅτι τὴν χρονολογίαν, ἣν ἀπαιτεῖ ἄρθρ. 970, ἀποτελεῖ ἡ ἡμέρα, ὁ μὴν καὶ τὸ ἔτος. Ἐξ ὧν ἐπεταί, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, ἔστω καὶ ἐλαχίστου, ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἄρθρ. 887 ἐννοίαν, ὅταν ὑπάρχωσιν ἐλλείψεις δυνάμεναι νὰ νὰ ἀναπληρωθῶσιν ὅπωςδήποτε διὰ τῶν γραμμάτων αὐτῆς τῆς διαθήκης, καὶ κατὰ τρόπον καθιστῶντα ἀναμφίβολον τὸν προσδιορισμόν τῆς ἡμέρας, τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους, οὐδεὶς ἀπολύτως συντρέχει πρὸς ἀκύρωσιν λόγος, ἀφοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελεν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι τυχόν ἐλλείψεις ὑφίστανται κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καὶ, κατὰ συνέπειαν, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ μηνός, ὅστις δύναται νὰ ἐξευρεθῇ δι' ἀναπληρώσεως, κατωρθοῦται ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τῶν γραμμάτων αὐτῆς τῆς διαθήκης, 1) διότι ἡ τριακοσ-ῇ ἔτους τινός, εἰ-

ναί ἀναμφισβητήτως ἡ 30 ἡμέρα τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἔτους τούτου καὶ 2) διότι ἐκ τῆς ρήτρας «ἡμέραν Παρασκευὴν» συνδυαζομένης πρὸς τὴν προσβαλλομένην χρονολογίαν (30 τοῦ 1887) προκύπτει ἐπίσης σαφῶς, ὅτι ὁ παραλειφθεὶς μὴν εἶναι ὁ Ἰανουάριος. Καθόσον ἀπὸ τῆς 14 Ἰουν. (ὁπότε κατετέθη παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ ἡ περὶ ἧς πρόκειται διαθήκη), μέχρι τῆς 1 Ἰαν. 1887 ὁ πρῶτος μὴν, οὗτινος ἡ 30 συνέπιπτεν ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, εἶναι ὁ Ἰανουάριος. Ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη τοῦ ἐξεταζομένου ζητήματος λύσις τυγχάνει ὀρθή, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ σπουδαίου γεγονότος ὅτι ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τῆς Ἑνώσεως τὸ Ἀνωτάτον Συμβούλιον, οὗτινος ἡ γνώμη καὶ νομοθετικῶς ἀνεγνωρίζετο ὡς ἔχουσα κῦρος, πολλάκις ἀπεφάνετο ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθὴ ἐννοίαν ἄρθρ. 887, συνεχωρεῖτο ἀναπλήρωσις τῶν ἐλλείψεων τῶν μυστικῶν διαθηκῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἧς ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία παρέχει πολλῆς ἀξίας συμβολὴν εἰς τοιαύτην ἔρευναν, ὑπὸ τὸ κράτος ἄρθρ. 970, συμπληρουμένου ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη καὶ ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων καὶ οἱ συγγραφεῖς ὁμοίας τιθέασιν ἀρχάς, ἀποκρούοντες ὡς ἀδικοτολογήτως αὐστηρὰν πᾶσαν ἐναντίαν ἐκδοχὴν (Démolombe Tom 4 σελ. 77 § 84 σελ. 84 § 92 καὶ 93 καὶ σελ. 90, § 98. Aubry et Rau τόμ. 7, σελ. 103 καὶ ἐπὶ. Marcadé, τόμ. 4, σελ. 10, § 14. Dalloz disp. entre vifs. t. c. ζήτημα 2654 καὶ 2665) τὸ δέ, διότι ἡ φαινόμενη τοῦ μηνὸς ἑλλείψις δύναται ν' ἀναπληρωθῇ νομίμως καὶ διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται διαθήκης συνταχθεῖσων πράξεων. Καθόσον οἱ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ φακέλλου τοῦ περιέχοντος τὴν διαθήκην, σημείωσις τοῦ συμβολαιογράφου, αποτελοῦσα κατὰ τὸ σαφές καὶ ἀνεπίδεκτον διττῆς ἐρμηνείας γράμμα ἄρθρ. 889 Ἰον. Κ., συστατικὸν τῆς νομικῆς τῶν ἰδιογράφων διαθηκῶν ὑπάρξεως στοιχείον, (ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀποβαίνει πάντῃ ἄκυρος ἡ πρᾶξις), καὶ φέρουσα συγχρόνως τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λογικῶς, ἢ ὡς ἔργον αὐτοῦ τοῦ γράψαντος (Α.Π. 21 τοῦ 1873). Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ἑπτανήσῳ Ἀνωτάτου Συμβουλίου ὑπὸ χρονολογίαν 4 Λυγούστου 1846. καὶ 3 Μαΐου 1860.

ΑΠ. 55 (1894). Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεων ὁ ἀναιρεσεῖων ἀντικρούων τὸν λόγον ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, ἐπὶ ἐλλείψει χρονολογίας καὶ τῶν συστατικῶν αὐτῆς, ἰσχυρίσθη ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Ὅτι δῆλως περιφραστικὴ τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν συνετάχθη ἡ προσβαλλομένη διαθήκη, ὑπάρχει ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τῆς διαθήκης, ἐχούσης ὡς ἀκολούθως «ἐν Ζακύνθῳ. . . . ἡμέραν Παρασκευὴν. . . . τὴν 30 τοῦ μηνὸς 1887» καὶ κατωτέρω ἐν Ζακύνθῳ τὴν τριακοστὴν τοῦ μηνὸς τοῦ 1887, ἔτος παλαιόν». Ὅτι ἐὰν ἀναδιψήσωμεν τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1887 θέλομεν ἀνεύρει ὅτι ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα Παρασκευὴ, ἔτος 1887 παλαιόν, μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου ἰδίου ἔτους, ὅτε ἐξ ἐπίσημου πράξεως προκύπτει ἡ προσαγωγὴ τῆς ἐν λόγῳ διαθήκης παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ἀραβαντινῷ ἀντιστοι-

χεῖ μόνον πρὸς τὴν 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1887, ἔτος παλαιόν, διότι οὐδεὶς ἄλλος μὴν τοῦ ἔτους 1887 μέχρι τοῦ Ἰουνίου καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐτυχὲς νὰ ἔγῃ τὴν τριακοστὴν αὐτοῦ ἡμέραν τὴν παρασκευὴν τῆς ἐβδομάδος καθ' ἣν εἶναι βεβαιωμένον ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης, ὅτι αὐτὴ συντάχθη·

Ἐπειδὴ τοῦτο δοθέντος τὸ Ἐφτεῖον δεξιόμενον τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ ἐκτεθέντι λόγῳ ἀκυρώσαν τὴν ἐπὶ δίκον διαθήκην, χωρὶς προηγουμένως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτιμήσῃ τὰς ὡς εἰρηται, οὐσιώδεις προτάσεις τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ κατὰ τοῦτο τὴν ἀπόφασίν του, προσέκρουσεν εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς ἀρθρ. 182 καὶ 183 Πολ. Δικ. διατάξεις. Τῷ ὄντι ἀπαιτεῖ μὲν ὁ Ἰόν.Κ. ἐν ἀρθρ. 887 § 2 διὰ τὸ κύρος τῆς ἰδιογράφου μυστικῆς διαθήκης νὰ δηλωταὶ ἐν αὐτῇ ἡμέρα, ὁ μὴν καὶ τὸ ἔτος τῆς συντάξεως αὐτῆς ἀλλ' οὔτε διὰ πανηγυρικῶν φράσεων ἤξιωσε νὰ γίνηται ἡ τοιαύτη τῆς χρονολογίας δῆλωσις, οὔτε τὴν τοιαύτην διὰ τῶν εἰρημένων καὶ μόνον προσδιορισμῶν δῆλωσιν τῆς χρονολογίας ἐχαρκτήρισεν ὡς συστατικὴν τοῦ κύρους αὐτῆς δυναμένην συνεπῶς γενέσθαι καὶ διὰ λέξεων καὶ φράσεων ἁλλοίων μὲν, ἰσοδυνάμων ὅμως καὶ ταύτοσήμων. Τοιαύτην ἄρα ἔχοντος ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 887 § 2 ἔπεται, ὅτι προσβαλλομένης διαθήκης τινος ὡς ἀχρονολογήτου, ἥ ὅπερ ταύτὸν, ὡς ἀτελῶς χρονολογημένης, δὲν κωλύεται ὁ δικαστής, ἐκ τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων ὁδηγούμενος, νὰ συμπληρώσῃ καὶ διορθώσῃ τὴν ἀτέλειαν τῶν συστατικῶν τινῶν τῆς χρονολογίας, ἀρκεῖ μόνον τὰ στοιχεῖα τὰ ὑποδεικνυόμενα καὶ χρησιμεύοντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο νὰ λαμβάνωνται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ σώματος τῆς διαθήκης, ἥ καὶ ἔξωθεν μὲν, ἀλλ' ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ, ὅπως τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα στοιχεῖα διαφωτίσωσι τὰς ἐν αὐτῇ μὲν τῇ διαθήκῃ ὑπαρχούσας ἀλλὰ σκοτεινὰς καὶ ἀτελῶς ἐνδεικτικὰς τῆς χρονολογίας ἐκφράσεις. Ἐν προκειμένῳ δέ, ἐν ᾧ δέχεται τὸ Ἐφτεῖον, ὅτι ἡ χρονολογία τῆς διαθήκης δηλοῦται κατὰ τὸν μῆνα, δὲν λαμβάνει οὐχ ἥττον ὑπ' ὄψιν οὔτε ἐκτιμᾷ τὴν ἄλλην ἐκείνην ἐνδεικτικὴν τοῦ μηνὸς ἐκφράσιν, τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ διαδίκου καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ ἡγουμένη αἰτιολογίᾳ ἥτις ἐξεταζομένη ἐν συνδυασμῷ τοῦτο μὲν πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον (καθ' ὃ δέχεται ὅτι εἶναι χρονολογημένη ἡ διαθήκη), τοῦτο δὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος τῆς διαθήκης (καθ' ὃ ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσεῖων) ἀπορρέουσιν ἐπίσημον τῆς καταθέσεώς της παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ βεβαίωσιν, ἡδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς ἐν τῇ διαθήκῃ ὑπάρξεως τῆς μνείας καὶ τοῦ μηνὸς τῆς συντάξεως αὐτῆς. [Ἀναιρεῖται ἡ 683 (1890) Ἐφ. Πατρῶν].

888. Ἡ διαθήκη αὕτη παραδίδεται παρὰ τοῦ διαθέτου εἰς συμβολαιογράφον ἐνώπιον τριῶν ἰκανῶν μαρτύρων, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τούτων ἐκπληροῦνται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην αἱ ἐφεξῆς ὠρισμέναι διατυπώσεις.

889 (*) Ἄν ἡ μυστικὴ διαθήκη ἦναι ὅλη γεγραμμένη ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ διαθέτου, οὗτος δύναται νὰ παραδώσῃ τὸν χάρτην, εἰς ὃν ἔγραψε τὰς διατάξεις του, κλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον, ἢ νὰ τὸν κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ ἐπὶ παρούσῃ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τῶν μαρτύρων· ἀλλ' ἂν, εἰς ἑκατέραν ὡς περιπτώσεων τούτων, ὁ διαθέτης ἐγκρίνῃ νὰ περιτυλίξῃ τὸν χάρτην τοῦτον μὲ ἄλλο φύλλον, τότε ἐν γένει μόνον τὸ χρησιμεῖον ὡς περιτύλιγμα φύλλον κλείεται καὶ σφραγίζεται εἰς τρόπον ὥστε ὁ περιέχων τὰς ἐνδεχθῆκους διατάξεις χάρτης νὰ μὴ δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ χωρὶς νὰ διαρρηχθῶσιν αἱ σφραγίδες.

Ὁ διαθέτης δηλώνει, ὅτι τὸ περιεχόμενον εἰς τὸν χάρτην, τὸν ὁποῖον παραδίδει, εἶναι ἡ διαθήκη του, γεγραμμένη ὅλη καὶ ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀμέσως συντάττει τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς, ἡ ὁποία γράφεται ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ παραδθέντος ὑπὸ τοῦ διαθέτου φακέλλου, καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ διαθέτου.

Ἄν ὁμως ὁ διαθέτης ἔκ τινος ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν ἐμποδίου, ἀφοῦ ἔγραψε τὴν διαθήκην του, δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ὑπογράψῃ, ὀφείλει νὰ φανερώσῃ τοῦτο εἰς τὸν συμβολαιογράφον, καθ' ἣν στιγμὴν τῷ παραδίδει τὴν διαθήκην, καὶ γίνεται περὶ τούτου ρητὴ μνεῖα εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς.

Ὡσχύτως, ἂν ὁ διαθέτης ἐξ ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν ἐμποδίου ἀφοῦ ὑπέγραψε τὴν διαθήκην, δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς, πρέπει νὰ γένῃ εἰς ταύτην ρητὴ μνεῖα καὶ περὶ τούτου.

Ὁ συμβολαιογράφος καταχωρίζει ἀκολούθως τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον του, εἰς τὸ ὁποῖον θέτουν τὰς ὑπογραφὰς των, οἱ ὑπογράψαντες καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

889. Ἄν ἡ μυστικὴ διαθήκη εἶναι ὅλη γεγραμμένη ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ διαθέτου, οὗτος δύναται νὰ παραδώσῃ τὸν χάρτην, εἰς ὃν ἔγραψε τὰς διατάξεις του, κλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον, ἢ νὰ τὸν κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ ἐπὶ παρούσῃ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων· ἀλλ' ἂν εἰς ἑκατέραν

Ὅλα ταῦτα γίνονται κατὰ συνέχειαν ἄνευ διακοπῆς, ἢ ἀναβολῆς, χωρὶς παρεκτροπῆς εἰς ἄλλας πράξεις, καὶ χωρὶς ὁ συμβολαιογράφος, ὁ διαθέτης ἢ οἱ μάρτυρες νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτελοῦνται αἱ εἰρημέναι ἐργασίαι.

τῶν περιπτώσεων τούτων ὁ διαθέτης ἐγκρίνη νὰ περιτυλίξῃ τὸν χάρτην τοῦτον μὲ ἄλλο φύλλον, τότε ἐν γένει μόνον τὸ χρησιμεῦν ὡς περιτύλιγμα φύλλον κλείεται καὶ σφραγίζεται εἰς τρόπον ὥστε ὁ περιέχων τὰς ἐνδιαθήκους διατάξεις χάρτης νὰ μὴ δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ χωρὶς νὰ διαρρηχθῶσιν αἱ σφραγίδες.

Ὁ διαθέτης δηλώνει, ὅτι τὸ περιεχόμενον εἰς τὸν χάρτην, τὸν ὁποῖον παραδίδει, εἶναι ἡ διαθήκη του, γεγραμμένη ὅλη καὶ ὑπογεγραμμένη ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐγγράφει ἀμέσως εἰς τὸ πρωτόκολλον του τὴν πρᾶξιν τῆς παραδόσεως, τὴν ὁποίαν ὑπογράφει αὐτός, ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες· καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα σημειώνει ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ διαθέτου παραδοθέντος φακέλλου, ὅτι τὸ εἰς ἐκεῖνον τὸν χάρτην περιεχόμενον εἶναι ἡ εἰς αὐτὸν παραδοθεῖσα μυστικὴ διαθήκη, κατὰ τὴν ἐγγεγραμμένην εἰς τὸ πρωτόκολλον πρᾶξιν. Ἐπίσης καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη ὑπογράφεται παρὰ τοῦ διαθέτου, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἄν ὅμως ὁ διαθέτης ἐκ τινος ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν ἐμποδίου, ἀφοῦ ἔγραψε τὴν διαθήκην, δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ὑπογράψῃ, ὀφείλει νὰ φανερώσῃ τοῦτο εἰς τὸν συμβολαιογράφον, καθ' ἣν στιγμὴν τῷ παραδίδει τὴν διαθήκην, καὶ γίνεται περὶ τούτου ρητὴ μνεία εἰς τὴν ἐγγεγραμμένην ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ πρᾶξιν.

Ὡσαύτως, ἂν ὁ διαθέτης ἐξ ἐπισυμβάντος εἰς αὐτὸν ἐμποδίου, ἀφοῦ ὑπέγραψε τὴν διαθήκην, δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ἐγγεγραμμένην πρᾶξιν, πρέπει νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ ρητὴ μνεία καὶ ταύτης τῆς περιστάσεως.

Ὅλα ταῦτα γίνονται κατὰ συνέχειαν, ἄνευ διακοπῆς, ἢ ἀναβολῆς, χωρὶς παρεκτροπῆς εἰς ἄλλας πράξεις, καὶ χωρὶς ὁ συμβολαιογράφος, ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτελοῦνται αἱ εἰρημέναι ἐργασίαι.

890. Ἄν δὲ ἡ μυστικὴ διαθήκη δὲν εἶναι ἰδιοχείρως γεγραμμένη, ἀλλὰ μόνον ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διαθέτου, οὗτος παραδίδει εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀνοικτὸν τὸν χάρτην τὸν διαλαμβάνοντα τὰς διατάξεις του, καὶ δηλόνει ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον εἶναι ἡ διαθήκη του γεγραμμένη παρ' ἑαυτοῦ, καὶ παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένη.

Τότε ὁ συμβολαιογράφος διορίζει νὰ ἀποχωρήσωσιν οἱ μάρτυρες, καὶ μένων μετὰ τοῦ διαθέτου μόνου τῷ ἀναγινώσκει τὴν διαθήκην· ἂν δὲ ὁ διαθέτης ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ ἀναγνωσθὲν εἰς αὐτὸν ἔγγραφον περιέχει τὰς ἀληθεῖς ἐνδιαθήκους διατάξεις του, ὁ συμβολαιογράφος προσκαλεῖ εὐθὺς τοὺς μάρτυρας νὰ εἰσέλθωσι, καὶ ὁ διαθέτης ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, ὅτι τὸ ἀναγνωσθὲν εἰς αὐτὸν ἔγγραφον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τὸ ὅποιον παραδίδει εἰς τοῦτον, εἶναι ἡ ἀληθὴς διαθήκη του.

Τούτου γενομένου, ὁ συμβολαιογράφος δέχεται τὴν διαθήκην· ὁ δὲ χάρτης εἰς ὃν εἶναι γραμμένη, καὶ ὁ χρησιμεύων ὡς τύλιγμα αὐτοῦ, ἂν τοιοῦτος ὑπάρχῃ, ὡς εἴρηται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, κλείεται καὶ σφραγίζεται.

Μετὰ ταῦτα ὁ συμβολαιογράφος συντάττει ἀμέσως τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ἐκπληροῦνται ὅλκι αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὠρισμέναι εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διχτυώσεις. (*)

Αἰ. 307 (1891). Ἐπειδὴ τὸ ὑποβαλλόμενον παράπονον, ὅτι ἡμεκτιμένως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος καὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις, εἰσοδικήσασθαι εἰς τὸν λόγον, ὅτι αἱ αἰτήσεις, ὁρῶσαι τὴν ἀπόδοσιν τῶν κερδῶν τῆς ἐμπορικῆς περιουσίας τοῦ κληρονομουμένου Ρ. ἢ λογοδοσίαν διὰ τὰ κέρδη ταῦτα, τὰ πηγάσαντα ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐμπορίου ὄντος, διαχειρίσεως

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ'. Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

890. Ἄν δὲ ἡ μυστικὴ διαθήκη δὲν εἶναι ἰδιοχείρως γεγραμμένη, ἀλλὰ μόνον ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διαθέτου, οὗτος παραδίδει εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀνοικτὸν τὸν χάρτην τὸν

αὐτῆς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓν δικόγραφον μετὰ τῆς περὶ κλήρου ἀγωγῆς, ὡς ὑπαγόμεναι εἰς διάφορα δικαστήρια καὶ εἶδη διαδικασίας, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον· διότι αἱ αἰτήσεις δὲν ἀποτελοῦσιν αὐτοτελεῖς ἀγωγάς, ἵνα ἐξετασθῇ, ἐὰν ἡδύνατο νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓν δικόγραφον μετὰ τῆς περὶ κλήρου ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀποτελοῦσι στοιχεῖα παρεπόμενα αὐτῆς, ἐξούσης ὡς ἀντικείμενον ἅπασαν τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν μεθ' ἁπάντων τῶν παρακολουθημάτων αὐτῆς, ἐπομένως καὶ τῶν ἐκ τῆς διαχειρίσεως κληρονομικῶν πραγμάτων παραχθέντων κερδῶν, ἀδιαφόρως ἐὰν ταῦτα παρήχθησαν ἐξ ἐμπορικῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ἢ ἡ διαχείρισις ἐγένετο παρ' ἐμποροῦ, ἀρκεῖ ν' ἀρμόζῃ κατ' αὐτοῦ ἡ περὶ κλήρου ἀγωγή, ἥς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρεπομένην αἴτησιν ἀποτελεῖ καὶ ἡ πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀμφισβητουμένης ποσότητος τῶν τοιούτων κερδῶν ἐπικουρικῶς ζητούμενη λογοδοσία, ἣν καὶ οἴκοθεν εἶχεν ἐξουσίαν τὸ Δικαστήριον νὰ διατάξῃ δυνάμει ἄρθρ. 172 Πολ. Δικ. ἤρμοζε δ' ἐν προκειμένῳ κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἡ περὶ κλήρου ἀγωγή καὶ διὰ τὴν ἀπαιτήσιν τῶν ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης διαχειρίσεως τῆς ἐπιδίκου κληρονομίας παραχθέντων κερδῶν· καθόσον οὗτος ἀντιποιεῖται ὡς ἀνήκουσαν αὐτῷ τὴν κληρονομίαν, καὶ δὲν ἀρνεῖται ἀπλῶς τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τῆς ἐναγούσης, ὅπως ἔχῃ ἐφαρ-

διαλαμβάνοντα τὰς διατάξεις του, καὶ δηλώνει, ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον εἶναι ἡ διαθήκη του γεγραμμένη παρ' ἄλλου καὶ παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένη.

Τότε ὁ συμβολαιογράφος διορίζει ν' ἀποχωρήσωσιν οἱ μάρτυρες, καὶ μένων μετὰ τοῦ διαθέτου μόνου τῷ ἀναγινώσκει τὴν διαθήκην· ἂν δὲ ὁ διαθέτης δηλώσῃ, ὅτι τὸ ἀναγνώσθην εἰς αὐτὸν ἔγγραφον περιέχει τὰς ἀληθεῖς ἐνδιαθήκους διατάξεις του, ὁ συμβολαιογράφος προσκαλεῖ εὐθὺς τοὺς μάρτυρας νὰ εἰσέλθωσι· καὶ ὁ διαθέτης ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, ὅτι τὸ ἀναγνώσθην εἰς αὐτὸν ἔγγραφον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τὸ ὅποιον παραδίδει εἰς τοῦτον, εἶναι ἡ ἀληθὴς διαθήκη του.

Τούτου γενομένου, ὁ συμβολαιογράφος δέχεται τὴν διαθήκην· ὁ χάρτης εἰς ὃν εἶναι γραμμένη, καὶ ὁ χρησιμεύων ὡς τύλιγμα αὐτοῦ, ἂν τοιοῦτος ὑπάρχῃ, ὡς εἴρηται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, κλείεται καὶ σφραγίζεται.

Μετὰ ταῦτα ὁ συμβολαιογράφος συντάττει ἀμέσως τὴν πρᾶξιν τῆς παραδόσεως, καὶ ἐκπληροῦνται αἱ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὠρισμέναι διατυπώσεις.

μογὴν ὁ νόμος 42 Πανδ. (5. 3), καθ' ὃν, ὅταν ὁ ὀφειλέτης κληρονομικῆς περιουσίας ἀρνήται ἢ ἀμφιβάλλῃ ἐὰν ἡ κληρονομία ἀνήκῃ εἰς τὸν διεκδικοῦντα αὐτήν, δὲν ἐνάγεται διὰ τῆς περὶ κλήρου, ἀλλὰ δι' εἰδικῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ προτεινομένη ἐνστασις, ὅτι, ἐὰν τυχὸν ἡ κληρονομουμένη Μ. θεωρηθῇ κάτοικος οὐχὶ Κεφαλληνίας ἀλλ' Ἀθηνῶν, ἡ ἀγωγή πρέπει ν' ἀποριφθῇ λόγῳ ἀναρμοδιότητος, καθ' ὅσον ἀνοιγθείσης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐν Ἀθήναις τῆς κληρονομίας, εἰς ἣν οὐδὲν ἄνεμιχθῇ ὁ ἐναγόμενος, ἔδει ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἀγωγή, συνωδᾷ ἄρθρ. 17 § 5 Πολ. Δικ., ἀποβαίνει ὡσαύτως ἀποριπτέα, οὐ μόνον διότι εἶναι ἀπαράδεκτος καθὼς ἐνστικτὶς ἀναβλητικὴ, ὑποβαλλομένη μετὰ τὴν εἰς τὴν ἀγωγήν ἀπάντησιν, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς ἀνοίξεως τῆς κληρονομίας ὑπάγονται αἱ περὶ κλήρου ἀγωγαί, προκειμένου περὶ κληρονομίας, μὴπω καταληφθείσης ὑπὸ τοῦ ἀντιποιομένου αὐτήν, οὐδ' ἀνχιμείσεως μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ οὐσίας, ἐνῷ ὁ ἐναγόμενος κατέλαβεν ὁμολογουμένως καὶ κατέχει ὡς ἀνήκουσαν αὐτῷ τὴν κληρονομίαν τοῦ Ρ., ἣν ἡ ἐνάγουσα διεκδικεῖ, ὡς μεταβιβασθεῖσαν αὐτῇ διὰ τῆς ἀποανούσης Μ.

Ἐπειδὴ τὸ ὑποβαλλόμενον ἀπαράδεκτον κατὰ τῆς ἀγωγῆς, λόγῳ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐξέπεσε τῆς κληρονομίας τῆς ἀνῆβου Μ., καθόσον ἡμέλησεν ἐναντίον τοῦ τε Ἰον. Κ. καὶ τοῦ ἐν ἰσχύϊ περὶ ἐπιτροπείας νόμου νὰ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου, ἐνῷ αὕτη ὡς δευτερόγαμος ἔπαυσεν αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας, ἐλέγχεται ἐπίσης μὴ βάσιμον ὡς τὸ Ρωμ. Δίκ. δὲν ἰσχυεῖν ἐν Ἐπτανήσῳ, ὅπου ἡ ἐνάγουσα κατῴκει, ὅτε, ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον, ἔπαυσεν αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας τῆς Μ. δυνάμει τοῦ καὶ ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις εἰσαχθέντος νέου περὶ ἐπιτροπείας νόμου. Ὁ δὲ νόμος οὗτος, ὅστις διὰ τοῦ τελευταίου ἁρθροῦ αὐτοῦ κατήργησε πάσας τὰς συνεχομένας μετὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐπιτροπείας προισχυούσας διατάξεις, καθὼς καὶ ὁ Ἰόν. Κ., οὐδεμίαν περιέχουσι διατάξιν περὶ ἀποκλεισμοῦ τῆς μητρὸς ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ ἀνῆλικου τέκνου τῆς, ἐὰν παραμελήσῃ νὰ προκαλέσῃ διορισμὸν ἐπιτρόπου ἐν ἡ περιπτώσει ὡς δευτερόγαμος παύσῃ αὐτοδικαίως τῆς ἐπιτροπείας αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ὁλομέλεια ἔλυσε μόνον τὸ ζήτημα, περὶ οὗ διεφώνησαν ἃ Τμήματα, ἀποφανθεῖσα ὅτι, προκειμένου περὶ ἀλλογράφου μυστικῆς διαθήκης, ἀπαιτεῖται κατὰ 890 ἄρθρ. Ἰον. Κ. ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ τρίτῃ δηλώσει ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ διαθέτου, ἀδιαφόρως διὰ τίνων λέξεων, ἢ εἰς αὐτὸν γενομένη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἀνάγνωσις τῆς διαθήκης του· οὐδὲν δ' ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἐτέρου ζητήματος, ἐὰν ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς περὶ παραδόσεως τῆς προσβαλλομένης διαθήκης πράξεως ἐξάγεται ἡ μὴ τῆς τοιαύτης διατυπώσεως ἢ τήρησις, ὥστε τὸ Τμήμα δὲν δεσμεύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐπειδὴ μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου νὰ γίνηται ἐν ταῖς διαθήκαις χρῆσις πανηγυρικῶν ἐκφράσεων, ἢ τήρησις τῶν καθιερουμένων ὑπ' αὐτοῦ δι' ἕκαστον εἶδος διαθήκης διατυπώσεων δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν διαφορῶν ἐκφράσεων, συνδυαζομένων λογικῶς πρὸς ἀλλήλας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ συνόλου τῆς περί παραδόσεως τῆς διαθήκης τοῦ Ρ. ἐκθέσεως τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἐξῆς περικοπῆς «μένοντας μόνοι μας ἐγὼ ὁ συμβολαιογράφος μετὰ τοῦ κυρίου Ρ. ἀνέγνωσα εὐκρινῶς τὸ αὐτὸ χαρτίον· ὅπερ μοῦ παρέδωκεν ὁ κύρ Ρ. καὶ ἀφοῦ καλῶς τὸ ἤκουσε, μοῦ εἶπεν, ὅτι αὐτὸ τὸ ἔγγραφον ὅπου τοῦ ἐδίδαξασα, ἐμπεριέχει τὴν ἀληθινὴν καὶ ἐλευθερὰν γνώμην του» πρὸς τὴν ἀμέσως κατωτέρω περικοπὴν ἀμέσως ἐπρσκάλεσα καὶ εἰσηλθὼν εἰς τοῦτο τὸ δωμάτιον οἱ μνησθέντες τρεῖς κύριοι μάρτυρες καὶ εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῶν ὁ κύρ Ρ. κρατῶντας τὸ αὐτὸ χαρτίον εἶπεν ἐνώπιον τῶν αὐτῶν μαρτύρων, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν γεγραμμένην δι' ἄλλης χειρὸς καὶ ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ», συνάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἐξεπληρώθη ἡ διατύπωσις, ἣν ἐπιβάλλει τὸ μεταρρυθμισθὲν ἄρθρ. 890 Ἰον. Κ., ἥτοι ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα εἶχεν ἀναγνωσθῇ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἡ διαθήκη, δῆλωσις τοῦ διαθέτου, ὅτι τὸ ἀναγνωσθὲν εἰς αὐτὸν ἔγγραφον εἶναι ἡ ἀληθὴς αὐτοῦ διαθήκη, διότι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς παραδόσεως βεβαίωσιν περί τῆς γενομένης ἐνώπιον μόνον τοῦ συμβολαιογράφου δηλώσεως τοῦ διαθέτου, ὅτι τὸ ἀναγνωσθὲν εἰς αὐτὸν ἔγγραφον περιέχει τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ βούλησιν, ἔπεται κατὰ συνέχειαν καὶ ἀναποσπάστως ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐκθέσει ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων δῆλωσις τοῦ διαθέτου, ὅτι τὸ ἔγγραφον ὅπερ κρατῶν εἰς χεῖρας ἐπέδειξεν εἰς αὐτὸν εἶναι τὸ περιέχον τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ διαθήκην, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι εἶναι τὸ εἰς αὐτὸν πρὸ μικροῦ ἀναγνωσθὲν, ὅπερ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀναγινώσκοντος αὐτὸ συμβολαιογράφου παραλαβὼν, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς αὐτούς, ὅτι εἶναι τὸ περιέχον τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βούλησιν. Ἐκ τούτων ἄρα ἔπεται, ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς παραδόσεως διὰ τῶν λέξεων, ὧν ἐγένετο χρῆσις, ἀρκούντως βεβαιοῦται, οὐ μόνον, ὅτι ἡ διαθήκη τοῦ Ρ. ἀνεγνώσθη πρὸς αὐτὸν κατὰ μόνας ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐδηλώθη ὑπὸ τοῦ διαθέτου εἰς τοὺς μάρτυρας μετὰ τὴν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνετάχθη ἡ διαθήκη, ἐπάνοδον αὐτῶν, ὅτι τὸ ἔγγραφον, ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖράς του ἀνεγνώσθη εἰς αὐτὸν καὶ ὡς τοιοῦτον παραδίδει εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ἵνα κλεισθῇ καὶ σφραγισθῇ. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν συνάγεται ἐξ οὐδεμιᾶς φράσεως ἢ περικοπῆς τῆς περί παραδόσεως ἐκθέσεως, οὐδ' ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς, ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων δῆλωσις ἐκ στόματος τοῦ διαθέτου, ὅτι τῷ ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου τὸ ἔγγραφον τῆς διαθήκης του· ἡ δὲ μὴ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης συνεπάγεται ἀκυρότητα (ἄρθρ. 914 Ἰον. Κώδικος).

Ἐπειδὴ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Τμήματος ἀναιρέσαντος καθ' ὁλοκληρίαν ἀμφοτέρως τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν, οὐδὲν δεδικασμένον δύναται νὰ ὑφίσταται ὡς πρὸς τοὺς δι' αὐτῶν ἀπορριφθέντας ἀκυρωτικούς λόγους· λόγοι δὲ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης ἡδύναντο νὰ προταθῶσι καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ὑποβληθεισῶν προτάσεων ἄνευ προδικασίας, ἀφοῦ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς δὲν ἦτο ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης, ὅπως ἀπαιτῆται νὰ περιέχωνται ἐν αὐτῇ ἅπαντες οἱ λόγοι ἀκυρότητος, ὡς ἀποτελοῦντες τὴν πραγματικὴν βάσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἀπαίτησις κληρονομίας ἐξ ἀδιαθέτου, ὥστε ὅταν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀντετάχθῃ ἡ διαθήκη, τότε ἔδει ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προταθῶσιν οἱ κατ' αὐτῆς λόγοι· εἶναι δὲ ἀδιόφορον, εἰς προετάθσαν τοιούτοις καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν ρητὴν ἐπιφύλαξιν, εἰς ἥθειεν ἀντιταχθῇ ἡ ὑπάρχουσα διαθήκη.

Ἐπειδὴ ὁ προταθεὶς πρωτοδικτικὸς ἀκυρωτικὸς λόγος, ὅτι ὁ συμβολαιογράφος αὐθαριέτως καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέραν ἐντολὴν παρὰ τοῦ διαθέτου ἔκλεισεν ἐντὸς περιτυλίγματος καὶ ἐσφράγισε τὴν διαθήκην, ὡς ὁ ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως· καθόσον ἡ παρὰ τοῦ νόμου (889 καὶ 890 Ἰον. Κ.) ἀπαιτουμένη διὰ τὰς πράξεις ταύτας ἔγκρισις μόνον τοῦ διαθέτου καὶ οὐχὶ ἰδιαιτέρα ἐντολὴ, ἀποχερῶντως ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς παραδόσεως περιεχομένης ἐξῆς περικοπῆς «τότε ἔλαβα ἐγὼ ὁ συμβολαιογράφος τὸ αὐτὸ χαρτίον καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ αὐτοῦ κυρ Ρ. καὶ τῶν μαρτύρων ἔβαλα τὸ αὐτὸ ἔγγραφο ἐντὸς ἡμίσεος φύλλου χαρτίου, τὴν ἐτύλιξα καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐσφράγισα μὲ τρεῖς σφραγίδας», ἐξ ἧς συνάγεται σιωπηρὰ ἔγκρισις τοῦ διαθέτου, ὅστις, καθὼς παρών, ἡδύνατο ν' ἀντεῖπῃ, εἰς δὲν ἐνέκρινε τὴν γενομένην περιτύλιξιν καὶ σφράγισιν τῆς διαθήκης του· ἡ δὲ ἔγκρισις δύναται καὶ σιωπηρῶς νὰ δίδηται ὅπου ὁ νόμος ὡς ἐν προκειμένῳ, δὲν ἀπαιτεῖ ρητῶς νὰ δηλοῦται.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλούσα διὰ τῶν πρωτοδικτικῶν προτάσεων προσέβαλε τὸ κύρος τῆς διαθήκης καὶ λόγῳ βλάβης καὶ διαταράξεως τῶν φρενῶν τοῦ διαθέτου ἕνεκα τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης κατατρογύσεως αὐτὸν ὀξείας νόσου τοῦ ἥπατος· καὶ περιπλέον ὅτι οἱ ἀντίδικοι ἐπωφεληθέντες τῆς τοιαύτης καταστάσεως τοῦ διαθέτου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εὐπιστίας αὐτοῦ, τῷ ἐνέβαλον μῖσος κατὰ τοῦ κυοφορουμένου τέκνου καὶ τῆς συζύγου του, καὶ μετατρέψαντες οὕτω τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ βούλησιν, κατώρθωσαν νὰ συνταχθῇ ἡ ἐπίδικος διαθήκη· οἱ δὲ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι τῆς ἐκκαλούσεως ἀρκούντως εἰσὶν ὠρισμένοι, ἐνῷ τούναντιον ἀόριστοι ὅπως καὶ ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἀποδίδουσιν οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτῆς περὶ γενομένων τῷ διαθέτῃ δολίων εἰρηγήσεων ἢ ψευδῶν παραστάσεων, καθὰ μηδὲν ὀριζομένων τῶν ἀποτελούντων αὐτὰς πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅπως δυνήθῃ τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τῶν νομίμων ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς διαθήκης συνεπειῶν τῶν καὶ τάξῃ τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ καὶ τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγῆς

ἡ εξέτασις δέον ν' ἀναβληθῇ· διότι κατὰ 431 ἄρθρ. Πολ. Δικ. ἐζητῶν τὴν ἐπίδειξιν ἐγγράφου τινός, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ συντρέχουσαν νόμιμόν τινα πρὸς τοῦτο περίπτωσιν, ἀλλ' ὀφείλει περιπλέον νὰ βεβαιώσῃ τὸ ὅποσον ἔχει πρὸς ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου νόμιμον συμφέρον, ἢ τὸ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα· τοῦ ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἐνάγουσα, πρὶν ἀναγνωρισθῇ καθόλου ἢ ἐν μέρει κληρονόμος τῆς ἐπιδίκου κληρονομίας οὐδὲν δικαίωμα δύναται ν' ἀξιώσῃ ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ ἐγγράφων· ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸ διὰ τῆς παρούσης διατασσόμενον θέμα περὶ τοῦ κύρους τῆς διαθήκης, οὐδὲν ὁρίζει κατὰ τί θέλει συντελέσει ἡ ἐκτίμησις τῶν ζητουμένων ἐγγράφων, ὅπως κρίνῃ τὸ δικαστήριον περὶ τῆς ὑπάρξεως νομίμου συμφέροντος· ἰδίως δὲ τὸ ἀπὸ 3 Μαΐου 1862 ἰδιωτικὸν ἐγγράφον δὲν δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ ζητηθῇ ὡς ἐγγράφον ἀναφερόμενον ἐν τῇ διαθήκῃ, καθόσον, ἐὰν αὕτη ἀκυρωθῇ, οὐδεμία σχέσις ἀναφερόντος καὶ ἀναφερομένου θέλει ὑφίστασθαι· ἀλλ' οὐδ' ὡς τεκμήριον τῆς ἀποδεικτέας διανοητικῆς παθήσεως τοῦ διαθέτου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συνταχθὲν πολὺ πρὸ τῆς διαθήκης καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ διανοητικὴ ἀρτιότης αὐτοῦ.

891. Κατὰ τὰς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ κάμῃ εὐθὺς ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς ἐπιγραφῆς, τὸ ὅποσον ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ, καὶ τῶν μαρτύρων, καὶ νὰ τὸ προσαγάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχείου ἐντὸς τῶν ὠρισμένων εἰς τὸ ἄρθρον 884 προθεσμιῶν. (*)

892. Οἱ μὴ ἡξέυροντες, ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀναγνώσωσι, δὲν δύνανται νὰ κάμωσι μυστικὴν διαθήκην.

893. Ὁ δυνάμενος νὰ γράφῃ, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ ἐμιλῇ, δύναται νὰ κάμῃ μυστικὴν διαθήκην, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν γράψῃ ὅλην, νὰ γῇν χρονολογήσῃ, καὶ ὑπογράψῃ ἰδιοχείρως· νὰ τὴν ἐμφανίσῃ εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τοὺς μάρτυρας, καὶ

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

891. Κατὰ τὰς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ κάμῃ εὐθὺς ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς παραδόσεως, τὸ ὅποσον ὑπογράφεται παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν μαρτύρων· καὶ ὀφείλει νὰ τὸ προσαγάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχείου ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 884 ὠρισμένων προθεσμιῶν.

ἐπὶ κεφαλῇς τῆς πράξεως τῆς ἐπιγραφῆς νὰ γράψῃ ἐνώπιον αὐτῶν, ὅτι ὁ χάρτης τὸν ὁποῖον ἐμφανίζει εἶναι ἡ διαθήκη του.

Ὁ συμβολαιογράφος συντάττει ἀκολούθως τὴν πρᾶξιν τῆς ἐπιγραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφράζει, ὅτι ὁ διαθέτης ἔγραψε τὰς εἰρημένους λέξεις ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τῶν μαρτύρων· τηρεῖται δὲ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ὅ,τι διετάχθη εἰς τὸ ἄρθρον 889.(*) ΓΛΚ. 979.

894. Ὁ ἑπαρχος, ἅμα εἰδοποιηθῇ περὶ τοῦ θανάτου τινός, ὅστις ἔκαμε μυστικὴν διαθήκην, διατάττει τὸν παραλαβόντα αὐτὴν συμβολαιογράφον, ἢ τὸν χαρτοφύλακα νὰ τὴν προσάγῃ ὡς εὑρίσκεται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον· ἀνοίγεται δὲ καὶ δημοσιεύεται ἡ διαθήκη κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 880 ὠρισμένους τύπους.

Ἡ παρακαταθήκη ὁμῶς τῆς διαθήκης πρέπει νὰ γένηται πρὸς τὸν παραλαβόντα αὐτὴν συμβολαιογράφον, ὅπως καταχωρισθῇ, καὶ διατηρηθῇ κατὰ τὸ ἐδάφ. ε' τοῦ ἁρθροῦ 881.

§ 8.

Κοινὰ διατάξεις.

895. Εἰς τὰς δημοσίας διαθήκας, καὶ εἰς τὰς πράξεις τῆς

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

893. Ὁ δυνάμενος νὰ γράφῃ, ἄλλ' ὅχι καὶ νὰ ὁμιλῇ, δύναται νὰ κάμῃ μυστικὴν διαθήκην, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν γράψῃ ὅλην, νὰ τὴν χρονολογήσῃ καὶ ὑπογράψῃ ἰδιοχείρως· νὰ τὴν ἐμφανίσῃ εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τοῦς μάρτυρας· καὶ ἐνώπιον αὐτῶν νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ φακέλλου, ὅτι ὁ χάρτης τὸν ὁποῖον παραδίδει εἰς τὸν συμβολαιογράφον εἶναι ἡ διαθήκη του.

Ὁ συμβολαιογράφος συντάττει ἀκολούθως τὴν τῆς ἐμφάνισως πρᾶξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφράζει, ὅτι ὁ διαθέτης ἔγραψε τὰς εἰρημένους λέξεις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου αὐτοῦ καὶ τῶν μαρτύρων· καὶ τηρεῖται ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ πᾶν ὅ,τι διετάχθη εἰς τὸ ἄρθρον 889.

ἐπιγραφῆς τῶν μυστικῶν διαθηκῶν κατὰ τὰς εἰς τὸ ἄρθρον 390 διαλαμβανομένους περιπτώσεις, δὲν εἶναι δεκτοὶ ὡς μάρτυρες οὔτε οἱ κληροδόχοι, οἰοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ τίτλος των, οὔτε οἱ συγγενεῖς των, ἢ κηδεσταὶ μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου, οὔτε οἱ μαθητευόμενοι παρὰ τοῖς συμβολαιογράφοις, οἱ ὅποιοι δέχονται τὰς διαθήκας.

896. Οἱ εἰς τὰς διαθήκας, ἢ εἰς τὰς πράξεις τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῶν ἀπαιτούμενοι μάρτυρες, πρέπει νὰ ἦναι ἄρρενες, ἐνήλικες, ὑπήκοοι ἰόνιοι καὶ ἀπολαμβάνοντες τὴν χρῆσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων· αὐτοὶ πρέπει προσέτι νὰ γινώσκωσι τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὁ διαθέτης.

Οἱ κωφάλαλοι, οἱ τυφλοὶ, καὶ κωφοὶ δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τοιαύτας μαρτυρίας.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Ἰδιαίτεροι κανόνες περὶ τοῦ τύπου τινῶν διαθηκῶν.

897. Αἱ διαθήκαι, οἱ γινόμεναι εἰς τόπον, μεθ' οὗ πᾶσα συγκοινωνία εἶναι παντελῶς διακεκομμένη ἕνεκα πανώλους, ἢ ἄλλης μεταδοτικῆς νόσου, δύνανται νὰ συνταχθῶσι καὶ παρ' οἰουδήποτε δικαστοῦ ἢ ἐπιχωρίου ἀξιωματικοῦ, εἰς δὲ τὴν ἐξοχὴν καὶ παρὰ τινος προεστῶτος κοινότητος ἢ ἱερέως, πάντοτε ὅμως ἐνώπιον δύο μαρτύρων.

Τοιαῦται προνομιοῦχοι διατάξεις δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς ὠρισμένας διατυπώσεις διὰ τὰς συνήθεις διαθήκας· δύνανται δὲ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες καὶ οἱ ἀνήλικοι, ἂν συνεπλήρωσαν τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος. ΓΛΚ. 985.

898. Ἡ διάταξις αὕτη ἰσχύει ὅχι μόνον ὑπὲρ τοῦ ἤδη κατεληγμένου ὑπὸ τοιούτων νόσων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν εὐρισκομένων εἰς τόπους μολυσμένους, καὶ τοι ὑγιαίνόντων. ΓΛΚ. 986.

899. Αἱ διαθήκαι, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, καθίστανται ἄκυροι μετὰ τρεῖς μῆνας, ἀφ' οὗ ἀποκατασταθῇ πάλιν ἡ συγκοινωνία εἰς τὸν τόπον, ἔνθα

εύρίσκεται ὁ διαθέτης, ἢ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀφ' οὗ οὗτος μεταβῇ εἰς τόπον ἐλευθέρας κοινωνίας. ΓλΚ. 987.

900. Ἄν διαθέτης τις, μὴ ἡξέυρων τὴν ἐλληνικὴν, ἢ ἀγγλικὴν, ἢ ἰταλικὴν γλῶσσαν θέλῃ νὰ ὑπαγορεύσῃ τὴν διαθήκην του εἰς γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἀγνοεῖ ὁ συμβολαιογράφος, οὗτος ὀφείλει τότε νὰ μεταχειρισθῇ δύο μάρτυρας εἰδημόνας τῆς λαλουμένης ὑπὸ τοῦ διαθέτου γλώσσης καὶ ἐνκ διερμηνέα. Ὁ συμβολαιογράφος ὀρκίζει τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν ἐρμηνέα νὰ κρατήσωσι μυστικὴν τὴν διάταξιν τῆς διαθήκης, ὁ δὲ ἐρμηνεύς ὀρκίζεται προσέτι νὰ ἀναφέρῃ πιστῶς τὰς αὐτὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἠθέλην ἐκφράσῃ ὁ διαθέτης.

Ὁ συμβολαιογράφος γράφει τὴν διαθήκην εἰς ἐκείνην τῶν τριῶν ἄνω εἰρημένων γλωσσῶν, τὴν ὁποίαν κάλλιον γνωρίζουσιν ὁ διερμηνεύς καὶ οἱ μάρτυρες. Ἡ διαθήκη αὕτη πρέπει νὰ ὑπογραφῇ καθ' ἐκάστην σελίδα παρὰ τοῦ ἐρμηνέως, τῶν μαρτύρων, τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ τοῦ διαθέτου, καὶ ἐάν τις αὐτῶν δὲν ἡξέυρῃ, ἢ δὲν δύναται νὰ γράψῃ, γίνεται μνεία τούτου, ἀναφερομένης καὶ τῆς αἰτίας τοῦ ἐμποδίου.

901. Αἱ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸν διάπλουον γινόμεναι διαθήκαι δύνανται νὰ συνταχθῶσιν ὡς ἐφεξῆς.

Ἐπὶ μὲν οἰουδήποτε πολεμικοῦ πλοίου, παρὰ τοῦ πλοιάρχου, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου, παρὰ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑπηρεσίας, ὁμοῦ, εἰς ἐκατέραν τῶν περιπτώσεων, μὲ τὸν φροντιστὴν, ἢ τὸν ἀναπληροῦντα τοῦτον.

Ἐφ' οἰουδήποτε δὲ ἐμπορικοῦ πλοίου, δύνανται νὰ συνταχθῶσι παρὰ τοῦ γραφέως τοῦ πλοίου, ἢ παρὰ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν, ὁμοῦ πάντοτε μὲ τὸν πλοίαρχον, τὸν ἰδιοκτήτην, ἢ κυβερνήτην, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτων, μὲ τοὺς ἀναπληροῦντας αὐτούς.

Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν αἱ διαθήκαι αὗται πρέπει νὰ συντάττωνται ἐνώπιον δύο μαρτύρων. ΓλΚ. 988.

902. Ἐπὶ τῶν πλοίων τοῦ Κράτους, ἢ διαθήκη τοῦ πλοιάρχου, ἢ τοῦ φροντιστοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν, ἢ διαθήκη τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ἰδιοκτήτου, ἢ κυβερνήτου, ἢ ἐκείνη τοῦ γραφέως δύνανται νὰ συνταχθῶσιν παρὰ τῶν διαδεχομένων αὐτοῦς

κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑπηρεσίας, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὡς πρὸς τὰ λοιπά. ΓΛΚ. 989.

903. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν γίνονται δύο πρωτότυπα τῶν διακλαμβνυμένων εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα διαθηκῶν. ΓΛΚ. 990.

904. Ἄν τὸ πλοῖον προσορμισθῇ εἰς ξένον λιμένα, ὅπου εὐρίσκεται βρετανικὸς πρόξενος ἢ πράκτωρ, οἱ συντάξαντες τὴν διαθήκην ὀφείλουν νὰ παρκαταθέσωσι τὸ ἐν τῶν πρωτοτύπων κλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον παρὰ τούτῳ τῷ προξένῳ ἢ πράκτορι, ὅστις τὸ διευθύνει, εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως κατατεθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνήκοντος ἐπαρχείου. ΓΛΚ. 991.

905. Ἀφοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Κράτος, εἴτε εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἐφοπλισμοῦ, εἴτε εἰς οἰονδήποτε ἄλλον, τὰ δύο πρωτότυπα τῆς διαθήκης κλεισμένα καὶ ἐσφραγισμένα, ἢ τὸ ἐν αὐτῶν, ἐὰν τὸ ἕτερον παρκατατεθῇ κατὰ τὸν διάπλουν, ὡς εἴρηται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, παραδίδονται εἰς τὸ ὑγειονομεῖον, τὸ ὁποῖον τὰ στέλλει ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως παρκατατεθῶσιν ὡς ὠρισταί εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον. ΓΛΚ. 992.

906. Σημειοῦται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ναυτολογίου ἀπὲς ναντι τοῦ ὀνόματος τοῦ διαθέτου ἢ γενομένη παράδοσις τῶν πρωτοτύπων τῆς διαθήκης ἢ εἰς τινὰ πρόξενον, ἢ πράκτορα, ἢ εἰς τὸ ὑγειονομεῖον. ΓΛΚ. 993.

907. Ἡ διαθήκη, καὶ τοὶ συνταχθεῖσα κατὰ τὸν διάπλουν, δὲν θεωρεῖται ὡς ὡς γενομένη εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν κατ' ὄν χρόνον ἔγινε τὸ πλοῖον ἢ το προσωρμισμένον εἰς γῆν εἴτε ἄλλοδαπὴν, εἴτε ἡμεδαπὴν, ὅπου ἤθελεν ὑπάρχει δημόσιος ὑπάλληλος, ἀρμόδιος νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην.

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν εἶναι ἔγκυρος, εἰμὴ καθ' ὅσον συνετάχθη κατὰ τοὺς ὠρισμένους εἰς τὸ Κράτος τύπους, ἢ κατὰ τοὺς ἐν χρήσει εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν, ὅπου ἔγινε. ΓΛΚ. 994.

908. Αἱ εἰρημέναι διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς διαθήκας τῶν ἀπλῶν ἐπιβιτῶν, οἵτινες δὲν συναποτελοῦσι μέρος τοῦ πληρώματος. ΓΛΚ. 995.

909. Ἡ ἐν θαλάσῃ γενομένη διαθήκη κατὰ τὸν εἰς τ' ἄρθρα 901 καὶ 902 διαγεγραμμένον τύπον δὲν ἰσχύει, εἰμὴ ὅταν

ὁ διαθέτης ἀποθίνῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἀφ' οὗ ἀποβῇ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τόπον ὅπου ἡδύνατο νὰ τὴν συντάξῃ ἐκ νέου κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους. ΓΛΚ. 996.

910. Ἡ κατὰ θάλασσαν γενομένη διαθήκη δὲν δύναται νὰ περιέχῃ μηδεμίαν διάταξιν πρὸς ὄφελος τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ πλοίου, ἐκτὸς ἂν ἦναι συγγενεῖς τοῦ διαθέτου. ΓΛΚ. 997.

911. Αἱ διαθήκαι, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ προηγούμενα ἄρθρα τούτου τοῦ Τμήματος, υπογράφονται παρὰ τοῦ διαθέτου, καὶ τῶν συνταξάντων αὐτάς.

Ἄν ὁ διαθέτης δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἤξεύρει, ἢ δὲν δύναται νὰ υπογράψῃ, γίνεται μνεῖα τῆς δηλώσεως ταύτης, καὶ τῆς αἰτίας, ἣτις τὸν ἡμπόδισε νὰ υπογράψῃ.

Ἄν εἰς τῶν δύο μαρτύρων δὲν ἤξεύρῃ νὰ γράφῃ, ἡ διαθήκη υπογράφεται τοῦλάχιστον παρ' ἑνὸς αὐτῶν καὶ γίνεται μνεῖα τῆς αἰτίας διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄλλος δὲν συνυπέγραψεν. ΓΛΚ. 998.

912. Ὁ ὑπήκοος ἰόνιος, εὐρισκόμενος εἰς ἀλλοδαπὴν, ἢ ἐπὶ πλοίου ἀλλοδαποῦ κατὰ διάπλουν, δύναται νὰ διατάξῃ διὰ ἰδιογράφου διαθήκης κατὰ τὸ ἄρθρον 879, ἢ διὰ ἐπισήμου πράξεως κατὰ τοὺς ἐν χρήτει τύπους εἰς τὸν τόπον, ἢ εἰς τὸ πλοῖον, ὅπου ἡ πράξις αὕτη συντάσσεται, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 901. ΓΛΚ. 999.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ. 2065 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ τοῦ τύπου τῆς συντάξεως τῶν διαθηκῶν διέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ τόπου, ἐνθα αὗται καταρτίζονται, τὸν κανόνα δὲ τοῦτον ἀναγράφον τὸ ἄρθρ. 7 Ἀστικοῦ Νόμου 1856 ὡς πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιχειρουμένας νομικὰς πράξεις, ἐκύρωσε μὲν τὴν ἐν ἄρθρ. 61 περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος καθιερουμένην τοιαύτην ἀρχήν, ἣν καὶ ὁ Ἰόν.Κ. ἐν ἄρθρ. 912 αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν δι' ἐπισήμου πράξεως συντασσόμενην διαθήκην περιέχει, ἀλλὰ προσέθηκεν ὑπὲρ τῶν διαμενόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡμεδαπῶν καὶ τὴν διάταξιν, ὅτι αἱ ἐκεῖσε ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιχειρούμεναι τοιαῦται πράξεις ἔχουσι κατὰ τὸν τύπον αὐτῶν κῶρος ἐν Ἑλλάδι καταρτιζόμεναι κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον. Προαιρετικῆς δὲ καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικῆς οὐσῆς τῆς τηρήσεως τῆς διατάξεως, ἐπιτρέπεται τῶν ἐπιχειροῦντι τὴν πράξιν ὡς πρὸς τὸν τύπον αὐτῆς ἢ σύνταξίς της εἴτε κατὰ τὸν ἐπιτόπιον νόμον εἴτε κατὰ τὸν διέποντα τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἐλληνικὸν νόμον. Καθόσον δὲ ἡ μὲν ἄνω διάταξις Ἀστικοῦ νόμου ἰσχύει καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ ἄρθρ. 1 τοῦ ΠΝ' νόμου 20 Ἰαν. 1866, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ὁποίου μόνον ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ ληξιαρχικῶν πρά-

Ξεων μέρους καὶ τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψήφισματος δὲν ἐκτείνεται ἐκεῖσε, τηρουσῶν πρωτωρινῶς τὸ κῦρος αὐτῶν τῶν κειμένων περὶ διαθηκῶν κλπ. διατάξεων, οἱ δὲ νόμοι τοπικῆς τινος περιφερείας, οἷος ἐστὶν ὁ Ἰόν. Κ. ὡς πρὸς τὰς τοιαύτας περὶ διαθηκῶν διατάξεις αὐτοῦ, περιλαμβάνουσιν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν πάσας τὰς ἐντὸς τῶν τοπικῶν τῆς ἰσχύος αὐτῶν ὁρίων συντελουμένας νομικὰς πράξεις κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν περιεχόμενον καὶ κανονίζουσιν ὡς ἐκ τούτου ἐν περιπτώσει συγκρούσεως μετ' ἄλλων ἐπιχωρίων γενικῆς ἐφαρμογῆς νόμων τὰ τῆς προσωπικῆς ἱκανότητος τοῦ προσώπου πρὸς κτήσιν δικαίω, ἢ ἐπιχείρησιν δικαιοπραξιῶν ὡς νόμοι τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων ἔνεκεν αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τῶν τοπικῶν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ὁρισμῶν τὸ πρόσωπον ὑποβάλλεται, ἔπεται ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ὡς τοπικοῦ νόμου, κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν ἐπιχειρουμένων νομικῶν πράξεων λόγῳ τῆς κατοικίας αὐτοῦ διεπόμενος πολίτης τῆς πρώην Ἰονίου Πολιτείας, ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς τοπικῆς περιφερείας τοῦ νόμου τούτου εὐρισκόμενος, ὑποβεβλημένος δὲ ὡς ἐκ τῆς καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τοῦ 1856 εἰς ἄρθρ. 7 αὐτοῦ θεωρεῖται ὡσανεὶ ἐν ἀλλοδαπῇ, καθὼς ἐν ξένῳ τῆς ἰσχύος τοῦ τοπικοῦ νόμου γῶρῳ διατελῶν ὡς πρὸς τὴν τυπικὴν κατάρτισιν τῶν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου τούτου ἐπιχειρουμένων νομικῶν αὐτοῦ πράξεων, καὶ δύναται συνεπῶς, προαιρετικῆς οὐσῆς τῆς τηρήσεως αὐτῆς, κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης αὐτοῦ νὰ τηρήσῃ εἴτε τοὺς τύπους τοῦ γενικοῦ νόμου τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς, εἴτε τοὺς τοιούτους τοῦ τοπικοῦ νόμου, ὑπ' οὐ πάντως κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἢ διαθήκη διέπεται. Καθ' οἷονδήποτε δὲ τῶν νόμων τούτων ὡς πρὸς τὸ τυπικὸν μέρος τῆς καταρτίσεως αὐτῆς ἢ τοιαύτη διαθήκη ἐγκύρως συντασσομένη, ἔχει κῦρος κατὰ ἄρθρ. 7 κατ' ἀναλογίαν, ἐλλείψει ἐτέρας διατάξεως κανονιζούσης τὰ τῆς συγκρούσεως ἐγχωρίων τοπικῶν πρὸς τοιούτους γενικοὺς νόμους, ἐφαρμοζομένην. Τοιαύτην ἔννοίαν περιέχει καὶ ἄρθρ. 912 Ἰον. Κ., ἐπιβάλλον ὡς πρὸς τὴν δι' ἐπισήμου πράξεως διαθήκην τὴν τήρησιν τῶν τύπων τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς καὶ καταδεικνύουσα ὅτι ὁ Ἰόν. Κ. δὲν παρακολουθεῖ τὸν ἐκτὸς τῶν τοπικῶν αὐτοῦ ὁρίων διαθέτοντα τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ τυπικὸν μέρος τῆς πράξεως ἰόνισαν πολίτην. Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς προσβαλλομένης διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος Ε. ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀλεξᾷ δρεῖα διευθύνοντος τὸ Ἑλληνικὸν Προξενεῖον γραμματέως ὡς ἐκπληροῦντος ἔργα συμβολαιογράφου (ἄρθρ. 119 Πρ.ξ. Ὁργ.) Ἕλληνας ὑπαλλήλου καὶ ἐν τῷ προξενικῷ καταστήματι. ἤτοι ἐν γῶρῳ περιλαμβανομένῳ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου κατ' ἐπέκτασιν, συνταχθείσης, καὶ ἐγκύρως ὡς πρὸς τὸ τυπικὸν αὐτῆς μέρος ἐχούσης κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς, ἤτοι τὸ διέπον ἐν Ἑλλάδι τὰ περὶ τούτου Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, οὐδενὸς λόγου ἀκυρότητος αὐτῆς ἐκ τῶν διατάξεων αὐτοῦ προβαλλομένης διὰ τῆς ἀγωγῆς, αἱ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν διατάξεων Ἰον. Κ., προβαλλόμεναι ἐν αὐτῇ ἀκυρότητες τῆς διαθήκης ταύτης, ὡς γενομένης

κατὰ παράλειψιν τῶν ἐν τῷ τοπικῷ τούτῳ νόμῳ ἀναφερομένων, ἐπιβεβλημένων δὲ ὡς ἐκ τοῦ διέποντος τὸν διαθέτην νόμου τούτου διατυπώσεων, ἀπορριπτέαι εἰσὶν ὡς μὴ βάσιμοι, ἀφ' οὗ τὸ τυπικῶς ἐγκυρον τῆς διαθήκης ταύτης κατὰ τὸν νόμον τοῦ τόπου τῆς συντάξεως αὐτῆς δὲν ἀμφισβητεῖται, καὶ ἡ τοιαύτη διαθήκη ὡς κατὰ τὰς ἰσχυρούσας ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς διατυπώσεις, ἤτοι τὸ Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, συνταχθεῖσα νομικῇ πρᾶξις ἔχει πλήρως τὸ κύρος αὐτῆς.

913. Αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γινόμεναι διχθῆκαι δὲν εἶναι ἐκτελεστέαι ἐπὶ τῶν εἰς τὸ Κράτος κειμένων κτημάτων, εἰμὴ ἀφοῦ προσαχθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπαρχείου, ὅπου εἶχεν ὁ διαθέτης τὴν κατοικίαν του, ἢ τὴν τελευταίαν γνωστὴν διαμονὴν του. ΓΛΚ. 1000.

Τ Μ Η Μ Α Γ'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν παραγομένων ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ὠρισμένων διὰ τὰς διαφορὰς διαθήκας διατυπώσεων.

914. Αἱ διχτυπώσεις, εἰς τὰς ἰποῖκας ὑπόκεινται αἱ διάφοροι διαθήκαι κατὰ τὰς διαλαμβανόμενας διατάξεις εἰς τὰ τμήματα Α' καὶ Β' τούτου τοῦ Κεφαλαίου, πρέπει νὰ τηρῶνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἐκτὸς τῶν ἐπομένων ἐξαιρέσεων.

1. Ἄν δὲν γένη ῥητὴ μνεία, ὅτι ἡ δημοσία διχθήκη ἐγγράφῃ ἰδίᾳ χειρὶ τοῦ συμβολαιογράφου, εἰς τὸν ὅποιον ὑπηρευθῇ τοιαύτη παράλειψις δὲν βλάπτει τὸ κύρος της, ἂν ἀποδεικνύεται νομίμως, ὅτι πραγματικῶς ἐγγράφῃ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου.

2. Ἄν πρὸς κλειθῇ διατύπωσίς τις, ἀπαιτουμένη μὲν παρὰ τοῦ περὶ συμβολαιογραφίας νόμου, ἀλλὰ διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ὁποίας δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου ποινὴ ἀκυρότητος. ΓΛΚ. 1901.

915. Ἄν ἡ διχθήκη κηρυχθῇ ἄκυρος, ἐπειδὴ ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐτήρησε τὰς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὠρισμένας παρὰ τοῦ νόμου διατυπώσεις, αὐτὸς ὑπόκειται εἰς ἀπότισιν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν ὑπὲρ τοῦ μέρους, τὰ ὅποιον διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην ἐστερήθη τῶν περιεχομένων ὠφελειῶν εἰς τὴν διχ-

θήκη· τοῦτο δέ, ἄνευ βλάβης παντός ἄλλου μέτρου ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένου κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 989 (1896). Ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τὴν ὁρθὴν ἔννοιναν ἄρθρ. 895 καὶ 914 Ἰον. Κ. ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐδείξατο ὅτι ἡ συγγένεια μάρτυρός τινος εἰς βλαβὸν παρὰ τοῦ ἄρθρ. 895 προβλεπόμενον πρὸς τινὰ τῶν κληροδόχων συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα ἐν γένει τῆς διαθήκης καὶ οὐχὶ μόνον τῆς διατάξεως τῆς ἀφορώσης εἰς τὸν κληροδόχον τοῦτον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν ἄρθρ. 915 Ἰον. Κ. σύνδυαζομένου πρὸς ἄρθρ. 1298 καὶ 1299, πρὸς δέ καὶ κατὰ ἄρθρ. 296 καὶ 297 Ὁργ. Δικ. καὶ 56 Πολ. Δικ. ἰσχύοντα (Νόμος ΡΝ' τοῦ 1866 καὶ Διάταγμα ἀπὸ 30 Ἰανουαρ. 1866) καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὸ 1888, ὅτε συνετάχθη ἡ διαθήκη, ἡ ἀκυρότης τῆς διαθήκης ἔνεκα προσλήψεως μάρτυρος ἀνικάνου λόγῳ συγγενείας, τότε μόνον συνεπάγεται εὐθύνην τοῦ τὴν διαθήκην ταύτην συντάξαντος συμβολαιογράφου πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἔνεκα ἀκυρότητος ταύτης ζημιωθέντων, ὅταν ἡ πρόσληψις τοῦ ἀνικάνου μάρτυρος προῆλθεν ἐκ πταισματος τοῦ συμβολαιογράφου, ἐκ δόλου δηλαδὴ ἢ ἁμελείας, ὡς λ. γ. διότι δὲν κατέβηκε τὴν προσήκουσαν μέριμναν διὰ νὰ μύθη τὴν ἀνικανότητα τοῦ μάρτυρος· ἐπομένως οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συντάξαντος διαθήκην ἄκυρον, ἔνεκα προσλήψεως μαρτύρων ἀνικάνων, λόγῳ συγγενείας, ὅπερ κατὰ ἄρθρ. 533 Πολ. Δικ. πρέπει καὶ νὰ περιέχεται ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ὁ δόλος ἢ ἡ ἁμέλεια, ἄνευ τῶν ὁποίων οὔτε εὐθύνη τοῦ συμβολαιογράφου ὑφίσταται, οὔτε ἀγωγή κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀποζημιώσει χωρεῖ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως ἡ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος συμβολαιογράφου προσεπικλήσις, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ ἀγωγήν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς διαθήκης ἔνεκα προσλήψεως συγγενῶν μαρτύρων, στηριζομένη μόνον εἰς τὸ περιστατικὸν τῆς προσλήψεως τῶν ἀνικάνων μαρτύρων καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης καὶ μὴ διαλαμβάνουσα ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου ὅτι ἡ πρόσληψις αὕτη τῶν μαρτύρων ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐγένετο ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἁμελείας αὐτοῦ, μήτε τὰ περιστατικὰ τὰ πρὸν δόλον ἢ τὴν ἁμέλειαν ἀποτελοῦντα, δὲν ἐμπεριέχει ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα περιστατικὰ, τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς ἐπιδίκου ὑποχρεώσεως τοῦ συμβολαιογράφου καὶ συνεπῶς εἶναι ἀποριπτέα ὡς διατυπῶνται, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς τὸν νόμον. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ προσεπικαλέσαντος περὶ τοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠρώτησε τοὺς μάρτυρας περὶ τῆς συγγενείας, ὡς καὶ ὁ περὶ δόλου, μὴ περιεχόμενος εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, μήτε ρητῶς, μήτε σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου καὶ μεταβάλλων τὴν βᾶσιν ταύτης, ἅτε προσθέτων εἰς αὐτὴν περιστατικὰ εἰς τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ἀνήκοντα, καὶ μὴ περιεχόμενα ἐν αὐτῇ εἶναι ἀπαράδεκτος, τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τοῦτο ἐξετά-

ζει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ δικαστήριον· ἂν καὶ ἀμφιβάλλων ἡδύνα-
τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠρώτη-
σε τοὺς μάρτυρας περὶ τῆς συγγενείας, ἀποτελῶν ἀμέλειαν τοῦ συμβο-
λαιογράφου, περιέχεται σιωπηρῶς καὶ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν ἀγωγὴν, καὶ
συνεπῶς ἡδύνατο νὰ προστεθῇ καὶ διὰ τῶν προτάσεων.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ ἐγκαταστάσεως κληρονόμων, καὶ περὶ κληροδοτήσεων ἐν γένει.

916. Αἱ ἐνδιάθηκοι διατάξεις εἶνε ἢ καθολικαὶ, ἢ καθολικῶ,
ἢ μερικῶ τίτλῳ.

Ἐκάστη τῶν διατάξεων τούτων, εἴτε ἐγκατάστασις κλη-
ρονόμου, εἴτε κληροδοτήσις ὀνομασθῇ, παράγει τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς κατὰ τοὺς ἐφεξῆς ὠρισμένους κανόνας περὶ ἐγκαταστάσεως
κληρονόμου, καθολικῶν κληροδοτήσεων, καθολικῶ καὶ μερικῶ
τίτλῳ κληροδοτήσεων Γ'Κ. 1002.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ ἐγκαταστάσεως κληρονόμου, καὶ περὶ καθολικῶν κληροδοτήσεων.

917. Ἐγκατάστασις κληρονόμου, ἢ καθολικὴ κληροδοτήσις
εἶναι ἢ ἐνδιάθηκος διάταξις, δι' ἧς ὁ διαθέτης δίδει εἰς ἓνα ἢ
πλείονας ἀπασαν τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν θέλει καταλίπη
μετὰ τὸν θάνατόν του. Γ'Κ 1003.

918. Ἄν κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ διαθέτου ὑπάρχωσι
κληρονόμοι, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ νόμος ἐπιφυλάττει μερίδα τινὰ
τῆς περιουσίας του, οἱ κληρονόμοι οὗτοι διὰ τοῦ θανάτου αὐ-
τοῦ ἐγκαθίστανται αὐτοδικαίως εἰς ἄμεσον διακτοχὴν ὅλων
τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας, ὁ δὲ γραπτὸς κληρονόμος, ἢ
ὁ καθολικὸς κληροδόχος ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτῶν τὴν
παράδοσιν τῶν περιεχομένων εἰς τὴν διαθήκην κτημάτων (*).
Γ'Κ. 1004.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κεινοβουλίου.

918. Ἄν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ὑπάρχωσι κλη-

919. Μολοντοῦτο ὁ γραπτὸς κληρονόμος, ἢ ὁ καθολικὸς κληροδόχος εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νέμεται τὰ τοιαῦτα κτήματα, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεβίωσεν ὁ διαθέτης, ἂν ἡ αἵτησις εἰσ-αχθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἄλλως ἀπ' τῆς ἡμέρας τῆς δικαστικῆς αἰτήσεως, ἢ τῆς ἐκουσίως γενομένης παραδόσεως τῶν κτημάτων. ΓΛΚ.1005.

920. Ἄν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου δὲν ὑπάρχωσι κληρονόμοι, ἔχοντες νόμιμον μερίδα ἐκ τῶν κτημάτων του, ταῦτα μεταβιβάζουσιν αὐτοδικαίως, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, εἰς τὸν γραπτὸν κληρονόμον, ἢ τὸν καθολικὸν κληροδόχον, οἵτινες δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ αἰτήσωσι τὴν παράδοσιν των. ΓΛΚ.1006.

921. Ἄν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἡ διαθήκη ᾗναι ιδιόγραφος ἢ μυστικὴ, ὁ γραπτὸς κληρονόμος, ἢ ὁ καθολικὸς κληροδόχος, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς διακατοχὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, γραφομένης ὑπὸ τὴν ἀναφορὰν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπισυνάπτεται ἡ πράξις τῆς παρακαταθήκης. ΓΛΚ.1008.

922. Ὁ καθολικὸς κληροδόχος ἢ ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος, ὅστις συνέρχεται μετὰ κληρονόμου ἔχοντος νόμιμον μερίδα, ὑπόκειται εἰς τὰ χρέη καὶ βάρη τῆς κληρονομίας, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν μερίδα του, ἐνυποθήκως δὲ καθ' ὅλοκληρίαν· εἶναι δὲ προσέτι ὑπόχρεος νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλα τὰ κληροδοτήματα, φυλαττομένης τῆς ἐλαττώσεως, ὡς ὠριτται εἰς τὰ ἄρθρα 821 καὶ 822. ΓΛΚ.1009.

ρονέμοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ἐπιφυλάττει μερίδα τινα τῆς περιουσίας του, οἱ κληρονόμοι οὗτοι διὰ τὸ θανάτου αὐτοῦ ἐγκαθίστανται αὐτοδικαίως εἰς ἄμεσον διακατοχὴν ὅλων τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας· ὁ δὲ γραπτὸς κληρονόμος, ἢ ὁ καθολικὸς κληροδόχος ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτῶν τὴν παράδοσιν τῶν περιεχομένων εἰς τὴν διαθήκην κτημάτων, ἐκτὸς ἂν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς διαδοχῆς διακχετεῖχον ἤδη ἐπ' ἄλλῳ τίτλῳ τὰ εἰρημένα κτήματα.

ΤΜΗΜΑ Σ'.

Περὶ τῶν καθολικῶ τίτλῳ κληροδοτήσεων.

923. Καθολικῶ τίτλῳ κληροδοτήσεις εἶναι ἐκείνη, δι' ἧς ὁ διαθέτης κληροδοτεῖ ποσοστόν τι μέρος ἐκ τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια κατὰ νόμον δύναται νὰ διαθέσῃ, οἷον τὸ ἡμισυ, τὸ τρίτον, ἢ ὅλα τὰ ἀκίνητά του, ἢ ὅλα τὰ κίνητά, ἢ ποσοστόν τι μέρος ἐκ τούτων, ἢ ἐκείνων.

Πᾶσα ἄλλη κληροδοthesis ἀποτελεῖ διάταξιν ἐπὶ μερικῶ τίτλῳ. ΓλΚ. 1010.

924. Οἱ καθολικῶ τίτλῳ κληροδόχοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ αἰτήσωσι τὴν παράδοσιν τῶν κτημάτων παρὰ τῶν κατὰ νόμον ἔχόντων μερίδα κληρονόμων· ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τῶν ἐνδικοθήκων κληρονόμων, ἢ τῶν καθολικῶν κληροδόχων· καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων παρὰ τῶν κεκλημένων κληρονόμων κατὰ τὴν εἰς τὸν περὶ κληρονομιῶν Τίτλον ὠρισμένην τάξιν. (*) ΓλΚ. 1011.

925. Ὁ καθολικῶ τίτλῳ κληροδόχος, ὡς καὶ ὁ καθολικὸς κληροδόχος, ὀφείλει νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρεῖα καὶ βάρη τῆς κληρονομίας, προσωπικῶς μὲν κατὰ τὴν μερίδα του, ἐνυποθήκως δὲ καὶ ὁλοκληρίαν. ΓλΚ. 1012.

926. Ἄν ὁ διαθέτης δὲν διέθεσε καθολικῶ τίτλῳ, εἰμὴ

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

924 Οἱ καθολικῶ τίτλῳ κληροδόχοι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ αἰτήσωσι τὴν παράδοσιν τῶν κτημάτων παρὰ τῶν κατὰ νόμον ἔχόντων μερίδα κληρονόμων, ἢ, ἐν ἐλλείψει τούτων, παρὰ τῶν ἐνδικοθήκων κληρονόμων ἢ καθολικῶν κληροδόχων, καὶ ἐν ἐλλείψει τούτων, παρὰ τῶν κεκλημένων κληρονόμων κατὰ τὴν εἰς τὸν περὶ κληρονομιῶν Τίτλον ὠρισμένην τάξιν, ἐκτὸς ἂν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς κληρονομίας διακατεῖχον ἤδη ἐπ' ἄλλῳ τίτλῳ τὰ εἰρημένα κτήματα.

ποσοτὸν τι τῆς διαθεσίμου μερίδος, ὁ κληροδόχος εἶναι ὑπό-
χρεος νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ μερικά κληροδοτήματα διὰ συνεισφορᾶς
μετὰ τῶν νομίμων κληρονόμων. Γλκ. 1013.

ΤΜΗΜΑ Ζ'.

Περὶ τῶν μερικῶν κληροδοτήσεων.

927. Πᾶσα ἀπλῇ κληροδότησις δίδει εἰς τὸν κληροδόχον,
ἂφ' ἧς ἡμέρας ἀπεβίωσεν ὁ διαθέτης, δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κλη-
ροδοτήματος, δυνάμενον νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τοὺς κληρονό-
μους, ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους του.

Μολοντοῦτο ὁ μερικὸς κληροδόχος δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν
διακατοχὴν τοῦ κληροδοτήματος, μηδὲ ν' ἀπαιτήσῃ τοὺς καρ-
ποὺς, ἢ τοὺς τόκους, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεώς του,
γενομένης κατὰ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 924 ὠρισμένην τάξιν, ἢ
ἂφ' ἧς ἡμέρας παρεχωρήθῃ εἰς αὐτὸν ἐκουσίως ἢ εἰρημένη
διακατοχή. (*) Γλκ. 1014.

ΕΦ. ΑΘΗΝΩΝ 130 (1897). Ἐπειδὴ καὶ μὲν, κατὰ ἄρθρ 927 Ἰον.Κ.
ἐπὶ ἀπλῆς κληροδοσίας ὁ κληροδόχος κτᾶται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δια-
θέτου δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κληροδοτήματος δυνάμενον νὰ μεταβιβασθῇ, ἐν
τούτοις δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ αὐτοδυνάμως τὸ κληροδοτηθὲν πρᾶγ-
μα, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ παρὰ τῶν ἐν ἄρθρ.
924 μνημονευμένων προσώπων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ τῆς παραδόσεως,
ζητηθείσης δικαστικῶς ἢ ἐκουσίως γενομένης, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαι-
τήσῃ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς τόκους, ὥστε εἰάν τὸ κληροδοτηθὲν πρᾶγμα
κατέχεται ὑπὸ τρίτου, ὁ κληροδόχος, καίτοι κύριος ὢν, δὲν δύναται νὰ

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

927. Πᾶσα ἀπλῇ κληροδότησις δίδει εἰς τὸν κληροδόχον,
ἂφ' ἧς ἡμέρας ἀπεβίωσεν ὁ διαθέτης δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κληρο-
δοτήματος, δυνάμενον νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τοὺς κληρονόμους
ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους του.

Μολοντοῦτο ὁ μερικὸς κληροδόχος δὲν δύναται νὰ λάβῃ
τὴν διακατοχὴν τοῦ κληροδοτήματος, μηδὲ ν' ἀπαιτήσῃ τοὺς
καρποὺς καὶ τόκους, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεώς του,

διεκδικήσῃ αὐτὸ πρὶν ἢ ἐναγάγῃ τὴν κληρονόμον πρὸς παράδοσιν αὐτοῦ.
 Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 933 Ἰον Κ., ἄκυρός ἐστιν ἡ κληροδοσία ἀλλοτριῦ πράγματος, τουτέστι πράγματος ὠρισμένου (οὐχὶ ἀορίστου δυναμένου δὲ νὰ ὀρισθῇ), μὴ ἀνήκοντος τῷ διαθέτῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, ἀφ' οὗ ὁ διαθέτης ἐκληροδότησεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἐπὶ λέξεσιν «τὸ ἐκ λαμπαδάμαντος μονόλιθον δακτυλιδίον του», ἤτοι πᾶγμα ὠρισμένον, ἐὰν ὁ κληροδοτηθεὶς δακτύλιος δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ διαθέτου κατὰ τὸν τῆς κληροδοσίας χρόνον, ἡ κληροδοσία ἄκυρος ἐστίν.

928. Οἱ τόκοι, ἢ οἱ καρποὶ τοῦ κληροδοτήματος ἄρχονται πρὸς ὄφελος τοῦ κληροδόχου ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδιώσεως τοῦ διαθέτου, καὶ ἄνευ δικαστικῆς περὶ τούτου αἰτήσεως.

1. ἂν ὁ διαθέτης ἐδήλωσε ρητῶς εἰς τὴν διαθήκην, τὴν περὶ τούτου θέλησίν του.

2. ἂν ἰσόβιος πρόσυδος, ἢ σύνταξις ἐκληροδοτήθη πρὸς διατροφὴν.

Τὰ ἐξοδα τῆς περὶ παραδόσεως τῶν κτηματῶν αἰτήσεως εἶναι εἰς βῆρος τῆς κληρονομίας ἂν ἐκ τούτου δὲν ἐλαττοῦται παντελῶς ἢ νόμιμος μερίς, καὶ ἂν ἄλλως δὲν διετάχθη ἐν τῇ διαθήκῃ ΓΛΚ. 1016.

929. Οἱ κληρονόμοι τοῦ διαθέτου, ἢ ἄλλοι ὀφειλέται κληροδοτήματός τινος, εἶναι προσωπικῶς ὑπόχρεοι νὰ τὸ ἐξοφλήσωσιν, ἕκαστος κατ' ἀνχλογίαν τοῦ μέρους, τὸ ὅποιον λαμβάνει ἐκ τῆς κληρονομίας.

Ἐνυποθήκως δὲ εἶναι ὑπόχρεοι καθ' ὁλοκληρίαν μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ἀξίας τῶν κληρονομικῶν ἀκινήτων, τὰ ὅτια διακκτέχουσιν. ΓΛΚ. 1017.

ΑΠ. 236 (1876). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἐν ᾧ παραδέχεται, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἀναιρεσεῖοντες δὲν εἰσέπραξαν παρὰ τοῦ Κ. τὰς παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένας 3,000 δραχμὰς πρὸς τὸν Κ. Π., ὡς οὗτος κατέλιπε διὰ διαθήκης ὡς κληροδότημα πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀναιρεσίβλη-

γενομένης κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 924 ὠρισμένην τάξιν, ἀφ' ἧς ἡμέρας παρεχωρήθη εἰς αὐτὸν ἐκουσίως ἡ εἰρημένη διακατοχή· ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, εἰς ἣν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς κληρονομίας ὁ μερικὸς κληροδόχος ἤθελεν ἤδη κατέχει ἐπὶ ἄλλῳ τίτλῳ τὸ κληροδοτήμα.

τον, ὑποχρεώσας τοὺς κληρονόμους ἀναιρεσεύοντας νὰ πληρώσωσι τὰς δραχμας ταύτας πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὅταν τὰς εἰσπράξωσι παρὰ τοῦ Κ. ὑποχρεοῖ, ἐκτὸς τοῦ ὀφειλέτου Κ, καὶ τοὺς ἀναιρεσεύοντας προσωπινῶς νὰ πληρώσωσι τὸ ποσὸν τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάγοντα· ἀλλ' οὕτως ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὸ ἄρθρ. 929 Ἰον. Κ. καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ κληροδοτήματος εἰσὶ προσωπικῶς ὑπόχρεοι ἢ οἱ κληρονόμοι τοῦ διαθέτου ἢ ἄλλοι ὀφειλέται τοῦ κληροδοτήματος. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἐπεται ὅτι, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ ἀπ' εὐθείας κληροδοτήματι τι πρὸς τὸν κληροδόχον, ὡς μὴ πληρώσας αὐτὸ πρὸς τοὺς κληρονόμους, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπεχρεώθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ὀφειλέτης, Κ., ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ ὁ κληρονόμος· ἐπομένως ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου γενομένη δεκτὴ κατὰ τοῦ Κ. ἔδει νὰ ἀπορριφῇ ὡς πρὸς τοὺς ἀναιρεσεύοντας.

930. Τὸ κληροδοτήμα παραδίδεται μὲ τ' ἀναγκαῖα παρὰ κολουθήματα, καὶ εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποθιώσεως τοῦ διαθέτου. ΓΛΚ. 1018.

931. Ἄν ὁ κληροδοτήσας τὴν κυριότητα ἀκινήτου τινὸς ἐπαυξήσῃ τοῦτο μὲ μεταγενεστέρως προσκτήσεις, αὗται, καὶ ται συνεχόμεναι μετὰ τοῦ κληροδοτήματος, δὲν λογίζονται ὡς συναποτελοῦσαι μέρος αὐτοῦ ἄνευ νέας διατάξεως.

Λογίζεται τὸ ἐναντίον ὡς πρὸς τοὺς καλλωπισμούς, ἢ τὰς νέας οἰκοδομὰς, τὰς γενομένας εἰς τὸ κληροδοτηθὲν ἀκίνητον, ἢ τὸν περίβολον, τοῦ ὁποίου τὴν περίμετρον ὁ διαθέτης ηὔξησεν. ΓΛΚ. 1019.

932. Ἄν πρὸ τῆς διαθήκης ἢ μετ' αὐτὴν τὸ κληροδοτήμα ὑποθηκευθῇ διὰ χρέος τῆς κληρονομίας, ἢ καὶ διὰ χρέος τρίτου τινός, ἢ ἐπιβαρυνθῇ μὲ τινα ἐπικαρπίαν, ὁ ὀφείλων νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ κληροδοτήμα, δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ τὸ ἀποκαταστήσῃ ἐλεύθερον, ἐκτὸς ἂν ἐπςφορτίσθῃ εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ διαθέτου διὰ ρητῆς διατάξεως.

Ἄλλ' ἂν ὁ κληροδόχος ὡς ἐκ τῆς ἐνυποθήκου ἀγωγῆς ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον ἐπεβάρυνε τὸ κληροδοτηθὲν κτῆμα, αὐτὸς ὑπείσέρχεται εἰς τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ὁ πιστωτὴς εἶχε κατὰ τῶν κληρονόμων καὶ τῶν καθολικῶ τίτλῳ κληρονόμων. Τὸ αὐτὸ ἔχει χώρην ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ κατ' ἐπικαρπίαν μερικῶ κληροδόχου, ὅς τις, ἂν ἀναγκασθῇ

νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη, διὰ τὰ ὁποῖα τὸ κτῆμα ὑποθηκεύθη, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος κληρονόμου, ὡς ὥρισται εἰς τὸ ἄρθρον 495. ΓΛΚ. 1020.

933. Ἄν ὁ διαθέτης κληροδοτήσῃ ἀλλότριον πρᾶγμα γινώσκων ἢ μὴ, ὅτι δὲν ἦτο ἰδικόν του, ἢ κληροδοτήσις εἶναι ἄκυρος. ΓΛΚ. 1021.

934. Ἄν ὁ διαθέτης χορηγήσῃ τὴν ἐκλογὴν εἴτε εἰς τὸν κληρονόμον, εἴτε εἰς τὸν κληροδόχον, τὸ δικαίωμα τοῦτο μεταβιβάζεται εἰς τὸν κληρονόμον ἐκάστου αὐτῶν. Γενομένης δὲ τῆς ἐκλογῆς, δὲν ἔχει χώραν μεταμείλει.

935. Ἄν τὸ κληροδοτήμα εἶναι πρᾶγμα ἀόριστον ἄνευ δικαίωματος ἐκλογῆς, ὁ κληρονόμος δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ τὸ δώσῃ ἐκ τῆς καλλιτέρας ποιότητος, ἀλλ' οὐδ' ἐκ τῆς χειροτέρας. ΓΛΚ. 1022.

936. Ἡ ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ κληροδοτήσις δὲν λογίζεται ὡς γινομένη ἐπὶ συμψηφισμῷ τῆς πιστώσεως, οὐδὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ ὑπηρέτου, ὡς ἐπὶ συμψηφισμῷ τῶν μισθῶν του. ΓΛΚ. 1023.

937. Ὁ μερικὸς κληροδόχος δὲν εἶναι ὑπόχρεος εἰς τὰ χρέη τῆς κληρονομίας, φυλαττομένης ὁμῶς τῆς ἐλαττώσεως τοῦ κληροδοτήματος, ὡς ἄνωτέρω ὥρίσθη, καὶ τῆς ἐνυποθήκου ἀγωγῆς τῶν πιστωτῶν. ΓΛΚ. 1024.

ΤΜΗΜΑ Η'.

Περὶ τῶν ἐπιμελητῶν τῆς διαθήκης.

938. Ὁ διαθέτης δύναται νὰ διορίσῃ ἓνα ἢ πλείονας ἐπιμελητάς τῆς διαθήκης.

Δύναται νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἄμεσον διακκατοχὴν ὅλων, ἢ μέρους μόνον τῶν κινητῶν πρὸς ἡμᾶς του· ἀλλὰ τοιαύτη διακκατοχὴ δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τὸ ἓν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν, λογιστέα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του.

Ἄν ἡ διακκατοχὴ δὲν ἐδόθῃ, οἱ ἐπιμεληταὶ δὲν δύνανται νὰ τὴν ἀπαιτήσωσιν. ΓΛΚ. 1025. 1026.

939. Ὁ κληρονόμος δύναται νὰ πύσῃ τὴν εἰρημένην διακκατοχὴν, προσφέρων εἰς τοὺς ἐνδιαθήκους ἐπιμελητάς ποσότητά

τινα χρημάτων, ἐπαρκοῦσαν εἰς πληρωμὴν τῶν εἰς χρήματα κληροδοτήσεων, ἢ ἀποδεικνύων τὴν ἐξόφλησίν των. ΓΛΚ. 1027.

940. Ὁ ἀνίκανος νὰ ὑποχρεωθῇ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐπιμελητὴς διαθήκης. ΓΛΚ. 1028.

941. Ἡ ὑπανδρος γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐπιμελητρίξ διαθήκης, οὐδὲ μὲ τὴν συνκρίνεσιν τοῦ ἀνδρός. ΓΛΚ. 1029.

942. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐπιμελητὴς διαθήκης, οὐδὲ μὲ τὴν ἔδεικν τοῦ ἐπιτρόπου, ἢ τοῦ κηδεμόνος του, ἂν ἐχειρφετήθῃ. ΓΛΚ. 1030.

943. Οἱ ἐπιμεληταὶ διαθήκης αἰτοῦσι τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων, ἂν ὑπάρχωσι κληρονόμοι ἀνήλικοι, ἀπηγορευμένοι, ἢ ἄπόντες.

Φροντίζουσι νὰ συνταχθῇ ἀπογραφὴ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας ἐνώπιον τοῦ ἐπιδόξου κληρονόμου, ἢ μετὰ τὴν προσήκουσαν πρόσκλησιν αὐτοῦ.

Ἐν ἐλλείψει ἱκανῶν χρημάτων πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληροδοτημάτων, αἰτοῦσι τὴν πώλησιν τῶν κινητῶν.

Φροντίζουσι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης, καὶ ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως δύνανται νὰ παρεμβῶσι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Παρελθόντος ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ διαθέτου, ὀφείλουσι νὰ δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των. (*) ΓΛΚ 1031.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ. Πράξεως τοῦ Ζ'. Κοινοβουλίου.

943. Οἱ ἐπιμεληταὶ τῆς διαθήκης αἰτοῦσι τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων, ἂν ὑπάρχωσι κληρονόμοι ἀνήλικοι, μὴ ἔχοντες νομίμους ἢ ἐνδιαθήκους ἐπιτρόπους, ἀπηγορευμένοι, ἢ ἄπόντες, τηρουμένης ὡς πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηκόους βρετανοὺς τῆς ἐν τῷ ἄρθρ. 711 διαλαμβανόμενης διατάξεως.

Φροντίζουσι νὰ συνταχθῇ ἀπογραφὴ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας ἐνώπιον τοῦ ἐπιδόξου κληρονόμου ἢ μετὰ τὴν προσήκουσαν πρόσκλησιν αὐτοῦ.

Ἐν ἐλλείψει ἱκανῶν χρημάτων πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληροδοτημάτων, αἰτοῦσι τὴν πώλησιν τῶν κινητῶν.

Φροντίζουσι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης, καὶ ἐν περι-

944. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς διαθήκης δὲν μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους του. ΓΛΚ. 1033.

945. Ἄν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἐπιμεληταὶ τῆς διαθήκης, δεχθέντες τὸν διορισμὸν των, εἰς μόνος δύναται νὰ ἐνεργῇ ἐν ἐλλείψει τῶν ἄλλων· ἄλλ' ἅπαντες εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι νὰ δώσωσι λόγον τῶν εἰς αὐτοὺς διαπιστευθέντων κινητῶν, ἐκτὸς ἂν ὁ διαθέτης ἐχώρισε τὰς ἐργασίας των, καὶ ἕκαστος αὐτῶν περιωρίσθη εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτόν. ΓΛΚ. 1033.

946. Τὰ παρὰ τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς διαθήκης γεγόμενα ἔξοδα διὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων, δ' αὖ τὴν ὑπογραφὴν, διὰ τὴν λογοδοσίαν, καὶ διὰ πᾶν ἄλλο, ἀφορῶν τὰς ἐργασίας του, εἶναι εἰς βᾶρος τῆς κληρονομίας. ΓΛΚ. 1034.

Τ Μ Η Μ Α Θ'.

Περὶ τῆς ἀνακλήσεως τῶν διαθηκῶν καὶ περὶ τῆς ἀκυρότητος αὐτῶν.

947. Αἱ ἐνδιάθηκοι διατάξεις, ἔχουσαι ὅλα τ' ἀπαιτούμενα παρὰ τοῦ νόμου προσόντα, ἐκτελοῦνται πληρέστατα, καὶ ἂν ὁ διαθέτης δὲν κάμνη εἰς αὐτάς οὔτε μερικὴν οὔτε γενικὴν μνείαν οἰοῦντί ποτε σημείου, ἢ ῥήτρας, τεθείσης εἰς μίαν ἢ πλείονας προγενεστέρας διαθήκας, καὶ μετὰ τῆς διαδηλώσεως νὰ ᾔηται ἄκυρος πᾶσα μεταγενεστέρα διαθήκη, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ σημεία, ἢ αἱ ῥῆτραι δὲν ἤθελον εἶσθαι ἐπανειλημμένα. ΓΛΚ. 1035.

948. Αἱ διαθήκαι δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν οὔτε ἐν μέρει, οὔτε καθ' ὅλοκληρίαν. εἰμὴ διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης, ἢ διὰ συμβολαίου γραφικῆς πράξεως, διαλαμβανούσης τὴν ἀνάκλησιν. (*)

πτώσει ἀμφισβητήσεως, δύνανται νὰ παρεμβῶσι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Παρελθόντος ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ διαθέτου, ὀφείλουν νὰ δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηγγήθη, καὶ ὑποκατατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

948. Αἱ διαθήκαι δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν οὔτε ἐν μέ-

949. Αἱ μεταγενέστεραι διαθήκαι, αἱ μὴ ἀνακαλοῦσαι ῥη-
τῶς τὰς προγενεστέρας, ἀκυρόνουσι μόνον τὰς εἰς ταύτας δια-
λαμβάνομένας διατάξεις, τὰς τυχόν ἀσυμβιβάστους, ἢ ἐναντί-
ας εἰς τὰς νέας. ΓΛΚ. 1036.

950. Ἡ διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης γενομένη ἀνάκλησις
ἔχει πλήρη ἰσχὺν, καὶ ἂν ἡ νέα αὕτη πράξις μείνῃ ἀνεκτέλε-
στος ἕνεκα ἀποβολῆς ἢ ἀνικανότητος τοῦ ἐγκαταστάτου κλη-
ρονόμου ἢ τοῦ κληροδόχου. ΓΛΚ. 1037.

951. Ἄν ὁ διαθέτης ἀπαλλοτριώσῃ ὅλον ἢ μέρος τοῦ κλη-
ροδοτήματος, καίτοι διὰ πωλήσεως ἐπὶ ἐξαγορᾷ, ἢ δι' ἀνταλ-
λαγῆς, ἡ κληροδότησις θεωρεῖται ὡς ἀνακληθεῖσα, καθ' ὅσον
μέρος ἀπηλλοτριώθῃ, ἂν καὶ ἡ μεταγενεστέρα ἀπαλλοτριώσεις
εἶναι ἄκυρος, καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἡθελεν ἐπανέλθῃ εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ διαθέτου. ΓΛΚ. 1038.

952. Πᾶσα ἐνδιάθηκος διάταξις ἀκυροῦται, ἂν, ὁ ὑπὲρ οὗ
ἔγινε, δὲν ἐπιζήσῃ τοῦ διαθέτου. ΓΛΚ. 1039.

953. Πᾶσα ἐνδιάθηκος διάταξις καθίσταται αὐτοδικαίως
ἄκυρος, ἂν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ὀψί-
γονον τέκνον, ἐὰν τοῦτο ἐγεννήθῃ βιώσιμον. (*).

954. Πᾶσα ἐνδιάθηκος διάταξις γενομένη ὑπὸ ὄρον ἐξαρ-
τώμενον ἀπὸ ἀβέβαιον περιστατικόν, καὶ τοιοῦτον ὥστε, κατὰ
τὴν διάνοιαν τοῦ διαθέτου, νὰ μὴ εἶναι ἐκτελεστέα, εἰμὴ ἂν
ἀληθεύσῃ, ἢ δὲν ἀληθεύσῃ τὸ περιστατικόν, εἶναι ἄκυρος, ἂν
ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος, ἢ ὁ κληροδόχος ἀποθάνῃ πρὶν
ἐκπληρωθῇ ὁ ὅρος. ΓΛΚ. 1040.

ρει, οὔτε καθ' ὁλοκληρίαν, εἰμὴ διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης
ἢ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως διαλαμβάνουσας τὴν ἀνά-
κλησιν.

Ἄν ὁμῶς ἡ μεταγενεστέρα διαθήκη ἦναι ἄκυρος, τότε ἡ προ-
γενεστέρα δὲν ἀνακαλεῖται.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

953. Πᾶσα ἐνδιάθηκος διάταξις καθίσταται αὐτοδικαίως
ἄκυρος, ἐὰν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ὀψί-
γονον υἱὸν ἢ θυγατέρα, ἂν ἐγεννήθῃ βιώσιμον.

955. Ὁ ὄρος, ὃς τις κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ διαθέτου ἀναστέλλει μόνον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως, δὲν ἐμποδίζει τὸν ἐγκατάστατον κληρονόμον, ἢ τὸν κληροδόχον νὰ ἔχῃ δικαίωμα κεκτημένον ἐπὶ ταύτης, καὶ μεταβατικὸν εἰς τοὺς κληρονόμος του. ΓλΚ. 1041.

956. Ἡ κληροδότησις καθίσταται ἄκυρος, ἂν, ζῶντος ἐτι τοῦ διαθέτου, τὸ κληροδότημα ἀπολεσθῇ ὁλόκληρον.

Εἶναι ὡσπύτως ἄκυρος, ἂν ἀπολεσθῇ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἄνευ αἰτίας, ἢ ἀμαρτήματος τοῦ κληρονόμου, καὶ ἂν οὗτος κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν πρᾶξιν, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἤθελεν ἀπολεσθῇ ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ κληροδόχῳ. ΓλΚ. 1042.

957. Ἡ ἐνδιάθηκος διάταξις ἀκυροῦται, ἂν ὁ ἐγκατάστατος κληρονόμος, ἢ ὁ κληροδόχος τὴν ἀποβάλῃ, ἢ ἦναι ἀνίκανος νὰ τὴν δεχθῇ. ΓλΚ. 1043.

958. Ἐχει χώραν τὸ δικαίωμα τῆς προσαυξήσεως ὑπὲρ τῶν κληρονόμων, ἢ τῶν κληροδόχων, ἂν ἡ ἐγκατάστασις ἢ ἡ κληροδότησις ἔγινεν εἰς πολλοὺς συνεζευγμένως.

Λογίζεται ὡς γενομένη συνεζευγμένως ἡ ἐγκατάστασις ἢ ἡ κληροδότησις, ὅταν ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς μόνης καὶ τῆς αὐτῆς διατάξεως, καὶ ὅταν ὁ διαθέτης δὲν προσδιώρισε τὸ ἐπὶ τῆς κληρονομίας, ἢ τοῦ κληροδοτήματος μέρος ἐκάστου συγκληρονόμου, ἢ συγκληροδόχου. ΓλΚ. 1044.

959. Λογίζεται προσέτι ἡ κληροδότησις ὡς γενομένη συνεζευγμένως, ὅταν πρᾶγμα τι ἀνεπίδεκτον διανομῆς ἄνευ χειροτερεύσεως ἐκληροδοτήθη διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως εἰς πολλοὺς, καὶ τοὶ χωριστά. ΓλΚ. 1045.

960. Αἱ αὐταὶ αἰτίαι, αἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρον 862 καὶ τοὺς δύο πρώτους ὁρισμοὺς τοῦ ἁρθρου 864 παρέχουσιν ἀφορμὴν πρὸς ἀνάκλησιν τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν, εἶναι ἐπίσης δεκταὶ καὶ πρὸς αἵτησιν τῆς ἀνακλήσεως τῶν ἐνδιαθήκων διατάξεων. ΓλΚ. 1046.

961. Ἄν ἡ αἵτησις αὕτη στηρίζεται ἐπὶ βαρείας ὑβρεως, γενομένης εἰς τὴν μνήμην τοῦ διαθέτου, πρέπει νὰ προταθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀδικήματος. ΓλΚ. 1047.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν συγχωρουμένων διατάξεων πρὸς ὄφελος
τῶν ἐγγόνων τοῦ δωρεοδότου, ἢ τοῦ διαθέτου.

962. Οἱ γονεῖς δύνανται νὰ δωρήσωσιν ὅλα ἢ μέρος τῶν διαθεσίμων κτημάτων των εἰς ἓν ἢ πλείοτερα τῶν τέκνων των διὰ πράξεων μεταξὺ ζώντων ἢ τελευταίαις βουλήσεως, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὰ γεννηθέντα ἢ γεννηθησόμενα τέκνα κατὰ τὸν πρῶτον μόνον βαθμόν. Γλκ. 1048.

ΑΠ. 3 (1898). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Ἀστικοῦ Κώδικος ἰσχύοντα Ἑνετικὸν νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1613, ἡ ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου παράλειψις τῆς εἰς τὰ ἐπὶ τοῦτω ὠρισμένα βιβλία μεταγραφῆς (ἐνδηλώσεως) τῆς διαθήκης τῆς περιεχούσης οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, δὲν ἐπήγετο τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου τούτου, διατάσσοντο αἱ τοιαῦται μεταγραφαὶ ἀχωρὶς νὰ παραβλάπτωσιν ὑπὸ οὐδεμίαν ἔποψιν οὐδὲν πρόσωπον εἴτε γενόμεναι εἴτε μὴ» («Non pregiudicando pero in conto alcuno tali note, o fatte, o non fatte ad alcuna persona»). Ἡ δὲ τοιαύτη ἔρμηνεῖα τοῦ νόμου τούτου συνάδει καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων νόμων τῆς 29ης Δεβρίου 1413 καὶ 29ης Μαρτίου 1491 ἢ 1492, δι' ὧν ἐλαμβάνετο πρόνοια ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑπὸ καταπιστευματικὸν ὅρον καταλειπομένων ἀκινήτων πρὸς ὃν κατελείποντο σκοπὸν δι' ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκποιήσεως καὶ ἀποξενώσεως αὐτῶν, ὅπως ἐν καιρῷ περιέρχονται εἰς οὓς κατελείφθησαν ὥστε, μὴ διατασσομένης ρητῆς ἀκυρότητος τοῦ καταπιστεύματος διὰ τὴν τοιαύτην παράλειψιν, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ τοιαύτη ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ἀπέναντι τῆς ἀνω εἰρημένης ρητῆς διατάξεως, ὅτι οὐδὲν πρόσωπον δύναται νὰ βλάβῃ τὴν παράλειψιν τῆς μεταγραφῆς τῆς διαθήκης.

ΑΠ 295 (1896). Ἐπειδὴ ἀντικείμενον τῆς δίκης ταύτης εἶναι ἡ δι' ἐκδίκησις ἀκινήτων κτημάτων, ἀναγκαστικῶς διὰ χρέος ἐκποιτηθέντων, ἅτινα διὰ διαθήκης τὸν Ἰούλιον (1793) ἐν Κερκύρᾳ συνταχθείσης κατελείφθησαν ὑπὸ καταπιστευματικὸν ὅρον, ἐν αὐτῇ περιεχόμενον, ὡς οἰκογενειακὸν κληροδότημα καὶ ἅτινα περιῆλθον οὕτω τῷ ἐνάγοντι διαδοχικῶς.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἐν Κερκύρᾳ ἰσχύοντας τότε ἐνετικοὺς νόμους, ὡς καὶ κατὰ τοὺς ὑφ' ὧν οὗτοι παρήχθησαν ρωμαϊκοὺς, πᾶς διατιθέμενος τὰ ἑαυτοῦ ἠδύνετο νὰ συστήσῃ καὶ καταλίπη τοιοῦτον κληροδότημα καταπιστευματικὸν μὴ υποκείμενον εἰς ἀπαλλοτριώσιν, ἀλλὰ μεταβιβα-

ζόμενον κληρονομικῶς μόνον ἀπὸ διαδόχου εἰς διάδοχον· οἱ δὲ συμβολαιογράφοι, οἱ συντάττοντες τὰς τοιοῦτον ὅρον περιεχούσας διαθήκας, ὤφειλον, ἐπὶ διαφόροις ποιναῖς, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου νὰ ἐνδηλώσωσι, μεταγράφοντες τὸ τοιοῦτον καταπίστευμα, ἐν οἷς ὠρισταί βιβλίους τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς «ἵνα μὴ τὰ κτήματα, τὰ εἰς καταπίστευμα ὑποκείμενα, δύνανται νὰ ἀποξενωνταί παρὰ τὸν σκοπὸν τῶν διαθηκῶν» (Νόμος τῆς 29ης Δ)βρίου 1313)· καὶ ἐπειδὴ ἐπιτραπείσης τῆς ἐκποιήσεως πρὸς πληρωμὴν χρέους πρὸς τὸ Δημόσιον, κατεδολιεύθη ἡ διάταξις αὕτη «ἐπὶ μεγίστη βλάβῃ καὶ καταστρωτῇ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν καὶ διαδόχων αὐτῶν» «καὶ πρὸς διάσωσιν τῶν ἀκινήτων καὶ ὠφέλειαν πολλῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν καὶ πάντων ἐν γένει» ὡς ἐκφράζεται ὁ νόμος, διετάχθη δι' αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὰ προδιατεταγμένα (καθ' ἃ ὡς εἴρηται τὰ ὑφ' ὅρον καταλειπόμενα δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκποιηθῶσι καὶ ἀποξενωθῶσι κατ' οὐδέναν τρόπον καὶ δι' οὐδεμίαν ὀφειλὴν, ὡς λέγει πάλιν ὁ νόμος) «νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐκποιηθῇ ἢ ἀπαλλοτριωθῇ καταπιστευματικὸν ἀκίνητον ἐνεκα ὀφειλῆς πρὸς τὸ Δημόσιον, οὔτε οἰασδῆποτε ἄλλης· ὀφειλῆς, προσχήματος, ἢ εὐφυοῦς ἐπινοήσεως, ἐξαιρέσει τῆς προικός, ἀλλὰ νὰ μένῃ αἰείποτε, πρὸς ὃν ἀνήκει ὑπὸ καταπιστευματικὸν ὅρον», ἐπαναληφθείσης καὶ τῆς περὶ ἐνδηλώσεως (μεταγραφῆς) ὑποχρεώσεως τῶν συμβολαιογράφων ἐπὶ διαφόροις ποιναῖς (Νόμος 29 Μαρτίου 1491 ἢ 1492), ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν δὲν ἐξετελοῦντο τὰ περὶ μεταγραφῆς ἐπακριβῶς, ὑπεχρεώθησαν οἱ συμβολαιογράφοι ἐπὶ ποιναῖς ἵνα μὴ ἐξάγωσι πρὸς δημοσίευσιν διαθήκας, περιεχούσας διατάξιν καταπιστευματικῶν κτημάτων, μετὰ θάνατον τοῦ διαθέτου, ἐὰν μὴ πρότερον προσῆγον αὐτήν, ὅπου ἔδει, πρὸς μεταγραφὴν (ἐνδῆλωσιν) τοῦ καταπιστεύματος, «χωρὶς ὅμως νὰ παραβλάπτωσιν ὑπ' οὐδεμίαν ἐποψιν οὐδὲν πρόσωπον αἱ τοιαῦται μεταγραφαί, εἴτε γενόμεναι, εἴτε μὴ» (Νόμος 22 Μαρτίου 1612), οἱ δὲ νόμοι τῆς 2 ἢ 5 Δ)βρίου 1474 καὶ 31 Μαρτίου 1596 οὐδὲν σχετικὸν πρὸς τὴν μεταγραφὴν ὀρίζουσιν.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτω διατεταγμένων καὶ μὴ διατασσομένης ρητῶς ἀκυρότητος τοῦ καταπιστεύματος, ἐν περιπτώσει μὴ ἐνδηλώσεως αὐτοῦ, δὲν δύνανται νὰ προκύψῃ τοιαύτη ἐκ τοῦ νόμου δι' οὐσιώδη παράλειψιν· πρῶτον διότι ρητῶς ἀπαγορεύεται ἡ ἐκποίησης τοῦ καταπιστευθέντος κτήματος ὑφ' οἰανδῆποτε πρόφασιν καὶ δι' οἰονδῆποτε λόγον ἢ ὀφειλὴν πρὸς οἰονδῆποτε· δεύτερον, διότι ἡ ἀπαγόρευσις ἐτέθη ὑπὲρ τῶν καταπιστευματοδόχων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν, ἀνηλικῶν κλπ. ἐν γένει, διαταχθέντος ἵνα μένῃ τοιοῦτον τὸ καταπιστευθὲν κτῆμα αἰείποτε ὑπὲρ αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν διαθηκῶν· τρίτον διότι ἡ τοιαύτη διατεταγμένη ρητὴς νὰ μὴ ἐπέρχηται οὐδεμία βλάβη εἰς οὐδένα εἴτε ἔγεινεν ἡ μεταγραφὴ (ἐνδῆλωσις) εἴτε μὴ, ὅπερ προδήλως ἐμφαίνει τὴν πρόθεσιν τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ μὴ ὑποστῇ τὸ καταπίστευμα οὐδεμίαν μεταβολὴν κυρίου κατ' οὐδένα τρόπον καὶ μὴ μεταβληθῇ τοῦ διαθέτου ἢ θέλησις· τέταρτον διότι ἡ πρόνοια τοῦ νομοθέτου καὶ ἡ πρόθεσις ἡ τοιαύτη

μᾶλλον νὰ προστατεύσῃ τοὺς καταπιστευματοδόχους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν, ἐν οἷς γυναῖκες, ὄρφανὰ, ἀνήλικοι, ἀγέννητοι καὶ ἀσύλληπτοι ἐτι, ὅπως καὶ εἰς αὐτοὺς ἐν καιρῷ πεοιέρχεται τὸ καταπίστευμα, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ συμβῇ, ἐὰν ἦτο ἐπιτετραμμένη σιωπηλῶς καὶ ἐγκύρως ἢ εἰς τρίτον μεταβίβασις αὐτοῦ, ἔστω καὶ πρὸς πληρωμὴν χρέους· οὐδ' ἀντίκειται εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον κατὰ τὰ τότε ἰσχύοντα ἢ ἔλλειψις ἐνδηλώσεως, διὰ τε τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα καὶ διότι καὶ ἐν ἄλλαις περιπτώσεσιν ὁμοίαις, ἢ τότε νομοθεσία ρητῶς ἐδέχετο καὶ ἀνεγνώριζεν ἀφανῆ βάρη ἐπὶ τῶν ἀκινήτων, οἷον τὰς κατόπιν καταργηθείσας ἀγράφους καὶ γενικὰς ὑποθήκας καὶ ποονόμια, αἵτινες εἰς οὐδὲν βιβλίον οὐδεμίαν ἀρχῆς ἐνεγράφοντο πρὸς γνῶσιν τῶν τρίτων, καὶ τοι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ πλανηθῶσιν οὗτοι ὡς ἐκ τῆς μὴ ἐγγραφῆς, διότι οὗτοι δεόντως ἐπιμελούμενοι καὶ φροντίζοντες περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων, ἡδύναντο καὶ ἄλλοθεν νὰ μάθωσι τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ βάρη τῶν ἀκινήτων, ὅσα ἤθελον νὰ περιέλθωσιν εἰς αὐτοὺς, ἐν ᾧ οἱ διάδοχοι τῶν καταπιστευματοδόχων, οἱ ἀνήλικοι, οἱ ἀγέννητοι κλπ. ὑπὲρ ὧν ἐνομοθετήθη τὸ καταπίστευμα οὐδὲνα εἶχον τρόπον εἰς προστασίαν τοῦ δικαιώματός των, ὅπως καὶ εἰς αὐτοὺς περιέλθῃ ἐν καιρῷ· τελευταῖον δὲ καὶ κανὼν τοῦ δικαίου ὑφίσταται, ὅτι ὅπου ὁ νόμος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν πράξεώς τινος ἐπιβάλλει ὠρισμένην ποινὴν χωρὶς νὰ διατάτῃ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς πράξεως δὲν ἐπέρχεται τοιαύτη, ἐν ᾧ μάλιστα ἐπὶ τοῦ προκειμένου διατάσσει τὴν ἐνδὴλῶσιν ὁ νόμος ἐπὶ μεγίσταις ποιναῖς τοῦ συμβολαιογράφου, ἄνευ ἐτέρου ἀποτελέσματος ἐπιβλαβοῦς κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ τελευταίου νόμου τοῦ 1613 εἴτε ἐγείνεν ἢ μεταγραφῇ εἴτε ὅχι.

963. Ἄν τις ἀποθάνῃ ἄτεκνος, ἰσχύει ἡ παρ' αὐτοῦ, πρὸς ὄφελος ἐνὸς ἢ πλείοτέρων ἀδελφῶν του, ἄνευ δικηρίσεως φύλου γενομένη διατάξις, διὰ πράξεως μεταξὺ ζώντων ἢ διὰ διαθήκης, ὅλης ἢ μέρους τῆς μὴ ἐπιφυλαττομένης κατὰ νόμον περιουσίας του, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τ' ἀποδώσωσιν εἰς τὰ γεννηθέντα ἢ γεννηθησόμενα τέκνα των κατὰ τὸν πρῶτον μόνον βαθμόν. ΓΛΚ. 1049.

964. Τὰ τέκνα τοῦ βεβαρημένου κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων, κληρονομοῦσιν ἰδίῳ δικαιώματι τὰ δωρηθέντα ὡς ἀνωτέρω κτήματα, χωρὶς νὰ δύνανται οἱ γονεῖς νὰ ἐπιβάλωσιν ἐπ' αὐτῶν κανὲν βάρος.

965. Αἱ συγχωρούμεναι διατάξεις κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα δὲν ἔχουσι κῦρος, εἰμὴ ὅταν ἢ πρὸς ἀπόδοσιν ὑποχρέωσις γίνεται πρὸς ὄφελος ὧν τῶν τέκνων τοῦ βεβαρημένου,

τῶν γεννηθέντων ἢ γεννηθησομένων κατὰ τὸν πρῶτον βαθμόν μόνον καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἢ προτιμήσεως ἡλικίας, ἢ φύλου. ΓΛΚ. 1050.

966. Αἱ εἰρημέναι ὑποκτασάσεις δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὸν πρῶτον βαθμόν. Μολοντοῦτο οἱ κατιόντες τοῦ προαποβιώσαντος κεκλημένου ἔχουσι δικαίωμα νὰ λάβωσι τὴν μερίδα τοῦ αὐτῶν ἀνιόντος δικαιώματι ἀντιπροσωπεύσεως, ἂν καὶ ὑπάρχωσιν ἄλλα τέκνα πρώτου βαθμοῦ.

967. Τὰ δικαιώματα τῶν κεκλημένων ἄρχονται ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὸ τέκνον, ὁ ἀδελφός, ἢ ἡ ἀδελφή, οἱ ὑπόχρεοι εἰς ἀπόδοσιν, παύσωσι δι' οἵανδήποτε αἰτίαν νὰ διακατέχωσι τὰ κτήματα. Ἡ προχρόνιος ἐγκατάλειψις τῶν κτημάτων πρὸς ὄφελος τῶν κεκλημένων δὲν βλάπτει τοὺς πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως πιστωτὰς τοῦ βεβηρημένου. ΓΛΚ. 1053.

968. Αἱ σύζυγοι τῶν βεβηρημένων δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τῶν ἀποδοτέων κτημάτων ἐπιβοηθητικὴν ἀγωγὴν, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ἐξαρκέσωσι τὰ ἐλεύθερα κτήματα, εἰμὴ διὰ τὸ κεφάλαιον μόνον τῶν προικῶν χρημάτων, καὶ ἂν ὁ διαθέτης διατάξῃ τοῦτο ρητῶς. ΓΛΚ. 1054.

969. Ὁ διαθέτων κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν προηγουμένων ἄρθρων δύναται διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως, ἢ διὰ μεταγενεστεράς ἐπισήμου, νὰ διορίσῃ εἰδικὸν ἐπίτροπον ἐπιτετραμμένον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων του. Ὁ ἐπίτροπος οὗτος δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ, εἰμὴ ἔνεκα μιᾶς τῶν εἰς τὸ Δ' Τμήμα τοῦ Β' Κεφαλαίου τοῦ περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφρείας τίτλου διαλαμβανομένων αἰτιῶν. ΓΛΚ. 1055.

970. Ἄν δὲν διωρίσθῃ ὁ ἐπίτροπος οὗτος διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως τῆς μεταξὺ ζώντων δωρεᾶς, ἢ διὰ τῆς διαθήκης, ὁ συντάξας συμβολαιογράφος ὑπὸ ποινὴν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν εἰσαγγελέα, ἢ ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς μεταξὺ ζώντων δωρεᾶς, ἢ κατὰ τὴν ὑστεραίαν τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαθήκης.

Ὁ εἰσαγγελεὺς αἰτεῖ ἄνευ ἀναιολῆς παρὰ τοῦ πρωτοδικείου τὸν διορισμὸν τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἐπιτρόπου, ἀκουσθέντος τοῦ βεβηρημένου, ἢ ἂν οὗτος εἶναι ἀνήλιξ, τοῦ ἐπιτρόπου του,

καὶ τοῦ δωρεοδότου, ἂν ζῇ, ὅταν πρόκειται περὶ δωρεᾶς με-
ταξὺ ζώντων, ἢ ἀφοῦ τοὺς κκλήσῃ προσηκόντως.

Ἄν ὁ συμβολαιογράφος παρκαλείψῃ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τού-
του τὸν εἰσαγγελέα, ὁ εἰδικὸς ἐπιτρόπος πρέπει νὰ διορισθῇ
κατ' αἵτησιν τοῦ βεβαρημένου, ἢ, ἂν οὗτος εἶναι ἀνήλιξ, τοῦ
ἐπιτρόπου του, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς λογιστέου, ἢ ἀφ' ἧς ἡμέρας
ἡ μεταξὺ ζώντων δωρεὰ ἐπεκυρώθη παρὰ τοῦ πρωτοδικείου,
ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαθήκης.

971. Ὁ βεβαρημένος, ὁ μὴ ἐκπληρώσας τὰ ἐν τῷ προ-
γουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα, στερεῖται τῆς ἐκ τῆς διατάξεως
ὠφελείας. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δύναται τὸ δικαίωμα νὰ
κηρυχθῇ ὡς περιελθὸν εἰς τοὺς κεκλημένους, ἢ κατ' αἵτησιν
εἴτε αὐτῶν τούτων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου τῆς νήσου, ἔνθα
ἄρχεται ἡ κληρονομία, εἴτε, ἂν εἶναι ἀνήλικες, ἢ ἀπηγορευ-
μένοι, τῶν ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων αὐτῶν, εἴτε οἰουδήποτε
συγγενοῦς, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐπὶ προτάσει τοῦ εἰσαγγε-
λέως. ΓλΚ. 1057.

972. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέσαντος ἐπὶ ὑποχρεώσει
ἀποδόσεως, συντάσσεται κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους ἀπογραφῇ
ὅλων τῶν συναπαρτιζόντων τὴν κληρονομίαν κτημάτων, ἐξαι-
ρουμένης δὲ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν πρόκειται μόνον περὶ
μεριοῦ τινος κληροδοτήματος.

Ἡ ἀπογραφὴ αὕτη περιέχει τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν ὅλων
τῶν κινητῶν κτημάτων, καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς τοποθεσίας,
τῆς ἀκριβοῦς ἐκτάσεως, καὶ τῆς πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους
συνορίας τῶν ἀκινήτων κτημάτων. ΓλΚ. 1058

973. Ἡ ἀπογραφὴ γίνεται κατ' αἵτησιν τοῦ εἰδικοῦ ἐπι-
τρόπου ἐντὸς ἐνὸς μηνός, ἢ ἄλλης προθεσμίας, τὴν ὁποίαν τὸ
πρωτοδικεῖον ἐγκρίνει, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βεβαρημένου ἢ τοῦ
ἐπιτρόπου του, ἂν αὐτὸς εἶναι ἀνήλιξ. ΓλΚ. 1059.

974. Ἄν ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας δὲν ἔγινεν ἡ ἀπο-
γραφὴ κατ' αἵτησιν τοῦ εἰδικοῦ ἐπιτρόπου, συντάσσεται ἐντὸς
τοῦ ἐπομένου μηνός κατ' αἵτησιν τοῦ βεβαρημένου ἢ τοῦ
ἐπιτρόπου του, ἂν εἶναι ἀνήλιξ, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰδικοῦ
ἐπιτρόπου. ΓλΚ. 1060.

975. Ἄν δὲν ἐξεπληρώθησαν οἱ διαλαμβανόμενοι εἰς τὰ δύο

προηγούμενα ἄρθρα ὀρισμοί, ἡ ἀπογραφὴ συντάσσεται κατ' αἵτησιν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἄρθρον 971 προσώπων, καλουμένου τοῦ βεβαρημένου, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου του, καὶ τοῦ διορισθέντος ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐπιτρόπου. ΓΛΚ. 1061.

976. Ὁ βεβαρημένος ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πώλησιν διὰ τοικοκολλήσεων καὶ πλειστηριασμῶν ὅλων τῶν εἰς τὴν διάταξιν ἐμπεριεχομένων κινητῶν καὶ ἐπίπλων, ἐκτὸς ἐκείνων, περὶ ὧν γίνεται μνεῖα εἰς τὰ δύο ἐπόμενα ἄρθρα. ΓΛΚ. 1062.

977. Τὰ ἐπιπλά καὶ τ' ἄλλα κινητὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχονται εἰς τὴν διάταξιν ἐπὶ τῇ ρητῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ διατηρηθῶσιν αὐτούσια, παρὰδίδονται εἰς ἣν εὕρισκονται κατὰστασιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως. ΓΛΚ. 1063.

978. Τὰ χρησιμεύοντα πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν ζῶα καὶ ἐργαλεῖα λογίζονται ὡς ἐμπεριεχόμενα εἰς τὰς μεταξὺ ζώντων ἢ ἐνδιαθήκους δωρεὰς τῶν αὐτῶν ἀγρῶν· ὁ δὲ βεβαρημένος ὀφείλει μόνον νὰ τὰ ἐκτιμήσῃ διὰ ν' ἀποδώσῃ ἴσην τιμὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως. ΓΛΚ. 1064.

979. Ὁ βεβαρυμένος ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποπερατωθῇ ἡ ἀπογραφὴ, ὀφείλει νὰ καταστήσῃ ἐνεργὰ τὰ μετρητά, τὸ τίμημα τῶν κινητῶν καὶ τῶν πωληθέντων πραγμάτων, καὶ ὅ,τι εἰσέπραξεν ἐκ τῶν κληρονομικῶν πιστώσεων.

Ἡ προθεσμία αὕτη, χρείας καλούσης, δύναται νὰ παρεκταθῇ. ΓΛΚ. 1065.

980. Ὁ βεβαρημένος εἶναι προσῆτι ὑπόχρεος νὰ καταστήσῃ ἐνεργὰ τὰ χρήματα, τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς εἰσπράξεως τῶν πιστώσεων, καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν κεφαλαίων, ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως. ΓΛΚ. 1066.

981. Ἄν ὁ διαθέτης προσδιώρισῃ τὸ εἶδος τῶν κτημάτων, ἐπὶ τῶν ἰστίων πρέπει νὰ γένῃ ἡ χρήσις, ἢ θέλησις του ἐκτελεῖται, ἄλλως δὲν δύναται νὰ γένῃ εἰμὴ δι' ἀποκτήσεως ἀκινήτων κτημάτων, ἢ διὰ προνομίου ἐπὶ ἀκινήτων. ΓΛΚ. 1067.

982. Ἡ πώλησις, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ χρήσις, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ προηγούμενα ἄρθρα, γίνεται διὰ παρεμβάσεως καὶ κατ' αἵτησιν τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως διορισθέντος ἐπιτρόπου. ΓΛΚ. 1068.

983. Αἱ μεταξὺ ζώντων, ἡ ἐνδιάθηκοι διατάξεις ἐπὶ ὑποχρεώσει ἀποδόσεως, πρέπει νὰ δημοσιεύωνται κατ' αἵτησιν ἡ τοῦ βεβαρημένου, ἡ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως διορισθέντος ἐπιτρόπου· τουτέστιν ὡς πρὸς τ' ἀκίνητα κτήματα, διὰ μεταγραφῆς τῶν πράξεων εἰς τὰ βιβλία τοῦ γραφείου τῶν ὑποθηκῶν τῆς νήσου, ἐνθα κεῖνται· καὶ ὡς πρὸς τὰ δανεισθέντα μετὰ προνομίου ἐπὶ ἀκινήτων, δι' ἐγγραφῆς ἐπὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων. ΓλΚ. 1069.

984. Ἡ ἔλλειψις τῆς μεταγραφῆς τῆς περιεχούσης τὴν διάταξιν πράξεως, δύναται παρὰ τῶν πιστωτῶν καὶ τῶν τρίτων διακατόχων νὰ ἀντιταχθῇ καὶ κατὰ τῶν ἀνηλίκων καὶ ἀπηγορευμένων, φυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ βεβαρημένου, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως διορισθέντος ἐπιτρόπου, καὶ μὴ δυναμένων τῶν ἀνηλίκων, ἡ τῶν ἀπηγορευμένων ν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἀκέραιον, ἕνεκα τῆς παραιοφθείσης μεταγραφῆς, ἂν καὶ ὁ βεβαρημένος καὶ ὁ ἐπίτροπος δὲν ᾔναι φερέγγυος. ΓλΚ. 1070.

985. Ἡ ἔλλειψις τῆς μεταγραφῆς δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ, μηδὲ νὰ θεραπευθῇ διὰ τῆς γνώσεως τῆς διατάξεως, τὴν ὁποῖαν οἱ πιστωταὶ. ἡ οἱ τρίτοι διακατόχοι, ᾗθελον λάβει δι' ἄλλου παρὰ τὸ τῆς μεταγραφῆς μέσον. ΓλΚ. 1071.

986. Οὐδέποτε δύνανται οἱ δωρεοδόχοι, οἱ κληροδόχοι, ἡ οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ διατάξαντος, οὐδ' οἱ δωρεοδόχοι, οἱ κληροδόχοι, ἡ κληρονόμοι αὐτῶν νὰ ἀντιτάξωσι κατὰ τῶν κεκλημένων τὴν ἔλλειψιν τῆς μεταγραφῆς, ἡ τῆς ἐγγραφῆς. ΓλΚ. 1072.

987. Ὁ ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως διορισθεὶς ἐπίτροπος εἶναι προσωπικῶς ὑπεύθυνος, ἂν δὲν συμμορφωθῇ κατὰ πάντα μὲ τοὺς ἀνωτέρω ὀρισμένους κανόνας, πρὸς βεβαιώσει τῆς καταστάσεως τῶν κτημάτων, τῆς πωλήσεως τῶν κινητῶν, τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων, τῆς μεταγραφῆς καὶ τῆς ἐγγραφῆς, καὶ ἐν γένει, ἂν δὲν καταβάλῃ πᾶσαν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ προσηκόντως καὶ πιστῶς ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἀποδόσεως. ΓλΚ. 1073

988. Ἄν ὁ βεβαρημένος ᾔναι ἀνήλικος, δὲν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον ἕνεκα τῆς ἀθετήσεως τῶν εἰς τ'

ἄρθρα τούτου τοῦ Κεφαλαιῶν διαλαμβανόμενων κανόνων, οὐδ' ἂν ὁ ἐπίτροπός του δὲν ἦναι φερέγγυος. ΓΛΚ. 1074.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῶν γινομένων παρὰ τῶν γονέων, ἢ ἄλλων ἀνιόντων, διανομῶν εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν κατιόντας.

989. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἀνιόντες δύνανται νὰ διανείμωσι τὴν περιουσίαν των μεταξὺ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἀπογόνων των. (*) ΓΛΚ. 1075.

990. Αἱ διανομαὶ αὗται δύνανται νὰ γίνωνται διὰ πράξεως μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης, κατὰ τοὺς τύπους, ὅρους καὶ κανόνας, τοὺς ὠρισμένους διὰ τὰς μεταξὺ ζώντων δωρεάς, καὶ τὰς διαθήκας.

Αἱ διὰ πράξεως μεταξὺ ζώντων γερόμεναι διανομαὶ δὲν δύνανται ν' ἀφορῶσιν εἰμὴ τὰ παρόντα κτήματα.

Αἱ πράξεις αὗται θεωροῦνται ὡς προχρόνι· κληρονομίαι. ΓΛΚ. 1076.

991. Ἄν εἰς τὴν διανομὴν δὲν συμπεριελήφθησαν ὅλα τὰ κτήματα, τὰ ὅποια ὁ ἀνιὼν ἀφίνει κατὰ τὸν θάνατόν του, τὰ μὴ συμπεριληφθέντα διανέμονται κατὰ τὸν νόμον. ΓΛΚ. 1077.

992. Εἶναι παντελῶς ἄκυρος ἡ διανομή, ἂν δὲν ἔγινε μεταξὺ ὅλων τῶν ὑπαρχόντων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποθιώσεως τέκνων, καὶ τῶν κατιόντων ἐκ τῶν προαποθνήσκοντων τέκνων. Τόσον τὰ τέκνα, ἢ οἱ κατιόντες, οἱ μὴ λαβόντες μέρος εἰς αὐτήν, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔγινεν ἡ διανομή, δύνανται νὰ αἰτήσωσιν ἄλλην νέαν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους. ΓΛΚ. 1078.

ΑΠ. 65 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 692 καὶ 693 Ἰον. Κ., ὁ ἀποδεχθεὶς κληρονομίαν τινὰ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν κληρονομικῶν χρεῶν, πέραν τῆς ἀξίας τῶν κτημάτων,

(*) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου τούτου προσετέθησαν διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου αἱ ἐξῆς λέξεις :

«συμφώνως ὅμως μὲ τὰς δικτάξεις τοῦ ἄρθρου 724.»

ἄτινα περιῆλθον εἰς αὐτὸν κληρονομικῶ δικαιώματι, διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ περιουσίας.

Ἐπειδὴ ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα, οὕτινος οἱ κληρονομοὶ κατεσχέθησαν, δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Γ. καταλειφθεῖσαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὸν πατέρα τῆς τότε ἀνηλίκου Ρ., περιουσίαν καὶ δὲν περιῆλθεν ἐπομένως εἰς αὐτὴν κληρονομικῶ δικαιώματι, ἀλλ' ὡς καταπιστευματικὸν ἀνῆκεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ, εἰς ὃν περιῆλθε πρὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Γ. καταπιστευματικῶ τίτλῳ καὶ ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς τούτου, πλὴν τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ τὸ 7190 συμβόλαιον, ἐὰν δὲ ἀποδειχθῇ τοῦτο ἀληθές, καθίσταται βᾶσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀνακοπούσης, ὅτι κακῶς κατεσχέθησαν οἱ ἐκ τοῦ κτήματος τούτου παρασχεθέντες κληρονομοὶ διὰ τὸ βαρύνον τὴν κληρονομίαν τοῦ Γ. χρέος, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου. ἡ ἀτομικὴ περιουσία τοῦ συζύγου τῆς ἀνακοπούσης, ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου τοῦ Γ., δὲν ὑπόκειται κατὰ τὰ παρατεθέντα ἄρθρα Ἰον. Κ.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ἐν τῇ συνταχθείσῃ περὶ τῆς ἀπογραφῆς τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ Γ. ἐκθέσει ἐδηλώθη καὶ τὸ κτῆμα ὡς κληρονομικόν, ἥτοι ὡς ἀνῆκον εἰς τὸν κληρονομηθέντα, τὴν δὴλωσιν ὅμως ταύτην προσέβαλεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἀνακόπτουσα ὡς γενομένην κατὰ πλάνην, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀληθοῦς ιδιότητος τοῦ κτήματος τούτου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφερομένων ἀκινήτων, ἅτινα ὡς ἰσχυρίσθη ἦσαν καταπιστευματικά καὶ δὲν ἀνῆκον ὡς τοιαῦτα εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ κληρονομηθέντος, τῆς δὲ ἐν τῇ ἀπογραφῇ περιεχομένης ὁμολογίας τοῦ συζύγου τῆς αὐτῆς ἀνακοπούσης περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ ἐπιδίκου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων οὔσης ἐξωδίκου, κατὰ ἄρθρ. 265 Πολ. Δικ., καὶ μὴ παραγούσης πλήρη ἀπόδειξιν, παρὰ μόνον ὅταν κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον δηλωθεῖσα ἐγένετο ἀποδεκτὴ κατὰ 266 ἄρθρ., δὲν ἔσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, σκεφθεῖσα ὅτι δύναται νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὁμολογοῦντος ἡ ἀλήθεια τῶν ὁμολογηθέντων πραγμάτων καὶ διατάξασα τὴν μετάφρασιν τοῦ συμβολαίου.

Ἐπειδὴ οἱ ἀδελφοὶ Μ. ἰσχυρίσθησαν ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἀνακοπούσης ἐξέπεσε τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς, ὡς ἐκποιήσας ἅνεν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένων διατυπώσεων διάφορα κληρονομικά κτήματα κινήτα καὶ ἀκίνητα, καὶ ὡς ἀπόλυτος κληρονόμος ὑποχρεοῦται καὶ ἐξ ἰδίων εἰς τὰ κληρονομικά χρέη κατὰ ἄρθρ. 696 καὶ 697 Ἰον. Κ.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ἐκ τῶν προσαγομένων καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ προεκτεθέντος θέματος μαρτύρων, συνδυαζομένων πρὸς τὰ προσαχθέντα ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Μ. ἔγγραφα, προέκυψεν, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἀνακοπούσης ἐπώλησε καὶ ὑπεθήκευσεν ἀκίνητα κτήματα ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀπογραφῇ ὡς κληρονομικῶν ἀπογραφέντων, χωρὶς νὰ τηρήσῃ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ Κώδ. ἀπαιτούμενους τύπους καὶ ἐστερήθη ἐπομένως τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου, ἀλλ' ἐντεῦθεν καὶ μόνον δὲν ἐπεται, ὅτι ἡ ἀνακοπή, ἣν ἡ Χ. ἀπηύθυνε, καθίσταται ἄνευ

τινος ἄλλης ἀποδείξεως ἀπορριπτέα ὡς ἀνυπόστατος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι καὶ ἡ ἀτομικὴ περιουσία τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶναι ὑπόχρεως.

993. Ἡ παρὰ τοῦ ἀνιόντος γενομένη διανομὴ δύναται νὰ προσβληθῇ ἔνεκα βλάβης, ὑπερβαίνουσας τὸ τέταρτον· προσβάλλεται προσέτι καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν προκύψῃ, ὅτι ἐκ τῆς διανομῆς καὶ τῶν γενομένων κατὰ προεξαίρεσιν διατάξεων, εἰς ἐξ ἐκείνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔγινεν ἡ διανομή, ἔχει μεγαλύτερον ὄφελος τοῦ παρὰ τοῦ νόμου συγχωρουμένου. ΓΛΚ. 1079.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῶν γινομένων διὰ γαμικοῦ συμβολαίου δωρεῶν πρὸς τοὺς συζύγους καὶ πρὸς τὰ γεννηθησόμενα ἐκ τοῦ γάμου τέκνα.

994. Πᾶσα μεταξὺ ζώντων δωρεὰ τῶν παρόντων κτημάτων, καὶ τοι γενομένη διὰ γαμικοῦ συμβολαίου πρὸς τοὺς συζύγους, ἡ ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὑπόκειται εἰς τοὺς περὶ δωρεῶν γινομένων ἐπὶ τοιοῦτῳ λόγῳ ὠρισμένους γενικούς κανόνας, τηρουμένων τῶν ἐξῆς διατάξεων.

Τοιαῦται δωρεαὶ δὲν ἔχουσι χώραν πρὸς ὄφελος τῶν γεννηθησομένων τέκνων, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐν τῷ Σ'. Κεφ. τοῦ παρόντος Τίτλου διαλαμβανομένης περιπτώσεως. ΓΛΚ. 1081.

995. Οἱ γονεῖς, οἱ ἄλλοι ἀνιόντες, οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τῶν συζύγων, καὶ οἱ ξένοι προσέτι δύνανται διὰ γαμικοῦ συμβολαίου νὰ διαθέσωσι περὶ ὅλων ἢ μέρους τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια θέλουσι καταλείψει κατὰ τὴν ἀποβιώσιν των, πρὸς ὄφελος καὶ τῶν εἰρημένων συζύγων, καὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου αὐτῶν γεννηθησομένων τέκνων, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ δωρεοδόχος ἐπιζήσῃ τοῦ δωρεοδόχου συζύγου.

Τοιαύτη δωρεὰ, καὶ τοι γενομένη πρὸς ὄφελος μόνον τῶν συζύγων, ἡ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τεκμαίρεται πάντοτε, ἐν τῇ εἰρημένῃ περιπτώσει τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ δωρεοδότου, ὡς γενομένη πρὸς ὄφελος τῶν ἐξ ἐκείνου τοῦ γάμου γεννηθησομένων τέκνων καὶ κατιόντων. ΓΛΚ. 1082.

996. Δύνανται νὰ δωρηθῶσι διὰ γαμικοῦ συμβολαίου παρόντα ὁμοῦ καὶ μέλλοντα κτήματα καθ' ὁλοκληρίαν, ἢ ἐν μέ-

ρει, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν δωρητήριον πράξιν καταγραφὴ τῶν χρεῶν καὶ βαρῶν τοῦ δωρεοδότου, τῶν ὑπαρχόντων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δωρεᾶς· ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ὁ δωρεοδόχος δύναται κατὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ δωρεοδότου νὰ κρατήσῃ τὰ παρόντα κτήματα, ἀποβάλλων τὸ περισσεῦον τῶν κτημάτων τοῦ δωρεοδότου. ΓΛΚ.

997. Ἄν ἡ καταγραφὴ, περὶ ἧς εἴρηται εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δὲν ἐπισυνήφθῃ εἰς τὴν δωρητήριον πράξιν τῶν παρόντων καὶ μελλόντων κτημάτων, ὁ δωρεοδόχος ὀφείλει ν' ἀποδεχθῇ, ἢ ν' ἀποβάλῃ ὁλόκληρον τὴν δωρεάν.

Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ εἰμὴ τὰ ὑπάρχοντα κτήματα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ δωρεοδότου, καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν κληρονομικῶν χρεῶν καὶ βαρῶν. ΓΛΚ.

998. Ἡ διὰ γαμικοῦ συμβολαίου παρ' οἰουδήποτε γενομένη δωρεὰ ὑπὲρ τῶν συζύγων καὶ τῶν γεννηθησομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ γάμου τέκνων, δύναται νὰ γένῃ προσέτι ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ πληρώσωσιν ἀνεξαίρετως ὅλα τὰ χρέη καὶ θάρη τῆς κληρονομίας τοῦ δωρεοδότου, ἢ ὑπὸ ἄλλους ὅρους, ἢ ἐκτέλεισις τῶν ὁποίων ἤθελεν ἐξαρτᾶσθαι ἐκ τῆς θελήσεώς του. Ὁ δωρεοδόχος ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρους τούτους, ἂν δὲν ἐκλέξῃ ν' ἀποβάλῃ τὴν δωρεάν. Ἄν δὲ ὁ δωρεοδότης διὰ γαμικοῦ συμβολαίου ἐπεφυλάχθῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθήσῃ πρᾶγμα τι διαλαμβανόμενον εἰς τὴν δωρεάν τῶν παρόντων κτημάτων του, ἢ προσδιωρισμένην τινὰ ποσότητα ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων λιφθησομένην, τὸ πρᾶγμα ἢ ἡ ποσότης, ἂν ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ τὰ διαθήσῃ, λογίζονται ὡς ἐμπεριεχόμενα εἰς τὴν δωρεάν, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν δωρεοδόχον, ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους του. ΓΛΚ. 1086.

999. Αἱ γενομέναι διὰ γαμικοῦ συμβολαίου δωρεαὶ δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσι, μηδὲ νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυροι ἐπὶ προφάσει ἐλλείψεως ἀποδοχῆς. ΓΛΚ. 1087.

1000. Πᾶσα δωρεὰ γενομένη χάριν γάμου ἄκυροῦται, ἂν ὁ γάμος δὲν τελεσθῇ. ΓΛΚ. 1088.

1001. Αἱ πρὸς ἓνα τῶν συζύγων γενομέναι δωρεαὶ κατὰ τ' ἄρθρα 995 καὶ 996 ἄκυροῦνται, ἂν ὁ δωρεοδότης ἐπιζήσῃ

τοῦ δωρεοδόχου συζύγου, καὶ τῶν ἀπογόνων του Γλκ. 1089.

1002. Ὅλαι αἱ πρὸς τοὺς συζύγους γινόμεναι δωρεαὶ διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, δύνανται κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς κληρονομίας τοῦ δωρεοδότου, νὰ ἐλαττωθῶσι μέχρι τοῦ μέρους, τὸ ὅποιον ὁ νόμος ἐπετρέπει εἰς αὐτόν νὰ διαθέσῃ. Γλκ. 1090.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τῶν διὰ γαμικοῦ συμβολαίου γινομένων μεταξὺ συζύγων διατάξεων.

1003. Οἱ σύζυγοι δύνανται διὰ γαμικοῦ συμβολαίου νὰ κάμωσιν ἀμοιβαίως, ἢ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, οἰκονομήσαντες δωρεὰν θελήσωσιν, ὑπὸ τὰς ἐξῆς ἐκτεθειμένας τροπολογίας. Γλκ. 1091.

1004. Πᾶσα μεταξὺ ζώντων δωρεὰ παρόντων κτημάτων, γενομένη μεταξὺ συζύγων διὰ γαμικοῦ συμβολαίου, δὲν τεκμαίρεται ὡς γενομένη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ δωρεοδόχου, ἂν ὁ ὅρος οὗτος δὲν εἴναι ρητῶς ἐκπεφρασμένος, καὶ ὑπόκειται εἰς ὅλους τοὺς κανόνας καὶ τὰς διατυπώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνωτέρω διεγράφησαν περὶ τοιούτων δωρεῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅρκου, τῶν κηρύξεων, καὶ τῆς ἐπικυρωτικῆς πράξεως, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουσι χώραν εἰς τοιοῦτου εἶδους δωρεάς. Γλκ. 1092.

1005. Ἡ δωρεὰ μελλόντων κτημάτων, ἢ παρόντων καὶ μελλόντων, ἢ γενομένη μεταξὺ συζύγων διὰ γαμικοῦ συμβολαίου, εἴτε ἀπλῆ, εἴ-ε ἀμοιβαία, ὑπόκειται εἰς τοὺς ἐν τῷ προηγουμένῳ Κεφαλαίῳ ὠρισμένους κανόνας περὶ ὁμοίων δωρεῶν παρὰ τρίτου γινομένων εἰς αὐτούς, ἀλλὰ δὲν μεταβιβάζει εἰς τὰ ἐκ τοῦ γάμου γεννηθέντα τέκνα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ δωρεοδόχος σύζυγος προαποθάνῃ τοῦ δωρεοδότου συζύγου. Γλκ. 1093.

1006. Εἰς τῶν συζύγων δύνανται διὰ γαμικοῦ συμβολαίου, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν καταλίπη τέκνα, μήτε κατιόντας, νὰ διαθέσῃ πρὸς ὄφελος τοῦ ἄλλου συζύγου, ὅ,τι ἐδύνατο νὰ διαθέσῃ πρὸς ὄφελος ξένου. Γλκ. 1094.

1007. Ὁ ἀνήλιξ δὲν δύνανται νὰ δωρήσῃ διὰ γαμικοῦ συμβολαίου εἰς τὸν ἄλλον σύζυγον εἴτε δι' ἀπλῆς, εἴτε δι' ἀμοι-

θαίας δωρεάς, εἰμὴ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ καὶ ἀντιλήψει ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συναίνεσις ἀπαιτεῖται διὰ τὸν γάμον αὐτοῦ· διὰ τῆς συναίνεσεως ταύτης δύναται αὐτὸς νὰ δωρήσῃ ὅ,τι ὁ νόμος ἐπιτρέπει καὶ εἰς τὸν ἐνῆλικον σύζυγον νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν ἑτερον σύζυγον. ΓΛΚ. 1095.

1003. Ὁ ἀνὴρ, ἡ ἡ γυνή, ὅστις, ἔχων τέκνα ἐξ ἄλλου γάμου, συνάψῃ δεύτερον, ἢ ἄλλον ἐπακόλουθον, δὲν δύναται νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν νέον σύζυγον ὑπὲρ τὸ μέρος ἐκείνου τοῦ γνησίου τέκνου, τὸ ὅποῖον θέλει λάβῃ τὸ ἐλάχιστον· ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν αἱ δωρεαὶ αὗται δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὸ τέταρτον τῶν κτημάτων. ΓΛΚ. 1098.

1009. Οἱ σύζυγοι δὲν δύνανται εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον νὰ δωρήσωσι πλαγίως πρὸς ἀλλήλους πλέον τοῦ ὅτι συγχωροῦσιν αἱ προηγούμεναι διατάξεις.

Προσέτι δὲν δύνανται οὔτε ἀμέσως, οὔτε ἐμμέσως, νὰ κάμωσιν ἀμοιβαίως, διαρκούντος τοῦ γάμου, οὐδεμίαν δωρεάν. Ἐπομένως εἶναι ἄκυρος πᾶσα δωρεὰ εἴτε ὑποκεκρυμμένη, εἴτε γενομένη εἰς παρένθετα πρόσωπα. ΓΛΚ. 1099.

1010. Λογίζονται ὡς γινόμεναι εἰς παρένθετα πρόσωπα αἱ παρ' ἑνὸς τῶν συζύγων δωρεαὶ εἰς τὰ τέκνα, ἢ εἰς ἓν τῶν τέκνων τοῦ ἑτέρου συζύγου, τῶν γεννηθέντων ἐξ ἄλλου γάμου, καὶ αἱ γινόμεναι παρὰ τοῦ δωρεοδότου εἰς τοὺς συγγενεῖς, τῶν ὁποίων ὁ ἕτερος σύζυγος εἶναι ἐπίδοξος κληρονόμος κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς, ἂν καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἐπιζήτῃ τοῦ δωρεοδόχου συγγενοῦς του. ΓΛΚ. 1100.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Περὶ συμβολαίων, ἢ δυνατικῶν ὑποχρεώσεων ἐν γένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Προεισθαγωγικαὶ διατάξεις.

1011. Τὸ συμβόλαιον εἶναι σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας εἰς, ἢ πολλοὶ ὑποχρεοῦνται πρὸς ἓνα, ἢ πολλοὺς ἄλλους, νὰ δώσουν, νὰ πράξουν, ἢ νὰ μὴ πράξουν τι.

1012. Τὸ συμβόλαιον εἶναι συναλλακτικὸν ἢ ἀμφιμερές, ὅταν οἱ συμβαλλόμενοι συνυποχρεοῦνται πρὸς ἀλλήλους. Γλκ. 1102.

1013. Εἶναι ἑτερομερές, ὅταν εἷς, ἢ πολλοὶ ὑποχρεοῦνται πρὸς ἓνα, ἢ πολλοὺς ἄλλους μὴ συνυποχρεουμένους. Γλκ. 1103.

1014. Εἶναι ἀνταλλακτικόν, ὅταν ἑκάτερος τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ, ἢ νὰ πράξῃ τι, θεωρούμενον ὡς ἀντίτιμον τοῦ εἰς αὐτὸν διδομένου, ἢ τοῦ δι' αὐτὸν πραττομένου.

Εἶναι τυχαῖον, ὅταν τὸ ἀντίτιμον συνίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀβεβαίου συμβάματος ἐνδεχόμενον δι' ἑκάτερον μέρος κέρδος, ἢ ζημίαν. Γλκ. 1104.

1015. Τὸ συμβόλαιον εἶναι εὐποιητικόν, ὅταν δι' αὐτοῦ τὸ ἐν μέρος παρέχῃ εἰς τὸ ἄλλο ὠφέλειάν τινα ὅλως ἄμισθον. Γλκ. 1105.

1016. Ἀμφιγαρὲς συμβόλαιον εἶναι τὸ ὑποχρεοῦν ἑκάτερον τῶν μερῶν νὰ δώσῃ, ἢ νὰ πράξῃ τι. Γλκ. 1106.

1017. Τὰ συμβόλαια, εἴτε ἔχοντα, εἴτε μὴ ἰδίαν ἐπωνυμίαν, ὑπόκεινται εἰς γενικοὺς κανόνας, περὶ ὧν πραγματεύεται ὁ παρὼν τίτλος.

Οἱ περὶ τινων συμβολαίων μερικοὶ κανόνες ὀρίζονται εἰς τοὺς οἰκείους αὐτῶν Τίτλους· οἱ δὲ περὶ ἐμπορικῶν συναλλαγμάτων ἰδιαιτέροι· κανόνες ὀρίζονται ὑπὸ τῶν περὶ ἐμπορίας νόμων. Γλκ. 1107.

1018. Συγχωρεῖται οἷονδῆποτε συμβόλαιον, μὴ ἐναντίον εἰς τὰ χρηστὰ ἦθῃ, ἢ εἰς τὴν κοινὴν τάξιν, ἢ μὴ ἀπαγορευόμενον παρὰ τῶν νόμων.

1019. Ἐκτὸς τῶν ἰδιαιτέρων ἀπαγορεύσεων, ὅσας οἱ περὶ συμβολαίων ἰσχύοντες νόμοι ὀρίζουσιν, ἀπαγορεύονται ἀπολύτως τὰ συμβόλαια, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ δύο ἐπόμενα ἄρθρα.

1020. Ἀπαγορεύονται τὰ συμβόλαια, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐξαγοράσιμοι ἐδαφονομαί, διηνεκεῖς, ἢ προσωριναί, οἰασδῆποτε φύσεως καὶ τύπου, δι' ὧν ὁ χρεώστης, λαμβάνων χρήματα, εἶδη, προϊόντα, καὶ πᾶν ἄλλο κινήτῳ, ἢ καὶ ἀκίνητα, ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶνῃ κατ' ἔτος, ἢ κατ' ἄλλους περιοδικοὺς χρόνους, εἰς τὸν πιστωτὴν εἶδη, ἢ προϊόντα οἰασδῆποτε φύσεως, ἢ χρήματα.

Ἐξαίρουνται ὁμως ἐκ τῆς διατάξεως τούτου τοῦ ἄρθρου τὰ περὶ συστάσεως προσόδου συμβόλαια, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ Θ'. Τίτλος τοῦ Γ' Βιβλίου τούτου τοῦ κώδικος, καὶ τὰ ἐμφυτευτικὰ καὶ ἐδαφονομικὰ συμβόλαια, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ ΙΑ' Τίτλος τοῦ αὐτοῦ Βιβλίου. (*)

1021. Ἀπαγορεύονται ὡσχύτως τὰ ἀντιχρηστικὰ συμβόλαια, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τ' ὄνομα γαλδίτσια, γόδεις, γόδω, καὶ τεγούτχ, καὶ ἐν γένει πᾶν συμβόλαιον οἰοδῆποτε ὀνόματος, τύπου καὶ φύσεως, δι' ὧν ὁ χρεώστης παραχωρεῖ εἰς τὸν πιστωτὴν τὴν νομὴν ἀκινήτου τινός, μέχρις οὗ ἐξοφληθῇ τὸ χρέος του (**)

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 945 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1021 Ἰον. Κ. τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμοζομένου, ἀπαγορεύεται καὶ ἐπομένως θεωροῦνται ὡς ἄκυρα τὰ συμβόλαια δι' ὧν ὁ χρεώστης παραχωρεῖ εἰς τὸν

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Παράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1020. Ἀπαγορεύονται τὰ συμβόλαια, τὰ γνωστὰ, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐξαγοράσιμοι ἐδαφονομαί, διηνεκεῖς ἢ προσωριναί, οἰασδῆποτε φύσεως καὶ τύπου, δι' ὧν ὁ χρεώστης, λαμβάνων χρήματα, εἶδη προϊόντα καὶ πᾶν ἄλλο κινήτόν, ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶνῃ κατ' ἔτος, ἢ κατ' ἄλλους περιοδικούς χρόνους, εἰς τὸν πιστωτὴν εἶδη ἢ προϊόντα οἰασδῆποτε φύσεως, ἢ χρήματα.

Ἐξαίρουνται ἐκ τῆς διατάξεως τούτου τοῦ ἄρθρου τὰ περὶ συστάσεως προσόδου συμβόλαια, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ Θ' Τίτλος τοῦ Γ' Βιβλίου τούτου τοῦ κώδικος.

(**) Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο προσετέθη τὸ ἐξῆς ἐδάφιον διὰ τῆς ΝΑ' Παράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου.

Συγχωρεῖται ὁμως νὰ παραχωρήσῃ καὶ προσδιορίσῃ εἰς τὸν πιστωτὴν του πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων, καὶ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ κεφαλαίου, τοὺς καρποὺς τοῦ ἤδη ὑποθηκευμένου εἰς αὐτὸν ἀκινήτου, χωρὶς νὰ στερηθῇ τῆς διακατοχῆς καὶ τῆς διαχειρίσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ καταδιωχθῇ ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως, ἢ κατὰχρήσεως, ἐπὶ ἀπάτῃ κατὰ τὸ ἄρθρ. 795 ἐδάφ. 1ον τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

πιστωτὴν τὴν νομὴν ἀκινήτου τινὸς μέχρις οὗτο ἐξοφληθῇ τὸ χρέος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου διὰ τοῦ συμβολαίου, ἐφ' οὗ τὴν ἀγωγὴν ὁ ἐκκαλῶν στηρίζει, ἂν ἑνὸς μὲν ὁ Ν. ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ὀφειλέτην τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου ποσοῦ, ἂν ἑτέρου δὲ πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης παραχωρεῖ πρὸς τὸν νῦν ἐκκαλοῦν· α πιστωτὴν τοῦ τὴν ἐπικαρπίαν τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευομένων κτημάτων ἐπὶ ὠρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι, ὅπως ἐκ τῶν εισοδημάτων αὐτῶν πληρώσῃ τοὺς τε τόκους καὶ τὸ ἀναγνωρισθὲν κεφάλαιον· τὸ τοιοῦτον δὲ συμβολαίον, καθ' ὃ ἀντιβαίνειν εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1021, ἐστὶν ἄκυρον καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ βραχίζομένη ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος νομίμως ἐθεωρήθη ὡς μὴ βάσιμος ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου καὶ ἀπερρίφθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν πρὸς κύρος τῶν συμβάσεων οὐσιωδῶν ὁρων.

1022. Τέσσαρες ὅροι εἶναι οὐσιῳδεις διὰ τὴν ἔχῃ κύρος οἰκὸς ἢ ποτε συμβάσεις·

ἡ συναίνεσις τοῦ ὑποχρεομένου·

ἡ πρὸς τὸ συμβάλλεσθαι ἱκανότης·

ὠρισμένον ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως·

αἰτία θεμιτὴ τῆς ὑποχρέωσης.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς συναινέσεως.

1023. Ἡ συναίνεσις δὲν ἔχει κύρος, ἂν ἐδόθη κατὰ πλάνην, ἢ ἔνεκα ἐπενεχθείσης βίας, ἢ διὰ δόλου. Γλκ. 1109.

1024. Ἡ πλάνη δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως, εἰμὴ ὅταν ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, τὸ ὅποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς.

Δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ὅτι· ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου σκοπεύει τις τὴν συνομολογήσῃ, ἐκ τῆς ἂν ἡ σύμβασις ἔγινε κυρίως ἔνεκα τοῦ προσώπου. Γλκ. 1110.

ΑΠ. 129 (1875). Ἐπειδὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβιβασμοῦ τὸ ἄρθρ. 1024 Ἰον Κώδ., διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. τοῦτο ἡ πλάνη δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως, εἰμὴ ὅταν

αφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, οὐσία δὲ τοῦ πράγματος, κατὰ τὴν νομικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, εἶναι τὸ σύνολον τῶν κυρίων τοῦ πράγματος ιδιοτήτων, ἐκείνων δηλ. τῶν ιδιοτήτων, ἐκ τῆς ὑπάρξεως, ἢ μὴ, τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἢ εἰς τοιόνδε, ἢ τοιόνδ᾽ εἶδος ἀγωγή τοῦ πράγματος· ὥστε ἡ περὶ τὴν αἰτίαν τῆς συμβάσεως πλάνη δὲν εἶναι πλάνη περὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσεῖων, καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη πλάνη δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως, καθόσον ὑπὸ νομικὴν ἔποψιν πάντως ἀδιάφορα εἰσὶ τὰ αἷτια, ἐξ ὧν παρεκινήθησαν οἱ συμβαλλόμενοι νὰ συνάψωσι σύμβασιν τινά, ὡς ἐπίσης εἶναι πλάνη περὶ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος ἡ ἐσφαλμένη δόξα, ἣν εἶχεν ὁ ἀναιρεσεῖων ὅτι τὰ χρήματα, ἅτινα τῷ ἔδωκεν ὁ ἀντίδικός του λόγῳ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἦσαν ἰδικὰ του καὶ οὐχὶ τῆς εταιρίας Ν.

1025. Ἡ εἰς τὸν ὑποχρεωθέντα ἐπενεχθεῖσα βία εἶναι αἰτία ἀκυρότητος, ἂν καὶ ἐπηνέχθη ὑπ' ἄλλου, παρ' ἐκεῖνον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ σύμβασις. ΓΛΚ. 1111.

1026. Βία εἶναι ἡ δυναμένη νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς ἔμφρον ἄνθρωπον, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν φόβον, μὴ ἐκθέσῃ ἐκυτόν, ἢ τὴν περιουσίαν του εἰς δεινόν τι μέγα καὶ ἐνεστώς.

Λαμβάνοντι ὑπ' ὅψιν ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἡλικία, τὸ φῦλον καὶ ἡ τάξις τῶν ἀνθρώπων. ΓΛΚ. 1112.

1027. Ἡ βία εἶναι αἰτία ἀκυρότητος τοῦ συμβολαίου, ὅχι μόνον ὅταν ἐπηνέχθη κατ' ἐνός τῶν συμβαλλομένων, ἀλλ' εἰσέτι καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρός, τῆς γυναικός, τῶν κατιόντων, ἢ ἀνιόντων αὐτοῦ. ΓΛΚ. 1113.

1028. Μόνος ὁ ἀπὸ σέβας πρὸς τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, ἢ ἄλλους ἀνιόντας φόβος, ἀνευ ἐπενεχθείσης πρᾶγματικῆς βίας, δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου. ΓΛΚ. 1114.

1029. Δὲν δύναται τις νὰ προσβάλῃ συμβόλαιόν τι πλέον ἐνεκα βίας, ἂν μετὰ τὴν παῦσιν ταύτης τὸ ἐνέκρινε ρητῶς ἢ σιωπηλῶς, ἢ ἄφησε νὰ παρέλθῃ ὁ πρὸς προσβολὴν αὐτοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένος χρόνος. ΓΛΚ. 1115.

ΑΠ. 309 (1895). Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον ὅπως ἀποφανθῇ ἀπασάδεκτον τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῶν συμβολαίων, ὡς θία συναφθέντων, ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων ἀπὸ τῆς

παύσεως τῆς βίας ἐνέκρινεν αὐτά, ὡς ἐγείρας τὴν ἀπορριφθεῖσαν ἀγωγὴν του μετὰ πενταετίαν σχεδόν, ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς βίας.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1029 καὶ 1220 Ἰον. Κ., ἡ ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως βία συνομολογηθέντος συμβολαίου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ἐγερθῇ μετὰ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς βίας. Καὶ ἀληθῶς ἐν ἄρθρ. 1029 ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀπαράδεκτου καὶ ἑτέρα περίπτωσις, ἡ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ συμβολαίου ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς βίας, ἀλλὰ ἡ περὶ ἐγκρίσεως διάταξις, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοίαν αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν, εἰμὴ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἐγκρίσις προκύπτει ἐξ ἄλλων στοιχείων, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ἐντὸς δεκαετίας, διότι τοῦ ἄρθρ. 1029 Ἰον. Κ., ἀπαγορεύοντος εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἀποφαίνηται ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ βία συνομολογηθέντος συμβολαίου ἀγωγὴν, ἐὰν αὕτη ἤθελεν ἐγερθῇ ἐντὸς δεκαετίας ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς βίας, ὡς ἐπιτρεπούσης αὐτῷ νὰ ἀποφαίνηται τὸ ἀπαράδεκτον τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελεν αὕτη ἐγερθῇ μετὰ δεκαετίαν, ἐὰν ἐπετρέπετο αὐτῷ νὰ συναγάγῃ ἐκάστοτε ἐγκρίσιν ἐκ τῆς ἐντὸς δεκαετίας ἐγέρσεως τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς, ἤθελεν εἶναι τ' αὐτό, ὡς εἰ ἐπετρέπετο ἐκ τῆς τοιαύτης ἐγέρσεως ἀπαράδεκτον, ὅπερ σαφῶς ἀποκρούεται ἐξ ἄρθρ. 1029. Ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον, παρεβίασε τὸ σαφές ἄρθρ. 1029 Ἰον. Κ. Δὲν ὑποστηρίζει δὲ τὴν ἀπόφασιν ἡ σκέψις, ὅτι τὴν ἐγκρίσιν ὑποστηρίζει καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων τὴν ἀγωγὴν ἤγειρε, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μετελθόντος τὴν βίαν ἀτόμου, διότι τὸ Ἐφετεῖον, πρὸς παραδοχὴν τῆς ἐγκρίσεως, δὲν στηρίζεται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου.

1030. Ὁ δόλος εἶναι αἰτία ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ὅταν αἱ παρὰ τοῦ ἐνὸς τῶν συμβαλλομένωνπραχθεῖσαι μηχανορραφαί εἰναι ἐναργῶς τοιαῦται, ὥστε ἄνευ τούτων ὁ ἄλλος δὲν ἤθελε συνομολογήσει.

Ὁ δόλος δὲν τεκμαίρεται, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποδειχθῇ. ΓΛΚ. 1116.

1031. Ἡ κατὰ τὴν πλάνην, ἐκ βίας ἢ δόλου γενομένη σύμβασις δὲν εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, ἀλλὰ μόνον παράγει ἀγωγὴν πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διάρρηξιν, καθ' ἧς περιπτώσεις, καὶ καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ Ζ' Τμῆμα τοῦ Ε' Κεφαλαίου τοῦ παρόντος Τίτλου. ΓΛΚ. 1117.

1032. Τὸ σῖνος καθιστᾷ πλημμελεῖς τὰς συμβάσεις μόνον εἰς τινὰς συμβόλαια, καὶ διὰ τινὰ πρόσωπα, ὡς θέλει ὀρισθῇ εἰς τὸ αὐτὸ Τμῆμα. ΓΛΚ. 1118.

1033. Οὐδεὶς ἐν γένει δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ, ἢ νὰ συνο-

μολογήσῃ ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, εἰμὴ δι' ἑαυτόν. ΓλΚ. 1119.

1034. Μολοντοῦτο δύναται τις νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὲρ τρίτου τινός, ὑποσχόμενος τὴν πρᾶξιν τούτου. Τοιαύτη δὲ ὑπόσχεσις χορηγεῖ μόνον δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ ὑποχρεωθέντος ἢ ὑποσχεθέντος τὴν ἐπικύρωσιν, ἂν ὁ τρίτος ἀποποιῇται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσιν. ΓλΚ. 1120.

1035. Δύναται τις ἐπίσης νὰ συνομολογήσῃ ὑπὲρ τρίτου, ἂν τοῦτο ἀποτελῇ ὅρον συνομολογίας τινός, γενομένης ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἢ δωρεᾶς, γενομένης πρὸς ἄλλον. Ὁ συνομολογήσας τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν συνομολογίαν του, ἂν ὁ τρίτος ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῆς. ΓλΚ. 1121.

1036. Τεκμαίρεται, ὅτι ἕκαστος συνωμολόγησε δι' ἑαυτόν, διὰ τοὺς κληρονόμους του, καὶ δικαιοδόχους του, ἂν δὲν συμφωνήθῃ ρητῶς τὸ ἐναντίον, ἢ τοῦτο δὲν προκύπτῃ ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως. ΓλΚ. 1122.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν συμβαλλομένων.

1037. Ἐκαστος δύναται νὰ συμβάλλεται, ἂν ὁ νόμος δὲν τὸν κηρύττῃ ἀνίκανον. ΓλΚ. 1123.

1038. Εἶναι ἀνίκανοι πρὸς τὸ συμβάλλεσθαι, εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὥρισμένας περιπτώσεις.

οἱ ἀνήλικες,

οἱ ἀπηγορευμένοι,

αἱ ὕπανδροι γυναῖκες,

καὶ ἐν γένει ὅλοι, εἰς ὧς ὁ νόμος ἀπαγορεύει συμβόλαιά τινα. ΓλΚ. 1124.

1039. Ὁ ἀνήλικος, ὁ ἀπηγορευμένος, καὶ ἡ ὕπανδρος γυνὴ δὲν δύνανται νὰ προσβάλωσιν ἐπὶ λόγῳ ἀνικανότητος τὰς ὑποχρεώσεις των, εἰμὴ κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὥρισμένας περιπτώσεις.

Οἱ πρὸς τὸ ὑποχρεοῦσθαι ἱκανοὶ δὲν δύνανται νὰ ἀντιτάξουν τὴν ἀνικανότητά τοῦ ἀνηλίκου, τοῦ ἀπηγορευμένου, ἢ

τῆς ὑπ'ἀνδρου γυναικός, μετὰ τῶν ὁποίων συνεβάλοντο. ΓΛΚ. 1125.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς ὕλης τῶν συμβολαίων.

1040. Πᾶν συμβολαίον ἔχει ἀντικείμενον πράγμα τι, τὸ ὁποῖον εἰς τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ, νὰ πράξῃ, ἢ νὰ μὴ πράξῃ. ΓΛΚ. 1126.

1041. Ἡ μόνη χρῆσις. ἢ ἡ μόνη διακατοχὴ πράγματός τινος, δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον συμβολαίου, ὡς καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτό. ΓΛΚ. 1127.

1042. Μόνα τὰ ἐμπορεύσιμα πράγματα δύνανται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον συμβάσεως. ΓΛΚ. 1128.

1043. Ἡ ὑποχρέωσις πρέπει νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον πρᾶγμα τι προσδιωρισμένον, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὸ εἶδος του. ΓΛΚ. 1129.

Τὸ ποσὸν τοῦ πράγματος δύναται νὰ ᾖναι ἀβέβαιον, φθάνει δμως νὰ δύναται νὰ προσδιορισθῇ. ΓΛΚ. 1130.

1044. Τὰ μέλλοντα πράγματα δύνανται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ὑποχρέσεως.

Μ' ὅλον τοῦτο δὲν δύναται τις ν' ἀποβάλῃ διαδοχὴν, μήπω ἀρξαμένην, μηδὲ νὰ συνομολογήσῃ περὶ αὐτῆς, καὶ τοι συναινοῦντος ἐκείνου, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποίου πρόκειται.

Τ Μ Η Μ Α Δ'.

Περὶ τῆς αἰτίας τῶν συμβολαίων.

1045. Ὑποχρέωσις ἄνευ αἰτίας, ἢ ἐπὶ ψευδοῦς, ἢ ἀθεμίτου αἰτίας στηριζομένη, δὲν δύναται νὰ ᾖναι τελεσφόρος. ΓΛΚ. 1131.

ΑΠ. 129 (1875). Ἐπειδὴ αἰτία τῆς ὑποχρέσεως εἶναι, κατὰ τὴν νομικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, τὸ ἄμεσον αἴτιον, εἴτε ὁ σκοπός, ὅστις παρορμᾷ τινὰ εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ ὑποχρεώσιν τινά· συνίσταται δ' ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συναλλαγμάτων εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου συμβαλλομένου ὑποσχεθεῖσαν παροχὴν· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἰτία τῆς ὑποχρέσεως τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἦτο ἡ παροχὴ ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῶν 46 τοῖς 0)0 ἐκ τοῦ χρέους τοῦ Ν. δὲν εἶναι δὲ βῆσιμος ὁ ἰσχυρι-

σμός τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι ἄνευ αἰτίας ἢ ἐπὶ ψευδεῖ αἰτία συνωμολόγησεν οὗτος τὸν προκείμενον συμβιβασμὸν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς παρασυρθείς ἐκ τῆς διαβεβαιώσεως τούτων περὶ τῆς ἀπορίας τοῦ ὀφειλέτου Ν. διότι αἰτία τῆς ὑποχρέωσης τοῦ ἀναιρεσειόντος, κατὰ τὰ εἰρημένα, δὲν εἶναι αἱ παραστάσεις καὶ αἱ πληροφορίες, ἐξ ὧν παρεκινήθη οὗτος νὰ δεχθῇ τὸν συμβιβασμὸν, ἀλλ' ἡ αἰτία αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ νὰ πληρώσῃ 46 τοῖς 0)0 ἐκ τοῦ γρέους τοῦ Ν. ἣτις καὶ ἐπραγματοποιήθη, καθὰ ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσιβλήτος, ὁμολογεῖ δὲ καὶ ὁ ἀναιρεσειών. Κατὰ ταῦτα οὐδεμίαν εἶχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 1045 Ἰον. Κώδ. καθ' ὃ ὑποχρέωσις ἄνευ αἰτίας, ἢ ἐπὶ ψευδοῦς αἰτίας στηριζομένη δὲν εἶναι τελεσφόρος, καὶ ἐπομένως, οὔσης ἀβασίμου τῆς περὶ ἀκυρότητος τοῦ ρηθέντος συμβιβασμοῦ προτάσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὡς στηριζομένου ὤθηεν ἐπὶ ψευδοῦς αἰτίας, ἢ ἑλλειψίς αἰτιολογίας ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

1046. Ἡ σύμβασις ἔχει κύρος, καὶ ἂν ἡ αἰτία δὲν ᾖ ναὶ ἐκπεφρασμένη. ΓΛΚ. 1132.

1047. Ἡ αἰτία εἶναι ἀθέμιτος, ὅταν ἀπαγορεύεται παρὰ τοῦ νόμου, ἢ ὅταν ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη, ἢ εἰς τὴν κοινὴν τάξιν. ΓΛΚ. 1133.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ὑποχρέωσεων.

ΤΜΗΜΑ Α'

Γενικαὶ Διατάξεις.

1048. Αἱ ἐννόμως γινόμεναι συμβάσεις ἰσχύουσιν ὡς νόμοι διὰ τοὺς συμβαλλομένους. ΓΛΚ. 1134.

Δὲν δύνανται ν' ἐνακληθῶσιν, εἰμὴ ἀμοιβαίᾳ συναινέσει αὐτῶν, ἢ δι' αἰτίας παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας.

Αὐταὶ πρέπει νὰ ἐκτελῶνται καλῇ τῇ πίστει.

1049. Αἱ συμβάσεις ὑποχρεοῦσιν ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐν αὐταῖς ἐκπεφρασμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν συνέπειαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιείκεια, τὸ ἔθιμον, ἢ ὁ νόμος περικύπτει εἰς τὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς. ΓΛΚ. 1135.

Τ Μ Η Μ Α Β'.

Περὶ τῆς πρὸς τὸ διδόναι ὑποχρέωσεως.

1050. Ἡ πρὸς τὸ διδόναι ὑποχρέωσις ἐμπεριέχει τὴν πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος, καὶ διατήρησιν αὐτοῦ μέχρι τῆς παρὰδόσεως. ἐπὶ ποινῇ ἀποτίσεως τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων πρὸς τὸν πιστωτὴν ΓΛΚ. 1136.

1051. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐπαγρυπνεῖν περὶ τὴν διατήρησιν τοῦ πράγματος, εἴτε ἡ σύμβασις ἔχει ἀντικείμενον μόνην τὴν τοῦ ἐτέρου τῶν μερῶν ὠφέλειαν, εἴτε καὶ ἀμφοτέρων, ὑποβάλλει τὸν ἀναλαβόντα τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ πράγματος ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης.

Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐκτείνεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὡς πρὸς τινὰ συμβόλαια, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων κατὰ τοῦτο ὀρίζονται εἰς τοὺς σχετικούς Τίτλους. ΓΛΚ. 1137.

1052. Ἡ πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος ὑποχρέωσις εἶναι τελεία διὰ μόνης τῆς συναινέσεως τῶν συμβαλλομένων

Τοιαύτη ὑποχρέωσις καθιστᾷ κύριον τὸν πιστωτὴν, καὶ τὸν ὑποβάλλει εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος κίνδυνον, ἂν ᾖ στιγμῆς τοῦτο ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ, ἂν καὶ ἡ παράδοσις δὲν ἔγινεν, ἐκτὸς ἂν ὁ ὀφειλέτης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν παράδοσιν, ὅτε καὶ ὁ περὶ τοῦ πράγματος κίνδυνος μένει εἰς βάρος του. ΓΛΚ. 1138.

1053. Ὁ ὀφειλέτης καθίσταται ὑπερήμερος ἢ διὰ κλήσεως, ἢ δι' ἄλλης ἰσοδυνάμου πράξεως, ἢ ὡς ἐκ τῆς συμβάσεως, ἂν αὕτη ὀρίζει, ὅτι ὁ ὀφειλέτης θέλει εἶσθαι ὑπερήμερος, ἅμα παρέλθῃ ἡ προθεσμία, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται πρὸς τοῦτο ἄλλη πράξις. ΓΛΚ. 1139.

1054. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς τὸ διδόναι, ἢ παραδιδόναι ἀκίνητόν τι ὑποχρέωσεως κανονίζονται εἰς τὸν περὶ πωλήσεως Τίτλον, καὶ εἰς τὸν περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν. ΓΛΚ. 1140.

1055. Ἄν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὑπεχρεώθῃ τις νὰ δώσῃ, ἢ νὰ παραδώσῃ εἰς δύο ἀλληλοδιαδόχως, ἦναι ἀπλῶς κίνητόν, ἐκεῖνος ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἔλαβε τὴν πραγματικὴν διακατοχὴν τοῦ πράγματος, προτιμᾶται, καὶ μένει κύριος, ἂν καὶ τὸ δι-

καίωμά του ἦναι μεταγενέστερον, φθάνει μόνον νὰ ἦναι ἡ διακατοχὴ καλῇ τῇ πίστει. ΓΛΚ. 1141.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς πρὸς τὸ πράττειν ἢ μὴ πράττειν ὑποχρέωσης.

1056. Πᾶσα πρὸς τὸ πράττειν ἢ μὴ πράττειν ὑποχρέωσις ἂν ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐκπληρώσῃ αὐτήν, κατὰ τὴν εἰς ἀπότισιν ζημιῶν καὶ διαφορῶν. ΓΛΚ. 1142.

1057. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ πιστωτὴς ἔχει δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ ὅ,τι ἔγεινε κατὰ παράβασιν τῆς ὑποχρέωσης, καὶ δύναται νὰ λάβῃ ἄδειαν νὰ τὸ καταστρέψῃ μόνος του μὲ ἐξοδα τοῦ ὀφειλέτου, ἄνευ βλάβης τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἂν προσήκωσιν. ΓΛΚ. 1143.

1058. Ὁ πιστωτὴς δύναται ὡσχύτως, ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρέωσης, νὰ λάβῃ ἄδειαν νὰ ἐνεργήσῃ μόνος τουτὴν διὰ δαπάνης τοῦ ὀφειλέτου ἐκτέλεσιν αὐτῆς. ΓΛΚ. 1144.

1059. Ἄν ἡ ὑποχρέωσις συνίσταται εἰς τὸ μὴ πράττειν, ὁ παρὰβῆτης ὑπόκειται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰς διαφοράς, ὡς ἐκ μόνῃ τῆς παρὰβῆσεως. ΓΛΚ. 1145.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρέωσης ζημιῶν καὶ διαφορῶν.

1060. Αἱ ζημίαι καὶ τὰς διαφοραὶ ὀφείλονται μόνον, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἦναι ὑπερήμερος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρέωσός του. Εἶναι δὲ ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης καὶ ἄνευ προσκλήσεως, ἂν τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ὑπεχρεώθῃ νὰ δώσῃ, ἢ νὰ πράξῃ, δὲν ἐδύνάτο νὰ δοθῇ, ἢ νὰ πράχθῃ, εἰμὴ εἰς προσδιωρισμένον χρόνον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἔφησε νὰ πράχθῃ. ΓΛΚ. 1146.

1061. Ὁ ὀφειλέτης κατὰδικάζεται, ἂν τοῦτο προσήκῃ, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, εἴτε μὴ ἐκπληρώων τὴν ὑποχρέωσίν του, εἴτε βραδύνων τὴν ἐκπλήρωσίν της, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ κακὴ πίστις ἐκ μέρους του, ἐκτὸς ἂν ἀπο-

δείξῃ, ὅτι ἡ ἔλλειψις προῆλθεν, ἔκ τινος ξένης αἰτίας, μὴ δυναμένης ν' ἀποδοθῇ εἰς αὐτόν. ΓλΚ. 1147.

1062. Ὁ ὀφειλέτης δὲν εἶναι ὑπόχρεος εἰς οὐδεμίαν ζημίαν καὶ διάφορον, ἂν ἐξ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, ἡ περιπτώσεως τυχαίας ἐμποδίσθῃ νὰ δώσῃ, ἡ νὰ πράξῃ ὅ,τι ὑπεχρεώθῃ, ἡ ἐπραξῇ τὸ ἀπαγορευθὲν εἰς αὐτόν. ΓλΚ. 1148.

1063. Ἡ ἀποζημιώσεις ὀφείλεται ἐν γένει εἰς τὸν πιστωτὴν διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε, καὶ διὰ τὸ κέρδος, τοῦ ὁποίου ἐστερηθῇ, τηρουμένων τῶν ἐφεξῆς ὠρισμένων τροπολογήσεων καὶ ἐξαιρέσεων. ΓλΚ. 1149.

1064. Ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεος μόνον εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, τὰ ὁποῖα ἐπρονοήθησαν, ἡ ἐδύναντο νὰ προνοηθῶσι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβολαίου, ἂν ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεως δὲν προέρχεται ἐκ δόλου αὐτοῦ. ΓλΚ. 1150.

1065. Καὶ ὅταν ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῆς συμβάσεως προέρχεται ἐκ τοῦ δόλου τοῦ ὀφειλέτου, αἱ ζημίαι καὶ τὰ διάφορα ὡς πρὸς τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ὁ πιστωτὴς ὑπέστη, καὶ τὸ κέρδος τοῦ ὁποίου ἐστερηθῇ, δὲν πρέπει νὰ ἐκτείνωνται, εἰμὴ εἰς ὅ,τι ἐπεται ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῆς συμβάσεως. ΓλΚ. 1151.

1066. Ὅταν ἡ σύμβασις ὀρίζῃ, ὅτι, ὅστις πρὸς αὐτὴν ἐκπληρώσιν τῆς, πρέπει νὰ πληρώσῃ ρητὴν ποσότητα ἐπὶ λόγῳ ζημιῶν καὶ διαφορῶν, δὲν δύναται νὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν ἄλλον οὔτε μείζων, οὔτε ἐλάττωσιν ποσότης. ΓλΚ. 1152.

1067. Ὡς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι περιορίζονται εἰς τὴν πληρωμὴν ρητῆς τινος ποσότητος, αἱ ζημίαι καὶ τὰ διάφορα, τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς βραδύτητος περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν των, συνίστανται πάντοτε εἰς μόνην τὴν πληρωμὴν τῶν κατὰ τὴν ὑπερημερίαν χωρούντων τόκων, ἐξαιρουμένων τῶν περὶ ἐμπορίας καὶ ἐγγυήσεως ἰδιαιτέρων κανόνων.

Αἱ ζημίαι καὶ τὰ διάφορα ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὴν πιστωτὴν χωρὶς νὰ εἶναι οὗτος ὑπόχρεος νὰ δικαιολογήσῃ, ὅτι ἐζημιώθη.

Ὅφειλονται ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς αἰτήσεως, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ νόμος διατάττει, ὅτι πρέπει νὰ τρέχωσιν αὐτοδικαίως. ΓλΚ. 1153.

ΑΠ. 238 (1894). Ἐπειδὴ τὸ ἐρετ. δεχθὲν ὅτι τὸ ἄρθρ. 1067 Ἰον. Κ. ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν διὰ συμφωνίας ἀποτελούτης ποινικὴν ρήτραν ἄρθρ. 1140, 1143 Ἰον. Κ. τὸ ποσὸν τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων ἕνεκα βραδύτητος περὶ τὴν πληρωμὴν ρητῆς ποσότητος ὠρίσθη μεῖζον τῶν κατὰ τὴν ὑπερμερίαν χωροῦντων τόκων, ὁρθῶς ἡμῆνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ρηθὲν ἄρθρον καὶ διότι σαφῶς προκύπτει τοῦτο ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ρηθέντος ἄρθρου, ὅπερ ὀρίζει: ὅτι πάντοτε αἱ ζημίαι καὶ τὰ διάφορα, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην περίστασιν, συνίστανται εἰς μόνην τὴν πληρωμὴν τῶν κατὰ τὴν ὑπερμερίαν χωροῦντων τόκων, ἐξαίρουμένων τῶν περὶ ἐγγυήσεως καὶ ἐμπορίας ἰδιαιτέρων κανόνων, καὶ διότι ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ θὰ ἀντέβαινεν εἰς τὰς περὶ νομίου καὶ συμβατικῆς τοκοῦ δημοσίας ταξέως διατάξεις ἄρθρ. 1759 καὶ 1760 Ἰον. Κ.

Ἐπειδὴ, προκεμένου περὶ ὑποχρεώσεως πληρωμῆς χρηματικῆς ποσότητος, πᾶσι δὲ ἔστιν ὅτι οὐδεμία ὑφίσταται διέφορα μεταξὺ τῆς βραδύτητος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ τῆς ἡ ἐκπληρώσεως τῆς, ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἄρθρ. 1067 δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, διότι δὲν πρόκειται περὶ βραδύτητος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συνομολογηθείσης ὑποχρεώσεως, περὶ ἧς μόνως κατὰ τὸν ἀναιρεσέοντα προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 1067, ἀλλὰ περὶ μὴ ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 1067 δὲν ἐξαίρει ἐν γένει τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τιθεμένου κανόνος τὰς ἐμπορικὰς ἐννόμους σχέσεις, ἀλλ' ἐκείνας μόνον, αἵτινες ὑπὸ ἰδιαιτέρων κανόνων διέπονται, τοιοῦτοι δὲ δὲν διέπουσι τὴν προκειμένην ἔννομον σχέσιν καθ' ἣν ὁρθῶς δέχεται καὶ τὸ Ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 1067 Ἰον. Κ. ἐφαρμοζομένου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας προσδιωρίσθη διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πληρωμῆς χρηματικῆς ποσότητος ποινικὴ ρήτρα ὑπερβαίνουσα τοὺς κατὰ τὴν ὑπερμερίαν χωροῦντας τόκους, ἔπεται ὅτι ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1894 Ἰον. Κ. τοιαύτη ποινικὴ ρήτρα προστίθεται εἰς συμβιβαστικὰ συμβόλαια, δι' ὧν συνομολογεῖται ὁμοία ὑποχρεώσεις, διότι οὔτε τὸ ἄρθρον 1067 οὔτε ἄλλη διάταξις Ἰον. Κ. ἐξαίρουσι τοῦτο τοῦ ρηθέντος κανόνος.

1068. Οἱ ληξιπρόθεσμοι τόκοι τῶν κεφαλαίων παράγουσι τόκους, ἢ δυνάμει δικαστικῆς αἰτήσεως, ἢ κατ' εἰδικὴν σύμβασιν, ἢ ἢ αἰτήσις ἢ ἢ σύμβασις διαλαχμβάνη περὶ τόκων, ὀφειλομένων τοῦλάχιστον ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος. (*) Γ'λΚ. 1154.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατὰ πρῶτον μὲν κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

«**1068.** Οἱ ληξιπρόθεστοι τόκοι τῶν κεφαλαίων παρὰ

1069. Ἀλλὰ τὰ ληξιπρόθεσμα εισοδήματα, οἷον, μισθώματα, ἐνοίκια, καὶ αἱ καθυστερήσεις τῶν διηνεκῶν ἢ ἰσοβίων προσόδων, παράγουν τόκους ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς αἰτήσεως ἢ τῆς συμβάσεως.

Ὁ αὐτὸς κανὼν τηρεῖται καὶ περὶ τῶν ἀποδόσεων τῶν καρπῶν, καὶ περὶ τῶν παρὰ τρίτου πληρωθέντων τόκων εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ὄφελος τοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 1155.

ΤΜΗΜΑ Ε'

Περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν συμβάσεων.

1070. Εἰς τὰς συμβάσεις πρέπει μᾶλλον νὰ διερευνεῖται ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ κοινὸς σκοπὸς τῶν συμβαλλομένων, παρὰ νὰ τηρῇται ἡ κατὰ γράμμα ἐννοια τῶν λέξεων ΓΛΚ. 1156.

1071. Ὅταν ρήτρα τις εἶναι ἐπιδεκτικὴ δύο ἐννοιῶν, πρέπει νὰ ἐρμηνεύεται μᾶλλον, καθ' ἣν ἐννοίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα, παρὰ καθ' ἣν οὐ δύναται νὰ παραγάγῃ κανέν. ΓΛΚ. 1157.

1072. Αἱ δύο ἐννοιῶν ἐπιδεκτικαὶ λέξεις πρέπει νὰ ἐκλαμ-

γῇσι τόκους, ἢ δυνάμει δικαστικῆς αἰτήσεως, ἢ κατ' εἰδικὴν σύμβασιν, ἂν ἡ αἴτησις ἢ ἡ σύμβασις διαλαμβάνῃ περὶ τόκων, ὀφειλομένων τουλάχιστον ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος.

Ἡ εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον διπλασθενομένη διάταξις δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ἤδη πρὸ τῆς πρώτης Μαρτίου 1841 ε. ν. ληξιπροθέσμων τόκων».

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐτροπολογήθη διὰ τῆς ΟΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου ὡς ἐξῆς·

«Τὸ ἄρθρον 1068 τοῦ πολιτικοῦ κώδικος τροπολογεῖται, περιοριζομένου εἰς τὸ μέλλον τοῦ ἐπὶ τῶν καθυστερούντων τόκων τόκου εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀρχικῶς συμφωνηθέντος νομίου τόκου».

Ἐν τέλει δὲ κατηργήθη παντελῶς αὐτὸ τε καὶ ἡ εἰρημένη τροπολογία διὰ τῆς Γ' Πράξεως τοῦ Θ' Κοινοβουλίου.

θάνωνται κατὰ τὴν μᾶλλον προσήκουσαν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ συμβολαίου ἔννοιαν. ΓΛΚ. 1158.

1073. Τὸ ἀμφίβολον ἐρμηνεύεται κατὰ τὰς συνηθείας τοῦ τόπου, ἐνθα ἐγίνε το συμβόλαιον. ΓΛΚ. 1159.

1074. Εἰς τὰ συμβόλαια πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς πρόσθετοι αἱ κατὰ συνήθειαν ρήτραι, καίτοι μὴ εἰς αὐτὰ ἐκπεφρασμένοι. ΓΛΚ. 1160.

1075. Αἱ ρήτραι τῶν συμβολαίων ἐρμηνεύονται δι' ἀλλήλων, δεδομένης εἰς ἑκάστην τῆς ἐκ τοῦ ὅλου ἐγγράφου προκυπτούσης ἐννοίας. ΓΛΚ. 1161.

1076. Τυχούσης ἀμφιβολίας, ἡ σύμβασις ἐρμηνεύεται κατὰ τοῦ συνομολογήσαντος, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὑποχρεωθέντος. ΓΛΚ. 1162.

1077. Ἡ σύμβασις, ὅσῳ ἂν εἶναι γενικοὶ οἱ ὅροι τῆς, δὲν περιλαμβάνει εἰμὴ τὰ πράγματα, περὶ ὧν φαίνεται ὅτι τὰ μέρη προέθεντο νὰ συνομολογήσωσιν. ΓΛΚ. 1163.

1078. Ὅταν εἰς τι συμβόλαιον ἀναφέρεται περίπτωσις πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὑποχρεώσεως, δὲν τεκμαίρεται, ὅτι δι' αὐτῆς ἠθέλησαν οἱ συμβαλλόμενοι ν' ἀποκλείσωσι τὰς μὴ ἐκπεφρασμένας περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ νόμον δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ὑποχρέωσις. ΓΛΚ. 1164.

ΤΜΗΜΑ 5'.

Περὶ τοῦ αποτελέσματος τῶν συμβάσεων ὡς πρὸς τοὺς τρίτους.

1079. Αἱ συμβάσεις εἶναι τελεσφόροι μόνον μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων· αὐταὶ δὲν βλάπτουσιν, εὔτε ὠφελούσι τοὺς τρίτους, ἐκτὸς τῆς διαλαμβανόμενης εἰς τὸ ἄρθρον 1035 περιπτώσεως. ΓΛΚ. 1165.

1080. Μολοντούτο οἱ πιστωταὶ δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἀγωγὰς τοῦ ὀφειλέτου των, ἐξαιρουμένων τῶν ἀποκλειστικῶς προσωπικῶν. ΓΛΚ. 1166.

ΑΠ 72 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σαφῇ διάταξιν ἄρθρ. 1080 Ἰον. Κώδ., τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμοζομένου, οἱ πιστωταὶ δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἀγωγὰς τοῦ ὀφειλέτου των,

ἐξαιρουμένων τῶν ἀποκλειστικῶς προσωπικῶν, ἐπομένως νομίμως οἱ ἀνακόπτοντες ἀνακόπτουν τὴν περὶ τῆς πρόκειται ἐκτέλεσιν, ἐνασχοῦντες τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου των, ἰσχυρίζομενοι, ὅπως καὶ ὁ ὀφειλέτης των ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ στερεῖται τίτλου πρὸς ἐκτέλεσιν, καθ' ὅσον ὁ παρ' αὐτοῦ προσαγόμενος, καὶ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνηργήθῃ ἡ ἀνακοπτομένη ἐκτέλεσις, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἄλλοι πιστωταὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου των ἐξεχώρησαν αὐτῷ τὰς ἀπαιτήσεις των καὶ συνεπῶς, ἐνεργῶν ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων ἐκείνων, δὲν ἀνῆκει αὐτῷ, καθόσον ἡ πληρωμὴ τῶν ἀπαιτήσεων ἐγένετο διὰ χρημάτων τοῦ ὀφειλέτου των, ἅτινα ὁ καθ' οὗ ἀνακοπὴ, τῇ συναινέσει τῶν κληρονόμων του, εἰσέπραξεν ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν ἠγόρασε τὰς ἀπαιτήσεις· ἐνασχοῦντες δὲ τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου των δυνάμει τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου, ἀφ' οὗ ἀναμφισβητήτως ἦσαν πιστωταὶ τῆς περιουσίας, δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὡς διατείνονται οἱ ἐκκαλοῦντες, βλάβην τῶν συμφερόντων, προελθοῦσαν ἐκ τῆς τοιαύτης πράξεως τοῦ ὀφειλέτου των, ἢ ὅτι ὁ ὀφειλέτης των δὲν ἔχει ἄλλην περιουσίαν, οὐδ' ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐγείρῃσιν ἀγωγὴν πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ συμβολαίου τῆς ἐκχωρήσεως, ἀφ' οὗ καὶ κατ' ἐνστάσιν ἠδύνατο νὰ πράξῃσι τοῦτο κατὰ τὴν δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ καλέσουν εἰς τὴν δίκην καὶ τοὺς ἐκχωρητάς, καὶ συνεπῶς ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις αὐτῶν ἀπέρριψε.

ΑΠ. 192 (1877). Ἐπειδὴ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας εἶναι ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ καταθέσεων καὶ οὐχὶ ἐκ συνεταίρων γνωστών, οἱ δὲ μέτοχοι δὲν ἐνάγονται πέραν τῆς μετοχῆς (ἄρθρ. 44 καὶ 55 Ἰον. Ἐμπ. Κώδ.) ἐκ τούτου δὲ ἔπεται ὅτι οἱ τρίτοι οἱ μετὰ τοῦ εἰδικοῦ προσώπου τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας συναλλατόμενοι οὐδεμίαν ἐνοχλὴν σχέσιν συνάπτουσι πρὸς τοὺς ἀγνώστους μετόχους· ἡ δὲ δημοσίευσις τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἐταιρίας ἐγγράφου ἢ παρὰ ἄρθρ. 52 Ἐμπ. Κώδ. ἀπαιτούμενη, σκοποῦσα ἵνα φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ τὴν ἐγκεκριμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὑπαρξίν τῆς τοιαύτης ἐταιρίας καὶ τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς ὑφίσταται, δὲν δύναται νὰ γεννήσῃ ἐνοχικὸν χαρακτηρισμὸν μετὰ τῶν ἀγνώστων μετόχων καὶ τῶν τρίτων, διότι οὐδαμῶς ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ γίνεται, οὐδὲ ἐπὶ τοιοῦτῳ τέλει διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, οἱ δὲ τρίτοι μετὰ τοῦ νομικοῦ τῆς ἐταιρίας προσώπου συναλλαττόμενοι ἐπακολουθοῦσι μόνον τὴν παρεχομένην ὑπ' αὐτῶν πρὸς αὐτοὺς πίστιν, καὶ ἐπομένως αὐτὴν καὶ μόνην πρέπει νὰ ἔχωσιν ὀφειλέτιδα, καὶ δὲν δύναται νὰ στραφῶσι κατὰ τῶν μετόχων ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῶν ἀπ' εὐθείας τὴν εἰς χεῖράς των καταβολὴν τοῦ μήπω κατατεθειμένου μέρους τῆς μετοχῆς των, διότι τὴν ἀγωγὴν ταύτην μόνη ἡ ἐταιρία δύναται νὰ ἔχῃ κατὰ τῶν μετόχων, πρὸς ἣν οὗτοι συντηλλὰ χθίσαν· καθόσον μάλιστα ἡ ὑποχρέωσις αὐτῇ των μετόχων πρὸς κατάθεσιν τοῦ ὑπολοίπου τῆς μετοχῆς των μέρους ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ζημιῶν, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν πρὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως ταύ-

της νὰ γνωσθῇ ἡ πρὸς καταβολὴν ἀναλογίᾳ ἐκάστου μετόχου· ἐντεῦθεν δὲ ἐπεται ὅτι οἱ τρίτοι δανεισταὶ τῆς ἐταιρείας δύνανται μόνον κατὰ τῶν μετόχων νὰ ἐνασκήσωσι τὴν τῆς ἐταιρείας ἀγωγὴν κατὰ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικ. καὶ ἄρθρ. 1080 Ἰον. Κ. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ὑποχρεώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς ἐταιρείας καταβολὴν τῆς ἀναλογίας των ἐκ τοῦ μήπω καταβεβλημένου μέρους τῆς μετοχῆς των μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ζημιῶν· ὅθεν κατὰ ταῦτα τὸ ἐφετεῖον δὲν παρεβίασε Ἰον. Ἐμπ. Κώδ. καθ' ὃν πρέπει νὰ κριθῇ ἡ προκειμένη διέ- νεξις, ὡς οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἰσχυρίζονται, οἱ δὲ ρωμαῖκοὶ νόμοι, οὓς οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐπικαλοῦνται ὡς παραβιασθέντας, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμο- γὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον μάλιστα ἐν Κεφαλλήνῃ, ὅπου ἡ ἐται- ρία, ὑπάρχει ἐν ἰσχύϊ ἄρθρ. 1712 Ἰον. Κ. καθ' ὃ τὰς πρὸς τοὺς τρί- τους ὑποχρεώσεις τῶν συναιτέρων ἐμπορικῶν ἐταιριῶν κανονίζει μόνος ὁ ἐμπορικὸς νόμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι καὶ ἡ ἔμμεσος τῶν δανειστῶν ἀγωγή κατὰ τῶν μετόχων, κἀν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ ἐνάγοντες ἐνασκοῦσι διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐταιρείας κατὰ τῶν ἐναγο- μένων μετόχων, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἅτε μὴ ἀπειθυνομένη καὶ κατὰ τῶν ἐκκαθαριστῶν τῆς ὑπὸ διάλυσιν διατελούσης ἐταιρείας, δὲν παρεβί- ασε ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικ. οὐδὲ 1080 Ἰον. Κ.· διότι οἱ ἐνάγοντες ἐνα- σκοῦντες ἀγωγὴν ἀλλοτρίου δυνάμει τεχμαιωμένης ἀναγκαστικῆς ἐκχω- ρήσεως, ἢ ὡς κατ' ἐντολὴν τοῦ δικαιοῦχου, ὀφείλουσι νὰ προσεπικαλέ- σωσιν αὐτὸν εἰς τὴν δίκην, διότι ἄτοπον θὰ ἦτο αὕτη νὰ διεξάγῃται ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, οὐδὲ δεδικασμένον ἄλλως θὰ ἡδύνατο νὰ προκύψῃ.

1081. Δύνανται ὡσαύτως νὰ προσβάλουν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνό- ματι τὰς παρὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν γενομένης πρᾶξεις πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικαιωμάτων των.

Ὅφειλουν ὁμῶς ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα, περὶ ὧν εἴρηται εἰς τοὺς περὶ διαδοχῶν, καὶ περὶ γαμικῶν συμβολαίων Τίτλους, νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τοὺς εἰς αὐτοὺς ὠρισμένους κανόνας. Γλκ. 1167.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ὑποχρεώσεων.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν ἐφ' ὧν ὑποχρεώσεων.

§ α'.

Περὶ ὅρου ἐν γένει, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν αὐτοῦ.

1082. Ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἐφ' ὧν, ὅταν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τινος μέλλοντος καὶ ἀβεβχίου συμβάντος, ἢ ἀναστελλομένη

μέχρις οὗ ἀκολουθήσῃ τὸ συμβάν, ἢ λυομένη ἂν τοῦτο ἀκολουθήσῃ ἢ μὴ ΓλΚ. 1168.

1083. Τυχαιὸς ὅρος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐξαρτᾶται ἐκ συντυχίας, καὶ δὲν κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν μηδετέρου τῶν συμβαλλομένων. ΓλΚ. 1169.

1084. Δυνητικὸς ὅρος εἶναι ὁ ἐξαρτῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἀπὸ τινος περιστατικοῦ, τὸ ὅποιον ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων δύναται νὰ ἐπαγάγῃ, ἢ νὰ ἐμποδίσῃ. ΓλΚ. 1170.

1085. Μικτὸς ὅρος εἶναι ὁ ἐξαρτῶμενος συγχρόνως ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων, καὶ ἐκ τῆς θελήσεως τρίτου τινός. ΓλΚ. 1171.

1086. Πᾶς ὅρος ἀδυνάτου πράγματος, ἢ ἐναντίου εἰς τὰ χρηστὰ ἦθη, ἢ ἀπηγορευμένου παρὰ τοῦ νόμου εἶναι ἄκυρος, καὶ καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένην σύμβασιν. ΓλΚ. 1172.

1087. Ὁ ὅρος τοῦ νὰ μὴ πραχθῇ ἀδύνατον πρᾶγμα, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν συνομολογηθεῖσαν ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον ὑποχρέωσιν. ΓλΚ. 1173.

1088. Πᾶσα ὑποχρέωσις εἶναι ἄκυρος, ὅταν ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρεομένου συνομολογηθῇ ὑπὸ δυνητικὸν ὅρον. ΓλΚ. 1174.

1089. Πᾶς ὅρος πρέπει νὰ ἐκπληροῦται, καθ' ὅν τρόπον τὰ μέρη πιθαῶς ἠθέλησαν, καὶ ἐνόησαν νὰ ἐκπληρωθῇ. ΓλΚ. 1175.

1090. Ὅταν ὑποχρέωσις τις συνομολογηθῇ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ συμβάν τι εἰς ρητὸν χρόνον, ὁ τοιοῦτος ὅρος ὑποτίθεται ὡς ἐψευσμένος, ἂν ἔλξηεν ὁ χρόνος, χωρὶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸ συμβάν. Ἄν δὲν προσδιορισθῇ χρόνος, ὁ ὅρος δύναται πάντως νὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ τότε μόνον ὑποτίθεται ἐψευσμένος, ὅταν ἦναι βέβαιον, ὅτι τὸ συμβάν δὲν θέλει ἀκολουθήσει. ΓλΚ. 1176.

1091. Ὅταν ὑποχρέωσις τις συνομολογηθῇ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ εἰς ρητὸν χρόνον συμβάν τι, ὁ τοιοῦτος ὅρος ἐκπληροῦται, ἂν ὁ χρόνος αὐτὸς λήξῃ χωρὶς ν' ἀκολουθήσῃ τὸ συμβάν. Αὐτὸς ὡσαύτως ἐκπληροῦται, ἂν πρὸ τῆς προθεσμίας ἦναι βέβαιον, ὅτι δὲν θέλει ἀκολουθήσει τὸ συμβάν. ἂν ὅμως δὲν ἦναι προσδιορισμένος χρόνος, αὐτὸς δὲν ἐκπληροῦται, εἰμὴ ὅταν ἦναι βέβαιον, ὅτι τὸ συμβάν δὲν θέλει ἀκολουθήσει. ΓλΚ. 1177.

1092. Ὁ ὅρος λογιζεται ὡς ἐκπληρωμένος, ἂν ὁ ὑποχρεωμένος ὑπὸ τοῦτον ὀφειλέτης ἐμπόδισε τὴν ἐκπλήρωσιν. ΓλΚ. 1178.

1093. Ὁ ἐκπληρωθεὶς ὅρος ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνωμολογήθη ἡ ὑποχρέωσις. Ἄν ὁ πιστωτὴς ἀποθάνῃ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ὅρου, τὰ δικαιώματά του μεταβαίνουν εἰς τὸν κληρονόμον του. ΓλΚ. 1179.

1094. Ὁ πιστωτὴς δύναται πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὅρου νὰ ἐνεργήσῃ πᾶσαν πρᾶξιν, τείνουσαν εἰς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων του. ΓλΚ. 1180.

§ β'.

Περὶ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ὅρου.

1095. Ὑποχρέωσις συνωμολογηθεῖσα ὑπὸ ἀνασταλτικὸν ὅρον εἶναι ἡ ἐξαρτωμένη, ἡ ἀπὸ τινος συμβάντος μέλλοντος καὶ ἀβεβχαίου, ἡ ἀπὸ τινος συμβάντος ἤδη ἐκκολουθήσαντος, ἀλλ' ἀγνώστου εἰσέτι εἰς τὰ μέρη.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ ἐκτελεθῇ ἡ ὑποχρέωσις, εἰμὴ μετὰ τὸ συμβᾶν.

Εἰς τὴν δευτέραν δὲ ἡ ὑποχρέωσις φέρει ἀποτέλεσμα, ἀφ' ἧς ἡμέρας συνωμολογήθη. ΓλΚ. 1181.

1096. Ὅταν ἡ ὑποχρέωσις συνωμολογήθη ὑπὸ ἀνασταλτικὸν ὅρον, ὁ κίνδυνος τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως πράγματος ἀφορᾷ τὸν ὀφειλέτην, τὸν ὑποχρεωθέντα νὰ τὸ πρὸςδῶσῃ μόνον, ὅταν ἐκπληρωθῇ ὁ ὅρος

* Ἄν τὸ πρᾶγμα ἀπρὸςεσθῇ ὁλόκληρον ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, ἡ ὑποχρέωσις ἀποσβέννυται.

* Ἄν τὸ πρᾶγμα χειροτερεύσῃ ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πιστωτὴς δύναται κατ' ἐκλογὴν ἢ νὰ λύσῃ τὴν ὑποχρέωσιν, ἢ νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ πρᾶγμα, εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκεται ἄνευ μειώσεως τῆς τιμῆς.

* Ἄν τὸ πρᾶγμα χειροτερεύσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πιστωτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα, ἢ νὰ λύσῃ τὴν ὑποχρέωσιν, ἢ ν' ἀπαιτήσῃ τὸ πρᾶγμα, εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκεται μετὰ τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων. ΓλΚ. 1182.

§ γ'.

Περὶ τοῦ διαλυτικοῦ ὅρου.

1097. Διαλυτικός ὁρος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις, ἐκπληρούμενος, ἐπιφέρει τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑποχρέωσης, καὶ ἐπανάγει τὰ πράγματα εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν, ὡς νὰ μὴ συνωμολογήθῃ ἡ ὑποχρέωσις.

Ὁ ὁρος οὗτος δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρέωσης· ὑποχρεοῖ δὲ μόνον τὸν πιστωτὴν ν' ἀποδώσῃ ὅ, τι ἔλαβεν, ἂν ἀκολουθήσῃ τὸ προνοηθέν διὰ τοῦ ὅρου συμβάν. ΓλΚ. 1183.

1098. Ὁ διαλυτικός ὁρος ὑπονοεῖται πάντοτε εἰς τὰ συναλλακτικὰ συμβόλαια, καθ' ἣν περίπτωσιν ἐν τῶν μερῶν δὲν ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσιν του.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ συμβόλαιον δὲν διαλύεται αὐτοδικαίως. Τὸ μέρος, πρὸς ὃ δὲν ἐξτελέσθῃ ἡ ὑποχρέωσις, δύναται κατ' ἐκλογὴν, ἢ νὰ βιάσῃ τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως, ἂν τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἢ νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν αὐτῆς μετὰ τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων.

Ἡ διάλυσις τῆς συμβάσεως πρέπει νὰ αἰτηθῇ δικαστικῶς, καὶ δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὸν ἐναγόμενον προθεσμίᾳ κατὰ τὰς περιστάσεις. ΓλΚ. 1184.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 357 (1893). Ἐπειδὴ ἡ ἐν ἀνταλλακτικῇ συμβάσει ρητὴ ρήτρα τῆς κατὰ ἄρθρ. 1098 Ἰον. Κ. σιωπηρῶς ἐξυπακουόμενης ρήτρας, καθ' ἣν ἐν συμπτώσει τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τινὰ τῶν συμβαλλομένων ὑποχρέωσεων, παρέχεται τῷ ἑτέρῳ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ κατ' ἐκλογὴν ἢ τὴν διάλυσιν ταύτης ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς (*pacte comissoire*) ἐστὶν ὅλως διάφορος τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρ. 1097 ἐν ἑτεροβαρεῖ συμβάσει διαλυτικοῦ ὅρου, ἡ ἕξοδος τοῦ ὁποίου αὐτοδικαίως ἐπιφέρει τὴν ἀνάκλησιν ταύτης καὶ ἀναιρεῖ τὰς ἐξ αὐτῆς συνεπειὰς ὡς ἂν εἰ οὐδέποτε ἡ σύμβασις ἔλαβεν ὑπαρξίν, ὅθεν ἡ διὰ τὴν κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν διάλυσιν τῆς ἐπιβαλλομένη τῷ αἰτοῦντι ταύτην ὑποχρέωσις τοῦ νὰ καταστήσῃ τοῦτέστιν προηγουμένως ὑπερήμερον τὸν ἕτερον συμβληθέντα, ἢ πρὸς τῷ ἐκτεθέντι ἔχουσα συνάμα ὡς λόγον καὶ τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ δικαστὴς ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις δύναται νὰ δώσῃ εἰς τοῦτον προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἂφ' ἣς (ὑποχρέωσης τοῦ κατὰστῆσαι τοῦτον ὑπερήμερον) ἀπαλλάσσεται κατὰ τὸ ἄρ.

1053, όταν ρητῶς τοῦτο συνωμολογήθη ἐν τῇ συμβάσει, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν (Aubry et Rau § 302 Tex et No 79 καὶ Marcadé Art. (1184) ἐπὶ τῆς κατὰ ἄρθρ. 1097 αὐτοδικαίως ἐπακολούθησης λύσεως.

Ἐπειδὴ ὁρισθέντος διὰ τοῦ 2973 συμβολαίου, δι' οὗ ἀπλῶς προθεσμία πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τοῦ ἐχορηγήθη τῷ ἤδη ἐκκαλοῦντι ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως καὶ μιᾶς δόσεως ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου χρέους ἄνευ ἀνάγκης διαμαρτυρήσεως ἢ ἄλλης δικαστικῆς πράξεως, ὁρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη ὅτι δὲν ἦτο ἀναγκαῖον μετὰ τὴν πάροδον τῆς συνομολογηθείσης προθεσμίας νὰ καταστῇ ὁ ὀφειλέτης ὑπερήμερος ὅπως ἐπέλθωσιν αἱ συνέπειαι τοῦ συμβολαίου.

Ἐπειδὴ πράγματι μὲν ἀπαιτεῖται νέα ἐπιταγή, όταν μετὰ τὴν ἀπεύθυνσιν προγενεστέρως ὁ δανειστής λαβὼν μέρος τοῦ κεφαλαίου ἢ τόκους δώσῃ τῷ ὀφειλέτῃ προθεσμίαν, καθόσον τότε τεκμαίρεται ὡς ἀποσχὼν ἐκείνης, ἐν προκειμένῳ ὅμως συνομολογηθέντος διὰ τοῦ συμβολαίου, ὅτι ἐν περιπτώσει ξόδου τοῦ ἐν αὐτῷ ὅρου ὁ ἐφεσιβλήτος θὰ ἐπανήρχετο εἰς πάντα τὰ πρὸ τούτου δικαιώματα, ἀνάγκην νέας ἐπιταγῆς δὲν εἶχεν ὅπως προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 50 (1898). Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ δίκην πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἀναφορᾶς τῶν ἐκκαλούντων ἐμφαίνεται, οὗτοι τὴν ἔξωσιν τῶν ἐφεσιβλήτων ἐζήτησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου κατὰ τὰς περιστάσεις τῆς καθυστερήσεως μισθωμάτων, ἐπομένως ὁρθῶς οὗτος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου κρίσιν του, τὴν ἐν τῷ μισθωτηρίῳ ρῆτραν περὶ ὑπερημερίας τῶν μισθωτῶν, οὐδὲ προέβη εἰς ἐρμηνεῖαν τῆς δυνάμεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 1098 Ἰον. Κ., καθ' ὃ ἐν πάσῃ συναλλακτικῇ συμβάσει ἐξυπακούεται σιωπηρῶς ἡ ρήτρα, ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐκτέλεσεως τῶν εἰς τινὰ τῶν συμβαλλομένων ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων, παρέρχεται τῷ ἐτέρῳ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ κατ' ἐκλογὴν τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης ἢ τὴν διάλυσιν τῆς (pacte commissoire), δι' ἣν ὅμως ἐπιβάλλεται τῷ ζητοῦντι αὐτὴν ἡ ὑποχρέωσις νὰ καταστήσῃ προηγουμένως ὑπερήμερον τὸν ὀφειλέτην, καθόσον ὁ δικαστὴς ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις δύναται ἀντὶ τῆς διαλύσεως νὰ δώσῃ εἰς τοῦτον προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἂφ' ἧς ὑποχρεώσεως (τῆς περὶ ὑπερημερίας) ἀπαλλάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 1053 μόνον όταν ρητῶς τοῦτο συνωμολογήθῃ ἐν τῇ συμβάσει, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἐξώσεως δυστροπούντων μισθωτῶν, διότι ὁ περὶ ταύτης προνοῶν ὙΛΖ' νόμος, ἐκτὸς ὅτι εἶναι μεταγενέστερος τοῦ Κώδικος εἶναι καὶ ἐιδικός, ἐπομένως ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ἐνστάσις τῶν ἐφεσιβλήτων, ἢ λόγον ἔχουσα ὅτι ταύτης δὲν προηγήθη νόμιμος ὑπερημερία των περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθώματος, καθ' ἕνα τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ ἄρθρῳ τρόπων, δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐν μὲν τῷ περιεχομένῳ τοῦ νόμου τούτου οὐδὲν περὶ καθυστερήσεως μισθωμάτων ἀναγράφεται· ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ὅμως αὐτοῦ συ-

νάγεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἔξωσις διατάσσεται διὰ δυστροπίαν· καὶ εἶναι μὲν ἀναντίρρητον, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ καθυστέρησις τοῦ μισθώματος, ἢ καταβολῇ τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ κυριωτέρα ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ τὴν δυστροπίαν δὲν ἀποδεικνύει οἰαδῆποτε καθυστέρησις, εἴον ἡ ὑπὸ ἀξιοχρέου καὶ καλῆς πίστεως ὀφειλέτου, ἔνεκα τυχαίου περιστατικοῦ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀναβολῇ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑποχρεώσεων του, ἃς ἐπὶ μακρὸν πρότερον χρόνον τακτικῶς ἐξέπληρου· ἐπομένως ἡ ἐκτίμησις ταύτης ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ἐμπροθέσμων ὑποχρεώσεων.

1099. Ἡ προθεσμία διαφέρει τοῦ ὅρου, καθ' ὅσον δὲν ἀναστέλλει τὴν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ βραδύνει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Γλκ. 1185.

1100. Τὸ ἐμπροθέσμως ὀφειλόμενον δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας· ἀλλὰ τὸ προπληρωθὲν δὲν δύναται νὰ ἀνταπαιτηθῇ Γλκ. 1186.

1101. Ἡ προθεσμία ὑποτίθεται πάντοτε ὡς συνομολογηθεῖσα ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου, ἂν δὲν προκύπτῃ ἐκ τῆς συνομολογίας, ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων, ὅτι συνεφωνήθη ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ. Γλκ. 1187.

1102. Ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται πλέον ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκ τῆς προθεσμίας ὠφέλειαν, ὅταν ἐπτώχευσεν, ἢ ὅταν ἐξ αἰτίας του ἐμειώθησαν αἱ ἀσφάλειαι, τὰς ὁποίας παρέσχε διὰ τοῦ συμβολαίου εἰς τὸν πιστωτὴν. Γλκ. 1188.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ἐξ ὑπαμοιβῆς ὑποχρεώσεων.

1103. Ὁ συνομολογήσας ἐξ ὑπαμοιβῆς ὑποχρέωσιν, ἀπαλλάττεται ταύτης παραδίδων τὸ ἕτερον τῶν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν περιλαμβανομένων δύο πραγμάτων. Γλκ. 1189.

1104. Ἡ ἐκλογὴ ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην ἂν ρητῶς δὲν ἐδόθῃ εἰς τὸν πιστωτὴν. Γλκ. 1190.

1105. Ὁ ὀφειλέτης δύναται ν' ἀπολυτρωθῇ, παραδίδων

τὸ ἕτερον τῶν δύο πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πιστωτὴν νὰ δεχθῇ μέρος τοῦ ἐνός, καὶ μέρος τοῦ ἄλλου. ΓλΚ. 1191.

1106. Ἡ ἐξ ὑπαμοιβῆς ὑποχρέωσις καθίσταται ἀπλῇ, ἂν τὸ ἕτερον τῶν δύο πραγμάτων, περὶ ὧν ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, δὲν ἐδύνατο νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑποχρέωσης. ΓλΚ. 1192.

1107. Ἡ ἐξ ὑπαμοιβῆς ὑποχρέωσις καθίσταται ἀπλῇ, ἐὰν τὸ ἕτερον τῶν δύο πραγμάτων, περὶ ὧν ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, ἀπολεσθῇ, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ παραδοθῇ, ἂν καὶ προσέλθῃ τοῦτο ἐξ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ τιμὴ τούτου τοῦ πράγματος δὲν δύναται νὰ προσφερθῇ ἀντ' αὐτοῦ.

Ἄν ἀμφοτέρω τὰ πράγματα ἀπολεσθῶσι, καὶ ὁ ὀφειλέτης ᾗναι αἷτιος τῆς ἀπωλείας τοῦ ἐνός, χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἀπολεσθέντος. ΓλΚ. 1193.

1108. Δοθείσης τῆς ἐκλογῆς διὰ τῆς συμβάσεως εἰς τὸν πιστωτὴν, κατὰ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανομένας περιπτώσεις, καθ' ἣν περίπτωσιν μὲν ἐν μόνον τῶν πραγμάτων ἀπωλέσθη, καὶ ἡ ἀπώλεια συνέβῃ ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πιστωτὴς ὀφείλει νὰ λάβῃ τὸ περιλειπόμενον, ἂν δὲ ὁ ὀφειλέτης ᾗναι αἷτιος, ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ ἢ τὸ περιλειπόμενον ἢ τὴν τιμὴν τοῦ ἀπολεσθέντος· καθ' ἣν περίπτωσιν δὲ ἀπωλέσθησαν ἀμφοτέρω, ἂν ὁ ὀφειλέτης ᾗναι αἷτιος τῆς ἀπωλείας ἀμφοτέρων, ἢ καὶ τοῦ ἐνός μόνου, ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἑτέρου αὐτῶν κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν. ΓλΚ. 1194.

1109. Ἄν ἀμφοτέρω τὰ πράγματα ἀπωλέσθησαν ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, καὶ πρὶν ὑπεξημερεύσῃ, ἡ ὑποχρέωσις ἀποσβέννυται κατὰ τὸ ἄρθρον 1218. ΓλΚ. 1195.

1110. Αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ ἐφαρμόζονται, καὶ ἂν πλείονα τῶν δύο πραγμάτων περιέχωνται εἰς τὴν ἐξ ὑπαμοιβῆς ὑποχρέωσιν. ΓλΚ. 1196.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν ἀλληλεγγύων ὑποχρεώσεων.

§ α.

Περὶ τοῦ μεταξὺ τῶν πιστωτῶν ἀλληλεγγύου.

1111. Ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἀλληλέγγυος μεταξὺ πολλῶν πιστωτῶν, ὅταν τὸ δικαίωμα χορηγῇ εἰς ἕκαστον αὐτῶν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ αἰτήσῃ τὴν πληρωμὴν ὅλης τῆς πιστώσεως, καὶ ἡ εἰς ἓνα αὐτῶν γενομένη πληρωμὴ ἀπολυτρῶνῃ τὸν ὀφειλέτην, ἂν καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως ὠφέλεια δύναται νὰ διαμερισθῇ καὶ διανεμηθῇ μεταξὺ τῶν διαφόρων πιστωτῶν. ΓλΚ. 1197.

1112. Ὁ ὀφειλέτης δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ πληρώσῃ εἰς οἷονδήποτε τῶν ἀλληλεγγύων πιστωτῶν, ἂν προηγουμένως δὲν κατεδιώχθῃ παρὰ τινος ἐξ αὐτῶν

Μολοντοῦτο ἡ γ-νομένη ἄφεςις τοῦ χρέους παρ' ἐνὸς μόνου τῶν ἀλληλεγγύων πιστωτῶν δὲν ἀπολυτρῶναι τὸν ὀφειλέτην, εἰμὴ ἐκ τοῦ εἰς τοῦτον τὸν πιστωτὴν ἀνήκοντος μέρους. ΓλΚ. 1198.

1113. Πᾶσα πρᾶξις, διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν ὡς πρὸς ἓνα τῶν ἀλληλεγγύων πιστωτῶν, ὠφελεῖ ἐπίσης καὶ τοὺς λοιπούς. ΓλΚ. 1199.

§ β'.

Περὶ τοῦ μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν ἀλληλεγγύου.

1114. Ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἀλληλέγγυος ὡς πρὸς τοὺς ὀφειλέτας, ὅταν οὗτοι ὑποχρεοῦνται εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, οὕτως, ὥστε ἕκαστος νὰ δύναται νὰ βιασθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου, καὶ ἡ παρ' ἐνὸς μόνου γενομένη πληρωμὴ ν' ἀπολυτρῶνῃ τοὺς λοιπούς πρὸς τὸν πιστωτὴν. ΓλΚ. 1200.

1115. Ἡ ὑποχρέωσις δύναται νὰ ᾖ καὶ ἀλληλέγγυος, ἂν καὶ εἰς τῶν ὀφειλετῶν ὑποχρεοῦται διχοφύως παρὰ τὸν ἄλλον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ πρᾶγματος· οἷον, ἂν ὁ εἰς ὑποχρεοῦται ὑφ' ὅρον, ἐνῶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἄλλου εἶναι ἀπλῆ, ἢ

ἂν ὁ εἰς ἑλθῇ προθεσμίαν τινὰ πρὸς πληρωμὴν, μὴ δοθεῖσαν εἰς τὸν ἄλλον. ΓλΚ. 1201.

1116. Τὸ ἀλληλέγγυον δὲν τεκμαίρεται, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνομολογηθῇ ρητῶς.

Ὁ κωνὼν οὗτος πκύνει, ὡσάκις τὸ ἀλληλέγγυον κατὰ διά-
ταξιν νόμου ἔχει χώρον αὐτοδικαίως. ΓλΚ. 1202.

1117. Ὁ πιστωτὴς ἀλληλεγγύου ὑποχρεώσεως δύναται ν' ἀπευθυνθῇ καθ' οἰοῦντο τῶν ὀφειλετῶν θελήσῃ καὶ οὗτος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐκ δικιρέσεως ὠφέλειαν. ΓλΚ. 1203.

1118. Αἱ κατὰ τινος τῶν ὀφειλετῶν γενομένη κατὰδιώξεις δὲν ἐμποδίζουν τὸν πιστωτὴν νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ τῶν ἄλλων. ΓλΚ. 1204.

1119. Ἄν τὸ ὀφειλόμενον πρᾶγμα ἀπολεσθῇ ἐξ αἰτίας, ἥ ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὑπερμερείας ἐνὸς ἢ πλειόνων ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν, οἱ λοιποὶ συνοφειλέται δὲν ἀπκαλλάττονται τῆς ὑπο-
χρεώσεως τοῦ νὰ πληρώσουν τὴν τιμὴν του. ἀλλὰ δὲν ὑπό-
κινονται εἰς ζημίαν καὶ διάφορα.

Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ μόνον τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα παρὰ τε τῶν ὀφειλετῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων τὸ πρᾶγμα ἀπωλέσθη, καὶ παρὰ τῶν ὑπερμερευσάντων. ΓλΚ. 1205.

1120. Αἱ ἐκντὶον ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν δικαστικαὶ αἰτήσεις δικιόπουσι τὴν παρὰγραφὴν ὡς πρὸς ὅλους. ΓλΚ. 1206.

1121. Ἐὰν γίνῃ περὶ τόκων αἵτησις κατὰ ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν οἱ τόκοι τρέχουσιν ὡς πρὸς ὅλους. ΓλΚ. 1207.

1122. Ὁ ἀλληλέγγυος συνοφειλέτης, ἐκχθεὶς παρὰ τοῦ πιστωτοῦ, δύναται ν' ἀντιτάξῃ ὅλας τὰς ἐξαίρέσεις, τὰς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑποχρεώσεως προκυπούσας, ὅλας τὰς εἰς αὐτὸν προσωπικῶς, καὶ προσέτι τὰς κοινὰς εἰς ἅπαντας τοὺς ἄλλους συνοφειλέτας.

Δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὰς ἐξαίρέσεις, τὰς προσωπικῶς ἀνηκούσας εἰς τινὰ τῶν ἄλλων συνοφειλετῶν. ΓλΚ. 1208.

1123. Ὅταν εἰς τῶν ὀφειλετῶν κληρονομήσῃ μόνος τὸν πιστωτὴν, ἢ ὅταν ὁ πιστωτὴς κληρονομήσῃ μόνος ἓνα τῶν ὀφειλετῶν, ἢ σύγχυσι δὲν ἀποσβέννει τὴν ἀλληλέγγυον πίστωσιν, εἰ μὴ κατὰ τὴν μερίδα τοῦ ὀφειλέτου, ἢ τοῦ πιστωτοῦ. ΓλΚ. 1209.

1124. Ὁ πιστωτής, ὁ συναινῶν εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ χρέους ὑπὲρ τινος τῶν συνοφειλετῶν, διατηρεῖ τὴν ἀλληλέγγυον ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἄλλων, ἐκπιπτομένης ὅμως τῆς μερίδος τοῦ ὀφειλέτου, τὸν ὁποῖον ἀπελύτρωσε τῆς ἀλληλεγγύου ὑποχρεώσεως. ΓΛΚ. 1210.

ΑΠ. 79 (1870). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται οὐχὶ ὅτι ὁ δικαιούμενος πρὸς διατροφὴν δὲν δύναται νὰ διαιρέσῃ τὴν περὶ τούτου ὑποχρέωσιν τῶν πολλῶν συνυποχρέων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ὅτι δύναται μὲν νὰ παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων κατὰ τινος ἐκ τῶν συνυποχρέων ὡς πρὸς τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὰ λοιπὰ μέρη, ἢ τοιαύτη ὅμως συναινεῖς αὐτοῦ δὲν τεκμαίρεται κατ' ἀναλογίαν ἄρθρων 1124 καὶ 1125 Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινε κατ' ἀναλογίαν νόμον τινά, ἢ ἐφήρμοσε τὸν νόμον περιωρισμένως (810 § 1 πολ. δικ.), πρὸς τούτοις κατὰ τὸν Ἰον. Κώδ. ἄλλοι κανόνες διέπουσι τὰς ἀλληλεγγύους ὑποχρεώσεις (ἄρθρ. 1111 καὶ ἐπ.) καὶ ἄλλοι τὰς ἀδαιρέτους (ἄρθρ. 1131 καὶ ἐπ.). Ὅθεν αἱ διατάξεις ἄρθρ. 1124 καὶ 1125, ἀφορῶσαι μόνον τὰς ἀλληλεγγύους ὑποχρεώσεις οὔτε κατ' ἀναλογίαν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τῶν ἀδαιρέτων ὑποχρεώσεων, ὅποια εἶναι ἢ προκειμένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 176.

1125. Ὁ πιστωτής ὅστις λαμβάνει χωριστὰ τὴν μερίδα ἐνὸς τῶν ὀφειλετῶν, μὴ ἐπιφυλαττόμενος ἐν τῷ ἐξοφλητικῷ τὴν ἀλληλέγγυον ἀγωγὴν, ἢ τὰ δικαιώματά του ἐν γένει, δὲν παραιτεῖται τοῦ ἀλληλεγγύου, εἰμὴ ὡς πρὸς τοῦτον τὸν ὀφειλέτην.

Δὲν τεκμαίρεται, ὅτι ὁ πιστωτής ἀπελύτρωσε τῆς ἀλληλεγγύου ὑποχρεώσεως τὸν ὀφειλέτην, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ποσότητά ἔσσην, μὲ τὴν ὁποίαν ὀφείλει μερίδα, ἂν τὸ ἐξοφλητικὸν δὲν δηλῶνῃ, ὅτι τὴν ἔλαβε διὰ τὴν μερίδα του.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν, καὶ ἐπὶ ἀπλῆς αἰτήσεως κατὰ τινος τῶν συνοφειλετῶν διὰ τὴν μερίδα αὐτοῦ, ἂν οὗτος δὲν συνήνεσεν εἰς τὴν αἴτησιν, ἢ ἂν δὲν ὑπῆρξε καταδικαστικὴ ἀπόφασις. ΓΛΚ. 1211.

1126. Ὁ πιστωτής, ὅστις παρ' ἐνὸς τῶν συνοφειλετῶν λαμβάνει χωριστὴν καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως τὴν μερίδα τῶν καθυστερημάτων, ἢ τῶν τόκων, δὲν στερεῖται τῆς ἀλληλεγγύου ἀγωγῆς, εἰμὴ ὡς πρὸς τὰ καθυστερήματα, ἢ τοὺς ληξιπροθέσμους τόκους, καὶ ὅχι ὡς πρὸς τοὺς μέλλοντας, οὐδὲ ὡς πρὸς

τὸ κεφάλαιον, ἐκτὸς ἂν ἡ χωριστὴ πληρωμὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ δέκα ἔτη κατὰ συνέχειαν. ΓΛΚ. 1212.

1127. Ἡ πρὸς τὸν πιστωτὴν ἀλληλεγγύως συνομολογηθεῖσα ὑποχρέωσις διαιρεῖται αὐτοδικαίως μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι ὑπόχρεος πρὸς τοὺς ἄλλους μόνον διὰ τὴν μερίδα του. ΓΛΚ. 1213.

1128. Ὁ συνοφειλέτης ἀλλήλεγγυοὺς χρέους, ὅστις τὸ ἐπλήρωσε καθ' ὅλοκληρίαν, δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῶν ἄλλων συνοφειλετῶν, εἰμὴ τὴν μερίδα ἐκάστου.

Ἄν εἰς ἐξ αὐτῶν ᾦναι ἀφερέγγυος, ἡ ἐκ τούτου προερχομένη ζημία διανέμεται διὰ συνεισφορᾶς μεταξὺ πᾶντων τῶν ἄλλων φερεγγύων συνοφειλετῶν καὶ τοῦ πληρώσαντος. ΓΛΚ. 1214.

1129. Ὅταν ὁ πιστωτὴς παραιτήσῃ τὴν ἀλληλέγγυον ἀγωγὴν, ὡς πρὸς ἕνα τῶν ὀφειλετῶν, ἂν εἰς ἡ καὶ πλείονες τῶν ἄλλων κατὰσταθῶσιν ἀφερέγγυοι, ἡ μερὶς τούτων διανέμεται διὰ συνεισφορᾶς μεταξὺ ὅλων τῶν ὀφειλετῶν, καὶ εἰσέτι μεταξὺ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ πιστωτὴς προηγουμένως ἀπελύτρωσε τοῦ ἀλληλεγγύου. ΓΛΚ. 1215.

1130. Ἄν ἡ ὑπόθεσις, δι' ἣν τὸ ἀλληλέγγυον χρέος συνωμολογήθῃ, ἀπέβλεπε μόνον ἕνα τῶν ἀλληλεγγύως συνυποχρεωμένων, οὗτος εἶναι ὑπόχρεος δι' ὅλον τὸ χρέος πρὸς τοὺς ἄλλους συνοφειλέτας, οἵτινες πρὸς αὐτὸν θεωροῦνται μόνον ὡς ἐγγυηταί του. ΓΛΚ. 1216.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τῶν διαιρετῶν καὶ ἀδιαιρέτων ὑποχρεώσεων.

1131. Ἡ ὑποχρέωσις εἶναι διαιρετὴ ἢ ἀδιαιρέτος, καθ' ὅσον ἔχει ἀντικείμενον πᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ παράδοσις ἢ πρᾶξιν τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἢ μὴ διαίρεσέως ἢ ὑλικῆς, ἢ νεερᾶς. ΓΛΚ. 1217.

1132. Ἡ ὑποχρέωσις εἶναι ἀδιαιρέτος, καὶ ἂν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ᾦναι φύσει διαιρετόν, ὅταν ἡ σχέσις, καθ' ἣν αὐτὸ θεωρεῖται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν, δὲν τὴν καθιστᾷ ἐπιδεκτικὴν νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν μέρει. ΓΛΚ. 1218.

1133. Τὸ συνομολογηθὲν ἀλληλέγγυον δὲν καθιστᾷ ἀδικοῦ-
ρετον τὴν ὑποχρέωσιν. ΓλΚ. 12'9.

§ α'.

Περὶ τῶν αποτελεσμάτων τῆς διαιρετῆς ὑποχρέωσης.

1134. Ἡ διαίρεσις ἐπιδεκτικὴ ὑποχρέωσις πρέπει νὰ ἐκτελῇται μεταξὺ τοῦ πιστωτοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς ἂν ᾔτιν ἀδιαίρετος. Τὸ διαιρετὸν ἐφαρμόζεται μόνον ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους των, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται ν' ἀπατήσωσι τὸ χρέος, οὐδ' εἶναι ὑπὸ χρεοὶ νὰ τὸ πληρώσωσιν, εἰμὴ ἀνκλόγως τῶν κληρονομικῶν μερίδων, ἢ καθ' ὅσον μέρος παριστάνουσι τὸν πιστωτήν, ἢ τὸν ὀφειλέτην. ΓλΚ. 1220.

1135. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐκτεθεῖσα ἀρχὴ ὑ-
πόκειται εἰς ἐξαιρέσεις ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ ὀφειλέτου·

1. ὅταν τὸ χρέος εἶναι ἐνυπόθηκον·
2. ὅταν ὀφείλεται πρᾶγμα προσδωρισμένον·
3. ὅταν πρόκειται περὶ ἐξ ὑπαμειβῆς χρέους πραγμάτων κατ' ἐκλογὴν τοῦ πιστωτοῦ, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶναι ἀδικοῦρετον·
4. ὅταν εἰς μόνος τῶν κληρονόμων ἐπιφορτίζεται διὰ τοῦ δικαιογράφου νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσιν
5. ὅταν προκύπτῃ, ἢ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑποχρέωσης, ἢ ἐκ τοῦ πράγματος τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἢ ἐκ τοῦ τέλους, τὸ ὅποιον οἱ συμβαλλόμενοι προέθεντο ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅτι σκοπὸς αὐτῶν ἦτο τὸ νὰ μὴ δύναται τὸ χρέος νὰ ἐξοφληθῇ ἐν μέρει.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας περιπτώσεις, ὁ κληρονόμος, ὁ δια-
κατέχων τὸ ὀφειλόμενον πρᾶγμα, ἢ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, δύ-
ναται νὰ ἐνχθῇ διὰ τὸ ὅλον ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἢ κτήματος,
ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν συγκληρονόμων του·
κατὰ δὲ τὴν τετάρτην περίπτωσιν ὁ κληρονόμος, εἰς ὃν μόνον
ἀνετέθη τὸ χρέος, καὶ κατὰ τὴν πέμπτην περίπτωσιν, ἕκαστος
κληρονόμος δύναται νὰ ἐνχθῇ διὰ τὸ ὅλον, ἐπιφυλαττομένης
τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τῶν ἄλλων συγκληρονόμων. ΓλΚ. 1221.

§ β'.

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης.

1136. Ἐκαστος τῶν συνομολογησάντων συνεζευγμένως ἀδαιρέτον χρέος εἶναι ὑπόχρεος διὰ τὸ ὅλον, ἂν καὶ ἡ ὑποχρέωσις δὲν συνομολογήθῃ ἀλληλεγγύως. Γλκ. 1222.

1137. Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν καὶ ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους τοῦ συνομολογήσαντος τοιαύτην ὑποχρέωσιν. Γλκ. 1 23.

1138. Ἐκαστος κληρονόμος τοῦ πιστωτοῦ δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν καθ' ὅλοκληρίαν ἐκτέλεσιν τῆς ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης.

Δὲν δύναται δὲ αὐτὸς μόνος νὰ κάμῃ ἄφεισιν τοῦ ὅλου χρέους, οὐδὲ νὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν ἀντὶ τοῦ πράγματος. Ἄνεῖς μόνος τῶν κληρονόμων κάμῃ ἄφεισιν τοῦ χρέους, ἢ δεχθῇ τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, ὁ συγκληρονόμος δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὸ ἀδαιρέτον πρᾶγμα, εἰμὴ ἐκπιπτομένης τῆς μερίδος τοῦ ἀφέντος τὸ χρέος, ἢ δεχθέντος τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος. Γλκ. 1224.

1139. Ὁ κληρονόμος τοῦ ὀφειλέτου, ἐνυχθεὶς διὰ τὸ ὅλον δύναται νὰ αἰτήσῃ προθεσίαν τινά, διὰ νὰ καλέσῃ εἰς δίκην τοὺς συγκληρονόμους του, ἐκτὸς ἂν τὸ χρέος, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, δὲν δύναται νὰ ἐξοφληθῇ, εἰμὴ παρὰ τοῦ ἐνυχθέντος κληρονόμου, ὃς τις εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δύναται νὰ καταδικασθῇ μόνος, ἐπιφυλαττομένης τῆς κατὰ τῶν συγκληρονόμων του περὶ ἀποζημιώσεως ἀναγωγῆς. Γλκ. 1225.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ἐπὶ ποινικαῖς ρήτραις ὑποχρέωσεων.

1140. Ποινικὴ ρήτρα εἶναι ἐκείνη, δι' ἧς, πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἐκπληρώσεως συμβάσεώς τινος, ὑποχρεοῦται τις εἰς τι ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως. Γλκ. 1226.

1141. Τὸ ἄκυρον τῆς κυρίως ὑποχρέωσης συνεπάγει τὸ ἄκυρον τῆς ποινικῆς ρήτρας.

Τὸ ἄκυρον τῆς ποινικῆς ρήτηρας δὲν συνεπάγει τὸ τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως ΓΛΚ. 1227.

1142. Ὁ πιστωτὴς ἀντὶ τῆς συνομολογηθείσης ποινῆς δύναται νὰ αἰτήσῃ κατὰ τοῦ ὑπερήμερου ὀφειλέτου τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως. ΓΛΚ. 1228.

1143 Ἡ ποινικὴ ρήτρα εἶναι ὁ συμψηφισμὸς τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, τὰς ὁποίας ὁ πιστωτὴς ὑποφέρει ἕνεκα τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως. ΓΛΚ. 1229.

Δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ συγχρόνως τὸ κύριον πρᾶγμα, καὶ τὴν ποινήν, ἂν αὕτη δὲν συνωμολογήθῃ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑπερμερίᾳ. ΓΛΚ. 1229.

1144. Εἴτε ἡ ἀρχικὴ ὑποχρέωσις περιέχει προθεσμίαν τινά, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιβάλλεται ἡ ποινή, εἰμὴ ὅταν ὁ ὑποχρεωθείς νὰ δώσῃ, νὰ λάβῃ ἢ νὰ πράξῃ, κατὰ τὴν ὑπερήμερον. ΓΛΚ. 1230.

1145. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ τροπολογήσῃ τὴν ποινήν, ὅταν ἡ κυρία ὑποχρέωσις ἐξεπληρώθῃ ἐν μέρει. ΓΛΚ. 1231.

1146. Ὅταν ἡ ἐπὶ ποινικῇ ρήτρᾳ συνομολογηθεῖσα κυρία ὑποχρέωσις ἔχῃ ἀντικείμενον πρᾶγμα ἀδιαίρετον, ἢ ἐκ μέρους ἐνὸς μόνου τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου παρὰ βᾶσις ἐπιφέρει τὴν ποινήν· καὶ δύναται αὕτη νὰ αἰτηθῇ ἢ καθ' ὁλοκληρίαν κατὰ τοῦ παρὰ βᾶτου, ἢ καθ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν συγκληρονόμων, ἀναλόγως τῆς οἰκείας μερίδος, καὶ ἐνυποθήκως διὰ τὸ ὅλον, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς κατ' ἐκείνου. ἕνεκα τῆς πράξεως τοῦ ὁποίου ἡ ποινή ἐπιβάλλεται. ΓΛΚ. 1232.

1147. Ὅταν ἡ ἐπὶ ποινῇ συνομολογηθεῖσα κυρία ὑποχρέωσις ᾗναι διαιρετή, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ποινήν, εἰμὴ μόνον ὁ παρὰ βᾶτος κληρονόμος τοῦ ὀφειλέτου καὶ διὰ μόνον τὸ μέρος, εἰς ὃ ᾗτον ὑπόχρεος· δὲν ὑπάρχει δὲ ἀγωγή κατὰ τῶν ἐκτελεσάντων αὐτήν.

Ὁ κανὼν οὗτος ἐπιδέχεται ἐξαιρέσιν, ὅταν, τῆς ποινικῆς ρήτηρας προστεθείσης, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ διαιρεθῇ ἡ πληρωμή, εἰς τῶν συγκληρονόμων ἐμποδίσῃ τὴν καθ' ὁλοκληρίαν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεως· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δύναται ὁ πιστωτὴς νὰ αἰτήσῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ὁλό-

κληρον ποιήν, κατὰ δὲ τῶν ἄλλων κληρονόμων τὴν μόνην μερίδα τῶν, ἐπιφυλαττομένης εἰς τούτους τῆς ἀναγωγῆς. ΓΛΚ. 12 '3.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς ἀποσθέσεως τῶν ὑποχρεώσεων.

1148. Αἱ ὑποχρεώσεις ἀποσθέννυνται

διὰ τῆς πληρωμῆς·

διὰ τῆς ἀνακνεώσεως·

διὰ τῆς ἐκουσίου ἀφέσεως·

διὰ τοῦ συμψηφισμοῦ·

διὰ τῆς συγχύσεως·

διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ πράγματος·

διὰ τῆς ἀκυρότητος, ἢ διαρρήξεως·

διὰ τοῦ διχλαμβανομένου εἰς τὸν § γ' τοῦ Α' Τμήματος τοῦ προηγουμένου Κεφαλαίου δικλυτικῷ ὅρου.

καὶ διὰ τῆς παραγραφῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἰδιαίτερος τίτλος πραγματεύεται. ΓΛΚ. 1234.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς πληρωμῆς.

§ α'.

Περὶ τῆς πληρωμῆς ἐν γένει.

1149. Πᾶσα πληρωμὴ ὑποθέτει χρέος· ὅ,τι μὴ ὀφειλόμενον ἐπληρώθη, ὑπόκειται εἰς ἀνταπίκτησιν.

Ἡ ἀνταπίκτησις δὲν εἶναι δεκτὴ ὡς πρὸς τὰς ἐκουσίως ἐκπληρωθείσας φυσικὰς ὑποχρεώσεις. ΓΛΚ. 1235.

1150. Αἱ ὑποχρεώσεις δύνανται νὰ ἀποσβεσθῶσι διὰ τῆς γενομένης πληρωμῆς παρ' οἰουδήποτε, ἔχοντος πρὸς τοῦτο συμφέρον, οἶον, παρὰ τοῦ ὑποχρεωμένου, ἢ τινος ἐγγυητοῦ.

Δύνανται ὡσαύτως ν' ἀποσβεσθῶσι διὰ τῆς παρ' οἰουδήποτε ἐνδιαφερομένου γενομένης πληρωμῆς, ἂν ὁ τρίτος οὗτος ἐνεργῇ ἐν

ὀνόματι καὶ πρὸς ἀπολύρωσιν τοῦ ὀφειλέτου, ἢ ἂν, ἐνεργῶν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, δὲν πληρώνῃ, διὰ τὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1236.

1151. Ἡ πρὸς τὸ πράττειν ὑποχρέωσις δὲν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ παρὰ τοῦ τρίτου ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πιστωτοῦ, ὅταν εἰς τοῦτον συμφέρῃ νὰ ἐκπληρωθῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 1237.

1152. Διὰ τὰ πληρώσῃ τις ἐγκύρως πρέπει νὰ ἦναι κύριος τοῦ πρὸς πληρωμὴν δοθέντος πράγματος, καὶ ἱκανὸς νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ.

Ἄλλ' ἡ πληρωμὴ χρηματικῆς τινος ποσότητος, ἢ ἄλλου πράγματος δαπανωμένου διὰ τῆς χρήσεως δὲν δύναται ν' ἀνταπαιτηθῇ κατὰ τοῦ καλῇ τῇ πίστει ἀναλώσαντος αὐτὸ πιστωτοῦ, ἂν καὶ ἡ πληρωμὴ ἔγινε παρὰ τοῦ μὴ κυρίου, ἢ παρὰ τινος ἀνικάνου νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ. ΓΛΚ. 1238.

1153. Ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὸν πιστωτὴν, ἢ εἰς ἄλλον παρ' αὐτοῦ, ἢ τοῦ δικαστοῦ, ἢ τοῦ νόμου ἐπιτετραμμένον νὰ τὴν λάβῃ.

Ἡ γενομένη πληρωμὴ εἰς τὸν μὴ ἔχοντα ἐξουσίαν νὰ τὴν λάβῃ, διὰ τὸν πιστωτὴν, καθίσταται ἔγκυρος ἂν οὗτος τὴν ἐπικυρώσῃ, ἢ ὠφελθῇ ἐξ αὐτῆς. ΓΛΚ. 1239

1154. Ἡ εἰς τὸν διακατέχοντα τὴν πίστωσιν καλῇ τῇ πίστει γενομένη πληρωμὴ, εἶναι ἔγκυρος, ἂν καὶ ὁ δακάτοχος ἐκνικηθῇ μετὰ ταῦτα. ΓΛΚ. 1240.

1155. Δὲν εἶναι ἔγκυρος ἡ εἰς τὸν πιστωτὴν γενομένη πληρωμὴ, ἂν οὗτος ἦτο ἀνίκανος νὰ τὴν λάβῃ, ἐκτός ἂν ὁ ὀφειλέτης ἀπεδείξῃ, ὅτι ὁ πιστωτὴς ὠφελήθη ἐκ τοῦ πληρωθέντος. ΓΛΚ. 1241.

1156. Ἡ γενομένη πληρωμὴ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸν πιστωτὴν τοῦ πρὸς βλάβην κατασχέσεώς τινος, ἢ ἀνακοπῆς, δὲν εἶναι ἔγκυρος ὡς πρὸς τοὺς κατασχόντας πιστωτάς, ἢ ἀνακοπτοντάς· οὗτοι ἀναλόγως τῶν δικαιωμάτων των δύναται νὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ πληρώσῃ ἐκ νέου, ἐπιφυλαττιμένης μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς κατὰ τὸν πιστωτοῦ ἀναγωγῆς. ΓΛΚ. 1242.

1157. Ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται ν' ἀναγκασθῇ νὰ δεχθῇ

πρᾶγμα ἄλλο παρὰ τὸ εἰς αὐτὸν ὀφειλόμενον, ἂν καὶ ἡ ἀξία τοῦ προσφερομένου πράγματος ᾖ καὶ ἴση, ἢ καὶ μείζων. ΓλΚ. 1243.

1158. Ὁ ὀφειλέτης δὲν δύνανται ν' ἀναγκάσῃ τὸν πιστωτὴν νὰ δεχθῇ τὴν ἐν μέρει πληρωμὴν χρέους τινός, καὶ τοὶ διαιρετοῦ.

Ἄλλ' οἱ δικάστοι ἀποβλέποντες εἰς τὴν φύσιν τοῦ χρέους, καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὀφειλέτου, δύνανται μετερχόμενοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην μετὰ μεγάλης περισκέψεως καὶ ἀπαξ κατὰ πᾶσιν περιπτώσιν, νὰ δώσωσι μετρίως προθεσμίας διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου, καὶ ν' ἀναβάλουν τὴν δικαστικὴν ἐκτέλεσιν, μενόντων τῶν πραγμάτων εἰς ἣν ᾗσαν κατὰστασιν.

Ἡ προθεσμία δὲν πρέπει νὰ δοθῇ, ἂν, ἐκτὸς τῆς βραδύτητος, δύνανται νὰ προκύψῃ ἄλλη ζημία εἰς τὸν πιστωτὴν. ΓλΚ. 1244.

1159. Ὁ ὀφειλέτης πράγματος βεβαίου καὶ ὠρισμένου ἀπολυτροῦται, παραδίδων αὐτὸ εἰς τὴν εὐρίσκεται κατὰστασιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως, ἂν αἱ ἐπιγενόμεναι χειροτερεύσεις δὲν προῆλθον ἐκ πράξεως ἢ αἰτίας αὐτοῦ, μῆτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων, περὶ ὧν εἶναι ὑπεύθυνος, καὶ ἂν πρὶν τῶν χειροτερεύσεων δὲν κατέστη ὑπερήμερος. ΓλΚ. 1245.

1160. Ἄν τὸ ὀφειλόμενον πρᾶγμα εἴναι ὠρισμένον μόνον ὡς πρὸς τὸ εἶδος του, ὁ ὀφειλέτης διὰ ν' ἀπολυτρωθῇ δὲν εἶναι ὑποχρεὸς νὰ τὸ δώσῃ ἐκ τοῦ καλητέρου, ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τοῦ χειροτέρου εἶδους. ΓλΚ. 1246.

1161. Ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸν προσδιωρισμένον ἐν τῇ συμβάσει τόπον. Ἐὰν δὲ ὁ τόπος δὲν προσδιωρισθῇ καὶ πρόκειται περὶ βεβαίου καὶ ὠρισμένου πράγματος, ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὸν τόπον ἔνθα κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως εὐρίσκετο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων περιπτώσεων, ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου. ΓλΚ. 1247.

1162. Ἐν περιπτώσει ἐξαγορᾶς, ἢ διὰλύσεως οἰκουδήποτε συμβολαίου, ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γίνεται κατὰ τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν τὰ νομίσματα εἶχον κατὰ τὴν εἰς τὸν χρόνον τῶν συμβολαίων ἀγορακίαν τιμὴν. ΓλΚ. 1248.

1163. Τὰ ἔξοδα τῆς πληρωμῆς εἶναι εἰς βάρος τοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 1249.

§ β'.

Περὶ τῆς δι' ἀντικαταστάσεως πληρωμῆς

1164. Ἡ εἰς τὰ δίκαια τοῦ πιστωτοῦ πρὸς ὄφελος τρίτου τινός, πληρώνοντος αὐτόν, γινομένη ἀντικατάστασις εἶναι ἡ συμβατική ἢ νόμιμος. ΓΛΚ. 1250.

1165. Ἡ ἀντικατάστασις εἶναι συμβατική.

1. ὅταν ὁ πιστωτής, λαμβάνων τὴν πληρωμὴν παρὰ τρίτου τινός, ἀντικαθιστᾷ τούτον εἰς τὰ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιώματα, ἀγωγάς, προνόμια, ἢ ὑποθήκας αὐτοῦ· ἡ ἀντικατάστασις αὕτη πρέπει νὰ ᾔηται ρητὴ καὶ σύγχρονος μὲ τὴν πληρωμὴν.

2. ὅταν ὁ ὀφειλέτης δανεισθῇ πιστότητα τινα διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν δανειστὴν εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πιστωτοῦ. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀντικατάστασις αὕτη ἀπαιτεῖται νὰ γίνωνται τὸ δανειστήριον ἐγγράφον καὶ τὸ ἐξοφλητικὸν ἐνώπιον συμβολαιογράφου, καὶ εἰς μὲν τὸ δανειστήριον νὰ διαδηλοῦται ὅτι ἡ ποσότης ἐλήφθη ἐπὶ δανείῳ, διὰ νὰ γένῃ ἡ πληρωμὴ, εἰς δὲ τὸ ἐξοφλητικόν, ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐγένετο διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ὁ νέος πιστωτής ἐχορήγησε πρὸς τοῦτο· ἡ ἀντικατάστασις αὕτη γίνεται ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1251.

1166. Ἡ ἀντικατάστασις ἔχει χώραν αὐτοδικαίως.

1. ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ὦν αὐτὸς πιστωτής πληρώνει εἰς ἄλλον πιστωτήν, ἔχοντα δικαίωμα νὰ προτιμηθῇ αὐτοῦ ἕνεκα προνομίων, ἢ ὑποθηκῶν.

2. ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις, ἀποκτήσας ἀκίνητόν τι, μετεχειρίσθῃ τὸ τίμημά του πρὸς πληρωμὴν τῶν πιστωτῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τὸ ἀκίνητον ἦτο ὑποθηκευμένον.

3. ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ὑποχρέωθείς μετ' ἄλλων ἢ ὑπὲρ ἄλλων εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἔχει συμφέρον νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ.

4. ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου, ὅστις ἐπλήρωσεν ἐξ ιδίων του τὰ κληρονομικὰ χρέη.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. 226 (1896). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὁ ἤδη ἐφεισβλητός, ἐκθέτων ὅτι ὡς κληρονόμος τοῦ πατρός του κατέβαλε τὸ ὑπὲρ τῆς Κ. ἐπιβληθὲν ἐκείνῳ διὰ τῆς δημοσίας διαθήκης τῆς Α. κληροδοτηθὲν χρηματικὸν ποσόν, ἀξιοῖ ὅτι κατὰ ἄρθρ. 1166 § 3 Ἰον. Κ. ἀντεκατεστάθη αὐτοδικαίως εἰς τὰ δικαιώματα ταύτης καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ζητεῖ παρὰ τῆς ἐναγομένης τὸ εἰς ταύτην ὡς συγκληρονόμον ἐπιβάλλον τέταρτον τοῦ καταβληθέντος.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πιστωτοῦ πρὸς ὄφελος τρίτου τινὸς πληρῶνόντος αὐτὸν ὑποκατάστασις, ἐκτός τῶν περιπτώσεων ἄρθρ. 1165 περὶ τῆς διὰ πληρωμῆς συμβατικῆς ἀντικατάστασεως καὶ τῆς ἄρθρ. 1497 Ἰον. Κ. περὶ παραχωρήσεως τῶν πιστώσεων, ἐπακολουθεῖ αὐτοδικαίως καὶ κατ' ἐκείνας ἄρθρ. 1166, ἐν αἷς ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος ἐφεισβλήτου ἐπικαλουμένη, καθ' ἣν ἀντικατάστασις χωρεῖ ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις, ὑποχρεωθείς μετ' ἄλλων ἢ ὑπὲρ ἄλλων εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἔχει συμφέρον νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ.

Ἐπειδὴ δὴλόν ἐστι ὅτι τοιοῦτον συμφέρον, δι' ὃ ἡ ἀνωτέρω διάταξις καθιεροῖ τὴν νόμιμον ἀντικατάστασιν, ὑπάρχει δι' ἐκείνον, ὅστις εἴτε κατὰ συμφωνίαν εἴτε ἕνεκα τῆς φύσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὀφειλῆς ὑποχρεοῦται μετ' ἄλλων εἰς τὴν ἀλληλέγγυον πληρωμὴν του καὶ διὰ τὸν ἐγγυητήν. ὅθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ κληροδοτήματος διὰ τῆς ὡς εἴρηται διαθήκης βαρυνθέντος πατρὸς τοῦ αὐτοῦ ἐφεισβλήτου, ἐπακολουθήσαντος κατὰ νόμον χωρισμοῦ τῆς πρὸς ταύτην ἐνοχῆς μεταξὺ τῶν κληρονόμων του, ἐν οἷς οὗτος καὶ ἡ ἐναγομένη εἰσὶν, τοιοῦτον συμφέρον πρὸς πληρωμὴν τοῦ εἰς ταύτην ἐπιβάλλοντος δὲν εἶχε, δι' ὃ ἡμαρτημένως ἐπικαλεῖται τὴν διάταξιν ταύτην ὡς νόμιμον ἔρρισμα τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν σχετικῶν διατάξεων Ἰον. Κ. στοιχείον τῆς περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων ἀγωγῆς δὲν εἶναι, ὅπως κατὰ τὸν Ρωμ. Νόμον, ἡ δι' ἀπουσίαν ἢ δι' ἄλλους λόγους ἀδυναμία ἐνεργείας τοῦ κυρίου τῆς διαχειρισθείσης ὑποθέσεως, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐξ ἄρθρ. 1288, ὅπερ ἀναγνωρίζει τὴν ἔννομον ὑπαρξιν τοῦ οἰονεῖ τούτου συναλλάγματος κατὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐκεῖνος εἶχε γνῶσιν τῆς τοιαύτης διαχειρίσεως, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρ. 1372 Γ. Κώδ. θεωρεῖται ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ προσῶσῃ εἰς αὐτὸ τὸν ἔννομον χαρακτῆρα σιωπηρᾶς ἐντολῆς, ἐφ' ὅσον ὡς ἀπλὴ ἀνοχὴ δὲν ἀπαρτίζει ἔγκρισιν γενομένην γνωστὴν εἰς τὸν διαχειριστήν, καὶ τοῦτο διότι πρὸς κατάρτισιν συμβάσεως ἵεν ἀρκεῖ ἡ συνύπαρξις τῶν ἐκατέρωθεν βουλήσεων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συνάντησις αὐτῶν (Baudry Lacantinnerie Tome B' N° 1333 καὶ Aubry et Rau § 441).

Ἐπειδὴ πράγματι μὲν οὔτε ἐξ ἄρθρ. 1372 ἐν ᾧ ὁρίζονται αἱ περὶ

πτώσεις τῆς νομίμου ἀντικαταστάσεως εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ δανειστοῦ τοῦ πρὸς αὐτὸν πληρώσαντος χρέος τρίτου ἀποκλείεται ἡ κατὰ τοῦτου ἄσκησις τῆς περὶ διοικήσεως ἀγωγῆς ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἐπλήρωσε ἡ τῆς ἐκ τῆς ὠφελείας (*actio de in rem venio*) ἐν ἐκείνῃ καθ' ἣν δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἐνήργητε τὴν πληρωμὴν (οἷον ἡ διὰ ταύτης σκοπούμενη τοποθέτησις ἰδίου κεφαλαίου) ὅτε ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐνέχεται ἡ ἐφ' ὅσον ἐκ ταύτης πράγματι ὠφελήθη (*Baudry Lacantinierie* N° 1018 ἐνθα ἀνωτέρω καὶ *Marcadé* ἐν ἀρθ. 1236), καθόσον ἡ νόμιμος ἀντικατάστασις εἶναι ἀπλῇ συνέχισις τῆς ἀρχικῆς ἐνοχῆς, ἐν ᾧ, ἐκ τῶν ὡς εἴρηται γεγονότων τῆς κατὰ τὴν εἰκαζομένην βούλῃσιν τοῦ κυρίου τῶν ὑποθέσεων χρησίμου ἐνεργείας ἡ ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ὠφελείας του, γεννᾶται νέα, οὔτε ἐξ ἀρθ. 1293, καθ' ὃ ἀναγωγή κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πληρωτὰν μόνον ὅταν ἐκ πλάνης ὑπολαβὼν ἑαυτὸν ὀφειλέτην ἐπλήρωσε, παύει δὲ τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τοῦ δανειστοῦ ἀνταπαιτήσεως κατὰ τὴν περιπτώσιν τῆς ὑπὸ τοῦτου καλῇ τῇ πίστει ἐξαφανίσεως τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἀπαιτήσεως ἐγγράφου, συναγεται τὸ ἐναντίον περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ παρ' ἄλλου καταβληθέντος πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του ἐν γνῶσει ὅτι δὲν ὀφείλει. Ἐπὶ τ.ῦ προκειμένου ὁμοῦ ἐρεισθείσης, τῆς ἀγωγῆς οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ἔνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφετιβλήτου πληρωμῆς ἐπακολουθησάτης νομίμου ἀντικαταστάσεώς του εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Κ. τὸ Πρωτοδικεῖον προὖν εἰς τὴν ἐξέτασιν ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ διαχείρισεως ἀλλοτρίων ἀρχῶν τοῦ Κώδικος καὶ διατάξαν διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως τὰς ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις, ἤμαρτεν.

1167. Ἡ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα διχλωμβανομένη ἀντικατάστασις ἔχει χώραν τόσον κατὰ τῶν ἐγγυητῶν, ὅσον καὶ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν· αὐτὴ δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸ νικωτὴν, ἂν οὗτος ἐπληρώθῃ μόνον ἐν μέρει· εἰς τοιαύτην περιπτώσιν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δικαιώματά του διὰ τὸ ὀφειλόμενον εἰς αὐτὸν ὑπόλοιπον, προτιμώμενος ἐκείνου, παρ' οὗ ἔλαβε τὴν ἐν μέρει πληρωμὴν. ΓΛΚ. 1252.

§ γ'.

Περὶ τοῦ καταλογισμοῦ τῶν πληρωμῶν.

1168. Ὁ ὀφειλέτης πολλῶν χρεῶν ἔχει δικαίωμα νὰ διχδωλῶσῃ, ὅταν πληρώσῃ, ποῖον χρέος ἐννοεῖ νὰ ἐξορλήσῃ. ΓΛΚ. 1253.

1169. Ὁ ὀφειλέτης χρέους φέροντος καρπούς ἢ τόκους, δὲν δύναται ἄνευ τῆς συνκινέσεως τοῦ πιστωτοῦ νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸ κεφάλαιον, κατὰ προτίμησιν τῶν καρπῶν καὶ τῶν τόκων, ὅ,τι πληρώνει. Ἡ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων γινομένη πληρωμὴ, ἂν δὲν εἴναι ὁλόκληρος, καταλογίζεται πρῶτον εἰς τοὺς τόκους. ΓΛΚ. 1254.

1170. Ὅταν ὁ ὀφειλέτης πολλῶν χρεῶν ἐδέχθῃ ἐξοφλητικόν, δι' οὗ ὁ πιστωτὴς κατελόγισε τὴν ληφθεῖσαν ποσότητα εἰδικῶς εἰς ἓν αὐτῶν, ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται πλεον νὰ ζητήσῃ νὰ καταλογισθῇ εἰς ἄλλο χρέος, ἐκτός ἂν ὑπῆρξῃ δόλος ἢ ἀπάτη ἐκ μέρους τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1255.

1171. Ὅταν τὸ ἐξοφλητικόν δὲν ἐκφράζῃ οὐδένα καταλογισμόν, ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ καταλογισθῇ εἰς ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἐπίσης ληξιπροθέσμων χρεῶν, τὸ ὅποιον ἐσύμφερε τότε μάλλον εἰς τὸν ὀφειλέτην νὰ ἐξοφλήσῃ, εἰδὲ μή, καταλογίζεται εἰς τὸ ληξιπρόθεσμον χρέος, καὶ τοι ὀλιγώτερον βραχὺ ἀπὸ τὰ μὴ λήξαντα.

Ἄν τὰ χρεῖα ἦναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὁ καταλογισμὸς γίνεται εἰς τὸ ἀρχαιότερον· ἐπὶ ταυτότητος δὲπραγμάτων γίνεται κατ' ἀνελογίαν. ΓΛΚ. 1256.

§ 8'.

Περὶ τῆς πρὸς πληρωμὴν προσφορᾶς καὶ τῆς καταθέσεως.

1172. Ὅταν ὁ πιστωτὴς ἀποποιῇται νὰ δεχθῇ τὴν πληρωμὴν, ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικὴν προσφορὰν· ἐὰν δὲ ὁ πιστωτὴς δὲν θέλῃ νὰ τὴν δεχθῇ, δύναται νὰ καταθέσῃ τὸ προσενεχθὲν ποσὸν ἢ πρᾶγμα εἰς τὸν παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένον τόπον.

Ἡ πραγματικὴ προσφορὰ, παρακολουθούσης τῆς καταθέσεως, ἀπολυτρώνει τὸν ὀφειλέτην· ἐγκύρως δὲ γινομένη ἐπέχει τόπον πληρωμῆς ὡς πρὸς αὐτόν, καὶ τὸ οὕτω κατατεθὲν πρᾶγμα μένει εἰς κίνδυνον τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1257.

1173. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ πραγματικὴ προσφορὰ, ἀπαιτεῖται.

1. νὰ γένῃ εἰς τὸν πιστωτήν, τὸν ἱκανὸν νὰ δεχθῇ, ἢ εἰς τὸν ἔχοντα ἐξουσίαν νὰ δεχθῇ ἀντ' αὐτοῦ.

2. νὰ γένῃ παρ' ἱκανοῦ νὰ πληρώσῃ·

3 νὰ συμπεριλαμβάνῃ ὁλόκληρον τὴν ἀπαιτητέαν ποσό-
τητα, τοὺς ὀφειλομένους κερποὺς ἢ τόκους, τὰ ἐκκαθαρισμένα
ἐξοδα, καὶ ποσότητά τινα διὰ τὰ μήπω ἐκκαθαρισμένα, ἐπι-
φυλαττομένης πάσης συμπληρώσεως·

4. νὰ ἔλῃξεν ἡ προθεσμία, ἐν συνωμολογήθῃ ὑπὲρ τοῦ
πιστωτοῦ·

5. νὰ ἐξεπληρώθῃ ὁ ὅρος, ὑπὸ τὸν ὅποιον τὸ χρέος συνω-
μολογήθῃ·

6. νὰ γίνῃ ἡ προσφορὰ εἰς τὸν πρὸς πληρωμὴν συμφωνη-
μένον τόπον· καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρα σύμβασις περὶ
τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς, νὰ γένῃ, ἢ εἰς τὸν πιστωτὴν αὐτο-
προσώπως, ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἢ εἰς τὴν ἐκλεχθεῖσαν διὰ
τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου·

7. νὰ γένῃ ἡ προσφορὰ διὰ δικαστικὰς πράξεως. (*) ΓΛΚ. 1258.

1174. Διὰ νὰ ἔχῃ κύρος ἡ κατάρθεσις δὲν εἶναι ἀναγκασίον
νὰ δικταχθῇ παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ἄρκει,

1. νὰ προηγηθῇ αὐτῆς κοινοποιήσις πρὸς τὸν πιστωτὴν, ἐμ-
φνίνουσα τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, καὶ τὸν τόπον, ὅπου τὸ προσ-
φερόμενον πρᾶγμα θέλει κατατεθῇ·

2. νὰ παραιτήσῃ ὁ ὀφειλέτης τὴν δικκατοχὴν τοῦ προσφερο-
μένου πράγματος, παρκαθίδων αὐτὸ μετὰ τῶν ἄχρι τῆς ἡμέ-
ρας τῆς καταθέσεως τόκων εἰς τὸν παρὰ τοῦ νόμου πρὸς παρκα-
λῶν τῶν τοιούτων καταθεμάτων διωρισμένον τόπον·

3. νὰ συνταχθῇ παρὰ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐκθε-
σις, δηλοῦσα τὸ εἶδος τῶν προσφερομένων πραγμάτων, τὴν
ἐκ μέρους τοῦ πιστωτοῦ ἀποποίησιν τοῦ νὰ δεχθῇ αὐτά, ἢ
τὴν μὴ ἐμφάνισίν του, καὶ τέλος τὴν κατάθεσιν.

4. μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ πιστωτοῦ, νὰ κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν
ἡ ἐκθεσις τῆς καταθέσεως μετὰ προσκλήσεως νὰ παραλάβῃ τὸ
κατατεθὲν πρᾶγμα. ΓΛΚ. 1259.

(*) Τὸ ἐδάφιον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

7. νὰ γίνῃ ἡ προσφορὰ κατὰ τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμέ-
νους τύπους.

1175. Ἐὰν αἱπραγματικαὶ προσφοραὶ καὶ ἡ κατάθεσις ἔχωσι κύρος, τὰ περὶ αὐτῶν ἐξοδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1260.

1176. Ἐν ὅσῳ ὁ πιστωτὴς δὲν ἀποδεχθῇ τὸ κατάθεμα, ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ τὸ ἐπκναλάβῃ· τούτου δὲ γενομένου, οἱ συνοφειλέται αὐτοῦ, ἢ οἱ ἐγγυηταὶ του δὲν ἀπολυτροῦνται. ΓΛΚ. 1261.

1177. Ὅταν ὁ ὀφειλέτης αὐτὸς τύχῃ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἀποφαινομένης ἔγκυρον τὴν προσφορὰν καὶ κατάθεσίν του δὲν δύναται πλέον, οὐδὲ τῇ συναινέσει τοῦ πιστωτοῦ, ν' ἀναλάβῃ τὸ κατάθεμα ἐπὶ βλάβῃ τῶν συνοφειλετῶν, ἢ τῶν ἐγγυητῶν του. ΓΛΚ. 1262.

1178. Ὁ πιστωτὴς, ὁ συνκινέσας νὰ ἀναλάβῃ ὁ ὀφειλέτης τὸ κατάθεμα, ἀφοῦ τελεσιδικὸς ἀπόφασις ἀπερνήνατο αὐτὸ ἔγκυρον, δὲν δύναται πλέον πρὸς πληρωμὴν τῆς πιστώσεώς του νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν εἰς αὐτὴν προσκρτωμένων προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, δὲν ἔχει δὲ πλέον ὑποθήκην, εἰμὴ ἀρ' ἧς ἡμέρας ἡ πρᾶξις, δι' ἧς συνήνεσεν εἰς τὸ ν' ἀναλάβῃ ὁ ὀφειλέτης τὸ κατάθεμα, περιβληθῇ τοὺς πρὸς παραγωγὴν ὑποθήκης ἀπαιτουμένους τύπους. ΓΛΚ. 1263.

1179. Ἄν τὸ ὀφειλόμενον ᾔναι πρᾶγμα βέβαιον, τὸ ἴσιον πρέπει νὰ παραδουθῇ εἰς ὃν τόπον εὐρίσκεται, ὁ ὀφειλέτης χρεωστεῖ νὰ προσκαλέσῃ τὸν πιστωτὴν νὰ τὸ παραλάβῃ διὰ πρᾶξεως, καὶ οἰοιομένης ἢ προσωπικῶς εἰς τοῦτον, ἢ εἰς τὴν κοιτίαν του, ἢ εἰς τὴν ἐκλεχθεῖσαν κατοικίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου. Γενομένης δὲ τῆς κλήσεως ταύτης, ἂν ὁ πιστωτὴς δὲν ἀπάρῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ ὀφειλέτης ἔχῃ χρεῖαν τοῦ τόπου, ἐνθα κεῖται, οὗτος δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἄδειαν νὰ τὸ καταθέσῃ εἰς ἄλλον τόπον. ΓΛΚ. 1264.

§ ε'.

Περὶ τῆς παραχωρήσεως τῶν κτημάτων.

1180. Παραχώρησις κτημάτων εἶναι ἡ πρὸς τοὺς πιστωτὰς παρὰ τοῦ ὀφειλέτου γινομένη ἐγκατάλειψις ὅλων τῶν κτημάτων του, ὅταν δὲν ᾔναι πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖα του. ΓΛΚ. 1265.

1181. Ἡ παραχώρησις τῶν κτημάτων εἶναι ἡ ἐκούσιος, ἡ δικαστική. ΓΛΚ. 1266.

1182. Ἐκούσιος παραχώρησις κτημάτων εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν οἱ πιστωταὶ ἀποδέχονται ἐκούσιως, καὶ ἥτις δὲν φέρει ἄλλο ἀποτέλεσμα εἰμὴ τὸ προκύπτειν ἐκ τῶν συνομολογιῶν τοῦ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου γινομένου συμβολαίου. ΓΛΚ. 1267.

1183 Ἡ δικαστικὴ παραχώρησις εἶναι ὠφέλεια, τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος παρέχει εἰς τὸν δυστυχῆ καὶ καλῇ τῇ πίστει ὀφειλέτην, συγχωρῶν εἰς αὐτὸν πρὸς διαιτηρίαν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, νὰ ἐγκταλείψῃ δικαστικῶς ὅλα τὰ κτήματά του εἰς τοὺς πιστωτάς του, καίτοι ὑπαρχούσης οἰκοδότου ἐνκντίας συνομολογίας. ΓΛΚ. 1268.

1184. Δὲν δύνανται ν' ἀπολύσωσι τὴν ὠφέλειαν τῆς δικαστικῆς παραχωρήσεως οἱ ἄλλοδοχοί, οἱ ἀντιβαδισταί, οἱ δόλιοι χρεωκόποι, οἱ κατὰδικασθέντες ἐπὶ κλοπῇ, ἢ ἀπάτῃ, οἱ ὑπόλογοι, οἱ ἐπίτροποι, οἱ διαχειρισταὶ καὶ οἱ θεματοφύλακες. ΓΛΚ. 1269.

1185. Ἡ δικαστικὴ παραχώρησις δὲν μεταφέρει τὴν κυριότητα εἰς τοὺς πιστωτάς. ἀλλὰ δίδει μόνον εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσουν τὰ κτήματα πρὸς ὠφελειάν των, καὶ νὰ συνάξωσι τοὺς καρποὺς αὐτῶν μέχρι τῆς πωλήσεως. ΓΛΚ. 1270.

1186. Οἱ πιστωταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀποποιηθῶσι τὴν δικαστικὴν παραχώρησιν, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐξαίρουμένας παρὰ τοῦ νόμου περιπτώσεις.

Ἡ εἰρημένη παραχώρησις ἀπκλλάττει τὸν ὀφειλέτην τῆς προσωπικῆς κρατήσεως.

Ὡς πρὸς τ' ἄλλα δὲν ἀπολυτροῦται ὁ ὀφειλέτης, εἰμὴ μέχρι τῆς ἀξίας τῶν παραχωρηθέντων κτημάτων· τούτων δὲ μὴ ἐξαρκούντων, ἂν αὐτὸς ἀπικτήσῃ καὶ ἄλλα, εἶναι ὑποχρεὸς νὰ τὰ παραχωρήσῃ μέχρι τῆς τελείας πληρωμῆς. ΓΛΚ. 1271.

1187. Ἡ ὠφέλεια τῆς δικαστικῆς παραχωρήσεως δὲν ἔχει χώραν ὑπὲρ τῶν ὀφειλόντων ἐνοίκια, ἐδαφονόμια, μερίδας, μισθώματα, ἢ ἄλλας προνομιοῦχους κατὰ νόμον πιστώσεις.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἀνανεώσεως.

1188. Ἡ ἀνανέωσις γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους.

1. ὅταν ὁ ὀφειλέτης συνομολογῇ μετὰ τοῦ πιστωτοῦ του νέον χρέος ὑποκχθιστάμενον εἰς τὸ παλαιόν, τὸ ὁποῖον ἀποσθύνεται.

2. ὅταν νέος ὀφειλέτης ὑποκχθίσταται εἰς τὸν παλαιόν, ὅστις ἀπολυτροῦται παρὰ τοῦ πιστωτοῦ.

3. ὅταν διὰ νέας ὑποχρεώσεως, νέος πιστωτὴς ὑποκαθίσταται εἰς τὸν παλαιόν, πρὸς ὃν ὁ ὀφειλέτης ἀπολυτροῦται.

ΑΠ. 27 (1876) Ναὶ μὲν κατὰ ἄρθρα 1148 καὶ 1188 Ἰον. Κ. διὰ τῆς ἀνανεώσεως ἀποσθέννυνται αἱ ἐνόχαι, ἀνακινιζόμενης τῆς πρώτης ὑπαρχούσης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνανέωσις, προὶόν οὗτα νέας συμβάσεως, πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς πρὸς τὸ κύρος πάσης συμβάσεως ἀπαιτούμενους νομίμους ὅρους, ἐν οἷς καὶ αἰτίαν θεμιτὴν τῆς ὑποχρεώσεως (ἄρθρ. 1022) ἀθέμιτος δὲ λογίζεται ἡ αἰτία τῆς συμβάσεως ὅταν ἀπαγορεύηται ἀπὸ τὸν νόμον (ἄρθρ. 1047).

ΑΠ. 243 (1878) Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1833 ΚΗ' Νόμου τοῦ Δ'. Ἰονίου κοινοβουλίου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποῖου συνήφθη ἡ προκειμένη σύμβασις, ὡς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται, ἡ ἐκ προστοιχίου ἀγωγή τοῦ πιστωτοῦ παραγράφεται διὰ παρελούσεως πενταετίας, λογιζομένης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας καὶ ἦν ἔπρεπε νὰ παρασταθῇ τὸ προστοιχισθὲν εἶδος τοῦ καρποῦ, ἐλαίου ἢ ἄλλου, ἡ δὲ τιμὴ, ἦν ὁ δανειστὴς δικαιούται, ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, νὰ λάβῃ, δὲν δύναται νὰ ᾖται μείζων τῆς τρεχούσης κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκδίδεται ἡ ἀπόφασις ἢ καταδικάζουσα τὸν ὀφειλέτην εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ προστοιχίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τε τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς πρὸς ας σύμφωνος ἦτο ἡ πρὸ τοῦ Ἰονίου κώδικος (1841) κρατήματα ἐν τῷ πρώτῳ Ἰονίῳ κράτει νομοθεσία, καὶ τὴν διάταξιν ἄρθρων 2078 καὶ 2081 τοῦ εἰρημένου κώδικος, ἡ ἀποσθεστικὴ τῆς ἀγωγῆς παραγραφή διακόπτεται εἴτε διὰ δικαστικῆς πράξεως, ἢ ἐξωδίκως, διὰ τῆς ἐπελθούσης ἀναγνώσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ δικαιώματος τοῦ δανειστοῦ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαστικῇ μὲν πρᾶξις πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς δὲν ἐπῆλθε, μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀναγνώρισιν τοῦ προκειμένου χρέους, ἀφ' ἧς ἡ παραγραφή ἤρξατο χωροῦσθαι ἐκ νέου,

παρῆλθον πλείονες τῆς μιᾶς πενταετίας, ὡς τὸ δικαστήριον τῆς οὐτίας παραδέχεται· ἄρα ὀρθὴν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἐποίησεν ἐφαρμογὴν τὸ εἰρημένον δικαστήριον, ἀποφηνάμενον ἀπετβεσμένον διὰ παραγραφῆς τὸ ἐπίδικον ἐκ προστοιγίου χρέος, μὴ βάτιμοι δὲ ἔξε λέγχονται οἱ σχετικοὶ τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπλὴ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ χρέους ἀντικατάστασις δὲν ἀρκεῖ ἄφ' ἑαυτῆς καὶ μόνης, ἵνα ἐπιφέρῃ κατὰ νόμον ἀνακαινισμόν τοῦ χρέους, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1188 § 1 Ἰον. Κώδ. ἀνανέωσις ὑπάρχει, ὅταν ὁ ὀφειλὴς συνομολογῇ μετὰ τοῦ πιστωτοῦ νέον χρέος ὑποκαθιστάμενον εἰς τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἀποσβέννυται. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ ἀναιρεσεῖσά τε διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος πρωτοδικείου ἐγγράφων προτάσεών της, ὡς ἔξ αὐτῶν τούτων τούτων προκύπτει, οὐδ' ὡς ἰσχυρίσθη, ὅτι τοιοῦτος ἀνακαινισμὸς τοῦ προστοιγιακοῦ χρέους ἐγένετο μεταξύ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῆς, ἢ αὐτῆς ταύτης ὡς πιστωτρίας καὶ τοῦ ὀφειλέτου της Μ. Σ. ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ προστοιγιακὸν αὐτῆς πίστωμα, τῇ ἀμοιβαίᾳ τῶν μερῶν συναίνεσει, ἐξεκαθίσθη εἰς χρηματικὸν κεφάλαιον, οὗτοι δὲ ἀπώλεσε τὸν ἀρχικὸν γυροκτῆρα τῆς εἰς καρπὸς ὀφειλῆς καὶ κατήντησε χρηματικὸν τοκοφόρον κεφάλαιον· ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ οὗτος δὲν περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὰ νόμιμα τῆς ἀνανέωσης στοιχεῖα, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἀναιρεσεῖσά τε οὐδὲ καὶ ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐκκαθάρισις ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἀρχικῶς συμβαλλομένων μεθ' αὐτῆς ἀνανέωσης τοῦ ἀρχικοῦ χρέους, ὅπερ κυρίως σκοπεῖται, ἐπὶ πάσης ἀνανέωσης· ἄρα τὸ χρέος μόνον, καὶ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτοῦ εἰς χρήματα, καθαρῶς προστοιγιακόν, ὑπόκειται εἰς τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ διαληφθέντος εἰδικοῦ ὁμοῦ παραγραφῆν. Ἐντεῦθεν δὲ μὴ βάσιμος ἀποδεικνύεται ὁ περὶ ἀναίτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως λόγος, ὡς μὴ λαβούσης δὴθεν ὑπ' ὄψιν τὸν προεκτεθέντα τῆς ἀναιρεσεῖσός της ἰσχυρισμόν, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, κατὰ τὰ εἰρημένα, οὐδεμίαν εἶχε νόμιμον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ νῦν τὸ πρῶτον ἐγειρομένου ζητήματος τῆς ἀνανέωσης τῆς ὀφειλῆς.

1189. Ἡ ἀνανέωσις δὲν φέρει ἀποτελεσμα, εἰμὴ μετ' ἐξὺ ἱκανῶν πρὸς τὸ συμβῆλθαι.

1190. Ἡ ἀνανέωσις δὲν τεκμαίρεται, ἀλλὰ πρέπει νὰ πρὸς κύπη προφανῶς ἐκ τοῦ ἐγγράφου ἢ περὶ τούτου θέλησις. ΓΛΚ. 1273.

1191. Ἡ δι' ὑποκταστάσεως νέου ὀφειλέτου ἀνανέωσις, δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πρώτου. ΓΛΚ. 1274.

1192. Ἡ ἀντίδοσις, δι' ἧς ὀφειλὴς τις διορίζει εἰς τὸν πιστωτὴν ἄλλον ὀφειλῆτην, ὑποχρεούμενον πρὸς αὐτόν, δὲν παράγει ἀνανέωσιν, ἂν ὁ πιστωτὴς δὲν δηλώσῃ ρητῶς, ὅτι θέλει ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἀντιδῶσαντα ὀφειλῆτην. ΓΛΚ 1275.

1193. Ὁ πιστωτής, ὁ ἀπολυτρώσας τὸν ἀντιδῶντα ὀφειλέτην, δὲν ἔχει ἀνχγωγὴν κατ' αὐτοῦ, ἐὰν ὁ ἀντιδοθεὶς κατὰσταθῇ ἀφερέγγυος, ἐκτὸς ἂν ἡ πρᾶξις περιέχῃ ρητὴν περὶ τοῦτου ἐπιφύλαξιν, ἢ ἂν ὁ ἀντιδοθεὶς εἶχεν ἤδη πτωχεύσθαι προφανῶς, ἢ ἐπλησίαζεν ἡ πτώχευσις τοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀντιδόσεως. ΓΛΚ. 1276.

1194. Ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου γινομένη ἀπλῆ σημείωσις προσώπου τινός, μέλλοντος νὰ πληρώσῃ αὐτ' αὐτοῦ, δὲν παράγει ἀνχνώσιν.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χῶραν, καὶ ὅταν ὁ πιστωτὴς ἀπλῶς σημειώσῃ τινά, ὡς μέλλοντα νὰ δεχθῇ αὐτ' αὐτοῦ. ΓΛΚ. 1277.

1195. Τὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι τῆς παλαιοῦς πιστώσεως δὲν μεταβιβάζουσιν εἰς τὴν ὑποκατασταθεῖσαν, ἂν δὲν ἐπιφυλαχθῶσι ρητῶς παρὰ τοῦ πιστωτοῦ. ΓΛΚ. 1278.

1196. Ὅταν ἡ ἀνχνώσις γίνεται διὰ τῆς ὑποκαταστάσεως νέου ὀφειλέτου, τὰ ἀρχικὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι τῆς πιστώσεως δὲν δύνανται νὰ μεταβῶσιν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ νέου ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 1279.

1197. Ἄν ἡ ἀνχνώσις γίνεται μετὰ τοῦ πιστωτοῦ καὶ ἐνός τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν, τὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι τῆς παλαιοῦς πιστώσεως δὲν δύνανται νὰ ἐπιφυλαχθῶσιν, εἰμὴ ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ συνομολογοῦντος τὸ νέον χρέος. ΓΛΚ. 1280.

1198. Διὰ τῆς γινομένης μετὰ τοῦ πιστωτοῦ καὶ ἐνός τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν ἀνχνώσεως ἀπολυτροῦνται οἱ συνοφειλέται.

Ἡ γινομένη μετὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἀνχνώσις ἀπολυτρώνει τοὺς ἐγγυητάς.

Ἄλλ' ἂν ὁ πιστωτὴς κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀπκλήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν συνοφειλετῶν, ἢ κατὰ τὴν δευτέραν ἐκείνην τῶν ἐγγυητῶν, καὶ οἱ μὲν, ἢ οἱ δὲ ἀποποιηθῶσι νὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν νέαν σύμβασιν, ὑφίσταται ἡ παλαιὰ πίστωσις. ΓΛΚ. 1281

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς ἀφέσεως τοῦ χρέους.

1199. Ἡ ἐκούσιος εἰς τὸν ἴδιον ὀφειλέτην ἀπόδοσις τοῦ πρωτοτύπου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς πιστώσεως ἀποδεικνύει τὴν ἀπολύτρωσιν. Γλκ. 1282.

1200. Ἡ εἰς ἓνα τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν παράδοσις τοῦ πρωτοτύπου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου παράγει τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ὀφειλ τῶν. Γλκ. 1284.

1201. Ἡ ὑπὲρ ἑνὸς τῶν ἀλληλεγγύων συνοφειλετῶν γινομένη συμβατικὴ ἄφεςις, ἢ ἀπολύτρωσις, ἀπολυτρώνει καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἂν ὁ πιστωτὴς ἐπεφυλάξατο ρητῶς τὰ κατὰ τούτων δικαιώματά του.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν πίστωσιν, εἰμὴ ἐκπιπτομένου τοῦ μέρους ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε τὴν ἄφεσιν. Γλκ. 1285.

1202. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐνεχύρου δὲν ἀποτελεῖ ἀποχρῶν τεκμήριον τῆς ἀφέσεως τοῦ χρέους. Γλκ. 1286.

1203. Ἡ ὑπὲρ τοῦ πρωτοφειλέτου συμβατικὴ ἄφεςις ἢ ἀπολύτρωσις ἀπαλλάττει καὶ τοὺς ἐγγυητάς· ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ δὲν ἀπαλλάττει τὸν πρωτοφειλέτην· ἡ ὑπὲρ ἑνὸς τῶν ἐγγυητῶν δὲν ἀπαλλάττει τοὺς ἄλλους. Γλκ. 1287.

1204. Ὅτι ὁ πιστωτὴς ἔλαβε παρὰ τινος ἐγγυητοῦ διὰ νὰ τὸν ἀπολυτρώσῃ ἐκ τῆς ἐγγυήσεως, πρέπει νὰ κατὰλογισθῇ εἰς τὸ χρέος ὑπὲρ τοῦ πρωτοφειλέτου καὶ τῶν ἄλλων ἐγγυητῶν. Γλκ. 1288.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τοῦ συμφητισμοῦ.

1205. Ὅταν δύο εἴναι ὀφειλῆται πρὸς ἀλλήλους γίνεται μεταξὺ αὐτῶν συμφητισμός, ὅστις ἀποσβένει τὰ δύο χρέη

κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐφεξῆς ὀρίζονται. Γλκ. 1289.

1206. Ὁ συμψηφισμὸς γίνεται αὐτοδικαίως διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ νόμου, καὶ ἀγνοούντων προσέτι τῶν ὀφειλετῶν. Ἄμχ τὰ δυο χρέη συνυπάρχουσιν, ἀποσθένονται ἀμοιβαίως μέχρι τῆς ἀντιστοίχου ποσότητος ἑκατέρου. Γλκ. 1290.

1207. Δὲν ἔχει χώραν ὁ συμψηφισμὸς, εἰμὴ μετὰξὺ δύο χρεῶν, ἔχόντων ἐπίσης ὡς ἀντικείμενον ποσότητά τινα χρημάτων, ἢ ὀρισμένην τινὰ ποσότητα καταναλωτῶν πραγμάτων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, καὶ ἐπίσης ἐκκαχρισμένων καὶ ἀπικιτητῶν.

Αἱ ἀναμφισβήτητοι παροχαὶ σιτηρῶν, ἢ προϊόντων, ἢ ἀξία τῶν ὁποίων κανονίζεται ἐκ τῆς ἀγοραίας τιμῆς, δύνανται νὰ συμψηφισθῶσι μὲ ποσότητος ἐκκαθαρτισμένης καὶ ἀπικιτητάς. Γλκ. 1291.

1208. Αἱ κατὰ χάριν προθεσμίαι δὲν ἐμποδίζουν τὸν συμψηφισμόν. Γλκ. 1292.

1209. Ὁ συμψηφισμὸς γίνεται, ὅτεοιδηποτε καὶ ἂν ὧσιν αἱ αἰτίαι ἑκατέρου χρέους, ἐξικιρουμένων τῶν ἐξῆς περιπτώσεων·

1. ὅταν αἰτῇται ἡ ἀπόδοσις πράγματος, ἀδίκως ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ κυρίου·

2. ὅταν αἰτῇται ἡ ἀπόδοσις τῆς παρκαταθήκης, ἢ τοῦ ἐπὶ χρήσει δανείου·

3. ὅταν πρόκειται περὶ χρέους, προερχομένου ἐκ διατροφῶν, τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἀποφάσκει ἀκτασθέντους. Γλκ. 1293.

1210. Ὁ ἐγγυητὴς δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τὸν συμψηφισμόν τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τοῦ πιστωτοῦ εἰς τὸν πρωτοφειλέτην· ἀλλ' οὗτος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὸν συμψηφισμόν τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τοῦ πιστωτοῦ εἰς τὸν ἐγγυητήν.

Ἐπίσης ὁ ἀλληλέγγυος ὀφειλέτης δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὸν συμψηφισμόν τοῦ παρὰ τοῦ πιστωτοῦ ὀφειλομένου εἰς τὸν συνοφειλέτην του. Γλκ. 1294.

1211. Ὁ ὀφειλέτης, ὁ ἀπλῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παρὰ τοῦ πιστωτοῦ γενομένην παρκαχώρησιν τῶν δικαιωμάτων του εἰς τρίτον τινὰ, δὲν δύναται πλέον ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὸν ἐκδοχέα

τὸν συμφηρισμόν, τὸν ὁποῖον ἡδύατο ν' ἀντιτάξῃ εἰς τὸν παρχωρητὴν πρὸ τῆς ἀποδοχῆς.

Ἡ παρχωρήσις δέ, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε μὲν ἀποδεκτὴ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ἐκαιοποιήθη εἰς αὐτόν, δὲν ἐμποδίζει τὸν συμφηρισμόν, εἰμὴ τῶν μεταγενεστέρων τῆς κοινοποιήσεως πιστώσεων. Γλκ. 1295.

1212. Ὅταν τὰ δύο χρεῖα δὲν εἶναι πληρωτέα κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ ὁ συμφηρισμός, εἰμὴ ἐκπιπτομένων τῶν ἐξόδων τῆς μετακομιδῆς εἰς τὸν τόπον, ἐνθα πρέπει νὰ γένῃ ἡ πληρωμὴ Γλκ. 1296.

1213. Ὅταν ὁ αὐτὸς ὀφειλέτης ἔχῃ πολλὰ συμφηριστὰ χρεῖα, τηροῦνται ὡς πρὸς τὸν συμφηρισμόν οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1171 διαλαμβανόμενοι περὶ κατὰλογισμοῦ κανόνες Γλκ. 1297.

1214. Ὁ συμφηρισμός δὲν γίνεται πρὸς βλάβην τῶν παρὰ τρίτου τινὸς ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων. Ὅθεν, ὅστις, ὢν ὀφειλέτης, ἔγινε πιστωτὴς μὲτὰ τὴν ὑπὲρ τρίτου γενομένην παρ' αὐτῷ κατὰσχесιν, δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὸν συμφηρισμόν πρὸς βλάβην τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατὰσχесιν. Γλκ. 1298.

1215. Ὁ πληρώσας χρέος, ἥδη κατὰ νόμον διὰ τοῦ συμφηρισμοῦ ἀποσβεσμένον, θέλων νὰ διενεργήσῃ τὴν πίστωσιν, τῆς ὁποίας τὸν συμφηρισμόν δὲν ἀντέταξε, δὲν δύναται πρὸς βλάβην τῶν τρίτων νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν προσηρητημένων προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, ἐκτὸς ἂν εἶχεν εὐλογον αἰτίαν ν' ἀγνοῇ τὴν πίστωσιν, ἣτις ἔπρεπε νὰ συμφηρισθῇ μετὰ τοῦ χρέους του. Γλκ. 1299.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Πρὸς τῆς συγχύσεως.

1216. Ὅταν αἱ ιδιότητες τοῦ πιστωτοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου συνενωθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, γίνεται κατὰ νόμον σύγχυσις ἀποσβένοντα τὰς δύο πιστώσεις. Γλκ. 1300.

1217. Ἡ σύγχυσις γινομένη εἰς τὸν πρωτοφειλέτην ὠφελεῖ τοὺς ἐγγυητάς του γινομένη εἰς τὸν ἐγγυητὴν δὲν ἀποσβένει

τὴν κυρίαν ὑποχρέωσιν· καὶ γινομένη εἰς τὸν πιστωτὴν ὠφελεῖ τοὺς ἀλληλεγγυοὺς συνοφειλέτας τοῦ μόνου, καθ' ἣν ὠφείλε μερίδα. ΓΛΚ. 1301.

ΤΜΗΜΑ Σ'.

Περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ ὀφειλομένου πράγματος.

1218. Ὄταν τὸ βέβαιον καὶ ὀρισμένον πρᾶγμα, τὸ ὅποσον ἦτο ἀντικείμενον τῆς ὑποχρέωσης φθαρῇ, ἢ τεθῇ ἐκτός τῆς ἐμπορίας, ἢ ἀπολεσθῇ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀγνοῇται παντελῶς ἡ ὑπερξίς του. ἢ ὑποχρέωσις ἀποσβένεται, ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐφθάρη, ἢ ἀπωλίσθη ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, καὶ πρὶν οὗτος κατὰστῇ ὑπερήμερος.

Καὶ ὅταν ὁ ὀφειλέτης εἴναι ὑπερήμερος, καὶ δὲν ἀνέλαβε τὸν κίνδυνον τῶν τυχαίων περιπτώσεων, ἢ ὑποχρέωσις ἀποσβένεται, ἐὰν τὸ πρᾶγμα, καὶ παραδιδόμενον εἰς τὸν πιστωτὴν, ἢ θελεν ἐπίσης φθαρῇ παρ' αὐτῷ.

Ὁ ὀφειλέτης χρεωστεῖ ν' ἀποδείξῃ τὴν ὁποίαν προβάλλει τυχαίαν περίπτωσιν.

Ὅπωςδήποτε φθαρῇ, ἢ ἀπολεσθῇ κλαπέν πρᾶγμα, ἢ ἀπώλειά του δὲν ἀπαλλάττει τὸν ὑφαιρέσαντα αὐτὸ τῆς ἀποδώσεως τῆς τιμῆς. ΓΛΚ. 1302.

1219. Ὄταν τὸ πρᾶγμα φθαρῇ, ἢ τεθῇ ἐκτός τῆς ἐμπορίας, ἢ ἀπολεσθῇ ἄνευ αἰτίας τοῦ ὀφειλέτου, οὗτος εἴναι ὑπόχρεος νὰ πρὸςχωρῇ εἰς τὸν πιστωτὴν τοῦ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγάς, τὰς ὁποίας ἐπὶ τοῦ πράγματος τυχὸν ἔχει. ΓΛΚ. 303.

ΤΜΗΜΑ Ζ'.

Περὶ τῶν πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διὰρρηξιν τῶν συμβολαίων ἀγωγῶν.

1220. Ἡ πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διὰρρηξιν συμβολαίου τινὸς ἀγυγὴ διρκεῖ δέκα ἔτη, ὅσκις ὑπὸ ἰδιαιτέρου νόμου δὲν περιστελλεται εἰς ἐλάχιστον χρόνον.

Ὁ χρόνος οὗτος ἄρχεται, ἐν περιπτώσει βίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας αὕτη ἐπαυσεν· ἐν περιπτώσει πλάνης, ἢ δολου, ἀφ' ἧς ἡμέ-

ρας ἀνεκαλύφθησαν· καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, τὰς γενομένας παρ' ὑπάνθρωπων γυναικῶν ἀνευ ἀδείας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δικλύσεως τοῦ γάμου.

Ὡς πρὸς τὰς πράξεις τῶν ἀπηγορευμένων, ὁ χρόνος ἄρχεται, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἤρθη ἡ ἀπαγόρευσις· καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνας τῶν ἀνηλίκων, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνηλικιότητός των. ΓΛΚ. 1304.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 36 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 181 Ὁργαν. Δικ., πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον πρέπει νὰ φανερώνη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ συντάξαντος αὐτὸ συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ συμβολαίου παράλειψις τῆς μνείας τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ συμβολαιογράφου δὲν ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ὑπογραφῆς του, συνάγεται ἐξ ἄρθρ. 185 καθ' ὃ αὕτη μετὰ τὴν ὡς εἴρηται διατύπωσιν ἐπιβάλλεται ἐπίσης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 2058 Ἰον. Κ. καθ' ὃ ἡ παραγραφή δύναται νὰ ἀντιταγῇ κατὰ πᾶσιν ττάσιν τῆς δίκης, οὐσιαστικῇ οὕσα ἰσχύει καὶ μετὰ τὴν ἐνταῦθα εἰσχωγὴν τῆς Ἑλλ. Πολ. Δικ. Ὅθεν ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀνακοπούσης περὶ ἀπαράδεκτου τῆς τὸ πρῶτον ἤδη προτεινομένης ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἐνστάσεως παραγραφῆς τοῦ ἀνωτέρω ἀκυρωτικοῦ τοῦ συμβολαίου λόγου ἔνεκα παρελεύσεως τῆς ὑπὸ ἄρθρ. 1220 τασσομένης δεκαετίας, δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ παρὰ τὰς ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τούτου κρατούσας ἐν γένει ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1220 καθιερουμένη δεκαετὴς παραγραφή τῶν πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διάρρηξιν συμβολαίου τινὸς ἀγωγῶν, ἐρεῖδεται ἐπὶ τεκμηρίου σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως ὑπὸ τῶν δικαιοκρινούντων νὰ προσβάλωσι τοῦτο.

Ἐπειδὴ συνεπῶς τοιαύτην ἔχουσα δικαιολογίαν ἡ παραγραφή αὕτη, ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν δικαιοπραξιῶν ἐκείνων ὧν ἡ πλημμέλεια εἶναι ἀνεπίδεκτος τῆς ὑπὸ ἄρθρ. 1253 καὶ ἐπὶ ἐπιτρεπούμενης ἐπικυρώσεως ἢ ἐπιβεβαιώσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐγκριτικὴ αἰρεῖ μὲν τὰς ἀτελείας ἢ ἐλλείψεις ἐκεῖνας, αἵτινες καθιστῶσι τὰς ἐννέμους πράξεις ἀκυρωσίμους (οἷον διὰ δόλον, βίαν, πλάνην περὶ τὰ ἐπουσίωδη τούτων στοιχεῖα), ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἰσχὺν εἰς δικαιοπραξίας, αἵτινες δι' ἐλλείψιν οὐσιώδους στοιχείου ἀναγκίου πρὸς κατάρτισιν, θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀπολύτως ἄκυροι καὶ ἀνυπαρκτοὶ καὶ καθ' ὧν ἐπομένως οὐδὲ ἀνάγκη ἀγωγῆς ὑπάρχει οὐδὲ τρέγει κατὰ ταύτης οἰκλήποτε παραγραφή (Anbig. ei Bau § 337).

Ἐπειδὴ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβάλλεται ὠρισμένος τύπος πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς συναινέσεως διὰ τινος δικαιοπραξίας, δὲν περιελήφθη ὑπὸ ἄρθρ. 1022 Ἰον. Κ. μεταξύ τῶν ὅρων οἵτινες ἀφορῶντι

εἰς τὸ κῦρος αὐτῶν, εἴτε διότι οὗτοι ἀναγράφονται ὑπ' αὐτοῦ γενικῶς περὶ πασῶν, εἴτε διότι ἡ ἑλλείψις αὐτῶν ταυτίζεται τῇ ἑλλείψει τῆς συναινέσεως ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ δικαιοπρῶξία εἶναι ἀνυπαρκτος.

Ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητον ταύτην ἀρχὴν ὑποστηρίζεται μὲν ὑπὸ πολλῶν (Aubry et Rau ἐνθα ἀνωτέρω κείμενον καὶ σημ. 7 καὶ § 339 κείμενον καὶ σημ. 6 καὶ 11 καὶ Dalloz Obligations No 4512) ὅτι τοιαύτης ἀνυπαρκτοῦ πράξεως καὶ ἔγκρισις ἐπιτρέπεται διὰ τῆς τηρήσεως κατὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης· τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἀρχικὴν διατυπώσεων καὶ ἡ δεκαετής τρέχει κατὰ τῆς περὶ ἀκυρώσεώς της ἀγωγῆς παραγραφῇ, πλὴν ἡ ἐκδοχὴ αὕτη προσκρούει εἰς τὴν γενικῶς παραδεδομένην καὶ ἥδη ἐκτεθεῖσαν περὶ τῆς φύσεως τῆς ἐξεταζομένης ἐλλείψεως ἀρχὴν· ἡ ἀναπλήρωσις δὲ ταύτης κατὰ τὴν ἔγκρισιν ἀπαρτίζει νέαν σχέσιν ἣς τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἀνέκαθεν ἀνυπαρκτον (Baudry Lacantinnerie τόμ. 2ος σελ. 806 καὶ 880) οὐδὲ δύναται νὰ συναγῇ ὑπὲρ τοῦ ἐναντίου ἐπιχείρημα, πρῶτον μὲν κατ' ἀντιδιαστολὴν ἐξ ἄρθρ. 1255 καθ' ὃ ἀποκλείεται ἡ ἔγκρισις ἀκύρων δωρεῶν, διότι αὕτη θεωρεῖται ὡς ἐνδεικτικὴ καὶ δεύτερον ἐξ ἄρθρ. 1256 καθ' ὃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δωρητοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ὑπὸ τῶν κληρονόμων ἢ τῶν δικαιοδόχων του, ὑπὲρ ὧν ἐτέθησαν αἱ ἐν ἄρθρ. 833, 835, 841 διατυπώσεις. ἔγκρισις τῶν τοιούτων δωρεῶν, καθ' ὅσον αὕτη ὑπὸ τῶν ἐμνηνευτῶν τῶν σχετικῶν ὁρισμῶν Γαλ. Κώδ. θεωρεῖται οὐ μόνον ἐξαιρετικὴ ἀλλὰ καὶ ἀνώμαλος (Miradè κάτωθεν τῶν ἄρθρων 1339 καὶ 1340 καὶ Baudry Lacantinnerie τομ. Β' σελ. 882).

Ἐπειδὴ ἔνεκα τούτων ἡ περὶ τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς τοῦ συμβολαίου ἐνυποθήκου δανείου ἔνστασις, εἶναι ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ, ἀκύρου ὄντος, τοῦ συμβολαίου τούτου ὡς τοιούτου, ἡ ἐπὶ τῇ βῆσει αὐτοῦ ἀπευθυνθεῖσα τῇ ἀνακοπτοῦσῃ ἐπιταγῇ καὶ ἡ ἐπακολουθίσασα ταύτην κατάσχεσις τοῦ ἐν τῇ ἀνακοπῇ κτήματος εἰσὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 191 Ὁργ. Δικ. καὶ ἄρθρ. 8 4 § 1 καὶ 856 § 2 Πολ. Δικ. ἄκυροι ὡς γενόμεναι ἄνευ νομίμου τίτλου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ. 1077 (1895) Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσιβλήτοι προβάλλουσαν παραγραφὴν δεκαετῇ τῆς ἀντιταχθείσης ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων Παυλὶ ἀνῆς ἀγωγῆς ἐξ ἄρθρ. 1220 Ἰον. Κ.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν, καθόσον ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ἄρθρ. 1220 καὶ τοῦ γράμματος αὐτοῦ συνάγεται ὅτι ἡ δεκαετής παραγραφὴ ἀφορᾷ εἰς τοὺς συμβαλλομένους αὐτούς· οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς τρίτους, οἵτινες δύναται νὰ προσβῇ τὴν μετὰ τὴν ἄλλων σύμβασιν, ὅταν αὕτη ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῶν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ ἐπικαλούμενος τὴν σύμβασιν ἦν ἐν δόλῳ (Rogron ἐν ἄρθρῳ 1167 Γαλ. Κώδ. καὶ Paul Pont τομ. 4 σελ. 432).

ΑΠ. 243 (1870). Ἐπειδὴ ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς περὶ εἰκονικότητος ἀγωγῆς κατὰ ἄρθρ. 1220 Ἰον. Κ. ἔνστασις τῶν ἐναγόντων καὶ ἐφεσιβλήτων δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἡ δεκαετής τοῦ προσηρηθέντος ἄρθρου ἀποσβεστικὴ παραγραφὴ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ εἰκονικῶν συμβάσεων· κα-

θόσον, ὡς συνάγεται ἐκ τε τῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ γενομένων προβουλευτικῶν συζητήσεων (ἄρθρ. 1305 Γαλ. Κ.) ἡ ἀκυρωτικὴ ἢ διαρρηκτικὴ ἀγωγή, περὶ ἧς πραγματεύεται τὸ εἰρημένον ἄρθρον, ἀναφέρεται εἰς συμβάσεις ἀκυρωσίμους ἢ διαρρηκτὰς ἔνεκα πλημμελείας ἐνὸς τῶν πρὸς τὸ νῦρος αὐτῶν ἀπαιτουμένων οὐσιωδῶν ὄρων (ἄρθρ. 1022 Ἰον. Κ.). Ἐπὶ εἰκονικότητος ὁμως ἡ σύμβασις, ὅπως καταρτίζεται μετὰ τῶν συμβαλλομένων, εἶναι μὲν ἀνεπίληπτος κατὰ τὰ συστατικὰ αὐτῆς στοιχεῖα, μὴ οὐτα ὁμως ἢ ἀληθῆς καὶ σπουδαιὰ τῆς πραγματικότητος παράστασις, δύναται νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀποδεικνυμένης τῆς ψευδοῦς ταύτης τῶν πραγμάτων διασκευῆς· ὥστε ἡ εἰδικὴ περὶ ἀποφάνσεως τῆς εἰκονικότητος ἀγωγή (action en déclaration de simulation) δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὰς ἀκυρωτικὰς ἢ διαρρηκτικὰς τῶν πλημμελῶν συμβάσεων ἀγωγὰς ἄρθρ. 1220, καὶ ἐπομένως νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν παραγραφὴν τῶν δέκα ἐτῶν, ἥτις, ὡς τοιαύτη, πρέπει στείως νὰ ἐφαρμόζεται.

1221. Τὸ ἀπλοῦν σίνος ἐπιφέρει ὑπὲρ τοῦ μὴ χειραφέτου ἀνηλίκου τὴν διάρρηξιν οἰκσδήποτε συμβάσεως· ὑπὲρ δὲ τοῦ χειραφέτου ἀνηλίκου τὴν διάρρηξιν πάσης συμβάσεως, ὑπερβαιούσης τὰ ὅρια τῆς ικανότητός του, ὡς ὠρίσται εἰς τὸν περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφεσίας Τίτλον. Γλκ. 1305.

1222. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον ἔνεκα σίνους πρτερχομένου μόνον ἐκ συμβάματος τυχαίου καὶ ἀπροόπτου. Γλκ. 1306.

1223. Ἡ γινομένη παρὰ τοῦ ἀνηλίκου ἀπλῇ δήλωσις, ὅτι εἶναι ἐνήλικος, δὲν τὸν στερεῖ τῆς ἐκ τῆς ἀποκαταστάσεως ὠφελείας. Γλκ. 1307.

1224. Ὁ ἀνήλικος, ἔμπορος ὢν ἢ τεχνίτης, δὲν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον κατὰ τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας συνωμολόγησεν ἔνεκα τῆς ἐμπορίας, ἢ τῆς τέχνης του. Γλκ. 1308.

1225. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον κατὰ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας συνωμολόγησεν ἐν τῷ γαμικῷ α' τοῦ συμβολαίῳ, ἐὰν αὗται συνωμολογήθησαν τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ καὶ ἀντιλήψει ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συναινέσις ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ γάμου του. Γλκ. 1309.

1226. Ὁ ἀνήλικος δὲν δύναται ν' ἀποκατασταθῇ εἰς ἀκέραιον κατὰ τῶν ἐξ ἰδίου ἀδικήματος, ἢ ὡσανεὶ ἀδικήματος πρτερχομένων ὑποχρεώσεων. Γλκ. 1310.

1227. Δέν εἶναι πλέον δεκτός νά προσβάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἀνέλχβε κατὰ τὴν ἀνηλικιότητά του, ἐὰν τὴν ἐπεκύρωσεν ἐνηλικιωθεῖς, εἴτε ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἦτο ἄκυρος κατὰ τὸν τύπον, εἴτε μόνον ὑποκειμένη εἰς ἀποκατάστασιν. ΓΛΚ. 1311.

1228. Ὅταν οἱ ἀνήλικοι, οἱ ἀπηγορευμένοι, ἢ αἱ ὕπανδροι γυναικες εἶναι δεκτοί, καθὼ τοιοῦτοι, ν' ἀποκατασταθῶσι κατὰ τῶν ὑποχρεώσεων των, δέν δύναται ν' ἀπαιτηθῇ ἡ ἀπόδοσις τοῦ εἰς αὐτοὺς πληρωθέντος ἕνεκα τῶν ὑποχρεώσεων τούτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνηλικιότητος, τῆς ἀπαγορεύσεως, ἢ τοῦ γάμου, εἰμὴ ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὠφελήθησαν ἐκ τοῦ πληρωθέντος. ΓΛΚ. 1312.

1229. Οἱ ἀνήλικοι δέν ἀποκαθίστανται ἕνεκα σίνους, εἰμὴ καθ' ἧς περιπτώσεις, καὶ καθ' οὓς ὅρους διαλαμβάνει ἰδιαιτέρως ὁ παρῶν πολιτικός κώδιξ ΓΛΚ 1313.

1230. Ὅταν κατὰ τὴν ἱπαλλοτρίωσιν τῶν ἀκινήτων, ἢ κατὰ τὴν διανομὴν κληρονομίας τινός, τηρηθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους καὶ ἀπηγορευμένους διατυπώσεις, θεωροῦνται αὐτοὶ πρὸς τὰς πράξεις ταύτας, ὡς νὰ τὰς ἐκαμναν ἐνήλικες ὄντες, ἢ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως. ΓΛΚ. 1314.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῆς πληρωμῆς.

1231. Ὁ αἰτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ὑποχρεώσεώς τινος ὀφείλει νὰ τὴν ἀποδείξῃ.

Ἐνχαλλὰς δὲ ὁ διέσχυριζόμενος ὅτι ἀπελυτρώθη τῆς ὑποχρεώσεως, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν πληρωμὴν, ἢ τὸ γεγονός, ἐς οὗ προῆλθεν ἡ ἀπόσβεσις τῆς ὑποχρεώσεώς του. ΓΛΚ. 1315.

1232. Οἱ ἀφορῶντες τὴν ἔγγραφον καὶ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, τὰ τεκμήρια, τὴν ὁμολογίαν τοῦ μέρους καὶ τὸν ὅρκον κανόνες ἐξηγοῦνται εἰς τὰ ἐπόμενα Τμήματα. ΓΛΚ. 1316.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως.

§ α'.

Περὶ τοῦ ἐπισήμου δικαιογράφου.

1233. Ἐπίσημος πρᾶξις εἶναι ἡ μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων συντεταγμένη παρὰ δημοσίων ἀξιωματικῶν, ἐπιτετραμμένων νὰ ἀπονείμωσιν εἰς αὐτὴν τὴν δημοσίαν πίστιν κατὰ τὸν τόπον, ἐνθα συνετάχθη. ΓΛΚ. 1317.

1234. Ἡ ἐνεκα ἀναρμοδιότητος ἢ ἀνικανότητος τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἡ ἐλλείψεως περὶ τὸν τύπον, μὴ ἐπίσημος πρᾶξις ἰσχύει ὡς ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, ἐὰν ὑπεγράφη παρὰ τῶν μερῶν. ΓΛΚ. 1318.

1235. Ἡ ἐπίσημος πρᾶξις παρέχει πλήρη πίστιν περὶ τῆς εἰς αὐτὴν διαλαμβανομένης μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων συμβάσεως καὶ τῶν κληρονόμων ἢ δικαιοδόχων των.

Μ' ὅλον τοῦτο ὅταν κατ' εὐθείαν προσβληθῇ ἡ πρᾶξις διὰ ἐγκλήσεως περὶ κυρίας πλαστογραφίας, ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις, ἅμα εἰσχυθῇ ἡ κατηγορία παρὰ τοῦ εἰσχυγελέως· ὅταν δὲ προβληθῇ παρεμπιπτόντως πλαστογραφία, τὰ δικαστήρια δύνανται κατὰ τὴς περιστάσεις ν' ἀναστείλωσι προσωρινῶς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως. ΓΛΚ. 1319.

1236. Ἡ πρᾶξις, εἴτε ἐπίσημος, εἴτε ἰδιωτική, παρέχει πίστιν μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ περὶ ὧν πραγμάτων ἐκφράζονται ἐν αὐτῇ κατὰ τρόπον ἀπλῶς διηγηματικόν, ἂν μόνον ἡ διήγησις ἔχῃ ἄμεσον σχέσιν μετὰ τῆς διατάξεως.

Αἱ πρὸς τὴν διάταξιν ἀλλότριαι διηγήσεις δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι μόνον ὡς ἀρχὴ ἀποδείξεως. ΓΛΚ. 1320.

1237. Τὰ ἀντέγραφα ἰσχύουσι μόνον μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν τρίτων. ΓΛΚ. 1321.

§ β'.

Περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.

1238 Τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, ἀνγνωρισμένον παρ' ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου προσάγεται, ἢ θεωρούμενον κατὰ νόμον ὡς ἀγνωρισμένον, παρέχει τὴν αὐτήν, οἷαν καὶ ἡ ἐπίσημος πράξις πίστιν, μετὰ τῶν ὑπογραψάντων αὐτό, τῶν κληρονόμων τῶν, καὶ δικαιοδόχων τῶν. ΓΛΚ. 1322.

1239. Ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου ἀντιτάσσεται ἰδιωτικὸν ἐγγράφον εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἀναγνώρισῃ, ἢ ν' ἀρνηθῇ ῥητῶς τὴν γραφὴν, ἢ τὴν τὴν ὑπογραφὴν του.

Οἱ κληρονόμοι του, ἢ οἱ δικαιοδόχοι του, δύνανται ἀπλῶς νὰ δηλώσωσιν, ὅτι δὲν γνωρίζουν τὴν γραφὴν, ἢ ὑπογραφὴν τοῦ δικαιοπρόχου τῶν. ΓΛΚ. 1323.

1240. Ὅταν τὸ μέρος ἀρνηθῇ τὴν γραφὴν, ἢ τὴν ὑπογραφὴν του, καὶ ὅταν οἱ κληρονόμοι του, ἢ δικαιοδόχοι του δηλώσωσιν ὅτι δὲν τὴν γνωρίζουν, διατάσσεται ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐξακρίβωσις. ΓΛΚ. 1324.

1241. Τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα, τὰ περιέχοντα συμβάσεις συναλλακτικὰς, πρέπει νὰ συντάττωνται εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσοι εἶναι οἱ ἔχοντες διηκεκριμένον εἰς αὐτὰς συμφέρον.

Ἀρκεῖ ἐν μόνον πρωτότυπον δι' ὅλους τοὺς ἔχοντας τὸ αὐτὸ συμφέρον.

Εἰς ἕκαστον πρωτότυπον πρέπει νὰ γίνεται μνεῖα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γενομένων πρωτοτύπων.

Μ' ὅλον τοῦτο, τὴν ἑλλειψιν τῆς μνεῖας ταύτης δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ ὁ ἐκτελέσας ἐκ μέρους του τὴν διαλαμβανομένην εἰς τὴν πράξιν σύμβασιν. ΓΛΚ. 1325.

Ὅταν τὸ συναλλακτικὸν ἐγγράφον περιέχῃ τὰς ὑπογραφὰς τῶν μερῶν, ἀλλὰ λείπει καὶ τῶν πρωτοτύπων, ἢ ἡ μνεῖα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γενομένων πρωτοτύπων, δύναται νὰ ἰσχύῃ ἀπλῶς ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. ΓΛΚ. 1326.

1242. Τὸ γραμματίον, ἢ ἡ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ὑπόσχεσις, δι' ἧς ἐν μόνον μέρος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ ἄλλο χρηματικὴν τινα ποσότητα, ἢ νὰ τῷ δώσῃ ἄλλο ἐκτιμη-

τὸν πρᾶγμα, πρέπει νὰ γραφῇ ἐξ ὁλοκλήρου διὰ χειρὸς τοῦ ὑπογράφοντος αὐτήν, ἢ τοῦλάχιστον εἶναι ἀναγκαῖον, ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς του, νὰ γράψῃ ἰδιοχείρως τὸ ἔχει καλῶς, ἢ τὸ ἐγκρίνεται, σημειωνων ὀλογράφως τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων, ἢ τοῦ πράγματος, ἄλλως ἂν ἦναι ἡ μόνη ὑπογραφή τοῦ ὀφειλέτου, ἰσχύει ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.

1243. Ὅταν ἡ ἐκπεφρασμένη εἰς τὴν πρᾶξιν ποσότης διαφέρῃ τῆς ἐπεφρασμένης εἰς τὸ ἔχει καλῶς, τεκμαίρεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις εἶναι περὶ τῆς μικροτέρας ποσότητος, ἂν καὶ ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἔχει καλῶς ἐγράφησαν ὀλοκλήρως διὰ χειρὸς τοῦ ὑποχρεωθέντος, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ ποῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ λάθος. ΓλΚ. 1327.

1244. Ἡ χρονολογία τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων δὲν λογίζεται κατὰ τῶν τρίτων, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀναγραφῶσιν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ ὑπογράψαντος, ἢ ἐνὸς τῶν ὑπογραψάντων αὐτά· ἢ ἀφ' ἧς ἡμέρα ἡ οὐσία τῶν αὐτῶν ἐγγράφων βεβαιωθῇ διὰ πράξεων, συντεταγμένων παρὰ δημοσίων ὑπαλλήλων, οἷον δι' ἐκθέσεων περὶ σφραγίσεως ἢ ἀπογραφῆς. ΓλΚ. 1328.

1245. Τὰ βιβλία τῶν ἐμπόρων δὲν ἀποτελοῦσιν ὡς πρὸς τοὺς μὴ τοιοῦτους ὑποδείξιν τῶν εἰς αὐτὰ σημειωμένων γορηγιῶν· τηροῦνται δὲ τὰ περὶ ὅρκου ὀρισθησόμενα. ΓλΚ. 1329.

1246. Τὰ βιβλία τῶν ἐμπόρων ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν βιβλίων τούτων, δὲν δύναται νὰ χωρίσῃ, ὅ,τι εἰς αὐτὰ περιέχεται ἑναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ του. ΓλΚ. 1330.

1247. Τὰ κατὰστιχα, καὶ τὰ οἰκιακὰ χαρτία δὲν ἀποτελοῦσιν ἀποδείξιν ὑπὲρ τοῦ γράψαντος αὐτά· παρέχουσιν ὁμῶς πίστιν κατ' αὐτοῦ·

1. ὁσάκις ἐκφράζουσι ρητῶς ἀποδεχθεῖσαν πληρωμὴν·

2. ὅταν ἀναφέρωσι ρητῶς, ὅτι ἡ σημείωσις αὕτη ἐγίνε διὰ ν' ἀναπληρωθῇ ἡ ἑλλειψις τοῦ δικαιογράφου ὑπὲρ ἐκείνου, πρὸς ὄφελος τοῦ ὁποίου ἐκφράζουσιν ὑποχρέωσιν τινά.

Τὰ παρ' ἀποβιωσάντων γεγραμμένα κατὰστιχα καὶ οἰκιακὰ χαρτία, δύνανται νὰ ἐκμηθῶσι κατὰ τὰς περιστάσεις ὑπὲρ τοῦ θέλοντος νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν. ΓλΚ. 1331.

1248 Πᾶσιν σημείωσις γεγραμμένη παρὰ τοῦ πιστωτοῦ ἐπὶ τέλους, εἰς τὸ περιθώριον, ἢ ὅπισθεν δικαιογράφου τινός, μείνεντος πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς του, παρέχει πίστιν, καὶ τοι μὴ ὑπογεγραμμένη, μηδὲ χρονολογημένη παρ' αὐτοῦ, ὅταν τείνη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ὀφειλέτου.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ πάσης σημειώσεως, τὴν ὁποῖαν ὁ πιστωτὴς γράφει ὅπισθεν, εἰς τὸ περιθώριον, ἢ παρὰ πόδας τοῦ διπλογράφου τοῦ δικαιογράφου ἢ ἐξοφλητικοῦ τινος, ἂν τὸ διπλόγραφον τοῦτο εὑρίσκηται εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 1332.

§ γ'.

Περὶ τῶν ἀντεγκοπίδων, ἧτοι περὶ τῶν συμβόλων.

1249. Αἱ πρὸς ἀλλήλας ἀντιστοιχοῦσαι ἐγκοπίδες παρέχουν πίστιν μετὰξὺ ἐκείνων, οἵτινες συνειθίζουσιν νὰ βεβαιώσωσιν οὕτω, τὰς χορηγίας, τὰς ὁποίας δίδουν καὶ λαμβάνουσιν λιανικῶς. ΓΛΚ. 1333.

§ δ'.

Περὶ τῶν ἀντιγράφων τῶν δικαιογράφων.

1250. Τὰ ἀντίγραφα, ὅταν σώζεται τὸ πρωτότυπον τοῦ δικαιογράφου, παρέχουσι πίστιν μόνον περὶ τοῦ περιεχομένου εἰς αὐτό. τοῦ ὁποίου ἢ ἐπίδειξις δύναται πάντοτε νὰ αἰτηθῇ. ΓΛΚ. 1334.

1251. Ὅταν δὲν σώζεται πλέον τὸ πρωτότυπον τοῦ δικαιογράφου, τὰ ἀντίγραφα παρέχουσι πίστιν κατὰ τὰς ἐφεξῆς διακρίσεις·

1. Τὰ ἐπίσημα ἀντίγραφα παρέχουσι τὴν αὐτὴν πίστιν, ὡς καὶ τὸ πρωτότυπον, ἂν ἐγράφησαν ὁλοκλήρως καὶ ὑπεγράφησαν παρὰ τοῦ συντάξαντος τὴν πράξιν συμβολαογράφου, ἢ παρὰ τοῦ δημοσίου χαρτοφύλακος, ἢ παρ' οἰκουδῆποτε ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου, ὃς τις, καθὼς τοιοῦτος, ἦτο φύλαξ τῆς πρωτοτύπου πράξεως· καὶ ἂν ἀνταποκρίνωνται μὲ τὸ συμβολαιογραφικὸν εὑρετήριον, κρητηθὲν ἐν τάξει, ἂν ὑπάρχῃ.

2. Τὰ ἀντίγραφα, γεγραμμένα παρ' ἄλλου, καὶ ὑπογεγραμμένα μόνον παρ' οἰουδήποτε συμβολαιογράφου, ἢ δημοσίου χαρτοφύλακος, ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀναφερομένου εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμόν. ὅταν ἀνταποκρίνονται μὲ τὸ συμβολαιογραφικὸν εὐρετήριον, ἐν τάξει κρατηθέν, ἂν ὑπάρχη, δύνανται, τοῦ πρωτοτύπου ἀπολεσθέντος, νὰ παρέχωσι πίστιν, ἂν περῆλθον πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξεδόθησαν.

Ἄν δὲ περῆλθον ὀλιγώτερα τῶν τριάκοντα ἐτῶν, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι μόνον ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.

3. Τὰ ἐξ ἐπισήμων ἀντιγράφων ἀντίγραφα, ἐκδοθέντα παρ' οἰουδήποτε συμβολαιογράφου, ἢ δημοσίου χαρτοφύλακος, ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀναφερομένου εἰς τὸν ἀριθ. 1, δύνανται νὰ παρέχωσι πίστιν, ὅταν ὑπάρχωσι τὰ εἰρημένα πρῶτα ἐπίσημα ἀντίγραφα.

Ἐν ἐλλείψει τούτων δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπλᾶ ἔνδειξις κατὰ τὰς περιστάσεις.

4. Ἄν ἡ πρωτότυπος πράξις εἶναι ἰδιωτικὴ, τὸ ἀντίγραφον, καὶ τοι ἐπίσημον, δὲν δύνανται, ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου νὰ θεωρηθῇ ἄλλως, εἰμὴ ὡς ἀπλῇ ἔνδειξις κατὰ τὰς περιστάσεις. ΓΛΚ. 1335.

1252. Ἡ μετὰ γράφῃ πράξεως τινος εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, ἢ εἰς οἰουδήποτε ἄλλο δημόσιον βιβλίον, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως καὶ πρὸς τοῦτο, ἂν ἡ πράξις εἶναι συμβολαιογραφικὴ, ἀπαιτεῖται.

1. νὰ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἀπωλέσθη τὸ βιβλίον, ἢ ὁ φάκελλος τοῦ συμβολαιογράφου παρὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἡ πράξις συνετάχθη, ἢ ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ μέρος τοῦ βιβλίου ἢ τοῦ φακέλλου, τὸ περιέχον τὴν πράξιν ταύτην, ἀπωλέσθη ἐξ ἰδιαιτέρας συμπτώσεως.

2. νὰ ὑπάρχη εὐρετήριον συμβολαιογραφικόν, ἐν τάξει κρατηθέν, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ, ὅτι ἡ πράξις ἐγένετο κατὰ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν.

Ὅταν ἐπὶ τῆς συνδρομῆς τῶν δύο τούτων περιστάσεων γένηται δεικτὴ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες τῆς πράξεως, ἂν εἰσέτι ζῶσιν. ΓΛΚ. 1336.

§ ε'.

Περὶ τῶν ἀναγνωριστικῶν καὶ ἐπικυρωτικῶν πράξεων.

1253. Αἱ ἀναγνωριστικαὶ πράξεις δὲν ἀπαλλάττουσι τῆς ἐπιδείξεως τοῦ ἀρχικοῦ δικαιογράφου, εἰμὴ ὅταν ἀναφέρωσιν εἰδικῶς τὸ περιεχόμενον τούτου.

Ὅ,τι περιέχουσι πλέον ἢ διόφορον παρὰ τὴν ἀρχικὴν δικαιογραφίαν, δὲν φέρει οὐδὲν ὑποτέλειμα. Μ' ὅλον τοῦτο ἂν ὑπάρχωσι πολλοὶ σύμφωνοι ἀναγνωριστικαὶ πράξεις, ἐνισχυόμεναι ἐκ τῆς διακατοχῆς, καὶ μία ἐξ αὐτῶν ἔχη τριακονταεὶς ἢ χρονολογίαν, ὁ πιστωτὴς δὲν αἰτᾷ ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ ἀρχικοῦ δικαιογράφου. Γλκ. 1337.

1254. Ἡ πράξις, ἐπιβεβαιουῖσα ἢ ἐπικυροῦσα ὑποχρεώσεις τινες, κατὰ τῆς ὁποίας ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὴν περὶ ἀκυρότητος, ἢ διάρρηξέως ἀγωγὴν, δὲν ἰσχύει, εἰμὴ ὅταν ἐκφράζεται εἰς αὐτὴν ἡ οὐσία τῆς ὑποχρεώσεως, ἢ αἰτία τῆς περὶ ἀκυρότητος ἢ διάρρηξέως ἀγωγῆς, καὶ ἡ θέλησις τοῦ νὰ διορθωθῇ ἡ πλημμέλεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἀγωγή αὕτη.

Ἐν ἐλλείψει ἐπιβεβαιωτικῆς ἢ ἐπικυρωτικῆς πράξεως, ἀρκεῖ ἡ ἐκούσιος ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεως μετὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ αὕτη ὑποχρέωσις ἐδύνατο νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἢ ἐπικυρωθῇ ἐγκύρως.

Ἡ ἐκούσιος ἐπιβεβαιώσις, ἐπικύρωσις, ἢ ἐκτέλεσις κατὰ τὴν ὠρισμένην παρὰ τοῦ νόμου ἐποχὴν καὶ τύπου, ἐπιφέρει τὴν παραιτήσιν τῶν μέσων καὶ ἐνστάσεων, αἱ ὁποῖαι ἐδύναντο ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ τοιαύτης πράξεως, ἀλλ' ἄνευ βλάβης τοῦ δικαιώματος τῶν τρίτων. Γλκ. 1338.

ΑΠ. 26 (1873). Ἐπειδὴ, καὶ τοι ἐν ἐδάφ. 2 μὴ ρητῶς ἀναφέροντος ἀρθ. 1254 Ἰον. Κ. ὅτι πρὸς σιωπηρὰν κύρωσιν ὑποχρεώσεως δι' ἐκούσιαν ἐκτέλεσιν, ἀπαιτεῖται ὅπως ὁ ἐκπληρῶν αὐτὴν γινώσκῃ καὶ θίλῃ νὰ καλύψῃ τὰ ὑφιστάμενα τυχόν ἐλαττώματα τῆς ὑποχρεώσεως, οὐχ' ἥττον ὅμως ἀμφότεροι οἱ ὅροι οὗτοι δὲν εἶναι ἀπλάι τῆς ρητῆς ἐπικυρώσεως διατυπώσεως, περὶ ἧς τὸ ἐδάφ. 1. παραγματεύεται, ἀλλ' οὐσιώδη ἀποτελοῦσι στοιχεῖα τῆς ἐπικυρώσεως ἐν γένει, ὧν ἄνευ καὶ ὁ ἐκούσιως ἐκπληρῶν ὠρισμένην ὑποχρέωσιν οὐδαμῶς ἀπώλλυσι τὸ δικαίω-

μα ν' ἀντιτάξῃ τὰ κατόπιν ἀποκαλυφθέντα ἐλαττώματα αὐτῆς· τοῦτο δὲ ἀποχρώντως ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐδαφ. 2 ὀρίζοντος ὅτι, ἐν ἐλλείψει ἐπιθεβαιωτικῆς ἢ ἐπικυρωτικῆς πράξεως, ἀρκεῖ ἡ τῆς ὑποχρέωσης ἐκουσία ἐκπλήρωσις, μετὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ αὐτὴ ὑποχρέωσις ἠδύνατο νὰ ἐπιθεβαιωθῇ ἢ ἐπικυρωθῇ ἐγκύρως, διότι ἡ τελευταία φράσις ὑποτίθησι τὴν γνώσιν τοῦ ἐλαττώματος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστασις (καθ' ἣν οἱ ἀναιρεσίβλητοι οὐδὲν ἐκ τῆς προκειμένης διαθήκης ἠδύναντο δυνάμει ἄρθρ. 804 Ἰον. Κ. ν' ἀπολαύσωσιν ὄφελος, διότι λειτουργοὶ τῆς θρησκείας ὄντες παρεστάθησαν εἰς τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἡ διαθέσις ἀπεβίωσεν) ἀπερίφθη ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀναιρεσεύουσα ἐξετέλεσεν ἐκουσίως τὴν διαθήκην καταβαλοῦσα τὸ δι' αὐτῆς ὀρισθὲν ποσὸν ὑπὲρ τῶν ἀντιδίκων, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξετασθῇ ἂν ἡ καταβολὴ ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἀναιρεσεύουσης· ἐν γνώσει ὅτι οἱ ἀναιρεσίβλητοι θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ εἶχον παρασταθῇ εἰς τὴν τελευταίαν νόσον τῆς διαθέτιδος καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ καλυφθῇ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τῆς διαθήκης, ἐνῷ ἡ ἀναιρεσεύουσα ρητῶς διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῆς προτάσεων ἠρνήθη ὅτι ἡ πληρωμὴ τοῦ εἰρημένου ποσοῦ ἐγένετο παρὰ ταύτης ἐν γνώσει τῶν καταγγελλομένων πραγματικῶν καὶ μὴ ἐμφαινομένων ἐκ τῆς διαθήκης πλημμελειῶν αὐτῆς καὶ μετὰ πρόθεσιν νὰ τὰ διορθώσῃ.

ΑΠ. 316 (1873). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι τὸ 26821 συμβόλαιον, οὗ αἱ ἀναιρεσίβλητοι ἀναγνωρίζουσιν ἐαυτὰς ὀφειλετρίας τοῦ χρέους τῆς διαθέτιδος πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς διαθήκης, ἰσχυρισθεῖσιν δὲ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὅτι τούτῳ ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ τῆς διαθήκης, τὸ δικαστήριον μετὰ τὰς περὶ ἀγνοίας διαταχθεῖσας ἀποδείξεις παραδέχεται μετὰ δοθησόμενον παρὰ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀναπληρωτικὸν ὄρκον ἀγνοίαν τῆς πλαστότητος, δὲν ὤφειλε δὲ νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ ἀποφανθῇ ἂν ἡ ἀγνοία αὕτη ἦτο δικιολογημένη καὶ συγγνωστή, διότι δὲν πρόκειται περὶ πλάνης κατὰ νομικὴν τινα σχέσιν ἀποκλείουσαν τὴν θέλησιν, ἀλλὰ περὶ ἐννόμου σχέσεως ἀληθοῦς καὶ οὐδόλως πεπλανημένης ἐπὶ τῇ προϋποθέσει γεγονότος μὴ ἀληθοῦς, ἥτοι τὸ μὲν συμβόλαιον ὅπερ ἐμφαίνει ἀποδοχὴν ἐνέφαινε τὴν ἀληθῶς ὑπάρχουσαν θέλησιν τῆς ἀποδοχῆς, ἀλλ' αὕτη ἦν, στηριγμένη ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οὐδόλως χωροῦσιν αἱ περὶ συγγνωστῆς ἢ ἀσυγγνώστου πλάνης διατάξεις τοῦ νόμου.

1255. Ὁ δωρητὴς δὲν δύναται νὰ διορθώσῃ δι' οὐδεμιᾶς ἐπιθεβαιωτικῆς πράξεως τὰς πλημμελείας δωρεᾶς τινος μεταξὺ ζώντων, ἀκύρου κατὰ τοὺς τύπους· εἶναι δὲ ἀναγκαστὸν νὰ γίνῃ αὕτη ἐκ νέου κατὰ τοὺς νομίμους τύπους. ΓΛΚ. 1339.

1256. Ἡ ἐκούσιος ἐπιθεβαιώσις, ἐπικύρωσις, ἢ ἐκτέλεσις δωρεᾶς τινος ἐκ μέρους τῶν κληρονόμων ἢ δικαιοδόχων τοῦ δωρητοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπάγει τὴν παρχίτησίν των

ἀπὸ τοῦ δικιχώματος τοῦ ν' ἀννιτάξωσι τὴν πλημυέλειαν τῶν τύπων, ἢ οἶκνδῆποτε ἄλῃν ἐνστασιν. ΓλΚ. 1340.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

1257. Περὶ παντὸς πράγματος, ὑπερβαίνοντος τὴν ποσότητα ἢ τὴν ἀξίαν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν πρέπει νὰ συντάττεται συμβολαιογραφικὴ ἢ ιδιωτικὴ πρᾶξις, καὶ ἐν προκειταί περὶ ἐκουσίου παρακαταθήκης.

Οὐδεμία μαρτυρικὴ ἀποδείξεις εἶναι δεκτὴ οὔτε κατὰ, οὔτε ἐκτὸς τοῦ περιεχομένου εἰς τὰς πράξεις, οὔτε περὶ τοῦ προβαλλομένου ὡς λεχθέντος πρό, συγχρόνως, ἢ μετὰ τὰς πράξεις αὐτάς, ἂν καὶ ἢ περὶ τῆς πρόκειται ποσότητος, ἢ ἀξία, εἶναι ἐλάσσων τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν.

Οἱ μὴ ἡξεύροντες νὰ γράψωσιν, ὀφείλουν νὰ συντάξωσι συμβολαιογραφικὴν πρᾶξιν περὶ παντὸς πράγματος, ὑπερβαίνοντος τὴν ποσότητα τῶν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν, καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἐκουσίου παρακαταθήκης.

Ταῦτα πάντα δὲν τροπολογοῦσι τὰ εἰς τὸν ἐμπορικὸν κώδικα διαγεγραμμένα (*) Γλν. 1341.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1257. Περὶ παντὸς πράγματος ὑπερβαίνοντος τὴν ποσότητα ἢ τὴν ἀξίαν ἐξ στερλινῶν λιτρῶν, πρέπει νὰ συντάττεται συμβολαιογραφικὴ ἢ ιδιωτικὴ πρᾶξις, καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἐκουσίου παρακαταθήκης.

Οὐδεμία μαρτυρικὴ ἀποδείξεις εἶναι δεκτὴ οὔτε κατὰ, οὔτε ἐκτὸς τοῦ περιεχομένου εἰς τὰς πράξεις, οὔτε περὶ τοῦ προβαλλομένου, ὡς λεχθέντος πρό, συγχρόνως, ἢ μετὰ τὰς πράξεις αὐτάς, ἂν καὶ ἢ περὶ τῆς πρόκειται ποσότητος, ἢ ἀξία, εἶναι ἐλάσσων ἐξ στερλινῶν λιτρῶν.

Οἱ μὴ ἡξεύροντες νὰ γράψωσιν, ὀφείλουν νὰ συντάξωσι συμβολαιογραφικὴν πρᾶξιν περὶ παντὸς πράγματος, ὑπερβαίνοντος

1253. Ὁ προηγούμενος κανὼν ἐφαρμόζεται, καὶ ὅταν διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτῆται τὸ τε κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι, καὶ οὗτοι μετὰ τοῦ κεφαλαίου ὑπερβαίνωσι τὴν ποσότητα τῶν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν (*) ΓΛΚ. 1342.

1259. Ὅστις ἐκάμεν αἴτησιν, ὑπερβαίνουσιν τὰς τέσσαρς στερλίνας λίτρας, δὲν δύναται πλέον νὰ προσχάγῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἂν καὶ περιορίσῃ τὴν πρώτην τοῦ αἰτήσιν. (**) ΓΛΚ. 1343.

1260. Δὲν εἶνε δεκτὴ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ αἰτήσεως ποσότητός τινος, καὶ τοι ἐλάσσονος τῶν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν, ὅταν διεδηλώθῃ, ὅτι ἡ ποσότης αὕτη εἶναι μέρος, ἢ ὑπόλειπον μείζονος πιστώσεως, μὴ ἀποδεδειγμένης δι' ἐγγράφου. (**) ΓΛΚ. 1344.

1261. Ἄν τις ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ κάμῃ πολλὰς αἰτήσεις περὶ ὧν δὲν ἔχει ἐγγραφα, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ὁμοῦ ὑπερβαίνουν τὴν ποσότητα τῶν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν εἶναι πειραδεκτὴ, ἂν καὶ αὐτὸς προβάλῃ, ὅτι αἱ πιστώσεις αὗται προέρχονται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν, καὶ ἐγέναν κατὰ διαφόρους χρόνους, ἐκτὸς ἂν τὰ δικαιώματα ταῦτα παράχωνται ἐκ διαφόρων προσώπων λόγῳ κληρονομίας, δωρεάς, ἢ ἄλλως πως. (**) ΓΛΚ. 1345.

1262. Πᾶσαι, αἱ μὴ καθ' ὀλοκληρίαν ἐγγράφως ἀποδεικνυόμεναι αἰτήσεις, ἐξ οἱσδὴποτε αἰτίας καὶ ἂν προέρχονται,

νοντος τὴν ποσότητα τῶν ἑξ στερλινῶν λιτρῶν, καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἐκουσίῳ παρακαταθήκης.

Ὅταν δὲν ὑπερβαίνῃ τὴν εἰρημένην ποσότητα, τὸ χρεωστὴν δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ παρὰ τρίτου, ὅστις πρέπει νὰ τὸ συνυπογράψῃ μετὰ δύο ἄλλων μαρτύρων.

Ταῦτα πάντα δὲν τροπολογοῦσι τὰ εἰς τὸν ἐμπορικὸν κώδικα διαγίγραμμένα.

(*) Εἰς τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὰ ἄρθρα 1259, 1260 καὶ 1261 ἀντικατεστάθησαν διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Π' Κοινοβουλίου, αἱ λέξεις «ἑξ στερλίναι λίτραι» εἰς τὰς «τέσσαρες στερλίναι λίτραι».

(**) Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροπολογήθη (ὅρα τὴν τροπολογίαν τοῦ ἄρθρ. 1258).

πρέπει νὰ προτείνωνται διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δεκταὶ ἄλλαι αἰτήσεις, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ἔγγραφος ἀποδείξις. ΓΛΚ. 1346.

1263. Οἱ ἀνωτέρω ἐκτεθειμένοι κανόνες ἐπιδέχονται ἐξαίρεσιν, ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως.

Εἶναι ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως πᾶν ἔγγραφον, προερχόμενον ἢ ἐξ ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις, ἢ ἐξ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀντιπροσωπεύει, καὶ καθιστῶν πιθανὸν τὸ προβαλλόμενον γεγονός. ΓΛΚ. 1347.

1264. Οἱ εἰρημένοι κανόνες ὑπόκεινται εἰσέτι εἰς ἐξαίρεσιν, καὶ ὅταν ᾗτο ἀδύνατον εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ λάβῃ ἔγγραφον ἀποδείξιν τῆς πρὸς αὐτὸν συνομολογηθείσης ὑποχρέωσεως.

Ἡ δευτέρα αὕτη ἐξαίρεσις ἐφαρμόζεται :

1. εἰς τὰς ἐκ τῶν ὠσανεὶ συμβολαίων, καὶ τῶν ἀδικημάτων ἢ ὠσανεὶ ἀδικημάτων, προερχομένας ὑποχρεώσεις·

2. εἰς τὰς κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκας, τὰς γενομένας ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, κατερειπώσεως, θορύβου, ἢ ναυαγίας· καὶ εἰς τὰς γενομένας παρὰ τῶν περιγητῶν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου καταλύουσι· ταῦτα δὲ πάντα κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν προσώπων, καὶ εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ γεγονότος·

3. εἰς τὰς συνομολογηθείσας ὑποχρεώσεις, ἐν περιπτώσει ἀπροόπτων συμβεβηκότων, τὰ ὅποια δὲν ἐσυγχώρουν νὰ γίνωσιν ἔγγραφοι πράξεις·

4. ὅταν ὁ πιστωτὴς ἀπολέσῃ ἐκ περιπτώσεως τυχαίας, ἀπροόπτου, καὶ προερχομένης ἐξ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως, τὸ δικαιοῖγραφον, τὸ χρησιμεύον εἰς αὐτὸν ὡς ἔγγραφος ἀποδείξις. ΓΛΚ. 1348.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν τεκμηρίων.

1265 Τεκμήρια εἶναι αἱ συνέπειαι, τὰς ὁποίας ὁ νόμος, ἢ τὸ δικαστήριον, ἐξάγει ἐκ τινος γνωστοῦ γεγονότος περὶ ἄλλου ἀγνωστοῦ. ΓΛΚ. 1349.

§ α.

Περὶ τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένων τεκμηρίων.

1266. Νόμιμον τεκμήριον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰδικὸς νόμος παρίσχει εἰς πράξεις τινάς. ἢ γεγονότα. Τοιαῦτα εἶναι·

1. αἱ πράξεις, τὰς ὁποίας ὁ νόμος κηρύττει ἀκύρους ὡς ἐκ μόνης τῆς ιδιότητός των, τεκμαιρόμενος αὐτὰς ὡς γενομένας πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικτᾶξέων του·

2. αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ νόμος ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ κυριότης ἢ ἡ ἀπολύτρωσις προκύπτει ἐκ τινων ὠρισμένων περιστάσεων·

3. τὸ κῦρος, τὸ ὁποῖον ὁ νόμος ἀποδίδει εἰς τὸ δεδικασμένον·

4. ἡ ἐσχὺς, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος περιάπτει εἰς τὴν ὁμολογίαν ἢ εἰς τὸν ὅρκον τοῦ μέρους. ΓλΚ. 1350.

ΑΠ. 310 (1874). Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον ἀπορρίπτει τὴν περὶ παραγραφῆς τῶν τόκων τοῦ ἐπιδιωκόμενου χρέους ἔνστασιν τοῦ νῦν ἀναιρεσεύοντος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῆς 598 (1860) ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς 270 (1867) τῶν ἐν Κεραύρα ἐφετῶν, ἀπερρίφθη ἡ κατὰ ἐπιταγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀνακοπὴ τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ ὅτι ἐπομένως οὕτω τελεσιδικίᾳ ὠρίσθη τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῆς ὀφειλῆς, ἐντεῦθεν δὲ ἀπεφάνητο, ὅτι ἡ ἐξέτασις τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδωκασμένου. Ἄλλ' οὕτω κρίναν τὸ πρωτοδικεῖον οὐσιωδῶς ἀπέδωκε τὴν τῆς τελεσιδικίας ἐνεργεῖαν εἰς τὴν ἐπιταγὴν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς ἄρθρ. 1266 καὶ 1267 Ἰον. Κωδ. καὶ 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικ. καθ' ἃ τὸ κῦρος τοῦ δεδικασμένου παρομαρτεῖ μόνον ταῖς δικαστικαῖς ἀποφάσεσιν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ δίκῃ, ἐξ ὧν αὐταὶ προῆλθον, ἀνακριθέντων ἀντικειμένων· δὲν βεβαιοῖ δὲ τὸ δικαστήριον ὅτι τὸ περὶ παραγραφῆς τῶν τόκων, ἢ τοῦλάχιστον τὸ περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς νῦν ἐγείρομενον ζήτημα, ἀπετέλετεν ἀντικείμενον ἐπίμαχον κατὰ τὴν τῶν ἀποφάσεων, ἃς ἀναφέρει, δίκην.

1267. Τὸ κῦρος τοῦ δεδικασμένου ἔχει χώραν μόνον ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποφάσεως. Τὸ ζητούμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ ᾔηται τὸ αὐτό, ἢ αἵτησις νὰ ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας, νὰ γίνεταί μετὰ τῶν αὐτῶν διωδίκων, καὶ νὰ προ-

γίνεται παρ' αὐτῶν, καὶ κατ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ ιδιότητι.
ΓλΚ. 1351.

1268. Τὸ νόμιμον τεκμήριον ἀπκλλάττει πάσης ἀποδείξεως
ἐκείνον, ὑπὲρ οὗ ὑπάρχει.

Οὐδεμία ἀπόδειξις εἶναι πκραδεκτὴ κατὰ τοῦ νομίμου τεκ-
μηρίου, ὅταν, ἐπιστηριζόμενος ὁ νόμος ἐπὶ τοῦ τεκμηρίου τού-
του, ἀκυροῖ πράξεις τινάς, ἢ ἀρνῆται τὴν ἀγωγὴν, ἐκτὸς ἐὰν
ἐπεφυλάσσοτο ὁ νόμος τὴν ἀνταποδείξιν, καὶ τηρουμένων τῶν
περὶ τοῦ ὅρκου, καὶ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας ὀρισθησομένων.
ΓλΚ. 1352.

§ β'.

Περὶ τῶν μὴ παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένων τεκμηρίων.

1269. Τὰ μὴ παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένα τεκμήρια ἀνατί-
θενται εἰς τὰς γνώσεις καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ δικαστηρίου, τὸ
ὅποτον ὀφείλει νὰ μὴ πκραδέχεται εἰμὴ σπουδαία, ἀκριβῆ καὶ
συνάδοντα τεκμήρια, καὶ μόνον ὅσάκις ὁ νόμος παραδέχεται
τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πρᾶξις προσβληθῇ ἐνεκα
ἀπάτης ἢ δόλου. ΓλΚ. 1353.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ μέρους.

1270. Ἡ ὁμολογία, ἣτις ἀντιτάσσεται κατὰ τινος μέ-
ρους, εἶναι ἐξωδίκος, ἢ δικαστική. ΓλΚ. 1354.

1271. Δὲν ὠφελεῖ ἡ πρότασις ἐξωδίκου τινὸς ὁμολογίας
ἀπλῶς προφορικῆς, ὅσάκις πρόκειται περὶ αἰτήσεως, ὑπὲρ τῆς
ὁποίας ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν εἶναι πκραδεκτὴ. ΓλΚ. 1355.

1272. Δικαστικὴ ὁμολογία εἶναι ἡ διαδηλώσις, τὴν ὁ-
ποίαν κάμνει ἐπὶ δικαστηρίου τὸ μέρος, ἢ ὁ εἰδικὸς αὐτοῦ πλη-
ρεξούσιος.

Αὕτῃ ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ὁμολογήσαντος.
Δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ πρὸς βλάβην του.

Δέν δύνχται ν' ἀνακληθῇ, ἐκτός ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι προήλθεν ἐκ πλάνης περὶ τὸ γεγονός.

Δέν δύνχται ν' ἀνακληθῇ ἐπὶ προφάσει πλάνης περὶ τὸ δίκαιον. ΓΛΚ. 1356.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τοῦ ὅρκου.

1273. Ὁ δικαστικὸς ὅρκος εἶναι δύο εἰδῶν·

1. ὁ παρ' ἑνὸς τῶν διαδίκων εἰς τὸν ἄλλον ἐπαχόμενος, ἵνα ἐκ τούτου ἐξαρτηθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς δίκης, καὶ καλεῖται ἀποφασιστικὸς.

2. ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἐπαχόμενος εἰς τινὰ τῶν διαδίκων. ΓΛΚ. 1357.

§. α'.

Περὶ τοῦ ἀποφασιστικοῦ ὅρκου.

1274. Ὁ ἀποφασιστικὸς ὅρκος δύνχται νὰ ἐπαχθῇ περὶ παντὸς εἶδους ἀμφισβητήσεως. ΓΛΚ. 1358.

1275. Δέν δύνχται νὰ ἐπαχθῇ, εἰμὴ μόνον περὶ τινος γεγονότος, ἀφορῶντος προσωπικῶς τὸν διάδικον, εἰς ὃν ἐπάγεται ΓΛΚ. 1359.

1276. Δύνχται νὰ ἐπαχθῇ, κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης, καὶ ἂν μηδεμία ἀρχὴ ἀποδείξῃς ὑπάρχει περὶ τῆς αἰτήσεως, ἢ ἐνστάσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἰτεῖται ὁ ὅρκος. ΓΛΚ. 1360.

1277. Ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται ὁ ὅρκος, ἂν ἀρνήται νὰ τὸν δώσῃ, ἢ δέν συναινῇ νὰ τὸν ἀντεπαγάγῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ἢ ἂν ὁ ἀντίδικός του, εἰς ὃν ἀντεπήχθη, ἀρνήται νὰ τὸν δώσῃ, ἡττάται κατὰ τὴν αἴτησιν ἢ ἐνστάσιν του. ΓΛΚ. 1361.

1278. Ὁ ὅρκος δέν δύνχται νὰ ἀντεπαχθῇ, ὅταν τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, δέν ᾔναι κοινὸν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, ἀλλ' ἀφορᾷ προσωπικῶς μόνον ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐπήχθη ὁ ὅρκος. ΓΛΚ. 1362.

1279. Ὅταν ὁ ἐπαχθεὶς ἢ ὁ ἀντεπαχθεὶς ὅρκος, ἐδόθη δέν

εἶναι δεκτὸς ὁ ἀντίδικος ν' ἀποδείξῃ τὸ ψευδὲς αὐτοῦ. ΓΛΚ. 1363.

1280. Ὁ ἐπαγγών ἢ ὁ ἀντεπαγγών τὸν ὄρκον δὲν δύναται πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἂν ὁ ἀντίδικος ἐδήλωσεν, ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ ὁμώσῃ. ΓΛΚ. 1364.

1281. Ὁ δοθεὶς ὄρκος ἀποτελεῖ ἀποδείξιν μόνον ὑπὲρ, ἢ κατὰ τοῦ ἐπαγγόντος αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν κληρονόμων, ἢ δικαιοδόχων του.

Ἀλλ' ὁ παρὰ τινος τῶν ἀλληλεγγύων πιστωτῶν εἰς τὸν ὀφειλέτην ἐπαχθεὶς ὄρκος, δὲν ἀπολυτρώνει τοῦτον, εἰμὴ διὰ τὸ ὀφειλόμενον μέρος εἰς αὐτὸν τὸν πιστωτήν.

Ὁ εἰς τὸν πρωτοφειλέτην ἐπαχθεὶς ὄρκος ἀπολυτρώνει ἐπίσης καὶ τοὺς ἐγγυητάς· ὁ ἐπαχθεὶς εἰς ἓνα τῶν ἀλληλεγγύων ὠφελεῖ τοὺς συνοφειλέτας· ὁ ἐπαχθεὶς εἰς τὸν ἐγγυητὴν ὠφελεῖ τὸν πρωτοφειλέτην.

Κατὰ τὰς δύο τελευταίας ταύτας περιπτώσεις, ὁ ὄρκος τοῦ ἀλληλεγγύου συνοφειλέτου, ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ, δὲν ὠφελεῖ τοὺς ἄλλους συνοφειλέτας ἢ τὸν πρωτοφειλέτην, εἰμὴ ὅταν ἐπήχθη περὶ τοῦ χρέους, καὶ ὅχι περὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἀλληλεγγύου ὑποχρεώσεως, ἢ τῆς ἐγγυήσεως. ΓΛΚ. 1365.

§ β'.

Περὶ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαχθέντος ὄρκου.

1282. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τὸν ὄρκον εἰς ἓνα τῶν δικδίκων, εἴτε διὰ νὰ ἐξαρτήσῃ ἐκ τούτου τὴν ἀπόφασιν τῆς δίκης, ἢ μόνον διὰ νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς κατὰδίκης. ΓΛΚ. 1366.

1283. Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸν ὄρκον, εἴτε ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ἐπὶ τῆς ἀντιτασσομένης ἐνστάσεως, εἰμὴ ὅταν συντρέχωσιν αἱ δύο ἐπόμενοι ὅροι·

1. ὅταν ἡ αἵτησις, ἢ ἡ ἐνστάσις δὲν ᾔηται ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη.

2. ὅταν αὐτὶς δὲν στερεῶνται πάσης ἀποδείξεως.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων περιπτώσεων, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ, ἢ ν' ἀπορρίψῃ ἀπλῶς τὴν αἵτησιν. ΓΛΚ. 1367.

1284. Ὁ παρὰ τοῦ δικαστοῦ αὐτεπαγγέλτως ἐπαχθεὶς ὅρκος εἰς ἓνα τῶν διαδίκων, δὲν δύναται ν' ἀντεπαχθῇ παρὰ τούτου εἰς τὸν ἄλλον. ΓΛΚ. 1368.

1285. Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τὸν ἐνάγωντα περὶ τῆς ἀξίας τοῦ αἰτουμένου πράγματος ὅρκον, εἰμὴ ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἄλλως.

Ὁφείλει ὁμῶς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ προσδιορίτῃ τὴν ποσότητα, μέχρι τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων δύναται νὰ πιστευθῇ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὅρκῳ. ΓΛΚ. 1369.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Περὶ τῶν ἀναφϋομένων ἄνευ συμβάσεως ὑποχρεώσεων

1286. Ὑποχρεώσεις τινὲς ἀναφϋονται ἄνευ συμβάσεως, οὔτε ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρεομένου, οὔτε ἐκ μέρους τοῦ πρὸς ὃν οὔτος ὑποχρεοῦται.

Ἐξ αὐτῶν αἱ μὲν πηγάζουσιν ἐκ μόνης τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου· αἱ δὲ ἐξ ἰδίας πράξεως ἐκείνου, ὃς τις ὡς ἐξ αὐτῆς ὑποχρεοῦται.

Αἱ πρῶται εἶναι αἱ ἀκουσίως γινόμεναι ὑποχρεώσεις. ὡς αἱ μεταξὺ γειτόνων ιδιοκτητῶν, ἢ αἱ τῶν ἐπιτρόπων, ἢ τῶν ἄλλων διαχειριστῶν, οἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀποποιηθῶσι τὰ εἰς αὐτοὺς ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα.

Αἱ ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἐξ ἰδίας πράξεως ἐκείνου, ὃς τις ὡς ἐξ αὐτῆς ὑποχρεοῦται, προέρχονται ἢ ἐκ τῶν ὡσανεὶ συμβολαίων, ἢ ἐκ τῶν ἀδικημάτων, ἢ ὡσανεὶ ἀδικημάτων. Περὶ τούτωνπραγματεύεται ὁ παρὼν Τίτλος. ΓΛΚ. 1370.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περὶ τῶν ὡσανεὶ συμβολαίων

1287. Ὡσανεὶ συμβολαία εἶναι αἱ ἀπλῶς ἐκούσιοι πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ ὧν πηγάζει οἰκδήποτε ὑποχρεώσεις πρὸς τρί-

τον τινά, καὶ ἐνίοτε ἀμοιβαία ὑποχρέωσις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. ΓΛΚ. 1371.

1288. Ὅστις ἐκουσίως γίνεται διαχειριστὴς ὑποθέσεως ἄλλου. γινώσκοντος ἢ μὴ τοῦτο, ὑποχρεοῦται σιωπηλῶς· νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διαχείρισιν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε, καὶ νὰ τελειώσῃ μέχρις οὗ ὁ κύριος δυνήθῃ νὰ φροντίσῃ μόνος του περὶ αὐτῆς· ὀφείλει προσέτι ν' ἀνχλάβῃ ὅλας τὰς ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης συνεπείας.

Ὑποβάλλεται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ ρητῆς ἐντολῆς τοῦ κυρίου. ΓΛΚ. 1372.

1289. Ὅφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διαχείρισιν, καὶ ἂν ὁ κύριος ἀποθάνῃ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις, καὶ μέχρις οὗ ὁ κληρονόμος δυνήθῃ νὰ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς. ΓΛΚ. 1373.

1290. Ὅφείλει νὰ καταβάλλῃ, περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ὑποθέσεως πᾶσαν φροντίδα ἀγαθοῦ οἰκογενειάρχου.

Μολοντοῦτο ὁ δικαστὴς ἀποβλέπων εἰς τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι παρεκίνησαν τὸν διαχειριστὴν ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν, δύναται νὰ μετριάσῃ τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, τὰ προερχόμενα ἐξ ἀμαρτήματος, ἢ ἀμελείας περὶ τὴν διαχείρισιν. ΓΛΚ. 1374.

1291. Ὁ κύριος, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις διεχειρίσθη καλῶς, ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὁ διαχειριστὴς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ συνωμολόγησεν· ὀφείλει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, δι' ὅσας προσωπικῶς ἀνέλαβε, καὶ νὰ ἀποτίσῃ εἰς αὐτόν, ὅσα ἐπωφελῇ ἢ ἀναγκαιᾷ ἔξωδα ἔκαμεν. ΓΛΚ. 1375.

ΑΠ. 232 (1892). Κατ' ἄρθρ. 1150 Ἰον. Κ., τρίτος δύναται νὰ καταβάλῃ χρεὸς τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1291, ὁ κύριος οὗ ἡ ὑπόθεσις διεχειρίσθη καλῶς, ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ὁ διαχειριστὴς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ συνωμολόγησεν, ἀποζημιῶν αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφού, ὁ ἐνάγων δυνάμει τοῦ εἰσθημένου δικαιώματος κατέβαλε τοῖς δανεισταῖς τοῦ ἐναγομένου Δήμου τὰ χρεῖα αὐτοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ, δικαιοῦται νὰ ἐνασκήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰ καταβληθέντα, βασιζόμενος εἰς τὴν περὶ διαχειρίσεως ἀλλοτρίων οἰονεὶ σύμβασιν, τὴν ἐν ἄρθρ. 1291 γενικῶς ἀναγραφομένην, ἀνεξαρτήτως πάσης συμβάσεως περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ, περὶ ἧς προνοεῖ ἄρθρ. 1164 Ἰον. Κ. διότι ἡ ἀντικατάστασις αὕτη ἀπαιτεῖται κατ' αὐτὰ, ὅταν πρόκηται νὰ ἐνασκηθῇ ἡ πρωτότυπος ἀγωγὴ τοῦ δα-

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων περιπτώσεων, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ, ἢ ν' ἀπορρίψῃ ἀπλῶς τὴν αἵτησιν. ΓΛΚ. 1367.

1284. Ὁ παρὰ τοῦ δικαστοῦ αὐτεπαγγέλτως ἐπαχθεὶς ὄρκος εἰς ἓνα τῶν διαδίκων, δὲν δύναται ν' ἀντεπαχθῇ παρὰ τούτου εἰς τὸν ἄλλον. ΓΛΚ. 1368.

1285. Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα περὶ τῆς ἀξίας τοῦ αἰτουμένου πράγματος ὄρκον, εἰμὴ ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἄλλως.

Ὅφείλει ὅμως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ προσδιορίσῃ τὴν ποσότητα, μέχρι τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων δύναται νὰ πιστευθῇ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὄρκῳ. ΓΛΚ. 1369.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Περὶ τῶν ἀναφνουμένων ἄνευ συμβάσεως ὑποχρεώσεων

1286. Ὑποχρεώσεις τινὲς ἀνφύονται ἄνευ συμβάσεως, οὔτε ἐκ μερὸς τοῦ ὑποχρεομένου, οὔτε ἐκ μερὸς τοῦ πρὸς ὃν οὗτος ὑποχρεοῦται.

Ἐξ αὐτῶν αἱ μὲν πηγάζουσιν ἐκ μόνης τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου· αἱ δὲ ἐξ ἰδίας πράξεως ἐκείνου, ὃς τις ὡς ἐξ αὐτῆς ὑποχρεοῦται.

Αἱ πρῶται εἶναι αἱ ἀκουσίως γινόμεναι ὑποχρεώσεις, ὡς αἱ μεταξὺ γειτόνων ἰδιοκτητῶν, ἢ αἱ τῶν ἐπιτρόπων, ἢ τῶν ἄλλων διαχειριστῶν, οἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀποποιηθῶσι τὰ εἰς αὐτοὺς ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα.

Αἱ ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται ἐξ ἰδίας πράξεως ἐκείνου, ὃς τις ὡς ἐξ αὐτῆς ὑποχρεοῦται, προέρχονται ἢ ἐκ τῶν ὡσανεὶ συμβολαίων, ἢ ἐκ τῶν ἀδικημάτων, ἢ ὡσανεὶ ἀδικημάτων. Περὶ τούτων πραγματεύεται ὁ πρῶν Τίτλος. ΓΛΚ. 1370.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περὶ τῶν ὡσανεὶ συμβολαίων

1287. Ὡσανεὶ συμβολαίαι εἶναι αἱ ἀπλῶς ἐκούσιοι πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ ὧν πηγάζει οἰκδήποτε ὑποχρέωσις πρὸς τρί-

τον τινά, καὶ ἐνίοτε ἀμοιβαία ὑποχρέωσις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. ΓΛΚ. 1371.

1288. Ὅστις ἐκουσίως γίνεται διαχειριστὴς ὑποθέσεως ἄλλου. γινώσκοντος ἢ μὴ τοῦτο, ὑποχρεοῦται σιωπηλῶς· νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διαχείρισιν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε, καὶ νὰ τελειώσῃ μέχρις οὗ ὁ κύριος δυνήθῃ νὰ φροντίσῃ μόνος του περὶ αὐτῆς· ὀφείλει προσέτι ν' ἀνχλάβῃ ὅλας τὰς ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης συνεπείας.

Ὑποβάλλεται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ ρητῆς ἐντολῆς τοῦ κυρίου. ΓΛΚ. 1372.

1289. Ὅφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διαχείρισιν, καὶ ἂν ὁ κύριος ἀποθάνῃ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις, καὶ μέχρις οὗ ὁ κληρονόμος δυνήθῃ νὰ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς. ΓΛΚ. 1373.

1290. Ὅφειλε νὰ καταβάλῃ, περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ὑποθέσεως παρ' αὐτὸν φροντίδα ἀγαθοῦ οἰκογενειάρχου.

Μολοντοῦτο ὁ δικαστὴς ἀποβλέπων εἰς τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι παρεκίνησαν τὸν διαχειριστὴν ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν, δύναται νὰ μετριάσῃ τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, τὰ προερχόμενα ἐξ ἀμαρτήματος, ἢ ἀμελείας περὶ τὴν διαχείρισιν. ΓΛΚ. 1374.

1291. Ὁ κύριος, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις διεχειρίσθη καλῶς, ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὁ διαχειριστὴς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ συνωμολόγησεν· ὀφείλει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, δι' ὅσας προσωπικῶς ἀνέλαβε, καὶ νὰ ἀποτίσῃ εἰς αὐτόν, ὅσα ἐπωφελεῖ ἢ ἀνγκαῖα ἔξοδα ἔκαμεν. ΓΛΚ. 1375.

ΑΠ. 232 (1892). Κατ' ἄρθρ. 1150 Ἰον. Κ., τρίτος δύναται νὰ καταβάλῃ χρέος τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1291, ὁ κύριος οὗ ἡ ὑπόθεσις διεχειρίσθη καλῶς, ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ὁ διαχειριστὴς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ συνωμολόγησεν, ἀποζημιῶν αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ, ὁ ἐνάγων δυνάμει τοῦ εἰρημένου δικαιώματος κατέβαλε τοῖς δανεισταῖς τοῦ ἐναγομένου Δήμου τὰ χρεῖα αὐτοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ἐνασκήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰ καταβληθέντα, βασιζόμενος εἰς τὴν περὶ διαχείρισεως ἀλλοτρίων οἰονεὶ σύμβασιν. τὴν ἐν ἄρθρ. 1291 γενικῶς ἀναγραφομένην, ἀνεξαρτήτως πάσης συμβάσεως περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ, περὶ τῆς προνοῦσι ἄρθρ. 1164 Ἰον. Κ. διότι ἡ ἀντικατάστασις αὕτη ἀπαιτεῖται κατ' αὐτὰ, ὅταν πρόκηται νὰ ἐνασκηθῇ ἡ πρωτότυπος ἀγωγὴ τοῦ δα-

νειστοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντικατασταθέντος εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ ὅταν πρόκηται περὶ τῆς ἀνωτέρω ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀλλοτρίων ἀπαιτήσεως.

1292. Ὁ ἐκ πλάνης ἢ ἐν γνώσει δεχόμενος ὅ,τι δὲν τῷ ὀφείλεται, μένει ὑπόχρεος νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς ἐκεῖνον, παρ' οὗ ἀχρεωστήτως τὸ ἔλαβεν. ΓλΚ. 1276.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. 64 (1895). Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος ἐναγόμενος, ἀποκρούσας πρωτοδικῶς τὴν ὑπὸ κρίσιν περὶ πληρωμῆς δανείου ἀγωγὴν, ἐνέστη ὅτι τὸ ἐν ταύτῃ χρηματικὸν ποσὸν τῷ ἐδόθη οὐχὶ διὰ τὴν ἀξι-
συμένην ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος αἰτίαν, ἀλλ' ἵνα χρησιμεύσῃ δι' ἐξοδα ταξιδίου του εἰς Ἀθήνας, ὅπου συνεφωνήθη νὰ μεταβῇ ὅπως, ὡς βου-
λευτῆς συμπολιτευόμενος τότε, ἐξεμαλύνῃ ὑποθέσεις ἀφορώσας αὐτόν, τὸν Ι. καὶ ἄλλους καὶ ὅτι ἡ ἀπὸ 27 Φεβρ. 1873 δήλωσις περὶ παρα-
λαβῆς τῶν χρημάτων ἐπὶ ὑποσχέσει ἐπιστροφῆς ὑπεγράφη ὅπως δικαιο-
λογηθῇ ἡ πληρωμὴ αὐτῶν ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦν-
τος Κ., περὶ πάντων δὲ τούτων ἐπήγαγεν αὐτῷ τὸν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδι-
κείου διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα ὄρκον.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου θεμελιώδους νόμου διαγραφέντων τῶν ὀρίων τῆς ἐνεργείας ἐκάστης τῶν τριῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους, ἀπηγο-
ρεύθη ἡ ἐπέμβασις εἰσδότητε αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, ἐπομέ-
νως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐφεσίβλητου ἀφεώρα
εἰς τὴν ταχεῖαν ἐκπεραίωσιν νομίμων τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τῶν ἄλλων
ὑποθέσεων ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν ἀρχῶν, ὡς ἦρθε ἐκεῖνος ἀπο-
κρούων τὴν ἔφessin συμπληρωματικῶς ἰσχυρίζεται, αὐτὴ ὡς ἀθέμιτος καὶ
εἰς τὴν δημοσίαν ἀντικειμένη τάξιν κατὰ ἄρθρ. 1045 καὶ 1047 Ἰον.
Κ. δὲν δύνανται νὰ εἶναι τελεσφόροι.

Ἐπειδὴ τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἐδόθη τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρηματικὸν ποσόν,
οὔτης ἀθεμίτου μόνον ὡς πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ ἐκ ταύτης οὐδὲν παράνομον
ὄφελος ἐπρόκειτο νὰ πορισθῇ ὁ ἐκκαλῶν κατὰ ἄρθρ. 1292, ὑπόχρεως
ἐστὶν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν. Ὅθεν ὁ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἐπιβληθεὶς
πρὸς ἀποδείξιν αὐτῆς τῷ τελευταίῳ ὄρκος ὡς ἀλυσιτελὴς ἦτο ἀπαρά-
δεκτος.

ΑΠ. 191 (1876). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξά-
γονται τὰ ἐξῆς ἀναμφισβήτητα γεγονότα, α') ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες, Μ.
ὡς δανεισταὶ τοῦ Κ. κατέσχον, συνεστῶτος τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς
Α. τὰ ἐνοίκια δύο οἰκιῶν, αἵτινες κατόπιν, διαλυθέντος τοῦ γάμου, ἐθε-
ωρήθησαν ὑπὸ τῆς 337 (1870) ἀποφάσεως ὡς προικῶσι τῆς Α.β') ὅτι, συ-
νεπεία τῆς κατασχέσεως, οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐξηκολούθησαν εἰσπράττοντες
τὰ κατασχεθέντα ἐνοίκια καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, εἰσελθούσαι
συνεπεία τοῦ θανάτου τοῦ ὀφειλέτου καὶ συζύγου Κ. γ') ὅτι ὁ ἀναιρε-

σίβλητος, δανειστῆς ὢν τῆς Α. κατέσχευεν εἰς χεῖρας τῶν ἀναιρεσειόντων τὰ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ληφθέντα παρ' αὐτῶν ἐνοίκια ὡς ἀνηκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, δυνάμει ἄρθρ. 1368 Ἰον. Κ. καὶ ὡς παρανόμως ὑπ' αὐτῶν ληφθέντα.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ περὶ ἀχρεωστήτου διατάξεις ἄρθρ. 1292 καὶ 1293 Ἰον. Κ. ὥς ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐπικαλεῖται, ἀλλ' ἡ περὶ πληρωμῆς δι' ἄλλοτρίου πράγματος διάταξις ἄρθρ. 1152, διότι ἡ διὰ τῆς κατασχέσεως τῶν Μ. ἀναγκαστικῶς γενομένη πρὸς αὐτοὺς καταβολὴ ὑπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ ὀφειλέτου των Κ. τῶν ἐνοικίων τῶν ὡς τὴν Α. ἀνηκουστῶν οἰκιῶν δὲν ἐγένετο ἀχρεωστήτως, καθόσον δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἦσαν δανεισταὶ τοῦ Κ. ἄρα ὠφείλετο αὐτοῖς ἡ καταβολὴ τοῦ χρέους, ἀλλὰ τὰ καταβληθέντα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἐνοίκια ἀξιοῖ ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὅτι δὲν ἀνήκον εἰς τὴν καταβαλοῦσαν ταῦτα πρὸς τὴν ἀναιρεσεῖουσαν κληρονομίαν Κ. ἀλλ' εἰς τὴν ὀφειλέτιδα αὐτοῦ Α. Κὰν δὲ ὑποθετῇ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ ἀναιρεσίβλητου ἀληθής, οὗτος, ὅπως καὶ ἡ δικαιοπάροχος αὐτοῦ Α. (ἡ τὰ δικαιώματα ἐνασκει διὰ τῆς κατασχέσεως), προκειμένου περὶ χρηματικῆς ποσότητος, οἷα εἶναι τὰ ζητούμενα ἐνοίκια, δὲν δύνανται νὰ ἔχῃ κατὰ τῶν πρὸς οὓς ἐγένετο ἡ καταβολὴ τρίτων (τῶν νῦν ἀναιρεσειόντων) δικαίωμα διεκδικήσεως δυνάμει ἄρθρ. 1152 § 2 καὶ 2109 Ἰον. Κ. εἰ μὴ καθ' ὅσον οὗτοι διετέλουν ἐν κακῇ πίστει, ὅτε ἐλάβανον τὴν πληρωμὴν.

1293. Ὅταν τις πληρῶσῃ χρέος τι, ὑπολαμβάνων ἐκ πλάνης ἑαυτὸν ὀφειλέτην, ἔχει κατὰ τοῦ πιστωτοῦ τὸ τῆς ἀνταπαιτήσεως δικαίωμα.

Ἀλλὰ παύει τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὅταν ὁ πιστωτής ἐνεκα τῆς πληρωμῆς ἐστερήθῃ τοῦ δικαιογράφου του· εἰς δὲ τὴν περιστασιν ταύτην ἐπιφυλάττεται εἰς τὸν πληρώσαντα ἡ ἀναγωγὴ κατὰ τοῦ ἀληθινῷ ὀφειλέτου. Γλκ. 1377.

ΑΠ. 208 (1855). Ἐπειδὴ ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς δὲν εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ πωληθέντος πράγματος, ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης καθ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις. Διότι κατὰ ἄρθρα 1426 Ἰον. Κώδ. πρὸς ἐκνίκτην εὐθύνεται ὁ πωλητής ἄνευ διακρίσεως ἐκούσας ἢ ἐξ ἀνάγκης πωλήσεως. Τοῦτο δὲ εἰπὼν τὸ ἐφετεῖον οὐδεμίαν τοῦ Ἰον. Κώδ. διάταξιν παρηκμήνευσε. Τότε δὲ μόνον ὑφίσταται εὐθύνη τοῦ ἐπισπεύσαντος δανειστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ὅταν διεπράξῃτο ὁλόγη ἢ παῖσμα, ἀλλὰ ταῦτα δὲν δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ὡστε ὁρθῶς ἀπερρίφθη δι' αὐτῆς ἡ προσεπικλήσις τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς

τὴν εὐθύνην τῶν ἐπισπευσάντων δανειστῶν πρὸς ἀποζημίωσιν ἔνεκεν ἐκνικήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1293 Ἰον. Κώδ. ὅταν τις πληρώσῃ χρέος τε, ὑπολαμβάνων ἐκ πλάνης· ἑαυτὸν ὀφειλέτην, ἔχει κατὰ τοῦ πιστωτοῦ τὸ τῆς ἀνταπαιτήσεως δικαίωμα. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν γενικότητα τῆς διατάξεως ταύτης, ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐκνικώμενος δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τὴν περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγὴν κατὰ τῶν δανειστῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων διενεμήθη τὸ καταβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ τίμημα, ἀφοῦ ἡ κατακύρωσις τοῦ κτήματος, ἔνεκα τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκνικήσεως, δὲν κατέστησεν αὐτὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἐπομένως μὴ ὀφείλων τὸ τίμημα, ἐπλήρωσεν ἐκ πλάνης αὐτό, ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ὀφειλέτην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἶναι ἰδιοκτήτης. Τὸ ἐναντίον δὲ εἰπόν τὸ ἐφετεῖον καὶ ἀπορρίψαν τὴν προσεπίκλησιν τοῦ ἐναγομένου ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν κατὰ τῶν ρηθέντων δανειστῶν περὶ ἀποδόσεως τοῦ ληφθέντος ὑπ' αὐτῶν τιμήματος, παρηρμήνευσε ἄρθρ. 1293 Ἰον. Κώδ.

1294. Ἄν ὁ λαβὼν τὴν πληρωμὴν ἦτο ἐν κακῇ πίστει, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὸ τε κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους, ἢ τοὺς καρπούς, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς. ΓΛΚ. 1378.

1295. Ἄν τὸ ἀχρεωστήτως ληφθὲν πρᾶγμα ἦναι ἀκίνητον ἢ ἐνσώματον κινήτον, ὁ λαβὼν αὐτὸ ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδώσῃ αὐτούσιον, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἢ τὴν ἀξίαν του, ἐὰν ἐρθάρῃ, ἢ ἐχειροτέρησεν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ· εἶναι προσέτι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἐκ τυχαίας περιπτώσεως ἀπωλείας του, ἐὰν τὸ ἔλαβε κακῇ τῇ πίστει. ΓΛΚ. 1379.

1296. Ὁ πωλήσας τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔλαβε καλῇ τῇ πίστει, ὀφείλει μόνον ν' ἀποδώσῃ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τίμημα. ΓΛΚ. 1380.

1297. Ὁ εἰς ὃν ἀπεδόθη τὸ πρᾶγμα, ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ καὶ εἰς τὸν κακῇ τῇ πίστει διακάτοχον, ὅλα, τὰ πρὸς διατήρησιν τοῦ αὐτοῦ πράγματος γενόμενα ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα ἔξοδον. ΓΛΚ. 1381.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ἐξ ἀδικημάτων ἠώσανεῖ ἀδικημάτων ὑποχρεώσεων.

1298. Πᾶσα ἀνθρώπινος πράξις, προξενούσα ζημίαν εἰς ἄλλον, ὑποχρεοῖ τὸ αἷτιον τῆς ζημίας ν' ἀποτίσῃ ταύτην. ΓΛΚ. 1382.

ΑΠ. 57 (1893). Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρ. 1298 Ἰον. Κ. πᾶτα ἀνθρώ-
πινος πράξεις, προξενούσα ζημίαν εἰς ἄλλον, ὑποχρεοῖ τὸν αἵτιον τῆς
ζημίας ν' ἀποτίσῃ ταύτην. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον, δεχθὲν
ὅτι ὁ δῆμος Κρανίων, ὡς καταλαβὼν αὐθαίρετως τὸ γῆπεδον τῶν ἀναι-
ρεσιβλήτων, εὐθύνεται ἔνεκα τούτου εἰς ἀποζημιώσιν τῆς ὅλης ἀξίας
αὐτοῦ, χωρὶς νὰ θεβαιώσῃ ἐκ τῆς παρὰ νόμου ταύτης πράξεως τοῦ
δήμου ἐπὶ τῆς ζημίας τις εἰς τοὺς ἐνάγοντας καὶ ἐκ τίνος λόγου, παρε-
βίασε Ἰον. Κ. διότι, ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, ὡς οὐσιῶδες στοι-
χεῖον τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεώσεως απαιτεῖται πάντως νὰ προ-
σεγένετο ζημία ἐκ τῆς πράξεως, μόνῃ ἢ αὐθαίρετος ἀφαίρεσις γηπέδου
τινός, μὴ ἐπιφέρουσα στέρησιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ κυριότητος, ἄτε ὕψιστα-
μένης καὶ μετὰ τὴν παράνομον ἀφαίρεσιν καὶ δυναμένης νὰ διεκδικηθῇ.
σωζομένου αὐτοῦσιου τοῦ πράγματος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν
ἐπίδικον περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν.

1299. Ἐκαστος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ζημίας, τὴν ὁποίαν
προξενεῖ ὅχι μόνον διὰ πράξεώς του, ἀλλὰ καὶ δι' ἀμελείας ἢ
καὶ ἀπερισκεψίας του. ΓΛΚ. 1383.

ΑΠ. 188 (1898). Ἐπειδὴ ἐκτιμῶσαν τὸ Ἐφετεῖον τὰ προσαχθέντα
ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα τῆς περὶ ψευδοῦς μηνύσεως βάσεως τῆς ἀγωγῆς,
δηλονότι τὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μὴνυσιν, τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐξετάσεως
αὐτοῦ καὶ τὰ ἐκδοθέντα βουλευμάτα, πεισθὲν ἐκ τῶν αὐτῶν δικανικῶς
καὶ παραδεχθὲν ἐκ τῆς ἀνεξελέγκτου αὐτοῦ ἐξουσίας, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος
κατεμήνυσε τὸν ἀναιρεσεῖοντα, οὐχὶ ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ
οὐδ' ἐκ ἀμελείας καὶ ἀπερισκεψίας, ἀλλὰ καλῇ τῇ πίστει, οὐδόλως
ἡμαρτέ μὴ διατάξαν ἄλλην ἀπόδειξιν, ἀφοῦ ἕτερον ἀποδεικτικὸν τῆς
ἀγωγῆς αὐτοῦ ἔγγραφον δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσεῖων, ὅτι ἐφεσίμως
ἐπεκαλέσθη (ἄρθρ. 244 καὶ 250 Πολ. Δικ.) οὐδένα δὲ παρεβίασε νό-
μον, ἀπορρίψαν ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν, οὔτε ἐσφαιμένως ἐφήρμοσε
ἄρθρ. 1299 Ἰον. Χ. δι' οὗ καθιεροῦται εὐθύνῃ πρὸς ἀποζημιώσιν καὶ
δι' ἀμέλειαν ἢ ἀπερισκεψίαν, ἄτε τοῦ ἐναντίου τούτων καὶ τῆς βάσεως
ἐν γένει τῆς ἀγωγῆς ἀποδειχθέντος, ὡς ἐδέχθη τὸ Δικαστήριον.

1300. Ἐκαστος εἶναι ὡσαύτως ὑπεύθυνος περὶ τῆς ζημίας,
τῆς προξενηθείσης ὅχι μόνον ἐκ πράξεώς του, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς
προελθούσης ἐκ πράξεως τῶν προσώπων, περὶ ὧν ὀφείλει λόγον,
ἢ ἐκ τῶν ὑπὸ τὴν φύλαξίν τουπραγμάτων.

Ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της,
εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας τὰ συνοικοῦντα
μετ' αὐτῶν ἀνήλικα τέκνα προξενούσιν.

Οἱ οἰκοδεσπόται καὶ οἱ παραγγελεῖς, περὶ τῶν ζημιῶν, τῶν προξενουμένων παρὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ παραγγελιοδόχων τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν. μετὰς ἑποίας τοὺς ἐπεφόρτισαν.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ τεχνῖται, περὶ τῶν ζημιῶν τῶν προξενουμένων παρὰ τῶν φοιτητῶν καὶ μαθητευομένων, καθ' ὃν χρόνον διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν των.

Ἡ εἰρημένη εὐθύνη δὲν ἔχει χώραν, ὅταν οἱ γονεῖς, οἱ οἰκοδεσπόται, οἱ παραγγελεῖς, οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ τεχνῖται ἀποδείξωσιν, ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐμποδίσωσιν τὴν πράξιν, ἐνεκα τῆς ὁποίας. ὦφειλον νὰ ἦναι ὑπεύθυνοι. ΓλΚ. 1384.

1301. Ὁ κύριος ζῶου τινός, ἡ ὁ μεταχειριζόμενος αὐτό, διχοκρούσας τῆς χρήσεως, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ζημίας, τῆς προξενθείσης ὑπὸ τοῦ ζῶου, εἴτε αὐτὸ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν φύλαξίν του, εἴτε ἀπεπλανήθη, εἴτε ἐφυγεν. ΓλΚ. 1385.

1302. Ὁ κύριος κτιρίου τινός εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς προξενθείσης ζημίας ἐκ τῆς κατερειπώσεώς του, ἂν προῆλθεν ἐξ ἐλλείψεως ἐπισκευῆς, ἢ ἐξ ἐλαττώματος τῆς κατασκευῆς του. ΓλΚ. 1386.

1303. Αἱ κοινότητες ἢ τὰ χωρία εἶναι ὑπεύθυνα περὶ πάσης ζημίας, ὅπως δὴποτε προξενθείσης εἰς τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ κοινότητι, χωρίῳ ἢ περὶ οὐχὶ κείμενα κτήματα, ἂν δὲν φανερώσωσιν, ἢ δὲν ἀνακαλύψωσι τοὺς αὐτουργοὺς τῶν ζημιῶν τούτων.

Οἱ τρόποι καὶ οἱ τύποι, καθ' οὓς ὁ ζημιωθεὶς δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν ταύτην, θέλουσιν ὁρισθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν.

ΤΙΤΛΟΣ Ε΄.

Περὶ τῶν γαμικῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων τῶν συζύγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Γενικαὶ διατάξεις.

1304. Τὰ γαμικὰ συμβόλαια εἶναι αἱ περὶ μελλόντων γάμων συνομολογούμεναι συμβάσεις.

Μολοντοῦτο δύναται νά συνομολογηθῇ γαμικόν συμβόλαιον καί μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, ἐν πρό τούτου δὲν ἐσυστήθη ἡ προίξ, ἥ δὲν ἐκρίθη ἀρμοδία.

1305. Διὰ τῶν γαμικῶν συμβολαίων δύναται νά συνομολογηθῇ πᾶσα συμφωνία, μὴ ἀντιβάνουσιν εἰς τοὺς νόμους, ἥ εἰς τὰ χρηστά ἦθη, ἥ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

1306. Ἄλλ' ἡ ἐνήλικος γυνὴ δὲν δύναται νά συνομολογήσῃ οὔτε σύστασιν προικός, οὔτε ἄλλα γαμικὰ σύμφωνα μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

1307. Οἱ σύζυγοι δὲν δύνανται νά τροπολογήσωσιν, οὔτε τὰ προκύπτοντα ἐκ τῆς ἀνδρικῆς ἐξουσίας δικαιώματα ἐπὶ τῆς γυναικῆς καὶ τῶν τέκνων, ἥ τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν ἄνδρα ὡς οἰκογενειάρχην, οὔτε τὰ εἰς τὸν ἐπίβιον σύζυγον, ἐν τῷ περὶ πατρικῆς ἐξουσίας, καὶ ἐν τῷ περὶ ἀνηλικιότητος, ἐπιτροπείας καὶ χειραφεσίας Τίτλῳ, ἀπονεμόμενα δικαιώματα, οὔτε τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κώδικος. ΓΛΚ. 1388.

1308. Δὲν δύνανται νά κλέψωσιν οὐδεμίαν σύμβασιν, ἥ παραιτήσιν· ἐπὶ σκοπῷ νά μεταβάλῃσιν τὴν νόμιμον τάξιν τῶν κληρονομιῶν, εἴτε ὡς πρὸς ἐαυτοὺς κατὰ τὴν κληρονομίαν τῶν τέκνων ἢ ἀπογόνων των, εἴτε ὡς πρὸς τὰ τέκνα πρὸς ἄλληλα· ἐξαίρουνται ὅμως αἱ μεταξὺ ζώντων, ἢ αἱ ἐνδιάθηκοι δωρεαί, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά γίνωσι καθ' οὓς τύπους, καὶ καθ' ἃς περιπτώσεις ὁρίζει ὁ παρὼν κώδιξ. ΓΛΚ. 1389.

1309. Πᾶν γαμικόν συμβόλαιον πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νά συντάττεται παρὰ συμβολαιογράφου, καὶ κατὰ τὸν παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένον τύπον διὰ τὰς ἐπισήμους πράξεις. ΓΛΚ. 1394.

1310. Ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, νά λαμβάνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγγραφὴν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ συζύγου, ὡς καὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων οἰονδήποτε πρᾶγμα δυνάμει τοῦ συμβολαίου τούτου.

Ἐν ἐλλείψει, αὐτὸς κατήχρεϊται, καὶ ὑπόκειται προσέτι εἰς ἀπότισιν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων.

1311. Τὰ πρὸ τοῦ γάμου συνομολογηθέντα γαμικὰ συμβόλαια δὲν δύνανται οὐδελῶς νά μεταβληθῶσι μετὰ τὴν τέλεσιν των. ΓΛΚ. 1395

ΑΠ. 149 (1879). Ἐπειδὴ τὸ τυχὸν ἀντιφατικὸν τῶν σκέψεων τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δὲν διαγράφεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικ. ὡς λόγος ἀναιρέσεως, οὐδ' ἡ τοιαύτη περίπτωσις ὑπάγεται εἰς τὴν § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἥτις ἀφορᾷ εἰς ἀποφάσεις διαφόρους παρὰ διαφορῶν δικαστηρίων ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐκδοθείσας. Δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ μάλιστα σύμφωνος εἶναι πρὸς αὐτὸν ἢ τοῦ δικαστηρίου σκέψις ἢ ἐν ταῖς 19 καὶ 20 αἰτιολογίαις τῆς 242 ἀποφάσεως περιεχομένη, ὅτι, ἀφοῦ εἰς προῖκα συνεστήθησαν τῇ Ρ. ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς χρήματα καὶ οὐχὶ αἱ ἐπίδικοι μετοχαί, καὶ τῶν χρημάτων τούτων κατέστη ὀφειλέτης ὁ ἀνὴρ ἐν περιπτώσει ἀποδόσεως τῆς προικός πρὸς αὐτὴν ἢ τοὺς κληρονόμους τῆς, οὐδόλως ἦτον ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν σύζυγον ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν συστησάντων τὴν προῖκα μεταγενεστέρα σύμβασις περὶ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς αὐτῆς, ἀφοῦ ἐν τῇ μεταγενεστέρα ταύτῃ συμβάσει ἡ γυνὴ δὲν ἔλαβε μέρος (ἄρθρ. 1311 καὶ 1312 Ἰον. Ἀστ. Κώδ.). ὅθεν, καὶ ἂν ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ περιεχομένου τῶν διαφορῶν συμβολαίων, ἦτοι τοῦ προικοσυμφώνου καὶ τῶν μετ' αὐτὸ δύο ἐγγράφων τῆς 17 Σεπτεμβρ. καὶ 13 Ὀκτωβρ. 1866 ἔσφαλε τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, τὴν κρίσιν αὐτοῦ ταύτην δὲν δύναται νὰ ἐξελέγξῃ ὁ Ἄρ. Πάγος, (810 § 2 Πολ. Δικ.), ἀφοῦ δὲν ἐγένετο παραβίασις τις κανόνος τοῦ δικαίου συνεπῶς δὲ ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται καὶ ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ προμνησθέντα δύο ἐγγράφα τῆς 17 Σεπτεμβρ. καὶ 13 Ὀκτωβρ. 1866 τὰ μεταξὺ τῶν νῦν διαδίκων συνομολογηθέντα καὶ ἀφωρῶντα τὴν πληρωμὴν τῆς εἰς χρήματα συστηθείσης προικός, ἀφοῦ περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐγγράφων τούτων ἐνδιατρίβει ἡ 242 ἀπόφασις.

ΑΠ. 204 (1871). Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὸ προσβαλλόμενον συμβολαῖον συνωμολόγηται ἐν παραβάσει ἄρθρ. 1311 Ἰον. Κώδ., δὲν ἐπισταθῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἐφέσεως, καὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐπομένως κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐστὶν ἀπαράδεκτος, πρῶτην ἤδη φορὰν ἐνώτιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενος.

1312. Αἱ μεταβολαί, ἢ αἱ διαδηλώσεις, αἱ ὅποιαί πρόκειται νὰ γίνωσιν εἰς αὐτὰ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, πρέπει νὰ συντάττωνται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, τὸν διχγεγρχμμένον περὶ τῶν γαμικῶν συμβολαίων, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ, χρεῖας καλούσης, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1310 ὠρισμένα, καὶ ὑπὸ τὰς αὐτάς ποινάς.

Προσέτι οὐδεμίᾳ μεταβολῇ, ἢ διαδήλωτις ἰσχύει,

1. ὅταν γίνωνται, μὴ παρόντων, καὶ μὴ συναινούντων συγχρόνως ὅλων, ὅσοι ἔλαβον μέρος ἐν τῷ γαμικῷ συμβολαίῳ.

2. ὅταν γίνωνται παρὰ συμβολαιογράφου, ἄλλου παρὰ τὸν συντάξαντα τὸ πρῶτον γαμικὸν συμβόλαιον· ἢ, ἐν περιπτώσει θανάτου, προσωρινῆς πύσεως ἢ καθαιρέσεως, ἢ ἄλλου νομίμου κωλύματος τὸ συμβολαιογράφου τούτου, δὲν συνταχθῶσι παρὰ συμβολαιογράφου πρὸς τοῦτο διορισθέντος ἄνευ ἀναβολῆς παρὰ τοῦ πρωτοδικείου. ΓΛΚ. 1396.

1313. Κατὰ τὰς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικλαμβανομένας περιπτώσεις, ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ κάμῃ ἀμέσως εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἀρχικοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ρητὴν μνείαν ὅλων τῶν ἐπιστημῶν πράξεων, τῶν περιεχουσῶν μεταβολὴν, ἢ διαδηλώσιν· καὶ ἂν αἱ πράξεις αὗται συνετάχθησαν ὑπὸ συμβολαιογράφου, ἄλλου παρὰ τὸν συντάξαντα τὸ ἀρχικὸν συμβόλαιον, αὐτὸς ὀφείλει νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὸ τοπικὸν χαρτοφυλάκιον, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ χαρτοφύλακος νὰ κάμῃ ἰδιοχείρως τὴν εἰρημένην μνείαν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἀρχικοῦ συμβολαίου.

Εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν συγχωρεῖται νὰ δοθῇ ἀντίγραφον τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, χωρὶς συγχρόνως νὰ δοθῇ καὶ ἀντίγραφον τῶν μεταβλητικῶν ἢ διαδηλωτικῶν πράξεων, καὶ κατὰ τρόπον ὥστε ἀμφοτέρω τ' ἀντίγραφα νὰ ἐνώνωνται εἰς διαδοχικὴν συνέχειαν, καὶ ν' ἀπκρτίζωσιν ἐν μόνον ἀδιαίρετον ἔγγραφο.

Ταῦτα πάντα ὑπὸ ποινὴν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, καί, χρείας καλούσης, ὑπὸ τὰς ὠρισμένας παρὰ τοῦ νόμου βαρυτέρας ποινάς.

1314. Τὰ μετὰ τὴν τέλει τοῦ γάμου γεγόμενα γαμικὰ συμβόλαια, καθ' ὅς περιπτώσεις διακλαμβάνει τὸ ἄρθρον 1304, δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι μηδελῶς. ΓΛΚ. 1395.

1315. Ὁ ἱκανὸς νὰ συνάψῃ γάμον ἀνήλικος, εἶναι καὶ ἱκανὸς νὰ συναινέσῃ εἰς ὅλας τὰς συμβάσεις, τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιδεκτικὰ τὰ γαμικὰ συμβόλαια· ἀλλ' αἱ συμβάσεις καὶ αἱ δωρεαί, τὰς ὁποίας καίτοι χειράφρετος ἠθελε κάμει ἐν αὐτοῖς, εἶναι ἰσχυραί, ἂν συνέπρξαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ συναίνεσις ἀπαιτεῖται ἐν περιπτώσει γάμου.

Εἰς τὰ γαμικὰ συμβόλαια γίνεται ρητὴ μνεία τῆς συμπρά-

ζῶως τῶν εἰρημένων προσώπων, τὰ ὅποια ὀφείλουν νὰ τὰ ὑπογράψωσιν, ἄλλως πρέπει νὰ ἐκγράζεται τὸ αἷτιον, τὸ ἐμποδίσαν αὐτὰ νὰ ὑπογράψωσιν. ΓΛΚ. 1398.

1316. Τὰ γαμικὰ συμβόλαια κύριον σκοπὸν ἔχουν τὴν σύστασιν τῆς προικὸς, ἣτις συνίσταται ἐξ ἐκείνων τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια ἡ νύμφη ἢ τρίτος τις ὑπόσχεται νὰ δώσῃ, ἣ δίδει εἰς τὸν νυμφίον διὰ νὰ βαστάσῃ τὰ βάρη τοῦ γάμου.

1317. Ὅ,τι γυνὴ συσταίνει εἰς προικὰ της, ἢ ἄλλος δωρεὶ εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, εἶναι προικῶν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συνομολογία.

1318. Πᾶν κτῆμα ἀνῆκον εἰς τὴν νύμφην, τὸ ὅποιον ρητῶς ἀποκλείεται ἐκ τῆς συστάσεως τῆς προικὸς, ἢ τοῦ ὁποίου οὐδεμίᾳ μνεία γίνεται εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον, ὥς καὶ πᾶν ἄλλο κτῆμα περιελθὸν εἰς τὴν γυναῖκα, διχρυσῶντος τοῦ γάμου, εἶναι παρὰ φερνον, ἥτοι ἐξώπριον αὐτῆς.

1319. Ἡ περὶ τῆς προικὸς ὑπόσχεσις δύναται νὰ γίνῃ δι' ἐνὸς συμβολαίου, ἢ δὲ παρὰ δόσις δι' ἄλλου. Ἡ παρὰ δόσις μόνῃ ἀπολυτρώνει τὰ ὑποσχεθέντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Περὶ τῆς συστάσεως τῆς προικὸς.

1320. Ἡ προίξ δύναται νὰ συστηθῇ ἐξ ὅλων τῶν παρόντων καὶ μελλόντων κτημάτων τῆς γυναικὸς, ἢ μόνον ἐξ ὅλων τῶν παρόντων κτημάτων της, ἢ ἐκ μέρους τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, ἢ ἐξ εἰδικοῦ τινος πράγματος.

Ἡ διὰ γενικῶν ἐκφράσεων, ἐξ ὅλων τῶν κτημάτων τῆς γυναικὸς, συστήθεῖσα προίξ δὲν περιλαμβάνει τὰ μέλλοντα κτήματα. ΓΛΚ. 1542.

1321. Ἡ νύμφη ἔχουσα ἴδια κτήματα, καὶ ἐνήλικος οὖσα, δύναται μετὰ τοῦ μελλονύμφου νὰ συνομολογήσῃ περὶ αὐτῶν, ὅσας συμβάσεις κρίνῃ προσφόρους· ἂν δὲ ἡ νύμφη εἶναι ἀνήλικος, τότε καὶ δι' αὐτὰ τὰ κτήματα πρέπει νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν συνομολογίαν ὁ πατὴρ ἢ οἱ ἐπίτροποι της.

1322. Ἡ νύμφη, καὶ τοι διακκτέχουσα ἴδια κτήματα,

ἔχει δικαίωμα κατὰ τὸν πρῶτον γάμον τῆς νὰ λάβῃ ἀρμοδίαν προίκα παρὰ τοῦ οφείλοντος κατὰ τὸ ἄρθρον 178 νὰ τὴν δώσῃ. Ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως, προσδιορίζεται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 1325.

ΑΠ. 267 (1892). Ἐπειδὴ μὴ προκειμένου περὶ τοῦ ἐν γένει δικαιώματος τῆς θυγατρὸς πρὸς ἀνάλογον προίκισιν αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ παραιτήσεως αὐτῆς ἀπὸ μείζονος ἀξιώσεως προίκος μετὰ τὴν σύστασιν ὠρισμένης τοιαύτης, οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ἀπαγορεύει τῇ θυγατρὶ νὰ παραιτηθῇ πάσης περαιτέρω ἀμφισβήτησεως περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς προίκος, ἣν ἀπεδέξατο δοθεῖσαν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ ἐνήλικος οὖσα, οὔτε ἐνδιαφέρει τὴν δημοσίαν τάξιν πρεκειμένου ἀπλῶς περὶ τῆς συστάσεως ἥδη προίκος, οὔτε ἄλλως ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τοιαύτη παραίτησις.

ΑΠ. 81 (1891). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τ' ἄρθρ. 178 καὶ 1322 Ἰον. Κ. ἡ θυγάτηρ δικαιοῦται νὰ προικισθῇ παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ ἐκ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, λαμβάνουσα τὴν ἀρμοδίαν προίκα, καίτοι διακατέχουσα ἴδια κτήματα κατὰ δὲ ἄρθρ. 1325 καὶ 1326 ἀρνούμενων τῶν οφειλόντων τὴν σύστασιν τῆς προίκος ἢ μὴ συναινούντων εἰς τὴν ἀρμοδίαν προίκα, τὸ Πρωτοδικεῖον ἀναγνωρίζει τὸ πρὸς προίκισιν δικαίωμα καὶ προσδιορίζει τὴν προίκα κατὰ ποσότητά, ἀποβλέπον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων, τὴν κατὰστασιν τῆς περιουσίας καὶ εἰς τὰς λοιπὰς σχετικὰς περιστάσεις. Ταῦτα δὲ κατὰ ἄρθρ. 1304 δύνανται νὰ λάβωσι χώραν καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, ἂν πρὸ αὐτοῦ δὲν συνέστη προίξ ἢ ἡ σύστα εἶσα δὲν ἐκρίθη ἀρμοδία.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα α') τὸ δικαίωμα πρὸς σύστασιν προίκος καὶ αὐτῆς ἀναλόγου δὲν ἀφῆθη εἰς τὴν προαίρεσιν τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐπεβλήθη αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ καταναγκασμοῦ β') ἡ ὑποχρέωσις τῆς παροχῆς προίκος ἐστὶν ἀνασπάστως συνδεδεμένη μετὰ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς παροχῆς ἀναλόγου προίκος, μὴ ἀφιεμένου τοῦ νόμου εἰς ἀπλὴν προίκισιν, καὶ ἀνάλογον ἀπαιτοῦντος ὡς προεῖρηται γ') τὸ τοιοῦτον δικαίωμα πρὸς σύστασιν προίκος ἢ συμπλήρωσιν αὐτῆς, μὴ συστάσεως ἀναλόγου, δύναται νὰ ἐξασκηθῇ καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

Ἄρα ὁ Ἰον. Κ. τὰς περὶ προίκος ταύτας διατάξεις ἐκύρωσεν πρὸς ἐπιτυχίαν ἀνωτέρου κοινωνικοῦ σκοποῦ, ἥτοι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θηλεων διὰ τοῦ γάμου συντηρουμένης οἰκογενείας ἐπὶ τῷ τέλει τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, καὶ οὐχὶ χάριν ἰδιωτικοῦ συμφέροντος· ὅθεν αἱ διατάξεις αὗται δὲν κανονίζονται κατ' ἀρέσκειαν τῶν συμβαλλομένων· διότι αἱ χάριν δημοσίου συμφέροντος κείμεναι διατάξεις δὲν μεταβάλλονται ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἡ ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ γενομένη παραίτησις τῆς προικισθείσης μητρὸς τῆς νῦν ἐναγοῦσας ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων αὐ-

τῆς πρὸς σύστασιν ὑπὲρ αὐτῆς ἀναλόγου προικὸς ἣν ἀνίσχυρος κατὰ τ' ἄρθρ. 6 καὶ 1305 'Ιον. Κ., ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· καίτοι ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι δημοσίας τάξεως διατάξεις κατὰ τε τὸν Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν νόμον ὡς καὶ τὸν 'Ιόν. Κ., εἰσὶν αἱ περὶ συντηρήσεως τῆς συστάσεως ἤδη προικὸς οὐχὶ τῆς συνομολογήσεως τοιαύτης ἐν μείζονι ἢ ἐλάσσονι ποσῷ, καθόσον καὶ δι' ἐλάσσονος προικὸς ἐπι-τυγχάνονται οἱ προεκτεθέντες σκοποὶ τοῦ γάμου, ὑπαρχόντων ἐτέρων μέσων περὶ ὧν ἀρμόδιοι νὰ κρίνωσιν εἶνε οἱ συμβαλλόμενοι, ἐπομένως ἡ παρὰ τῆς εἶναι ἰσχυρά.

ΑΠ. 249 (1893). ['Ολομέλεια] 'Επειδὴ ἐξ ἄρθρ. 178, 1322—1326 καὶ 1305 'Ιον. Κ. συνάγεται, ὅτι αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι ἐξ ἐνός μὲν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ πατρὸς πρὸς παρογὴν προικὸς τῇ θυγατρὶ καὶ ἐξ ἐτέρου τὸ πρὸς ἀπαίτησιν τοιαύτης δικαίωμα θυγατρὸς, ἐξαναγκαστὸν μάλιστα ἐν ὠρισμέναις περιπτώσεσιν (ἄρθρ. 149), ἀπόρροια οὐσαι τῶν ἐκ τοῦ γάμου (θεσμοῦ ἐξόχως δημοσίας τάξεως) παραγομένων μετὰ τὸ γονέων καὶ τέκνων σχέσεων, πρέπει νὰ λογισθῶσιν ἐκ τούτου καὶ μόνου ὡς διατάξεις δημοσίας τάξεως, ἅτε διέπουσαι θεσμὸν ἐξυπηρετοῦντα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, σπουδαίους κοινωνικοὺς καὶ πολιτειακοὺς σκοποὺς. Οὐ μόνον δὲ αἱ περὶ συστάσεως καὶ συντηρήσεως τῆς προικὸς (ἄρθρ. 1334), ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ ὀρισμοῦ τῆς προικὸς ἀρμοδίας, ἡγουν ἀναλόγου τῇ περιουσίᾳ τοῦ ὀφειλόντος αὐτὴν καὶ ταῖς λοιπαῖς περιστάσεσιν (ἄρθρ. 1301 καὶ 1322), διατάξεις νόμου, τὴν αὐτὴν ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ἔχουσαι ἔννοιαν καὶ σημασίαν, διότι ἐν ἐναντίᾳ ἐκδογῇ, καταφνής ἤθελεν εἶναι ἡ ἀντίφασις τοῦ νομοθέτου προστατεύοντος μὲν ἀφ' ἐνός τὸ πρὸς προίκισιν δικαίωμα τῆς θυγατρὸς, καταλείποντος δὲ ἀφ' ἐτέρου τὸ δικαίωμα τοῦτο προβληματικὸν καὶ ἔρμαιον τῆς δυστροπίας, ἐστ' ὅτε καὶ τῆς κακῆς πίστεως τοῦ ὑποχρέου πρὸς προίκισιν προσώπου. Ὅτι δὲ τοιαύτην ἀπολύτως προστατευτικὴν τῶν συμφερόντων τῆς θυγατρὸς καὶ συνεπῶς δημοσίας τάξεως σημασίαν ἠθέλησε νὰ δώσῃ ὁ 'Ιόνιος νομοθέτης εἰς τὰς περὶ προικὸς ἐν γένει καὶ προικὸς ἀρμοδίας διατάξεις αὐτοῦ, συνάγεται προσθέτως α') ἐξ ἄρθρ. 1327, καθ' ὃ ἡ θυγάτηρ, ἡ παραλαβοῦσα τὴν ἑαυτῆς προῖκα, δὲν δικαιούται τοῦ λοιποῦ οὔτε εἰς διατροφὴν, οὔτε εἰς ἄλλην ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας ἀπαίτησιν· ἐξ οὗ ἐπεταί, ὅτι ὁ τοιοῦτος καὶ ἐκ τῆς διατροφῆς ἀκόμη ἀποκλεισμὸς τῆς θυγατρὸς προϋποτίθεται ἐξησφαλισμένον ἐκ τῶν προτέρων τῇ προνοίᾳ τοῦ Νομοθέτου, καὶ ἀπαρμείωτον τὸ πρὸς ἀπαίτησιν προικὸς δικαίωμα αὐτῆς καὶ μὴ ὑποκείμενον οὔτε εἰς τοῦ πατρὸς τὴν ἐπίδρασιν, οὔτε εἰς τῆς θυγατρὸς τὴν εἴτε λόγῳ τῆς ὑπεξουσιότητος, εἴτε λόγῳ τοῦ φύλου, ἀδυναμίαν· β') ἐκ τοῦ ἰδιαίχοντος χαρακτῆρος ὃν κέχτηνται οἱ περὶ κληρονομικῆς διαδογῆς ὀρισμοὶ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν θηλέων. Τῷ ὄντι τὴν ἄκραν αὐστηρότητα τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν (ἄρθρ. 624) αἱ θυγατέρες, ὑπαρχόντων ἀρρένων, ἀποκλείονται τῆς πατρικῆς περιουσίας, κολάζει ὁ νομοθέτης, ἀναγνωρίζων ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς δικαίωμά τι ἐπὶ

τῆς πατρικῆς κληρονομίας, κατ' οὐσίαν μὲν οὐδὲν ἄλλο ὃν ἡ αὐτὴ ἢ νομίμος μοῖρα, ἀλλὰ λαμβάνον οὐχ ἥττον τὸ λίαν χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ ὄνομα τῆς προικός. Ἀναγνωρίζει δὲ καὶ προστατεύει τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῇ θυγατρὶ ὁ νόμος, οὐ μόνον ἂν συνέλθῃ αὐτὴ εἰς γάμον, ἀλλὰ καὶ εἰ ἐνηλικιωθεῖσα ἤθελε δηλώσῃ τὴν περὶ ἀγαμίας θέλησιν (ἄρθρ. 631). Ἄρα ἀφοῦ τόσο στενὴ ἀναγνωρίζεται ἡ μεταξὺ νομίμου μοίρας καὶ προικός σχέσις καὶ αὐτόχρονα συντουτίζονται τὰ δύο ταῦτα ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας δικαιώματα, ἀναγκαίως ἔπεται ὅτι καθ' ὃν λόγον, προκειμένου περὶ νομίμου μοίρας, δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὰ κατ' αὐτὴν δι' ἰδιωτικῷ συμφωνοῦ, ἅτε ἐνδιαφερομένης αὐτῆς τῆς δημοσίας τάξεως (ἄρθρ. 814). κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ ἀπαγόρευσις συμφωνίας διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου. ἀλλοιούσης ἡ ἐπηρεαζούσης τὸ δικαίωμα τῆς προικός, πρέπει νὰ λογισθῇ ὡς πηγάζουσα ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμβάσεως, ὡς δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ τούτων δεδομένων καὶ λογιζομένου τοῦ δικαιώματος τῆς θυγατρὸς περὶ συστάσεως προικός ὡς καὶ περὶ συμπληρώσεως τῆς συσταθείσης ἤδη τοιαύτης ὡς δικαιώματος ἀναπαλλοτριώτου, ἅτε ἐνδιαφέροντος τὴν δημοσίαν τάξιν, πᾶσα συμφωνία, συναπτομένη διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου καὶ ἀντικείμενον ἔχουσα παραίτησιν ἀπ' αὐτοῦ τῆς προικιζομένης. ἀντίκειναι εἰς ἄρθρ. 1305 Ἰον. Κ. καὶ εἰς αὐτῷ τῷ λόγῳ ἄκυρος.

1323. Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶχει,

1. ἡ ἀνήλικος θυγάτηρ, ἡ συνάπτουσα γάμον τῇ συναινέσει τῶν παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένων προσώπων, ἢ τῇ ἀδείᾳ τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 149.

2. ἡ ἐνήλικος θυγάτηρ, ἡ συνάπτουσα γάμον καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς, τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου, ἢ τῆς μητρὸς.

1324. Ἄν ἡ ἀνήλικος θυγάτηρ ὑπανδρευθῇ ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν παρὰ τοῦ νόμου διωρισμένων προσώπων. ἢ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πρωτοδικείου κατὰ τὸ ἄρθρον 149, καὶ τὸ πρωτοδικεῖον δὲν εὗρῃ δικαιολογημένην τὴν διαγωγὴν τῆς, αὐτὴ δύναται νὰ λάβῃ τὸ πολὺ τὸ ἥμισυ τῆς προικός.

1325. Τὸ πρωτοδικεῖον ἀναγνωρίζει ἄνευ ἀναβολῆς τὸ πρὸς προίκισιν δικαίωμα τῆς θυγατρὸς, καὶ προσδιορίζει τὴν εἰς αὐτὴν ἀνήκουσαν προίκα κατὰ τὴν ποσότητα καὶ ποιότητα,

ἀποβλέπον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων, εἰς τὴν κατὰστασιν τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλόντων τὴν προίκα, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας προσηκούσας περιστάσεις.

Ἡ πράξις τοῦ πρωτοδικείου ἰσοδυναμεῖ μὲ προικοσύμφωνον· ὀφείλει δὲ τὸ πρωτοδικεῖον, ὑπὸ εὐθύνην τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, νὰ δικτάξῃ τὴν σχετικὴν ἐγγράφην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλόντος τὴν προίκα

ΑΠ. 51 (1898). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1325 Ἰον. Κ. τὸ δικαστήριον λαμβάνον ὑπ' ὄψει τὴν κατὰστασιν τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλόντων τὴν προίκα, τὸν ἀριθμὸν τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ πάσας τὰς ἄλλας σχετικὰς περιστάσεις, προσδιορίζει τὴν εἰς τὴν θυγατέρα ἀνήκουσαν προίκα, οὐχὶ καθ' ὥρισμένον ποσοστὸν ἐκ τῆς ρηθείσης περιουσίας, ἀλλ' εἰς ὅσον κρίνει δίκαιον, ὑπ' οὐδενὸς δεσμευόμενον περιορισμοῦ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικασαν ἐφετεῖον, λαβὼν ὑπ' ὄψει, πάντα τ' ἀνωτέρω καὶ δὴ τὴν κατὰ τὸν γάμον τῶν ἀναιρεσειόντων πατρικὴν περιουσίαν, συμφώνως πρὸς τὸ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐξαχόμενον τῶν διεξαχθειῶν ἀποδείξεων καὶ δεχθὲν ὅτι ἡ ἀναιρεσεύουσα ἔδει νὰ λάβῃ προίκα 200,000 παλ. δραχμῶν καὶ ἐὰν κατὰ τι μεγαλειτέρα ἐτύγχανεν ἡ πατρικὴ περιουσία κατὰ τὸν γάμον ἢ καὶ μικροτέρα τῆς ἀποδειχθείσης, ὁρθῶς τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, μὴ ὄν ὑπόχρεων εἰς ἀκριβέστερον τῆς πατρικῆς περιουσίας προσδιορισμὸν, ἀφ' οὗ, ὡς δέχεται οὗτος δὲν θὰ ἦσκει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ προσδιοριστέον ποσὸν τῆς προίκας.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τοῦ ἐφετείου ὅτι ὁ δοθείς ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐδόθη συμφώνως πρὸς τὸ διατυπωθὲν ὑπὸ τῆς ἐπιβαλούσης αὐτὸν ἀποφάσεως θέμα, τῆς μικρᾶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου γενομένης τροποποιήσεώς του μὴ μεταβαλούσης, ὡς δέχεται αὐτὸ, ἀφορᾷ εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ κατὰ ἄρθρ. 810 Πολ. Δικ. διαφεύγει τὸν ἐλεγχὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε ἄρθρ. 1325 καὶ 1326 Ἰον. Κ., δεχθὲν ὅτι ἐφαρμόζονται καὶ ὅταν συμπληροῦνται ἡ προίξ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου καὶ ὑποχρεῶσαν ἕνεκα τῆς ἐκδοχῆς ταύτης τὸν ἀναιρεσιβλήτον εἰς δόσιν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προίκας, οὐχὶ χρημάτων ἀλλὰ κτημάτων, ἐνῷ τ' ἄρθρα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ συμπληρώσεως ἢ ἐν γένει προσδιορισμοῦ προίκας μετὰ τὸν γάμον γενομένης, ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι τὸ ἄρθρ. 1326 ὁρίζει ὅτι τὸ ἄρθρ. 1325 ἐφαρμόζεται καὶ ὡσάκις πρόκειται ν' ἀναγνωισθῇ ἂν εἶναι ἀρμοδίᾳ ἡ διορισθεῖσα προίξ, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καὶ ὅν πρόκειται νὰ γείνη ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἀρμοδίου τῆς διορισθείσης προίκας, ἂν τούτεστι πρὸ ἢ μετὰ τὸν γάμον.

1326. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανομένη διάταξις ἐφαρμόζεται προσέτι, ὅσῳκις πρόκειται νὰ ἀναγνωρισθῇ, ἂν εἶναι ἀρμοδία ἡ διορισθεῖσα προίξ.

1327. Ἡ θυγάτηρ, ἡ παρλαβοῦσα τὴν προίκα, δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα διατροφῆς· οὐδὲ δύναται νὰ κινήσῃ ἄλλην ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν προικίσωσιν, ἐκτὸς τῶν δυναμένων νὰ προέλθωσιν ἐκ διαθήκης ἢ δωρεᾶς. (*)

ΑΠ. 76 (1895). Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι ἐναγόμενοι πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ἐν σγυσιν τῆς ἀποφάσεως ἐνίστανται, ὅτι κατὰ ἄρθρ. 1327 Ἰον. Κ. ἡ θυγάτηρ ἡ παρλαβοῦσα τὴν προίκα δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα διατροφῆς, οὐδὲ δύναται νὰ κινήσῃ ἄλλην ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν προικίσωσιν, ὅτι κατ' ἀκολουθίαν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγὴ τῇ νῦν ἐνασκουμένη ἀπὸ μέρους τῆς θυγατρὸς τῆς προικισθείσης, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἐκτεθέντα νόμον, οὔτε ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν εἶχε τσαυτὴν, καθὼ παρλαβοῦσα τὴν προίκα, ὡς πρὶκύπτει ἐκ τοῦ σχετικοῦ προικοσυμφώνου καὶ τοῦ μετ' αὐτὸ γενομένου συμβολαίου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις αὕτη ἐστὶν ἀπορριπτέα, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ πασαδοχὴ τῆς ἐνστάσεως ἤθελεν ἀντίκεισθαι εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας δοθείσης ὑποχρεωτικῆς λύσεως, ὅτι ἡ ἐν τῷ προκειμένῳ γαμικῷ συμβολαίῳ παραίτησις τῆς θυγατρὸς ἀπὸ πάσης πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκυτῆς προικὸς ἀξιώσεως δὲν εἶναι ἰσχυρά, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν δημοσίαν εἰσίν, καὶ ἄλλως τε τὸ ἄρθρον Ἰον. Κ. 13.7 ἐπόμενον τῶν ἄρθρων ἅτινα ἀναγνωρίζουσι τῇ θυγατρὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν ἀρμοδίαν προίκα καὶ ἰδίως ἄρθρ. 132δ, ὅπερ ἐνδείξει, ὅτι ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανομένη διάταξις ἐφαρμόζεται προσέτι, ὅσῳκις πρόκειται νὰ ἀναγνωρισθῇ ἂν εἶναι ἀρμοδία ἡ διορισθεῖσα προίξ, ἐννοεῖ προδήλιος προίκα ἀρμοδίαν καὶ οὐχὶ καὶ τὴν μὴ ἀνάλο-

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1327. Ἡ θυγάτηρ, ἡ παρλαβοῦσα τὴν προίκα, δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα διατροφῆς· οὐδὲ δύναται νὰ κινήσῃ ἄλλην ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν προικίσωσιν, ἐκτὸς τῶν δυναμένων νὰ προέλθωσιν ἐκ διαθήκης, ἢ δωρεᾶς.

Αἱ εἰς τὸ παρὸν καὶ τὰ τέσσαρα προηγούμενα ἄρθρα εἰς λαμβανόμεναι διατάξεις εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς τὰς φυσικὰς θυγατέρας.

γον καὶ διὰ τοῦτο ὁρίζει, ὅτι δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ἄλλην ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν προικίσωσιν, καθόσον ἄλλως θὰ ἦτο μάταιον ὁ νόμος ἀφ' ἑνὸς νὰ ὁρίζῃ διαδικασίαν πρὸς ἐπιτυχίαν ἀναλόγου προικός καὶ ἀφ' ἑτέρου ν' ἀρνήται τὴν πρὸς τοῦτο ἀγωγὴν μετὰ τὴν λήψιν οἰασθῆποτε προικός, ἔστω καὶ μὴ ἀναλόγου. Εἰ καὶ ἡ δύνατο τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἐστὶν ἀπορριπτέα, διότι ἡ προίκις ἔχει δύο στάδια, τὴν σύστασιν τῆς προικός (ἦτοι τὴν ὑπόσχεσιν περὶ προικίσεως) καὶ τὴν λήψιν τῆς συσταθείσης προικός, καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον στάδιον ἡ θυγάτηρ δικαιουῖται ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονός, ἐὰν ἡ προίξ ἦτο ἀρμοδία καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν περιουσίαν τοῦ προικίζοντος, ἐκλαμβανομένη ὡς ἐξ ἠθικῆς ἀνάγκης πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ γάμου τῆς δοῦσα τὴν συναίνεσιν τῆς διὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς προικός, μετὰ τὴν λήψιν δὲ αὐτῆς, ὅτε ὁ τοιοῦτος ἠθικός καταναγκασμός ἐκλείπει, δὲν ὑφίσταται νόμιμος λόγος, ὅπως δικαιῶται αὕτη ἐπ' ἀπειρον νὰ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ χηταβληθεῖσα αὕτῃ προίξ δὲν ἦτο ἀρμοδία· καὶ διὰ τοῦτο διὰ ἄρθ. 1327 ὠρίσθη σαφῶς ὅτι ἡ θυγάτηρ ἡ παραλαβοῦσα τὴν προίκα δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα διατροφῆς οὐδὲ δύναται νὰ κινήσῃ ἄλλην ἀγωγὴν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν προικίσωσι· καὶ τὸ Τμῆμα δὲ τοῦτο οὐδόλως κωλύεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, ἐὰν θεωρῇ αὐτὴν ἀβάσιμην, ἔνεκα ἄλλου νομίμου λόγου, περὶ οὗ ἡ Ὀλομέλεια δὲν ἀπεφάνθη, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου ἡ Ὀλομέλεια, ὡς ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται ἀπεφάνθη μόνον, ὅτι ἡ ἐν τῷ γαμικῷ συμβολαίῳ παραίτησις τῆς θυγατρὸς ἀπὸ πάσης πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἑαυτῆς προικός ἀξιώσεως, δὲν εἶναι ἰσχυρά, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν ἔλυσε δὲ παντάπασιν τὸ ζήτημα, ἂν καὶ μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς μὴ ἀρμοδίας τυχὸν προικός, διατηρεῖται αὕτῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμφισβητῆσαι τὴν ἀρμοδιότητα τῆς παραληφθείσης προικός.

Ἐπειδὴ τοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀναλογούσης προικός, λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὸ δικαστήριον τὸν ἀριθμὸν τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ τὴν κατάστασιν τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλόντων τὴν προίκα καὶ ὅλας τὰς προσηκούσας περιστάσεις, ἐπόμενον εἶναι ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ὤφειλετο ἡ προίξ ἐξετάζεται ὁπόση καὶ ὁποία ἔπρεπε κατὰ νόμον νὰ δοθῇ καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ ὀφειλόντος τὴν προίκα γονέως, μὴ προκειμένου περὶ κληρονομικοῦ δικαίωματος τοῦ τέκνου ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν γένων.

1318. Ἡ μήτηρ δύναται τῇ συναινέσει τοῦ ἀνδρός τῆς νὰ διαθῇ μέχρι τοῦ τετάρτου τῆς προικός τῆς, ἵνα προικίσῃ τὰς κοινὰς θυγατέρας ἐν περιπτώσει γάμου.

ΑΠ. 382 (1893). Ἐπειδὴ τὰ ἄρθ. 1328, 1341 καὶ 1342 Ἰον. Κ. καθ' ἃ ἡ γυνὴ μόνον εἰς τὰς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένας περιστάσεις δηλ.

πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν θυγατέρων αὐτῆς, δύναται τῇ συναινέσει τοῦ ἀνδρός, νὰ διαθέσῃ μέχρι τοῦ τετάρτου τῆς προικὸς της, ἀπόρροια οὖσα τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ προῖξ συνιστᾶται πρὸς ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου (ἄρθρ. 1316), ὥσῳ τὴν ἄμεσον διάθεσιν καὶ ἀπαλλοτριώσιν τῆς προικὸς, διαρκούντος τοῦ γάμου· δὲν ἔχουσι δὲ ἐφαρμογὴν ἐπὶ διαθέσεως τῆς προικὸς πραγματοποιητέας μετὰ τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς, ὅστις ἐπάγεται τὴν λύσιν τοῦ γάμου (ἄρθρ. 143). Οὐδ' ὑπάρχει ἄλλη τις διάταξις ἐν Ἰον. Κ. ἀπαγορεύουσα τῇ γυναικὶ τὴν διάθεσιν τῆς προικὸς της διὰ χρόνον μεταγενέστερον τῆς λύσεως τοῦ γάμου, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποίου συνιστᾶται ἡ προῖξ.

1329. Ἡ μήτηρ, παρεμβάινουσα ἀπλῶς εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον, δὲν ὑποχρεῖται ποσῶς, ἂν δὲν ἐκφράζεται ρητῶς ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐκ τῶν κτημάτων της τάσσει τι ὡς προῖκα εἰς τὴν θυγατέρα της, καὶ ἂν συγχρόνως δὲν σημειοῦται ἡ ταχθεῖσα ποσότης. Γλκ. 1413.

1330. Οἱ συνιστῶντες προῖκα ὀφείλουσι ἐγγύησιν περὶ τῶν κτημάτων, ἐξ ὧν αὐτὴ ἐσυστήθη. Γλκ. 1414.

1331. Ἄν οὐδεμία προθεσμία διωρίσθῃ πρὸς παράδοσιν τῆς προικὸς, αὕτη δύναται νὰ αἰτηθῇ, ἅμα τελεσθῇ ὁ γάμος.

Καὶ κατὰ τὰς εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἁρθροῦ 1304 διχλαμβανόμενας περιπτώσεις, δύναται νὰ αἰτηθῇ, ἅμα συστηθῇ, ἢ κριθῇ ἄρμοδιᾷ. Γλκ. 1415.

1332. Οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαιῶς ἀνὰ ἑξ τοῖς ἐκκτόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν, ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν, ἂν καὶ συνεφωνήθῃ, ἢ ἐχορηγήθῃ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συνομολογία. Γλκ. 1416.

ΑΠ. 51 (1898). Ἐπειδὴ κατ' ἄρθρ. 1332 Ἰον. Κ. οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαιῶς ἀνὰ ἑξ τοῖς ἐκκτόν ἀφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται ὁ νόμος ὡς πρὸς τοὺς καταδικασθέντας πρὶν ἢ μετὰ τὸν γάμον· κατ' ἀκολουθίαν τὸ Ἐφετεῖον, καταδικάσαν τὸν ἀναιρεσίβλητον εἰς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς τῆς ἀναιρεσιούσης καὶ ὅμως ἐπιδικάσαν, διὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τόκον τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς ὀρισθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, παρεβίασεν ἄρθρ. 1332.

ΑΠ. 382 (1893). 'Επειδὴ ὁρθῶς κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσείων καὶ εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἀγωγῆς τόκους τῆς προικός, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 1332 'Ιον. Κ., οἱ τόκοι τῆς προικός τρέχουσιν αὐτοδικαίως, ἅφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος· ἡ ὑποχρέωσις δὲ πρὸς πληρωμὴν τούτων, μὴ οὕσα προσωπικῇ τοῦ ὑποσχεθέντος τὴν προῖκα βαρύνει καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ ὡς ὑπαισερχομένους εἰς ἀπάσας τὰς κληρονομικὰς ὑποχρεώσεις (606 'Ιον. Κ.).

'Επειδὴ ὁ νόμος 33Ε' τῆς 22 Μαΐου 1882, καθ' ὃν ὁ νόμιμος καὶ τῆς ὑπερῆμερίας τόκος ὀρίζεται εἰς δρ. 8 0)0 ἐπὶ πολιτικῶν χρεῶν, δὲν ἐφαρμόζεται ἐν ταῖς 'Ιονίοις νήσοις. καθὰ ρητῶς ὀρίζει τὸ τελευταῖον ἄρθρον αὐτοῦ ὥστε ὁρθῶς καὶ συμφώνως τῷ νόμῳ ΨΛΕ' τοῦ 1878 περὶ τροποποιήσεως ἄρθρ. 1760 'Ιον. Κ. ὑπεχρεώθη ὁ ἀναιρεσείων εἰς πληρωμὴν τόκου πρὸ τῆς ἀγωγῆς πρὸς δραχ. 10 0)0

ΑΠ. 110 (1899). ['Ολομέλεια]. 'Επειδὴ τὸ ἄρθρ. 1332 'Ιον.Κ. ὀρίζον ὅτι οἱ τόκοι τῆς προικός τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀνὰ ἕξ τοῖς ἑκατόν, ὅφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος κατὰ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσι, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῶν καταδικασθέντων πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου καὶ τῶν καταδικασθέντων μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ. καίπερ ρητῶς τοῦ 'Ιον. Κ. προνοοῦντος περὶ προίκισεως μετὰ τὸν γάμον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ πρὸς προίκισιν ὑποχρέου νὰ παράσχη προῖκα ἢ νὰ παράσχη τὴν ἀρμοδίαν (ἄρθρ. 178, 1304, 1323—1326).

ΑΠ. 285 (1898). Κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1781, 1323, 1325 καὶ 1326 'Ιον. Κώδ., ἡ μὴ λαβοῦσα ἀρμοδίαν προῖκα θυγάτηρ δικαιοῦται καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου νὰ ζητήσῃ νὰ ὀρισθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἀνήκουσα αὐτῇ προῖξ καὶ μετὰ τὸν γάμον νὰ ζητήσῃ νὰ συμπληρωθῇ ἡ δοθεῖσα αὐτῇ, ἀλλὰ μὴ ἀρμοδία, δικαιοῦται κατ' ἐξάίρεσιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου κανόνος ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τοὺς τόκους ἢ καρποὺς τῆς τοιαύτης προικός, ὡς παρεπομένους εἰς τὴν ὁποίαν δικαιοῦται νὰ ἐξασκήσῃ ἀπαιτήσιν περὶ συστάσεως προικός καὶ περιεχομένους ἐν αὐτῇ. ἄλλως δὲ δὲν ἐπρόκειτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ περὶ τόκων συστηθείσης προικός, οἵτινες κατὰ τὸν νόμον ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ περὶ τόκων κεφαλαίου, μέλλοντος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προῖξ· ἦθεν, εἰ καὶ ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ὑπὸ μόνης τῆς ἐκκαλοῦσης Ε. ἡγέρθη, τοῦ ἐκκαλοῦντος συζύγου αὐτῆς παρασταθέντος μόνον διὰ τὴν ἀπαιτούμενην κατὰ τὸν νόμον ἐξουσιοδότησιν πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς γενομένης κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ μὴ ἀναιρεθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 678 (1882) ἀπόφασις τοῦ 'Εφετείου, διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἐκκαλοῦντων ὁμολογίας, ἢ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐνστάσις, ὅτι δὲν δικαιοῦται ἡ ἐκκαλοῦσα Ε. νὰ ζητήσῃ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἄξιοι ὅτι δικαιοῦται νὰ λάβῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δοθείσης αὐτῇ προικός, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ περὶ ἀπαιτήσεως τούτων ἀγωγὴ εἰς μόνον τὸν ἐκκαλοῦντα σύζυγόν της ἀρμόζει, εἶναι κατὰ τὰ προειρημένα ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1332 Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσιν, καὶ ἂν ἐτι συμφωνήθῃ ἢ ἐχορηγήθῃ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν αὐτῆς, ἔχει προφανῶς ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ ὡς ἀναγκαίαν τοῦ κανόνος ὃν καθιεροῖ προϋποθέσιν, προῖκα συστηθεῖσαν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἢ πρὸ αὐτοῦ κριθεῖσαν κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1325 καὶ 1326 ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου ὡς ἁρμοδίαν, τοῦτο δὲ συνάγεται προσέτι καὶ ἐξ ἄρθρ. 1331 Ἰονίου Κώδικος, καθ' ὃ, ἐὰν μὲν πρόκηται περὶ προικὸς πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, ἢ παραδόσις αὐτῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἅμα τελεσθέντος τοῦ γάμου ἐὰν δὲ πρόκειται περὶ προικὸς μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ συστηθείσης ἢ κριθείσης ἁρμοδίας, ἢ παραδόσις αὐτῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἅμα συστηθῇ ἢ κριθῇ ἁρμοδία διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπεχούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 1325 τύπον συμβολαίου περὶ συστάσεως προικὸς, ἐντεῦθεν δ' ἐπεται, ὅτι τὸ ἄρθρ. 1332 Ἰον. Κώδ., δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προικὸς ἣς ἡ σύστασις ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, καθ' ἃ ὁρίζει τὸ ἄρθρ. 1304 Ἰον. Κώδ., καθὼ καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν γάμου δύναται νὰ συνομολογηθῇ γαμικὸν συμβόλαιον, ἐὰν πρὸ τούτου δὲν ἐυστήθῃ ἢ προῖξ ἢ δὲν ἐκρίθῃ ἁρμοδία ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου δι' ἀποφάσεως ἰσοδυναμούσης κατὰ τὰ προειρημένα πρὸς συμβόλαιον περὶ συστάσεως προικὸς, καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσις δὲν ἄρχεται, εἰμὴ ἀφ' ἣς ἢ περὶ παραδόσεως τῆς προικὸς ἀπαιτήσεις κατασταθῇ ἀπαιτητὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1331.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ περὶ ἣς πρόκειται προῖξ συνέστη μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου δι' ἀποφάσεως, δι' ἣς ἀνεγνωρίσθη τὸ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς δικαίωμα τῆς ἐκκαλούσης· ἄρα δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 1332 Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ ὁμως οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τοῦτο ἐκφέρει προφανῶς γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ἐξενεχθεῖσαν ὅτι οἱ τόκοι τῆς προικὸς, ἣν τὸ δικαστήριον ἀνεγνώρισε δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς ὀφειλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς προίκισιν ὑποχρέων προσώπων νὰ καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν καταδικασθέντων διὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ καταβάλωσιν αὐτὴν.

1333. Τὰ εἰς προῖκα συστηθέντα κινητὰ, ἂν δὲν ἐξετιμήθησαν, πρέπει νὰ προσδιορίζωνται ἀκριβῶς εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον. Τὰ δὲ ἀκίνητα περιγράφονται ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν, ποιότητα, ἔκτασιν, καὶ συνορίαν των. Γλκ. 1417.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν προικῶν κτημάτων,
καὶ περὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου τοῦ προικῶν ἀκινήτου.

1334. Διαρκούντος τοῦ γάμου, ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα οἱ
καρποὶ τῶν προικῶν κτημάτων.

Καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα,
εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους του, ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους του, οἱ
διαρκούντος τοῦ γάμου λήξαντες, καὶ μὴ εἰσπραχθέντες παρ'
αὐτοῦ καρποί. Γλκ. 1418.

ΑΠ. 5 (1900). Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ἀνῆρέθη ὑπὸ τῆς
ἀναιρετικῆς τοῦ Α' τμήματος ἀποφάσεως, μόνον ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς,
δι' οὗ ἀπεφάνθη ὅτι τόκοι τῆς προικὸς, ἣν ἐπέδixασεν εἰς τοὺς ἐκκαλοῦν-
τας, δὲν ὀφείλονται ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς
κοινοποιήσεως αὐτῆς· δικαιοῦται ἄρα τὸ δικαστήριον τοῦτο, εἰς ὃ παρε-
πέμφθη πρὸς νέαν συζήτησιν ἢ κατ' οὐσίαν ἐκδίκασις τῆς μεταξὺ τῶν
διαδίκων διαφορᾶς νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου τὸ ζήτημα τῆς περὶ τῶν τόκων
τῆς ἐπιδικασθείσης προικὸς ἀπαιτήσεως τῶν ἐκκαλούντων καὶ τῆς ἀντι-
στοίχου τῶν ἐφesiβλήτων ὑποχρεώσεως, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον πρόκειται
περὶ τῶν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου
τόκων, διότι περὶ τῶν μετ' αὐτὴν τόκων ὑπερῆμερίας, μὴ ἀναιρεθείσης
ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὑφίσταται, ὡς ὀρθῶς
ἰσχυρίζονται οἱ ἐκκαλοῦντες τελεσιδικία, οὐδαμῶς δὲ δεσμεύεται ἐκ τῆς
ἐκδοθείσης ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ δικαστηρίου 110 (1899) ἀποφάσεως,
ἣτις περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, περὶ οὗ
τὰ δύο τμήματα τοῦ δικαστηρίου διεφώνησαν, ἥτοι ἀπὸ τίνος χρόνου
ὀφείλονται οἱ τόκοι τῆς προικὸς ἣν κατεδixάσθη νὰ καταβάλῃ ὁ κατὰ
νόμον ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφesiβλήτοι ὑποβάλλουσι καὶ αὐθις τὴν καὶ ἐν τῇ προη-
γουμένῃ συζητήσει ὑποβληθεῖσαν ἔνστασιν ὅτι ἡ ἀγωγή τῶν ἐκκαλούν-
των, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀντικείμενον τὴν ἀπαιτήσιν περὶ τῶν τόκων τῆς προι-
κὸς, ἣν ἀξιῶσι νὰ λάβωσι παρὰ τῶν ἐφesiβλήτων πρὸς συμπλήρωσιν
τῆς δοθείσης εἰς αὐτοὺς ἀρχικῶς παρὰ τοῦ προικοδότου, κοινοῦ αὐτῶν
πατρός, δὲν ἔχει νόμιμον βᾶσιν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἔκρινε τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προεκδοθείσης αὐτοῦ
ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἔνστασις αὕτη, καίπερ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ κατ' ἔφε-
σιν δίκη προταθείσα, δὲν ἦτο ἀπαράδεκτος, ὡς ἀναγομένη εἰς τὸ δικαί-
ωμα τοῦ ἐνάγειν, ὅπερ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ

ἐξετάσῃ κατὰ ἄ.θρ. 68 Πολ. Δικ. τὸ δικαστήριον. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι, ἐπιδικασθεῖσης τῆς περὶ προικὸς ἀπαιτήσεως τῆς ἐναγούσης εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἀπεφασίσθησαν ὑπὲρ αὐτῆς ἐπίσης καὶ δύο τινά, ὡς πρὸς τοὺς αἰτηθέντας ὑπ' αὐτῆς τόκους ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐπιδικασθεῖσης προικός: 1) ὅτι δικαιοῦται ἡ ἰδία ἐνάγουσα νὰ λάβῃ τοὺς τόκους, ἐπομένως καὶ νὰ ζητήσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς περὶ προικὸς ἀγωγῆς καὶ 2) ὅτι ἄρχονται οὗτοι οὐχὶ ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἀλλ' ἀπὸ μεταγενεστέρου χρονικοῦ σημείου, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιδικασθῆσης αὐτοὺς ἀποφάσεως, καὶ ὅτι, ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου μόνον ὡς πρὸς τὸ δεύτερον τοῦτο ζήτημα τῶν τόκων, τὸ ἀπὸ πότε ἄρχονται οὗτοι καὶ ὀφείλει τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν ὁ ἐναγόμενος, ἐπεται ὅτι, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, τὸ ὅτι ὀφείλει τοιοῦτους ὁ ἐναγόμενος, εἰς τὴν ἐνάγουσιν ἀποδοτέους καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀπαιτητοὺς ὄντας, ἔμεινεν ὁριστικῇ καὶ τελεσιδίκῃ τῇ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασιν, μὴ ἀναιρεθεῖσα καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς τοῦτο, δι' ὃ, μὴ παραπεμφθὲν οὕτως εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ δικαστηρίου τούτου, οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχει τοῦτο νὰ ἐξετάσῃ ἂν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τοὺς τόκους ἢ ἐνάγουσα ἢ ὁ σύζυγός της, καθὼ δεδικασμένου τελεσιδίκως ὄντος τοῦ ζητήματος καὶ μὴ παραπεμφθέντος εἰς αὐτό.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ διὰ τῶν ὑποβληθεῖσων ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου προτάσεων ὡμολόγησαν οὗτοι, ἡ ἐπίδικος ἀγωγή ἥς ἀντικείμενον εἶναι ἡ συμπλήρωσις τῆς δοθείσης τῇ ἐκκαλοῦσῃ προικὸς καὶ τῶν τόκων αὐτῆς, ἡγέρθη ὑπὸ μόνης αὐτῆς ὡς ἐναγούσης, ὁ δὲ ἐκκαλὼν σύζυγος αὐτῆς παρέστη μόνον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 189 Ἰον. Κ. ἀπαιτουμένην ἐξουσιοδότησιν ἢ ἄδειαν πρὸς τὸ ἐγγεῖραι τὴν ρηθεῖσαν ἀγωγὴν καὶ παρασταθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ· ἐξεταστέον ἄρα, εἰ ἂν ἡ τοιαύτη περὶ τῶν τόκων τῆς προικὸς ἀγωγή ὑπὸ τὸν προεκτεθέντα περιορισμὸν ἀρμύζει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν σύζυγον τοῦ Κ.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ συνδυασμοῦ ἄρθρ. 1334 καὶ 1335 Ἰον. Κ. οἱ καρποὶ καὶ τόκοι τῶν προικῶν κτημάτων ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα διαρκούντος τοῦ γάμου καὶ εἰς μόνον αὐτόν, ὡς ἔχοντα τὴν διαχείρισιν τῆς προικῶς περιουσίας καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ συλλέγειν τοὺς καρποὺς καὶ τόκους καὶ ἐνάγειν τοὺς ὀφειλέτας καὶ κατόχους παντὸς προικῶς κτήματος, ἐχορηγήθη τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ ἐξασκεῖν πᾶσαν ἐν γένει εἰς τὴν προικῶν περιουσίαν ἀφορῶσαν ἀγωγὴν καὶ κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαιτεῖν καὶ τοὺς παρ' οἰοῦντες, ἄρα καὶ τοῦ εἰς προίκισιν ὑποχρέου, ὀφειλομένους τόκους καὶ καρποὺς, ἡ δὲ γυνὴ οὐδαμῶς νομιμοποιεῖται ἐγγείρουσα πρὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ἔστω καὶ τῇ ρητῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀνδρός, τοιαύτην ἀγωγὴν τὰ δὲ ἄρθρ. 1322—1326 Ἰον. Κ., οὐδὲν ἄλλο ὀρίζουσιν εἰ μὴ ὅτι ἡ θυγάτηρ, εἰς ἣν δὲν ἐσυστάθη ἢ δὲν ἐδόθη ἀρμοδιὰ προϊᾶ δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ πᾶρά τοῦ δικαστηρίου ν' ἀναγνωρισθῇ δι' ἀποφάτεως ἐπεχούσης τόπον προικῶς συμβολαίου τὸ πρὸς προίκισιν τῆς θυγατρὸς δικαίωμα καὶ νὰ ὀρισθῇ τὸ ποσὸν τῆς ἀνηκούσης αὐτῇ προικὸς ἢ τῆς δοθεί-

σης ἀλλὰ μὴ κριθείσης ἀρμοδίας· οὐδαμῶς ὅμως ἐπεταί ἐντεῦθεν ὅτι κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου κανόνος ἢ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὀφειλομένης αὐτῇ προικὸς ζητοῦσα γυνὴ δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τοῦς τόκους αὐτῆς συνεστῶτος τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ ἄρα ἡ ἀγωγὴ τῶν ἐκκαλούντων εἶναι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περὶ τῶν τόκων τῆς ζητουμένης προικὸς ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς 495 (1892) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, διότι ὡς πρὸς τὴν μετ' αὐτὴν ὑφίσταται τελεσιδικία, νόμῳ ἀπαράδεκτος.

ΑΠ. 285 (1898). Ἐπειδὴ ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου δι' ἧς ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ἡ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χορηγηθείσης εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν προικὸς ἀντικείμενον ἔχουσα ἀγωγὴ αὐτῆς, μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἐπέδικασε τόκον ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῶν ἐκκαλούντων, δικαιούται τὸ τμήμα τοῦτο, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορά, ἐφ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν περὶ τῶν τόκων τῆς προικὸς ἀπαιτήσιν τῶν ἐκκαλούντων, εἰς νέαν συζήτησιν, νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου πάντα τὰ πρὸς αὐτὴν σχετιζόμενα ζητήματα.

Ἐπειδὴ πρὸ παντὸς ἰσχυρίζονται οἱ ἐφεσιβλήται, ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῶν ἐκκαλούντων, ἐφ' ὅσον ἀντικείμενον ἔχει τὴν περὶ τῶν τόκων τῆς προικὸς, ἣν ἀξιοῦσι νὰ λάβωσι παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δοθείσης εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ προικοδότου πατρὸς των ἀπαιτήσιν, δὲν ἔχει νόμιμον βάσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ ἄρθρ. 1334 καὶ 1335 Ἰον. Κώδ., οἱ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου καρποὶ τῶν προικῶν ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις μόνος, ὡς ἔχων τὴν διαχείρισιν αὐτῶν, δικαιούται νὰ καταδιώκῃ τοὺς ὀφειλέτας τῶν προικῶν κτημάτων καὶ νὰ συλλέγῃ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις αὕτη τῶν ἐφεσιβλήτων, καίπερ κατὰ πρῶτον ἤδη κατ' ἐφесιν προτεινομένη, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ἃ ἰσχυρίζονται ἐσφαλμένως οἱ ἐκκαλοῦντες, διότι εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀναγομένη, δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ ὑποβληθῇ κατὰ ἄρθρ. 68 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν προκύπτει ἐξ ἄρθρ. 1334 καὶ 1335 Ἰον. Κώδ. ὅτι οἱ καρποὶ καὶ τόκοι τῶν προικῶν κτημάτων ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα διαρκούντος τοῦ γάμου, ὅτι εἰς μόνον αὐτὸν ἐχορηγήθη ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ ἐξασκεῖν πᾶσαν σχετικὴν πρὸς τὰ προικῶν κτήματα ἀγωγὴν, ἄρα καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαιτεῖν τοὺς ὀφειλομένους τόκους καὶ καρποὺς αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ γυνὴ δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ τοιαύτην ἀγωγὴν πρὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου οὐδὲ τῇ ρητῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀλλ' ἀφοῦ κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις ἄρθρ. 1781, 1322, 1323, 1325 καὶ 1326 Ἰον. Κώδ. ἡ μὴ ληθούσα ἀρμοδίαν προῖκα θυγάτηρ δικαιούται καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου νὰ ζητήσῃ νὰ ὀρισθῇ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀνήκουσα αὐτῇ προῖξ καὶ μετὰ τὸν γάμον νὰ ζητήσῃ

νὰ συμπληρωθῇ ἡ δοθεῖσα αὐτῇ ἀλλὰ μὴ ἄρμοδια, δικαιούται κατ' ἐξαίρετιν τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου κανόνος ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τοὺς τόκους ἢ καρποὺς τῆς τοιαύτης προικὸς, ὡς παρεπομένους εἰς τὴν ὁποίαν δικαιούται νὰ ἐξαπκῇσῃ ἀπαιτήσιν περὶ συστάσεως προικὸς καὶ περιεχομένους ἐν αὐτῇ· ἄλλως δὲ δὲν ἐπρόκειτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ περὶ τόκων συστηθείσης προικὸς, οἵτινες κατὰ τὸν νόμον ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ περὶ τόκων κεφαλαίου, μέλλοντος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προῖξ· ὅθεν, εἰ καὶ ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ὑπὸ μάνης τῆς ἐκκαλούσης Ἑλένης Μερκάτη ἡγέρθη, τοῦ ἐκκαλοῦντος συζύγου αὐτῆς παρασταθέντος μόνον διὰ τὴν ἀπαιτουμένην κατὰ τὸν νόμον ἐξουσιοδότησιν πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς γενομένης κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ μὴ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἐκκαλούντων ὁμολογίας, ἢ τῶν ἐφεσιβλήτων ἑνστάσις, ὅτι δὲν δικαιούται ἡ ἐκκαλοῦσα Ε. νὰ ζητήσῃ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἀξιοῖ ὅτι δικαιούται νὰ λάβῃ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δοθείσης αὐτῇ προικὸς ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ περὶ ἀπαιτήσεως τούτων ἀγωγὴ εἰς μόνον τὸν ἐκκαλοῦντα σύζυγόν της ἀρμόζει, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1332 Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου κατὰ τῶν ὑπασχεθέντων αὐτὴν ἢ τῶν καταδικασθέντων νὰ τὴν πληρώσωσι καὶ ἂν ἔτι συμφωνήθῃ ἢ ἐχορηγήθῃ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν αὐτῆς, ἔχει προφανῶς ὑπ' ὅψιν αὐτοῦ ὡς ἀναγκαίαν τοῦ κανόνος ὃν καθιεροὶ προϋπόθεσιν, προῖκα συστηθεῖσαν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἢ πρὸ αὐτοῦ κριθεῖσαν κατὰ τὰς περιπτώσεις ἄρθρων 1325 καὶ 1326 ὑπὸ τοῦ ἄρμοδιου δικαστηρίου ὡς ἄρμοδιαν, τοῦτο δὲ συνάγεται προσέτι καὶ ἐξ ἄρθρου 1331 Ἰον. Κώδ., καθ' ὃ ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ προικὸς πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, ἡ παράδοσις αὐτῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἅμα τελεσθέντος τοῦ γάμου, ἐὰν δὲ πρόκειται περὶ προικὸς μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ συστηθείσης ἢ κριθείσης ἄρμοδιας, ἡ παράδοσις αὐτῆς δύναται νὰ αἰτηθῇ ἅμα συστηθῇ ἢ κριθῇ ἄρμοδια διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπεχούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 1325 τοποῦν συμβολαίου περὶ συστάσεως προικὸς, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι τὸ ἄρθρον 1332 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προικὸς, ἧς ἡ σύστασις ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1304, καθ' ὃ καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου δύναται νὰ συνομολογηθῇ γαμικὸν συμβόλαιον, ἐὰν πρὸ τούτου δὲν ἐυστήθῃ ἢ προῖξ ἢ δὲν ἐκρίθῃ ἄρμοδια ὑπὸ τοῦ ἄρμοδιου δικαστηρίου δι' ἀποφάσεως ἰσοδυναμούσης κα' α' τὰ προειρημένα πρὸς συμβόλαιον περὶ συστάσεως προικὸς, καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσις δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡ περὶ παραδόσεως τῆς προικὸς ἀπαίτησις κατασταθῇ ἀπαιτητὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1331.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περὶ ἧς πρόκειται προῖξ συνέστη μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου δι' ἀποφάσεως δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη τὸ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς δικαίωμα τῆς ἐκκαλούσης· ἄρα δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἄρθ. 1322 Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τοῦτο, ἐκφέρει προφανῶς γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ἐξενεχθεῖσαν, ὅτι οἱ τόκοι τῆς προικὸς ἦν τὸ Δικαστήριον ἀνεγνώρισε δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς ὀφειλομένην ὑπὸ τῶν πρὸς προίκισιν ὑποχρέων προσώπων νὰ καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς πρὸ τοῦ γάμου συστηθείσης, τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν καταδικασθέντων διὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ καταβάλωσιν αὐτήν. Ὑπάρχει ἄρα περίπτωσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 4 τοῦ ΧΜΖ' νόμου, νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὀλομέλειαν.

1335. Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν διαχείρισιν τῶν προικῶν κτημάτων, διαρκούντος τοῦ γάμου αὐτὸς μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταδιώκῃ τοὺς ὀφειλέτας καὶ κατακρατητὰς τῶν προικῶν κτημάτων, νὰ συλλέγῃ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς τόκους, καὶ ν' ἀπαιτῇ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κεφαλαίων.

Μολοντοῦτο δύναται νὰ συνομολογηθῇ διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ὅτι ἡ γυνὴ θελεῖ λαμβάνει κατ' ἔτος, ἐπὶ ἀπλῶ ἐξοφλητικῶ αὐτῆς, μέρος τι τῶν εἰσοδημάτων της διὰ τὰ μικρὰ αὐτῆς ἐξόδα, καὶ διὰ τὰς προσωπικὰς ἀνάγκας της. ΓΛΚ. 1419.

ΑΠ. 88 (1870). Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα ἐφεσίβλητον, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του, κατὰ ἄρθρ. 188 καὶ 1335 Ἰον. Κ. ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῶν προικῶν κτημάτων εἶναι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τῆς γυναικὸς καὶ παριστᾷ αὐτὴν καθ' ὅλας τοῦ βίου τὰς πράξεις, καθόσον τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προικὸς δὲν περιορίζονται εἰς τὰ τοῦ ἀπλοῦ διαχειριστοῦ καὶ ἐπικαρπωτοῦ, διότι δύναται, ὡς ὁ κύριος, τὰ διεκδικῆσαι τὰ προικῶν ἀκίνητα τὰ παρὰ τρίτων κρατούμενα ἄνευ τῆς ἐπικουρίας τῆς γυναικὸς, κατὰ τὴν ρητὴν ἄρθρ. 1335 διάταξιν. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος ἀντιπροσωπεύει τὴν γυναῖκα καθ' ὅλας τὰς ἀστικὰς πράξεις, δύναται τῆς γενικῆς ἐντολῆς, ἣν οἶδει εἰς αὐτὸν ὁ νόμος (ἄρθρ. 188), ἔπεται ὅτι καὶ δύναται μόνος καὶ ἄνευ τῆς γυναικὸς, ὡς νόμιμος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος, νὰ ὑπερασπισθῇ κατ' ἀγωγῆς σκοπούσης τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ προικῶν ἀκινήτου ἀπὸ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὥστε οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐκήρυξεν ἀπαράδεχτον τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐνήχθη δι' αὐτῆς ἡ σύζυγος, ἣν ἐφέωρησεν ὡς ἀναγκαίως ἐναγομένην. (Βλ. Marcadé ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 1549 Γαλλικοῦ κώδικος).

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι βάσιμος ὁ λόγος, ὃν ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος, ὅτι ἀφοῦ ἐπὶ ἀπαλλοτριώσεως καὶ ὑποθηκεύσεως τοῦ προικῶν ἀκινήτου ἀπαιτεῖται ἡ παρέμβασις τῆς γυναικὸς, τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 183 δὲν εἶναι ἀπόλυτος, —διότι ἡ μὲν χορηγουμένη τῷ ἀν-

δρ: ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου νόμιμος ἐντολή, προκειμένου περὶ προικῶν, δὲν ἀναιρεῖ τὸ ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα τῆς κυριότητος τῆς γυναικός, μὴ δυναμένης δὲ ταύτης, μηδὲ τοῦ ἀνδρός, μηδ' ἀμφοτέρων συνάμα, κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν (ἄρθ. 1340) ν' ἀπαλλοτριώσωσιν ἢ ὑποθηκεύσωσι τὸ προικῶν κτῆμα, αἱ τοιαῦται ρητῶς ἀπαγορευόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου πρόξεις δὲν δύνανται νὰ ᾔναι ἀντικείμενον τῆς νομίμου τοῦ ἄρθρου 188 ἐντολῆς. Ἐπιτρέψαντος δὲ κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ νόμου εἰς τὴν γυναῖκα, ὡς εἰς κύριον, τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῇ συναινέσει τοῦ ἀνδρός καθ' ὧρισμένας τινὰς περιστάσεις καὶ τύπους (ἄρθρ. 1341 καὶ ἐπ.), δὲν δύναται ἐντεῦθεν νὰ συναχθῇ βάσιμον ἐπιχείρημα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀνδρός ὡς ἐναγομένου, ἐπὶ διεκδικητικῆς τοῦ προικῶν ἀκινήτου ἀγωγῆς, ἀφοῦ οὗτος ἔχει, κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν, τὴν ἐνεργητικὴν νομιμοποίησιν ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ἀποκλείων αὐτῷ τὴν παθητικὴν.

1336. Ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν περὶ τῆς προικός, τὴν ὁποῖαν λαμβάνει, ἂν εἰς τοῦτο δὲν ὑπεχρεώθῃ διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου. ΓλΚ. 1420.

1337. Ἄν ἡ προίξ, ἣ μέρος αὐτῆς, συνίσταται εἰς κινητὰ ἐκτιμηθέντα εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον ἄνευ τῆς δηλώσεως, ὅτι ἡ ἐκτίμησις δὲν ἰσχύει ὡς πώλησις, ὁ ἀνὴρ γίνεται κύριος αὐτῶν, καὶ ὀφείλει μόνον τὴν προσδιορισθεῖσαν τιμὴν. ΓλΚ. 1421.

1338. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ προικῶν ἀκινήτου δὲν μεταφέρει τὴν κυριότητα εἰς τὸν ἄνδρα ἄνευ ρητῆς δηλώσεως. ΓλΚ. 1422.

ΑΠ. 71 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρ. 1338 Ἰον. Κ. ἡ ἐκτίμησις τῶν προικῶν ἀκινήτων δὲν μεταφέρει τὴν κυριότητα εἰς τὸν ἄνδρα ἄνευ ρητῆς δηλώσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1343 Ἰον. Κ. τὸ προικῶν ἀκίνητον δύναται ν' ἀπαλλοτριωθῇ, ὅταν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐσυγχωρήθῃ ἢ ἀπαλλοτριώσιν αὐτοῦ. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ κυριότης τῶν προικῶν ἀκινήτων, ὧν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐσυγχωρήθῃ ἢ ἀπαλλοτριώσιν, δὲν μεταβαίνει εἰς τὸν ἄνδρα, οὔτε γίνεται περιουσία αὐτοῦ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου, καὶ ἐπομένως ὅτι ἡ γυνή, εἰς ἣν μέλκει τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀνήκει ἡ κυριότης τοῦ τοιοῦτου ἀκινήτου, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπ' αὐτοῦ, εἴτε ἐφ' ὅσον μένει ὑπὸ τὴν διχίρην τοῦ ἀνδρός, εἴτε μετὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν αὐτοῦ εἰς τρίτους, δικαίωμα νομίμου υποθήκης, ὅπερ ἄλλως, ἂν ὄντως ὑφίστατο, ἦθελε καθιστᾶ ἐντελῶς ματαίαν καὶ ἀπραγματοποιήτον τὴν διάταξιν ἄρθρ. 1343.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 353 (1893). 'Επειδὴ κατὰ μὲν ἄρθρ. 1337 'Ιον. Κ. ἡ ἐν συμβολαίῳ συστάσεως προικός ἐκτίμησις τῶν κινήτων ἄνευ τῆς δηλώσεως ὅτι αὕτη δὲν ἰσχύει ὡς πώλησις, συνέπειαν ἔχει τὴν εἰς τὸν ἄνδρα μεταβίβασιν τῆς κυριότητος αὐτῶν, κατὰ δὲ τὸ 1338 προκειμένου περὶ ἀκινήτων ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις δὲν ἐπάγεται τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἄνευ ρητῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ δηλώσεως.

'Επειδὴ ἡ διὰ τοῦ 2136 συμβολαίου συνομολογηθεῖσα προῖξ συνίσταται ἐξ ἀντικειμένων τεσσάρων εἰδῶν· ἥτοι ἐξ ἀκινήτων, ἐκ δικαιωμάτων ἐδαφονομιῶν, ἐκ κινήτων καὶ ἐκ χρημάτων.

'Επειδὴ πλεῖστα μὲν τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ κινήτων ἐκτιμῶνται ἐν αὐτῷ ἀνὰ ἕν ἕκαστον, τὰ ἕτερα δὲ συλλήβδην, ἄνευ τῆς ἀνωτέρω περὶ ἐπιφυλάξεως τῆς κυριότητος ρήτηρας, τὰ ἀκίνητα δὲ καὶ τὰ ἐδαφονόμια ἐκτιμῶνται ἐπίσης ἄνευ τῆς δηλώσεως, ὅτι ἡ κυριότης αὐτῶν μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἡδὴ ἐκκαλοῦντα.

'Επειδὴ ἕνεκα τῶν ἐκτεθέντων ἡ μὲν τῶν ἀκινήτων κυριότης παρέμεινε τῇ γυναικί, ἡ δὲ τῶν κινήτων μετεβιβάσθη τῷ συζύγῳ.

'Επειδὴ, καίτοι ἡδυνάτ' οἱ εἰπεῖν ὅτι ἐκ τῆς ἐν τέλει τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου ρήτηρας ἐχούσης ἐπὶ λέξεσιν: «'Επειδὴ δὲ ἐκτὸς τῶν ὡς ἐρρήθη ἀκινήτων ἅτινα ἐδόθησαν ὡς προικῶα καὶ ἐπομένως δὲν δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσιν, ἡ συστηθεῖσα προῖξ συνίσταται καὶ ἀπὸ κινήτ' τιμαλφῇ εἶδη, ἐδαφονόμια κτλ. τούτων δὲ πάντων ἡ ἀξία συμποσῶται εἰς τάλληρα δίστηλα δύο χιλιάδας, ὁ εἰρημένος πατήρ Σ. καὶ ὁ μελλόνυμφος Ε. παρέχουσιν ἄδειαν τῷ Κ. νά ἐγγράψῃ πρῶτην εἰδικὴν ὑποθήκην κλπ. ἐπὶ κτημάτων», συνάγεται ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν ἐδαφονομιῶν, ἅτινα κατὰ τὸ ἄρθρ. 412 χαρακτηρίζονται ὡς ἀκίνητα, ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐσκόπει τὴν εἰς τὸν αὐτὸν ἐκκαλοῦντα μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν, ἀφ' οὗ, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ ἐναντίον δηλοῦται μόνον διὰ τὰ ἀκίνητα κτήματα καὶ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἐδαφονομιῶν καὶ τῶν κινήτων ἀπαίτησιν ἐγγραφῆς ὑποθήκης, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ κατὰ τὸ ἀνωτέρω 1338 ἄρθρον δήλωσις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι πανηγυρικὴ (*Dalloz Contrat de Mariage* N° 3391). Μ' ὅλα ταῦτα.

'Επειδὴ εἶναι μὲν ἀλθές, ὅτι ἡ δήλωσις αὕτη δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιέχῃ ρητῶς τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρέπει τοῦτο ὅπωςδήποτε νὰ συνάγεται ἐξ ἐκφράσεων ἀναφερομένων εἰς αὐτὰ ταῦτα καὶ οὐχὶ ὡς κατ' ἀντιδιαστολὴν συμπέρασμα ἐξ ὅρων τοῦ συμβολαίου ἀναφερομένων εἰς ἕτερα ἀντικείμενα τῆς προικός, δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ κυριότης τῶν ἐδαφονομιῶν μετέχθη τῷ ἐκκαλοῦντι.

1339. Τὸ διὰ τῶν προικῶων χρημάτων ἀποκτηθὲν ἀκίνητον δὲν γίνεται προικῶον, εἰμὴ ὅταν εἰς τὰ γαμικὰ συμβόλαια συνωμολογήθῃ ὁ τρόπος τῆς μεταχειρίσεως.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸ δοθὲν ἀκίνητον πρὸς πληρωμὴν τῆς εἰς χρήματα συστηθείσης προικός. ΓΛΚ. 1423.

1340. Τὰ προικῶα ἀκίνητα δὲν δύνανται ν' ἀπαλλοτριωθῶσιν, ἢ ὑποθηκευθῶσι, διαρκούντος τοῦ γάμου, οὔτε παρὰ τοῦ ἀνδρός, οὔτε παρὰ τῆς γυναίκος, οὔτε παρ' ἀμφοτέρων συνάμα, ἐκτὸς τῶν ἐπομένων ἐξαρέσεων. ΓΛΚ. 1424.

1341. Ἡ γυνὴ δύναιται τῇ συναινέσει τοῦ ἀνδρός, ἢ διχογνωμοῦντος τούτου, τῇ ἀδείᾳ τοῦ πρωτοδικείου, νὰ δώσῃ μέχρι τοῦ τετάρτου τῆς προικός της πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἐκ προγενεστέρου γάμου θυγατέρων· ἀλλ' ἂν ἔλαβε τὴν ἀδειαν παρὰ μόνου τοῦ πρωτοδικείου, ὀφείλει νὰ ἐπιφυλάξῃ τὴν ἐπικαρπίαν εἰς τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς ἂν αὐτὴ εἶναι ὑπόχρεος νὰ προικίσῃ ἐπιβοηθητικῶς. ΓΛΚ. 1425.

1342. Δύναιται προσέτι ἀδείᾳ τοῦ ἀνδρός νὰ δώσῃ *μέχρι* τοῦ τετάρτου τῆς προικός της πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν κοινῶν θυγατέρων. ΓΛΚ. 1426.

1343. Τὸ προικῶον ἀκίνητον δύναιται ν' ἀπαλλοτριωθῇ, ὅταν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐσυγχωρήθῃ ἡ ἀπαλλοτρίωσις αὐτοῦ. ΓΛΚ. 1557.

ΑΠ. 298 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 1343 Ἰον. Κώδ. ὀρίζον ὅτι τὸ προικῶον ἀκίνητον δύναιται ν' ἀπαλλοτριωθῇ, ὅταν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐσυγχωρήθῃ ἡ ἀπαλλοτρίωσις αὐτοῦ, ἐννοεῖ ὅτι καὶ νὰ ὑποθηκευθῇ δύναιται, διότι ἐν τῷ μείζονι, τῇ ἀπαλλοτριώσει, ἐμπεριέχεται τὸ ἔλαττον, ἡ ὑποθήκευσις, ἄγουσα ἐμμέσως εἰς ἀπαλλοτρίωσιν καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐννοίαν γίνεται χρεῖσις τῆς λέξεως ἀπαλλοτρίωσις ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ πρὸς ἄρθρα 1340, 1341 καὶ 1342 σαφῶς ἐξάγεται—ἴδε καὶ Νόμ. 7 Κώδ. 4.51 καὶ ἄρθρ. 6 Ἐμπορ. Νόμου.

Τὸ ἄρθρον 1343 Ἰον. Κ. ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 1370 Κώδικος τῶν δύο Σικελιῶν. Τὸ ἀντιστοιχοῦν 1557 ἄρθρον Γαλλικοῦ Κώδικος, ἐπιτρέπει τὴν τε ἀπαλλοτρίωσιν καὶ τὴν ὑποθήκευσιν εἰς ἐσυγχωρήθη τοῦτο διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου. Οἱ Aubry et Rau ἐρμηνεύοντες τὸ ἄρθρον 1557 Γαλλικοῦ Κώδικος (Τόμ. V. σελ. 574 4ον) λέγουσιν. «Toute réserve de cette nature doit, comme *dérogeante* au principe de l'inaliénabilité des immeubles dotaux, être interprétée restrictivement». Τούτέστι, πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀναπαλλοτριώτου δέον νὰ ἐρμηνεύηται στενῶς. Ἐντεῦθεν ἐξάγουσι τὸ ἀντίθετον συμπέρασμα τοῦ διὰ τῆς ἄνω καταχωρουμένης ἀποφάσεως, τούτέστι. «ὅταν

διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ἐσυγχωρήθη ἡ ἀπαλλοτριώσις δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ὑποθήκευσις αὐτοῦ».

1344. Δύναται προσέτι ν' ἀπαλλοτριωθῇ τὸ προικῶν ἀκίνητον ἀδεία τοῦ πρωτοδικείου, καὶ διὰ πλειστηριασμοῦ μετὰ τρεῖς δημοσιεύσεις·

διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ τῆς φυλακῆς ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή, ὅταν κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ ἡ ἐλευθέρωσις των·

διὰ νὰ χορηγηθῇ ἡ διατροφή εἰς τὴν οἰκογένειαν κατὰ τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 174, 175, 176, 183 καὶ 185 διαλαμβανομένης περιπτώσεως·

διὰ νὰ πληρωθῶσι τὰ χρέη τῆς γυναικός, ἢ τῶν συστησάντων τὴν προίκα, ἂν τὰ χρέη ταῦτα ἔχωσι βεβαίαν χρονολογίαν, προγενεσ ἔραν τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου·

διὰ νὰ γίνωσιν ἔκτακτοι ἐπισκευαὶ, ἀναγκαῖαι πρὸς διατήρησιν τοῦ προικῶν ἀκινήτου·

τέλος, ὅταν τὸ ἀκίνητον εἶναι ἀδιαίρετον μεταξὺ τρίτου προσώπου, καὶ ἀναγνωρισθῇ μὴ ἐπιδεκτικὸν διακρίσεως.

Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις τὸ περίσσευμα τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεως τιμήματος, ἀφοῦ ἐκπληρωθῶσιν αἱ ἀναγνωρισθεῖσαι ἀνάγκαι, μένει προικῶν, καὶ ὡς τοιοῦτον καθίσταται ἐνεργὸν πρὸς ὄφελος τῆς γυναικός.

1345. Ἐάν, ἐκτὸς τῶν ἐξημένων ἐξαίρέσεων, ἡ γυνή ἢ ὁ ἀνὴρ, ἢ ἀμφότεροι συνάμν, ἀπαλλοτριώσωσι τὸ προικῶν ἀκίνητον, ἢ γυνή ἢ οἱ κληρονόμοι τῆς δύνανται μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῶν μηδεμία παραγραφή διὰ τὸν διαρκούντος τοῦ γάμου παρελθόντα χρόνον. Ἡ γυνή ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προίκος τῆς.

Ὁ ἀνὴρ δύναται καὶ μόνος, διαρκούντος τοῦ γάμου, νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως, μένων ὁμως ὑπόχρεως πρὸς τὸν ἀγοραστήν περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἂν εἰς τὸ περὶ ἀπαλλοτριώσεως συμβόλαιον δὲν διεδήλωσεν, ὅτι τὸ πωληθὲν πρᾶγμα ἦτο προικῶν. Γλκ. 1560.

ΑΠ. 305 (1894). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1345 Ἰον. Κ., ἐὰν, ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ ἀπαλλοτριώσῃ τὸ προικῶν ἀκίνητον ἢ γυνὴ καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς δύνανται μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου νὰ αἰτήσῃσιν τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Τὸ αὐτὸ δὲ δικαίωμα ἔχει καὶ ἡ γυνὴ μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικός. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδιαζομένης καὶ πρὸς ἄρθρ. 488 καὶ 490 Ἰον. Πολ. Δικ., συνάγεται ὅτι τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου διαρκούντος τοῦ γάμου γενομένης ἀπαλλοτριώσεως προικῶν ἀκινήτων, δύνανται νὰ ζητήσωσιν, ἢ μὲν γυνὴ μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικός τῆς, ἢ αὐτὴ δὲ ἢ οἱ κληρονόμοι τῆς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον Κερκύρας δεχθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἡδύνατο ὡς κληρονόμος τῆς μητρὸς νὰ συνεχίσῃ τὴν παρ' αὐτῆς ἐγερεῖσαν ἀγωγὴν, δι' ἧς σὺν τῇ ἐξασφαλίσει τῆς προικός τῆς ἐζητεῖτο καὶ ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν προικῶν ἀκινήτων πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προικός, παρεβίασε Ἰον. Κ.

ΑΠ. 13 (1896). Ἐπειδὴ ἡ τῆς Μ. ἀγωγὴ νόμιμον βάσιν ἔχει τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰς κίνδυνον ἐκτιθεμένης προικῶς αὐτῆς περιουσίας λόγῳ τῆς ἀπορίας τοῦ ἔχοντος τὴν διαχείρισιν αὐτῆς συζύγου τῆς, καὶ ἀντικείμενον τὴν εἰς αὐτὴν ἀπόδοσιν τῶν τε ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένων κτημάτων καὶ τῶν ὑπὸ τρίτων ἐν ἰδίῳ δικαίῳ κατεχομένων, εἰς οὓς μετεβιβάσθησαν ταῦτα διὰ πράξεως ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρον 1345 Ἰον. Κ. ἡ γυνὴ δικαιούται μόνον μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἢ μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς γενομένης διαρκούντος τοῦ γάμου ὑπ' αὐτῆς ἢ τοῦ συζύγου τῆς ἀπαλλοτριώσεως προικῶν ἀκινήτων, διότι, ἐν ὅσῳ ὁ γάμος ὑφίσταται, μόνος ὁ ἀνὴρ κατὰ ἄρθρ. 1335 δύνανται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ τοιοῦτον δικαίωμα.

Ἐπειδὴ, ἐνῷ κατὰ Ἰον. Κ. δὲν χορηγεῖται εἰς τὴν γυναῖκα πρὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου ἢ πρὸ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς αὐτῆς, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐγείρῃ κατὰ τῶν κατόχων παρανόμως ἀπαλλοτριωθέντων ἀκινήτων προικῶν τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀπαλλοτριώσεως αὐτῶν ἀγωγὴν, ἢ κληρονομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Μ. διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἣς βάσις εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς προικὸς τῆς, ἐπιδίδωκε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐπιδόκων κτημάτων, ὡς προικῶν, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τούτων εἰς αὐτὴν.

Ἐπειδὴ ἄρα, ἡ ἀγωγὴ αὕτη ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς δι' οὗ ἐζητεῖτο ἡ ἀκύρωσις τῶν κατεχομένων ὑπὸ τρίτων ἐπὶ νομίμῳ τίτλῳ ἀγοραπωλησίας κτημάτων καὶ ὅπερ εἶναι τὸ μόνον τῆς παρούσης διχῆς ἀντικείμενον, ἦτο ἐξ ἀρχῆς νόμῳ ἀνυπόστατος, ὡς ἐγερεῖσα ὑπὸ προσώπου, εἰς ὃ ὁ ἀστικός νόμος δὲν ἐχορήγησε τοιοῦτον δικαίωμα· οὐδὲ ἐπεται τὸ ἐναντίον ἐκ τῶν ρυθμιζουσῶν τὰς διατυπώσεις τῆς εἰσαγωγῆς τῶν περὶ ἐξασφαλίσεως καὶ πληρωμῆς προικὸς ἀγωγῶν διατάξεων τῆς Ἰον. Πολ. Δικ., ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἡγέρθη ἡ ἀγωγὴ, καὶ ἰδίως ἐξ ἄρθρ. 488 δι' οὗ ὁρίζονται τὰ ἐναντία πρόσωπα, εἰς ἃ καταλέγονται καὶ οἱ

κάτοχοι προικῶν κτημάτων, διότι τὸ πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς τινος δικαίωμα κανονίζεται ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς δικονομίας, δι' ἧς ρυθμίζεται μόνον ὁ τρόπος τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς καὶ ἐκδικάτεως.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτου, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου τῆς ἐναγοῦσης διελύθη ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου γάμος, πρὶν ἢ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον πρὸς συζήτησιν ἢ ἐπιδίκους ἀγωγή ἢ σκοποῦσα τὴν ἐξασφάλισιν τῶν προικῶν κτημάτων, δὲν ἐδικαιούτο ὁ ἐφεσίβλητος· νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοιαύτης ἀγωγῆς ἀρξαμένην δίκην, ὡς ματαιωθείσαν, διότι ἐξασφάλις προικὸς μόνον συνεστῶτος τοῦ γάμου δύναται νὰ ἐπιζητηθῇ. μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ γεννᾶται τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς ἀπόδοσιν ἢ ἐπιστροφὴν τῆς προικὸς ἀγωγῆς, κατὰ ἄ.θρ. 1362 Ἰον. Κ. Δικαίως ἄρα ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι ἡ ἀγωγή, ὡς ἔχουσα βάσιν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς καὶ ὡς νόμιμον αὐτῆς συνέπειαν ἐπιδιώκουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἐπιδίκου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ καὶ τὴν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀπόδοσιν τούτου, ὡς ἔξασκεῖται ὑπὸ τοῦ ἐφεσίβλητου ὡς μὴ ἔχουσα πλέον ἀντικείμενον καὶ εἶναι ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς ἀγωγή, ἣν ἐξασκεῖ ἡ γυνὴ ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτῆς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, δὲν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομίμου, ἐφ' οὗ καὶ ἡ περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς, εἰ καὶ ἀμφοτέραι αἱ ἀγωγαὶ αὗται ἐπιδιώκουσι τὴν ἀπόδοσιν τῶν προικῶν πραγμάτων, οὐδὲ τὰ αὐτὰ ἐπιφέρει ἀποτελέσματα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν πραγματευομένων περὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς ἄρθρ. 1357, 1358 καὶ 1359 Ἰον. Κ. πρὸς τὰ σχετικὰ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς προικὸς ἄρθρ. Ἰον. Κ.

1346. Τὰ προικῶν ἀκίνητα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον δὲν διεδηλώθησαν ἀπαλλοτριωτά, δὲν ὑπόκεινται εἰς παρχαγραφὴν, διερκοῦντος τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἂν αὐτὴ ἤρξατο πρὸ τούτου.

Ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς παρχαγραφὴν μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἤρξατο ἡ παρχαγραφὴ. ΓλΚ. 1561.

1347. Ὁ ἀνὴρ ὡς πρὸς τὰ προικῶν κτήματα ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπικαρπωτοῦ.

Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ ὅλων τῶν ἐκ τῆς ἀμελείας του προελθουσῶν παρχαγραφῶν καὶ χειροτερεύσεων. ΓλΚ. 1562.

1348. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ καλῆ τῇ πίστει δικκατόχου ὡς πρὸς τὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμιν εἰς τὰ προικῶν κτήματα.

1349. Οὐδεμία πληρωμή, ἡ παράδοσις κτημάτων, γενομένη ἐφ' οἷς οἰσθήποτε λόγῳ καὶ παρ' οἰουθήποτε, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ εἰς τὸν ἄνδρα, ὡς ἀντιπροσωπεύοντα αὐτήν, δὲν ἀπολυτρώνει τὸν ὀφειλέτην, ἂν οὗτος, ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πληρωμῆς, ἢ τῆς παραδόσεως τῶν κτημάτων, δὲν λάβῃ εἰς τὸ γρῶρειον τῶν ὑποθηκῶν τὴν ἀναφορικὴν ἐγγράφην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρός. (*)

1350. Ἐὰν ὡς ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς ἐγγραφῆς προκύψῃ βλάβη εἰς τὴν γυναῖκα, ὁ ἀμελήσας εἶναι ὑπεύθυνος περὶ ὧν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν.

1351. Ἡ ἀντίπροιξ, τοὔτέστιν ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος ἢ τρίτος τις δίδει εἰς τὴν γυναῖκα πρὸς αὔξησιν τῆς προικὸς, καὶ τὰ πρὸ τοῦ γάμου παρὰ τοῦ ἀνδρός ἢ παρὰ τρίτων διδόμενα εἰς τὴν γυναῖκα χαρίσματα, ἐξομοιοῦνται μὲ τὴν προίκαν, καὶ ἀπολαύουσι τῶν αὐτῶν προνομίων, ἂν δηλωθῶσιν εἰς τὸ προικοσύμφωνον, ἢ εἰς τὴν προικοπαράδοσιν.

1352. Ἄν ἡ προίξ διχαινοδυνεύῃ. ἡ γυνὴ δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξασφάλισιν αὐτῆς ὡς ρηθῇσεται εἰς τὸ ἐξῆς Κεφάλαιον. ΓΛΚ. 1563.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς.

1353. Ἡ ἐξατράλισις τῆς προικὸς δύναται νὰ αἰτηθῇ παρὰ τῆς γυναικὸς καὶ νὰ ἐπιτραπῇ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ ἀταξία τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀνδρός, ἢ ἡ πρὸς

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κληρονομήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1349. Ἡ εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ τὸν ἄνδρα, ὡς ἀντιπροσωπεύοντα αὐτήν, γενομένη, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, πληρωμὴ ποσότητος τινὸς, ἢ κτημάτων, πkreιλημμένων, εἰς τὴν σύστασιν τῆς προικὸς δὲν ἀπολυτρώνει τὸν ὀφειλέτην ἂν οὗτος, ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πληρωμῆς, ἢ τῆς καταλείψεως τῶν κτημάτων, δὲν λάβῃ εἰς τὸ γρῶρειον τῶν ὑποθηκῶν τὴν ἀναφορικὴν ἐγγράφην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρός.

ἀπορίαν τάσις του, παρέχουσι φόβον, μήπως πᾶσα περαιτέρω βραδύτης ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν προίκα.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ἡ γυνὴ εἰσάγει τὴν αἵτησίν της μετὰ τῆς καταγραφῆς τῶν προικῶν κινήτων, καὶ τῶν κινήτων τοῦ ἀνδρός, τὰ ὅποια τυχὸν διχλαστέχει, καὶ ὀρκίζεται ὅτι δὲν ἔχει ἄλλα. ΓλΚ. 1443.

1354. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀπέναντι τῶν πιστωτῶν τοῦ ἀνδρός, καίτοι μεσεγγυητῶν καὶ ἐνεχυριστῶν ὄντων τὴν ἐξασφάλισιν ἐπὶ τῶν προικῶν κινήτων τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦσίων.

1355. Ἡ τελεσιδίκος ἀπόφασις, ἡ ἐπιδικάζουσα τὴν ἐξασφάλισιν, ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεως. ΓλΚ. 1445.

1356. Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ προσηκόντως εἰς τοὺς πιστωτὰς τοῦ ἀνδρός τὴν περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς αἵτησιν της.

Οἱ πιστωταὶ δύνανται προσέτι νὰ παρεμβῶσι διὰ νὰ ἐναντιωθῶσιν εἰς τὴν περὶ ἐξασφαλίσεως αἵτησιν, ὅπως μὴ γίνῃ αὕτη πρὸς δολίευσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. (*). ΓλΚ. 1447.

1357. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς τελεσιδικίου ἀποφάσεως συνίσταται εἰς τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων τῆς γυναικὸς ἀπ' ἐκείνων τοῦ ἀνδρός.

1358. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τυχύτης, πρέπει ἄνευ ἀναβολῆς ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν γυναῖκα τὰ προικῶν κτήματά της, ὡς διελκυσθάνει τὸ ἐξῆς Κεφάλαιον ὑπὸ τ' ἄρθρον 1362 καὶ ἐπόμενα.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1356. Ἡ γυνή, ἡ εἰσάγουσα περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς της ἀγωγήν, ὀφείλει νὰ ἐνάρξῃ ὅλους τοὺς πιστωτὰς τοῦ ἀνδρός, οἵτινες δύνανται νὰ προτείνωσι κατὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς τὰς ἐνστάσεις των, ὅπως μὴ γίνῃ ἡ ἐξασφάλισις πρὸς δολίευσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

1359. Ἡ γυνή, ἡ ὁποία ἐπέτυχε τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐλευθέραν διαχείρισίν των.

Δὲν δύναται ὁμῶς οὔτε ν' ἀπαλλοτριώσῃ, οὔτε νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ προικῶα ἀκίνητά της, εἰμὴ κατὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι κώδικι δικλαμβανομένους τρόπους καὶ περιπτώσεις.

Δύναται, ἀδεία τοῦ πρωτοδικείου, νὰ διαθέσῃ τὰ προικῶα κινήτά της ἐν περιπτώσει κατεπειγούσης ἀνάγκης.

Δὲν δύναται ν' ἀπαλλοτριώσῃ ἢ εἰσπράξῃ τὰ κεφάλαιά της· ἀλλὰ τὰ χρήματα πρέπει νὰ καθίστανται ἐνεργά, καὶ αὐτὴ ἀπολαμβάνει τοὺς τόκους των.

Δύναται νὰ διαθέσῃ τὸ τέταρτον τῆς προικὸς της καὶ χωρὶς τῆς ἀδείας τοῦ ἀνδρός, διὰ νὰ ὑπενδρεύσῃ τὰς κοινὰς θυγατέρας. ΓΛΚ. 1448.

1360. Ἡ γυνή, ἡ ἐπιτυχοῦσα τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων, ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ, ἀναλόγως τῆς περιουσίας της καὶ ἐκείνης τοῦ ἀνδρός, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔξοδα, καὶ εἰς τὰ πρὸς ἀναισθησίαν τῶν κοινῶν τέκνων.

Τὰ ἔξοδα ταῦτα εἶναι ὁλοκλήρως εἰς βάρος της, ἂν οὐδὲν μείνῃ εἰς τὸν ἄνδρα. ΓΛΚ. 1449.

1361. Ἡ ἔνωσις τῶν κτημάτων δύναται ν' ἀποκατασταθῇ πάλιν μεταξὺ τῶν συζύγων δι' ἀμοιβαίας συναινέσεως μόνον, ὅταν ὁ ἀνὴρ εὐπορήσῃ ἐκ νέου, καὶ τοῦτο ἀναγνωρίσῃ προηγουμένως τὸ πρωτοδικεῖον.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἡ ἀποκατασταθεῖσα ἔνωσις ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου. Τὰ πράγματα ἐπικνέρονται εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξέ ποτε χωρισμός, ἄνευ βλάβης τῆς ἐκτελέσεως τῶν πράξεων, τὰς ὁποίας τυχὸν ἔκαμεν ἡ γυνὴ διαρκοῦντος τοῦ χωρισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς προικὸς.

1362. Ἡ ἀπόδοσις τῆς προικὸς ἔχει χώραν ὅταν διαλυθῇ ὁ γάμος.

1363. Ἡ γυνὴ ἢ οἱ κληρονόμοι της εἰσάγουσι τὴν αἵτησιν

μετὰ καταγραφῆς τῶν προικῶν κινητῶν, καὶ ἐκείνων τοῦ ἀνδρός, τὰ ὅποια τυχὸν ἔχουσιν εἰς τὰς χεῖράς των, ὀρκιζόμενοι, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἄλλα.

Ταῦτα πάντα πρέπει νὰ γίνωνται ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός, ἢ τῶν κληρονόμων, καὶ τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ.

1364. Ὁ ἀνὴρ, ἢ οἱ κληρονόμοι δύνανται ν' ἀναγκασθῶσι ν' ἀποδώσωσιν ἀμέσως τὰ προικῶν ἀκίνητα τὰ ὑπάρχοντα αὐτούσια. ΓΛΚ. 1564.

1365. Δύνανται ὡσαύτως ν' ἀναγκασθῶσι ν' ἀποδώσωσιν ἀμέσως τὰ μὴ ἐκτιμηθέντα εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον κινητά. τὰ ὅποια δὲν καταναλίσκονται διὰ τῆς χρήσεως καὶ διατηροῦσι τὴν μορφήν καὶ οὐσίαν των ἂν ὑπάρχωσιν αὐτούσια. ΓΛΚ. 1564

1366. Ὡσαύτως δύνανται ν' ἀναγκασθῶσι ν' ἀποδώσωσιν ἀμέσως τὰς ἰδίας προικῶν πιστώσεις, ἐκτὸς ἂν κατέστησαν ἀνείσπρακτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός, ἢ τῶν ἀντιπροσωπευόντων αὐτόν. ΓΛΚ. 1567.

1367. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων τριῶν περιπτώσεων, ἢ προῖξ δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου. ἂν ὁμως διχαινδυεὺς ἢ προῖξ, δύναται νὰ αἰτηθῇ ἢ πληρωμὴ αὐτῆς καὶ ἐντὲς τοῦ πενθίμου ἔτους.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. 353 (1893). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρα 1364—1367 ὑποχρέωσις πρὸς ἄμεσον ἐπιστροφὴν τῆς προικός ὑπάρχει ἐπὶ τῶν ἐξῆς τριῶν περιπτώσεων, ἧτοι ἐπὶ τῶν σωζομένων αὐτουσίων ἀκινήτων, ἐπὶ τῶν μὴ ἐκτιμηθέντων κινητῶν, τὰ ὅποια δὲν καταναλίσκονται διὰ τῆς χρήσεως καὶ διατηροῦσι τὴν μορφήν καὶ τὴν οὐσίαν των. ἂν ὑπάρχωσιν αὐτούσια, καὶ ἐπὶ τῶν προικῶν πιστώσεων, ἐκτὸς ἂν κατέστησαν ἀνείσπρακτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός, ἐκτὸς δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων κατὰ τὸ τελευταῖον τῶν ἀρθρῶν αὐτῶν, ἢ προῖξ δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ ἢ καὶ ἐν τῷ Ρωμ. Νόμῳ ὑπὸ διάφορον τύπον ἀπαντῶσα γενικὴ αὐτῇ ἀρχὴ περὶ τῆς προθεσμίας τοῦ ἔτους ἣτις παρέχεται τῷ συζύγῳ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου πρὸς ἐπιστροφὴν τῆς εἰς χρήματα ἀποδοτέας προικός, ἔρεισμα ἔχουσα τὸν λόγον ὅτι δυσχερὲς πολλάκις ἔσεται ἢ ἄμεσος ἀπόδοσις αὐτῶν (Dalloz N° 4124 ἐνθα ἄνωτέρω), οὔτε ἐξ ἄρθρ. 210 Ἰον. Κ. καθ' ὃ οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἢ αἰτία τοῦ διαζυγίου ὁ σύζυγος κατὰ τοῦ ὁποίου ἀπηγγέλθη χάνει τὸ δικαίωμα ἐφ' ὧν τῶν πλεονεκτημάτων ὅσα ὁ ἄλλος σύζυγος παρεχώρησεν εἰς αὐτόν διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, οὐδὲ ἐκ τῆς ἐν 1367 ὀνομασίας τοῦ τελευταίου ἔτους τοῦ γάμου ὡς πενθίμου, συναγεται ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμο-

γην ἐπὶ τῆς λύσεως αὐτοῦ συνεπεῖα διαζυγίου, τὸ μὲν διότι ἡ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένη διάταξις ἐν ἡ ἄλλως οὐδὲν περὶ ἀμέσου ἀποδόσεως περιέχεται, προνοεῖ περὶ τῶν ἰδιαιτέρων γαμικῶν συμφώνων, οἷον ἐστὶ ἡ διὰ γάμον δωρεὰ κτλ., τὸ δὲ διότι ἐλλείπει διαστολῆς τινος ἐν ταῖς περὶ ἐπιστροφῆς προικὸς σχετικαῖς διατάξεσι (ἄρθρ. 1364) ἕνεκα τοῦ ὡς εἴρηται ὀρισμοῦ, καθ' ὃν ἂν κινδυνεύῃ ἡ προῖξ δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ πληρωμὴ αὐτῆς καὶ ἐντὸς τοῦ πενθίμου ἔτους, ὡς προνοοῦντος περὶ τοῦ συνηθεστέρου τρόπου τῆς λύσεως τοῦ γάμου, δὲν δύναται νὰ γείνῃ δεκτὴ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω γενικῆς ἀρχῆς, περὶ τῆς μετὰ ἔτος ἀποδόσεως τῆς διατιμῆσεως (ἴδε ἐν Aubry et Rau τομ. 4 σελ. 530, 531 σημ. 48 περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς διαστάσεως καὶ Dalloz N° 4126).

1368. Ἄν ὁ γάμος διαλυθῇ ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς γυναικός, οἱ τόκοι καὶ οἱ καρποὶ τῆς ἀποδοτέας προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ὑπὲρ τῶν κληρονόμων τῆς μετὰ ἕν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς.

Ἄν δὲ διαλυθῇ ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνὴ δύναται κατ' ἐκλογὴν, ἢ νὰ αἰτήσῃ διαρκοῦντος τοῦ πενθίμου ἔτους τοὺς τόκους τῆς προικὸς τῆς, ἢ τὰ πρὸς διατροφὴν ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ ἀνδρός· ἀλλὰ κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις, ἐφ' ὅλον τὸ εἰρημένον ἔτος ἡ κληρονομία πρέπει νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκῆσιν καὶ τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν χωρὶς νὰ κατχλογισθῶσι τὰ ἔξοδα ταῦτα εἰς τοὺς ὀφειλομένους πρὸς αὐτὴν τόκους.

Εἰς προσδιορισμὸν τῆς διατροφῆς λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τ' ἀκίνητα, τὰ μὴ φθαρέντα διὰ τῆς χρήσεως κινητά, καὶ αἱ, περὶ ὧν εἴρηται, προικῶαι πιστώσεις, τὰς ὁποίας τυχὸν ἔλαβεν ἡ γυνή.

Παρελθόντος τοῦ πενθίμου ἔτους, οἱ τόκοι καὶ οἱ καρποὶ τῆς προικὸς ἔρχονται αὐτοδικαίως ὑπὲρ τῆς γυναικός, ἢ τῶν κληρονόμων τῆς. ΓλΚ. 1570.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 353 (1893). Ἐπειδὴ πράγματι μὲν τὸ ἄρθρ. 1368 ὃ ὁ ἐκκαλὼν πρὸς στήριξιν τῆς περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως ἐπικαλεῖται, προνοοῦσι περὶ τῆς περιπτώσεως τῆς λύσεως τοῦ γάμου συνεπεῖα θανάτου τοῦ ἐτέρου τῶν συζύγων καὶ οὐχὶ διαζεύξεως, ἀλλ' αἶται δὲ ὅτι ἐστὶν ὅτι ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα τῆς προικὸς, ἀλλ' εἰς τοὺς τόκους καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς, ἢ τὴν διατροφήν ἢ τὴν γυνὴ κατὰ τὸ πένθιμον ἔτος κατ' ἐκλογὴν δύναται νὰ ζητήσῃ

Ἐπειδὴ τεθέντος ἤδη ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ ἔτους πρὸς ἀπόδοσιν τῆς διατετιμημένης προικὸς ἐξ ἐπιεικίας ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ συζύγου, ἡ ὑπὸ τοῦ 1368 ἄρθρ. καθιερουμένη ὑποχρέωσις πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τόκων ταύτης ἢ διατροφῆς τῇ γυναικὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καθ' ὃ ἐκεῖνος ὠφελῆται ἐκ τῆς προικὸς, καὶ ἐν περιπτώσει λύσεως διὰ διαζυγίου ἔχει ἐφαρμογὴν, καίτοι τοῦ νόμου μνημονεύοντος ἐκείνην τοῦ θανάτου (Aubry et Rau τομ. 4, σελ. 527 καὶ ἐπ. περὶ διαστάσεως).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 1374 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, διαλυθέντος τοῦ γάμου, οἱ καρποὶ τῶν ἀκινήτων μερίζονται μεταξύ τῶν συζύγων ἢ τῶν κληρονόμων των κατ' ἀναλογίαν τοῦ χρόνου ἐφ' ὅσον ὁ γάμος διήρκεσε κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος, τὸ ἔτος δὲ ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ ὁ γάμος θεωρεῖται λελυμένος οὐχὶ κατὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς περὶ διαζεύξεως ἀποφάσεως, ἀλλ' ὅταν αὕτη ἀμετάκλητος κατασταθῇ διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀναίρεσιν κατὰ ταύτης προθεσμίας, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ φῦσ κῶν καρπῶν ἀκινήτων, ὧν ἡ παραγωγὴ προβαίνει οὐχὶ παρ' ἡμέραν ἀλλὰ καθ' ὥρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους, ὑποχρέωσις πρὸς ἀπόδοσιν δὲν ὑπάρχει ὡς πρὸς τοὺς παραχθέντας ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ὡς ἡμαρτημένως ἢ αὕτῃ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπεφάνητο, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἤδη μνησθείσης διατάξεως τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἐτησίας καθαρᾶς παραγωγῆς ἡ μὲν σύζυγος ὡς φέρων τὰ βάρη τοῦ γάμου δικαιούται εἰς τὸ ἀνάλογον τῆς διαρκείας τοῦ γαμικοῦ ἔτους, τὸ ὑπόλοιπον δὲ ἐστὶν ἀποδοτέον τῇ συζύγῳ, ἥτις ἄλλως κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου λύσιν ἤθελεν ὠφελῆθῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχεδὸν τὴν ὅλην ἐτησίαν παραγωγὴν.

1369. Κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς προικὸς τ' ἀκίνητα πρέπει νὰ λαμβάνωνται ἀπαρχλλάκτως, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀποζημιώσεως διὰ πᾶσαν χειροτέρευσιν, καταλογιστέαν εἰς τὸν ἄνδρα, ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους του, καὶ ἐπιφυλαττομένης προστέτι εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ τῆς ἀγωγῆς διὰ πᾶσαν παρ' αὐτῶν γενομένην βελτίωσιν.

Πρέπει ὡσχύτως ν' ἀποδίδονται ἀπαρχλλάκτως τὰ μὴ εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον ἐκτιμηθέντα κινητὰ, τὰ ὁποῖα δὲν κατανχλίσκονται διὰ τῆς χρήσεως, ἂν ὑπάρχωσιν αὐτούσια.

Καὶ νί πιστώσεις ἀποδίδονται ἀπαρχλλάκτως, ἐκτὸς ἂν κατεστάθησαν ἀνείσπρακτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός, ἢ τῶν κληρονόμων του.

Τὰ προικῶν χορήματ' ἀποδίδονται ὡς πᾶσα ἄλλη χρηματικὴ πίστῳσις.

Τὰ κινητά, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν προσδιωρίσθη εἰς τὸ γαμικὸν συμβολαίον, ἐκτιμῶνται διὰπραγματογνῶμων.

Ἀντὶ τῶν κινητῶν, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς χρήσεως κατηναλώθησαν ὁλοκλήρως, ἢ ἐν μέρει, ἡ γυνὴ πρέπει νὰ λάβῃ κατὰ δικαίαν ἐκτίμησιν τὰ ὀθόνια, καὶ ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἱματισμὸν καὶ κόσμησιν αὐτῆς· καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς πρέπει ὡσάύτως νὰ τὰ λάβωσι κατὰ δικαίαν ἐκτίμησιν.

1370. Ἡ πρὸς ἀπόδοσιν τῆς προικὸς ἀγωγή εἰσάγεται, ἀνακρίνεται καὶ δικάζεται κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους, ὡς πᾶσα ἄλλη πολιτικὴ ἀγωγή.

Κοινοποιεῖται δὲ αὕτη πάντοτε προσηκόντως εἰς τοὺς πιστωτάς τοῦ ἀνδρός, οἵτινες δύνανται καὶ νὰ παρεμβῶσιν.

1371. Ὁ ἀνὴρ ἢ οἱ κληρονόμοι του δὲν εἶναι ὑπόχρεοι ν' ἀποδώσωσιν, ὅσα ἐκ τῶν προικῶν ἀκινήτων ἐφθάρησαν ἐκ τυχαίου συμβάντος, καὶ ἄνευ αἰτίας αὐτῶν.

1372. Ἡ γυνὴ ἢ οἱ κληρονόμοι τῆς δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσι κατ' ἐκλογὴν ἢ κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων τὴν προίκαν, ἢ κατὰ τοῦ ἀνδρός, ἢ κατὰ τῶν κληρονόμων του, ἂν αὐτός, διαρκουῦντος τοῦ γάμου, ἡμέλησεν ἐπὶ δεκαετίαν νὰ εἰσπράξῃ τὴν προίκαν μετὰ τὴν λήξιν τῶν πρὸς πληρωμὴν ταύτης διωρισμένων προθεμιῶν.

1373. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, ἂν ἡ προίξ ἢ μέρος αὐτῆς κατασταθῇ ἀνείσπρακτος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἀνδρός, οὗτος ἢ οἱ κληρονόμοι του εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ αὐτῆς.

1374. Διαλυθέντος τοῦ γάμου, οἱ καρποὶ τῶν ἀκινήτων μερίζονται μεταξὺ τῶν συζύγων, ἢ τῶν κληρονόμων των κατ' ἀιολογίαν τοῦ χρόνου, ἐφ' ὅσον ὁ γάμος διήρκεσεν εἰς τὸ τελευτῶν ἔτος.

Τὸ ἔτος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. ΓΛΚ. 1571.

1375. Ἡ γυνὴ καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς δὲν ἔχουσι περὶ τῆς ἀπαιτήσεως τῆς προικὸς οὐδὲν προνόμιον ὑπὲρ τοὺς ἐνυποθήκους πιστωτάς, τοὺς προγενεστέρους αὐτῆς· ἀλλ' ἔχουσιν αὐτὸ ὑπὲρ τοὺς ἐνυποθήκους πιστωτάς, τοὺς μεταγενεστέρους τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, ἐὰν ἡ προίξ ἐυστήθῃ πρὸ τούτου· καὶ ἀπὸ

τῆς ἡμέρας τῆς πρᾶγματικῆς συστάσεως, ἐὰν αὕτη ἐγίνε μετὰ τὸν γάμον. ΓΛΚ. 1572.

1376. Ἄν ὁ ἀνὴρ ἦτο ἤδη ἀφερέγγυος, καὶ δὲν εἶχεν οὔτε τέχνην, οὔτε ἐπιτήδευμα, οὔτε ἐπιστήμην, ὅταν ἡ προῖξ ἐτυστήθῃ, ἡ ἀπώλεια αὐτῆς πίπτει εἰς βάρος τοῦ ὑποσχεθέντος. Ἄλλ' ἂν ὁ ἀνὴρ κατέστη ἀφερέγγυος μετὰ τὸν γάμον, ἢ ἂν εἶχε τέχνην, ἢ ἐπιτήδευμα, ἢ ἐπιστήμην, ἐπέχουσαν τόπον κτημάτων, ἡ ἀπώλεια τῆς προικὸς πίπτει εἰς βάρος μόνῃς τῆς γυναίκος. ΓΛΚ. 1573.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῶν παραφέρων.

1377. Ἄν ὅλα τὰ κτήματα τῆς γυναίκος ἦναι παράφερνα, καὶ εἰς τὸ συμβόλαιον δὲν ὑπάρχῃ κανὲν σύμφωνον, ὑποχρεῶνον αὐτὴν νὰ βαστάσῃ μέρος τῶν βερῶν τοῦ γάμου, ἡ γυνὴ συνεισφέρει εἰς αὐτὰ μέχρι τοῦ τρίτου τῶν εἰσοδημάτων της. ΓΛΚ. 1575.

1378. Ἡ γυνὴ διαχειρίζει, καὶ νέμεται τὰ παράφερνά της. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τ' ἀπχλοτριώσῃ, οὐδὲ νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τὰ εἰρημένα κτήματα ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός, ἢ, ἂν οὗτος τὴν ἀρνήται ἄνευ ἀδείας τοῦ δικαστοῦ. ΓΛΚ. 1576.

1379. Ἄν ἡ γυνὴ καταστήσῃ τὸν ἄνδρα της ἐντολοδόχον διὰ νὰ διαχειρίζῃ τὰ παράφερνά της ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ τῇ δίδῃ λογ-ριασμόν περὶ τῶν καρπῶν, ὁ ἀνὴρ εἶναι πρὸς αὐτὴν ὑπεύθυνος ὡς πᾶς ἄλλος ἐντολοδόχος.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα ἐντολὴ τῆς γυναίκος πρέπει νὰ γίνετα δι' ἐπισήμου πράξεως. ΓΛΚ. 1577.

ΑΠ. 402 (1874). Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1378 τοῦ Ἰονίου ἀστικοῦ Κώδ. ἡ γυνὴ ἔχει, κατὰ γενικὸν κανόνα, τὴν διαχείρισιν καὶ νομὴν τῶν παραφέρων αὐτῆς κτημάτων, καὶ αὕτη παρίσταται ὡς πρὸς αὐτὰ ἐπὶ δικαστηρίου ἐπὶ ἀδείᾳ τοῦ ἀνδρός, ἢ, ἀρνούμενου τούτου, ἐπ' ἀδείᾳ τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν γενικὴν τοῦ ἄρθρου 187 διάταξιν περὶ παραστάσεως τῆς γυναίκος ἐπὶ δικαστηρίου· κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1379, ὁ ἀνὴρ ἔχει τὴν τῶν παραφέρων διαχείρισιν μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν καταστήτῃ αὐτὸν ἐντολοδόχον της ἡ γυνή, ὅτε ἡ ἐντολή

πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐξ ἐπισήμου πράξεως. Ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐπὶ παραφέρνῃν, ἢ πρὸς διαχείρισιν ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς δὲν τεκμαίρεται, οὐδ' ἀφίεται αὐτῷ, ὡς καὶ τῶν προικῶν, ἐκ νομίμου δικαιώματος (ἄρθρ. 1335), ἀλλὰ πρέπει ρητῶς καὶ ἐγγράφως νὰ τῷ ἐπιτρέπηται ὑπὸ τῆς κυρίας τούτων γυναικός· ἐπομένως, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἐντολῆς, δὲν δύναται ὁ ἀνὴρ νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου ὡς νόμιμος ἐντολεδόχος τῆς γυναικός, δυνάμει τῆς γενικῆς τῶν ἄρθρων 188 διατάξεως, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ ἀντιπροσωπεύει τὴν γυναῖκα εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς πράξεις, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος ὁ νόμος εἰδικῶς ἐκανόνισεν ἄλλω: τὰ περὶ τούτου, παρεκκλίνας τοῦ γενικοῦ κα νόμος, ὃν ἔθηκεν ἐν τῷ ἄρθρῳ 188, ὅπερ, κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως· τὰ δὲ ἄρθρ. 1380 καὶ 1381, ἅτινα ὑποθέτουσι τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός, ἄνευ ἐντολῆς τῆς γυναικός, νομὴν τῶν παραφέρνων, εἴτε σιωπῶσης ταύτης, εἴτε καὶ ρητῶς ἐναντιουμένης, ὁρῶντα εἰδικῶς εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνδρός, ὡς ὑπολόγου ἀπέναντι τῆς γυναικός, ὡς πρὸς τοὺς συλλεχθέντας ὑπ' αὐτοῦ καρποὺς κατὰ τὴν τοιαύτην τῶν παραφέρνων διαχείρισιν, δὲν ἀναιροῦσι τὸν ἐκ τῶν περὶ γυναικός τῶν προηγουμένων ἄρθρων 1378 καὶ 1379 διατάξεων συναγόμενον κανόνα. Ὅθεν, κατὰ ταῦτα, δὲν ἐσφαλε τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀλλὰ μάλιστα ὁρθὴν ἐποίησατο τῶν προμνησθέντων ἄρθρων τοῦ Ἰον. ἀστικοῦ Κώδ. ἐφαρμογὴν, ἀποφινάμενον ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρέσειον δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ ὡς νόμιμος τῆς συζύγου αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος καὶ νὰ ἀναγγέλῃ ἑαυτὸν ὡς δανειστήν κατὰ τὴν πρὶ ἡ; ἡ δίκη κατὰτάξιν, καὶ ὁ ἐπὶ ἀντιθέτου βάσεως στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

1380. Ἄν ὁ ἀνὴρ νέμεται τὰ παρὰφέρνῃ τῆς γυναικός ἄνευ ἐντολῆς, καὶ ἐνταυτῷ ἄνευ ἐνκντιώσεως ἐκ μέρους αὐτῆς, δὲν εἶναι ὑπόχρεος κατὰ τὴν δικάλυσιν τοῦ γάμου, ἢ κατὰ τὴν πρῶτην αἵτησιν τῆς γυναικός, εἰμὴ νὰ προσφέρῃ τοὺς ὑπάρχοντας καρποὺς, μὴ ὀφείλων νὰ δώσῃ λογαριασμὸν περὶ τῶν ἕως τότε καταναλωθέντων. ΓΛΚ. 1578.

1381. Ἄν ὁ ἀνὴρ, καὶ τοι ρητῶς ἐνκντιουμένης τῆς γυναικός, νέμεται τὰ παρὰφέρνῃ, εἶναι ὑπόχρεος νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς αὐτὴν περὶ ὧν τῶν καρπῶν, τῶν τε ὑπαρχόντων καὶ τῶν καταναλωθέντων. ΓΛΚ. 1579.

1382. Ὁ ἀνὴρ ὁ νεμόμενος τὰ παρὰφέρνῃ, ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, ἐξαιρουμένης τῆς πρὸς ἐγγυοδοσίαν. ΓΛΚ. 1580.

ΤΙΤΛΟΣ 5'.

Περὶ τῆς πωλῆσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τύπου τῆς πωλήσεως.

1383. Ἡ πώλησις εἶναι σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰς ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ πράγμα τι, ὁ δὲ ἄλλος νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα αὐτοῦ.

Πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἐπισήμου πράξεως, ἂν πρόκειται περὶ ἀκινήτου· δύναται δὲ νὰ γίνῃ διὰ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἂν πρόκειται περὶ κινητοῦ. ΓΛΚ. 1582.

ΑΠ. 190 (1876). Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνεκάλεσε τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του, δι' ἧς εἶχεν ἐπιτρέψει ἀποδείξιν καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὸ διωκόμενον εἰς θέσιν Λύσματα κτήμα, τὸ ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων κατεχόμενον, περιελαμβάνετο εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος πωληθέντα εἰς τὸν δικαιοπάροχον τῶν ἐφεσιβλήτων, διότι, ἀφοῦ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πωλήσεως ἀκινήτου τὴν σύνταξιν ἐπ' σήμου πράξεως (ἄρθρ. 1383 § 2), ἀπαράδεκτος εἶναι ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Δὲν πρόκειται δέ, περὶ ἀποδείξεως ἀπλῶς τῆς ταυτότητος τοῦ πωληθέντος πρὸς τὸ νῦν διωκόμενον κτήμα, ἀλλὰ περὶ συμπληρώσεως οὐσιώδους τοῦ πωλητηρίου ἐλλείψεως, τοῦ προσδιορισμοῦ, δηλονότι, τοῦ πωληθέντος, ὅπερ ἐκ τοῦ πωλητηρίου μένει ἄγνωστον ὥστε κατὰ τοῦτο τὸ πωλητήριον δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ οὐδ' ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, διότι οὐδεμία ἐν αὐτῷ γίνεται, καὶ ἀπωτάτη, μεία περὶ τοῦ εἰς θέσιν Λύσματα κτήματος, καθιστῶσα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, πιθανὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ, ὅτι ἐν τῷ πωλητηρίῳ ἀναφέρεται, ὅτι τὰ πωλούμενα εἶναι ὅσα εἰς αὐτὸν περιῆλθον ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του διανομῆς, οὐνἀμει τοῦ ἀπὸ 14 Σεπτ. 1824 συμβολαίου, ἐν ᾧ ρητῶς ἀναφέρεται τὸ ἐπίδικον κτήμα, δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ἐν τῷ περ οὐ ὁ λόγος πωλητηρίῳ μηδαμῶς γίνεται λόγος περὶ τῆς γενομένης μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος διανομῆς ἐπὶ ἀντικειμένου ὅπερ εἶναι ἀνεξάρτητον τῆς πωλήσεως, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ συμβόλαιον ἀναφέρει ρητῶς τοῦτο.

1384. Εἶναι τελεία μετὰξὺ τῶν μερῶν, καὶ ὁ ἀγοραστὴς

ἀποκτᾶ αὐτοδικαίως τὴν κυριότητα ὡς πρὸς τὸν πωλητὴν, ἅμα συμφωνήσῃσι περὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ τιμήματος, ἂν καὶ εἰσέτι δὲν παρεδόθη τὸ πρᾶγμα, οὔτε ἐπληρώθη τὸ τίμημα. ΓλΚ. 1583.

1385. Ἡ πώλησις δύναται νὰ γένη ἢ ἀπλῶς, ἢ ὑπὸ ὄρον ἀνασταλτικόν, ἢ διαλυτικόν.

Δύναται ὡσχύτως νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον δύο ἢ πλείότερα πράγματα ἐξ ἰπαμοιβῆς.

Καθ' ὅλας τὰς τὰς περιπτώσεις, τὸ ἀποτελέσμά της κλονίζεται ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῶν συμβάσεων. ΓλΚ. 1584.

1386. Ὅταν πωλῶνται ἐμπορεύματα, ὅχι ἄθρόως, ἀλλὰ κατὰ βῆρος, ἀριθμὸν, ἢ μέτρον, ἢ πώλησις, δὲν εἶναι τελεία, καθ' ὅσον τὰ πωληθέντα πράγματα εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον τοῦ πωλητοῦ, μέχρις οὗ ζυγισθῶσιν, ἀριθμηθῶσιν, ἢ μετρηθῶσιν. Ὁ ἀγοραστὴς ὅμως δύναται, μὴ ἐκπληρωθείσης τῆς ὑποχρέωσης, νὰ αἰτήσῃ ἢ τὴν παράδοσιν των, ἢ τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα ἂν τοῦτο ἔχῃ χώραν. ΓλΚ. 1585.

1387. Ἄν εὐναντίον τὰ ἐμπορεύματα ἐπωλήθησαν ἄθρόως, ἢ πώλησις εἶναι τελεία, ἂν καὶ εἰσέτι δὲν ἐζυγίσθησαν, ἡριθμήθησαν, ἢ ἐμετρήθησαν ΓλΚ. 1586.

1388. Ὡς πρὸς τὸν οἶνον, τὸ ἔλαιον καὶ ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια κατὰ συνήθειαν δοκιμάζονται πρὸ τῆς ἀγορᾶς, δὲν ὑπάρχει πώλησις, μέχρις οὗ ὁ ἀγοραστὴς δὲν τὰ ἐδοκίμασε καὶ ἐνέκρινεν. ΓλΚ. 1587.

1389. Ἡ ἐπὶ δοκιμῇ πώλησις τεκμαίρεται πάντοτε, ὡς γενομένη ὑπὸ ἀνασταλτικὸν ὄρον. ΓλΚ. 1588.

1390. Ἡ περὶ πωλήσεως ὑπόσχεσις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν πώλησιν, ἂν ὑπάρχῃ ἡ ἀμοιβαία συναίνεσις τῶν μερῶν περὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ τιμήματος. ΓλΚ. 1589.

1391. Ἄν ἡ περὶ πωλήσεως ὑπόσχεσις ἔγινε δι' ἄρραβῶνος, ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων δύναται νὰ παραιτηθῇ τοῦ συμβολαίου, ὁ μὲν δοὺς τὸν ἄρραβῶνα χάνων αὐτόν, ὁ δὲ λαβὼν ἀποδίδων αὐτόν διπλοῦν. ΓλΚ. 1590.

1392. Τὸ τίμημα τῆς πωλήσεως πρέπει νὰ προσδιορισθῇ, καὶ σημειωθῇ παρὰ τῶν μερῶν.

1393. Δύναται ὅμως ν' ἀνατεθῇ εἰς τὴν κρίσιν τρίτου τινός·

ἂν δὲ οὗτος δὲν θέλῃ, ἢ δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ τὸ τίμημα, ἢ πώλησις εἶναι ἄκυρος. ΓΛΚ 1592.

1394. Τὰ ἐξ ὅδ' αὖ τῶν πράξεων, καὶ τῶν ἄλλων παρὰ κο-
λουθημάτων τῆς πωλήσεως, εἶναι εἰς βάρος ἀμφοτέρων τῶν
συμβαλλομένων, ἐκτὸς ἂν συνωμολογήθῃ τὸ ἐναντίον. ΓΛΚ
1593.

1395. Πᾶν συμβόλαιον περὶ πωλήσεως ἀκινήτων πρέπει νὰ
μεταγράφεται παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ὑπο-
θηκῶν, ἄλλων δὲν δύναται αὐτὸς νὰ κινήσῃ οὐδεμίαν ἀγωγὴν,
προερχομένην ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου.

Ὁ ἐπιτυχὼν τὴν διάλυσιν συμβολαίου τινὸς πωλήσεως ὀφεί-
λει νὰ αἰτήσῃ νὰ γίνῃ ἡ περὶ τούτου σημείωσις εἰς τὸ περιθώ-
ριον τῆς εἰρημένης μεταγραφῆς, ἄλλως ἡ διάλυσις δὲν φέρει νό-
μιμον ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ἂν ᾗς ἡμέρας ἐγένεν ἡ σημείωσις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν δυναμένων ν' ἀγοράζωσιν, ἢ πωλῶσιν.

1396. Δύναται ν' ἀγοράζωσιν, ἢ πωλῶσιν, ὅλοι, εἰς ὅσους
τοῦτο δὲν ἀπαγορεύεται παρὰ τοῦ νόμου. ΓΛΚ. 1594.

1397. Δὲν δύναται νὰ ᾗναι ἀγορασταὶ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρο-
τητος, οὔτε ἂν εὐθείας, οὔτε διὰ παρενθέτων προσώπων, εἴτε
κατὰ τὰς ἐκουσίας πωλήσεις, εἴτε κατὰ τὰς δικαστικὰς.

1. οἱ ἐπιτροποι, τῶν κτημάτων τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν
αὐτῶν διατελούντων.

2. οἱ ἐντολοδόχοι, τῶν κτημάτων, ἢ πώλησις τῶν ὁποίων
ἀνετέθη εἰς αὐτούς.

3. οἱ διαχειρισταὶ, τῶν εἰς τὴν φροντίδα των διαπιστευθέν-
των κτημάτων τῶν κοινοτήτων, ἢ τῶν δημοσίων καταστη-
μάτων.

4. οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, τῶν κτημάτων, αἱ πωλήσεις
τῶν ὁποίων ἐκτελοῦνται δι' αὐτῶν. ΓΛΚ. 1596.

1388. Οἱ δικασταὶ, οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν, οἱ ἐπὶ τῆς εἰς-

αγγελίας, οἱ γραμματεῖς, οἱ δικηγόροι, καὶ ἄλλοι δικανικοὶ, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγοροι, καὶ οἱ συμβολαιογράφοι, δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἐκδοχεῖς δικῶν, δικαιωμάτων, καὶ ἐπιδίκων ὑποθέσεων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ζημιῶν, διαφορῶν καὶ ἐξόδων. ΓΛΚ. 1597.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν πραγμάτων, τῶν δυναμένων νὰ πωληθῶσιν.

1399 Δύναται νὰ πωληθῇ πᾶν τὸ ἐμπορεύσιμον, ἂν ἰδιαιτέροι νόμοι δὲν ἀπηγόρευσαν τὴν ἀπαλλοτριώσιν του. ΓΛΚ. 1598.

1400. Ἡ πώλησις ἀλλοτρίου πράγματος εἶναι ἄκυρος· αὐτὴ δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀπότισιν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἂν ὁ ἀγοραστὴς ἡγήσεται, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνῆκεν εἰς ἄλλον. ΓΛΚ. 1599

1401. Δὲν δύναται νὰ πωληθῇ ἡ κληρονομία ζῶντος ἀνθρώπου, καίτοι συναινοῦντος τούτου. ΓΛΚ. 1600.

1402. Ἡ πώλησις εἶναι ἄκυρος, ἂν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβολαίου τὸ πωληθὲν πρᾶγμα ἦτο ἐφθαρμένον καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἄν δὲ μόνον μέρος αὐτοῦ ἐφθάρῃ, ὁ ἀγοραστὴς δύναται κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν νὰ παραιτηθῇ τοῦ συμβολαίου, ἢ νὰ αἰτήσῃ τὸ ὑπολειφθὲν μέρος. κατὰ τίμημα δι' ἐκτιμῆσεως προσδιοριζόμενον. ΓΛΚ. 1601.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πωλητοῦ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις

1403. Ὁ πωλητὴς εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐξηγῇ καθαρῶς ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῦται.

Πάν ἄσφαρὲς καὶ ἀμφίβολον σύμφωνον ἐρμηνεύεται κατὰ τοῦ πωλητοῦ. ΓλΚ. 1602.

1404. Δύο εἶναι αἱ κύριαι ὑποχρεώσεις τοῦ πωλητοῦ, ἡ τῆς παραδόσεως τοῦ πωλουμένου πράγματος, καὶ ἡ τῆς ἀναδοχῆς αὐτοῦ. ΓλΚ. 1603.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ παραδόσεως τοῦ πράγματος.

1405. Παράδοσις εἶναι ἡ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ διακατοχὴν τοῦ ἀγοραστοῦ μεταφορὰ τοῦ πωληθέντος πράγματος. ΓλΚ. 1604.

1406. Ὁ πωλητὴς ἐκπληροῖ τὴν πρὸς παράδοσιν τῶν ἀκινήτων ὑποχρέωσιν, ἐγχειρίζων τὰς κλείς, ἂν πρόκειται περὶ οἰκοδομήματος ἢ παραδίδων τὰ δικαιογράφα τῆς πωληθείσης ιδιοκτησίας, ἂν ὑπάρχωσιν. ΓλΚ. 1605.

1407. Ἡ παράδοσις τῶν κινητῶν γίνεται ἢ διὰ τῆςπραγματικῆς παραδόσεως, ἢ διὰ τῆς ἐγχειρίσεως τῶν κλειδῶν τῶν οἰκοδομημάτων, ἐνθα φυλάττονται, ἢ καὶ διὰ μόνης τῆς συναινέσεως τῶν μερῶν, ἂν ἡ μεταφορὰ δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως, ἢ ἂν ὁ ἀγοραστὴς τὰ εἶχεν ἤδη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ ἄλλῃ δικαίῳ. ΓλΚ. 1606.

1408. Ἡ παράδοσις τῶν ἀσωμάτων δικαιωμάτων γίνεται ἢ δι' ἐγχειρίσεως τῶν δικαιογράφων, ἢ διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ συναινέσει τοῦ πωλητοῦ, γινομένης χρήσεως αὐτῶν. ΓλΚ. 1607.

1409. Τὰ ἔξοδα τῆς παραδόσεως εἶναι εἰς βάρος τοῦ πωλητοῦ, τὰ δὲ τῆς μετακομίσεως εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ, ἂν δὲν συνωμολογήθῃ τὸ ἐναντίον. ΓλΚ. 1608.

1410. Ἡ παράδοσις πρέπει νὰ γίνεται, ὅπου εὐρίσκετο τὸ πρᾶγμα, ὅτε ἐπωλήθη, ἂν ἐν συνεφωνήθῃ ἄλλως. ΓλΚ. 1609.

1411. Ἄν ὁ πωλητὴς δὲν κάμῃ τὴν παράδοσιν κατὰ τὸν συμφωνηθέντα μεταξὺ τῶν μερῶν χρόνον, δύναται ὁ ἀγοραστὴς νὰ αἰτήσῃ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἢ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβο-

λαίου, ἢ τὴν διακατοχὴν τοῦ πωληθέντος πράγματος, ἂν ἡ βραδύτης προέρχεται ἐξ αἰτίας τοῦ πωλητοῦ ΓλΚ. 1610.

1412. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ πωλητὴς πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ἀποίισιν τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, ἂν ἐκ τῆς μὴ παραδόσεως κατὰ τὸν συμφωνηθέντα χρόνον προκύπτῃ βλάβη εἰς τὸν ἀγοραστήν. ΓλΚ. 1611.

1413. Ὁ πωλητὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ παραδώσῃ τὸ πρᾶγμα, ἂν ὁ ἀγοραστὴς δὲν πληρώσῃ τὸ τίμημα αὐτοῦ, καὶ ὁ πωλητὴς δὲν τῷ ἔδωκε προθεσμίαν διὰ τὴν πληρωμὴν. ΓλΚ. 1612.

1414. Δὲν ὑποχρεοῦται ὡσαύτως νὰ τὸ παραδώσῃ, καὶ τοι δώσας προθεσμίαν πρὸς πληρωμὴν, ἂν μετὰ τὴν πώλησιν ὁ ἀγοραστὴς ἐπτώχευται, ἢ πλησιάζει νὰ πτωχεύσῃ, ὥστε ἐπικεῖται κίνδυνος, μήπως ὁ πωλητὴς ἀπολέσῃ τὸ τίμημα, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀγοραστὴς δώσῃ ἐγγύησιν, ὅτι θέλει πληρώσει κατὰ τὴν συμπεφωνημένην προθεσμίαν. ΓλΚ. 1613.

1415. Τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ παραδοθῇ καθ' ἣν κατὰστασιν εὐρίσκετο εἰς τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πωλήσεως ὅλοι οἱ καρποὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀγοραστήν. ΓλΚ. 1614.

1416. Ἡ περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ πράγματος ὑποχρέωσις περιλαμβάνει τὴν περὶ τῆς παραδόσεως τῶν παρακολουθημάτων αὐτοῦ, καὶ παντὸς ἄλλου προσδιωρισμένου πρὸς διηνεκῇ χρῆσιν του. ΓλΚ. 1615.

1417. Ὁ πωλητὴς εἶναι ὑπόχρεος νὰ παραδώσῃ τὸ πρᾶγμα, καθ' ὅλην τὴν συνομολογηθεῖσαν εἰς τὸ συμβόλαιον ἔκτασιν, ὑπὸ τὰς ἐφεξῆς τροπολογίας. ΓλΚ. 1616.

1418. Ἄν ἀκίνητόν τι ἐπωλήθῃ διὰ δηλώσεως τῆς ἐκτάσεως, ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δένδρων, πρὸς τόσα τὸ μέτρον ἢ τὸ δένδρον, ὁ πωλητὴς ὀφείλει νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἂν οὗτος τὸ ἀπαιτήσῃ, τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ δηλωθεῖσαν ποσότητα τῆς ἐκτάσεως ἢ τῶν δένδρων.

Καὶ ἂν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἢ ὁ ἀγοραστὴς δὲν τὸ ἀπαιτῇ, ὁ πωλητὴς εἶναι ὑπόχρεος νὰ ὑποφέρῃ ἀνάλογον μείωσιν τῆς τιμῆς. ΓλΚ. 1617.

1419. Ἄν ἐκ τοῦ ἐναντίου, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ

προηγούμενου ἄρθρου, ἢ ἔκτασις, ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν δένδρων εὐρεθῇ μείζων τοῦ ἐκπεφρασμένου εἰς τὸ συμβόλαιον, ὁ ἀγοραστής δύναται κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἢ νὰ δώσῃ τὸ συμπλήρωμα τοῦ τιμήματος, ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ συμβολαίου, ἂν τὸ περιπλέον ὑπερβαίνῃ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἐκτάσεως, ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ σημειωθέντων δένδρων. ΓΛΚ. 1618.

1420. Καθ' ὅλας τὰς ἄλλας περιπτώσεις, εἴτε ἡ πώλησις ἀφορᾷ σῶμα τι βέβαιον καὶ περιορισμένον, εἴτε ἀφορᾷ διακεκριμένα καὶ χωρισμένα κτήματα, εἴτε ἄρχεται ἐκ τοῦ μέτρου τοῦ κτήματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δένδρων, ἢ ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ πωληθέντος πράγματος, παρεπομένου τοῦ μέτρου, ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δένδρων, ἢ ἐκφρασις τοῦ μέτρου τούτου, ἢ τοῦ ἀριθμοῦ, δὲν δίδει χώραν εἰς κανὲν συμπλήρωμα τοῦ τιμήματος πρὸς ὄφελος τοῦ πωλητοῦ διὰ τὸ περιπλέον τοῦ μέτρου ἢ τοῦ ἀριθμοῦ, οὔτε εἰς μείωσιν τοῦ τιμήματος πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγοραστοῦ, ἂν τὸ μέτρον ἢ ὁ ἀριθμὸς ᾖναι μικρότερος, ἐκτὸς ὅταν ἡ διαφορὰ τοῦ πραγματικοῦ μέτρου, ἢ τοῦ πραγματικοῦ ἀριθμοῦ ὡς πρὸς τὰ σημειωμένα εἰς τὸ συμβόλαιον ὑπερβαίνῃ τὰ εἰκοστὸν ἐπὶ τὸ πλεόν ἢ τὸ ἔλαττον τῆς ὅλης ἐξίας τῶν πωληθέντων πραγμάτων, ἂν δὲν ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἐναντία συνομολογία. ΓΛΚ. 1619.

1421. Ἄν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἔχῃ χώραν αὐξήσις τοῦ τιμήματος διὰ τὸ περιπλέον τοῦ μέτρου τοῦ κτήματος, ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δένδρων, ὁ ἀγοραστής δύναται κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἢ νὰ παραιτηθῇ τοῦ συμβολαίου, ἢ νὰ συμπληρώσῃ τὸ τίμημα ὡς καὶ τοὺς τόκους, ἂν ἐκράτησε τὰ πωληθέντα πράγματα. ΓΛΚ. 1620.

1422. Ὅσάκις ὁ ἀγοραστής ἔχῃ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ τοῦ συμβολαίου, ὁ πωλητής ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ τιμήματος, ἂν τὸ ἔλαβε, καὶ τὰ ἐξόδα τοῦ συμβολαίου. ΓΛΚ. 1621.

1423. Ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν πωλητὴν περὶ συμπληρώσεως τοῦ τιμήματος ἀγωγή, καὶ ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν ἀγοραστὴν περὶ ἐλαττώσεως τοῦ τιμήματος ἢ διαλύσεως τοῦ συμβολαίου, πρέπει νὰ κινηθῶσιν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμβολαίου, ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων τῶν. ΓΛΚ. 1622.

1424. Ἐν δύο, ἢ πλείονα κτήματα ἐπωλήθησεν διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου καὶ διὰ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τίμημα μετὰ σιμειώσεως τοῦ μέτρου ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δένδρων ἐκάστου αὐτῶν, καὶ εὗρεθῇ ὅτι ἡ ἑκτασις ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν δένδρων ἦναι μικρότερος εἰς τὸ ἓν κτήμα καὶ μεγαλύτερος εἰς τὸ ἄλλο, γίνε-
ται συμψηφισμὸς μέχρι τῆς προσηκούσης ἐξισώσεως, καὶ ἡ περὶ συμπληρώσεως ἢ ἐλαττώσεως τοῦ τιμήματος ἀγωγή δὲν ἔχει χώραν, εἰμὴ συμφώνως μὲ τοὺς ἀνωτέρω ὠρισμένους κανόνας. ΓλΚ. 1623.

1425. Τὸ ζήτημα, ἂν ἡ πρὸ τῆς παρὰδόσεως τοῦ πωληθέντος πράγματος ἀπώλεια, ἢ ἡ χειροτέρευσις αὐτοῦ, πρέπει νὰ μείνῃ εἰς βάρος τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἀγοραστοῦ, διακρίνεται κατὰ τοὺς εἰς τὸν περὶ τῶν συμβολαίων, ἢ τῶν ἐν γένει συμβατικῶν ὑποχρεώσεων Τίτλον, διαγεγραμμένους κανόνας. ΓλΚ. 1624.

Τ Μ Η Μ Α Γ'.

Περὶ τῆς ἀναδοχῆς.

1426. Ἡ ἀναδοχή, τὴν ὁποίαν ὁ πωλητὴς ὀφείλει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἔχει δύο ἀντικείμενα· πρῶτον μὲν, τὴν εἰρηνικὴν δικκατοχὴν τοῦ πωληθέντος πράγματος· δεύτερον, δέ, τὰς κερυμμένους ἐλλείψεις αὐτοῦ, ἢ τὰς πλημμελείας, αἱ ὁποῖαι δίδουσι χώραν εἰς τὴν ἀναστρεπτικὴν ἀγωγὴν. ΓλΚ. 1625.

ΑΠ. 208 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἐνετικοὺς νόμους τῆς 2 Δ)βρίου 1494 καὶ 31 Μαρτίου 1596, τοὺς ἰσχύοντας ἐν Ἑπτανήσῳ πρὸ τοῦ Ἴον. Κ., οὐδεμία διαθήκη, συνιστῶσα καταπιστεύματα, ἠδύνατο ν' ἀντιπαχθῇ κατὰ τοῦ τρίτου, εἰὰν τὰ εἰς τὸ καταπίστευμα ὑποκείμενα κτήματα δὲν εἶχον ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ δημόσια βιβλία· ἢ μὴ τήρησι· δὲ τῶν νόμων τούτων, ὅτιων ἐπιτακτικῶν καὶ ἀφορῶντων τὸ δημόσιον συμφέρον, ἐπάγεται ἀκυρότητα, καὶ τοι μὴ ρητῶς ἀπαγγελλομένην ὑπ' αὐτῶν. Ἄν δὲ ὁ δεύτερος ἐκ τῶν νόμων τούτων ἐπιβάλλῃ καὶ ποινὰς κατὰ τὴν μὴ τηρούντων αὐτοὺς συμβολαιογράφων, τοῦτο ἐγένετο πρὸς μείζονα ἐξασφάλισιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τούτων Ἀφοῦ δὲ ἡ προκειμένη διαθήκη, ἡ συνιστῶσα καταπίστευμα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἦτοι ἐν ἔτει 1786, δὲν ἐνεγράφη ἐν τοῖς βιβλίοις, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιπαχθῇ κατὰ τῶν τρίτων κατόχων τῶν κτημάτων.

των, οἷός ἐστιν ὁ ἐναγόμενος. Διότι οἱ τρίτοι οὗτοι μόνον ἐκ τῆς ρηθείσης μεταγραφῆς ἔδει νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ καταπιστευματος, τὸ ἐναντίον δὲ εἰπὼν τὸ Ἐφετεῖον παρηρμήνηυσε τοὺς ρηθέντας νόμους.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἡ 300 προδικαστικὴ ἀποφαίνεται, ὅτι οἱ ρηθέντες νόμοι ὑπέπεσαν καὶ εἰς ἀχρηστίαν, ἀλλ' ἡ τελευταία 191 ἡ καὶ ὀριστικὴ, δὲν περιέχει τὸ ἐκ τῆς ἀχρηστίας ἔρρισμα τῆς προηγουμένης, οὔτε στηρίζεται εἰς αὐτό, ἀλλὰ, θεωροῦσα τοὺς νόμους ὑφισταμένους, ἀποφαίνεται ὅτι οὗτοι δὲν ἀπαγγέλλουσιν ἀκυρότητα, δεξαμένη τὴν ἀγωγὴν, ἐπομένως ματαία ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀναιρέσεως κατὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως, περὶ τοῦ ὅτι ἄνευ ἀποδείξεως ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀχρηστία, ἡ χρησιμεύουσα ὡς δεύτερον ἔρρισμα αὐτῆς. Ἀναιρετέα δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ τελευταία ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον ἐδέξατο τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον καὶ νῦν ἀναιρεσεῖοντα εἰς ἀπόδοσιν τῶν ἐν αὐτῇ κτημάτων.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπισπεύδων δανειστής δὲν εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ πωληθέντος πράγματος, ὅλλ' ὁ ὀφειλέτης καθ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις. Διότι κατὰ ἄρθρ. 1426 Ἰον. Κ., πρὸς ἐκνίκησιν εὐθύνεται ὁ πωλητὴς ἄνευ διακρίσεως ἐκουσίας ἢ ἐξ ἀνάγκης πωλήσεως. Τότε δὲ μόνον ὑφίσταται εὐθύνη τοῦ ἐπισπεύσαντος δανειστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ὅταν διεπράξατο δόλον ἢ πταῖσμα, ἀλλὰ ταῦτα δὲν δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ὡστε ὁρθῶς ἀπερρίφθη, δι' αὐτῆς ἡ προσεπικλήσις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς τὴν εὐθύνην τῶν ἐπισπευσάντων δανειστῶν πρὸς ἀποζημίωσιν ἐνεκεν ἐκνικήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1293 Ἰον. Κ., ὅταν τις πληρώσῃ χρέος τι, ὑπολαμβάνων ἐκ πλάνης ἑαυτὸν ὀφειλέτην, ἔχει κατὰ τοῦ πιστωτοῦ τὸ τῆς ἀνταπαιτήσεως δικαίωμα. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν γενικότητα τῆς διατάξεως ταύτης, ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐκνικώμενος δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τὴν περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγὴν κατὰ τῶν δανειστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διενεμηθὴ τὸ καταβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ τίμημα, ἀφοῦ ἡ κατακύρωσις τοῦ κτήματος, ἐνεκα τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκνικήσεως, δὲν κατέστησεν αὐτὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἐπομένως μὴ ὀφείλων τὸ τίμημα, ἐπλήρωσεν ἐκ πλάνης αὐτό, ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν ὀφειλέτην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἶναι ἰδιοκτήτης.

§ 4.

Ἀναδοχὴ ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως.

1427. Ἄν καὶ δὲν συνωμολογήθη διὰ τοῦ συμβολαίου τῆς πωλήσεως ἡ ἀναδοχὴ, ὁ πωλητὴς τὴν ὀφείλει αὐτοδικαίως εἰς τὸν ἀγοραστὴν περὶ τῆς ἐκνικήσεως τὴν ὁποίαν οὗτος ἤθελεν ὑποφέρει κατὰ τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν πωληθέντων πραγμάτων,

ἡ περὶ τῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα τις ἀπαιτεῖ ἐπ' αὐτῶν, καὶ δὲν ἐδηλώθησαν εἰς τὴν πράξιν τῆς πωλήσεως. ΓλΚ. 1626.

1428. Τὰ μέρη δύνανται διὰ ἰδιαιτέρων συμφωνιῶν ν' αὐξήσωσιν ἢ ἐλκττώσωσι τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης τῆς νομίμου υποχρέωσεως· δύνανται προσέτι νὰ συμφωνήσωσι, ὅτι ὁ πωλητῆς δὲν θέλει ὑπόκειται εἰς ἀναδοχὴν. ΓλΚ. 1627.

1429. Ἄν καὶ συνωμολογήθῃ, ὅτι ὁ πωλητῆς δὲν θέλει ὑπόκειται εἰς ἀναδοχὴν, μολοντοῦτο μένει ὑπόχρεος εἰς τὴν προκύπτουσαν ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως. Πᾶσα περὶ τοῦ ἐναντίου σύμβασις εἶναι ἄκυρος. ΓλΚ. 1628.

1430. Ὁ πωλητῆς καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν συνωμολογήθῃ ὅτι αὐτὸς δὲν θέλει ὑπόκειται εἰς ἀναδοχὴν, εἶναι ὑπόχρεος, συμβάσης ἐκνικήσεως, ν' ἀποδώσῃ τὸ τίμημα, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀγοραστῆς ἐγίνωσκε κατὰ τὴν πώλησιν τὸν τῆς ἐκνικήσεως κίνδυνον, ἢ ἡγόρασεν ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ. ΓλΚ. 1629.

1431. Ὅταν ἐδόθῃ ὑπόσχεσις περὶ ἀναδοχῆς, ἢ ὅταν οὐδὲν συνωμολογήθῃ περὶ τούτου ἂν ὁ ἀγοραστῆς ἐκνικηθῇ, ἔχει δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ ἀπὸ τὸν πωλητὴν·

1. τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματ'·

2. ἐκείνην τῶν καρπῶν, ὅταν εἶναι ὑπόχρεος νὰ τοὺς ἀποδώσῃ εἰς τὸν κύριον, τὸν ἐκνικήσαντα τὸ πρᾶγμα·

3. τὰ γενόμενα ἔξοδα ἐνεκὰ τῆς εἰς τὸν δικαιοπάροχόν του ἀνακοινώσεως τῆς δίκης, καὶ τὰ γενόμενα παρὰ τοῦ πρώτου ἐνάγοντος·

4. τέλος τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, ὡς καὶ τὰ νόμιμα ἔξοδα τοῦ συμβολαίου. ΓλΚ. 1630.

1432. Ἄν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκνικήσεως τὸ πωληθέν πρᾶγμα εὑρεθῇ ἡλκττωμένον κατὰ τὴν ἀξίαν, ἢ σήμηντικῶς χειροτερευμένον, εἴτε ἐξ ἀμελείας τοῦ ἀγοραστοῦ, εἴτε ἐκ συμβεβηκότος ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, ὁ πωλητῆς εἶναι ἐπίσης ὑπόχρεος νὰ ἀποδώσῃ ὅλον τὸ τίμημα. ΓλΚ. 1631.

1433. Ἄν ὁμοῦς ὁ ἀγοραστῆς ὠφελήθῃ ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ γενομένων χειροτερεύσεων, ὁ πωλητῆς ἔχει δικαίωμα νὰ κρατήσῃ ἐκ τοῦ τιμήματος ποσότητά τινα, ἴσην μὲ τὴν ὠφέλειαν ταύτην. ΓλΚ. 1632.

1434. Ἄν ἡ ἀξία τοῦ πωληθέντος πράγματος εὑρίσκεται

ηῦξημένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκνικήσεως, καὶ τοι μὴ σ' ντε-
λέσαντος εἰς τοῦτο τοῦ ἀγοραστοῦ, ὁ πωλητὴς εἶναι ὑπόχρεος
νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτόν, ὅ,τι τὸ πρᾶγμα ἀξίζει πλέον τοῦ τιμή-
ματος τῆς πωλήσεως. ΓΛΚ. 1633

1435. Ὁ πωλητὴς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν
ἢ ὁ ἴδιος, ἢ διὰ τοῦ ἐκνικήσαντος τὸ κτῆμα, ὅλως τὰς ἐπι-
σκευὰς, καὶ ὠφελίμους βελτιώσεις, τὰς ὁποίας τυχὸν ἔκχμεν.
ΓΛΚ. 1634.

1436. Ἄν ὁ πωλητὴς ἐπώλησεν κακῇ τῇ πίστει ἀλλότριον
κτῆμα, ὀφείλει νὰ ἀποτίσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὅλα τὰ παρὰ
τούτου τυχὸν ἐπὶ τοῦ κτήματος γενόμενα καὶ τοι πρὸς τρυφήν
ἢ τέρψιν, ἔξοδα. ΓΛΚ. 1635.

1437. Ἄν ὁ ἀγοραστὴς ἐκνικηθῇ μόνον ἐξ ἐνὸς μέρους τοῦ
πράγματος, ὄντος τόσον οὐσιώδους ὡς πρὸς τὸ ὅλον, ὥστε αὐ-
τὸς δὲν ἠθέλει ἀγοράσῃ ἄνευ τοῦ μέρους τούτου, δύναται νὰ
αἰτήσῃ τὴν διάρρηξιν τῆς πωλήσεως. ΓΛΚ. 1636.

1438. Ἄν, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως μέρους τοῦ πωληθέν-
τος κτήματος, δὲν διχρηχθῇ ἡ πώλησις, ἡ ἀξία τοῦ ἐκνικη-
θέντος μέρους ἀποδίδεται παρὰ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγορα-
στὴν κατὰ τὴν ἐν καιρῷ τῆς ἐκνικήσεως ἐκτίμησιν. καὶ οὐχὶ
κατὰ λόγον τοῦ ὅλου τιμήματος τῆς πωλήσεως. εἴτε ἠῦξεν
εἴτε ἡλαττώθη ἡ ἀξία τοῦ πωληθέντος πράγματος. ΓΛΚ. 1637.

1439. Ἄν τὸ πωληθέν κτῆμα ᾖ καὶ βεβαρημένον μὲ ἀφα-
νεῖς δουλείας, μὴ προδηλωθείσας καὶ τόσον συμβεβηκώς, ὥστε
νὰ εἰκάζεται ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἠθέλει τὸ ἀγοράσῃ,
ἂν εἰδοποιεῖτο περὶ αὐτῶν, δύναται οὗτος νὰ αἰτήσῃ τὴν διά-
λυσιν τοῦ συμβολαίου, ἐὰν δὲν προτιμᾷ ν' ἀποζημιωθῇ. ΓΛΚ.
1638.

1440. Τ' ἄλλα ζητήματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ πηγά-
σωσιν ἔνεκα τῆς ἀποτίσεως τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων, ὅσας
ὑπέστη ὁ ἀγοραστὴς ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως τῆς πωλήσεως,
πρέπει ν' ἀποφασίζονται κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας, τοὺς
ὠρισμένους εἰς τὸν περὶ τῶν συμβολαίων, ἢ τῶν ἐν γένει συμ-
βατικῶν ὑποχρεώσεων Τίτλον. ΓΛΚ. 1639.

1441. Ἡ ἔνεκα ἐκνικήσεως ἀναδοχὴ πύχει, ὅταν ὁ ἀγορα-
στὴς ἄρῃσιν νὰ ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ

ἀνέκκλητος, ἢ κατὰ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι πλέον δεκτὴ οὐδεμία νόμιμος προσβολή, μὴ καλέσας εἰς τὴν δίκην τὸν πωλητὴν, ἂν οὗτος ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπῆρχον ἱκανοὶ λόγοι πρὸς ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως. ΓΛΚ. 1640.

§ 6'.

Περὶ τῆς ἕνεκα τῶν πλημμελειῶν τοῦ πωληθέντος πράγματος ἀναδοχῆς.

1442. Ὁ πωλητὴς ὀφείλει ἀναδοχὴν περὶ τῶν τοῦ πωληθέντος πράγματις κεκρυμμένων πλημμελειῶν, αἱ ὁποῖαι τὸ καθιστῶσιν ἀκατάλληλον, εἰς ἣν προσδιωρίσθη χρῆσιν, ἢ ἐλαττώουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν χρῆσιν ταύτην. ὥστε ἂν ὁ ἀγοραστὴς τὰς ἐγνώριζεν, ἢ δὲν ἤθελε τὸ ἀγοράσει, ἢ ἤθελε προσφέρει μικρότερον τίμημα. ΓΛΚ. 1641.

1443. Ὁ πωλητὴς δὲν εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰς φαινομένας πλημμελείας, τὰς ὁποίας ὁ ἀγοραστὴς ἐδύνάτο νὰ γνωρίσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ. ΓΛΚ. 1642.

1444. Εἶναι δὲ ὑπεύθυνος διὰ τὰς κεκρυμμένας πλημμελείας, ἂν καὶ δὲν τὰς ἐγνώριζεν, ἐκτὸς ἐὰν συνωμολόγητε νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς ἀναδοχὴν κατὰ τοιαύτην περίπτωσιν. ΓΛΚ. 1643.

1445. Ὁ ἀγοραστὴς, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 1442 καὶ 1444 διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, δύναται κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν ἢ ν' ἀποδώσῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ λάβῃ τὸ τίμημα, ἢ νὰ τὸ κρατήσῃ, καὶ νὰ λάβῃ μέρος τοῦ τιμήματός κατὰ τὴν κρίσιν προχμα οἰνωμόνων. ΓΛΚ. 1644.

1446. Ἄν ὁ πωλητὴς ἐγνώριζε τὰς πλημμελείας τοῦ πωληθέντος πράγματος, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν καὶ τὸ τίμημα, τὸ ὁποῖον ἔλαβε, καὶ ὅλας τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα. ΓΛΚ. 1645.

1447. Ἄν ὁ πωλητὴς ἡγνόει τὰς πλημμελείας τοῦ πράγματος, ὀφείλει μόνον ν' ἀποδώσῃ τὸ τίμημα, καὶ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὰ ἕνεκα τῆς πωλήσεως γενόμενα ἔξοδα. ΓΛΚ. 1646.

1448. Ἐὰν τὸ πλημμελὲς πρᾶγμα ἐφθάρῃ ἕνεκα τῆς κακῆς

του ποιότητος, ἢ φθορά εἶναι εἰς βάρος τοῦ πωλητοῦ, ὅστις ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὸ τίμημα, καὶ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, ὡς ὥριστα εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα.

Ἄλλ' ἢ ἐκ τυχαίας περιπτώσεως συμβᾶσα φθορά εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ. ΓΛΚ. 1647.

1449. Ἡ προκύπτουσα ἐκ τῶν πλημμελειῶν τοῦ πράγματος ἀναστρεπτικὴ ἀγωγή πρέπει νὰ κινῆται παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ.

1. ὡς πρὸς τὰ ζῶα, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν πώλησιν.

2. καὶ ὡς πρὸς τ' ἄλλα κινητὰ, καὶ τ' ἀκίνητα, ἐντὸς προσηκούσης προθεσμίας κατὰ τὸ εἶδος τῶν πλημμελειῶν καὶ τὰς συνθηκὰς, ἂν περὶ τούτου ὑπάρχωσιν. ΓΛΚ. 1648.

1450. Ἡ ἀναστρεπτικὴ ἀγωγή δὲν ἔχει χώραν ἐπὶ δικαστικῶν πωλήσεων. Οὐδ' ἔχει χώραν ἐπὶ πωλήσεων κινητῶν, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὰς πανηγύρεις, καὶ εἰς τὰς δημοσίας ἀγοράς, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ περὶ ταύτης ἰδιαίτερα σύμβαισις. ΓΛΚ. 1649.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τῶν ὑποχρέωσεως τοῦ ἀγοραστοῦ.

1451. Ἡ πρώτη ὑποχρέωσις τοῦ ἀγοραστοῦ εἶναι νὰ πληρῶσῃ τὸ τίμημα, καθ' ἣν ἡμέραν, καὶ καθ' ὃν τόπον προσδιωρίσθῃ εἰς τὸ συμβόλαιον τῆς πωλήσεως. ΓΛΚ. 1650.

1452. Ἄν τοῦτο δὲν προσδιωρίσθῃ εἰς τὸ συμβόλαιον, ὁ ἀγοραστὴς ὀφείλει νὰ πληρῶσῃ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον, εἰς τὸν ὅποιον πρέπει νὰ γίνῃ ἡ πωράδουσις. ΓΛΚ. 1651.

1453. Ὁ ἀγοραστὴς μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν πληρώνει τὸ τίμημα, ὀφείλει τὸν τόκον κατὰ τὰς τρεῖς ἐφεξῆς περιπτώσεις·

Ἄν συνεφωνήθῃ τοῦτο εἰς τὸ συμβόλαιον·

Ἄν τὸ πωληθὲν καὶ παραδοθὲν πρᾶγμα πωράγῃ καρπούς καὶ ἄλλα προϊόντα·

Ἄν ὁ ἀγοραστὴς ἐπροκλήθῃ νὰ πληρῶσῃ.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, οἱ τόκοι τρέχουσιν μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως. ΓΛΚ. 1652.

1454. Ἄν ὁ ἀγοραστὴς διαταράττεται, ἢ ἔχῃ δίκαιον λό-

γον νὰ φοβῆται, μὴ διαταραχθῇ, ἢ δι' ἐνυποθήκου, ἢ δι' ἐκδικητικῆς ἀγωγῆς δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, μέχρις οὗ ὁ πωλητὴς κατορθώσῃ νὰ παύσῃ τὴν διατάραξιν, ἐὰν οὗτος δὲν προτιμᾷ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἢ δὲν συνεφωνήθῃ, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς θέλει πληρώσῃ, καὶ ἐὰν συμβῇ οἰαδήποτε διατάραξις. ΓλΚ. 1653.

1455. Ἄν ὁ ἀγοραστὴς δὲν πληρώσῃ τὸ τίμημα, ὁ πωλητὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς πωλήσεως. ΓλΚ. 1654.

1456 Ἡ διάλυσις τῆς πωλήσεως ἀκινήτων πρέπει ν' ἀπαγγέλλεται παρὰ χρῆμα, ἂν ὁ πωλητὴς κινδυνεύῃ νὰ ἀπολέσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ τίμημα.

Ἄν δὲν ὑπάρχῃ ὁ κίνδυνος οὗτος, ὁ δικαστὴς δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν προθεσμίαν μᾶλλον ἢ ἥττον μακρὰν κατὰ τὰς περιστάσεις.

Παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, χωρὶς νὰ πληρώσῃ ὁ ἀγοραστὴς, ἀπαγγέλλεται ἡ διάλυσις τῆς πωλήσεως. ΓλΚ. 1655.

1457. Ἄν κατὰ τὴν πώλησιν ἀκινήτου συνωμολογήθῃ, ὅτι, μὴ πληρωθέντος τοῦ τιμήματος ἐντὸς τῆς συμπεφωνημένης προθεσμίας, ἡ πώλωσις διαλύεται αὐτοδικαίως, ὁ ἀγοραστὴς μολοντοῦτο δύναται νὰ πληρώσῃ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας, ἐν ὧσφ δὲν κατέστη ὑπερήμερος διὰ προκλήσεως· ἀλλὰ μετὰ ταύτην ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν προθεσμίαν. ΓλΚ. 1656.

1458. Ὅταν πρόκειται περὶ προϊόντων καὶ κινητῶν πραγμάτων, ἡ διάλυσις τῆς πωλήσεως γίνεται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ προκλήσεως ὑπὲρ τοῦ πωλητοῦ, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς παράδοσιν ὠρισμένης προθεσμίας. ΓλΚ. 1657.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τῆς ἀκυρότητος καὶ τῆς διαλύσεως τῆς πωλήσεως.

1459. Ἐκτὸς τῶν ἐκτεθειμένων ἤδη εἰς τοῦτον τὸν Τίτλον καί τιων ἀκυρότητος ἢ διαλύσεως, καὶ τῶν κοινῶν εἰς ὅλας τὰς

συμβάσεις, τὸ περὶ πωλήσεως συμβολαῖον δύναται νὰ διχλυθῇ δι' ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς, ἢ τῆς προτιμήσεως, καὶ ἔνεκα τῆς εὐτελείας τοῦ τιμήματος. ΓΛΚ. 1658.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς.

1460. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς, ἥτοι τῆς ἀνακτήσεως εἶναι σύμφωνον, δι' οὗ ὁ πωλητὴς ἐπιφυλάττεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πωληθέν πρᾶγμα, ἀποδίδων τὸ τίμημα, καὶ ἀποτίων πᾶν ὅ,τι ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1474. ΓΛΚ. 1659.

1461. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς δὲν δύναται νὰ συνομολογηθῇ ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τὰ τρία ἔτη.

*Ἄν συνομολογήθῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, οὗτος περιορίζεται εἰς τὴν εἰρημένην προθεσμίαν ΓΛΚ. 1660.

1462. Ἡ προσδιωρισμένη προθεσμία εἶναι ἀνατρεπτική, καὶ δὲν δύναται νὰ παραταθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. ΓΛΚ 1661.

1463. Ἄν ὁ πωλητὴς δὲν ἐξασκήσῃ ἐντὸς τῆς ὠρισμένης προθεσμίας τὸ περὶ ἐξαγορᾶς δικαίωμά του, ὁ ἀγοραστὴς μένει ἀμετακλήτως κύριος. ΓΛΚ. 1662.

1464. Ἡ προθεσμία τρέχει καθ' οἷοιδήποτε, καὶ τοι ἀνηλίκου, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς, ἂν αὕτη ἔχει χάσαν καθ' οὗ τις προσήκει. ΓΛΚ. 1663.

1465. Ὁ συμφωνήσας τὴν ἐξαγορὰν πωλητὴς δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμά του καθ' οἷοιδήποτε ἄλλου ἀποκτητοῦ τοῦ κτήματος, ἂν καὶ εἰς τὰ νέα συμβόλαια δὲν ἐγένετο μνεία τοῦ περὶ ἐξαγορᾶς δικαιώματος.

Ὁ πωλητὴς ὁμως δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο κατὰ τῶν μὴ μετ' αὐτοῦ συνομολογησάντων τρίτων, εἰμὴ ὅταν μετέγραψῃ τὸ συμβόλαιόν του πρὸ τῆς γενομένης παρὰ τοῦ πρωταγοραστοῦ μεταπωλήσεως. ΓΛΚ. 1664.

1466. Ὁ ἀγοραστὴς, ὁ συμφωνήσας τὴν ἐξαγορὰν, ἔχει ὅλα τὰ δικαίωματα τοῦ πωλητοῦ του.

Αὐτὸς δύναται νὰ παραγράψῃ κατὰ τε τοῦ ἀληθοῦς κυρίου.

καὶ τῶν ἀξιούντων δικαιώματα ἢ ὑποθήκας ἐπὶ τοῦ πωληθέν-
τος πράγματος. ΓΛΚ. 1665.

1467. Δύναται ν' ἀντιτάξῃ εἰς τοὺς πιστωτάς τοῦ πωλη-
τοῦ τὴν τῆς διζήσεως ὠφέλειαν. ΓΛΚ. 1666.

1468. Ἄν εἰς τὸν ἐπ' ἐξαγορᾷ ἀγοραστὴν ἀδιαιρέτου με-
ρίδος κτήματος τινὸς κατεκυρώθῃ ὅλον τὸ κτῆμα δι' ἀπαρτίας
κατ' αὐτοῦ προκαλεσθείσης, δύναται ὁ ἀγοραστής νὰ ὑποχρεώσῃ
τὸν πωλητὴν νὰ ἐξαγοράσῃ ὅλον τὸ κτῆμα, ἂν οὗτος θέλει νὰ
κἀμὴ χρῆσιν τοῦ συμφώνου. ΓΛΚ. 1667.

1469. Ἄν πολλοὶ ἐπώλῃσαν συνάμα, καὶ δι' ἐνὸς μόνου
συμβολαίου κτῆμα τι, εἰς αὐτοὺς κοινόν, ἕκαστος δύναται νὰ
κινήσῃ τὴν περὶ ἐξαγορᾷς ἀγωγὴν διὰ μόνον τὸ ἀνήκον εἰς
αὐτὸν μέρος. ΓΛΚ. 1668.

1470. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, καὶ ἂν ὁ πωλήσας μόνος τὸ κτῆμα
κατέλιπε πλείονας κληρονόμους.

Ἐκαστος τῶν συγχληρονόμων τούτων δύναται νὰ κἀμὴ
χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾷς διὰ μόνον τὸ ἐκ τῆς
κληρονομίας ἀνήκον εἰς αὐτὸν μέρος. ΓΛΚ. 1669.

1471. Ὁ ἀγοραστής ὅμως, κατὰ τὰς εἰς τὰ δύο προηγού-
μενα ἄρθρα διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, δύναται νὰ αἰτήσῃ
νὰ κληθῶσιν εἰς δίκην ὅλοι οἱ πωληταὶ τοῦ κοινοῦ κτήματος,
ἢ ὅλοι οἱ συγχληρονόμοι, ὅπως συμφωνήσωσι μεταξύ των περὶ
τῆς ἐξαγορᾷς ὁλοκλήρου τοῦ κτήματος· καὶ ἂν δὲν συμφωνή-
σωσιν, ἡ ἐξαγορά δὲν ἔχει χώραν, ἐκτὸς ἂν ὁ αἰτήσας αὐτὴν
προτείνῃ νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ τὰς μερίδας τῶν ἄλλων πωλητῶν,
ἢ συγχληρονόμων. ΓΛΚ. 1670.

1472. Ἄν οἱ συγκύριοι κτήματος τινος δὲν τὸ ἐπώλῃσαν
συνάμα καὶ ὁλόκληρον, ἀλλ' ἕκαστος ἐπώλῃσε τὸ μέρος του
μόνον, δύνανται νὰ κινήσωσι χωριστὰ τὴν περὶ ἐξαγορᾷς ἀγω-
γὴν διὰ τὴν ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς μερίδα.

Ὁ ἀγοραστής δὲν δύναται νὰ βιάσῃ τὸν οὕτω κινήσαντα
τὴν ἀγωγὴν νὰ ἐξαγοράσῃ ὁλόκληρον τὸ κτῆμα. ΓΛΚ. 1671.

1473. Ἄν ὁ ἀγοραστής κατέλιπε πολλοὺς κληρονόμους,
τὸ τῆς ἐξαγορᾷς δικαίωμα δύναται νὰ ἐξασκηθῇ μόνον καθ'
ἐκάστου αὐτῶν διὰ τὸ μέρος του, εἴτε τὸ πωληθέν κτῆμα εὐρί-

σκεται εἰσέτι ἀδιαίρετον, εἴτε διμερίσθῃ μεταξὺ τῶν κληρονόμων.

Ἄν δὲ ἡ κληρονομία διενεμήθῃ, καὶ τὸ πωληθὲν πράγμα ἔλαχεν ὁλοκλήρως εἰς τὴν μερίδα ἑνὸς τῶν κληρονόμων, ἡ περὶ ἐξαγορᾶς ἀγωγή δύναται νὰ κινηθῇ κατ' αὐτοῦ διὰ τὸ ὅλον. Γλκ. 1672.

1474. Ὁ πωλητής, ὁ κάμων χρησιν τοῦ περὶ ἐξαγορᾶς συμφώνου, ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ ὅχι μόνον τὸ κύριον τίμημα, ἀλλὰ προσέτι καὶ τὰ γεγόμενα διὰ τὴν πώλησιν καὶ διὰ τὰς ἀναγκαιὰς ἐπισκευὰς νόμιμα ἐξοδα.

Δὲν δύναται νὰ ἀνακτήσῃ πάλιν τὴν διακατοχὴν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας.

Ὅταν ὁ πωλητής ἀνακτήσῃ τὴν διακατοχὴν τοῦ κτήματος, δυνάμει τοῦ περὶ ἐξαγορᾶς συμφώνου, τὸ ἐπαναλαμβάνει ἐλεύθερον παντὸς βάρους καὶ πάσης ὑποθήκης, δι' ὧν τὸ ἐπεβάρυνε τυχὸν ὁ ἀγοραστής· εἶναι ὅμως ὑπόχρεος νὰ διατηρήσῃ τὰς παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἄνευ δόλου γενομένας ἐκμισθώσεις. Γλκ. 1673.

1475. Παρελθόντων ἔξ μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεφασίσθη τελεσιδίκως τὸ περὶ ἐξαγορᾶς δικαίωμα, χωρὶς ὁ πωλητής ν' ἀποτίσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὅ,τι διατάττει τὸ ἄρθρον 1474, ἡ ἀπόφασις ἀκυροῦται καὶ ἡ ἀγωγή ἀποσβύνεται.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τοῦ δικαίωματος τῆς προτιμήσεως.

1476. Τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως εἶναι ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος δίδει μόνον εἰς τοὺς συγχυρίους ἀκινήτου τινὸς καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας κτήματα συνορεύοντα μὲ τὸ ἀκίνητον ἄλλου, διὰ τὰ προτιμηθῶσιν εἰς τὴν πώλησιν τοῦ ὑποκειμένου εἰς συγχυριότητα ἢ συνορεύοντος κτήματος. Τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἔχει χώραν ἐπὶ δικαστικῶν πωλήσεων· ἐξασκεῖται οὐ κατὰ τοὺς εἰς τὰ ἐπόμενα ἄρθρα διαλαμβανομένους κανόνες.

1477. Κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ περὶ προτιμήσεως δικαίω-

ματος, ὅταν πολλοὶ συγχρόνως πρὸς τοῦτο διαγωνίζωνται, τη-
ρῶνται οἱ ἐφεξῆς κανόνες.

1. ἂν ὁ διαγωνισμὸς γίνεται μεταξύ πολλῶν συγκυρίων,
προτιμᾶται πάντοτε ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ πωληθέντος κτήματος
μείζον συμφέρον·

2. ἐν περιπτώσει διχωνισμού μεταξύ συγκυρίου καὶ συνο-
ρίτου, ὁ πρῶτος προτιμᾶται πάντοτε τοῦ δευτέρου·

3. καὶ μεταξύ πολλῶν διαγωνιζομένων, συνοριτῶν, προτι-
μᾶται πάντοτε ὁ κύριος τοῦ κτήματος τῆς μεγαλητέρας ἀξίας.

1478. Ἄν, ὁ ἔχων δικαίωμα νὰ προτιμηθῇ κατὰ τὸ προη-
γούμενον ἄρθρον, δὲν κινήσῃ τὴν περὶ προτιμήσεως ἀγωγὴν,
αὕτη δύναται νὰ κινήθῃ παρὰ πικνὸς ἄλλου ἔχοντος κατὰ νό-
μον τὸ δικαίωμα τοῦτο.

1479. Ὁ ἀγοραστής κτήματος ὑποκειμένου εἰς τὴν περὶ
προτιμήσεως ἀγωγὴν ὀφείλει, ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθε-
σμίας τῶν πέντε μετὰ τὸ συμβόλαιον ἡμερῶν, νὰ κοινοποιήσῃ
εἰς τοὺς συγκυρίους τοῦ εἰρημένου κτήματος, καὶ εἰς τοὺς συνο-
ρίτας τὴν ἀγορὰν, σημειῶνων τὸ περὶ ταύτης συμβόλαιον, τὸ
συμφωνηθὲν τίμημα, καὶ τὰ μετὰ τοῦ πωλητοῦ συμφωνηθέντα
σύμφωνα καὶ ὅρους.

Ἐν ἐλλείψει τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἐντὸς τῆς μνησθεί-
σης προθεσμίας, ἡ ἀγορὰ εἶναι ἄκυρος μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἄλ-
λους συγκυρίους καὶ συνορίτας, οἵτινες δύνανται νὰ ἐξασκήσωσι
τὸ περὶ προτιμήσεως δικαίωμα ἐντὸς τριετίας, ἀφ' ἧς ἡμέρας
ἔγινε τὸ συμβόλαιον τῆς πωλήσεως.

1480. Ὁ θέλων νὰ ἐξασκήσῃ τὸ περὶ προτιμήσεως δικαίω-
μα ὀφείλει ἐντὸς εἰκοσιπέντε ἡμερῶν, μετὰ τὴν διαλαμβανο-
μένην εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον κοινοποιήσιν, νὰ δηλώσῃ δι'
ἐπίτηδες κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἀγοραστήν, ὅτι αὐτὸς θέλει
νὰ προτιμηθῇ· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι ὑπόχρεος
νὰ ἀποδεχθῇ τὸ τίμημα καὶ τοὺς μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ συμ-
φωνηθέντας ὅρους καὶ ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ ὅ,τι συνωμολο-
γήθῃ εἰς τὸ περὶ πωλήσεως συμβόλαιον ἐντὸς πέντε ἡμερῶν
μετὰ τὴν εἰρημένην κοινοποίησιν.

Ἄν δὲν τηρηθῶσι τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρ-
θρου, ὁ μὴ ἔχων δικαίωμα νὰ προτιμηθῇ ἐκπίπτει τούτου.

ΑΠ. 29 (1874). Ἐπειδὴ, παραδεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὡς προβλήτεον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, καὶ ἐπομένως καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, τὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐνστάσιν ἀκυρότητος κατὰ τοῦ πρωτοδικῶς προσαχθέντος παρὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐγγράφου ἐμφανιστηρίου τῆς 11 Μαρτίου 1864, ὡς μὴ συνταχθέντος ἐνώπιον δύο μαρτύρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι πρῶτον μὲν πρόκειται περὶ στοιχείου ἐλλείποντος ἐκ τοῦ ἐμφανιστηρίου, καὶ ὅτι, αποτελοῦντος τούτου οὐσιῶδες μέρος τοῦ περὶ προτιμήσεως δικαιώματος, ἡ ἐνστάσις αὕτη εἶναι ριζική· δεύτερον δὲ ὅτι τὴν δημοσίαν ἀφορᾷ τάξιν, ὡς ἐνδιαφερομένην εἰς τὴν νόμιμον κατάρτισιν τῶν ἐπισήμων πράξεων, δι' ὧν ἐμμέσως ἐπηρεάζεται ὁ τρόπος τῆς διαθέσεως ἀκινήτου, καί, τούτου ἕνεκεν, ἀλυσιτελῆ θεωρήσαν τὴν ἐκτίμησιν τῶν συνεπείᾳ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ προσαχθειῶν ἐγγράφων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προτάσεων, παρεβίασε ἄρθρ. 160, 170 καὶ 174 Πολ. Δικ. παρεισαγαγὼν οὕτω διὰ μὲν τοῦ πρῶτου λόγου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν πρότασιν τῶν κατὰ τῶν ἐγγράφων προβαλλομένων ἀκυροτήτων, διάκρισιν μὴ ἀναγνωρίζουσαν παρ' οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ Νέμου. διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἀποδεξάμενον, ὡς τὴν δημοσίαν ἀφορῶσαν τάξιν, περιπτώσιν οὐδὲως σχετιζομένην πρὸς αὐτὴν κατὰ τὰ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἐκτιθέμενα γεγονότα, καθόσον, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν, ἐπρόκειτο κυρίως περὶ τοῦ κύρους τῆς πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος προσφορᾶς· ἡ τοιαύτη δὲ παραβίασις ἐπιφέρει κατὰ νόμον τὴν τῆς ἀποφάσεως ἀναίρεσιν, εἴδ' εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου πάντῃ ἀλυσιτελῆς ἡ ἐξέτασις τοῦ κύρους τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου, καθότι, μὴ διαγραφομένου ὠρισμένου τρόπου ἐν ταῖς διατάξεσι ἄρθρ. 1479 καὶ 1480 Ἰον. ἀστ. Κώδ., κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γίνηται ἡ ἐκπλήρωσις τῶν τοῦ συμβολαίου τῆς ἀγοραπωλησίας ὅρων, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναμφισβητήτως εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἀντιτίμου καταβολή, ἐφαρμοστέαι εἰσὶν αἱ περὶ τούτου σχετικαὶ διατάξεις τῶν ἄ.θρ. 567 καὶ 568 Ἰον. Πολ. Δικ., ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι διὰ τὸ κύρος τῆς παρὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 568 ἀναφερομένων προσώπων καταθέσεως πρέπει ἡ δῆλωσις τῆς προσφορᾶς προηγουμένης νὰ γείνη ἐνώπιον Συμβολαιογράφου.

ΑΠ. 196 (1874). Μὴ διαγραφομένου ὑπὸ ἄρθρ. 1479 καὶ 1480 Ἰον. Κώδ. ἄλλου τινὸς τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνηται ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβολαίου προσφορά καὶ κατάθεσις τοῦ καταβλητέου ἀπὸ τὸν ἐνασχοῦντα τὸ τῆς προτιμήσεως δικαίωμα ἀντιτίμου, ἐφαρμοστέαι αἱ περὶ τούτου διατάξεις ἄρθρ. 567 καὶ 568 Ἰον. Πολ. Δικ., ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι ὁσάκις ἡ παρακατάθεσις ἀνάγεται εἰς ὑπόθεσιν μὴ ἐκρεμῇ παρὰ δικαστήριον, γίνεται μὲν παρὰ τινι τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 568 ἀναφερομένων προσώπων, ἀφ' οὗ ὅμως προηγηθῇ ταύτης ἡ ἐνώπιον συμβολαιογράφου δῆλωσις τῆς προσφορᾶς· οὐδὲως δ' ἀπαγορεύεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅπως καὶ παρὰ τούτῳ γίνη ἡ κατάθεσις, ἀφ' οὗ καὶ εἰς ἀπλοῦν ἰδιώτην ἐπιτρέπεται αὕτη.

ΑΠ. 196 (1874). Οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ ἄρθρ. 1480 Ἰον

Κώδ. ἡ ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν 25 ἡμερῶν σύγχρονος ἐκδῆ-
λωσις τῆς θελήσεως τοῦ προτιθεμένου νὰ ἐνασχῆσῃ τὸ τῆς προτιμῆσεως
δικαιώμα καὶ ἡ τῶν τῆς ἀγοραπωλησίας ὄρων ἐκπλήρωσις, οἱ ἦν ἐντὸς
τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος χορηγοῦνται προσετι εἰς αὐτὸν καὶ
ἄλλαι πέντε ἡμέραι, ἀλλὰ ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἀναμφισβητήτως
προκύπτει ὅτι τὰ δύο ταῦτα χρονικὰ διαστήματα ὑπὲρ τοῦ ἐνασχοῦντος
τὸ προμνησθέν δικαιώμα εἰσὶ τεταγμένα, χορηγουμένων εἰς αὐτὸν τῶν
πέντε ἡμερῶν πρὸς προπαρασκευῇ τῶν μέσων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν
τῆς ἀγοραπωλησίας ὄρων· ὥστε, παραιτηθέντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ
ἐφεσιβλήτου ἰδίου δικαιώματος ἄνευ βλάβης τινὸς τῶν δικαιωμάτων τῶν
δικαιοπαρόχων τῶν ἐξακολουθούντων τὴν προκειμένην δίκην, ὀρθῶς τὸ
τοῦ πρώτου βαθμοῦ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐναντίου σιτηρίζο-
μένην ἐνστάσιν ἀπαράδεκτου κατὰ τῆς αγωγῆς.

1481. Ἄν ὁ ἔχων τὸ τῆς προτιμῆσεως δικαιώμα, ὑποπτεύη-
ται, μὴ τὸ τίμημα τῆς πωλήσεως ἢ οἱ συμφωνηθέντες ὅροι ἦναι
εἰκονικοί, δύναται μόνον νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν
καὶ εἰς τὴν πωλητὴν τὸν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ τιμήματος, ἢ
τῶν συμφωνηθέντων ὄρων ὅρκον.

Ὡσαύτως ἂν αὐτὸς ὑποπτεύηται, ὅτι πρὸς ματαίωσιν τοῦ
περὶ προτιμῆσεως δικαιώματος εἰκονίσθη συμβόλαιον διάφορον
τῆς ἀγορᾶς, δύναται μόνον νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τοὺς συμβαλλο-
μένους τὸν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς μεταξὺ αὐτῶν γενομένης συμ-
βάσεως ὅρκον. (*)

() Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1481. Ἄν ὁ ἔχων τὸ τῆς προτιμῆσεως δικαιώμα, ὑποπτεύη-
ται, μὴ τὸ τίμημα τῆς πωλήσεως, ἢ οἱ συμφωνηθέντες ὅροι ἦναι
εἰκονικοί, δύναται μόνον νὰ ἐπαγάγῃ εἰς τὸν ἀγοραστήν τὸν
περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ τιμήματος, ἢ τῶν συμφωνηθέντων
ὄρων, ὅρκον.

Ὡσαύτως, ἂν αὐτὸς ὑποπτεύηται, ὅτι πρὸς ματαίωσιν τοῦ
περὶ προτιμῆσεως δικαιώματος εἰκονίσθη συμβόλαιον διάφορον
τῆς πωλήσεως, δύναται μόνον νὰ αἰτήσῃ τὴν ὁρκοδοσίαν περὶ
τῆς ἀληθείας τῆς γενομένης συμβάσεως.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην μόνος ὁ δικαστὴς ἔχει δικαίω-

1482. Αἱ εἰς τοῦτο τὸ Τμήμα διαλαμβανόμεναι διατάξεις δὲν μεταβάλλουσιν ὅ,τι εἰς τὸν παρόντα κώδικα ὤρισται περὶ τῶν ἐμφυτευτικῶν καὶ ἐδαφονομικῶν συμβολαίων.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς ἔνεκα σίνους διαρρήξεως τῆς πωλήσεως.

1483. Ἄν ὁ πωλητὴς ἐβλάβῃ ὑπὲρ τὸ ἥμισυ κατὰ τὸ τίμημα ἀκινήτου τινός, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν διάρρηξιν τῆς πωλήσεως, ἂν καὶ ἐν τῷ συμβολαίῳ παρητήσατο ρητῶς τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ αἰτήσῃ τὴν διάρρηξιν ταύτην, καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει νὰ δωρήσῃ τὸ περιπλέον τῆς ἀξίας. ΓλΚ. 1674.

1484. Διὰ νὰ γνωρισθῇ, ἂν ὑπάρχῃ σῖνος ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ ἀκίνητον κατὰ τὴν εἰς τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως κατὰστασιν καὶ ἀξίαν του. ΓλΚ. 1675.

1485. Ἡ αἵτησις δὲν εἶναι παραδεκτὴ μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πωλήσεως.

Ἡ προθεσμία αὕτη τρέχει κατὰ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν, καὶ κατὰ τῶν ἀφάντων. τῶν ἀπηγορευμένων, καὶ τῶν ἀνηλικῶν δικαιოდόχων τοῦ ἐνηλίκου πωλητοῦ.

Ἡ αὕτῃ προθεσμία τρέχει καὶ δὲν διακόπτεται διαρκούντος τοῦ πρὸς ἀγορὰν συμφωνηθέντος χρόνου. ΓλΚ. 1676.

1486. Ὁ πωλητὴ οφείλει πάντοτε νὰ ἐνώνῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, τὰ ὅποια θέλει νὰ προσαγάγῃ, ἔκθεσιν τριῶνπραγματογνωμόνων, οἵτινες εἶναι ὑπόχρεοι νὰ συντάττωσι μίαν μόνην ἔνορκον δήλωσιν, καὶ νὰ ἐκφράσωσι μίαν μόνην δικαιοδογημένην γνώμην, κατὰ πλειονοψηρίαν. ΓλΚ. 1678.

1487. Ἄν ὑπάρχωσι διχογνωμίαι, ἡ εἰρημένη ἔκθεσις παρέχει τὰ αἴτια, ἀλλὰ δὲν συγχωρεῖται νὰ ἐμραινῇ καὶ τὴν γνώμην ἐκάστουπραγματογνωμόνου. ΓλΚ. 1679.

καὶ νὰ ὀρίσῃ, κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις, τίς τῶν συμβαλλομένων πρέπει νὰ κάμῃ τὸν εἰρημένον ὅρκον.

1488 Ἐκαστον τῶν μερῶν διορίζει τὸν πραγματογνώμονά του· καὶ οἱ δύο, οἱ ἐκλεχθέντες παρὰ τῶν συμβαλλομένων, πραγματογνώμονες ἐκλέγουσι τὸν τρίτον ἐν περιπτώσει διαφωνίας μεταξὺ αὐτῶν.

Ἄν τὰ μέρη δὲν συμφωνήσωσι περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν πραγματογνώμων, ἢ οὗτοι περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ τρίτου, τὸ πρωτοδικεῖον διορίζει αὐτοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος.

1489. Γενομένης παραδεκτῆς τῆς περὶ διαρρήξεως ἀγωγῆς, ὁ ἀγοραστὴς δύναται κατ' ἐκλογὴν ἢ ν' ἀποδώσῃ τὸ πρᾶγμα, ἀναλαμβάνων τὸ ὅποιον ἐπλήρωσε τίμημα, ἢ νὰ κρατήσῃ αὐτό, πληρώνων τὸ συμπλήρωμα τοῦ δικαίου τιμήματος, ἐκπιπτομένου τοῦ ἑκάτου τοῦ ὅλου τιμήματος.

Ὁ τρίτος διακάτοχος ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ἐπιφυλαττομένης εἰς αὐτὸν τῆς κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου του ἀναγωγῆς. ΓΛΚ. 1681.

1490. Ἄν ὁ ἀγοραστὴς προτιμᾷ νὰ κρατήσῃ τὸ πρᾶγμα, πληρώνων τὸ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον συμπλήρωμα, ὀφείλει τὸν τόκον τοῦ συμπληρώματος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔγινεν ἡ περὶ διαρρήξεως αἵτησις.

Ἄν δὲ προτιμᾷ νὰ τὸ ἀποδώσῃ, καὶ ν' ἀναλάβῃ τὸ τίμημα, ὀφείλει τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεως.

Ὁ τόκος τοῦ τιμήματος, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσε, πρέπει ἐπίσης νὰ λογίζεται ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αὐτῆς αἰτήσεως καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς, ἂν δὲν ἀπῆλαυσεν οὐδένα καρπὸν. ΓΛΚ. 1682.

1491. Ἡ ἕνεκα σίνους διάρρηξις δὲν ἔχει χώραν ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ. ΓΛΚ. 1683.

1492. Αὐτὴ δὲν ἔχει χώραν ὡσχύτως καθ' ὅλας τὰς πωλήσεις, αἵτινες κατὰ νόμον δὲν δύνανται νὰ ἐνεργηθῶσιν εἰμὴ δικαστικῇ ἀδείᾳ. ΓΛΚ. 1684.

1493. Οἱ εἰς τὸ προηγούμενον Τμήμα διελκυσβανόμενοι κανόνες περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς πολλοὶ ἐπώλησαν συνάμα ἢ χωριστά, ἢ ὁ πωλητής, ἢ ὁ ἀγοραστὴς κατέλιπε πολλοὺς κληρονόμους, φυλάττονται ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἕνεκα διάρρήξεως ἀγωγῆς. ΓΛΚ. 1685.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῆς ἀπαρτίας.

1494. Ἄν πρᾶγμα τι κοινὸν εἰς πολλοὺς δὲν δύναται νὰ διαμερισθῇ εὐκόλως καὶ ἄνευ ζημίας, ἢ ἂν κατὰ τὴν διαμέρισιν κοινῶν κτημάτων, γενομένην δι' ἀμοιβαίας συναινέσεως, εὐρεθῶσι τινὰ ἐξ αὐτῶν, τὰ ὅποια οὐδείς τῶν συμμεριζομένων δύναται ἢ θέλει νὰ λάβῃ, ἢ πώλησις αὐτῶν γίνεται δι' ἀπαρτίας, καὶ τὸ τίμημα διανέμεται μεταξὺ τῶν συγκυρίων. ΓΛΚ. 1686.

1495. Ἐκαστος τῶν συγκυρίων δύναται νὰ ζητήσῃ νὰ προσκληθῶσι καὶ οἱ ξένοι εἰς τὴν ἀπαρτίαν· ἂν δὲ τις τῶν συγκυρίων ᾖ ἀνήλιξ, οἱ ξένοι πρέπει νὰ προσκληθῶσιν ἀναγκαίως. ΓΛΚ. 1687.

1496. Ὁ τρόπος καὶ αἱ διατυπώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἀπαρτία, εἶναι ἐκτεθειμέναι εἰς τὸν περὶ κληρονομιῶν Τίτλον, καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν. ΓΛΚ. 1688.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῆς παραχώρησεως τῶν πιστώσεων καὶ τῶν ἄλλων ἀσωμάτων δικαιωμάτων.

1497. Ἡ παραχώρησις πιστώσεώς τινος, δικαίωματος, ἢ ἀγωγῆς κατὰ τρίτου γίνεται παρὰ τοῦ παραχωρητοῦ εἰς τὸν ἐκδοχέα δι' ἐγγράφου κατὰ τὸ ἄρθρον 1383, καὶ δι' ἐγχειρίσεως τοῦ δικαιογράφου.

Μολοντοῦτο τὰ μὴ φέροντα τ' ὄνομα τοῦ πιστωτοῦ γραμμάτια, καλούμενα πρὸς τὸν προσφερτὴν, δύνανται νὰ παραχωρηθῶσι διὰ μόνης τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ δικαιογράφου, καὶ ἄνευ ἐγγράφου παραχώρησεως. ΓΛΚ 1689.

1498. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδοχέως ὡς πρὸς τὸν τρίτον δὲν ἄρχειται εἰμὴ ἀφοῦ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ παραχώρησις.

Μολοντοῦτο τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδοχέως δύναται ν' ἀρχίσῃ, ὅτα' ὁ ὀφειλέτης ἀποδεχθῇ τὴν παραχώρησιν δι' ἐπισήμου πράξεως.

Αἱ εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρον διαλαμβάνόμεναι διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ πρὸς τὸν προσφερτὴν γραμματίαν. ΓΛΚ 1690.

ΑΠ. 350 (1893). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον δέχεται μὲν, ὅτι κατὰ ἄρθρ. 1498 Ἰον. Κώδ., ἡ μὴ κοινοποιήσις τῆς ἐκχώρησεως εἰς τὸν ὀφειλέτην δὲν συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς, ἀλλὰ δέχεται συνάμα ὅτι διὰ τῆς κλήσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος ἰγνωστοποιήθῃ τῷ ἐναγομένῳ ὀφειλέτῃ ἡ ἐκχώρησις τῆς ἐν αὐτῇ ἀπαιτήσεως, ὁ δὲ ἀναιρεσειῶν δὲν παραπονεῖται ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς γνωστοποιήσεως. Ἄρα ἄνευ ἀξίας ἐστὶν ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι παρηρμηνεύθῃ τὸ ἄρθρ. 1498, καθ' ὃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδοχέως ὡς πρὸς τὸν τρίτον δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀφοῦ κοινοποιήθῃ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ παραχώρησις καὶ ὅτι αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθη, διότι καὶ ἐσφαλμένη ἂν ὑποτεθῇ ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Ἐφετείου, ἄρκεῖ ἡ δευτέρα πρὸς στήριξιν αὐτῆς.

Τὸ ἄρθρ. 1498 Ἰον. Κ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἄρθρ. 1690 Γαλλ. Κ., οἱ δὲ ἐρμηνευταὶ αὐτοῦ παραδέγονται τὰδε. Au regard des tiers, λέγουσιν οἱ Aubry et Rau, (τόμ. § 356 613), la cession ne lui est transmise que par la signification du transport au débiteur cédé, ou au moyen de son acceptation par ce dernier; en d'autres termes ce n'est que par l'accomplissement de l'une ou de l'autre de ces conditions que le cessionnaire est saisi de la créance vis-à-vis des tiers Marcadé τόμ. 6 σελ. 326 II. Troplong (II 833 et suiv). Duvergier (204 et suiv).

1499. Ἄν, πρὶν ὁ παραχωρητὴς ἢ ὁ ἐκδοχεὺς κοινοποιήσῃ τὴν παραχώρησιν εἰς τὸν ὀφειλέτην οὗτος εἶχε πληρώσει εἰς τὸν παραχωρητὴν, ἀπολυτροῦται ἐγκύρως, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ χρέους ἐξαρτωμένου ἀπὸ γραμματίων πρὸς τὸν προσφερτὴν. ΓΛΚ 1691.

1500. Ἡ πώλησις ἢ ἡ παραχώρησις πιστώσεώς τινος περιλαμβάνει τὰ παρακολουθήματα αὐτῆς, οἷον τὰς ἐγγυήσεις, τὰ προνόμοια καὶ τὰς ὑποθήκας. ΓΛΚ. 1692.

1501. Ὁ πωλὼν πίστωσιν τινα, ἢ ἄλλο ἀσώματον δικαίωμα, ὀφείλει νὰ ἐγγυηθῇ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραχώρησεως ὑπαρξίν των, ἂν καὶ αὕτη γίνεται ἄνευ ἐγγυήσεως. ΓΛΚ. 1693.

1502. Αὐτὸς δὲν εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τοῦ φερεγγύου τοῦ ὀφειλέτου, εἰμὴ ὅταν ὑπεσχέθῃ τοῦτο, καὶ μόνον μέχρι τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἐκ τῆς πωληθείσης πιστώσεως. ΓλΚ. 1694.

1503. Ἄν ὁ παραχωρητὴς ὑπεσχέθῃ τὴν περὶ τοῦ φερεγγύου τοῦ ὀφειλέτου ἐγγύησιν, ἢ ὑπόσχεσις αὕτη ἐννοεῖται μόνον περὶ τοῦ ἐν τῷ παρόντι φερεγγύου, καὶ δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον, ἂν ὁ παραχωρητὴς δὲν συνωμολόγησεν τοῦτο ρητῶς. ΓλΚ. 1695.

1504. Ὁ πωλὼν κληρονομίαν τινά, καὶ μὴ ὀρίζων εἰδικῶς τ' ἀντικείμενα αὐτῆς, ὀφείλει μόνον ἐγγύησιν περὶ τῆς ὡς κληρονόμου ιδιότητός του. ΓλΚ. 1696.

1505. Ἄν αὐτὸς ἐσύναξεν ἤδη τοὺς καρποὺς κτήματός τινος, ἢ εἰσέπραξε πίστωσιν τινὰ ἀνήκουσαν εἰς τὴν κληρονομίαν ταύτην, ἢ ἐπώλησε κτήματα αὐτῆς, ὀφείλει νὰ νὰ ἀποτίσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, ἐκτὸς ἂν κατὰ τὴν πώλησιν τὰ ἐπεφύλαξε ρητῶς εἰς ἑαυτόν. ΓλΚ. 1697.

1506. Ὁ ἀγοραστὴς ἐκ μέρους τοῦ ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ εἰς τὸν πωλητὴν, ὅ,τι οὗτος ἐπλήρωσε διὰ τὰ χρῆναι καὶ βάρη τῆς κληρονομίας, καὶ νὰ πληρώσῃ ὅ,τι τυχὸν ὁ πωλητὴς ἔχει νὰ λάβῃ ἐξ αὐτῆς, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συνομολογία. ΓλΚ. 1698.

1507. Ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου ἄλλος παρεχώρησεν ἐπίδικον δικαίωμα, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἐκδοχέως ἀπολύτρωσιν του, ἀποτίων εἰς τοῦτον τὸ πρᾶγματικὸν τίμημα τῆς παραχώρησεως, τὰ νόμιμα ἐξόδα καὶ τοὺς τόκους, ἂν ἡμέρας ὁ ἐκδοχεὺς ἐπλήρωσε τὸ τίμημα τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης παραχώρησεως. ΓλΚ. 1699.

1508. Τὸ πρᾶγμα ὑπολαμβάνεται ἐπίδικον, ὅταν ὑπάρχῃ δίκη καὶ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ. ΓλΚ. 1700.

1509. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 1507 παύει,

1. ὅταν ἡ παραχώρησις ἔγινεν εἰς συγκληρονόμον, ἢ συγκύριον τοῦ παραχωρηθέντος δικαιώματος·

2. ὅταν ἔγινεν εἰς πιστωτὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ εἰς αὐτὸν ὀφειλομένου·

3. ὅταν ἔγινεν εἰς τὸν δικατόχον τοῦ εἰς τὸ ἐπίδικον δια-
καίωμα ὑποκειμένου κτήματος. ΓλΚ. 1701.

ΤΙΤΛΟΣ Ζ'.

Περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς.

1510. Ἡ ἀνταλλαγή εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ οἱ συμβαλ-
λόμενοι δίδουσι πρὸς ἀλλήλους πράγμα τι ἀντ' ἄλλου. ΓλΚ.
1702.

1511. Ἡ ἀνταλλαγή ἀποτελεῖται διὰ μόνης τῆς συναινέ-
σεως, ὡς καὶ ἡ πώλησις. ΓλΚ. 1703.

1512. Ἄν εἰς τῶν ἀνταλλασσόντων ἔλαβεν ἤδη τὸ εἰς ἀν-
τάλλαγμα δοθὲν εἰς αὐτὸν πράγμα, καὶ ἀποδείξῃ ἔπειτα ὅτι ὁ
ἕτερος δὲν εἶναι κύριος τοῦ πράγματος τούτου, δὲν δύναται νὰ
ἀνγκασθῇ νὰ παρὰδῶσῃ τὸ πράγμα, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη ὡς
ἐπαντάλλαγμα, ἀλλὰ μόνον ν' ἀποδώσῃ, ὅπερ ἔλαβεν.

1513. Ὁ ἀνταλλάξας, ὅστις ὑπέστη τὴν ἐκνίκησιν τοῦ
πράγματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὡς ἀντάλλαγμα, δύναται, κατ'
ιδίαν ἐκλογὴν νὰ αἰτήσῃ, ἢ τὴν ἀπότισιν τῶν ζημιῶν καὶ δια-
φόρων, ἢ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματός του, ἂν δὲν μετέβῃ εἰς
χεῖρας ἄλλου ἀγοραστοῦ. ΓλΚ. 1705.

1514. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κανόνες, οἱ περὶ τῆς πωλήσεως ὠρι-
σμένοι, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν. (*) ΓλΚ. 1707.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς
ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1514. Ἡ ἕνεκα σίνους διάρρηξις δὲν ἔχει χώραν εἰς τὸ
τῆς ἀνταλλαγῆς συμβόλαιον.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι κανόνες, οἱ περὶ τῆς πωλήσεως ὠρισμένοι,
ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν.

ΤΙΤΛΟΣ Η'.

Περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Γενικαὶ διατάξεις.

1515. Ὑπάρχουσι δύο εἶδη συμβολαίων μισθώσεως· τὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ τῶν ἐργασιῶν. ΓλΚ. 1708.

1516. Ἡ μίσθωσις τῶν πραγμάτων εἶναι συμβολαίον, δι' οὗ εἰς τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄλλον τὴν νομὴν πράγματός τινος ἐπὶ ρητὸν χρόνον καὶ ἐπὶ προσδιωρισμένῳ τιμήματι, τὸ ὅποιον οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ. ΓλΚ. 1709.

1517. Ἡ μίσθωσις τῶν ἔργων εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ εἰς τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεοῦται νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ἐπὶ συμπεφωνημένῳ μετὰξὺ αὐτῶν μισθῷ. ΓλΚ. 1710.

1518. Τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῶν μισθώσεων ὑποδιαιροῦνται εἰσέτι εἰς ἄλλα ἰδιαίτερα.

Καλεῖται :

ἐνοικίσεις, ἡ μίσθωσις τῶν οἰκῶν·

ναύλωσις, ἡ τῶν κινητῶν·

ἀγρομίσθωσις, ἡ τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων·

ἐργομίσθωσις, ἡ τοῦ ἔργου, ἡ τῆς ὑπηρεσίας·

κτηνομίσθωσις, ἡ τῶν ζώων.

Ἡ ἐργολαβία διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἔργου τινὸς ἐπὶ ὠρισμένῳ τιμήματι, εἶναι ὡσάύτως εἶδος τι μισθώσεως, ὅταν ἐκεῖνος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου γίνεται τὸ ἔργον, χορηγῇ τὴν ὕλην. ΓλΚ. 1711.

1519. Αἱ μισθώσεις τῶν δημοσίων κτημάτων ὑπόκεινται εἰς ἰδιαιτέρους κανονισμούς. ΓλΚ. 1712.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ μισθώσεως τῶν πραγμάτων.

1520. Δύνανται νὰ μισθωθῇ πᾶν εἶδος κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων. ΓλΚ. 1713.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Κανόνες κοινοὶ εἰς τε τὰς μισθώσεις τῶν οἰκῶν καὶ τὰς
τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων.

1521. Αἱ μισθώσεις, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὰ
ἄρθρα 1522, 1563 καὶ 1572, πρέπει νὰ γίνωνται διὰ δημο-
σίου, ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. ΓΛΚ. 1714.

1522. Συγχωροῦνται αἱ προφορικαὶ μισθώσεις, ὅταν πρό-
κειται περὶ δώματος, ἢ δωματίου μετὰ ἢ ἄνευ ἐπίπλων, ἂν
ἡ μίσθωσις κατὰ τὰς περιπτώσεις τούτας δὲν ὑπερβαίνει τοὺς
τρεις μῆνας.

1523. Ἐν περιπτώσει μισθώσεως προφορικῆς, τῆς ὁποίας
ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ προη-
γούμενον ἄρθρον, ἂν διεγερθῇ ἀμφισβήτησις περὶ μόνου τοῦ πο-
σοῦ τοῦ τιμήματος, καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἐξοφλητικὸν ἀποδεικνύον
τοῦτο, ὁ ἐκμισθωτὴς δύναται νὰ τὸ ἀποδείξῃ δι' ὅρκου του.
ΓΛΚ. 1716.

1524. Ὁ μισθωτὴς ἔχει δικαίωμα νὰ ὑπεκμισθώσῃ, ἢ
παρὰχωρήσῃ τὴν μίσθωσίν του εἰς τρίτον, ἂν τὸ δικαίωμα
τοῦτο δὲν τῷ ἀπηγορεύθῃ διὰ τοῦ συμβολαίου.

Δύναται δὲ νὰ ἀπαγορευθῇ εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ὅλον τοῦ
μισθωθέντος πράγματος, ἢ κατὰ μέρος μόνον.

Ἡ ρήτηρ αὕτη ἐκτελεῖται πάντοτε αὐστηρῶς. ΓΛΚ. 1717.

1525. Ὁ μισθωτὴς οἴκου τινὸς δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ
τὸ διαλαμβανόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον δικαίωμα,
χωρὶς νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν κύριον τὸν ὑπενοικιστὴν, καὶ
τὴν χρῆσιν, εἰς ἣν προσδιορίζεται ὁ οἶκος. ΓΛΚ. 1719.

1526. Ὁ ἐκμισθωτὴς εἶναι ὑπόχρεος ὡς ἐκ τῆς φύσεως
τοῦ συμβολαίου, καὶ ἄνευ ἐιδικῆς συνομολογίας·

1. νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν μισθωτὴν τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα·
2. νὰ τὸ διατηρῇ εἰς κατὰστασιν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ πρὸς
τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμισθώθῃ·

3. νὰ παρέχῃ εἰς τὸν μισθωτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
μισθώσεως τὴν εἰρηνικὴν νομὴν τοῦ πράγματος.

1527. Ὁ ἐκμισθωτὴς εἶναι ὑπόχρεος νὰ παραδώσῃ τὸ πρᾶγμα κατὰ πάντα καλῶς ἐπισκευασμένον.

Ὁφείλει νὰ κάμῃ διαρκούσης τῆς μισθώσεως, πᾶσαν ἀναγκαίαν ἐπισκευὴν αὐτοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν μικρῶν ἐπισκευῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ συνήθειαν εἶναι εἰς βᾶρος τοῦ μισθωτοῦ. ΓΛΚ. 1720.

1528. Ὁφείλεται εἰς τὸν μισθωτὴν ἐγγύησις δι' ὅλα τὰ ἐλαττώματα ἢ ἐλλείμματα τοῦ μισθωθέντος πράγματος, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὴν χρῆσίν του, ἂν καὶ ὁ ἐκμισθωτὴς τὰ ἡγνῷε κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβολαίου.

Ἄν ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων ἢ ἐλλειμμάτων τούτων προκύψῃ ζημία· εἰς τὸν μισθωτὴν, ὀφείλει ὁ ἐκμισθωτὴς νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. ΓΛΚ. 1721.

1529. Ἄν, διαρκούσης τῆς μισθώσεως, τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα φθαρῇ ὀλοκλήρως ἐκ τυχαίου συμβάντος, τὸ συμβόλχιον διαλύεται αὐτοδικαίως· ἂν δὲ φθαρῇ μόνον ἐν μέρει, ὁ μισθωτὴς δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ αἰτήσῃ ἢ τὴν μείωσιν τοῦ τιμήματος, ἢ καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου.

Κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις δὲν ὀφείλεται ἀποζημιώσεις. ΓΛΚ. 1722.

1530. Ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν δύναται, διαρκούσης τῆς μισθώσεως, νὰ μεταβάλλῃ τὸ σχῆμα τοῦ μισθωθέντος πράγματος. ΓΛΚ. 1723.

1531. Ἄν, διαρκούσης τῆς μισθώσεως, τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα ἔχῃ χρεῖαν κατεπειγουσῶν ἐπισκευῶν, μὴ δυναμένων ν' ἀναβληθῶσι μέχρι τέλους τοῦ συμβολαίου, ὁ μισθωτὴς πρέπει νὰ τὰς ὑποφέρῃ, ὅσον καὶ ἂν τῷ ἦναι ἐνοχλητικάι, καὶ ἂν στερεῖται, ἐνῶ γίνονται, μέρους τινὸς τοῦ μισθωθέντος πράγματος.

Ἄν ὁμοίως αἱ ἐπισκευαὶ αὗται διαρκέσωσι πλέον τῶν τετσαράκοντα ἡμερῶν, τὸ τίμημα τῆς μισθώσεως μειοῦται κατ' ἀνολογίαν τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ μέρους τοῦ μισθωθέντος πράγματος, τοῦ ὁποῖου ἐστερήθη, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν εἰρημένων τεσσαράκοντα ἡμερῶν.

Ἄν αἱ ἐπισκευαὶ ἦναι τοιαῦται, ὥστε νὰ καθιστῶσιν ἀκαταίτητον τὸ πρὸς κατάλυμα τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας

του ἀναγκαῖον μέρος. οὗτο· δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου ΓλΚ. 1724.

1532. Ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ὀφείλει ἐγγύησιν πρὸς τὸν μισθωτὴν διὰ τὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας τρίτοι, μὴ ἀξιούντες οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος, ἐπιφέρουσι διὰ βιαιοπραγίας εἰς τὴν νομὴν αὐτοῦ· ἐπιφυλάττεται δὲ εἰς τὸν μισθωτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τοὺς κηταδιώξῃ ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι. ΓλΚ. 1725.

1533. Ἄν ἅπ' ἐναντίας ὁ μισθωτὴς διαταραχθῇ εἰς τὴν νομὴν τοῦ δι' ἀγωγῆς ἀφωρώτης τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος, ἔχει δικαίωμα εἰς ἀνάλογον μείωσιν τοῦ ἐνοικίου, ἢ τοῦ μισθώματος, ἂν ὁμως ἡ διατάραξις ἢ τὸ κώλυμα ἀνηγγέλθησαν εἰς τὸν κύριον. ΓλΚ. 1726.

1534. Ἄν οἱ διαταράξαντες διὰ βιαιοπραγιῶν, δι' ὁποῖον ὦνται, ὅτι ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος, ἢ ἂν ὁ μισθωτὴς αὐτὸς ἐναχθῇ διὰ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τοῦ πράγματος, ἢ νὰ ὑποφέρῃ τὴν διενέργειαν δουλείας τινός, ὀφείλει νὰ καλέσῃ τὸν ἐκμισθωτὴν πρὸς ἐγγύησιν του, καὶ πρέπει, ἂν τὸ αἰτήσῃ, ν' ἀπαλλαγῇ τῆς δίκης, ἀναγγέλλων τὸν ἐκμισθωτὴν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου διακατέχει. ΓλΚ. 1727.

1535. Ὁ μισθωτὴς ἔχει δύο κυρίας ὑποχρεώσεις·

1. ὀφείλει νὰ μεταχειρίζεται τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης, καὶ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην εἰς τὸ συμβόλαιον χρῆσιν, ἢ, ἐν ἐλλείψει συμβάσεως, κατ' ἐκείνην, ἥτις τεκμαίρεται ἐκ τῶν περιστάσεων·

2. ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ μίσθωμα κατὰ τὰς συμπεφωνημένας προθεσμίας. ΓλΚ. 1728.

1536. Ἄν ὁ μισθωτὴς μεταχειρίζεται τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα ἄλλως, παρὰ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην χρῆσιν, ἢ κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ προξενήσῃ ζημίαν εἰς τὸν κύριον, οὗτος δύνανται κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου. ΓλΚ. 1729.

1537. Ἄν οἱ συμβαλλόμενοι περιέγραψαν τὴν κατὰστασιν τοῦ μισθωθέντος πράγματος, ὁ μισθωτὴς ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδώσῃ ὡς τὸ πρέλαβε κατὰ τὴν γενομένην περιγραφὴν, ἐξαιρουμένου

τοῦ ὅ,τι ἐφθάρη, ἢ ἐχειροτέρευσεν ἐκ παλαιότητος, ἢ ἀκατα-
μαχήτου δυνάμεως. ΓΛΚ. 1730

1538. Ἄν δὲν περιεγράφῃ ἡ κατάστασις τοῦ μισθωθέντος πράγματος, τεκμαίρεται, ὅτι ὁ μισθωτὴς τὸ παρέλαθεν εἰς κα-
λὴν κατάστασιν, καὶ ὡς πρὸς τὰς μικρὰς ἐπισκευάς, αἱ ὁποῖαι
κατὰ συνήθειαν εἶναι εἰς βάρος τῶν μισθωτῶν· καὶ ὀφείλει νὰ
τὸ ἀποδώσῃ εἰς τριαύτην κατάστασιν, ἂν δὲν ἀποδείξῃ τὸ ἐναν-
τίον. ΓΛΚ. 1731.

1539. Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν χειροτερεύσεων καὶ τῶν
ἀπωλειῶν, αἱ ὁποῖαι συμβαίνουνσι διαρκεύσεως τῆς νομῆς του, ἂν
δὲν ἀποδείξῃ, ὅτι συνέβησαν ἄνευ αἰτίας αὐτοῦ. ΓΛΚ. 1732.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 222 (1895). Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς μὲν τὴν
πρώτην βᾶσιν ἐρείδεται ἐπὶ ἄρθρ. 1528 Ἰον. Κ. καθ' ὃ ἐκμισθωτὴς
εἶναι ὑπεύθυνος δι' ὅλας τὰς ἐλλείψεις τοῦ μισθωθέντος τὰς ὑπαρχούσας
πρὸ τῆς συμβάσεως ἂν καὶ τὰς ἡγνόει, ὡς πρὸς τὴν δευτέραν δὲ ἐπὶ
ἄρθ. 1526 § 2, καθ' ὃ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τὸ διατηρῇ εἰς κατάστασιν
επιτρέπουσαν τὴν χρῆσιν δι' ἣν ἐμισθώθη.

Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Ρωμ. Νόμου (N. 5 (24 4) Κωδ. 3 § 1 (15. 1)
καὶ 9 § 4 (19.2) Πανδ.) καθιερουμένης κατὰ τοῦ ἐνεχυροῦχου δανειστοῦ
καὶ τοῦ μισθωτοῦ προλήψεως, καθ' ἣν λόγῳ τῆς εὐθύνης των περὶ τὴν
φύλαξιν τοῦ ἐνεχυροῦ ἢ τοῦ μισθίου* πράγματος καὶ τῆς κατὰ τὸν προσ-
διορισθέντα χρόνον ἀποδόσεώς του τεκμαίρεται πταίσμα των ἐν περιπτώ-
σει καταστροφῆς ἧς ἔνεκα ἀδύνατος αὕτη (ἡ ἀπόδοσις), ὑπάρχει γενι-
κωτέρα ἀναγραφὴ περὶ μισθώσεως ἐν ἄρθρ. 1539 Ἰον. Κ., ὅπερ ὁρίζει
ὅτι ὁ μισθωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν χειροτερεύσεων καὶ τῶν ἀπο-
λειῶν, αἱ ὁποῖαι συμβαίνουνσι διαρκεύσεως τῆς χρήσεώς του, ἂν δὲν ἀπο-
δείξῃ ὅτι συνέβησαν ἄνευ αἰτίας αὐτοῦ καὶ ἥτις εὐθύνη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ.
1542 ἐκτείνεται καὶ διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων προ-
σώπων καὶ τῶν ὑπομισθωτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποδείξεως οἰασθήποτε
περὶ τὴν ἐκλογὴν ἀμελείας.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο μὲν ὁ ἐνάγων ὑπόχρεως ἐν προκειμένῳ ὡς ἐπὶ ἐμπρη-
σμῷ εἰς ἀπόδειξιν μίας τῶν ἐν ἄρθρ. 1540 αἰτιῶν αὐτοῦ, οὐχ ἦττον ὅμως
διὰ τὴν καταστροφὴν ὥφειλε νὰ προβάλῃ καὶ ἀποδείξῃ ὅτι αὕτη ἐπη-
κολούθησε παρὰ τὴν ἐπιμέλειαν ἀγαθοῦ οἰκοδεσπότου, ἣν πρὸς φύλαξιν
τοῦ μισθίου κατέβαλεν· ὅθεν ἡ ἀγωγή, ἐν ἣ ἀπλῶς ἐκτίθεται ὅτι τὸ
ἀνωτέρω μέρος τῆς οἰκίας κατεστράφη μετὰ τὴν μίσθωσιν καὶ ἐπιδιώκε-
ται ἀποζημιώσεις διὰ τὴν μὴ ἐγκαίρην ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπισκευὴν
ἣτο ἀπορριπτέα ἄνευ ἄλλης ἐξετάσεως.

Ἐπειδὴ ἄξιοι μὲν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἐν γένει ἡ εἴσοδος
καὶ τὰ δωμάτια εἶχον ἀνάγκην σπουδαίας ἐπισκευῆς, ἀλλ' οὔτε ποῖαι αἱ

ἐλλείψεις αὐτῶν ἦσαν οὐδὲ ἂν αὐται προὔπῃρχον τῆς συμβάσεως ἢ ἀνεφάνησαν διαρκούσης τῆς ἰδίας αὐτοῦ χρήσεως ἐν ταύτῃ ὀρίζει, ἐπομένως αὕτη κατὰ τὴν βᾶσιν τῆς ταύτης ἀόριστος οὕσα ἐπρεπεν ὡς ἀνεπίδεκτος δικαττικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀπορριθῇ.

Ἐπειδὴ πράγματι μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1538 Ἰον. Κ., ὅταν δὲν περιεγράφῃ ἐν τῷ μισθωτηρίῳ ἐγγράφῳ ἡ κατάστασις τοῦ μισθωθέντος τεκμαίρεται ὅτι αὕτη ἦτο καλή, ἀλλ' ὅτι ἡ πρόληψις αὕτη τοῦ νόμου δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀποκλειουσῶν τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν ρητῶς ἐν τῇ § 2 τοῦτου ὀρίζεται.

1540. Εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι συνέβη ἐκ τυχαίου συμβάντος, ἢ ἀκαταμχλήτου δυνάμεως, ἢ ἐξ ἐλαττώματος τῆς κητασκευῆς, ἢ ὅτι τὸ πῦρ μετεδόθη ἐκ τινος γειτνιαζούσης οἰκίας. ΓλΚ. 1733.

1541. Ἄν ἦναι πολλοὶ ἐνοικιασταί, ἅπαντες εἶναι ἀλληλεγύως ὑπεύθυνοι περὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξωσιν, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἤρξατο ἐκ τοῦ οἰκήματος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ τότε οὗτος μόνος εἶναι ὑπεύθυνος· ἢ ἂν τις ἐξ αὐτῶν ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ δὲν ἐδύνχτο ν' ἀρχίσῃ ἐκ τοῦ οἰκήματός του, καὶ τότε οὗτος δὲν εἶναι ὑπεύθυνος. ΓλΚ. 1734.

1542. Ὁ μισθωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν χειροτερεύσεων καὶ ἀπωλειῶν, τὰς ὁποίας προξενοῦσιν οἱ τῆς οἰκογενείας του, ἢ οἱ ὑπομισθωταί του. ΓλΚ. 1735.

1543. Ἡ γενομένη δι' ἐγγράφου μίσθωσις παύει αὐτοδικαίως, παρελθούσης τῆς τεταγμένης προθεσμίας, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἀποπομπὴ πρὸς τὸν μισθωτὴν, ἢ ὑπομισθωτὴν, οὔτε παρὰ τούτων πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν. ΓλΚ. 1737.

1544. Κατὰ πᾶσιν ὑπὸ τοῦ νόμου συγχωρημένην προφορικὴν ἐνοικίᾳσιν, ὁ ἐκμισθωτὴς ὀρεῖται νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀποπομπὴν εἰς τὸν ἐνοικιστὴν ἢ ὑπενοικιστὴν ὁκτῶ ἡμέρας πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐνοικιάσεως.

1545. Ἄν, παρελθούσης τῆς προσδιορισθείσης προθεσμίας, τῆς ἐγγράφου, ἢ προφορικῆς μισθώσεως, ὁ μισθωτὴς μείνῃ, καὶ ἀφεθῇ εἰς τὴν κατοχὴν, ὅταν πρόκειται περὶ ἀστικῶν κτημάτων, ἐννοεῖται, ὅτι συνωμολογήθη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ἀναμίσθωσις, ἥτις ὁμως διαρκεῖ ἐπὶ ἐν ἔτος μόνον, ἂν ἡ προγενεστέρα μίσθωσις ἐγένεν ἐπὶ ἐν ἔτος, ἢ καὶ πλείοτερον· διαρκεῖ δὲ

ἐφ' ὅσον καὶ ἡ προγενεστέρα μίσθωσις, ἢ αὕτη ἔγινεν ἐπὶ χρόνον βραχύτερον τοῦ ἔτους.

Ἄν ὁμως πρόκειται περὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, ἐννοεῖται, ὅτι συνωμολογήθη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ἀναμίσθωσις ἐφ' ὅσην διάρκειαν τάττει τὸ ἄρθρον 1572.

Αἱ αὐταὶ διχτάξεις ἐφαρμόζονται καθ' ἣν περίπτωσιν, πρὸς πρὸς τῶν ἐν τούτῳ τῷ ἄρθρῳ ὠρισμένων προθεσμιῶν, ὁ μισθωτὴς ἐξακολουθεῖ νὰ νέμεται τὸ κτήμα, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται. ΓΛΚ. 1738.

1546. Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποπομπῆς, ὁ μισθωτὴς, καὶ τοὶ ἐξακολουθήσας εἰς τὴν νομὴν τοῦ, δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὴν σιωπηλὴν ἀναμίσθωσιν. ΓΛΚ. 1739.

1547. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν δύο προηγουμένων ἄρθρων, ἡ περὶ τῆς μισθώσεως δοθεῖσα ἐγγύησις δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τὰς ἐκ τῆς παρατάξεως τῆς προθεσμίας προκυπτούσας ὑποχρεώσεις. ΓΛΚ. 1740.

1548. Τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον διαλύεται, ὅταν τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα ἀπολεσθῇ, ἢ ὅταν ὁ ἐκμισθωτὴς καὶ ὁ μισθωτὴς δὲν ἐκπληρώσωσι τὰς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεις των. ΓΛΚ. 1741.

1549. Τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον δὲν διαλύεται ἔνεκα τοῦ θανάτου οὔτε τοῦ ἐκμισθωτοῦ, οὔτε τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ μίσθωσις διαλύεται ἔνεκα πωλήσεως διὰ πλειστηριασμοῦ ὅλου ἢ μέρους τοῦ μισθωθέντος πράγματος, ἐνεργηθείσης δικαστικῶς κατ' αἵτησιν τινός, ἔχοντος ἐνυπόθηκον πίστωσιν προγενεστέραν τῆς μισθώσεως. ΓΛΚ. 1742.

1550. Ἄν ὁ ἐκμισθωτὴς πωλήσῃ τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα, ὁ ἀγοραστὴς δὲν δύναται νὰ ἐξώσῃ τὸν μισθωτὴν, τὸν ἔχοντα ἐγγραφον μισθώσεως ἐπίσημον ἢ βεβαίας χρονολογίας, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐκμισθωτὴς ἐπεφυλάξατο τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον. ΓΛΚ. 1743.

1551. Ἄν ἡ μίσθωσις διαλυθῇ ἔνεκα δικαστικῆς πωλήσεως, ἢ ἂν εἰς τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον συνωμολογήθη, ὅτι ἐν περιπτώσει πωλήσεως ὁ ἀγοραστὴς δύναται νὰ ἐξώσῃ τὸν μισθωτὴν, δὲν ἔγινεν ὁμως οὐδεμίαν συνωμολογίαν περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ὁ ἐκμισθωτὴς ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν μισθωτὴν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. ΓΛΚ. 1744.

1552. Ἐάν πρόκειται περὶ ἀστικῶν κτημάτων, ὁ ἐκμισθωτῆς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ λόγῳ ζημιῶν καὶ διαφορῶν εἰς τὸν ἐξωσθέντα μισθωτὴν, ποσότητά τινα ἴσην μὲ τὸ ἐνοίκιον, δι' ὅσον χρόνον ὁ νόμος τάττει κατὰ τὸ ἄρθρον 1514 μεταξὺ τῆς ἀποπομπῆς καὶ τῆς ἐξόδου. ΓλΚ. 1745.

1553. Ἄν πρόκειται περὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, ἡ ἀποζημίωσις, τὴν ὁποίαν ὁ ἐκμισθωτῆς ὀφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν μισθωτὴν, εἶναι τὸ τρίτον τοῦ μισθώματος, τοῦ διὰ τὸν ὑπολοιπὸν χρόνον τῆς μισθώσεως ὀφειλομένου. ΓλΚ. 1746.

1554. Ἡ ἀποζημίωσις, προσδιορίζεται διὰ πρᾶγματογνωμόνων, ἂν πρόκειται λόγος περὶ χειροτεχνειῶν, ἐργοστασίων ἢ ἄλλων καταστημάτων, ἀπαιτούντων μεγάλας προκαταβολάς. ΓλΚ. 1747.

1555. Ὁ ἀγοραστής, ὅστις, δυνάμει τοῦ ἐπιφυλαχθέντος δικαιώματος εἰς τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον, θέλει νὰ ἐξώσῃ τὸν μισθωτὴν ἐν περιπτώσει πωλήσεως, εἶναι ὡσχύτως ὑπόχρεος νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἐνοικιαστὴν, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1544.

Ὁ μισθωτῆς ὁμῶς ἀγροτικῶν κτημάτων πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ τοῦλάχιστον ἕξ μῆνας πρότερον καὶ ὅσας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τηρηθῇ ἡ προθεσμία αὕτη ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πώλησις ἐνεργεῖται, ὁ ἐκμισθωτῆς ὀφείλει πάντοτε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρον 1544 δικτεταγμένους γενικοὺς ὁρισμούς. ΓλΚ. 1748.

1556. Οἱ μισθωταὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξωσθῶσιν, ἂν προηγουμένως δὲν ἀποζημιωθῶσι παρὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου, παρὰ τοῦ νέου κτήτορος περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων ζημιῶν καὶ διαφορῶν. ΓλΚ. 1749.

1557. Ἄν ἡ μίσθωσις δὲν ἔγινε δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, ἢ δὲν ἔχη βεβαίαν χρονολογίαν, ὁ ἀγοραστής δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρώσῃ ζημίας καὶ διαφορὰ. ΓλΚ. 1750.

1558. Ὁ ἐπὶ ἐξαγορᾷ ἀγοραστής δὲν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαίου τοῦ νὰ ἐξώσῃ τὸν μισθωτὴν, μέχρις οὗ δὲν γίνῃ ἀμετακλήτως κύριος διὰ πρελεύσεως τῆς πρὸς ἐξαγορὰν τεταγμένης προθεσμίας. ΓλΚ. 1751.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ἰδιαιτέρων κανόνων τῶν ἐνοικιάσεων.

1559. Ὁ ὑπενοιαστὴς εἶναι ὑπόχρεος πρὸς τὸν κύριον μόνον μέχρι τοῦ διὰ τῆς ὑπενοικιάσεως συμφωνηθέντος ἐνοικίου, τὸ ὅποῖον ὀφείλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως, καὶ δὲν δύναται ἂν ἀντιτάξῃ πληρωμὰς, γενομένης τυχὸν προηγουμένως.

Δὲν θεωροῦνται ὅμως ὡς προπληρωμαί, αἱ παρὰ τοῦ ὑπενοικιαστοῦ γενομέναι πληρωμαί εἴτε δυνάμει συνομολογίας, προκυπτούσης ἐκ τοῦ περὶ ὑπενοικιάσεως συμβολαίου, εἴτε κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνθήκειαν. ΓΛΚ. 1753.

1560. Αἱ μισθωτικαί, ἤτοι αἱ πρὸς πρόχειρον διατήρησιν ἐπισκευαί, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ ἄρθρον 1527 μένουσιν εἰς βάρος τοῦ μισθωτοῦ, μὴ οὔσης ἐναντίας συμφωνίας πρὸς τοῦτο, εἶναι αἱ παραδεδειγμέναι ὡς τοιαῦται ἐπὶ τῆς ἐπιτοπίου συνθήκης, καὶ πρὸς ταῖς ἄλλαις ὅσαι πρέπει νὰ γίνωνται,

εἰς τὰς ἐστίας, θερμοβόλα, παρυστάδας καὶ τὰ ἀνώφλοια τῶν καμινίων.

εἰς τὸ ἀσθέστωμα τοῦ κάτω μέρους τῶν τοίχων τῶν δωματίων, καὶ ἄλλων τόπων οἰκήσεως μέχρι τριῶν ποδῶν ὕψους.

εἰς τὰ πατώματα καὶ τὰς πλάκας τῶν δωματίων, ὅταν τινα μόνον ἐξ αὐτῶν ἐθραύσθησαν.

εἰς τὰς ὑέλους, ἐκτὸς ἂν ἐθραύσθησαν ἐκ τῆς χαλᾶζης, ἢ ἐξ ἄλλου ἐκτάκτου καὶ ἐξ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως προερχομένου συμβεβηκότος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ὁ μισθωτὴς νὰ ᾔηται ὑπεύθυνος.

εἰς τὰ φύλλα τῶν θυρῶν καὶ παρθύρων, εἰς τὰς σκίδας τῶν διαφραγμάτων, καὶ εἰς τὰ κλείσματα τῶν ἐργαστηρίων, εἰς τοὺς στρόφιγγας, τοὺς σύρτας καὶ τὰ κλείθρα. ΓΛΚ. 1754.

1561. Οὐδεμία τῶν εἰρημένων ἐπισκευῶν εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ὅταν προέρχωνται ἐκ παλαιότητος, ἢ ἀκαταμαχῆ-δυνάμεως. ΓΛΚ. 1775.

1562. Ἡ ἐκκάθαρσις τῶν πηγαδίων καὶ τῶν ἀναγκαίων εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ συμφωνία ἐναντία. ΓΛΚ. 1756.

1563. Ἡ μίσθωσις τῶν ἐπίπλων, τῶν διδομένων πρὸς διακόσμησιν ὅλου ἢ μέρους οἴκου τινός, δώματος, ἐργαστηρίου, ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου τόπου, θεωρεῖται ὡς γενομένη, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκούσιν αἱ μισθώσεις τῶν οἰκων κατὰ τὸ ἄρθρον 1522, ἂν ἄλλως δὲν συνωμολογήθῃ. ΓλΚ. 1757.

1564. Διαλυθέντος τοῦ συμβολαίου ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνοικιαστοῦ, οὗτος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ἐνοικιάσεώς του, ἐκτὸς ἂν πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ ὁ κύριος συνωμολόγησῃ νέαν ἐνοικίαν, μὴ παραβλαπτομένων τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἐνεκα καταχρήσεως τοῦ μισθωθέντος πράγματος. ΓλΚ. 1760.

1565. Ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν δύναται νὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιον, ἂν καὶ δηλώσῃ, ὅτι θέλει νὰ κατοικήσῃ ὁ ἴδιος τὸν μισθωθέντα οἶκον, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο ἐναντία συμφωνία. ΓλΚ. 1761.

1566. Ἄν συμφωνήθῃ διὰ τοῦ περὶ ἐνοικιάσεως συμβολαίου, ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς δύναται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, διαρκούσης τῆς ἐνοικιάσεως, αὐτὸς ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀποπομπὴν εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τρεῖς μῆνας πρότερον, ἂν ἡ διάρκεια τῆς ἐνοικιάσεως συμφωνήθῃ δι' ἓν ἔτος ἢ πλεότερον, ἓνα μῆνα πρότερον, ἂν ἡ διάρκεια εἶναι βραχυτέρα τοῦ ἔτους, καὶ ὁκτὼ ἡμέρας πρότερον, ἂν ἡ διάρκεια συμφωνήθῃ δι' ἓνα μῆνα. ΓλΚ. 1762.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ἰδιαιτέρων κανόνων τῶν ἀγρομισθώσεων.

1567. Δὲν δύνανται νὰ ἐκμισθωθῶσιν, οὐδὲ νὰ μισθωθῶσιν ἀγροτικὰ κτήματα ἐπὶ χρόνον ὑπερβαίνοντα τὰ τριάκοντα ἔτη· ἂν δὲ συμφωνηθῇ μείζων χρόνος, περιορίζεται εἰς τὴν εἰρημένην προθεσμίαν.

1568. Ἄν εἰς τὸ περὶ ἀγρομισθώσεως συμβόλαιον ἀποδοθῇ εἰς τὰ κτήματα μείζων ἢ ἐλάττων ἔκτασις, ἢ εἰς τὰ δένδρα ἀριθμὸς μείζων ἢ ἐλάττων τοῦ πραγματικῶς ὑπάρχοντος, δὲν ἔχει χώραν αὕξησις ἢ μείωσις τοῦ μισθώματος ὡς πρὸς τὸν

μισθωτήν, εἰμὴ καθ' ἃς περιπτώσεις, καὶ καθ' οὓς κανόνας δια-
λαμβάνει ὁ περὶ πωλησεως Τίτλος. ΓΛΚ. 1765.

1569. Ἄν ὁ μισθωτὴς ἀγροτικοῦ τινος κτήματος παρχι-
τήσῃ τὴν καλλιέργειάν του, ἂν δὲν καλλιεργῇ ὡς καλὸς οἰκο-
γενειάρχης, ἂν μεταχειρίζεται τὸ μισθωθὲν πρᾶγμα εἰς ἄλλην
παρὰ τὴν χρῆσιν. πρὸς τὴν ὁποίαν προσδιωρίσθῃ, ἢ, ἐν γένει,
ἂν δὲν ἐκτελῇ τὰ σύμφωνα τῆς μισθώσεως, καὶ προέλθῃ ἐκ
τούτου ζημία εἰς τὸν ἐκμισθωτήν, οὗτος δύναται κατὰ τὰς πε-
ριστάσεις νὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιον.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως, προελθούσης ἐξ αἰτίας τοῦ μι-
σθωτοῦ. οὗτος ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα,
ὡς ὥριστα εἰς τὸ ἄρθρον 1553.

1570. Πᾶς μισθωτὴς ἀγροτικῶν κτημάτων ὀφείλει νὰ ἀπο-
ταμιεύῃ τοὺς συλλεχθέντας καρποὺς εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ προσ-
διορισθέντας διὰ τοῦ συμβολαίου τόπους.

1571. Ὁ μισθωτὴς ἀγροτικοῦ τινος κτήματος ὀφείλει ἐντὸς
δέκα ἡμερῶν, ὑπὸ ποινήν τῶν ἐξόδων, ζημιῶν, καὶ διαφόρων,
νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ νομίμου πράξεως τὸν κύριον περὶ τῶν εἰς τὸ
κτῆμα γενομένων τυχόν σφετερισμῶν καὶ περὶ πάσης διαταρά-
ξεως κατοχῆς.

1572. Αἱ μισθώσεις τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων δύνανται νὰ
γίνωσι καὶ ἄνευ ἐγγράφου· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, αὐταὶ
λογίζονται ὡς γενόμεναι, ἐφ' ὅσον χρόνον εἶναι ἀναγκαῖος πρὸς
συγκομιδὴν ὅλων τῶν καρπῶν τοῦ μισθωθέντος κτήματος.
ΓΛΚ. 1775.

1573. Ἄν κατὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ἀγροτικοῦ κτή-
ματος ὁ μισθωτὴς ἐξακολουθῇ, καὶ ἀφῇ εἰς τὴν κατοχὴν,
γεννᾶται ἐκ τούτου ἀνχμίσθωσις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας
ὀρίζεται ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ. ΓΛΚ. 1776.

1574. Ὁ παύων μισθωτὴς ὀφείλει ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν δια-
δοχόν του τοὺς προσφόρους τόπους, καὶ τὰς ἄλλας εὐκολίας, αἱ
ὁποῖαι ἀναγκαιοῦσι διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἂν
ἐδόθησαν εἰς αὐτόν, καὶ ἀμοιβαίως ὁ νέος μισθωτὴς ὀφείλει ν'
ἀφήσῃ εἰς τὸν παύοντα, τοὺς προσφόρους τόπους καὶ τὰς ἄλλας
εὐκολίας, τὰς ἀναγκαῖας διὰ τὴν κατανάλωσιν τῆς τροφῆς τῶν
ζώων, καὶ διὰ τὰς ὑπολειπομένας συγκομιδάς.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ τηρῶνται αἱ ἐπιτόπιοι συνήθειαι. ΓΛΚ. 1777.

1575. Ὁ παύων μισθωτῆς ὀφείλει ἐπίσης ν' ἀφήσῃ τὸ ἄχυρον καὶ τὴν κόπρον τοῦ ἔτους, ἂν ἐδόθησαν κατὰ τὴν ἑναρξίν τῆς μισθώσεως· καὶ ἂν δὲν τῷ ἐδόθησαν, ὁ κύριος δύναται νὰ τὰ κρατήσῃ κατὰ προηγουμένην ἐκτίμησιν. ΓΛΚ. 1778.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς μισθώσεως τοῦ ἔργου καὶ τῆς βιομηχανίας.

1576. Ὑπάρχουσι τρία κύρια εἶδη μισθώσεως ἔργου καὶ βιομηχανίας

1. ἡ μίσθωσις τῶν ὑποχρεουμένων νὰ ἐργασθῶσι πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου·

2. ἡ τῶν ἀγωγιατῶν, οἱ ὅποιοι ἀναδέχονται τὴν διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος μετακόμισιν τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν πραγμάτων.

3. ἡ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἢ διαπραγματεύσειν ἐργολάβων. ΓΛΚ. 1779.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς μισθώσεως τοῦ ἔργου τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν.

1577. Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ὑπηρεσίαν, εἰμὴ πρὸς καιρόν, ἢ πρὸς ὠρισμένην ἐπιχείρησιν. ΓΛΚ. 1780.

1578. Εἶναι πιστευτέα ἡ ἑνόρκος κατάρθεις τοῦ κυρίου· περὶ τῆς ποσότητος τῶν μισθῶν·

περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ παρελθόντος ἔτους·

καὶ περὶ τῶν δοθέντων εἰς λογαριασμὸν τοῦ τρέχοντος ἔτους. ΓΛΚ. 1781.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν διὰ γῆς ἢ διὰ ὕδατος ἀγωγιατῶν.

1579. Οἱ διὰ γῆς ἢ δι' ὕδατος ἀγωγιαταὶ ὑπόκεινται ὡς πρὸς τὴν φύλαξιν καὶ διατήρησιν τῶν εἰς αὐτοὺς διαπιστευθέν-

των πραγμάτων, εἰς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, εἰς ἃ: καὶ οἱ ξενόδοχοι περὶ τῶν ὁποίων διαλχυμβάνει ὁ περὶ παρκαταθήκης καὶ μεσεγγυήσεως Τίτλος. ΓΛΚ. 1782.

1580. Εἶναι ὑπεύθυνοι οὐχὶ μόνον περὶ ὧν πραγμάτων ἐλάβαν εἰς τὸ πλοῖον, τὴν λέμβον, ἢ τὸ ὄχημά των, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν παραδοθέντων εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ λιμένος, ἢ ἐπὶ τοῦ συμπεφωνημένου τόπου διὰ τὰ τεθῶσιν εἰς τὸ πλοῖον, τὴν λέμβον, ἢ τὸ ὄχημά των. ΓΛΚ. 1783.

1581. Εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῆς ἀπωλείας καὶ περὶ τῶν ἀβαριῶν τῶν διαπιστευθέντων εἰς αὐτοὺς πραγμάτων, ἃν δὲν ἀποδείξωσιν ὅτι ἀπωλέσθησαν, ἢ ὑπέφερον τὴν ἀβαρίαν ἐκ τυχαίου συμβάντος, ἢ ἀκταμαχῆτου δυνάμεως. ΓΛΚ. 1784.

1582. Οἱ ἐργολάβοι δημοσίων ὀχημάτων διὰ γῆς καὶ διὰ ὕδατος, καὶ οἱ τῶν δημοσίων ἀμαξῶν, ὀφείλουν τὰ κρατῶσι κατὰ τιχον τῶν εἰς αὐτοὺς διαπιστευθέντων χρημάτων, πραγμάτων καὶ τυλιγμάτων. ΓΛΚ. 1785.

1583. Οἱ ἐργολάβοι καὶ διευθυνταὶ τῶν δημοσίων ὀχημάτων καὶ ἀμαξῶν, οἱ λέμβοι καὶ πλοίαρχοι ὑπόκεινται προσέτι εἰς ἰδιαιτέρους κανονισμούς, οἱ ὅποιοι ἔχουσι κύρος νόμου μετὰ τὸ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων προσώπων. ΓΛΚ. 1786.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ἀποκοπῶν καὶ ἐργολαβιῶν.

1584. Ὅταν ἀνατίθεται εἰς τινὰ τὰ κάμη ἔργον τι, δύναται τὰ συμφωνηθῆ, ἢ ὅτι αὐτὸς θέλει καταβάλλει τὸ ἔργον, ἢ τὴν βιομηχανίαν του, ἢ ὅτι θέλει χορηγήσει καὶ τὴν ὕλην. ΓΛΚ. 1787.

1585. Ὅταν ὁ τεχνίτης καταβάλλῃ τὴν ὕλην, ἃν τὸ πρᾶγμα ἀπολεσθῇ ὡς δὴ ποτε πρὸ τῆς παραδόσεως, ἢ ἀπώλεια μένει εἰς βῆρος αὐτοῦ, ἃν ὁ κύριος δὲν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν παραλαβὴν τοῦ πράγματος. ΓΛΚ. 1788.

1586. Ὅταν ὁ τεχνίτης καταβάλλῃ μόνον τὸ ἔργον ἢ τὴν βιομηχανίαν του, ἃν τὸ πρᾶγμα ἀπολεσθῇ, εἶναι ὑπεύθυνος μόνον καθ' ὅσον ἐγένεν αἴτιος τῆς ἀπωλείας. ΓΛΚ. 1789.

1587. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἐὰν

τὸ πρᾶγμα ἀπολεσθῇ, καίτοι ἄνευ αἰτίας τοῦ τεχνίτου, πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἔργου, καὶ χωρὶς νὰ κατασταθῇ ὑπερήμερος ὁ κύριος περὶ τὴν ἐξακρίβωσιν αὐτοῦ, ὁ τεχνίτης δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, ἐκτὸς ἂν τὸ πρᾶγμα ἀπωλέσθῃ ἐξ ἑλαττώματος τῆς ὕλης. ΓλΚ. 1790.

1588. Ὅταν πρόκειται περὶ ἔργου, συμφωνηθέντος κατὰ τεμάχια, ἢ κατὰ μέτρον, ἢ ἐξακρίβωσις δύναται νὰ γένη χωριστά· τεκμαίρεται δέ, ὅτι αὕτη ἐγίνε περὶ ὅλων τῶν πληρωθέντων μερῶν, ἂν ὁ κύριος πληρώσῃ τὸν τεχνίτην ἀναλόγως τοῦ ἐκτελεσθέντος ἔργου. ΓλΚ. 1791.

1589. Ἐὰν τὸ κατασκευασθὲν οἰκοδόμημα ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθώματι ἀπολεσθῇ ὁλοκλήρως ἢ ἐν μέρει, ἕνεκα πλημμελείας τῆς κατασκευῆς, ἢ ἐξ ἑλαττώματος τοῦ ἐδάφους ἐντὸς πενταετίας, ὁ ἀρχιτέκτων καὶ ὁ ἐργολάβος μένουσιν ὑπεύθυνοι περὶ τούτου. ΓλΚ. 1792.

1590. Ὅταν ἀρχιτέκτων ἢ ἐργολάβος ἀνεδέχθῃ νὰ κατασκευάσῃ κατ' ἀποκοπὴν οἰκοδόμημά τι κατὰ σχέδιον προσδωρισμένον καὶ συμφωνημένον μετὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους, δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ οὐδεμίαν αὐξήσιν μισθώματος, οὔτε ἐπὶ προφάσει ὅτι ἠύξησαν τὰ ἡμερομίσθια, ἢ ἡ τιμὴ τῆς ὕλης, οὔτε ἐπὶ προφάσει ὅτι ἐγίναν εἰς τὸ εἰρημένον σχέδιον ἀλλοιώσεις ἢ προσθήκαι, ἂν αἱ ἀλλοιώσεις καὶ αἱ προσθήκαι αὗται δὲν ἐνεκρίθησαν ἐγγράφως, καὶ δὲν συνεφωνήθῃ ἡ τιμὴ των μετὰ τοῦ κυρίου. ΓλΚ. 1793.

1591. Ὁ κύριος δύναται κατ' ἀρέσκειν νὰ διαλύσῃ τὴν κατ' ἀποκοπὴν συμφωνίαν, ἂν καὶ τὸ ἔργον ἤδη ἤρξατο, ἀποζημιῶν τὸν ἐργολάβον δι' ὅλας τὰς δαπάνας, δι' ὅλους τοὺς κόπους του, καὶ δι' ὅσα ἐδύνατο νὰ κερδίσῃ ἐκ τῆς ἐργολαβίας ταύτης. ΓλΚ. 1794.

1592. Τὸ περὶ ἐργομισθώσεως συμβόλαιον διχλύεται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ τεχνίτου, τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἢ τοῦ ἐργολάβου. ΓλΚ. 1795.

1593. Ὁ κύριος ὅμως εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς κληρονόμους των, ἀναλόγως τοῦ διὰ τῆς συμβάσεως προσδιορισθέντος μισθώματος, τὴν ἀξίαν τῶν γενομένων ἔργων, καὶ

τῆς παρεσκευασμένης ὕλης, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὰ ἔργα ταῦτα καὶ ἡ ὕλη δύνανται νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν. ΓλΚ. 1796.

1594. Ὁ ἐργολάβος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη. ΓλΚ. 1797.

1595. Οἱ κτίσται, οἱ ξυλουργοὶ καὶ ἄλλοι τεχνῖται, τοὺς ὁποίους ὁ ἐργολάβος μετεχειρίσθη εἰς τὴν κατασκευὴν οἰκοδομήματός τινος, ἢ ἄλλου ἔργου, δοθέντος κατ' ἀποκοπὴν, δὲν δύνανται νὰ ἐνέξωσι τὸν ὑπὲρ οὗ ἐγίναν τὰ ἔργα, εἰμὴ δι' ὅσον οὗτος χρεωστεῖ εἰς τὸν ἐργολάβον, καθ' ὃν χρόνον κινουσι τὴν ἀγωγὴν των. ΓλΚ. 1798.

1596. Οἱ κτίσται, ξυλουργοί, σιδηρουργοὶ καὶ ἄλλοι τεχνῖται, οἱ ὅποιοι ἀπ' εὐθείας κάμνουν συμβόλαια ἐπὶ ρητῷ μισθώματι, ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἐν τῷ παρόντι Τμήματι διαγεγραμμένους κανόνας. Αὐτοὶ δὲ θεωροῦνται ὡς ἐργολάβοι διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἀναδέχονται. ΓλΚ. 1799.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῆς κτηνομισθώσεως.

1597. Ἡ κτηνομισθωσις εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ εἰς τῶν συμβαλλομένων δίδει εἰς τὸν ἄλλον ποσότητά τινα κτηνῶν διὰ νὰ τὰ φυλάττη, τὰ τρέφῃ καὶ φροντίζῃ περὶ αὐτῶν κατὰ τοὺς συμφωνηθέντας μεταξὺ των ὁρους. ΓλΚ. 1800.

1598. Ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη κτηνομισθώσεως, τὰ ὁποῖα καλοῦνται διαφόρως κατὰ τὰ ἐπιτόπια ἔθιμα καὶ τὰς συνηθείας. ΓλΚ. 1801.

1599. Δύνανται νὰ δοθῇ εἰς κτηνομισθωσιν πᾶν εἶδος ζώων, ἐπιδεκτικῶν πληθύνσεως, ἢ ὠφελίμων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἐμπορίαν. ΓλΚ. 1802.

1600. Πᾶσα κτηνομισθωσις, ἡ ἀξία τῆς ὁποίας ὑπερβαίνει τὰς τέσσαρας στερλίνας λίτρας, πρέπει νὰ ἀποδεικνύεται διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.

1601. Ἐν ἐλλείψει ἰδικιτέρων συμβάσεων, τὰ συμβόλαια ταῦτα κανονίζονται ἐκ τῶν τοπικῶν συνηθειῶν καὶ ἐθίμων· μολοντοῦτο ὁ νόμος ὁρίζει τοὺς ἐξῆς γενικοὺς κανόνας. ΓλΚ. 1803.

1602. Ὁ μισθωτὴς ὀφείλει νὰ φροντίζῃ ὡς καλὸς οἰκογε-
νειάρχης περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν δοθέντων εἰς κτηνομίσθω-
σιν ζώων. Γλκ. 1804.

1603. Ὁ μισθωτὴς δὲν εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν τυχαίων
συμβάντων, ἐκτὸς ἂν προηγήθῃ ἔλλειψις ἐκ μέρους του, ἄνευ
τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε συμβῆ ἡ ζημία, τηρουμένου παντὸς ἐναν-
τίου συμφώνου. Γλκ. 1807.

1604. Ἐν ἀμφισβητήσῃ, ὁ μισθωτὴς ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ
τὸ τυχαῖον συμβάν, καὶ ὁ ἐκμισθωτὴς τὴν ἔλλειψιν τὴν ὁποίαν
προσάπτει εἰς τὸν μισθωτὴν. Γλκ. 1808.

1605. Ὁ μισθωτὴς, ὅστις ἀπαλάττεται ἕνεκα τυχαίου συμ-
βάντος, ὀφείλει λογοδοσίαν περὶ τῶν δερμάτων τῶν ζώων, καὶ
τῶν κρεάτων αὐτῶν, ἂν μόνος αὐτὸς ὠφελήθῃ ἐκ τούτων, τη-
ρουμένου παντὸς ἐναντίου συμφώνου. Γλκ. 1809.

1606. Ἐὰν τὰ ζῶα φθαρῶσιν ὀλοκλήρως ἄνευ αἰτίας τοῦ
μισθωτοῦ, ἡ φθορὰ πίπτει εἰς βάρος τοῦ ἐκμισθωτοῦ· ἐὰν δὲ
φθαρῇ μέρος μόνον, ἡ φθορὰ μένει εἰς βάρος ἀμφοτέρων κατὰ
τὴν ἀρχικὴν ἐκτίμησιν, καὶ τὴν ἐν τῷ τέλει τῆς μισθώσεως
γενομένην, τηρουμένης πάσης συμφωνίας, ἡ ἐθίμου ἐναντίου.
Γλκ. 1810.

1607. Ὁ μισθωτὴς δὲν δύναται νὰ κουρεύσῃ τὰ εἰς μίσθω-
σιν δοθέντα ζῶα, χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν ἐκ-
μισθωτὴν. Γλκ. 1811.

1608. Ἐπὶ μόνον τῶν κτηνομισθώσεων, τῶν γνωστῶν ὑπὸ
τὸ ὄνομα ἀποκοπῇ, ἡ ὑπὸ ἄλλο ὅμοιον, δύναται νὰ συνομολο-
γηθῇ, ὅτι ὁ μισθωτὴς, ἕνεκα τῶν εἰς αὐτὸν ἐπιφυλαχθεῖσων
ὠφελειῶν, θέλει ὑποφέρει μόνος ὅλην τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς τῶν
ζώων ζημίαν, καίτοι προελθοῦσαν ἐκ τυχαίου συμβάντος καὶ
οὐχὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἡ ὅτι εἰς τὴν φθορὰν μὲν θέλει ἔχει μεί-
ζον μέρος πρὸς εἰς τὸ κέρδος.

1609. Οὔτε ὁ ἐκμισθωτὴς οὔτε ὁ μισθωτὴς δύναται. ἄνευ
τῆς ἀμοιβαίως συναινέσεως, νὰ διαθήσῃ περὶ τῶν ἀνηκόντων
ζώων εἴτε εἰς τὰ κεφάλαιον τῆς μισθώσεως, εἴτε εἰς τὴν αὔξη-
σιν τηρεῖται δὲ πᾶσα ἐναντία συμφωνία. Γλκ. 1812.

1610. Ὅταν ἡ κτηνομίσθωσις συνομολογῇται μετὰ τοῦ
μισθωτοῦ ἄλλοτρίου ἀγροῦ, πρέπει νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν κύ-

ριον τοῦ ἀγροῦ τούτου, ἄλλως δύναται ὁ κύριος νὰ κατάρχη, καὶ πωλήσῃ τὰ ζῶα διὰ νὰ πληρωθῇ, δι' ὅσα ὁ μισθωτὴς τῷ χρεωστῇ. ΓΛΚ. 1813.

1611. Ἐὰν εἰς τὸ συμβόλαιον δὲν προσδιωρίσθῃ ἡ διάρκεια τῆς κτηνομισθώσεως, λογίζεται, μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτοπίου ἐθίμου ἢ συνηθείας, ὅτι αὐτὴ διαρκεῖ ἐπὶ τριετίαν. ΓΛΚ. 1815.

1612. Ὁ ἐκμισθωτὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ καὶ πρότερον τὴν διάλυσιν ἢ ὁ μισθωτὴς δὲν ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του. ΓΛΚ. 1816.

1613. Ἐπὶ τέλους τῆς κτηνομισθώσεως, ἡ κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς, ὁ ἐκμισθωτὴς λαμβάνει κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῆς μάνδρας τὸν εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ἀριθμὸν τῶν ζώων, τηρουμένης πάσης ἐναντίας συμφωνίας. ΓΛΚ. 1817.

Ἐὰν μείνῃ πιστωτὴς, λαμβάνει πρὸς πληρωμὴν, ὅσον ἀποφασίσωσιπραγματογνώμονες.

1614. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ εἰδικὴ συμφωνία, πᾶν προῖον τῶν ζώων μερίζεται ἐξ ἡμισείας μεταξὺ τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τοῦ μισθωτοῦ.

1615. Ἡ κόπρος καὶ ἡ ἐργασία τῶν ζώων ἀνήκει εἰς μόνον τὸν μισθωτὴν, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία μεταξὺ τῶν μερῶν.

1616 Ἐπὶ κτηνομισθώσεων, γενομένων μεταξὺ τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τοῦ μισθωτοῦ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων, ἡ κόπρος δὲν ἀνήκει ἰδίως εἰς τοῦτον, ἀλλὰ πρέπει ἀποκλειστικῶς νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν μισθωθέντων, ἢ ὑπὸ ἀγροληψίαν παραδοθέντων κτημάτων.

ΤΙΤΛΟΣ Θ'.

Περὶ τῆς δυστάδεως τῆς προδόδου.

1617. Δύναται νὰ συνομολογηθῇ τόκος τις διὰ κεφάλαιον, τὸ ὅποιον ὁ δανειστὴς ὑποχρεοῦται νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ. ΓΛΚ. 1909.

1618. Δύναται νὰ συνομολογηθῇ πρόσδοδος τις ἀντὶ τοῦ τιμήματος πωληθέντος ἀκινήτου, ἢ ὡς ὅρος τῆς ἐμμίσθως ἢ ἀμίσθως γενομένης παραχωρήσεως ἀκινήτων.

1619. Ἐκαστον τῶν ἐν τοῖς δυοῖς προηγουμέναις ἄρθροις διαλαμβανομένων συμβολαίων καλεῖται σύστασις προσόδου.

1620. Τὰ περὶ συστάσεως προσόδου συμβολαία ἀποδεικνύονται μόνον δι' ἐπισήμου ἐγγράφου.

1621. Ἡ σύστασις προσόδου δύναται νὰ ᾖ διηνεκὴς, ἢ πρόσκαιρος Γλκ. 1910.

1622. Ἡ πρόσκαιρος, ἥτοι ἡ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον σύστασις προσόδου, δὲν δύναται ποτὲ νὰ ᾖ βραχυτέρα τῶν εἰκοσι ἐτῶν· οὐδὲ δύναται νὰ ἐξαγορευθῇ πρὸ τῆς προθεσμίας ταύτης ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ πιστωτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὀφειλέτης δυνάμει τῆς συμβάσεως ἔχῃ τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

Γνωμοδότησις Δ. Στεφάνου καὶ Ν. Δαμασκηνοῦ.

I.—Ἐπὶ συστάσεως ἰσοβίου προσόδου, ὑπάρχει λόγος ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐκ τοῦ ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς ἐτησίας χορηγίας συνωμολογήθη εἰς καρποὺς καὶ οὐχὶ εἰς χρήματα;

II.—Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τῆς ἐτησίας παροχῆς δύναται ν' ἀπαλλοτριώσῃ ἐγκύρως τὰ παραχωρηθέντα αὐτῷ χάριν τῆς ἰσοβίου προσόδου ἀκίνητα κτήματα;

III.—Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τῆς ἐτησίας παροχῆς δύναται νὰ κατάρχῃ ταύτην συντηρητικῶς παρ' ἐαυτοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἰσόβιος προσόδος;

I.—Ὁ Ἰόνιος ἀστικός Κώδιξ ἐν τῷ τίτλῳ Θ' τοῦ Γ' βιβλίου αὐτοῦ διέλαθε «περὶ τῆς συστάσεως τῆς προσόδου», ἐν δὲ τῷ τίτλῳ ΙΕ' «περὶ τῶν τυχαίων συμβολαίων» διέλαθεν (ἐν κεφ. Β') «περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἰσοβίου προσόδου», ὥστε ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει πρόκειται περὶ συναλλάγματος ἀνταλλακτικοῦ (commutatif), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ (ἐκτὸς τῆς λόγω δωρεᾶς συστάσεως ἰσοβίου προσόδου), Ἰον Κωδ. 1816), περὶ συναλλάγματος τυχηροῦ (aléatoire), ἥτοι περὶ δύο συναλλαγμάτων ὅλως διαφόρου φύσεως (Aubry et Rau τομ. 4 § 341 σελ. 286). Ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος διαφορᾶς μεταξὺ τῶν συναλλαγμάτων τούτων ἀνεγράφησαν περὶ ἑκατέρου αὐτῶν καὶ ἴδιαι ἀρχαί.

Ἡ σύστασις τῆς προσόδου δύναται νὰ εἴναι διηνεκὴς ἢ πρόσκαιρος (Ἰον. Κωδ. 1621).

Ἡ πρόσκαιρος, ἥτοι ἡ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον σύστασις προσόδου, δὲν δύναται νὰ εἴναι βραχυτέρα τῶν εἰκοσιν ἐτῶν (Ἰον. Κωδ. 1622).

Ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι ὅλως διάφορος τῆς ἐν τῷ Γαλλικῷ ἀστικῷ Κώδικι καθιερουμένης.

Ἐν τῷ Γαλλ. ἀστ. Κωδ. (ἄρθρ. 1910) (ἐν τῷ ὁποίῳ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, αἱ περὶ συστάσεως προσόδου διατάξεις δὲν ἀπετέλεσαν ἴδιον

τίτλον, ἀλλ' ἐτάχθησαν ἐν τῷ κεφ. 3 τοῦ τίτλου 10 περὶ ἐντόκου δα-
νείου) γίνεται διάκρισις μόνον μεταξὺ προσόδου διηνεκοῦς (en reirpé-
tuel) καὶ ἰσοβίου (en viager). Καὶ περὶ μὲν τῆς διηνεκοῦς γίνεται λό-
γος ἐν ἄρθρ. 1909—1913 Γαλλ. Κώδ., περὶ δὲ τῆς ἰσοβίου ἐν ἄρθρ.
1968 ἐπ., εἰς ἃ ρητῶς παραπέμπει τὸ ἄρθρ. 1914 τοῦ Γαλλ. ἀστ.
Κώδικος.

Ὅτι ἡ πρόσκαιρος προσόδος τοῦ ἄρθρου 1621 ἐπ. Ἰον. ἀστ. Κώδι-
κος εἶναι ὅλως διάφορος τῆς ἰσοβίου (en viager) τοῦ ἄρθρου 1910 Γαλλ.
Κώδ. καὶ τῆς περὶ ἧς πραγματεύονται τὰ ἄρθρα 1815 καὶ ἐπ. τοῦ
Ἰονίου Κώδικος εἶναι πρόδηλον:

1) Διότι ὁ Ἰόνιος ἀστ. Κώδιξ ἐν ἄρθρῳ 1621 ποιεῖται χρῆσιν τῆς
λέξεως πρόσκαιρος (temporanea), (κατὰ τὸ πρωτότυπον καὶ ἐπίσημον
Ἰταλικὸν κείμενον τοῦ Ἰον. Κώδικος), ἐν ᾧ ἐν ἄρθρῳ 1815 χρῆται
τῇ λέξει ἰσόβιος (vitalizia).

2) Διότι ἡ πρόσκαιρος οὐδέποτε δύναται νὰ εἶναι βραχυτέρα τῶν 20
ἐτῶν (Ἰον. Κώδ. 1622), ἐν ᾧ ἡ ἰσόβιος δὲν συνιστᾶται ἐφ' ὠρισμένον
χρόνον, ἀλλ' ἐφ' ὅλως ἀόριστον, ἡρτημένης τῆς διαικείας αὐτῆς ἐκ
τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ προσόδος ἡ τρίτου προσώπου
(Ἰον. Κώδ. 1818).

3) Διότι ἀντίστοιχος διάταξις τῇ τοῦ ἄρθρ. 1622 Ἰονίου ἀστ. Κώ-
δικος δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Γαλλικῷ, ἐνῷ τούναντίον ἐν τοῖς ἄρθροισι 1815.
—1830 τοῦ Ἰον. ἀστ. Κώδ. μετεφράσθησαν ἀκριβῶς ἅπασαι αἱ περὶ
ἰσοβίου προσόδου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1968—1983 τοῦ Γαλλ. ἀστ.
Κώδικος.

Ὁ θεσμὸς τῆς συστάσεως προσόδου, οὗ τινος ἔχνη ἀπαντῶσι καὶ ἐν
Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ (Πανδεκτῶν de annuis leg. et fideicom. 33 1 N. 56
§ 4 de verb. signif. 45. 1 καὶ ἰδίως ἐν Νεαρᾷ Ἰουστιανοῦ 160, Pont,
petits contrats τομ. 1 § 324 σημ. 1 καὶ § 667), ἀνεπτύχθη καὶ διε-
μορφώθη ἐν τῷ Κανονικῷ Δικαίῳ περὶ τὸν 14ον αἰῶνα, πρὸς κατα-
στρατήγησιν τῶν διατάξεων, αἵτινες ἀπηγόρευον τὴν συνομολόγησιν
οἰουδήποτε ἐν γένει τόκου (Duranton τομ. 17 ε 608). Καὶ ἐπετράπη
μὲν βραδύτερον ἡ συνομολόγησις τόκου, ὅλλ' ἐντὸς ὠρισμένου ὁρίου,
καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ συστάσεως προσόδου διὰ χρηματικοῦ κεφαλαίου προσ-
ῆλθε, διὰ τοῦ Διατάγματος τοῦ ἔτους 1565 ἐπὶ Καρόλου τοῦ Θ', ἡ
ἀπαγόρευσις τῆς συνομολογήσεως τῆς καταβολῆς τῆς χορηγίας ἄλλως ἢ
διὰ χρημάτων, ὅπως μὴ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συστάσεως προσόδου κα-
λύπτηται δάνειον ἐπὶ τόκῳ ὑπερμέτρῳ (Polhier Traité du Contrat de
constitution de rente § 28 καὶ 235, 3ο καὶ Daranton τομ. 18 § 159).

Τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, μὴ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ Γαλλ. ἀστ. Κώδικι,
οὐδὲ ἐν τῷ Κώδικι τῶν δύο Σικελιῶν. παρέλθοεν ὁ Ἰόνιος νομοθέτης
ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας γαλλικῆς νομοθεσίας καὶ ἀνέγραψεν ἐν τῷ ἄρθρῳ
1626 Ἰον. ἀστ. Κώδικος, προκειμένου περὶ διηνεκοῦς καὶ προσκαίρου
προσόδου, ἐπεκτείνας αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῆς συστάσεως (διηνεκοῦς ἢ προσ-
καίρου) προσόδου διὰ παραχωρήσεως ἀκινήτων πραγμάτων, καὶ ἀπαγ-

γείλας ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῆς διατάξεως ταύτης.

Ἄλλ' ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1526 Ἰον. Κώδ. δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' ἀναλογίαν καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τῆς ἰσοβίου προσόδου, διότι ἐν τῷ εἰδικῷ τίτλῳ ΙΕ' κεφ. Β' ἄρθρ. 1815—1830 οὐδεμία διάταξις ὀρίζει, ὅτι ἡ καταβολὴ τῆς χορηγίας δέον νὰ συνομολογῇται εἰς χρήματα. ἀλλὰ τούναντίον ἐν ἄρθρ. 1833 Ἰον. Κώδ. ἀφίενται ὅλως ἐλεύθεροι οἱ συμβαλλόμενοι νὰ ὀρίσωσιν ἀπεριορίστως καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς τὸ πᾶν τὰς καταβλητέας χορηγίας· τοῦτο δὲ εἶναι συνέπεια τοῦ ὅτι ἐνῷ ἡ μὲν σύστασις διηνεκοῦς ἢ προσκαίρου προσόδου εἶναι συνάλλαγμα καθαρῶς ἀνταλλακτικόν, τούναντίον ἡ σύστασις ἰσοβίου προσόδου (ἐκτός τῆς περιπτώσεως τῆς δρεῆς), εἶναι συνάλλαγμα τυχηρόν, ἐξαρτωμένου τοῦ κέρδους ἢ τῆς ζημίας ἐκ τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ πρόσδος ἢ τρίτου προσώπου, ἥτοι ἐκ γεγονότος ὅλως τυχαίου καὶ ἀβεβαίου (Duranton τομ. 18 § 121), ἐπομένως προκειμένου περὶ συναλλάγματος τοιαύτης φύσεως ὁ νόμος δὲν ἠδύνατο νὰ περιορίσῃ τὸ πᾶν τοῦ τόκου, συνεπῶς δὲ καὶ ἡ διάταξις, ἡ περιορίζουσα τὸ εἶδος τῆς καταβλητέας χορηγίας, ἐφαρμοζομένη προκειμένου περὶ προσόδου διηνεκοῦς ἢ προσκαίρου, καθ' ἃς ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ κατατραπεζήσεις τοῦ τὸ πᾶν τοῦ τόκου περιορίζοντος νόμου, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ τῆς ἰσοβίου προσόδου, τῆς ἢ φύσις καὶ αἱ προϋποθέσεις εἰσὶν, ὡς εἴρηται, ἐκ διαμέτου ἀντίθετοι, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς συμβάσεως, ἀφοῦ αἱ ἐξαιρετικαὶ διατάξεις καὶ αἱ ἀκυρότητες εἰσὶ στενοτάτης ἐρμηνείας καὶ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐξ ἀναλογίας, ἀφοῦ μάλιστα ἦτε γραμματικὴ καὶ ἡ λογικὴ ἐρμηνεία ἀποκρούει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν κατ' ἐπέκτασιν ἐφαρμογὴν αὐτῶν (N. 14 καὶ 15 Π. 1. 3, N. 141 Π. 50. 17).

Ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἀκόμη τῆς πρὸ τοῦ ἀστικοῦ Κώδικος νομοθεσίας, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, δὲν ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς ἰσοβίου προσόδου ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συνομολογήσεως τῆς καταβλητέας χορηγίας ἄλλως ἢ διὰ χρημάτων, ἥτις ἔσχυε προκειμένου περὶ διηνεκοῦς προσόδου καὶ μόνον ὡς πρὸς τὴν διὰ χρηματικοῦ κεφαλαίου σύστασιν τῆς προσόδου (Pothier, αὐτόθι § 235, 3ο). Πολλῶν δὲ μᾶλλον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀστικοῦ Κώδικος ἐπεκράτησεν ἡ ἀρχὴ αὕτη καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας ἐν Γαλλίᾳ διδάσκεται, ὅτι ἐπὶ ἰσοβίου προσόδου ἡ ἐτήσια χορηγία δύναται νὰ συνομολογηθῇ εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς καρπούς (en argent ou en denrées: Aubry et Rau τομ. 4 § 387, Duranton τομ. 18 § 159, Pont, αὐτόθι τομ. 1 § 676).

Ἡ αὕτη λύσις δέον νὰ κρατήσῃ καὶ κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα, συνεπῶς δὲ ἡ σύστασις ἰσοβίου προσόδου, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐτήσιας παροχῆς ὠρισμένων καρπῶν, δέον νὰ θεωρηθῇ νόμιμος καὶ ἐγκυρος.

II.—Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τῆς ἐτήσιας παροχῆς δύναται ν' ἀπαλλοτριώσῃ τ' ἀκίνητα κτήματα, τὰ παραχωρηθέντα αὐτῷ χάριν τῆς ἰσοβίου προσόδου, μὴ δυναμένου τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ πρόσδος νὰ παραχω-

λύση τὴν ἀπαλλοτριώσιν ταύτην, διότι ὁ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ παραχώρησις ἀποκτᾷ ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων ἀπόλυτον κυριότητα δικαίωμα. Ἐν περιπτώσει δὲ καθυστερήσεως τῆς πληρωμῆς τῆς ἐτησίας δόσεως ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ πρόσδοσις ἔχει μόνον προσωπικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 1825 Ἰον. Κώδικος ὡρισμένα. Ἐξαιρετικῶς δὲ ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ πρόσδοσις, καθυστερουμένων τῶν ἐτησίων χορησίων χορηγιῶν, δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ τὰ πρὸς σύστασιν τῆς προσόδου παραχωρηθέντα κτήματα, ἐὰν ἡ ἰσόβιος πρόσδοσις ἀποτελῇ ὅρον δωρεᾶς (Ἰον. Κώδ. 863), τοῦθ' ὅπερ ὁμῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συνάγεται ἐκ τοῦ συμβολαίου περὶ συστάσεως τῆς ἰσοβίου προσόδου.

III.—Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τῆς ἐτησίας χορηγίας, δικαιούται νὰ κατὰσχη ταύτην συντηρητικῶς παρ' ἑαυτῷ, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἰσόβιος πρόσδοσις. Τοῦτο οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται ἐιδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ τοῦναντίον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συμφωνηθῇ τὸ ἀκατάσχετον τῆς ἰσοβίου προσόδου (Ἰόνιος ἀστ. Κώδ. 1828).

1623. Ἡ διηνεκὴς σύστασις προσόδου εἶναι οὐσιωδῶς ἐξαγοραστή.

Τὰ μέρη δύνανται μόνον νὰ συμφωνήσωσιν, ἡ ὅτι ἡ πρόσδοσις δὲν θέλει ἐξαγορασθῇ πρό τινας προθεσμίας, ἡ ὅποια δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑπερβῇ τὰ εἴκοσι ἔτη, ἡ χωρὶς νὰ προειδοποιηθῇ περὶ τούτου ὁ πιστωτὴς κατὰ τὴν παρ' αὐτῶν προσδιορισθεῖσαν προθεσμίαν.

Πᾶσα ἐναντία συμφωνία εἶναι ἄκυρος. ΓλΚ. 1911.

1624. Ὁ ὀφειλέτης συσταθείσης προσόδου δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἐξαγοράν.

1. ἐὰν δὲν ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ἐπὶ δύο συνεχῇ ἔτη.

2. ἐὰν δὲν δώτῃ εἰς τὸν πιστωτὴν τὰς ὁποίας διὰ τοῦ συμβολαίου ὑπεσχέθη ἀσφαλείας.

3. ἐὰν διὰ πράξεώς του ἠλάττωσε τὰς ἀσφαλείας τὰς ὁποίας διὰ τοῦ συμβολαίου ἔδωκεν εἰς τὸν πιστωτὴν του.

4. ἐὰν ἐπτώχευσεν ἤδη, ἡ πλησιάζῃ νὰ πτωχεύσῃ. ΓλΚ. 1912.

1625. Ἡ συσταθεῖσα πρόσδοσις κατὰ τὸ ἄρθρον 1618 ὀφείλεται πάντοτε, ἂν καὶ τὸ πωληθὲν ἡ παραχωρηθὲν ἀκίνητον φθαρῇ μετὰ τὴν τελειοποίησιν τοῦ συμβολαίου.

1626. Τὸ κεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συσταίνεται ἡ πρόσδοσις, πρέπει ἢ νὰ δίδεται εἰς μετρητά, ἢ νὰ προκύπτῃ ἐκ τινος.

ἀκινήτου, καθ' ἃ διατάττουσι τ' ὅρθρα 1617 καὶ 1618· ἡ δὲ πληρωμὴ τῆς συσταθείσης προσόδου πρέπει νὰ συμφωνῇται καὶ νὰ γίνηται διὰ μετρητῶν.

Πᾶσα σύστασις προσόδου, συμφωνηθεῖσα ἢ ἐπὶ κεφαλαιῶν διαφόρου φύσεως, ἢ πρὸς εἰσπραξιν προϊόντων, ἢ ἄλλων οἶων-δήποτε εἰδῶν, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος.

Ὁ πιστωτής, ἐν περιπτώσει τοιούτης ἀκυρότητος, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ μόνον τὸ κεφάλαιον· ἅπασαι δὲ αἱ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου χορηγηθεῖσαι ποσότητες καταλγίζονται εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό.

ΤΙΤΛΟΣ Ι'.

Περὶ τῶν ἀγροληψιῶν.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

1627. Ἡ ἀγροληψία εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ κύριος ἀγροτικῶν κτημάτων οἰουδήποτε εἶδους διαπιστεύει τὴν καλλιέργειάν των εἰς τινὰ, ὅστις κρατεῖ προσδιωρισμένον τι μέρος τῶν καρπῶν πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του· καὶ δύναται προσέτι ν' ἀπικτήσῃ δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ προσδιωρισμένου μέρους τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἂν τοῦτο συνομολογηθῇ ρητῶς.

1628. Ὁ μὲν κύριος καλεῖται ἀγροδότης, ἀγρολήπτης δέ, ὁ λαμβάνων τ' ἀγροτικὰ κτήματα διὰ νὰ τὰ καλλιεργῇ· τὰ εἰς ἀγροληψίαν δοθέντα ἀγροτικὰ κτήματα καλοῦνται ἀγροληπτικά, καὶ τὸ μέρος τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν ἀγροδότην καρπῶν, καλεῖται μερίδιον.

1629. Αἱ ἀγροληψίαι δύνανται νὰ ᾔναι διηνεκεῖς, ἢ προσωκαίροι.

1630. Ἡ ἀγροληψία ἀποδεικνύεται μόνον δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου.

1631. Τὸ μερίδιον τῶν εἰς τὸν ἀγρολήπτην ἀνηκόντων καρπῶν, καὶ ἡ μερίς τῆς κυριότητός του ἐπὶ τοῦ ἀγροληπτικοῦ

κτήματος, ἐὰν αὕτη συνωμολογήθῃ, πρέπει ρητῶς νὰ δηλωθῶσιν εἰς τὸ συμβόλαιον.

Ἐὰν δὲν προσδιωρίσθῃ τὸ μερίδιον τῶν καρπῶν, τὸ συμβόλαιον εἶναι ἄκυρον· καὶ ὅταν δὲν ἐδηλώθῃ ἡ ἐπὶ τῆς κυριότητος μερίς τοῦ ἀγρολήπτου, οὗτος οὐδὲν δικαίωμα κυριότητος ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀγρολήπτου κτήματος.

1632. Οἱ συμβαλλόμενοι κανονίζουνσι τοὺς ὅρους τοῦ περὶ ἀγροληψίας συμβολαίου δι' οἰασδήποτε συμφωνίας, τὴν ὁποίαν κρίνωσιν εὐλογον, ἐὰν ὅμως αἱ συμφωνίαι αὗται δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς νόμους.

1633. Ἐν ἐλλείψει εἰδικῶν συμβάσεων, τηροῦνται ὡς πρὸς τὰ περὶ ἀγροληψίας συμβόλαια οἱ ἐξῆς κανόνες.

ΑΠ. 111 (1878), Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐν Κερκύρᾳ εἰδικῶς ἰσχύοντος ΣΜΔ Νόμου περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν αὐτόθι ἀκινήτων ἀπὸ τῶν ἐπιβαρυνόντων αὐτὰ βαρῶν, ὡς ἐτροπολογήθη οὗτος διὰ τοῦ μεταγενεστέρου ΣΚΗ Νόμου (ἄρθρ. 52—61), μόνον τῶν διηνεκῶν ἀγροληψιῶν ἐπετρέπη ἡ ἀμέσως διάλυσις, αἰτήσῃ θάτερον τῶν συμβαλλομένων (ἄρθρ. 52)· ἐπὶ δὲ τῶν ἀγροληψιῶν, καθ' ἃς ὁ καλλιεργητὴς ἀγρολήπτης δὲν ἔχει συγκυριότητος δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κτήματος, κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀγροληψίας, λαμβάνει μόνον τὴν ἐν τῷ καιρῷ τῆς διαλύσεως ταύτης ἐπελθοῦσαν ἐκ τῆς καλλιεργείας αὐξήσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι αἱ διατάξεις αὗται τοῦ εἰδικοῦ Νόμου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ προσκαίρων ἀγροληψιῶν, ὧν τὴν σύστασιν καὶ τὴν λύσιν κανονίζουνσιν Ἰον. Κ. ἄρθρ. 1629 καὶ ἐπ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον, ἐκτιμῶν τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῶν διαδίκων καταστατικά τῆς ἐπιδίκου ἀγροληψίας συμβόλαια, παραδέχεται ὅτι διὰ μὲν τοῦ ἀπὸ 29 Σεπτεμβρ. 1839 συμβολαίου συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν διαδίκων σύστασις ἀγροληψίας ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη, ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου κτήματος, διὰ δὲ τοῦ συμβολαίου τῆς 22 Μαρτ. 1859 ἡ ἀγροληψία αὕτη μετετρέπη ἀπὸ προσκαίρου εἰς διηνεκὴ· ἅμα κατὰ ταῦτα καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προεκτεθεισῶν τοῦ Νόμου διατάξεων, ἡ ἐκ τῆς καλλιεργείας αὐξήσις τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἐκ τοῦ νόμου, ὡς βάσις ἀποζημιώσεως τῷ ἀγρολήπτῃ, καθόσον ἡ καλλιέργεια αὕτη κατεβλήθη μετὰ τὴν σύστασιν τῆς διηνεκοῦς ἀγροληψίας, οὐχὶ δὲ καὶ καθόσον αὕτη ἐγένετο διαρκούσης τῆς προσκαίρου ἀγροληψίας, ἐκτὸς ἂν ἄλλως τὸ περὶ τούτου ἐκάνονισαν τὰ μέρη διὰ τῆς συμβάσεως (1048 καὶ 1633 Ἀστ. Κώδ.), ἀλλ' εἰς τοιαύτην σύμβασιν δὲν στηρίζει τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τὸ ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ, διὰ τὰ εἰρημένα, τὸ ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ κανονίσῃ κατὰ τὰς προεκτεθείσας νομίμους βάσεις τὸ τῆς ἀποδείξεως θέμα, νὰ δεχθῇ δὲ καὶ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τὸν ἐπαχθέντα εἰς τοὺς ἀντιδίκους ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ νῦν ἀναιρεσεῖοντος ὄρκον, περὶ τοῦ ἂν τὰς ἐν λόγῳ βελτιώσεις εἰς τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα ἐποίησαν μετὰ τὸ ἔτος 1859· τοῦναντίον δέ, ἐπιδικάσαν τοῖς ἐναγομένοις τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀνταγωγὴν αὐτῶν, χωρὶς νὰ προεξετάσῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν αἱ βελτιώσεις ἐγένοντο, καὶ σιωπῆσαν περὶ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπαχθέντος ὄρκου, καὶ ἄρθρ. 58 τοῦ ΣΞΗ Νόμου ψευδῶς ἐρμηνεύσαν οὐκ ὀρθῶς ἐφήρμοσε καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀναιτιολόγητον κατέλιπεν, ὅπως ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν.

Τ Μ Η Μ Α Β'.

Περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους δικαιομάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀγροδότου καὶ ἀγρολήπτου.

1634. Ὁ ἀγρολήπτης δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἀγροδότου. Ἡ συναίνεσις αὕτη πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐξ ἐπισήμου πράξεως (*).

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κητηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1634. Ὁ ἀγρολήπτης δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἀγροδότου. Ἡ συναίνεσις αὕτη πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐξ ἐπισήμου πράξεως.

Ἡ διάταξις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐφαρμόζεται, ὅταν ὁ ἀγρολήπτης μεταβιβάξῃ τὰ δικαιώματά του εἰς τὰς θυγατέρας πρὸς σύστασιν προικῶς.

Εἰς τὸ μεταρρυθμιζόμενον τοῦτο ἄρθρον προσετέθησαν αἱ ἐφεξῆς διατάξεις διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου.

Δύναται ὅμως ὁ μὲν ἀγρολήπτης νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀγροδό-
την διὰ νὰ δώσῃ τὴν συναίνεσίν του εἰς τὴν πρὸς τρίτον τινὰ
μεταβίβασιν τῶν δικαιομάτων, καὶ τῶν ὑποχρεώσεών του, ὁ

1635. Ὁ ἀγροδότης δύναται ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὰ δικαιώματά του ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἀγρολήπτου.

1636. Ὁ ἀγρολήπτης ὀφείλει νὰ δίδῃ τὸ μερίδιον τοῦ οἴνου, τοῦ σίτου, τῆς βρώμης, καὶ ἄλλων προϊόντων κατὰ τὰς ἐπιτοπίους συνηθείας καὶ ἔθιμα, ἢ κατὰ τοὺς κανονισμούς, οἵτινες ἐπὶ τοῦ προκειμένου τυχὲν ἐκδοθῶσιν.

1637. Ἡ ἐκκαθάρισις καὶ ἡ εἴσπραξις τῶν μεριδίων τοῦ ἐλαίου καθ' ἐκάστην ἐσοδίαν γίνονται κατὰ τὰς τοπικὰς συνηθείας καὶ ἔθιμα, ἢ κατὰ τοὺς ἀφορῶντας τοιοῦτον ἀντικείμενον κανονισμούς.

1638. Τὰ πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος τακτικὰ ἔξοδα, εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀγρολήπτου.

Τὰ δ' ἐκτακτὰ ἔξοδα κανονίζονται κατὰ τὰς ἐπιτοπίους συνηθείας καὶ ἔθιμα.

1639. Αἱ ὅπωςδὴποτε προξενηθεῖσαι ζημίαι εἰς τὸ ἀγροληπτικὸν κτῆμα, ἢ εἰς τοὺς καρπούς αὐτοῦ, μένουσιν εἰς βάρος τοῦ ἀγρολήπτου.

Ἐξαίρουνται τοῦ κανόνος τούτου αἱ ἐκ τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων τυχαίων συμβάντων προερχόμεναι ζημίαι, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας τηροῦνται αἱ μεταξὺ τῶν μερῶν συνομολογηθεῖσαι συμφωνίαι, ἢ, ἐν ἐλλείψει τούτων, αἱ ἐπιτόπιοι συνήθειαι καὶ ἔθιμα.

Ἐκλαμβάνονται ὡς τακτικὰ τυχαῖα συμβάντα ἡ χάλαζα, ὁ κεραυνός, ὁ πάγος, ἡ πάχνη, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἐκτακτὰ δὲ αἱ κατερημώσεις τοῦ πολέμου, αἱ πλημμύραι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μὴ συνήθεις συμφοραί.

1640. Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης δὲν καλλιεργῇ τὸ κτῆμα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ὀφείλει ἕνεκα τῆς κακογεωργησίας του ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἀγροδότην διὰ τὸ περιπλέον τοῦ εἰσο-

δὲ ἀγροδότης ὀφείλει ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς τοῦτον κοινοποιήσεως, νὰ δηλώσῃ δι' ἐπίτηδες πράξεως, ἂν θέλῃ νὰ συναινέσῃ, ἄλλως, ἐν περιπτώσει σιωπῆς, κατὰ τὴν εἰρημένην προθεσίαν, ἢ συναινέσεις ἐκλαμβάνεσθαι ὡς δοθεῖσιν. Ἄν δὲ ὁ ἀγροδότης ἀρνηθῇ, πρέπει νὰ αἰτιολογηθῇ ἡ ἀρνήσις του.

δήματος, τὸ ὅποτον τὸ κτῆμα ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ, ἂν ἐκαλ-
λιεργεῖτο κατὰ τῆξιν.

Ἡ περὶ κακογεωργησίας ἀγωγὴ δύναται νὰ κινηθῇ διὰ
μόνα τὰ πρὸ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀγροδότου τελευταῖα πέντε ἔτη.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς διαλύσεως τῶν ἀγροληψιῶν.

1641. Αἱ ἀγροληψίαι διαλύονται,

1. παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐφ' ὃν ἐσυστήθησαν·

2. τῇ ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν μερῶν·

3. ἔνεκα ἀγεωργησίας τοῦ κτήματος.

4. ἔνεκα μεγάλης χειροτερεύσεως αὐτοῦ·

5. ἔνεκα ἀπαλλοτριώσεως, γενομένης παρὰ τοῦ ἀγρολή-
πτου ἄνευ τῆς συνκινέσεως τοῦ ἀγροδότου·

6. μὴ παραδῶσαντος τοῦ ἀγρολήπτου τὸ μερίδιον.

Ἡ φύσις καὶ τ' ἀποτελέσματα τούτων τῶν αἰτίων διαλύ-
σεως ὁρίζονται εἰς τὰ ἐξῆς ἄρθρα.

1642. Παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐφ' ὃν διὰ τοῦ συμβο-
λαίου ἐσυστήθη ἡ ἀγροληψία, τὰ μέρη ὀφείλουσι δι' ἐπισήμου
ἐγγράφου νὰ τὴν κηρύξωσι διακλυμένην, καὶ νὰ ἐκκαθαρίσωσι
τὰ κτητικὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια εἰς ἕκαστον τυχὸν ἀνήκου-
σιν ἐκ τοῦ συμβολαίου.

1643. Ἐὰν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, μετὰ τὴν παρέλευ-
σιν τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανομένου χρόνου,
δὲν ἀνανεωθῇ τὸ συμβόλαιον, ἢ ἐν τῶν μερῶν δὲν θελήσῃ νὰ
συνδράμῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ αὐτὸ
ἄρθρον διατάξεων, τὸ ἄλλο μέρος δύναται νὰ κινήσῃ τὰς ἀ-
γωγὰς τρι.

1644. Ἐάν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαλύσεως τῆς ἀγρο-
ληψίας, εἰς τὸν ἀγρολήπτην ἀνήκῃ δυνάμει τοῦ συμβολαίου
κτητικὸν δικαίωμα, ὁ ἀγροδότης δύναται νὰ κρητήσῃ τὴν ἀ-
νήκουσαν εἰς τὸν ἀγρολήπτην μερίδα τοῦ κτήματος, πληρόνων
εἰς αὐτὸν τὸ ἰσότιμον εἰς χρήματα.

1645. Τὸ περὶ ἀγροληψίας συμβόλαιον δύναται νὰ δια-

λυθῇ κατὰ πάντα χρόνον δι' ἀμοιβαίας συναινέσεως τῶν μερῶν, βεβαιωμένης ἐγγράφως.

1646. Ὁ παραλαβὼν εἰς ἀγροληψίαν κτῆμά τι χέρσον διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ καρποφόρον ἢ οἰονδήποτε ἄλλο κτῆμα, διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν καλλιέργειάν του, καὶ ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ συμβολαίου μὴ ἐκτελέσας εἰς τὸ κτῆμα μηδεμίαν ἐργασίαν, ἐκπίπτει παντὸς ἀγροληπτικοῦ δικαιώματος, τὸ ὅποιον τυχὸν ἀνῆκεν εἰς αὐτόν, καὶ ἐκβάλλεται ἀπὸ τοῦ κτῆμα.

1647. Ὁ ἀγρολήπτης ἐκπίπτει παντὸς ἀγροληπτικοῦ δικαιώματος, καὶ ἐκβάλλεται ἀπὸ τὸ κτῆμα, ἐὰν ὅπωςδήποτε προξενήσῃ εἰς αὐτὸ μεγάλην τινὰ χειροτέρευσιν.

Ἡ χειροτέρευσις θεωρεῖται ὡς μεγάλη, ὅταν ἡ ἀξία τῆς ὑπερβαίνῃ τὴν ἐπὶ τοῦ κτήματος κατὰ τὸ συμβόλαιον ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἀγρολήπτην μερίδα· ἂν δὲ μηδεμίαν κτητικὴν μερίδα ἔχῃ, τὸ μέγεθος τῆς χειροτερεύσεως ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ πρωτοδικείου.

1648. Πᾶσα μικροτέρα χειροτέρευσις χορηγεῖ εἰς τὸν ἀγροδότην μόνον δικαίωμα πρὸς ἐπανόρθωσιν καὶ ἀποζημίωσιν.

Ἐὰν ὁ ἀγρολήπτης δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν εἰρημένην ἐπανόρθωσιν καὶ ἀποζημίωσιν, δύναται ὁ ἀγροδότης νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἀπὸ τοῦ κτῆμα, καὶ εἰσέτι ν' ἀποζημιωθῇ ἐκ τῆς τυχὸν δυνάμει τοῦ συμβολαίου ἀνηκούσης εἰς τὸν ἀγρολήπτην κτητικῆς μερίδος, πληρῶνων εἰς τοῦτον ὅσον περιπλέον ἢ μερίς αὕτη ἤθελεν ἀξίζει.

1649. Ἐχει ὡσαύτως χώραν ἢ ἐκπτώσις ἀπὸ παντὸς ἀγροληπτικοῦ δικαιώματος, πηγάζοντος ἐκ τῆς συμβάσεως, καὶ ἡ διάλυσις τοῦ συμβολαίου, ὅταν ὁ ἀγρολήπτης παρὰ τὴν διὰ τὰς ἐξουσιῶν τοῦ ἄρθρου 1634.

Μολοντοῦτο ὁ ἀγροδότης δύναται νὰ μὴ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο κρατῶν ἀλληλεγγύως ὑπόχρευν καὶ τὸν ἀγρολήπτην, ὅστις παρὰ τὸν νόμον μετεβίβασε τὰ δικαιώματά του.

1650. Ἐὰν μετὰ τὴν διενέργησιν τῶν νομίμων κατὰ τοῦ ἀγρολήπτου πράξεων, ὁ ἀγροδότης δὲν ἠδυνήθη νὰ παραλάβῃ τὴν μερίδα τοῦ ἐπὶ τρεῖς διαδοχικάς ἐτησίους συγκομιδὰς, ἂν πρόκειται περὶ ἐτησίων προϊόντων, καὶ ἐπὶ δύο διαδοχικάς συγκομιδὰς, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀνὰ διετίαν προϊόντων, οἷον

περὶ ἐλαίου, ἔχει δικαίωμα νὰ αἰτησῇ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΑ'.

Περὶ τῆς ἐμφυτεύσεως καὶ τῆς ἐδαφονομῆς.

1651. Ἡ ἐμφύτευσις εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ πρᾶχῳρεῖται εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ἀγροτικὸν τι τμήμα, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει νὰ τὸ βελτιώσῃ καὶ νὰ πληρώσῃ κατ' ἔτος προσδιωρισμένην τινὰ παροχὴν, ἣτις καλεῖται κανὼν, ἢ εἰς χρήματα ἢ εἰς προϊόντα τῆς γῆς πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς πρωτοτύπου κυριότητος τοῦ παρὰχωρητοῦ.

ΑΠ. 206 (1896). Ἐπειδὴ ὁ ἐμφυτευτικὸς ἢ ἐδαφονομικὸς κανὼν ὁ ὑπὸ τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ ἐδαφονόμου πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος καταβαλλόμενος (ἄρθρ. 1651 καὶ 1652 Ἰον. Κ.) εἶναι πραγματικὸν βάρος συμφυὲς πρὸς τὸ κτῆμα ἐφ' οὗ ἐπίκειται, ὅθεν ὁ ἐπὶ καθολικῷ ἢ εἰδικῷ τίτλῳ κάτοχος τοῦ ἐμφυτευτικοῦ ἢ ἐδαφονομικοῦ κτήματος, καθίσταται διὰ μόνης τῆς μεταβιβάσεως τῆς κατοχῆς αὐτοῦ ὑπεύθυνος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κανόνος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἣτις συνάγεται κατὰ λογικὴν ἀνάγκην ἐκ τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τῆς περὶ ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς συμβάσεως, ἥς ἀπαραίτητος ὅρος εἶναι ἡ τοῦ κανόνος καταβολή, καθιεροῦται καὶ ὑπὸ ἄρθρ. 1670 Ἰον. Κ. Ὅθεν ὁ ἐφεσίβλητος Κ. ὢν εἰδικὸς διάδοχος τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀρχικοῦ ἐδαφονόμου Χ., καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ ἐπιδίκου ἐδαφονομικοῦ κτήματος, εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐδαφονομικῶν κανόνων.

Ἐπειδὴ ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ἐδαφονόμος, ὁ λαμβάνων κτῆμά τι ἐν τῇ ὑποχρεώσει τοῦ καταβάλλειν ὠρισμένην εἰς εἶδη ἢ χρήματα παροχὴν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφοδότου (ἄρθρ. 1652), τὸ παρὰχωρηθὲν αὐτῷ κτῆμα κατέχει κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι (pro jure), δὲν δύναται ἄρα κατὰ ἄρθρ. 2070 νὰ παραγράψῃ διὰ παρελεύσεως ὅσουδήποτε χρόνου, ὡς στερούμενος τοῦ προσόντος τῆς ἐπὶ λόγῳ κυριότητος, ἥτοι διανοία κυρίου, κατοχῆς (ἄρθρ. 2062)· ἡ τοιαύτη δὲ κατὰ παράκλησιν κατοχὴ δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς διανοία κυρίου κατοχὴν, φέρουσιν εἰς παραγραφήν, δι' ἀπλῆς μεταβολῆς τῆς θελήσεως τοῦ κατέχοντος, μὴ ἐκδηλωθείσης δι' ἐξωτερικῆς πράξεως, σαφῶς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ νεωτέραν θέλησιν ἐμφανιούσης, διότι κατὰ ἄρθρ. 2074 δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν καὶ ἀρχὴν τῆς διακατοχῆς. Ματαίως ἄρα ἰσχυρί-

ζεταί ὁ ἐφεσίβλητος, ὅστις ὡς εἰδικὸς διάδοχος τοῦ ἐμφυτευτοῦ Χ. κατεῖχε τὸ ἐπίδικον κατὰ παράκλησιν, ὡς καὶ ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ, ὅτι ἡδύνατο νὰ παραγράψῃ τὸ ἐδαφονομικὸν δικαίωμα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ πλέον διετέλεσεν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἐπιδίκου, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ ἐμφυτευτικούς κανόνas, διότι, καθ' ἄπερ ἐρρέθη, ἡ αἰτία καὶ ἀρχὴ τῆς κατοχῆς δὲν μεταβάλλεται ἄνευ ἐξωτερικῆς πράξεως, ἐκδηλούσης τὴν μεταβολὴν τῆς θελήσεως τοῦ κατόχου, δὲν ἀποτελεῖ δὲ τοιαύτην πρᾶξιν ἡ ἀπλῆ ἄρνησις τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων, ἣν ἀπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος ὡς ἀποδεικνύουσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ διανοίᾳ κυρίου κατοχὴν τοῦ ἐπιδίκου.

Ἐπειδὴ κατὰ μεταρρυθμισθὲν ἄρθρ. 2107 Ἰον. Κ. παραγράφεται διὰ παρελεύσεως πενταετίας ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέραν χρονικὴν προθεσμίαν, γενικῶς δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐκφραζόμενον, περιλαμβάνει πλὴν τῶν ρητῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις αὐτοῦ ἐδαφίοις κατονομαζομένων περιπτώσεων, καὶ πᾶσαν κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέραν περίοδον καταβαλλομένην παροχὴν, ἔχουσαν τὴν ιδιότητα προσόδου ἢ προϊόντος κτήματος ἢ τόκου χρηματικοῦ κεφαλαίου κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐδαφίοις ὀριζόμενα· ἄρα οἱ ἐδαφονομικοὶ κανόνες, οἱ ἀποτελοῦντες (ἄρθρ. 1652) παροχὴν κατ' ἔτος καταβαλλομένην, ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἁρθρου τούτου καθιερουμένην πενταετῇ παραγραφῇ.

1652. Ἡ ἐδαφονομὴ εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ παραχωρεῖται ἀστικὸν κτῆμα, ἐπὶ ὑποχρεώσει τοῦ ἐδαφονόμου νὰ πληρῶνῃ κατ' ἔτος προσδιωρισμένην τινὰ παροχὴν, ἣτις καλεῖται ἐδαφονόμιον εἰς χρήματα ἢ εἰς εἶδη, πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφοδότου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1200 (1896). Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη 440 (1889) ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν τῆς χρησικτησίας ἔνστασιν τῶν Χ., οἵτινες συνεπεία πλειστηριασμοῦ, ὃν ὁ Δ. δανειστὴς τοῦ Λ. ἐπέσπευσε κατ' αὐτοῦ, ἀναδειχθέντες τελευταῖοι ὑπερθεματισταί, ἡγόρασαν τὴν ἐπίδικον οἰκίαν οὐχὶ ὡς ἐδαφονομικὴν, ἀλλὰ τῆς πλήρους κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου Λ., καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης παραγραφῆς τῆς κυριότητος τῆς ἐδαφοδότιδος Μονῆς ἀπέρριψεν ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις τὴν κατὰ τῶν Χ. ἀγωγὴν. Ἐπὶ δὲ τῇ ἐφέσει τῆς Μονῆς κατὰ τῶν Χ. μετερρυθμίσθη ἡ πρωτόδικος δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου τούτου, δι' ἧς ἐρήμην μὲν τοῦ Χ. ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή, κατ' ἀντιμωλίαν δὲ τοῦ Ν. Χ. ὑπεχρεώθη ἡ Μονὴ εἰς ἀποδείξεις. Ἀλλὰ, καθὰ φανερώς ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἡζῇ ὑπὸ τῆς Ι. Μ. 440 ἀποφάσεως δεικνύεται, τὸ τῆς χρησικτησίας καὶ τῆς δι' αὐτῆς παραγραφῆς τῆς κυριότητος τῆς Μονῆς ζήτημα ἐλύθη κατὰ τῆς Μονῆς ἀπέναντι μόνων τῶν Χ.,

οὐχὶ δὲ καὶ ἀπέναντι τῆς I. M. καὶ τῶν ἄλλων ἐναγομένων, ἐπομένως τὸ ἐντεῦθεν τυχόν ἐκ τῆς 440 ἀποφάσεως δεδिकाσμένον δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἢ I. M. δικαιοπάροχος τῶν X., καθὰ πωλήσασα τὸ ἔδαφονομικὸν οἶκημα πρὸς τὸν Λ., καθ' οὗ ὁ πλειστηριασμὸς ἐνηργήθη, ἀλλ' οὔτε ἡ ἐκκρεμὴς συνεπεία τῆς ἐφέσεως τῆς Μονῆς κατὰ τῶν X. ὑφισταμένης δίκη καὶ αἱ ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσαι καὶ ἐκδοθῆσόμεναι ἀποφάσεις δύναται ν' ἀσκήσωσιν ἐπιρροήν τινα ἢ νὰ δημιουργήσωσι δεδिकाσμένον ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς I. M. ἀπέναντι τῆς Μονῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ χρησικτησίας τοῦ ἔδαφονομικοῦ κτήματος ὡς ἐλευθέρου ὑπὸ τῶν X. ἀπόσθεσιν τοῦ τῆς ἔδαφονομικῆς δικαιομάχου τῆς Μονῆς, διότι, κατὰ ἄρθρ. 1267 Ἰον. Κ. καὶ 274 Πολ. Δ., οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδिकाσμένου εἶναι ἡ ταυτότης τῶν προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων φέρεται εἰς νέαν ζήτησιν τὸ αὐτὸ δίκαιον, ἤτοι δέον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκρίθη ὠρισμένον δίκαιον νὰ διατελῶσιν εἰς σχέσιν ἀντιδικίας πρὸς ἄλληλα, ὥστε τὸ ὑπὲρ ἢ κατὰ τινος τῶν ὁμοδίων ἐπὶ δικαιολογίας ἀποκλειστικῶς αὐτῷ ἀρμοζούσης ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς ἐπικληθείσης κριθέν δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἕτερος ὁμόδικος ἢ ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ, μὴ διατελέσαντος κατὰ τοῦτο ἐν σχέσει ἀντιδικίας καὶ δικαστικοῦ συναλλάγματος πρὸς τὸν ἕτερον διάδικον, ἀφ' ἐτέρου δὲ δέον ἐπὶ εἰδικῆς εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης διαδοχῆς νὰ ἐχώρησεν αὕτη μετὰ τὴν δίκην, ἵνα τὸ ἐξ αὐτῆς δεδिकाσμένον δεσμεύει καὶ τὸν εἰδικὸν διάδοχον, οὐδέποτε δὲ ὁ δικαιοπάροχος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπροσωπούμενος ἐν τῇ δίκῃ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν αὐτοῦ διαδόχων, ὥστε τὸ ἐπιτευχθὲν κατ' αὐτῶν δεδिकाσμένον νὰ δεσμεύσῃ τὸν δικαιοπάροχον, ἀποῦ κατ' ἀναμφισβήτητον νομικὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἤτοι ἐκ τοῦ δικαιοπαρόχου πρὸς τὸν κατόπιν εἰδικὸν διάδοχον, οὐχὶ δὲ καὶ ἀντιστρόφως γωρεῖ τὸ δεδिकाσμένον 1351 ΓΛΚ. Aubry et Rau τόμος 8 ἐκδ. 4 σελ. 377 σημ. 40 ἐπιχείρημα ἐκ Ν. 9 § 2 Πανδ. 44. 2.

Ἐπειδὴ ἡ ἔδαφονομὴ κατὰ ἄρθρ. 1652 Ἰον. Κ. δὲν εἶναι, ὡς κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον ἡ ἐπιφάνεια, ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ ἄλλοτρίῳ κτήματος, ἀλλ' αὐτοτελὴς κυριότης ἐπὶ κτιρίου, φυτείας ἢ κατασκευάσματος, οὗτινος τὸ ὑποκείμενον μετ' αὐτοῦ συνεχόμενον ἔδαφος ἀνήκει κατὰ κυριότητα εἰς ἕτερον, καὶ τοῦτο διότι ἐν Ἰον. Κ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ρωμ. Δίκ. δύναται ἐνεκα τοῦ ρητοῦ ἄρθρ. 441 νὰ ὑπάρξῃ διακεκομμένη κυριότης ἐπὶ τοῦ συνεχομένου μετὰ τοῦ ἔδαφους κατασκευάσματος (553 ΓΛΚ. Aubry et Rau τόμος 2 σελ. 438). Τοῦτων τεθέντων δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἔδαφονομῆς αἱ περὶ κτηματικῶν δουλειῶν ἀρχαὶ Ἰον. Κ., καθ' ἃς αἱ δουλεῖαι αὗται διὰ μόνης τῆς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἀρχησίας ἀποσβεννύμεναι καὶ ἂν τὸ δουλεῦον ἀκίνητον περιέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ εἰς χεῖρας ἄλλου (ἄρθρ. 587 καὶ 2094) καὶ μὴ ἀποκτώμεναι ἄλλως ἢ διὰ δικαιογράφου, κατὰ τὰς περιστάσεις δὲ καὶ διὰ τριακονταετοῦς διακατοχῆς (ἄρθρα 571, 572 καὶ 576), δὲν παραγράφονται διὰ τῆς ἐπὶ δεκαετίαν ἢ εἰκοσαετίαν παρὰ τρίτου χρησικτησίας τοῦ δουλεύοντος

κτήματος ὡς ἐλευθέρου (Aubry et Rau τόμος 2 σελ. 387 καὶ τόμ. 3 σελ. 106—107), ἀλλ' ἐφαρμοσθήσονται ἐπὶ τῆς ἐδαφονομῆς ὡς ἀποτελουμένης ἐξ ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφοδότου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξ ἐτέρου ἐκ τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφονόμου ἐπὶ τοῦ κατασκευάσματος, αἱ περὶ χρησικτησίας τῆς κυριότητος διατάξεις, καθ' ἃς ὁ χρησιδеспέζων διὰ δεκαετοῦς ἢ εἰκοσαετοῦς διανοίᾳ δεσπότου, δικαίῳ τίτλῳ καὶ καλῇ τῇ πίστει κατοχῆς ἀκίνητόν τι παραγράφει τὴν κυριότητα τοῦ ἀληθοῦς κυρίου (ἄρθρ. 2095). Καὶ τὰ μὲν ἀναγόμενα εἰς τὸν τίτλον τῶν ἀδελφῶν X., ἦτοι τὴν 17 περιλήψιν κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, προσηκόντως μεταγραφεῖται τῇ 25 Ἰαν. 1874, καὶ τὴν δεκαετῇ αὐτῶν διακατοχὴν, στοιχεῖα τῆς χρησικτησίας. οὐδαμῶς ἀμφισβητεῖ ἡ Μονή, ἀλλὰ διατεινομένη αὕτη, ὅτι διετέλουν οὐχὶ ἐν καλῇ πίστει ἀλλ' ἐν κακῇ, πιστεῖ οἱ ἀδελφοὶ X., καθὼ γινώσκοντες καθ' ὃν χρόνον ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἡγόρασαν τὸ ἐδαφονομικὸν δικαίωμα τῆς Μονῆς, ὑποκειμένης ὡς καὶ οἱ ἰδιῶται εἰς τὰς αὐτάς παραγραφάς (2061 Ἰον. K.), δέον νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη δεκτῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἰς τὴν ἀποδείξιν τῆς κακῆς πίστεως, ἥτις κατὰ ἄρθρ. 2098, τεκμαιρομένης πάντοτε τῆς καλῆς πίστεως, δέον ν' ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου. Πρόδηλος δὲ εἶναι ἡ ἐπιρροή τοῦ περὶ ἐπελθούσης διὰ χρησικτησίας τῶν ἀδελφῶν X. ἀποσθέσεως τῆς κυριότητος τῆς ἐδαφοδότιδος Μονῆς ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι τῆς ἐδαφονομῆς οὔσης κατὰ τὰ εἰρημένα αὐτοτελεῶς κυριότητος τοῦ μὲν ἐδαφονόμου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῦ δὲ κτηματοδότου ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐδάφους, ἡ διὰ χρησικτησίας παρὰ τρίτου ἀπόσθεσις τῆς κυριότητος τοῦ κτηματοδότου αἶρουμεν αὐτὴν αἶρει προδήλως καὶ τὴν παρεπομένην ἀπαίτησιν τῶν ἐδαφονομίων, μὴ οὖσαν αὐτοτελεῖν, ἀλλὰ συνέπειαν τῆς κυριότητος καὶ μὴ δυναμένην ἀνευ ταύτης νὰ ὑφίσταται εἴτε κατὰ τοῦ κατόχου τοῦ κτήματος εἴτε κατὰ τοῦ ἀνευ τῆς συναινέσεως τοῦ κτηματοδότου μεταβιβάσαντος τὸ ἐδαφονομικὸν κτῆμα καὶ ἀλληλεγγῶως μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ ἐκδοχέως διὰ τὰ ἐδαφονομία κατὰ ἄρθρ. 1670 Ἰον. K. ἐνεχομένου, μὴ ὑπάρχοντος τοῦτέστιν πλέον κτήματος ὑποκειμένου εἰς ἐδαφονομίην οὐδὲ ἀπαίτησις ἐδαφονομίων δύναται νὰ ὑφίσταται καὶ ἂν ταῦτα καθ' ἑαυτὰ δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὴν κατ' ἄρθ. 2107 Ἰον. K. παραγραφὴν (ἄρθ. 2053 καὶ 2095 Ἰον. K. ἐπιχειρήματα ἐκ Ν. 26 πρ. Κώδ. 4. 32.

1653. Ἡ ἐμφύτευσις καὶ ἡ ἐδαφονομὴ δύνανται νὰ ᾖναι διηνεκεῖς ἢ πρόσκαιροι.

Ἡ πρόσκαιρος, ἥτοι ἡ ἐπὶ προσδιωρισμένον χρόνον ἐμφύτευσις καὶ ἐδαφονομὴ δὲν δύνανται νὰ ᾖναι ποτὲ βραχύτεραι τῶν εἴκοσι ἐτῶν.

1654. Ἡ ἐμφύτευσις καὶ ἡ ἐδαφονομὴ δὲν δύνανται ν' ἀπαδειχθῶσιν, εἰμὴ δι' ἐπισήμου ἐγγράφου.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ. 222 (1899). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρ. 1895 κλήσεως τοῦ Ε. ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἀπολλωνίων ἐνήγαγεν οὗτος τὸν Π. περὶ πληρωμῆς τῶν καθυστερουμένων κανόνων ἢ ἑδαφονομίων, ἀναφανείσης δὲ ἔριδος περὶ τοῦ δικαιώματος, ἂν τούτεστιν εἶναι ὑποτελῆ εἰς διηνεκὴ ἐμφυτεύσιν τὰ κτήματα, καὶ ὁ μὲν ἐνάγων ἔχει τὴν φιλήν, ὁ δὲ ἐναγόμενος τὴν ὠφελίμον αὐτῶν κυριότητα, παρεπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος εἰς τὸ ἀρμόδιον πρωτοδικεῖον, δὲν ἦτο κατὰ συνέπειαν ἀναγκαῖον ἵνα ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν παρεμπιπτούσῃ ἀγωγῇ, δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Λευκάδος ἡ λύσις τοῦ ζητήματος περὶ τῆς φιλῆς ἀφ' ἐνὸς καὶ ὠφελίμου ἀφ' ἑτέρου κυριότητος, περιληφθῇ καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐμφυτευτοῦ κατοχῆς τῆς ἐν τῇ ὠφελίμῃ κυριότητι περιεχομένης ἐξουσίας, οὔτε ἐπάγεται κατὰ νόμον κατάργησιν τῆς συστηθείσης ἐμφυτεύσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς δικαιωμάτων τοῦ κτηματοδότου ἢ ἀπώλεια τῆς κατοχῆς τοῦ ἐμφυτευτοῦ, δικαιουμένου νὰ διεκδικήσῃ τὴν ὠφελίμον κυριότητα κατὰ παντὸς κατόχου, ἀφοῦ μάλιστα δὲν διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς ὡς εἴρηται κατοχῆς προῆλθεν ἐκ πράξεως ἢ ὑπαιτιότητος οἰαομένης τοῦ κτηματοδότου.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι, κατὰ τὴν ρυθμίσαν ἐν Ἑπτανήσῳ, πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰον. Κ. καὶ πρὸ τῆς 33 πράξεως τοῦ Β'. Κοινοβουλίου τῆς 10 Μαΐου 1825, τὴν σχέσιν τῆς ἐμφυτεύσεως ἢ ἑδαφονομῆς Ἑνετικῇ Νομοθεσίᾳ, ἔδει, κατ' ἀρχὴν ἢ περὶ ταύτης σύμβασιν νὰ συνομολογηθῇ δι' ἐγγράφου συμβολαίου, ὅπερ ὤφειλεν ὁ συμβολαιογράφος ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως ἐντὸς τριημέρου προθεσμίας νὰ μεταγράψῃ ἐν ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ τηρουμένῳ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῷ καλουμένῳ *magistrato dell' esaminatore* (παράβ. Δανιὴλ Μανὶν περὶ τῆς Νομοθεσίας τῶν Ἑνετῶν, μετάφρ. Π. Ἰδρωμένου 1889 σελ. 57 καὶ 64), ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἀπεκλείετο καὶ ἡ σιωπηρὰ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐμφυτευτοῦ, τῆς προκυπτούσης ἰδίως ἐκ τῆς μακροχρονίου ὑπὸ τούτου καταβολῆς τῶν κανόνων καὶ τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος ὡς ὑποτελοῦς, σύστασις τῆς ἐμφυτεύσεως τοῦτο σαφῶς προφαίνει τὸ ὑπ' ἀρ. 28 *Senatus Consultum di pregato* τῆς 23 Δεκεμβρίου 1451, καθ' ὃ ἀεὶν τις ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη κατέχων καταβάλλῃ ὠρισμένην ὁμοίομορπον εἰσφοράν, εἰ καὶ δὲν φαίνεται ἂν τοῦτο πράττῃ λόγῳ ἑδαφονομῆς ἢ μισθώσεως, οὔτε δύναται ν' ἀποδείξῃ τοῦτον μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον τῆς καταβολῆς, εἰκάζεται ὅτι λόγῳ ἑδαφονομῆς καταβάλλει, καὶ ἐπομένως τεχμαίρεται συστάσα σχέσις ἑδαφονομῆς καὶ δέον ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς καταβάλλων ὡς ἑδαφολήπτης (παράβ. Συλλογὴν Στατούτων, *consulta ex autenticis* σελ. 153 καὶ εὐρετηρίου σελ. 125). Ἀφοῦ δηλονότι ἡ μακροχρόνιος καταβολή, ἡ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ἔτι ἂν καταβαλλόμενον ὡς ἑδαφονόμιον καταβάλλεται, τεχμαίρεται διὰ μόνην τὴν πολυχρονιότητα ὡς τοιοῦτῳ λόγῳ γινομένη, κατὰ μείζονα λόγον ἢ ἐπὶ μακρὸν καταβολὴ τῶν ἑδαφονομίων ὡς τοιούτων, ἰδρύει τὴν σχέσιν τῆς ἑδαφονομῆς καὶ ἀναπληροῖ τὴν ἀρχικὴν ἑλλειψιν τοῦ ἐγγράφου.

Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνώτατον ἐν Κερκύρα Συμβούλιον, τοῦ ὁποίου ἡ νομολογία ἰδιαιτέραν ἀσκεῖ ἐν προκειμένῳ ἐπιρροὴν (ἄρθρ. 9 Ἰον. Κ.), ἀπεφάνητο δεχθὲν διὰ μὲν τῆς ἀπὸ 14 Μαΐου 1849 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Παλαιᾶς Νομοθεσίας ἢ ἐν τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἔτεσιν ἀναγνώρισις τοῦ ἐδαφολήπτου, ὅτι ὑπόκειται εἰς ἐδαφονόμια ἀναπληροῦ τὴν ἔλλειψιν δικαιογράφου ἀποδεικνύοντος τὴν κυρίστητα τοῦ ἐδαφοδότου, διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1859 ἐτέρας ἀποφάσεως, ὅτι ἐπὶ ἐδαφονομῆς συστηθείσης ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Παλαιᾶς νομοθεσίας ἡ ἔλλειψις τοῦ προκαταρκτικοῦ συμβολαίου, ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἀναγνώρισεως τοῦ ἐδαφολήπτου, ἰδίως διὰ πληρωμῆς ἐδαφονομίων ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν ἀπαλλάσσει τούτον τῆς υποχρεώσεώς του.

Ἐπειδὴ, ὑποκειμένης κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐμφυτεύσεως, συστηθείσης ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐνετικῶν νόμων, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῆς μεταγενεστέρας νομοθεσίας, ἥτοι ἡ 33 πρᾶξις τοῦ Β. Κοινοβουλίου τῆς 10 Μαΐου 1855 (ἄρθρ. 10 καὶ 11), ἥτις ἐπιβάλλει τὴν διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου σύστασιν τῆς ἐμφυτεύσεως καὶ τὴν καταχώρισιν αὐτοῦ ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ, τηρουμένῳ παρὰ τῷ γραμματεῖ τῆς διοικήσεως, ὡς καὶ ἄρθρ. 1654 Ἰον. Κ., καθ' ὃ ἐμφύτευσις δὲν ἀποδεικνύεται εἰ μὴ δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου, διότι αἱ διατάξεις αὐταί, εἰς τὸ μέλλον ἐφαρμοζόμεναι, δὲν ἐκτείνονται εἰς τὸ παρελθόν, οὐδὲ θίγουνσι τὰς ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προγενεστέρων νόμων λαβούσας ὑπαρξίν ἐμφυτεύσεις καὶ τὰ κτηθέντα ἐξ αὐτῶν δίκαια.

1655. Ἡ ἔνεκα σίνους διάρρηξις δὲν ἔχει χώρην εἰς τὰ περὶ ἐμφυτεύσεως ἢ ἐδαφονομῆς συμβόλαια.

1656. Οἱ συμβαλλόμενοι κανονίζουσι τοὺς ὅρους τοῦ περὶ ἐδαφονομῆς ἢ ἐμφυτεύσεως συμβολαίου, δι' οἷα σδήποτε συμφωνίας κρίνωσιν εὐλογον, ἂν ὁμως τοικυῦτι συμῶναι δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς νόμους.

1657. Ἐν ἑλλείψει ἰδιαιτέρων συμβάσεων τηροῦνται εἰς τὰ περὶ ἐμφυτεύσεως καὶ ἐδαφονομῆς συμβόλαια οἱ ἐξῆς κανόνες.

1658. Ἐὰν ἡ ἐμφύτευσις ἢ ἡ ἐδαφονομὴ ᾖ δινηκεῖς, δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ ὁ κανὼν ἢ τὸ ἐδαφονόμιον.

1659. Ὅταν ἡ ἐμφύτευσις ἢ ἡ ἐδαφονομὴ ᾖ πρὸς κίριος, ὁ κτηματοδότης, παρελθούσης τῆς προθεσμίας, ἔχει δικαίωμα ν' ἀνχλάβῃ τὸ κτῆμα, ἢ νὰ τὸ παραχωρήσῃ πάλιν μὲ νέας συμφωνίας καὶ ν' αὐξήσῃ, ἐὰν θέλῃ τὸν κανόνα ἢ τὸ ἐδαφονόμιον.

1660. Ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος δύναται νὰ μεταβάλῃ

τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κτήματος, φθάνει μόνον νὰ μὴ τὸ χειροτερύσῃ.

1661. Ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος νέμεται πάσης ἐκ τοῦ ἐμφυτευτικοῦ ἢ ἐδαφονομικοῦ κτήματος ὠφελείας, καὶ διεκδικεῖ αὐτὸ ἀπὸ παντὸς διακκτόχου, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ κτηματοδότου.

Μολοντοῦτο ὁ τυχὸν εὐρεθεὶς θησαυρὸς εἰς τὸ ἐμφυτευτικὸν ἢ ἐδαφονομικὸν κτῆμα ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ἢ ἐδαφονόμον, καὶ εἰς τὸν κτηματοδότην, ἐπιφυλαττομένου τοῦ εἰς τὸν εὐρετὴν ἀνήκοντος κατὰ τὸ ἄρθρον 596 δικαιώματος.

1662. Ὁ ἐμφυτευτὴς, ἢ ὁ ἐδαφονόμος ὀφείλει νὰ πληρῶνῃ ὅλα τὰ βάρη.

Ὁ ἐμφυτευτὴς δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἄφεισιν, ἢ ἐλάττωσιν τοῦ κανόνος ἕνεκα οἰασθῇποτε ἀσυνήθους ἀφορίας ἢ ἀπωλείας κερπῶν.

Ὁ ἐδαφονόμος δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ἄφεισιν ἢ ἐλάττωσιν τοῦ ἐδαφονομίου, δι' οἰανδήποτε ἐπισυμβᾶσαν χειροτέρουσιν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας οἰκοδομηθέντα κτίρια.

1663. Ἐὰν τὸ ἐμφυτευτικὸν ἢ ἐδαφονομικὸν κτῆμα φθαρῇ παντελῶς ἐκ τυχαίου συμβάντος, ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἀπαλλάττεται τοῦ βάρους τῆς ἐτησίας παροχῆς.

Ἐὰν φθαρῇ μόνον ἐν μέρει, δὲν δύναται ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος νὰ ἀπαιτήσῃ καμμίαν ἐλάττωσιν τοῦ κανόνος ἢ τοῦ ἐδαφονομίου, ἂν τὸ ἀπολειφθὲν μέρος παράγῃ πρόσοδον ἄρκου πρὸς πληρωμὴν ὁλοκλήρου τοῦ κανόνος ἢ τοῦ ἐδαφονομίου.

Ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἐὰν φθαρῇ σημαντικὸν μέρος τοῦ κτήματος, ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἔχει ἐλεύθερος νὰ παραιτηθῇ τοῦ δικαιώματός του ἐπιστρέφων τὸ κτῆμα εἰς τὸν κτηματοδότην.

1664 Ἐὰν ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἐπὶ τρία διαδοχικὰ ἔτη δὲν πληρώσῃ τὸν κανόνα ἢ τὸ ἐδαφονόμιον, δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ διάλυσις τῆς ἐμφυτεύσεως ἢ τῆς ἐδαφονομῆς· τὸ δὲ κτῆμα ἐπανέρχεται εἰς τὸν κτηματοδότην.

1665. Ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος δύναται νὰ ὑποθηκεύσῃ τὸ ἐμφυτευτικὸν ἢ ἐδαφονομικὸν κτῆμα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὸ καμμίαν δουλείαν, ἂν δὲν τὴν ἀνα-

γνωρίση ὠφέλιμον ὁ κτηματοδότης, ὅστις ἐπὶ τούτῳ προκαλεῖται προσηκόντως.

Ἐν περιπτώσει ἐπανελεύσεως, τὸ κτῆμα ἐπιστρέφει εἰς τὸν κτηματοδότην ἐλευθερον ὑποθηκῶν καὶ πάσης δουλείας, καὶ τοιμή ἐπενεχθείσης ἐξ αἰτίας τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ τοῦ ἐδαφονόμου.

1666. Ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος δύναται νὰ πωλήσῃ τὴν ὠφέλιμον κυριότητα, καὶ νὰ παρχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὸ δικαίωμα του τῇ συναινέσει τοῦ κτηματοδότου.

Εἶναι ἄκυρος πᾶσα πώλησις, καὶ λαμβάνει χώραν ἡ ἐπανελεύσις, ἐν ὃ κτηματοδότης δὲν προκληθῇ προσηκόντως διὰ νὰ συναινέσῃ(*).

1667. Ἡ προκλητήριος πρᾶξις πρέπει νὰ ἐκφράζῃ τὸ συνολογηθὲν τίμημα, καὶ τὰς μετ' ἄλλου γενομένας συμφωνίας καὶ ὁρους.

1668. Γενομένης τῆς προσκλήσεως, ὁ κτηματοδότης ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ὀφείλει νὰ δηλώσῃ, ἐὰν θέλῃ νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν πώλησιν, ἢ νὰ προτιμηθῇ.

1669. Ἐὰν ὁ κτηματοδότης δὲν δηλώσῃ ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς διὰ νομίμου πράξεως τὴν θέλησιν του, ἡ περὶ τῆς πώλησεως ἢ παραχωρήσεως συναινέσις ἐκλαμβάνεται ὡς δοθείσα.

1670. Ἐὰν ὁ κτηματοδότης δὲν θέλῃ νὰ προτιμηθῇ, καὶ ἔχῃ εὐλογον αἰτίαν νὰ φοβῆται, μήπως αἱ ἀσφάλειαί του, ὡς ἐκ τῆς πώλησεως ἢ παραχωρήσεως, ἐλαττωθῶσι, δύναται νὰ δηλώσῃ τὴν ἄρνησιν του, καὶ τότε ὁ ἐμφυτευτὴς, ἢ ὁ ἐδαφονόμος δύναται νὰ κάμῃ τὴν πώλησιν ἢ τὴν παραχώρησιν ἄλλ' αὐτός, οἱ κληρονόμοι, ἢ οἱ δικαιοδόχοι του θέλουσιν εἶσθαι πάντοτε ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἢ ἐκδοχέως πρὸς τὸν κτηματοδότην διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐτησίου κανόνος, ἢ τοῦ ἐδαφονομίου.

(*) Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο προστετέθη τὸ ἐξῆς ἐδάφιον διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθρου τούτου δὲν ἐφαρμόζονται ὅταν ὁ ἐμφυτευτὴς, ἢ ὁ ἐδαφονόμος μεταβιβάσῃ τὰ δικαιώματά του εἰς τὰς θυγατέρας του πρὸς σύστασιν προικός.

ΑΠ 183 (1895). Ἐπε δὴ κατὰ τὸ σαφὲς ἄρθρ. 1670 Ἰον. Κ., ὁ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ ἑδαφονόμου, τότε μόνον μετ' αὐτοῦ ὑποχρεοῦται ἀλληλεγγύως εἰς πληρωμὴν τοῦ ἑδαφονομίου, ὅταν ὁ κτηματοδότης ἔνεκεν εὐλόγου αἰτίας, μὴπως ἐκ τῆς παραχωρήσεως ἐλαττωθῶσιν αἱ ἀσφάλειαι αὐτοῦ, ἤθελε δηλώσει τὴν ἄρνησιν αὐτοῦ εἰς τὴν παραχώρησιν. Ἄρα τὸ Ἐφετεῖον, θεωρήσαντες τοὺς ἀναιρεσεῖοντες ὑποχρέους ἀλληλεγγύως εἰς πληρωμὴν τοῦ εἰς ὃ κατεδικάσθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἑδαφονομίου, ἐκ μόνης τῆς ιδιότητος αὐτῶν, ὡς εἰδικῶν διαδόχων τοῦ ἀρχικοῦ ἑδαφονόμου Ι. χωρὶς νὰ βεβαιοῖ συνάμα τὴν συνδρομὴν τῶν ἐν ἄρθρ. 1670 προϋποθέσεων, παρεβίβασε τὸ ἄρθρ. 1670.

1671. Ἐὰν ὁ κτηματοδότης δηλώσῃ, ὅτι θέλει νὰ προτιμηθῇ, πρέπει νὰ παραδεχθῇ τὸ τίμημα καὶ τοὺς ὅρους, τοὺς παρ' ἄλλου τινὸς προταθέντας ἢ συνομολογηθέντας μετὰ τοῦτου, νὰ ὑποσχεθῇ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ περιεχομένου εἰς τὴν γενομένην μετὰ τοῦ ἄλλου σύμβασιν, καὶ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένας συμφωνίας καὶ ὅρους.

*Ἄν ἀνγκυρῶσθῇ, ὅτι παρεισῆχθη εἰς τὴν πώλησιν ἀπάτη ἢ εἰκονικότης, ἡ τιμὴ ὅλων τῶν βελτιώσεων προσδιορίζεται διὰ πραγματογνωμόνων.

1672. Ἡ ἐν περιπτώσει πωλήσεως χορηγούμενη εἰς τὸν κτηματοδότην προτίμησις ἔχει χωρὰν ὡσαύτως, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παραχωρηθῇ ἡ ὠφέλιμος κυριότης, εἴτε πρὸς πληρωμὴν, εἴτε ὑπὸ ἄλλην ἐμφύτευσιν ἢ ἑδαφονομήν.

1673. Κατὰ πᾶν ἄλλο εἶδος ἀπαλλοτριώσεως, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν δικαστικῶν πωλήσεων, ὁ κτηματοδότης δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ προτίμησιν.

1674. Δὲν εἰσπράττεται παρὰ τοῦ κτηματοδότου, ἐν περιπτώσει πωλήσεως, ἢ ἄλλης ἀπαλλοτριώσεως τῶν βελτιώσεων, οὐδεμία ποσότης λόγῳ ἐγκρίσεως.

1675. Τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1670, ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν ἢ εἰς τὸν ἑδαφονόμον, νὰ πωλήσῃ τὴν ὠφέλιμον κυριότητα, ἢ νὰ παρὰχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὸ δικαίωμά του, ἢ νὰ δώσῃ τὸ κτῆμα εἰς ἄλλην ἐμφύτευσιν ἢ ἑδαφονομήν, δικαίων αὐτὸ μεταξὺ διαφόρων προσώπων εἰς πολὺς μερίδας, ἀλλ' ὀφείλει πάντοτε νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ὠφέλιμον κυριότητα ὁλοκλήρου τοῦ κτήματος εἰς ἓν μόνον πρόσωπον.

Εἶναι ἄκυρος πᾶσα πώλησις, γενομένη κατὰ παράθεσιν τοῦ

πρόντος άρθρου, καὶ δίδει χώραν εἰς τὴν ἐπανάλευσιν πρὸς ὄφελος τοῦ κτηματοδότου.

1676. Πᾶς διάδοχος τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ τοῦ ἐδαφονόμου, κατὰ πᾶσαν μετὰθασιν τῆς ὠφελίμου κυριότητος, ὀφείλει ἰδίᾳ δαπάνη νὰ συνομολογήσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ κτηματοδότου ὑποχρέωσιν ἐντὸς δύο μηνῶν μετὰ τὴν νόμιμον αἴτησιν τούτου.

Ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῆς διχρηφείσης εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρον ὑποχρεώσεως ἐπιφέρει τὴν ἐπανάλευσιν.

1677. Ὅταν ἡ ἐμφύτευσις καὶ ἡ ἐδαφονομὴ ᾖ δινηκεῖς, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐμφυτευτὴν καὶ εἰς τὸν ἐδαφονόμον νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν κανόνα ἢ τὸ ἐδαφονόμιον, πληρώων εἰς τὴν κτηματοδότῃν τὸ ἀντιστοιχοῦν κεφάλαιον, τὸ ὅποῖον ὑπολογίζεται πρὸς ἕξ τοῖς ἐκτὸν ἐπὶ τοῦ κανόνος ἢ τοῦ ἐδαφονομίου, ἐξαίρουμένης πάσης ἰδιαιτέρας ἐπὶ τοῦ ἐναντίου συμβάσεως.

1678. Ἐὰν ὁ κτηματοδότης θέλῃ νὰ πωλήσῃ τὴν κυριότητά του, ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἔχει δικαίωμα προτιμήσεως καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ προκληθῇ προσηκόντως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ διὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1667, 1668, 1671 ὁρισμένα ἀποτελέσματα.

Ἐν ἑλλείψει τῆς προκλήσεως ταύτης, ἡ πώλησις εἶναι ἄκυρος, καὶ ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ κτῆμα, ἂν καὶ τοῦτο ἀπηγορεύθῃ εἰς αὐτὸν διὰ τῆς συμβάσεως.

1679. Ἐὰν ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἀντὶ νὰ βελτιώσῃ τὸ κτῆμα, τὸ ἐχειροτέρευσε σημαντικὰ διὰ πράξεως ἢ παραλείψεώς του, ὁ κτηματοδότης ἔχει δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τὴν ἐπανάλευσιν.

1680. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἐπα ελεύσεως, ὁ ἐμφυτευτὴς ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῶν βελτιώσεων οἰασδῆποτε φύσεως, αἱ ὁποῖαι τυχὸν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ἐπανελθὸν κτῆμα.

Πρὸς ἐκτίμησιν τοιούτων βελτιώσεων, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἑλαττον μεταξὺ τοῦ δαπανηθέντος καὶ βελτιωθέντος, ἐὰν ἡ ἐπανάλευσις συνέβῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐμφυτευτοῦ ἢ τοῦ ἐδαφονόμου.

Ἐὰν ὁμως ἡ ἐπανάλευσις συμβῇ ἐνεκὰ πρελεύσεως τοῦ χρόνου, ἢ ὅν ἐυστήθη ἡ ἐμφύτευσις ἢ ἐδαφονομὴ, ὁ ἐμφυτευτὴς

ἢ ὁ ἐδαφονόμος ἀπολαμβάνει τὴν ἀξίαν τῶν γενομένων βελτιώσεων κατὰ τὴν αὔξησιν, τὴν ὑπάρχουσαν καθ' ὃν χρόνον πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἐμφυτευτικὸν κτῆμα· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ κτηματοδότης δύ' αἰτῶν κατ' ἐκλογὴν, ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα εἰς μετρητά, ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν ὀφειλομένην ποσότητα εἰς ἐτήσιον πρόσοδον, ἐξαγοραστὴν πρὸς ἕξ τοῖς ἑκατὸν μὲ τὴν εἰδικὴν ὑποθήκην, τηρουμένων πάντοτε τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου συμφωνιῶν.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΒ'.

Περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἐταιρείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

1681. Ἡ ἐταιρεία εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ δύο ἢ πλείονες συμφωνοῦσι νὰ καταβάλωσί τι κοινῶς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μερισθῶσι τὸ ἐντεῦθεν κέρδος. Γλκ. 1832.

1682. Πᾶσα ἐταιρεία πρέπει νὰ ἔχῃ θεμιτὸν ἀντικείμενον, καὶ νὰ συνάπτεται πρὸς κοινὸν τῶν μερῶν ὄφελος.

Ἐκαστος συνεταῖρος πρέπει νὰ συνεισφέρῃ εἰς αὐτὴν ἢ χρήματα, ἢ ἄλλα κτήματα, ἢ τὴν βιομηχανίαν του. Γλκ. 1833.

1683. Πᾶσα ἐταιρεία πρέπει νὰ συνομολογῇται ἐγγράφως, ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἔξῃ πλεον τῶν τεσσάρων στερελινῶν λιτρῶν.

Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις δὲν εἶναι δεκτὴ οὔτε κατὰ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ τῆς ἐταιρείας ἔγγραφο, οὔτε παρ' αὐτὸ τὸ περιεχόμενον, οὔτε περὶ τοῦ προβαλλομένου ὡς ρηθέντος πρὶν γενῆ, ἐνῷ ἐγίνετο, ἢ ἀφοῦ ἐγίνετο τὸ ἔγγραφο, ἂν καὶ πρόκειται περὶ ποσότητος ἢ ἀξίας μικροτέρας τῶν τεσσάρων στερελινῶν λιτρῶν. Γλκ. 1834.

1684. Τὸ συμβόλαιον πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ ὀνόματα τῶν συνεταίρων, τὴν εἰς τὰ κέρδη καὶ τὰς ζημίας μετοχὴν ἐκάστου,

τὰ κεφάλαια ἢ τὸ εἶδος τῆς βιομηχανίας ἐνὸς ἐκάστου, καὶ πᾶσαν ἄλλην μεταξὺ αὐτῶν συνυμολογηθεῖσαν συμφωνίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῆς ἐταιρείας.

1685. Αἱ ἐταιρεῖαι εἶναι καθολικαὶ ἢ μερικαί. ΓλΚ. 18 5.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν καθολικῶν ἐταιρειῶν.

1686 Δικρύνονται δύο εἶδη καθολικῶν ἐταιρειῶν· ἡ ἐταιρεία ὅλων τῶν παρόντων κτημάτων, καὶ ἡ καθολικὴ ἐταιρεία τῶν κερδῶν. ΓλΚ. 1836.

1687. Ἐταιρεία ὅλων τῶν παρόντων κτημάτων εἶναι ἐκείνη, δι' ἧς τὰ μέρη καταβάλλουσι κοινῶς ὅλα τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα, ὅσα διακατέχουσιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, καὶ τὰ κέρδη, τὰ ὅποια ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ πορισθῶσιν.

Δύνανται ὡσαύτως νὰ συμπεριλάβωσιν εἰς αὐτὴν πᾶν ἄλλο εἶδος κέρδους· ἀλλ' ὅσα κτήματα τυχὸν ἀποκτήσωσιν ἐκ κληρονομίας, δωρεᾶς ἢ κληροδοτήσεως, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐταιρείαν, εἰμὴ μόνον πρὸς κοινὴν κάρπωσιν.

Ἀπαγορεύεται πᾶσα συνομολογία σκοπὸν ἔχουσα νὰ καταστήσῃ κοινὴν τὴν κυριότητα τῶν κτημάτων τούτων. ΓλΚ. 1837.

1688. Ἡ καθολικὴ ἐταιρεία τῶν κερδῶν περιλαμβάνει πᾶν, ὅ,τι τὰ μέρη, διαρκούσης τῆς ἐταιρείας, θέλουσιν ἀποκτήσει ὅπωςδὴποτε διὰ τῆς βιομηχανίας των.

Συμπεριλαμβάνονται εἰσέτι εἰς αὐτὴν τὰ κινητὰ, ὅσα ἐκαστος τῶν συνεταίρων διακατέχει κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβολαίου· ἀλλὰ τὰ ἴδια αὐτῶν ἀκίνητα ἐμβαίνουν μόνον πρὸς κάρπωσιν. ΓλΚ. 1838.

1689. Ὅταν γίνῃ ἀπλοῦν περὶ καθολικῆς ἐταιρείας συμβόλαιον, ἄνευ ἄλλης ἐξηγήσεως, ἐννοεῖται, ὅτι ἐ συστήθῃ μόνον καθολικὴ ἐταιρεία κερδῶν. ΓλΚ. 1839.

1690. Δέν δύναται νά συστηθῇ καθολικὴ ἐταιρεία, εἰμὴ μεταξὺ ἱκανῶν νά δώσωσιν, ἢ νά λάβωσιν ἀμοιβαίως πρὸς ἄλλων, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δέν εἶναι ἀπηγορευμένον τὸ νά ὠφεληθῶσιν ἀμοιβαίως πρὸς βλάβην τῶν δικαιωμάτων ἄλλων. Γλκ. 1840.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς μερικῆς ἐταιρείας.

1691. Μερικὴ ἐταιρεία εἶναι, ἡ ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον προσδιωρισμένα τινὰ πράγματα, ἢ τὴν χρῆσιν των, ἢ τοὺς ἐξ αὐτῶν καρπούς. Γλκ. 1841.

1692. Θεωρεῖται ὡσαύτως ὡς μερικὴ ἐταιρεία τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ πολλοὶ συνιστῶσιν ἐταιρείαν, ἥτοι πρὸς ὠρι-
σμένην τινὰ ἐπιχείρησιν, ἥτοι διὰ νά μετέλθωσιν ἐπιτηδεύματι ἢ ἐπάγγελμα. Γλκ. 1842.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ τοὺς τρίτους ὑποχρεώσεων
τῶν συνεταίρων.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους ὑποχρεώσεων τῶν συνεταίρων.

1693. Ἡ ἐταιρεία ἄρχεται ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τοῦ συμβολαίου, ἐὰν εἰς τοῦτο δέν προσδιωρίσθῃ ἄλλη ἐποχὴ. Γλκ. 1843.

1694. Ἐὰν δέν ὑπάρχῃ σύμφωνον περὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐταιρείας, τεκμαίρεται ὡς συνωμολογημένη ἐφ' ὅρου ζωῆς τῶν συνεταίρων μὲ τοὺς ἐν τῷ ἔθρῳ 1719 διαλαμβανομένους περιορισμούς· ἐὰν ὁμως πρόκειται περὶ ὑποθέσεως, ἡ διάρκεια τῆς ὁποίας εἶναι περιωρισμένη, ἡ ἐταιρεία θεωρεῖται ὡς συνωμολογημένη, ἐφ' ὅσον χρόνον μέλλει νά διαρκέσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή. Γλκ. 1844.

1695. Ἐκαστος συνεταῖρος ὀφείλει πρὸς τὴν ἑταιρείαν, ὅ,τι ὑπεσχέθη νὰ συνεισφέρει εἰς αὐτήν.

Ὅταν ἡ συνεισφορά συνίσταται εἰς προσδιωρισμένον σῶμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἡ ἑταιρεία ἐκνικηθῇ, ὁ συνεταῖρος, ὅστις συνεισέφερεν αὐτό, ὀφείλει περὶ τούτου ἐγγύησιν πρὸς τὴν ἑταιρείαν, καθ' ὃν τρόπον ὁ πωλητὴς ὀφείλει αὐτὴν πρὸς τὸν ἀγοραστὴν ἐν ἐκνικῇσει. ΓΛΚ. 1845.

1696. Ὁ συνεταῖρος, ὁ ὀφείλων νὰ συνεισφέρει εἰς τὴν ἑταιρείαν ποσότητά τινα, καὶ μὴ πράξας τοῦτο, καθίσταται αὐτοδικαίως, καὶ ἄνευ αἰτήσεως, ὅφελέτης τῶν τόκων τῆς ποσότητος ταύτης, ἂν ἡμέρας ἔπρεπε νὰ τὴν πληρώσῃ.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν καὶ ὡς πρὸς τὰς ποσότητας, τὰς ὁποίας ἠθελε λάβει ἐκ τοῦ ταμείου τῆς ἑταιρείας, οἱ τόκοι τῶν ὁποίων τρέχουσιν ἂν ἡμέρας τὰς ἔλαβε πρὸς ἰδίαν του ὠφελειαν.

Ταῦτα πάντα, ἄνευ βλάβης τῶν μεγαλητέρων ζημιῶν καὶ διαφορῶν, ἂν τυχὸν προσήκωσιν. ΓΛΚ. 1846.

1697. Οἱ συνεταῖροι, οἱ ὑποχρεωθέντες νὰ καταβάλωσιν εἰς τὴν ἑταιρείαν τὴν βιομηχανίαν των, ὀφείλουσιν εἰς αὐτὴν λογοδοσίαν περὶ παντὸς κέρδους, πορισθέντος ἐκ τοῦ εἵδους τῆς βιομηχανίας, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἑταιρείας. ΓΛΚ. 1847.

1698. Ὅταν εἰς τῶν συνεταίρων ἦναι δι' ἑἰς αὐτοῦ λογαριασμὸν πιστωτῆς ποσότητος ἀπαιτητῆς ἀπὸ τινος, ὀφείλοντος εἰς τὴν ἑταιρείαν ποσότητά τινα ἐπίσης ἀπαιτητῆν, ὅ,τι λάβῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, πρέπει νὰ καταλογίζεται εἰς τὴν τῆς ἑταιρείας καὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πίστωσιν κατ' ἀναλογίαν τῶν δύο πιστώσεων, ἂν καὶ διὰ τοῦ ἐξοφλητικοῦ ἔκαμεν ὁλόκληρον τὸν καταλογισμὸν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πίστωσιν· ἀλλ' ἂν εἰς τὸ ἐξοφλητικὸν ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ καταλογισμὸς θέλει γίνεαι ὁλοκλήρως εἰς τὴν πίστωσιν τῆς ἑταιρείας, ἡ δήλωσις αὕτη ἐκτελεῖται. ΓΛΚ. 1848.

1699. Ὅταν εἰς τῶν συναιταίρων παρέλαβεν ὁλόκληρον τὴν ἐκ τινος κοινῆς πιστώσεως μερίδα του, καὶ ὁ ὀφειλέτης κατέστη ἔπειτα ἀφερέγγυος, ὁ συνεταῖρος οὗτος ὀφείλει νὰ ἐπαυχήρῃ εἰς τὴν κοινὴν ὁμᾶδα ὅ,τι παρέλαβεν, ἂν καὶ ἔδωκεν ἐξοφλητικὸν εἰδικῶς περὶ τῆς μερίδος του. ΓΛΚ. 1849.

1700. Ἐκαστος συνεταῖρος εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τὴν ἑταιρείαν περὶ τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας ἐξ αἰτίας του αὐτῆ ὑπέφερε, καὶ δὲν δύναται νὰ τὰς συμψηφίσῃ μὲ τὰ κέρδη, τὰ ὁποία ἡ ἑταιρεία ἐπορίσθη ἐκ τῆς βιομηχανίας του εἰς ἄλλας ὑποθέσεις. Γλκ. 1850.

1701. Ἐὰν τὰ πράγματα, τῶν ὁποίων μόνῃ ἡ κάρπωσις κατεβλήθη εἰς τὴν ἑταιρείαν, ἦναι σώματα βέβαια καὶ ὠρισμένα, μὴ καταναλισκόμενα διὰ τῆς χρήσεως, μένουσιν εἰς κίνδυνον τοῦ ἔχοντος τὴν κυριότητα αὐτῶν συνεταίρου.

Ἐὰν δὲ τὰ πράγματα ταῦτα καταναλίσκωνται διὰ τῆς χρήσεως, ἐὰν φυλαττόμενα χειροτερεύωσιν, ἐὰν προσδιωρισθῶσιν νὰ πωληθῶσιν, ἢ ἐὰν κατεβλήθησιν εἰς τὴν ἑταιρείαν κατὰ προσηγηθείσιν ἐκτίμησιν, ἀποδεικνυμένην δι' ἀπογραφῆς, μένουσιν εἰς βάρος τῆς ἑταιρείας.

Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξετιμῇ, ὁ συνεταῖρος δύναται ν' ἀπαίτησῃ μόνον τὴν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξίαν. Γλκ. 1851.

1702. Ὁ συνεταῖρος ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἑταιρείας ὅχι μόνον περὶ τῶν ποσοτήτων, τὰς ὁποίας δι' αὐτὴν ἐπλήρωσεν, ἀλλ' εἰσέτι καὶ περὶ τῶν καλῇ τῇ πίστει συνομολογηθεῖσων ὑποχρεώσεων διὰ τὰς ἑταιρικὰς ὑποθέσεις, καὶ διὰ τοὺς ἀχωρίστους ἐκ τῆς διαχειρίσεώς του κινδύνους. Γλκ. 1852.

1703. Ὅταν τὸ περὶ ἑταιρείας ἔγγραφον δὲν προσδιορίζῃ τὸ ἐκ τῶν κερδῶν ἢ ζημιῶν ἀνῆκον μέρος εἰς ἕκαστον συνεταῖρον, τὸ μέρος τοῦτο ὀρίζεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὅσον ἕκαστος συνεισέφερεν εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἑταιρείας.

Ὡς πρὸς τὸν καταβαλόντα μόνον τὴν βιομηχανίαν του, τὸ ἐκ τῶν κερδῶν ἢ ζημιῶν μέρος του κανονίζεται κατὰ τὸ μέρος τοῦ καταβαλόντος εἰς τὴν ἑταιρείαν τὴν μικροτέραν ποσότητα. Γλκ. 1853.

1704. Ἐὰν οἱ συνεταῖροι συνεφώνησαν ν' ἀναθέσωσι τὸν προσδιορισμὸν τῶν μερίδων εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν, ἢ εἰς τρίτον τινά, ὁ προσδιορισμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ, ἐκτὸς ἐὰν προφανῶς ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐπιείκειαν.

Πᾶσα πρὸς τοῦτο προσβολὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν παρῇληθον τρεῖς μῆνες, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ συνεταῖρος, ὅστις ἰσχυρίζεται

ὅτι ἐβλάβη, ἔλαβε γινῶσιν τοῦ προσδιορισμοῦ, ἢ ἐὰν αὐτὸς ἤρ-
ξατο τὴν ἐκτέλεσίν του. ΓΛΚ. 1854.

1705. Ἡ σύμβασις, ἡ ἀπονέμουσα εἰς ἓνα τῶν συνεταί-
ρων τὴν ὁλότητα τῶν κερδῶν, εἶναι ἄκυρος.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν καὶ περὶ τῆς συμβάσεως, δι' ἧς τὰ
εἰς τὴν ἐταιρείαν καταβληθέντα κεφάλαια ἢ κτήματα παρ' ἑνός,
ἢ πολλῶν συνεταίρων, ἀπαλλάττονται πάσης συνεισφορᾶς εἰς
τὰς ζημίας. ΓΛΚ. 1855.

1706. Ὁ δι' εἰδικῆς συμφωνίας τοῦ περὶ ἐταιρείας συμ-
βολαίου ἐπιτετραμμένος τὴν διαχειρίσιν, δύναται καὶ τοι ἐναν-
τιουμένων τῶν ἄλλων συνεταίρων, νὰ κάμῃ ὅλας τὰς ἐκ τῆς
διαχειρίσεως του ἐξαρτωμένας πράξεις, ἀρκεῖ μόνον νὰ πράττει
τοῦτο ἄνευ δόλου.

Ἡ ἐξουσία αὕτη δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ, διαρκούσης τῆς
ἐταιρείας, ἄνευ νομίμου αἰτίας· ἀλλ' ἐὰν τῷ ἐδόθη δι' ἐγγρά-
φου, μεταγενεστέρου τοῦ περὶ ἐταιρείας συμβολαίου, δύναται
ν' ἀνακληθῇ ὡς ἀπλῇ ἐντολῇ. ΓΛΚ. 1856.

1707. Ὅταν πολλοὶ συνεταῖροι ἐπετράπησαν τὴν διαχει-
ρίσιν, καὶ δὲν προσδιωρίσθησαν τὰ καθήκοντά των, ἢ δὲν ἐξε-
φράσθη, ὅτι ὁ εἰς δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄνευ τοῦ ἄλλου, ἕκα-
στος αὐτῶν δύναται νὰ κάμῃ χωριστὰ ὅλας τὰς πράξεις τῆς
διαχειρίσεως ταύτης. ΓΛΚ. 1857.

1708. Ἐὰν συνεφωνήθη, ὅτι ὁ εἰς τῶν διαχειριστῶν δὲν
δύναται νὰ πράξῃ οὐδὲν ἄνευ τοῦ ἄλλου, εἰς μόνος δὲν δύνα-
ται, ἄνευ νέας συμβάσεως, νὰ ἐνεργήσῃ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἄλ-
λου, ἂν καὶ οὗτος ἀδυνατῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ συμμετέξῃ
εἰς τὰς πράξεις τῆς διαχειρίσεως. ΓΛΚ. 1858.

1709. Ἐν ἐλλείψει εἰδικῶν συνομολογιῶν περὶ τοῦ τρό-
που τῆς διαχειρίσεως, τηροῦνται οἱ ἐξῆς κανόνες :

1. τεχμαίρεται, ὅτι οἱ συνεταῖροι ἔδωσαν ἀλλήλοις τὴν
ἐξουσίαν τοῦ νὰ διαχειρίζῃ ὁ εἰς ἀντὶ τοῦ ἄλλου· ὅ,τι τις
πράττει, ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς συνεταίρους, ὡς πρὸς τὸ μέρος των
ἂν καὶ δὲν ἔλαβε τὴν συναινέσιν των, ἐπιφυλαττομένου εἰς αὐ-
τούς, ἢ εἰς ἕκαστον αὐτῶν, τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἐναντιω-
θῶσιν εἰς τὴν πράξιν, πρὶν τελειωθῇ.

2. ἕκαστος συνεταῖρος δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν εἰς τὴν

ἐταιρείαν ἀνηκόντων πραγμάτων, μεταχειριζόμενος ὁμως αὐτὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ συμφέροντος τῆς ἐταιρείας, ἢ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ εἰς τοὺς συνεταίρους του νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτῶν κατὰ τὸ δικαίωμά των.

3. ἕκαστος συνεταῖρος ἔχει δικαίωμα νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς συνεταίρους του νὰ συνεισφέρωσι μετ' αὐτοῦ τὰ εἰς διατήρησιν τῶν ἐταιρικῶν πραγμάτων ἀναγκασία ἐξοδα·

4. εἰς τῶν συνεταίρων δὲν δύναται νὰ πράξῃ καινοτομίας ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐταιρείαν ἀκινήτων, ἂν καὶ τὰς νομίζῃ ἐπωφελεῖς εἰς αὐτήν, ὅταν οἱ λοιποὶ συνεταῖροι δὲν συναινῶσιν. ΓΛΚ. 1859.

1710. Ὁ μὴ ὢν διαχειριστὴς συνεταῖρος δὲν δύναται ν' ἀπαλλοτριώσῃ, οὐδὲ νὰ ὑποχρεώσῃ τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐταιρείαν πράγματα, καὶ τοὶ κινήτᾳ ΓΛΚ. 1860.

1711. Ἐκαστοὶ συνεταῖροι δύναται ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν ἄλλων, νὰ προσλάβῃ τρίτον τινὰ ὡς συνεταῖρον εἰς τὴν ἐταιρικὴν μερίδα του. Δὲν δύναται δὲ ἄνευ τοιαύτης συναίνεσεως νὰ τὸν καταστήσῃ μέλος τῆς ἐταιρείας, ἂν καὶ ἔχῃ τὴν διαχείρισίν της ΓΛΚ. 1861.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν πρὸς τοὺς τρίτους ὑποχρεώσεων τῶν συνεταίρων.

1712. Ἐπὶ πάσης ἐταιρείας, ἐξαίρουμένων τῶν ἐμπορικῶν, οἱ συνεταῖροι δὲν εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι περὶ τῶν ἐταιρικῶν χρεῶν· καὶ εἰς τῶν συνεταίρων δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἄλλους, ἔαν οὗτοι δὲν ἔδωσαν εἰς αὐτὸν τοιαύτην ἐξουσίαν. ΓΛΚ. 1862.

ΑΠ. 192 (1877). Ἐπειδὴ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας εἶναι, ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ καταθέσεων καὶ οὐχὶ ἐκ συνεταίρων γνωστῶν, οἱ δὲ μέτοχοι δὲν ἐνάγονται πέραν τῶν μετοχῶν των (44 καὶ 45 Ἰον. Ἐμπορ. Κώδ.)· ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι οἱ τρίτοι οἱ μετὰ τοῦ ἠθικοῦ προσώπου τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας συναλλαττόμενοι οὐδεμίαν ἐνσχυρὴν σχέσιν συνάπτουσι πρὸς τοὺς ἀγνώστους μετόχους, ἢ δὲ δημοσίευσιν τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐταιρίας ἐγγράφου ἢ παρὰ ἄρθρου 52 Ἰον. Ἐμπορ. Κώδ. ἀπαιτουμένη, σκοποῦσα ἵνα φέρῃ εἰς γνώσιν

τοῦ κοινοῦ τὴν ἐγχεκριμένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὕπρξιν τῆς τοιαύτης ἐταιρίας καὶ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ὑφίσταται, δὲν δύναται νὰ γεννήσῃ ἐνοχικὸν δεσμὸν μεταξὺ τῶν ἀγνώστων μετόχων καὶ τῶν τρίτων, διότι οὐδαμῶς ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ γίνεται, οὐδ' ἐπὶ τοιοῦτῳ τέλει διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου, οἱ δὲ τρίτοι μετὰ τοῦ ἡθικοῦ τῆς ἐταιρίας προσώπου συναλλαττόμενοι ἐπακολουθοῦσι μόνον τὴν παρεχομένην ὑπ' αὐτῶν πρὸς αὐτοὺς πίστιν, καὶ ἐπομένως, αὐτὴν καὶ μόνην πρέπει νὰ ἔχωσιν ὀφειλέτιδα καὶ δὲν δύνανται νὰ στραφῶσι κατὰ τῶν μετόχων, ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῶν ἀπ' εὐθείας τὴν εἰς χεῖρας των καταβολὴν τοῦ μήπω κατατεθειμένου μέρους τῶν μετοχῶν των, διότι τὴν ἀγωγὴν ταύτην μόνον ἡ ἐταιρία δύναται νὰ ἔχῃ κατὰ τῶν μετόχων πρὸς ἣν οὗτοι συνηλλάχθησαν, καθόσον μάλιστα ἡ ὑποχρέωσις αὐτῇ τῶν μετόχων πρὸς καταθέσιν τοῦ ὑπολοίπου τῶν μετοχῶν των μέρους ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ζημιῶν, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν πρὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως ταύτης νὰ γνωσθῇ ἡ πρὸς καταβολὴν ἀναλογία ἐκάστου μετόχου· ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι οἱ τρίτοι δανειστικὴ τῆς ἐταιρίας δύνανται μόνον κατὰ τῶν μετόχων νὰ ἐνασχῶσιν τὴν τῆς ἐταιρίας ἀγωγὴν κατὰ ἄρθ. 1025 Πολ. Δικ. καὶ ἄρθρ. 1080 Ἰον. Κώδ. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ὑποχρεώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς ἐταιρίας καταβολὴν τῆς ἀναλογίας των ἐκ τοῦ μήπω καταβεβλημένου μέρους τῶν μετοχῶν των μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ζημιῶν. "Ὅθεν, κατὰ ταῦτα, τὸ ἐφετεῖον οὐ μόνον δὲν παρεβίασε τὸν Ἰόν. Ἐμπορ. Κώδ. καθ' ὃν πρέπει νὰ κριθῇ ἡ προκειμένη διένεξις ὡς οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ καὶ ὀρθὴν ἐποίησε τούτου ἐφαρμογὴν. Οἱ δὲ Ρωμαϊκ. νόμοι, οὓς οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐπικαλοῦνται ὡς παραβιασθέντας, δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, καθόσον μάλιστα ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅπου ἡ ἐταιρία ὑπάρχει, ἰσχύει ἡ τοῦ ἄρθρ. 1712 Ἰον. Κ. καθ' ὃν τὰς πρὸς τοὺς τρίτους ὑποχρεώσεις τῶν συνεταίρων ἐμπορικῶν ἐταιριῶν κανονίζει μόνος ὁ ἐμπορικὸς νόμος.

1713. Οἱ συνεταῖροι εἶναι ὑπόχρεοι πρὸς τὸν πιστωτὴν, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεβάλλοντο, ἐκαστὸς περὶ ἴσης ποσότητος καὶ μέρους, ἂν καὶ τις αὐτῶν κατέβαλεν εἰς τὴν ἐταιρείαν ἐλάττονα μερίδα τῶν λοιπῶν, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τοῦ συμβολαίου περιωρίσθῃ εἰδικῶς ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ κατ' ἀναλογίαν τῆς ἐλάττονος μερίδος του. ΓΛΚ. 1863.

1714. Ἡ συνομολογία, ἡ ἐκφράζουσα ὅτι ἡ ὑποχρέωσις ἔγεινεν εἰς λογαριασμὸν τῆς ἐταιρείας, ὑποχρεοῖ μόνον τὸν συμβαλλόμενον ἐταῖρον, καὶ οὐχὶ τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἐὰν οὗτοι ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν περὶ τούτου. ἢ ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἀπέβῃ ὠφέλιμον εἰς τὴν ἐταιρείαν. ΓΛΣ. 1864.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν διχοφώρων τρόπων, καθ' οὓς παύει ἡ ἔταιρεία.

1715. Ἡ ἔταιρεία παύει :

1. παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐφ' ὃν συνωμολογήθη·
2. ἀπολεσθέντος τοῦ πράγματος·
3. περαιωθείσης τῆς διαπραγματεύσεως·
4. ἀποθανόντος ἑνὸς τῶν συνεταίρων·
5. καταδικασθέντος συνεταίρου τινὸς εἰς ποινὴν, ἐπιφέρουσαν τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.
6. ἀπαγορευθέντος τινὸς τῶν συνεταίρων·
7. πτωχεύσχητός τινος τῶν συνεταίρων·
8. ἀποφνηαμένου ρητῶς ἑνὸς ἢ πολλῶν συνεταίρων, ὅτι δὲν θέλουν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἔταιρείαν. ΓλΚ. 1865.

1716. Ἡ παρέκτασις ἔταιρείας τινός, συστηθείσης ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ, εἰμὴ δι' ἐγγράφου συντεταγμένου καθ' οὓς τύπους καὶ τὸ ἔταιρικὸν συμβόλαιον. ΓλΚ. 1866.

1717. Ὅταν εἰς τῶν συνεταίρων ὑποσχεθῇ νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν ἔταιρείαν τὴν κυριότητα πράγματος τινος, καὶ τοῦτο ἀπολεσθῇ, πρὶν καταβληθῇ πραγματικῶς, διαλύεται ἐκ τούτου ἡ ἔταιρεία, ὡς πρὸς ὅλους τοὺς συνεταίρους.

Ἡ ἔταιρεία διαλύεται ὡσαύτως, ὡςάκις ἀπολεσθῇ τὸ πρᾶγμα ἂν μόνῃ ἢ κάρπῳις κατεβλήθη εἰς τὴν ἔταιρείαν, καὶ ἡ κυριότης ἔμεινεν εἰς τὸν συνεταῖρον.

Ἄλλ' ἡ ἔταιρεία δὲν διαλύεται ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ πράγματος, ἢ κυριότης τοῦ ὁποίου κατεβλήθη εἰς τὴν ἔταιρείαν. ΓλΚ. 1867.

1718. Ἐὰν συνωμολογήθῃ, ὅτι, ἀποθανόντος ἑνὸς τῶν συνεταίρων, ἡ ἔταιρεία θελεῖ ἐξακολουθήσει μετὰ τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ, ἢ μόνον μετὰξὺ τῶν ἐπιβίων συνεταίρων, τοι ὕται διατάξεις πρέπει νὰ ἐκτελῶνται. Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὁ κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος δὲν ἔχει δικαίωμα εἰμὴ εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς ἔταιρείας, λαμβανομένης ὑπ' ὧσιν τῆς καταστάσεως εἰς ἣν ἡ ἔταιρεία εὑρίσκετο κατὰ τὸν θάνατον τοῦ συνε-

ταίρου· τῶν δὲ μετὰ ταῦτα δικαιωμάτων μετέχει μόνον, καθ' ὅσον ταῦτα ἀναγκαιῶς πηγάζωσιν ἐκ τῶν πράξεων τῶν γενομένων πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ συνεταίρου, τὸν ὁποῖον ἐκληρονόμησεν. ΓΛΚ. 1868.

1719. Ἡ διὰ τῆς θελήσεως ἐνὸς τῶν μερῶν διάλυσις τῆς ἐταιρείας ἔχει χώραν μόνον εἰς τὰς ἐταιρείας, τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια εἶναι ἀπεριόριστος· ἐκτελεῖται δὲ διὰ παραιτήσεως κοινοποιουμένης εἰς ὅλους τοὺς συνεταίρους, καὶ γινομένης καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐγκρίως. ΓΛΚ. 1869.

1720. Ἡ παραιτήσις δὲν γίνεται καλῇ τῇ πίστει, ὅταν ὁ συνεταίρος παραιτῇται διὰ νὰ ἰδιοποιηθῇ μόνος τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον οἱ συνεταῖροι προέθεντο νὰ πορισθῶσιν ἐν κοινῷ.

Δὲν γίνεται ἐγκρίως, ὅταν τὰ πράγματα δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ἀκεραιότητά των, καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἐταιρείας ἀπαιτῇ τὴν ἀναβολὴν τῆς διαλύσεως. ΓΛΚ. 1870.

1721. Ἡ διάλυσις τῆς ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον συστηθείσης ἐταιρείας δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ παρ' ἐνὸς τῶν συνεταίρων πρὸ τῆς λήξεως τῆς ὠρισμένης προθεσμίας, εἰμὴ ὅταν ὑπάρχωσιν εὐλογα αἰτία, ὡς ὅταν εἰς τῶν συνεταίρων παραβῇ τὰς ὑποσχέσεις του, ἢ ἐκ χρονικῆς ἀσθενείας κατασταθῇ ἀνίκανος περὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐταιρείας, ἢ κατ' ἄλλας ὁμοίας περιπτώσεις, ἢ νομιμότης καὶ βαρύτης τῶν ὁποίων ἀνατίθεται εἰς τὴν σύνεσιν τοῦ δικαστοῦ. ΓΛΚ. 1871.

1722. Ἐφαρμόζονται εἰς τὰς μεταξὺ συνεταίρων διανομὰς οἱ κανόνες οἱ ἀφορῶντες τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας, τὸν τύπον τῆς διανομῆς ταύτης, καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσας μεταξὺ τῶν συγκληρονόμων ὑποχρεώσεις. ΓΛΚ. 1872.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 156 (1895). Ἐπειδὴ κατὰ νόμον (ἄρθρ. συνδ. 1722, 709 Ἰον. Κώδ. καὶ Νομ. 74 Π. (17. 2)). Ὅταν συνεταῖρος τις μετὰ τὴν σύστασιν καθολικῆς ἐταιρείας ἀποκτήσῃ κτῆμα τι ἐπ' ὀνόματί του, δὲν γίνεται τοῦτο κοινὸν ἀμέσως ἀλλ' ἴδιον αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται ὅμως ὁ ἀποκτήσας αὐτὸ συνεταῖρος διὰ τῆς περὶ ἐταιρείας ἀγωγῆς νὰ καταστήσῃ αὐτὸ κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνεταίρων του.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον ἡ καθολικὴ ἐταιρεία καὶ σιωπηλῶς συνάπτεται (§ 8 Ἀρμ. Γ. 1 Ν. 4 Π. (6. 2) Ἰον. Κώδ. ἄρθρ. 1883) ἐπομένως ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου, ὅτι μετὰ τὸν θάνα-

τον τοῦ πατρός των διετέλουν ἐν κοινοπραξίᾳ ἥτις σιωπηλῶς μετεβλήθη εἰς καθολικὴν κοινωνίαν, νομίμως τὸ πρωτοδικεῖον, ἀφ' ἐνός μὲν ἐξήτασε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον καὶ διέταξε τὰς δεούσας ἀποδείξεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπέτρεψε καὶ τὴν ἐμμέλτηρον ἀπόδειξιν διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

1723. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Τίτλου ἐφαρμόζονται εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐταιρείας κατὰ μόνον τὰς περιπτώσεις, αἱ ὅποιαι δὲν ἀντίκεινται παντελῶς εἰς τοὺς νόμους καὶ ἐμπορικὰς συνηθείας. ΓΛΚ. 1873.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΓ'.

Περὶ τοῦ δανείου.

1724. Δύο εἶδη δανείου ὑπάρχουσι· τὸ μὲν τῶν πραγμάτων, τῶν μὴ τῇ χρήσει καταναλισκομένων· τὸ δέ, τῶν διὰ τῆς χρήσεως καταναλισκομένων.

Τὸ πρῶτον εἶδος καλεῖται δάνειον ἐπὶ χρήσει ἥτοι χρησιδάνειον, τὸ δεύτερον δάνειον ἐπὶ ἀναλώσει, ἢ ἀπλῶς δάνειον. ΓΛΚ. 1874.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ ἐπὶ χρήσει δανείου ἥτοι χρησιδανείου.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἐπὶ χρήσει δανείου.

1725. Τὸ ἐπὶ χρήσει δάνειον, ἥτοι τὸ χρησιδάνειον εἶναι συμβολαῖον, δι' οὗ ἐν τῶν μερῶν παραδίδει εἰς τὸ ἄλλο πρᾶγμα τι, διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει νὰ τὸ ἀποδώσῃ μετὰ τὴν χρήσιν. ΓΛΚ. 1875.

1726. Τὸ χρησιδάνειον εἶναι οὐσιωδῶς ἄμισθον. ΓΛΚ. 1876.

1727. Ὁ χρήστης διατρεῖ τὴν κυριότητα τοῦ δανεισθέντος πράγματος. ΓΛΚ. 1877.

1728. Πάντα τὰ ἐμπορεύσιμα καὶ μὴ καταναλισκόμενα
ΙΟΝΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

διὰ τῆς χρήσεως, δύνανται νὰ ᾔναι ἀντικείμενον τοῦ συμβολαίου τούτου. ΓΛΚ. 1878.

1729. Αἱ διὰ τοῦ χρησιδανείου συνομολογούμεναι ὑποχρεώσεις μεταβαίνουνσιν εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ χρήστου καὶ τοῦ χρησμένου.

Ἐὰν ὁμῶς τὸ δάνειον ἔγινε χάριν τοῦ χρησμένου, καὶ εἰς τοῦτον μόνον προσωπικῶς, οἱ κληρονόμοι τοῦ δὲν δύνανται νὰ ἐξακολουθῶσι νερόμενοι τὸ δανεισθέν. ΓΛΚ. 1879.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ὑποχρέσεων τοῦ χρησμένου.

1730. Ὁ χρητάμενος εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐπαγρυπνῇ ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης εἰς τὴν φύλαξιν καὶ διατήρησιν τοῦ δανεισθέντος πράγματος. Δὲν δύναται νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, εἰμὴ πρὸς τὴν ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ, ἢ διὰ τῆς συμβάσεως προσδιορισθείσαν χρῆσιν, ἄλλως ὑπόκειται εἰς τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, ἂν προσήκωσιν. ΓΛΚ. 1880.

1731. Ἐὰν ὁ χρησάμενος μεταχειρίζεται τὸ πρᾶγμα πρὸς ἄλλην παρὰ τὴν προσήκουσαν χρῆσιν, ἢ ἐπὶ χρόνον μακρότερον τοῦ δέοντος, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἀπωλείας, καὶ τοῖς συμβάσεως ἐκ τυχαίας περιπτώσεως. ΓΛΚ. 1881.

1732. Ἐὰν τὸ δανεισθὲν πρᾶγμα ἀπολεσθῇ ἐκ τυχαίας περιπτώσεως, ἐξ ἧς ὁ χρησάμενος ἠδύνατο νὰ τὸ σώσῃ, ἀντικαθιστῶν τὸ ἴδιον αὐτοῦ πρᾶγμα, ἢ ἐάν, δυνάμενος νὰ σώσῃ τὸ ἐν τῶν δύο, ἐπροτίμησε τὸ ἴδιον, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἐτέρου. ΓΛΚ. 1882.

1733. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξετιμήθῃ, ὅτε ἐδανείσθῃ, ἢ ἀπωλεία, καὶ τοῖς συμβάσεως ἐκ τυχαίας περιπτώσεως, εἶναι εἰς βάρος τοῦ χρησμένου, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ περὶ τοῦ ἐναντίου σύμβασις. ΓΛΚ. 1883.

1734. Ἄν τὸ πρᾶγμα χειροτερεύσῃ ὡς ἐκ μόνης τῆς χρήσεως, πρὸς ἣν ἐδανείσθῃ, καὶ ἄνευ αἰτίας τοῦ χρησμένου, οὗτος δὲν εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς χειροτερεύσεως. ΓΛΚ. 1884.

1735. Ὁ χρησάμενος δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ δανει-

σθὲν πρᾶγμα, πρὸς συμφήρισιν τοῦ εἰς αὐτὸν ὀφειλομένου παρὰ τοῦ χρήστου. ΓΛΚ. 1885.

1736. Ἐὰν ὁ χρησάμενος ἐξώδευτέ τι, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ εἰς αὐτὸν δανεισθὲν πρᾶγμα, δὲν δύναται νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ. ΓΛΚ. 1886.

1737. Ἐὰν πολλοὶ ἐδανείσθησαν συνάμα τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, εἶναι περὶ τούτου ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι πρὸς τὸν χρήστην. ΓΛΚ. 1887.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ χρήστου.

1738. Ὁ χρήστης δὲν δύναται νὰ ἐπχναλλάξῃ τὸ δανεισθὲν πρᾶγμα, πρὶν παρέλθῃ ἡ συμπεφωνημένη προθεσμία, ἢ, ἐν ἐλλείψει συμφωνίας, πρὶν τελειώσῃ ἡ χρήσις, διὰ τὴν ὁποίαν ἐδανείσθη. ΓΛΚ. 1888.

1739. Ἄλλ' ἂν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰρημένης προθεσμίας, ἢ πρὶν παύσῃ ἡ χρεία τοῦ χρησαμένου, ἐπέλθῃ εἰς τὸν δανειστὴν κατεπείγουσα καὶ ἀπρόοπτος χρεία τοῦ πράγματος, δύναται ὁ δικαστὴς κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν χρησάμενον νὰ τὸ ἀποδώσῃ. ΓΛΚ. 1889.

1740. Ἐὰν, διαρκοῦντος τοῦ δανείου, ὁ χρησάμενος ἠναγκάσθῃ πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος νὰ κάμῃ ἐκτακτόν τι ἔξοδον, ἀναγκαῖον καὶ ἐπὶ τοσοῦτον κατεπεῖγον, ὥστε δὲν ἡδυνήθη νὰ προειδοποιήσῃ περὶ αὐτοῦ τὸν χρήστην, οὗτος ὀφείλει νὰ τὸ ἀποτίσῃ. ΓΛΚ. 1890.

1741. Ὅταν τὸ δανεισθὲν πρᾶγμα ἔχῃ τοιχοῦτα ἐλλείμματα, ὥστε νὰ προξενήσῃ ζημίαν εἰς τὸν μεταχειριζόμενον αὐτό, ὁ χρήστης εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ζημίας, ἐὰν, γινώσκων τὰ ἐλλείμματα, δὲν τὰ ἐφωνέρωσεν εἰς τὸν χρησάμενον. ΓΛΚ. 1891.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ ἐπὶ ἀναλώσει δανείου, ἤτοι περὶ τοῦ δανείου

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως τοῦ δανείου.

1742. Τὸ δάνειον εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ εἰς τῶν συμβαλλομένων πρκαδίδει ποσότητά τινα πραγμάτων, ἀναλισκομένων διὰ τῆς χρήσεως, εἰς τὸν ἕτερον, ὁ ὁποῖος ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν ἴσην ποσότητα τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ τῆς αὐτῆς ποιότητος ΓλΚ. 1892.

1743. Δυνάμει τοῦ δανείου ὁ δανεζόμενος καθίσταται κύριος τοῦ δανεισθέντος πράγματος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπώλεια, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συμβῇ, εἶναι εἰς βάρος του. ΓλΚ. 1893.

1744. Δὲν δύνανται νὰ δανεισθῶσι πράγματα, τὰ ὁποῖα, καὶ τοι ὁμοειδῇ, διαφέρουσιν ὅμως ἀτομικῶς, ὡς τὰ ζῶα· κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ συμβόλαιον εἶναι χρησιδάνειον. ΓλΚ. 1894.

1745. Ἐὰν ὁ δανειστής συνωμολόγησεν, ὅτι ἡ ἀπόδοσις τῶν παρ' αὐτοῦ δανεισθέντων νομισμάτων πρέπει νὰ γίνῃ δι' ὁμοειδῶν νομισμάτων, ἡ συμφωνία αὕτη ἐκτελεῖται.

1746. Αἱ δυνάμει νόμου γενόμεναι μεταβολαὶ τῶν νομισμάτων, ἄνευ ἀλλοιώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας των, ὠφελοῦσιν, ἢ βλάπτουσι τὸν δανειστήν, ὅστις ὀφείλει νὰ δεχθῇ τὴν πληρωμὴν εἰς ὁμοειδῇ, μὲ τὰ ὁποῖα ἔδωκε νομίσματα.

Ἐὰν δὲ ἀλλοιωθῇ ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία τῶν νομισμάτων, ἡ πληρωμὴ πρέπει νὰ γένῃ κατὰ λόγον τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος εἶχε, καθ' ὃν χρόνον ἔδανεῖσθ.

1747. Ἐάν, καθ' ὃν χρόνον πρέπει νὰ γένῃ ἡ πληρωμὴ, τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ νομίσματος δὲν διαχωρεῖ πλέον εἰς τὸ Κράτος, ὁ ὀφειλέτης εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πιστωτὴν

μὲ νομίματα ὡς ἐγγίστα ἀντιστοιχοῦντα μὲ τὰ δανεισθέντα κατ' ἀριθμὸν καὶ ποσότητα, ὥστε ὁ πιστωτὴς ν' ἀπολάβῃ τὴνπραγματικὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ παρ' αὐτοῦ δοθὲν εἶδος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ δανείου. ΓλΚ. 1895.

1748. Ὁ διχλαμβνόμενος κανὼν εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα δὲν ἔχει χώραν, ἂν τὸ δάνειον ἐγένεν εἰς μεταλλικὰς ράβδους. ΓλΚ. 1896.

1749. Ἐὰν ἐδανείσθησαν μεταλλικαὶ ράβδοι ἢ προϊόντα, οἷαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ αὐξήσις ἢ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς των, ὁ ὀφειλέτης χρεωστεῖ πάντοτε νὰ τ' ἀποδώσῃ μόνον κατὰ τὴν αὐτὴν ποσότητα καὶ ποιότητα. ΓλΚ. 1897.

Τ Μ Η Μ Α Β'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δανειστοῦ.

1750. Ἐπὶ δανείου, ὁ δανειστὴς ὑπόκειται εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1741 περὶ τοῦ χρησιδανείου ὠρισμένην εὐθύνην. ΓλΚ. 1898.

1751. Ὁ δανειστὴς δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὰ δανεισθέντα πράγματα πρὸ τῆς συμπεφωνημένης προθεσμίας. ΓλΚ. 1899.

1752. Ἐὰν δὲν προσδιωρίσθῃ προθεσμία περὶ τῆς ἀποδόσεως, ὁ δικαστὴς δύναται νὰ παρχωρήσῃ εἰς τὸν δανειζόμενον προθεσμίαν τινὰ κατὰ τὰς περιστάσεις, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρον 1158. ΓλΚ. 1900.

1753. Ἄν συνωμολογήθῃ μόνον, ὅτι ὁ δανειζόμενος θέλει πληρώσει, ὅταν δυνηθῇ, ἢ ὅταν ἔχῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, ὁ δικαστὴς δίδει εἰς αὐτὸν προθεσμίαν τινὰ πρὸς πληρωμὴν κατὰ τὰς περιστάσεις. ΓλΚ. 1901.

Τ Μ Η Μ Α Γ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δανειζομένου.

1754. Ὁ δανειζόμενος ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὰ εἰς αὐτὸν δανεισθέντα πράγματα κατὰ τὴν αὐτὴν ποσότητα καὶ ποιότητα, καὶ κατὰ τὴν συμπεφωνημένην προθεσμίαν. ΓλΚ. 1902.

1755. Ἐὰν ἀδυνατῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος κατὰ λόγον τοῦ

χρόνου καὶ τοῦ τόπου, ὅπου κατὰ τὴν σύμβασιν ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ τὸ πρᾶγμα.

Ἐὰν δὲν προσδιωρίσθῃ οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ὁ τόπος, ἡ πληρωμὴ γίνεται κατὰ τὴν ἀξίαν, τὴν τρέχουσαν, καθ' ὃν χρόνον καὶ τόπον ἔγινε τὸ δάνειον. ΓλΚ. 1903.

1756. Ἐὰν ὁ δανειζόμενος δὲν ἀποδώσῃ τὰ δανεισθέντα πράγματα ἢ τὴν ἀξίαν των κατὰ τὴν συμπεφωνημένην προθεσμίαν, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τοὺς τόκους των ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δικαστικῆς αἰτήσεως. ΓλΚ. 1904.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τοῦ ἐπιτόκου δανείου.

1757. Συγχωρεῖται ἡ συνομολογία τόκων δι' ἀπλοῦν δάνειον εἴτε χρημάτων, εἴτε προϊόντων, ἢ ἄλλων κινητῶν πραγμάτων. ΓλΚ. 1905.

1758. Ὁ δανειζόμενος, πληρώσας τόκους μὴ συνομολογηθέντας, δὲν δύναται οὔτε νὰ τοὺς ἀνταπαιτήσῃ, οὔτε νὰ τοὺς καταλογίσῃ εἰς τὸ κεφάλαιον ΓλΚ. 1906.

1759. Ὁ τόκος εἶναι ἢ νόμιμος ἢ συμβατικός

Ὁ νόμιμος τόκος τάττεται παρὰ τοῦ νόμου.

Ὁ δὲ συμβατικός δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν νόμιμον.

Τὸ μέτρον τοῦ συμβατικοῦ τόκου πρέπει νὰ προσδιορίζεται ἐγγράφως. ΓλΚ. 1907.

1760. Ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ἑξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλίζεται δι' ὑποθήκης, ἢ δι' ἐνεχύρου· ἐν ἐλλείψει δὲ τούτων λογίζεται πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος. (*) (**)

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1760. Ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ἑξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλίζεται δ' εἰδικῆς ὑποθήκης, ἢ δι' ἐνεχύρου· ἐν ἐλλείψει δὲ τούτων ὁ εἰρημένος τόκος λογίζεται πρὸς δέκα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος.

(**) Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 1760 μετερρυθμίσθη ὑπὸ Νόμου ΨΛΕ, ὃν ἐπιθεῖ ἀνωτέρω σελ. 50.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1385 (1896). Ἐπειδὴ γενικὴ εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1760 Ἰον. Κώδ., καθ' ἣν ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ἕξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλιζέται δι' εἰδικῆς ὑποθήκης, διότι πραγματεύεται ἐν γένει περὶ τοῦ νομίμου τόκου. Τοιαύτη δὲ οὕσα ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται, οὐ μόνον ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθήκης· κτηθείσης διὰ συμβάσεως, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης περιπτώσεως, καθ' ἣν γεννᾶται ζήτημα περὶ τόκου νομίμου ἐξ ὑπερμερίας καὶ δι' ἣν δὲν ποιεῖ ὁ νόμος ἐξαίρεσιν καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου ἡ ἀπαιτήσις προέρχεται ἐξ ἀποφάσεως, ὅταν καὶ διὰ ταύτην, πλὴν τῆς γενικῆς ὑποθήκης, ἐνεγράφη πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ ὑποθήκη ἐπὶ ὠρισμένων κτημάτων· τούτου τεθέντος καὶ μὴ ἀμφισβητουμένου ὅτι ἡ προκειμένη ἀπαιτήσις ἐξησφαλίσθη δι' εἰδικῆς ὑποθήκης, ἐγγραθείσης τὴν 17 Νοβρίου 1875 ἐπὶ κτημάτων τοῦ ἐναγοντος, ὁ ἰσχυρισμὸς τούτου, ὅπως ἔκτοτε ὁ τόκος τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης λογισθῇ πρὸς 6 0/10 βάσιμος κρίνεται. Ἡ ἀντίρρησις δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὁ περιορισμὸς οὗτος τοῦ τόκου ἀντίκειται εἰς τὴν τελειοδικίαν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπιδικάζεται αὐτῷ τόκος πρὸς 10 0/10 δὲν εἶναι βάσιμος, διότι αἱ ἀποφάσεις περὶ τόκου κατὰ τὸν Ἰον. Κώδ. δὲν ἀποτελοῦν δεδικασμένον ὡς πρὸς αὐτόν, διότι ὁ τόκος εἶναι καθωρισμένος διὰ τοῦ νόμου καὶ δὲν δύναται διὰ συμβάσεως νὰ συμφωνηθῇ κνῶτερος, διότι αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσιν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ ἐτοιμένως αἱ περὶ τόκων διατάξεις αὐτῶν ὑποβάλλονται εἰς τὸν ἰσχύοντα νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ΨΛΕ' τοῦ 1878, δι' οὗ ἐψηφίσθη νόμιμος πρὸς 8 0/10 τόκος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλιζέται δι' ὑποθήκης, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν, ὅχι μόνον διότι ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ὁ νῦν ἐφεσίδητος, ψηφίζεται βαρύτερος τόκος καὶ οὕτω προσβάλλονται κεκτημένα δικαιώματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὸς ὁ νόμος διὰ τῆς ἐν τέλει διατάξεώς του ἐχούσης ὡς ἑξῆς: «ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν ἰσχύει διὰ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ εἰδικῇ ὑποθήκῃ συνομολογηθέντα δάνεια», ἀποκλείει ρητῶς τὴν ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται παντάπασιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως προγενεστέρας οὕσης, ὡς καὶ τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης· ὅθεν κατὰ ταῦτα τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ νῦν ἀντεκκαλοῦντος βάσιμον ἐστὶ καὶ δέον γενομένης κατὰ τοῦτο δεκτῆς τῆς ἀντεφέσεώς του, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ παραδεξαμένη τὰ ἐναντία ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν ἐπὶ τῷ τέλει, ἵνα ὁ τόκος τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως ὑπολογισθῇ πρὸς 6 0/10 μέχρι τῆς πραγματικῆς καταβολῆς.

ΑΠ. 276 (1892). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1760 Ἰον. Κ., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ΜΓ' Πράξεως Ζ' Κοινοβουλίου, ὁ νόμιμος τόκος λογίζεται πρὸς ἕξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος, ὅταν τὸ δάνειον ἐξασφαλιζέται δι' εἰδικῆς ὑποθήκης ἢ δι' ἐνεχύρου· ἡ διάταξις δ' αὕτη ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ὅταν ἡ ὑποθήκη ἐκτήθη διὰ συμβάσεως, ἀλλὰ καὶ ὅταν αὕτη ἐλήφθη δυνάμει τοῦ νόμου· διότι ὁ νόμος δὲν διακρίνει μεταξὺ

ὑποθήκης συμβατικῆς καὶ ὑποθήκης νομίμου· καὶ τοῦτο εὐλόγως· διότι ὁ λόγος ἐξ οὗ ὠρμήθη ὁ νομοθέτης ὅπως ἐπιτρέψῃ τόκον μόνον πρὸς 6 0)0 ὅταν ἡ ἀπαιτήσις ἐξασφαλίζεται δι' ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας, — ὁ ἀπορρέων ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς Πολ. Οἰκονομίας, καθ' ἃς ὅτω μείζων εἶναι ἡ τοῦ δανειστοῦ ἀσφάλεια, κατὰ τοσοῦτον ὁ τόκος εἶναι μικρότερος—ὑφίσταται ἐξ ἴσου ἐπὶ τε τῆς συμβατικῆς καὶ ἐπὶ τῆς νομίμου ὑποθήκης. Ὅθεν, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο ὅτι ἡ ἀπαιτήσις τῆς ἀναιρεσειούσης εἶχεν ἐξασφαλισθῇ δι' εἰδικῆς ὑποθήκης νομίμου, ὁρθῶς ἀπεφάνητο ὅτι αὕτη δικαιοῦται νὰ λάβῃ τόκον πρὸς 6 0)0 μόνον καὶ οὐχὶ πρὸς 10 0)0. Ἀβασίμως δ' ὑποστηρίζει ἡ ἀναιρεσείουσα ὅτι, μὴ προερχομένης τῇ ἀπαιτήσεώς της ἐκ δανείου, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρ. 1760, ὡς κανονίζον μόνον τὸν τόκον τοῦ δι' ὑποθήκης ἢ ἐνεχύρου ἀσφαλιζομένου δανείου, διότι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ διάταξις αὕτη κεῖται ὑπὸ τὸν τίτλον «περὶ τοῦ ἐπιτόκου δανείου», πρόδηλον ὁμως καθίσταται ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐτέρου ὁρισμοῦ ἐν Ἰον. Κ. προσδιορίζοντος τὸ ποσὸν τοῦ νομίμου τόκου, ὅτι διὰ ἀρθρ. 1760 ὁ Ἰόνιος Νομοθέτης ἐσχόπευτο νὰ ὀρίσῃ τὸν νόμιμον τόκον, οὐ μόνον τῶν ἐκ δανείου ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐξ ἄλλων λόγων προερχομένων.

1761. Τὸ ἄνευ ἐπιφυλάξεως τῶν τόκων δοθὲν ἐξοφλητικὸν τοῦ κεφαλαίου εἶναι τεκμήριον τῆς πληρωμῆς αὐτῶν, καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀπολύτρωσιν. ΓλΚ. 1908.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΔ'.

Περὶ τῆς παρακαταθήκης καὶ τῆς μεδεγγυήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς παρακαταθήκης ἐν γένει, καὶ περὶ τῶν
διαφόρων αὐτῆς εἰδῶν.

1762. Ἡ παρακαταθήκη ἐν γένει εἶναι πράξις, δι' ἧς δέχεται τις πράγμα ἄλλου, ἐπὶ ὑποχρεώσει νὰ τὸ φυλάττῃ, καὶ νὰ τὸ ἀποδώσῃ αὐτοῦσιον. ΓλΚ. 1915.

1763. Ὑπάρχουσι δύο εἶδη παρακαταθήκης· ἡ κυρίως λεγομένη παρακαταθήκη, καὶ ἡ μεσεγγύησις. ΓλΚ. 1916.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῆς κυρίως λεγομένης παρακαταθήκης.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας τοῦ περὶ παρακαταθήκης συμβολαίου.

1764. Ἡ κυρίως λεγομένη παρακαταθήκη εἶναι συμβόλαιον οὐσιωδῶς ἄμισθον. ΓλΚ. 1917.

1765. Δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀντικείμενον εἰμὴ κινητὰ πράγματα. ΓλΚ. 1918.

1766. Δὲν τελειοποιεῖται εἰμὴ διὰ τῆς πραγματικῆς ἢ εἰκονικῆς παραδόσεως τοῦ παρακατατεθειμένου πράγματος.

Ἡ εἰκονικὴ παράδοσις ἀρκεῖ, ὅταν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀφεθῇ εἰς παρακαταθήκην, εὕρεται ἤδη παρὰ τῷ θεματοφύλακι ἐπ' ἄλλῳ λόγῳ. ΓλΚ. 1919.

1767. Ἡ παρακαταθήκη εἶναι ἡ ἐκουσία, ἡ ἀναγκασία. ΓλΚ. 1920.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς ἐκουσίας παρακαταθήκης.

1768. Ἡ ἐκουσία παρακαταθήκη γίνεται ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει τοῦ διδόντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος τὸ παρακατατιθέμενον πρᾶγμα. ΓλΚ. 1921.

1769. Ἡ ἐκουσία παρακαταθήκη δὲν δύναται νὰ γένηται κτικῶς εἰμὴ πρὸς τοῦ κυρίου τοῦ παρακατατιθέμενου πράγματος.

ματος ἢ τῇ ρητῇ, ἢ σιωπηλῇ αὐτοῦ συναίνεσει ΓΛΚ. 1922.

1770. Ἡ ἐκουσία παρακαταθήκη πρέπει ν' ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου. Δὲν εἶναι παραδεκτὴ ἡ μαρτυρικὴ ἀποδείξις, ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ παρακαταθέματος ὑπερβαίνει τὰς τέσσαρας στερλίνας λίτρας ΓΛΚ. 1923.

1771. Ὅταν ἡ παρακαταθήκη, ἡ ὑπερβαίνουσα τὰς τέσσαρας στερλίνας λίτρας, εἴν ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου, πιστεύεται ὁ ὡς θεματοφύλαξ ἐναγόμενος ἐπὶ τῇ ἐνόρκῳ αὐτοῦ διαδηλώσει περὶ τε τῆς γενομένης παρακαταθήκης, περὶ τε τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς πραγμάτων, καὶ περὶ τῆς ἀποδόσεως τούτων. ΓΛΚ. 1924.

1772. Ἡ ἐκουσία παρακαταθήκη γίνεται μόνον μεταξὺ ἱκανῶν πρὸς τὸ συμβάλλεσθαι

Ἐὰν ὅμως ἱκανὸς τις πρὸς τὸ συμβάλλεσθαι ἀποδεχθῇ τὴν παρ' ἀνικάνου εἰς αὐτὸν γενομένην παρακαταθήκην, ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις ἀληθοῦς θεματοφύλακος, καὶ δύναται νὰ ἐναχθῇ παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, ἢ τοῦ δικ. εἰρ. στοῦ ἐκείνου, ὅστις ἔκαμε τὴν παρακαταθήκην. ΓΛΚ. 1925.

1773. Ἐὰν ἡ παρακαταθήκη ἐγένετο ὑπὸ ἱκανοῦ παρ' ἀνικάνῳ, ὁ παρακαταθέτης ἔχει μόνον τὴν περὶ ἐκδικήσεως τοῦ παρακαταθέματος ἀγωγὴν, ἐν ὅσῳ αὐτὸ εὐρίσκεται παρὰ τῷ θεματοφύλακι, ἢ ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως τοῦ καθ' ὅσον οὗτος ὠφελήθη. ΓΛΚ. 1926.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ θεματοφύλακος.

1774. Ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τὸ παρακατά-θεμα μεθ' ὅσης ἐπιμελείας καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ πράγματα. ΓΛΚ. 1927.

1775. Ἡ διάταξις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται αὐστηρότερα·

1. ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ αὐτὸς ἐπρότεινε νὰ παραλάβῃ τὴν παρακκαταθήκην·

2. ἐὰν συνωμολόγησεν ἀνταμοιβὴν τινὰ διὰ τὴν φύλαξιν τῆς παρακκαταθήκης.

3. ἐὰν ἡ παρακκαταθήκη ἔγινε μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ θεματοφύλακος.

4. ἐὰν συνωμολογήθη ρητῶς, ὅτι ὁ θεματοφύλαξ θέλει εἶσθαι ὑπεύθυνος περὶ πάσης ἐλλείψεως. ΓΛΚ. 1928.

1776. Ὁ θεματοφύλαξ δὲν εἶναι πώποτε ὑπεύθυνος περὶ τῶν ἐξ ἀκαταμάχτου δυνάμεως προερχομένων συμβαμάτων, ἐκτὸς ἂν κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ παρακκατατεθειμένου πράγματος. ΓΛΚ. 1929.

1777. Δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸ παρακκατάθεμα, ἄνευ τῆς ρητῆς ἢ τεκμαιρομένης ἀδείας τοῦ παρακκαταθέτου. ΓΛΚ. 1930.

1778. Δὲν δύναται νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἀπόπειραν διὰ νὰ γνωρίσῃ τὰ παρακκαταθέντα πράγματα, ἂν τῷ διεπιστεύθησαν εἰς κεκλεισμένον κιβώτιον, ἢ εἰς ἐσφραγισμένον περιτύλιγμα. ΓΛΚ. 1931.

1779. Ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔλαβεν.

Ἐπομένως ἡ παρακκαταθήκη χρημάτων πρέπει ν' ἀποδοθῇ κατὰ τὰ αὐτὰ εἶδη, εἰς ἃ ἔγινεν, εἴτε ἠϋξήσεν, εἴτε ἐμειώθη ἢ ἄξία τῶν. ΓΛΚ. 1932.

1780. Ὁ θεματοφύλαξ εἶνε ὑπόχρεος νὰ ἀποδώσῃ τὸ παρακκατάθεμα, εἰς ἣν εὐρίσκεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως. Αἱ συμβᾶσαι χειροτερεῦσεις ἄνευ αἰτίας αὐτοῦ εἶναι εἰς βάρος τοῦ παρακκαταθέτου. ΓΛΚ. 1933.

1781. Ὁ θεματοφύλαξ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀκαταμάχτητος δύναιμις ἀφῆρεσε τὸ παρακκατάθεμα, καὶ ὅστις ἀντ' αὐτοῦ ἔλαβε χρήματα ἢ ἄλλο πρᾶγμα, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ ὅ,τι ἔλαβεν ὡς ἀντάλλαγμα. ΓΛΚ. 1934.

1782. Ὁ κληρονόμος τοῦ θεματοφύλακος, ὁ καλῇ τῇ πίστει πωλήτας τὸ πρᾶγμα, ἀγνοῶν ὅτι αὐτὸ ἦτο παρακατατεθειμένον, εἶναι ὑπόχρεος μόνον ν' ἀποδώσῃ τὸ ληφθὲν τίμημα, ἢ, μὴ πληρωθέντος τούτου νὰ παραχωρήσῃ τὴν κτὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀγωγὴν του. ΓλΚ. 1935.

1783. Ἐὰν τὸ παρακατάθεμα προήγαγε καρπούς, τοὺς οὐσίους ἐσύλλεξεν ὁ θεματοφύλαξ, εἶναι οὗτος ὑπόχρεος νὰ τοὺς ἀποδώσῃ. Δὲν ὀφείλει δὲ τόκους περὶ τῶν παρακατατεθειμένων χρημάτων, εἰμὴ ἂφ' ἧς ἡμέρας κχτέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀπόδοσιν. ΓλΚ. 1936.

1784. Ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὸ παρακατάθεμα ὅχι εἰς ἄλλον, εἰμὴ εἰς τὸν παρακαταθέτην, ἢ εἰς ἐκείνον, ἐν ὀνόματι τοῦ οὐοίου ἐγένεν ἢ παρακχταθήκη, ἢ εἰς τὸν διορισθέντα νὰ τὸ παραλάβῃ. ΓλΚ. 1937.

1785. Δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ παρακαταθέτου τὴν ἀοδεῖζιν, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ κύριος τοῦ παρακαταθέματος.

Ἐὰν ὁμως ἀνκαλύψῃ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι κλοπιμαῖον, καὶ τὸν ἀληθῆ κύριον αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ καταγγεῖλῃ εἰς τοῦτον τὴν παρ' αὐτῷ γενομένην παρακαταθήκην, προσκαλῶν αὐτὸν ν' ἀπαιτήσῃ τὸ πρᾶγμα ἐντὸς ὠρισμένης καὶ ἀποχρώσης προθεσμίας. Ἐὰν δὲ ὁ πρὸς ὃν ἐγένεν ἢ καταγγελία ἀμελήσῃ τὴν τοῦ παρακαταθέματος ἀπκίτησιν, ὁ θεματοφύλαξ ἀπαλλάσσεται ἐγκύρως, παραδιδούς αὐτὸ εἰς ἐκείνον παρ' οὗ τὸ ἔλαβεν. ΓλΚ. 1938.

1786. Ἀποθνόντος τοῦ παρακαταθέτου, τὸ παρακχτάθεμα ἀποδίδεται εἰς μόνον τὸν κληρονόμον αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲ ὑπάρχωσι πολλοὶ κληρονόμοι, πρέπει εἰς ἕκαστον ν' ἀποδοθῇ ἡ μερίς του.

Ἐὰν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦναι διαιρετόν, οἱ κληρονόμοι ὀφείλουν νὰ συμφωνήσωσι μετὰξύ των, περὶ τοῦ πῶς νὰ τὸ λάβωσιν. ΓλΚ. 1939.

1787. Ἐὰν ὁ παρακαταθέτης μετέβαλε κατάστασιν, π.χ. ἐὰν ἡ γυνή, ἐλευθέρα οὔσα, ὅτε ἐγένετο ἢ παρακαταθήκη, ὑπανδρεύθῃ μετὰ ταῦτα, καὶ διατελῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ

ἀνδρός· ἐὰν ὁ ἐνῆλιξ, ὅστις ἔκαμε τὴν παρακαταθήκην, ἀπηγορεύθῃ, καθ' ὅλας ταύτας καὶ ἄλλας ὁμοίας περιπτώσεις, τὸ παρακατάθεμα δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰμὴ εἰς τὸν διαχειρίζοντα τὰ δίκαια καὶ τὰ ὑπάρχοντα τοῦ παρακαταθέτου. ΓΛΚ. 1940.

1788. Ἐὰν ἡ παρακαταθήκη ἔγινε παρ' ἐπιτρόπου, παρὰ συζύγου, ἢ παρὰ διαχειριστοῦ, καθὼ τοιούτων, δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ, εἰμὴ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ ἐπίτροπος, ὁ σύζυγος, ἢ ὁ διαχειριστὴς παρίστων, ἐὰν ἡ διαχείρισίς των ἔπαυσεν. ΓΛΚ. 1941.

1789. Ἐὰν εἰς τὸ περὶ παρακαταθήκης συμβόλαιον ἐσημειώθῃ ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ γένῃ ἡ ἀπόδοσις, ὁ θεματοφύλαξ εἶναι ὑπόχρεος νὰ μετακομίσῃ ἐκεῖ τὸ παρακατάθεμα. Ἐὰν δὲ χρειάζωνται ἐξοδα μετακομίσεως, ταῦτα εἶνε εἰς βάρος τοῦ παρακαταθέτου. ΓΛΚ. 1942.

1790. Ἐὰν εἰς τὸ συμβόλαιον δὲν σημειοῦται ὁ τόπος τῆς ἀποδόσεως, αὕτη πρέπει νὰ γένῃ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὅπου ἔγινε καὶ ἡ παρακαταθήκη. ΓΛΚ. 1943.

1791. Τὸ παρακατάθεμα πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν παρακαταθέτην, ἅμα οὗτος τὸ αἴτησιν, ἂν καὶ εἰς τὸ συμβόλαιον ὠρίσθῃ προθεσμία διὰ τὴν ἀπόδοσιν, ἐκτὸς ἐὰν ἔγινε παρὰ τοῦ θεματοφύλακι κατάσχεσις, ἢ ἀνακοπή, ὅπως μὴ ἀποδοθῇ, ἢ μετατοπισθῇ τὸ παρακατάθεμα.

Ἐπίσης ὁ θεματοφύλαξ δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν παρακαταθέτην νὰ ἐπάρῃ τὸ παρακατάθεμα· γενομένης δὲ περὶ τούτου ἀνακοπῆς, δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐκδίκασίν της. ΓΛΚ. 1944.

1792. Ὁ ἄπιστος θεματοφύλαξ δὲν δύναται ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐκ τῆς παραχωρήσεως τῶν κτημάτων ὠφέλειαν. ΓΛΚ. 1945.

1793. Πᾶσα ὑποχρέωσις τοῦ θεματοφύλακος ἀποσβένεται, ἐὰν ἀνακαλύψῃ, καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος τοῦ παρακαταθέματος. ΓΛΚ. 1946.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ παρακαταθέτου.

1794. Ὁ παρακαταθέτης εἶναι ὑπόχρεος ν' ἀποτίσῃ εἰς τὸν θεματοφύλακα τὰ παρὰ τούτου γεγόμενα ἔξοδα πρὸς διατήρησιν τοῦ παρακαταθέματος, καὶ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ πᾶσαν ζημίαν, προξενηθεῖσαν τυχὸν εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς παρακαταθήκης. ΓλΚ. 1947.

1795. Ὁ θεματοφύλαξ δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ παρακατάθεμα μέχρι τῆς τελείας πληρωμῆς τοῦ ἔνεκα τούτου ὀφειλομένου εἰς αὐτόν. ΓλΚ. 1948.

ΤΜΗΜΑ Ε'.

Περὶ τῆς κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκης.

1796. Ἡ κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκη εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐκ τινος συμβάματος ἐδικάσθη τις νὰ κάμῃ, ὡς ἐκ πυρκαϊᾶς, καταστροφῆς, διαρπαγῆς, ναυαγίας, ἢ ἄλλου ἀπροόπτου συμβεβηκότος. ΓλΚ. 1949.

1797. Ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις εἶναι δεκτὴ περὶ τῆς κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκης, ἂν καὶ πρόκειται περὶ ποσότητος ὑπερβαίνουσας τὰς τέσσαρας στερλίνας λίτρας. ΓλΚ. 1950.

1798. Ὡς πρὸς τὰ λοιπά, ἡ κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκη ὑπόκειται εἰς ὅλους τοὺς προεκτεθέντας κανόνας. ΓλΚ. 1951.

1799. Οἱ πανδοχεῖς καὶ οἱ ξενοδόχοι εἶναι ὑπεύθυνοι ὡς θεματοφύλακες, περὶ ὧν πραγμάτων εἰσφέρουσιν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν οἱ ἐν τούτοις καταλύοντες ὁδοιπόροι. Ἡ παρακα-

ταθήκη τῶν τοιούτων πραγμάτων πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς γενομένη κατ' ἀνάγκην. ΓλΚ. 1952.

1800. Εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι περὶ τῆς προξηνηθείσης κλοπῆς, ἢ ζημίας τῶν πραγμάτων τοῦ ὁδοιπόρου, εἴτε ἡ κλοπὴ ἢ ἡ ζημία ἐγίνετο παρὰ τῶν ὑπηρετῶν, ἢ παρὰ τῶν ἐπιστατούντων περὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ξενοδοχείων, εἴτε παρὰ τῶν ἐκεῖ εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ξένων. ΓλΚ. 1953.

1801. Δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῶν κλοπῶν, αἱ ὁποῖαι πράττονται δι' ἐνόπλου, ἢ δι' ἄλλης ἀκχταμαχίης δυνάμεως. ΓλΚ. 1954.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς μεσεγγυήσεως.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῆς μεσεγγυήσεως.

1802. Ἡ μεσεγγύησις εἶναι ἤτοι συμβατική, ἢ δικαστική. ΓλΚ. 1955.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς συμβατικῆς μεσεγγυήσεως.

1803. Ἡ συμβατικὴ μεσεγγύησις εἶναι ἡ παρκαταθήκη ἀμφισβητουμένου πράγματος, γινομένη ὑφ' ἐνὸς ἢ πολλῶν παρὰ τρίτῳ τινί, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ τὸ ἀποδώσῃ μετὰ τὴν περαιώσιν τῆς ἀμφισβήτησεως εἰς ὃν κριθῇ, ὅτι ἀνήκει. ΓλΚ. 1956.

1804. Ἡ μεσεγγύησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐμμίσθως. ΓλΚ. 1957.

1805. Ὅταν γίνεται ἀμίσθως, ὑπόκειται εἰς τοὺς περὶ ἐκουσίου παρκαταθήκης κανόνας, τηρουμένων τῶν ἐξῆς διαφορῶν. ΓλΚ. 1958.

1806. Ἡ μεσεγγύησις δύναται νὰ ἔχη ἀντικείμενον ὅχι μόνον κινήτᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀκίνητᾳ. ΓΛΚ. 1959.

1807. Ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τοῦ μεσεγγυήματος δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ πρὸ τῆς περαιώσεως τῆς ἀμφισβήτησεως, εἰμὴ συναινέσει ὧν τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ δι' αἰτίαν κριθεῖσαν νόμιμον. ΓΛΚ. 1960.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς δικαστικῆς μεσεγγυήσεως.

1808. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ διατάξῃ τὴν μεσεγγύησιν,

1. τῶν ἐνεχυριασθέντων κινήτων ὀφειλέτου τινός·

2. ἀκινήτου ἢ κινήτου τινος πράγματος, ἢ διακατοχῇ, ἢ ἡ κυριότης τοῦ ὁποίου διαφιλονεικεῖται μεταξὺ δύο ἢ πλείονων·

3. τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὀφειλέτης τις προσφέρει πρὸς ἀπολύτρωσίν του. ΓΛΚ. 1961.

1809. Ὁ διορισμὸς δικαστικοῦ θεματοφύλακος παράγει ὑποχρεώσεις ἀμοιβαίας μεταξὺ τοῦ μεσεγγυητοῦ καὶ τοῦ θεματοφύλακος αὐτοῦ.

Ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν μεσεγγυηθέντων πραγμάτων ὡς ἀγαθὸς οἰκογενειάρχης.

Ὁφείλει νὰ τὰ προσφέρῃ, εἴτε διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ μεσεγγυητὴς διὰ τῆς πωλήσεώς των, εἴτε διὰ νὰ τ' ἀποδώσῃ εἰς τὸ μέρος, καθ' οὗ ἐνεργήθῃ ἡ μεσεγγύησις, ἐὰν αὕτη μετακληθῇ.

Ὁ μεσεγγυητὴς εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν θεματοφύλακα, ὅσον μισθὸν ὁ δικαστὴς προσδιορίσῃ. ΓΛΚ. 1962.

1810. Ἡ δικαστικὴ μεσεγγύησις διαπιστεύεται ἢ εἰς πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου συνεφώνησαν μεταξὺ των οἱ ἔχοντες συμφέρον, ἢ εἰς πρόσωπον παρὰ τοῦ δικαστοῦ διοριζόμενον αὐτεπαγγέλτως.

Κατ' ἀμφοτέρας τῶν περιπτώσεων, ὁ εἰς ὃν διεπιστεύθη τὸ πρᾶγμα ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας παράγει ἡ συμβατικὴ μεσεγγύησις. ΓΛΚ. 1963.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΕ'.

Περὶ τῶν τυχαίων συμβολαίων.

1811. Τὸ τυχαῖον συμβόλαιον εἶναι ἀμοιβαίᾳ σύμβασις, τῆς ὁποίας τ' ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν εἴτε δι' ὅλους τοὺς συμβαλλομένους, εἴτε δι' ἓνα ἢ πολλοὺς αὐτῶν, ἐξακρῶνται ἐξ ἀβεβαίου συμβάματος.

Τοιαῦτα εἶναι :

τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον·

τὸ νχυτικὸν δάνειον·

τὸ παιγνίδιον καὶ τὸ στοίχημα·

τὸ περὶ ἰσοβίου προσόδου συμβόλαιον.

Τὰ δύο πρῶτα κχνορίζονται ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος.

ΓλΚ. 1964.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ παιγνιδίου καὶ τοῦ στοιχήματος.

1812. Ὁ νόμος δὲν δίδει οὐδεμίαν ἀγωγὴν ἐκ παιγνιδίου ἢ πρὸς πληρωμὴν στοιχήματος. ΓλΚ. 1965.

1813. Τὰ πρὸς ὀπλασκίαν πρόσφορα παιγνίδια, ἡ πεζοδρομία, ἡ ἵπποδρομία, ἡ ἀρμυτδρομία, ἡ σφαίρισις, καὶ ἄλλα ὅμοια συντελοῦντα εἰς τὴν εὐστροφίαν καὶ ἄσκησιν τοῦ σώματος, ἐξαίρουνται τῆς προηγουμένης διατάξεως.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ τροπολογήσῃ τὴν αἴτησιν, ὅταν τῷ φανῇ ὑπερβολικὴ, ἢ καὶ νὰ τὴν ἀπορρίψῃ κατὰ τὰς περιστάσεις. ΓλΚ. 1966.

1814. Ὁ ἡττώμενος κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ ὅ,τι ἐκούσίως ἐπλήρωσεν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπῆρξεν ἐκ μέρους τοῦ νικητοῦ δόλος, φενακισμός, ἢ λωποδυσία, καὶ ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἡττώμενος ἦτο ἀνήλιξ. 1967.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἰσοβίου προσόδου.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν πρὸς ἰσχὺν τοῦ περὶ ἰσοβίου προσόδου συμβολαίου ἀπαιτουμένων ὄρων.

1815. Ἡ ἰσόβιος πρόσοδος δύναται νὰ συστηθῇ ἐμμίσθως, ἢ διὰ χρηματικῆς τιμῆς ποσότητος, ἢ διὰ κινητοῦ ἐκτιμητοῦ πράγματος, ἢ δι' ἀκινήτου. ΓλΚ. 1968.

1816. Δύναται δὲ νὰ συστηθῇ καὶ ἀμίσθως διὰ δωρεῆς μεταξὺ ζώντων, ἢ διὰ διαθήκης, καὶ τότε πρέπει νὰ συντάσσεται κατὰ τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένους τύπους. ΓλΚ 1969.

1817. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἡ ἰσόβιος πρόσοδος ὑπόκειται εἰς ἐλάττωσιν, ἐὰν ὑπερβαίνῃ τὴν διαθέσιμον μερίδα· εἶναι δὲ ἄκυρος, ἐὰν ἐγίνεν ὑπὲρ ἀνικάνου νὰ λάβῃ. ΓλΚ. 1970.

1818. Ἡ ἰσόβιος πρόσοδος δύναται νὰ συστηθῇ ἢ ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ χορηγοῦντος τὰ χρήματα, ἢ ἐφ' ὅρου ζωῆς τρίτου τινός, μὴ ἔχοντος δικαίωμα ἐπὶ τῆς προσόδου. ΓλΚ. 1971.

1819. Δύναται νὰ συστηθῇ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐνός ἢ πολλῶν. ΓλΚ. 1972.

1820. Δύναται νὰ συστηθῇ πρὸς ὄφελος τρίτου, ἂν καὶ ἄλλος ἐχορήγησε τὸ τίμημα αὐτῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, καί τοι φέρουσιν τὸν χαρακτῆρα ἐλευθεριοτήτος, δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς περὶ δωρεῶν ἀπαιτουμένους τύπους, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1817 διαλαμβανομένων περιπτώσεων ἐλαττώσεως καὶ ἀκυρότητος. ΓλΚ. 1973.

1821. Πᾶν συμβόλαιον περὶ ἰσοβίου προσόδου, σ-σταθείσης

ἐφ' ὅρου ζωῆς τινος, ἤδη τεθνεῶτος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβολαίου, δὲν εἶναι παντελῶς τελεσφόρον. ΓλΚ. 1974.

1822. Τὸ αὐτὸ ἔχει χώραν καὶ ὡς πρὸς τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ ἡ ισόβιος πρόσδοσις ἐσυστήθη ἐφ' ἔρου ζωῆς τινος, πᾶσιν ἀσθενείαν, ἐξ ἧς ἀπεβίωσεν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ συμβολαίου. ΓλΚ. 1975.

1823. Τὰ μέρη δύνανται ὡς πρὸς τὸ συμφέρον νὰ συστήσωσι τὴν ισόβιον πρόσδοσιν, καὶ ὁ μέτρον ἐγκρίνωσιν. ΓλΚ. 1976.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ἀποτελεσμάτων τοῦ περὶ
ισοβίου προσόδου συμβολαίου.

1824. Ἐκεῖνος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐσυστήθη διὰ τινος τιμῆματος ισόβιος πρόσδοσις, δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ συμβολαίου, ἐὰν ὁ συστήσας δὲν τῷ δώσει τὰς περὶ τῆς ἐκτέλεσεως αὐτοῦ συμφωνηθείσας ἀσφαλείας. ΓλΚ. 1977.

1825. Μόνη ἡ μὴ πληρωμὴ τῶν καθυστερησασῶν ἐτησίων δόσεων δὲν δίδει δικαίωμα, εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ ισόβιος πρόσδοσις ἐσυστήθη, νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακκοχὴν τοῦ ἀπκκοτριωθέντος κτήματος. Αὐτὸς δὲ ἔχει μόνον δικαίωμα νὰ κατὰσχῇ καὶ πωλήσῃ τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου του, καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ, μὴ συναινοῦντος τούτου ὥστε κατὰ δικταγὴν τοῦ δικαστηρίου νὰ κατασταθῇ ἐνεργὸς ποσότης τις ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως, ἐξαρκοῦσα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτησίων δόσεων. ΓλΚ. 1978.

1826. Ὁ συνιστῶν τὴν πρόσδοσιν δὲν δύναται ν' ἀπκλ-λαχθῇ τῆς πληρωμῆς αὐτῆς, προσφέρων τὴν ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, καὶ παραιτούμενος τῆς ἀνταπαιτήσεως τῶν ἤδη πληρωθεισῶν ἐτησίων δόσεων. Αὐτὸς εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρῶνῃ τὴν πρόσδοσιν, δι' ὅλου τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁποίων ἐσυστήθη, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς αὐτῶν, καὶ ὅσω ἐπκχθῇ ἂν κατέστη ἡ χορήγησις τῆς προσόδου. ΓλΚ. 1979.

1827. Ἡ ἰσόβιος πρόσδοδος ὀφείλεται εἰς τὸν κύριον κατ' ἀναλογίαν τῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας ἔζησεν.

Ἐὰν ὁμῶς συνωμολογήθῃ νὰ προπληρώνεται, ἀποκτᾶται ἡ προπληρωτέα δόσις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔπρεπε νὰ γένῃ ἡ πληρωμή. ΓλΚ. 1980.

1828. Δὲν δύναται νὰ συνομολογηθῇ, ὅτι ἡ ἰσόβιος πρόσδοδος θέλει εἶσθαι ἀκατάσχετος, ἐκτὸς ἂν ἐσυστήθῃ ἀμίσθως. ΓλΚ. 1981.

1829. Ἡ ἰσόβιος πρόσδοδος δὲν ἀποσβένεται διὰ τῆς καταδίκης τοῦ κυρίου εἰς ποινὴν, ἐπιφέρουσιν τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων· ἡ πληρωμὴ αὐτῆς πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ δι' ὅλης τῆς ζωῆς του. ΓλΚ. 1982.

1830. Ὁ κύριος ἰσοβίου προσόδου δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὰς ἐτησίας δόσεις, εἰμὴ ἀποδεικνύων τὴν ὑπαρξίν του, ἢ τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου ἐσυστήθῃ ΓλΚ. 1983.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΣ'.

Περὶ τῆς ἐντολῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τύπου τῆς ἐντολῆς

1831. Ἡ ἐντολή, ἢ ἡ ἐπιτροπὴ εἶναι πράξεις δι' ἧς δίδει τις εἰς ἄλλον τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ πράξῃ τι δι' αὐτόν, καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ.

Τὸ συμβόλαιον δὲν εἶναι τέλειον, εἰμὴ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἐντολοδόχου. ΓλΚ. 1984.

1832. Ἡ ἐντολή δύναται νὰ γένῃ διὰ δημοσίας πράξεως, ἢ διὰ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἢ καὶ δι' ἐπιστολῆς.

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐντολῆς δύναται νὰ ᾔναι σιωπηλὴ, καὶ νὰ προκύπτῃ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου ἐκτελέσεως αὐτῆς. ΓλΚ. 1985.

1833. Ἡ ἐντολή εἶναι ἄμισθος, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐναντία συμφωνία. Γ. Κ. 1986.

1834. Ἡ ἐντολὴ εἶναι ἡ εἰδική, εἴτε διὰ μίαν ὑπόθεσιν, εἴτε διὰ τινὰς ὑποθέσεις μόνον, ἢ γενικὴ δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐντολέως. ΓλΚ. 1987.

1835. Ἡ διὰ γενικῶν ὄρων ἐκπεφρασμένη ἐντολὴ περιλαμβάνει μόνον τὰς διαχειριστικὰς πράξεις.

Ὅταν πρόκειται περὶ ἀπαλλοτριώσεως, ὑποθηκεύσεως, ἢ ἄλλων κυριότητος πράξεων, ἡ ἐντολὴ πρέπει νὰ ᾖ ρητὴ. ΓλΚ. 1988.

1836. Ὁ ἐντολοδόχος δὲν δύναται νὰ πράξῃ τι ἐκτὸς τοῦ περιεχομένου εἰς τὴν ἐντολήν· ἡ ἐξουσία τοῦ συμβιβάζεσθαι δὲν περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ συνυπόσχεσθαι. ΓλΚ. 1989.

1837. Ἡ γυνὴ καὶ ὁ χειρῶν φρετός ἀνήλιξ δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν ἐντολοδόχοι· ἀλλ' ὁ ἐντολεὺς δὲν ἔχει ἀγωγὴν κατὰ μὲν τοῦ ἀνηλίκου ἐντολοδόχου, εἰμὴ κατὰ τοὺς περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀνηλίκων γενικοὺς κανόνας, κατὰ δὲ τῆς ὑπάνδρου γυναικός, ἣτις ἀπεδέχθη τὴν ἐντολήν ἀνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός της, εἰμὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοὺς διαλαμβανομένους ἐν τῷ περὶ γαμικῶν συμβολαίων, καὶ τῶν ἀμοιβαίων δικηιωμάτων τῶν συζύγων Τίτλφ. ΓλΚ. 1990.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐντολοδόχου.

1838. Ὁ ἐντολοδόχος εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν ἐν ὅσῳ εἶναι ἐπιτετραμμένος αὐτήν, καὶ εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Εἶναι ὡσαυτὼς ὑπόχρεος νὰ ἀποπεπαραιώσῃ τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως ἀρξάμενην ἤδη ὑπόθεσιν, ἐὰν ἐκ τῆς βραδύτητος δύναται νὰ προκύψῃ κίνδυνος. ΓλΚ. 1991.

1839. Ὁ ἐντολοδόχος εἶναι ὑπεύθυνος ὅχι μόνον περὶ τοῦ δόλου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς ἐλλείψεων

Ἄλλ' ἢ περὶ τῶν ἐλλείψεων εὐθύνη ἐφαρμόζεται ὀλιγώτερον

αύστηρως εἰς τὸν ἄμισθον, ἢ τὸν ἐμισθον ἐντολοδόχον. Γλκ. 1992.

1840. Πᾶς ἐντολοδόχος ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον περὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ πραχθέντος, καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἐντολέα πᾶν, ὃ, τι ἔλαβε δυνάμει τῆς ἐπιτροπῆς, ἂν καὶ τὸ ληφθὲν ἐν ὠφείλειτο εἰς τὸν ἐντολέα. Γλκ. 1993.

1841. Ὁ ἐντολοδόχος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ ἐκείνου τὸν ὅποιον ὑποκαθιστᾷ ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὴν διεξαγωγὴν,

1. ὅταν δὲν τῷ ἐδόθῃ ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ ὑποκαταστήσῃ ἄλλον·

2. ὅταν ἡ ἐξουσία αὕτη τῷ ἐδόθῃ ἄνευ σημειώσεως προσώπου, καὶ αὐτὸς ἐκλεξέῃ πρόσωπον πασιδῆλως ἀνίκανον ἢ ἀφερέγγυον.

Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, ὁ ἐντολεὺς, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ ὑποκατασταθέντος παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου. Γλκ. 1994.

1842. Ὅταν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου διορίζωνται πολλοὶ πληρεξούσιοι ἢ ἐντολοδόχοι, δὲν ὑπάρχει μετὰξὺ αὐτῶν ἀλληλεγγυότης, ἐκτὸς ἐὰν ρητῶς ᾖναι ἐκπεφρασμένη. Γλκ. 1995.

1843. Ὁ ἐντολοδόχος ὀφείλει τοὺς νομίμους τόκους τῶν ποσοτήτων, τὰς ὁποῖας μετεχειρίσθη πρὸς ἰδίαν χρῆσιν, ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς μεταχειρίσεως, καὶ ἐκείνων τῶν ὁποίων μένει χρεώστης, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατέστη ὑπερήμερος. Γλκ. 1996.

1844. Ὁ ἐντολοδόχος, ὁ γνωστοποιήσας ἀποχρώντως τὴν ἐντολήν του, εἰς ἐκεῖνον, μεθ' οὗ συμβάλλεται ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα, δὲν ὀφείλει οὐδεμίαν ἐγγύησιν διὰ τὸ ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς ἐξουσίας τοῦ πραχθέν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπεχρεώθῃ εἰς τοῦτο προσωπικῶς. Γλκ. 1997.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐντολέως.

1845. Ὁ ἐντολεὺς εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου συνομολογηθείσας ὑποχρεώσεις κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔδωκεν εἰς τοῦτον ἐξουσίαν.

Δέν εἶναι ὑπόχρεος περὶ τοῦ ὅ,τι ὁ ἐντολοδόχος ἔπραξεν ἐπέκεινα τῆς ἐξουσίας ταύτης, εἰμὴ καθ' ὅσον τὸ ἐπεκύρωσε ρητῶς, ἢ σιωπηλῶς. ΓλΚ. 1998.

1846. Ὁ ἐντολεὺς ὀφείλει ν' ἀποτίσῃ εἰς τὸν ἐντολοδόχον, ὅσα οὗτος προκατέβαλεν, ἢ ἐξώδευσε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, καὶ νὰ τῷ πληρώσῃ τὸν μισθόν, ἐὰν τὸν ὑπεσχέθῃ.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἔλλειψις προσαπτέας εἰς τὸν ἐντολοδόχον, ὁ ἐντολεὺς δὲν δύναται ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς εἰρημένης ἀποτίσεως καὶ πληρωμῆς, ἂν καὶ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐπέτυχεν· οὐδὲ δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ποσότητα τῶν ἐξόδων καὶ προκαταβολῶν ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἡδύναντο νὰ ἦναι μικρότερα. ΓλΚ. 1999.

1847. Ὁ ἐντολεὺς ὀφείλει ὡσαύτως ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἐντολοδόχον περὶ τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας οὗτος ὑπέστη ὡς ἐκ τῆς ἀναδεχθείσης ἐντολῆς, ἐὰν καμμία ἔλλειψις δὲν δύναται νὰ προσαφθῇ εἰς αὐτόν. ΓλΚ. 2000.

1848. Ὁ ἐντολεὺς ὀφείλει εἰς τὸν ἐντολοδόχον τοὺς τόκους τῶν ποσοτήτων, τὰς ὁποίας οὗτος προκατέβαλεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας βεβαιούται, ὅτι ἔγινεν ἡ πληρωμὴ. ΓλΚ. 2001.

1849. Ἐὰν ὁ ἐντολοδόχος διωρίσθῃ παρὰ πολλῶν περὶ κοινῆς ὑποθέσεως, ἕκαστος αὐτῶν εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος πρὸς τὸν ἐντολοδόχον περὶ ὅλων τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐντολῆς. ΓλΚ. 2002.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν διαφόρων τρόπων, καθ' οὓς παύει ἡ ἐντολή.

1850. Ἡ ἐντολή παύει,
ἀνακληθείσης τῆς ἐντολῆς·
παραιτηθέντος τοῦ ἐντολοδόχου·

ἐνεκα θανάτου, ἀπαγορεύσεως, ἐπικειμένης πτωχεύσεως καὶ καταδίκης εἰς ποινὴν, ἐπιφέρουσιν τὴν στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, εἴτε τοῦ ἐντολέως, εἴτε τοῦ ἐντολοδόχου. ΓλΚ. 2003.

1851. Ὁ ἐντολεὺς δύναται, ὅταν θέλῃ, ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐντολήν, καὶ νὰ ἀναγκάσῃ, χρείας καλούσης, τὸν ἐντολοδόχον νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ἢ τὴν ἐπιστολήν, εἰς ἣν αὕτῃ ἐμπεριέχεται, ἢ τὸ ἀντίγραφον τοῦ δημόσιου

εγγράφου, ἐὰν ἡ ἐντολὴ συνετάχθῃ ἐπιστήμως· εἰς τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην περίπτωσιν, πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται μνεία τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἐντολῆς εἰς τὸ περιθώριον τῆς πρωτοτύπου πράξεως· ἐν ἑλλείψει τῆς διαιτυπώσεως ταύτης, ὁ ἐντολεὺς ὑπόκειται εἰς ὅλας τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα, τὰ ὁποῖα ἐντεῦθεν δύνανται νὰ προξηνηθῶσιν εἰς τοὺς τρίτους. ΓΛΚ. 2004.

1852. Ἡ εἰς μόνον τὸν ἐντολοδόχον γνωστοποιηθεῖσα ἀνάκλησις τῆς ἐντολῆς δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ εἰς τοὺς τρίτους, οἵτινες, ἀγνοοῦντες τὴν ἀνάκλησιν, τυχὸν συνωμολόγησαν μετ' αὐτοῦ, ἐπιφυλαττομένης εἰς τὸν ἐντολέα τῆς κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου ἀναγωγῆς. ΓΛΚ. 2005.

1853. Ὁ διορισμὸς νέου ἐντολοδόχου διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐπιφέρει τὴν ἀνάκλησιν τοῦ πρώτου, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώστοποιήθη εἰς τοῦτον. ΓΛΚ. 2006.

1854. Ὁ ἐντολοδόχος δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐντολῆς, γνωστοποιῶν εἰς τὸν ἐντολέα τὴν παραιτήσιν του.

Μολοντοῦτο, ἐὰν ἡ παραιτήσις αὕτη βλάβη τὸν ἐντολέα, οὗτος πρέπει ν' ἀποζημιωθῇ παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου, ἐκτὸς ἐὰν ἀδυνατῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, χωρὶς νὰ βλαφθῶσι σημαντικὰ αἱ ὑποθέσεις του, ἢ ἐὰν ἀσθενῇ βαρέως. ΓΛΚ. 2007.

1855. Ἰσχύει ὅ,τι πράττει ὁ ἐντολοδόχος καθ' ὃν χρόνον ἀγνοεῖ τὸν θάνατον τοῦ ἐντολέως, ἢ τινὰ τῶν ἄλλων αἰτιῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων παύει ἡ ἐντολή. ΓΛΚ. 2008.

1856. Κατὰ τὰς προηγουμένας περιπτώσεις, αἱ συνομολογηθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου ὑποχρεώσεις ἐκτελοῦνται ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, τοὺς ἐνεργήσαντας καλῇ τῇ πίστει. ΓΛΚ. 2009.

1857. Ἀποθανόντος τοῦ ἐντολοδόχου, οἱ κληρονόμοι του ὀφείλουν νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὸν ἐντολέα, καὶ νὰ προβλέψωσιν ἐντοσοῦτῳ περὶ παντός, ὅ,τι αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦσιν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐντολέως. ΓΛΚ. 2010.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΖ'.

Περὶ τῆς ἐγγυήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐγγυήσεως.

1858. Ὁ ἐγγυώμενος περὶ τινος ὑποχρεώσεως, ἀναδέχεται ὡς πρὸς τὸν πιστωτὴν νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν, ἐὰν δὲν τὴν ἐκπληρώσῃ ὁ ὀφειλέτης αὐτός. ΓλΚ. 2011.

1859. Ἐγγυήσις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν δὲν ᾖ ἡ ἐγγυὸς ἢ κυρία ὑποχρέωσις.

Μολοντοῦτο δύναται τις νὰ ἐγγυηθῇ περὶ ὑποχρεώσεως, δυναμένης ν' ἀκυρωθῇ δι' ἐνστάσεως, ἀφοσίωσης προσωπικῶς τὸν ὑποχρεούμενον, οἷον ἡ νῆς ἀνηλικιότητος, τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ τῆς ὑπ' ἀνδρὸς γυναικός. ΓλΚ. 2012.

1860. Ἡ ἐγγυήσις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ὀφειλόμενον παρὰ τοῦ χρεώστου, οὐδὲ νὰ συνομολογηθῇ ὑπὸ βαρυτέρους ὁρους.

Δύναται νὰ δοθῇ διὰ μέρος μόνον τοῦ χρέους, ἢ ὑπὸ ὁρους ἥττον βαρεῖς.

Ἡ ὑπερβαίνουσα τὸ χρέος ἐγγυήσις, ἢ ἡ συνομολογηθεῖσα ὑπὸ βαρυτέρους ὁρους, δὲν εἶναι ἄκυρος, ἀλλὰ περιστέλλεται μόνον εἰς τὸ μέτρον τῆς ἀρχικῆς ὑποχρεώσεως. ΓλΚ. 2013.

1861. Πᾶς τις δύναται νὰ ἐγγυηθῇ ἀνευ διαταγῆς ἐκεῖνου, δι' ὃν ὑποχρεοῦται καὶ εἰσέτι ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ.

Δύναται τις ὡσαύτως νὰ ἐγγυηθῇ ὅχι μόνον περὶ τοῦ πρωτοφειλέτου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ. ΓλΚ. 2014.

1862. Ἡ ἐγγυήσις δὲν τεκμαίρεται· πρέπει νὰ ἐκφράζεται ρητῶς, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων συμφωνήσῃ. ΓλΚ. 2015.

1863. Ἡ ἀόριστος ἐγγυήσις περὶ τινος κυρίας ὑποχρεώσεως ἐκτείνεται εἰς ὅλα τὰ παρακολουθήματα τοῦ χρέους, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐξοδα τῆς πρώτης αἰτήσεως, καὶ εἰς ὅλα τὰ με-

ταγενέστερα τῆς περὶ ταύτης γενομένης πρὸς τὸν ἐγγυητὴν ἀνακοινώσεως. ΓΛΚ. 2016.

1864. Αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἐγγυητῶν μεταβάλλουσιν εἰς τοὺς κληρονόμους των. ΓΛΚ. 2017.

1865. Ὁ ὑπόχρεος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν ὀφειλέτης πρέπει νὰ παραστήσῃ πρόσωπον ἱκανὸν πρὸς τὸ συμβάλλεσθαι, ἔχον ἀρκούσαν περιουσίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὑποχρεώσεως, καὶ κατοικοῦν εἰς τὴν νῆσον, ἔνθα πρέπει νὰ δοθῇ ἡ ἐγγύησις. ΓΛΚ. 2018.

1866. Τὸ φερέγγυον ἐγγυητοῦ τινος ἐκτιμᾶται μόνον κατὰ λόγον τῆς ἀκινήτου περιουσίας του, ἐξαιρουμένων τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, καὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τὸ χρεὸς εἶναι μικρόν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν ἐκτιμῶνται τὰ ἐπίδικα ἀκίνητα, οὔτε ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων πᾶσα ἐκτελεστικὴ πρᾶξις ἤθελεν ἀποβῆ λῖαν δυσχερῆς ἐνεκα τῆς μεμακρυσμένης θέσεώς των. ΓΛΚ. 2019.

1867. Ὅταν ὁ ἐγγυητής, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ὁ πιστωτὴς ἐκουσίως ἢ δικαστικῶς, κατέσῃ ἀφερέγγυος, πρέπει νὰ δοθῇ ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ.

Ὁ κανὼν οὗτος ἐπιδέχεται μόνον ἐξαίρεσιν, καθ' ἣν περιπτώσιν ὁ ἐγγυητής ἐδόθη δυνάμει συμβάσεως, δι' ἧς ὁ πιστωτὴς ἠθέλησεν ὡς ἐγγυητὴν πρόσωπόν τι προσδιωρισμένον. ΓΛΚ. 2020.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐγγυήσεως.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ πιστωτοῦ καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ ἀποτελεσμάτων τῆς ἐγγυήσεως.

1868. Ὁ ἐγγυητής δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρώσῃ τὸν πιστωτὴν, εἰμὴ ἐν ἑλλείψει τοῦ πρωτοφειλέτου, τῶν κτημάτων

τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνη προηγουμένως διζήσεις, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἐγγυητὴς παρητήσατο τῆς ἐκ τῆς διζήσεως ὠφειλῆς, ἢ ἐὰν ὑπεχρεώθη ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ ὀφειλέτου. ἢ ὡς ἐγγυητὴς καὶ πρωτοπληρωτῆς, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποχρεώσεώς του κλονίζεται κατὰ τὰς περὶ τῶν ἀλληλεγγύων χρεῶν ἀρχάς. ΓλΚ. 2021.

1869. Ὁ πιστωτὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ διζήσῃ τὰ κτήματα τοῦ πρωτοφειλέτου, εἰμὴ ὅταν ὁ ἐγγυητὴς ζητήσῃ τοῦτο κατὰ τὰς πρώτας πράξεις τῆς κατ' αὐτοῦ εἰσυχθείσης δίκης. ΓλΚ. 2022.

1870. Ὁ αἰτῶν τὴν διζήσιν ἐγγυητῆς πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν πιστωτὴν τὰ κτήματα τοῦ πρωτοφειλέτου, καὶ νὰ προ-καταβάλῃ τὰ πρὸς τὴν διζήσιν ἀναγκαῖα ἔξοδα.

Αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ κτήματα τοῦ πρωτοφειλέτου, κείμενα ἐκτὸς τῆς νήτου, ἐν ἣ πρέπει νὰ γένῃ ἡ πληρωμὴ, οὔτε ἐπίδικα κτήματα, οὔτε κτήματα ἤδη ὑποθηκευμένα πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους, καὶ μὴ διεκκατεχόμενα πλεον παρὰ τοῦ ὀφειλέτου. ΓλΚ. 2023.

1871. Ἐὰν ὁ ἐγγυητὴς ἐπέδειξε τὰ κτήματα κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, καὶ ἐχορήγησε τ' ἀναγκαῖα πρὸς τὴν διζήσιν ἔξοδα, ὁ πιστωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τὸν ἐγγυητὴν μέχρι τῆς ἀξίας τῶν ἐπιδειχθέντων κτημάτων περὶ τοῦ ἀφειργγύου τοῦ πρωτοφειλέτου, τοῦ ἐπιγενομένου ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ πιστωτοῦ. ὡς βραδύναντος τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν. ΓλΚ. 2024.

1872. Ὅταν πολλοὶ ἔγιναν ἐγγυηταὶ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου χρέους, ἕκαστος αὐτῶν ὑποχρεοῦται δι' ὅλον τὸ χρέος. ΓλΚ. 2025.

1873. Ἐκαστος ὁμῶς αὐτῶν δύναται, ἐκτὸς ἐὰν παρητήσατο τῆς ἐκ τῆς διαιρέσεως ὠφειλῆς, ν' ἀπαιτήσῃ, ὥστε ὁ πιστωτὴς νὰ διαιρέσῃ προηγουμένως τὴν ἀγωγὴν του, καὶ νὰ τὴν περιορίσῃ εἰς τὸ μέρος ἐκάστου ἐγγυητοῦ.

Ἐὰν, καθ' ὃν χρόνον εἰς τῶν ἐγγυητῶν ἐπέτυχε τὴν διαίρεσιν, ἦναι τινὲς ἀφερέγγυοι, ὁ ἐγγυητὴς ἐκεῖνος εἶναι ὑπεύθυνος κατ' ἀνκλογίαν περὶ τοῦ ἀφερεγγύου τούτων. ὁμῶς δὲν δύ-

ναται πλέον νά καταδιωχθῇ διὰ τὸ ἐπιγενόμενον μετὰ τὴν διαίρεσιν ἀφερέγγυον. ΓΛΚ. 2026.

1874. Ἐὰν ὁ πιστωτὴς διήρесе μόνος καὶ ἐκουσίως τὴν ἀγωγὴν του, δὲν δύνα-αι νά ἀποσυρθῇ ἐκ τῆς ἤδη γενομένης διαιρέτεως, ἂν καὶ πρὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνήνεσεν εἰς αὐτὴν, ὑπῆρχον ἀφερέγγυοι ἐγγυηταί. ΓΛΚ. 2027.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ
ἀποτελεσμάτων τῆς ἐγγυήσεως.

1875. Ὁ πληρώσας ἐγγυητὴς ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου, εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τούτου ἐδόθη ἡ ἐγγύησις.

Ἡ ἀναγωγὴ αὕτη ἔχει χώραν περὶ τε τοῦ κεφαλαίου, καὶ περὶ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων, τὰ ὅποια ἔκαμε μετὰ τὴν εἰς τὸν πρωτοφειλέτην ἀνακοίνωσιν τῆς κατ' αὐτοῦ κινήσεως δίχης.

Αὐτὸς ἔχει προσέτι ἀναγωγὴν, ἂν προσήκη, διὰ τὰς ζημίας καὶ τὰ διάφορα. ΓΛΚ. 2028.

1876. Ὁ πληρώσας τὸ χρέος ἐγγυητὴς ὑποκαθίσταται εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα, ὅσα εἶχεν ὁ πιστωτὴς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 2029.

1877. Ὅταν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἀλληλέγγυοι πρωτοφειλέται τοῦ αὐτοῦ χρέους, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐγγυησάμενος δύναται νά κάμῃ ἀναγωγὴν καθ' ἑκάστου αὐτῶν πρὸς ἀνταπαίτησιν ὅλου τοῦ παρ' αὐτοῦ πληρωθέντος. ΓΛΚ. 2030.

1878. Ὁ πληρώσας ἀπαξ ἐγγυητὴς δὲν ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ἐπίσης πληρώσαντος πρωτοφειλέτου, ἐὰν δὲν τὸν εἰδοποίησε περὶ τῆς πληρωμῆς, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν, ἐπιφυλαττομένης τῆς περὶ ἀνταπαίτησεως κατὰ τοῦ πιστωτοῦ ἀγωγῆς του.

Ἐὰν ὁ ἐγγυητὴς ἐπλήρωσε, μὴ ἐναχθεὶς, καὶ μὴ εἰδοποίησας τὸν πρωτοφειλέτην, δὲν ἔχει καμμίαν ἀναγωγὴν κατὰ τούτου, ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πληρωμῆς ὁ ὀφειλέτης ἐδύνατο ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ χρέος ἦτο ἐξηλειμμένον, ἐπιφυλατ-

τομένης τῆς κατὰ τοῦ πιστωτοῦ περὶ ἀνταπαιτήσεως ἀγωγῆς του. ΓλΚ. 2031.

1879. Ὁ ἐγγυητής, καὶ πρὶν πληρώσῃ, δύναται νὰ καταδιώξῃ τὸν ὀφειλέτην διὰ ν' ἀποζημιωθῇ παρ' αὐτοῦ :

1. ὅταν ἐνήχθῃ διὰ τὴν πληρωμὴν·

2. ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἐπτώχευσεν, ἢ πλησιάζει ἡ πτώχευσις του·

3. ὅταν ὁ ὀφειλέτης ὑπεχρεώθῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐγγυήσεως εἰς ρητὸν χρόνον, ἤδη παρελθόντα·

4. ὅταν τὸ χρέος κατέστῃ ἀπαιτητὸν διὰ παρελεύσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν συμπεφωνημένης προθεσμίας·

5. κατὰ τὴν λήξιν δέκα ἐτῶν, ὅταν ἡ κυρία ὑποχρέωσις δὲν ἔχῃ ρητὴν προθεσμίαν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κυρία ὑποχρέωσις ἦναι φύσει τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ πρό τινος ὀρισμένου χρόνου, ὡς συμβαίνει ἐπὶ ἐπιτροπείας. ΓλΚ. 2032.

ΤΜΗΜΑ Γ'

Περὶ τοῦ μεταξὺ τῶν συνεγγυητῶν αποτελέσματος
τῆς ἐγγυήσεως.

1880. Ὅταν πολλοὶ ἐγγυήθησιν περὶ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ αὐτοῦ χρέους, ὁ πληρώσας τὸ χρέος ἐγγυητῆς ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τῶν ἄλλων ἐγγυητῶν διὰ τὸ ἀνάλογον μέρος ἐνὸς ἐκάστου.

Ἡ ἀναγωγὴ αὕτη ὁμῶς δὲν ἔχει χώραν, εἰ μὴ ὅταν ὁ ἐγγυητῆς ἐπλήρωσεν κατὰ μίαν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐκτεθειμένων περιπτώσεων. ΓλΚ. 2033.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῆς ἐγγυήσεως.

1881. Ἡ ἐκ τῆς ἐγγυήσεως προκύπτουσα ὑποχρέωσις ἀποσβένεται διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας, δι' ἧς καὶ αἱ ἄλλαι ὑποχρεώσεις. ΓλΚ. 2034.

1882. Ἡ σύγχυσις, συμβαίνουσα εἰς τὸν πρωτοφειλέτην καὶ τὸν ἐγγυητὴν του, ὅταν κληρονομῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἀποσβένει τὴν ἀγωγὴν τοῦ πιστωτοῦ κατὰ τοῦ δώσαντος ἀσφάλειαν ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ. ΓΛΚ. 2035.

1883. Ὁ ἐγγυητὴς δύναται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ πιστωτοῦ ὅλας τὰς ἐνστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουσιν εἰς τὸν πρωτοφειλέτην, καὶ εἶναι συμφυεῖς μὲ τὸ χρέος, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὰς προσωπικῶς μόνον εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀνηκούσας ἐνστάσεις. ΓΛΚ. 2036.

1884. Ὁ ἐγγυητὴς ἀπαλλάττεται, ὅταν ἐξ αἰτίας τοῦ πιστωτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα, τὰς ὑποθήκας καὶ τὰ προνόμια τούτου. ΓΛΚ. 2037.

ΑΠ. 243 (1892). Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ 1884 Ἰον. Κ., καθ' ὃ ὁ ἐγγυητὴς ἀπαλλάσσεται, ὅταν ἐξ αἰτίας τοῦ πιστωτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα, τὰς ὑποθήκας καὶ τὰ προνόμια τούτου, ὑποτιθησιν, ὅτι ὁ ἐγγυητὴς ὑπεχρεώθη, ἀποβλέψας εἰς τὰς ἐξασφαλιζούσας τὸ δάνειον ὑποθήκας καὶ ἀσφαλείας, εἰς ἃς, κατὰ ἄρθρ. 1876, ὑποκαθίσταται ὁ πληρώσας τὸ χρέος ἐγγυητὴς. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι τὸ ἄρθρ. 1884 ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπόθηκας καὶ ἀσφαλείας, αἵτινες ὑπῆρχον ἤδη, ὅτε ἐδόθη ἡ ἐγγύησις, καὶ τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ ἐγγυητὴς. Δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ὑποθηκῶν κλπ. ληφθεῖσων μετὰ τὴν ἐγγύησιν· διότι ταύτας ὁ ἐγγυητὴς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγυήσεως, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ μεμθῇ τῷ πιστωτῇ ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει ἀσφαλειῶν, ἃς οὗτος δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ λάβῃ καὶ εἰς ἃς ὁ ἐγγυητὴς δὲν ἀπέβλεψε. Τὸ Ἐφετεῖον ἄρα, θεωρήσαν τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ἀπληλαχμένους τῆς ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑποχρεώσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα παρέλειψε νὰ εἰδικεύσῃ, κατὰ τὸν ΠΝΒ' νόμον, τὰς μετὰ τὴν ἐγγύησιν καὶ τὴν ἐπιδίκασιν τῶν δανείων ληφθείσας παρ' αὐτῆς γενικὰς ὑποθήκας ἐναντίον τῶν ὀφειλετῶν, ἡρμήνευσε κακῶς ἄρθρ. 1884 Ἰον. Κ.

ΑΠ. 47 (1894). Ἐπειδὴ διὰ τῆς 356 (1892) ἀποφάσεως τῆς ὀλομελείας ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ ἐγγυητὴς ἀπαλλάσσεται τῆς ἐγγυήσεως, ἡν ἀπαθέξατο, ὅταν ἐκ πταίσματος τοῦ δανειστοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ ἐξασφαλιζόμενα τὴν ἀπαίτησιν ὑπὲρ ἧς ἐγγυήθη δικαιώματα εἴτε ὑπῆρχον ταῦτα καθ' ὃν χρόνον ἐδόθη ἡ ἐγγύησις, εἴτε βραδύτερον ἀπεκτήθησαν.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις εἶναι κατὰ τὸν ΧΜΖ' νόμον ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικάζον τμήμα, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τὸ λυθὲν ὑπ' αὐτῆς νομικὸν ζήτημα, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων διαφωνίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἄλλο

ζήτημα, ἔστω καὶ σχετιζόμενον πρὸς τὸ ἀποφασισθέν, περὶ οὗ ἐσκέφθῃ τυχὸν ἢ τῆς ὁλομελείας ἀπόφασις. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ μόνον ζήτημα περὶ οὗ διεφώνησαν τὰ δύο τμήματα τοῦ δικαστηρίου, καὶ περὶ οὗ ἐπομένως ἐκλήθη ν' ἀποφανθῇ ἡ ὁλομέλεια, ἦτο τὸ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἔκτεθεν, μένει ἐπομένως ἡδὴ ἐξεταστέον τὸ παρεπόμενον ζήτημα περὶ τοῦ ἂν αἰ ἐν ἄρθρ. 1881—1887 Ἰον. Κ. ἀπαριθμούμεναι περιπτώσεις τῆς ἀποσβέσεως τῆς ἐγγυήσεως, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐκ πταισματος τοῦ δανειστοῦ παραγομένη στέρησις τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν ἐγγυητὴν δικαίωματος τῆς ὑποκαταστάσεως ἀναφέρονται οὐ μόνον εἰς τὸν ἀπολαύοντα τοῦ τῆς διζήσεως εὐεργετήματος κατὰ γενικὸν κανόνα ἐγγυητὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑποχρεωθέντα ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, ἀναλαβόντα ὑποχρέωσιν ὡς ἐγγυητὴν συγχρόνως καὶ πρωτοπληρωτὴν.

Ἐπειδὴ καθὰ προκύπτει ἐξ ἄρθ. 1868 Ἰον. Κ., ὁ ἀναλαβὼν μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀλληλέγγυον ὑποχρέωσιν ἐγγυητὴς, καθὼς καὶ ὀγγυηθεὶς ὡς ἐγγυητὴς καὶ πρωτοφειλέτης καὶ πρωτοπληρωτῆς, λογίζεται ὡς παραιτηθεὶς σιωπηρῶς τοῦ ἀνήκοντος εἰς πάντα ἐγγυητὴν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς περὶ ἐγγυήσεως συμβάσεως, εὐεργετήματος τῆς διζήσεως, ἀλλὰ δὲν ἀποβάλλει ἕνεκα τούτου τὴν ιδιότητα ἐγγυητοῦ, οὐδὲ μεταπίπτει εἰς τὴν τάξιν ἀπ' εὐθείας ὀφειλέτου, ἀναλαμβάνοντος μετὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἀλληλέγγυον ὑποχρέωσιν, ὁῖοι κατὰ τὸ προεξηγούμενον ἄρθρον μόνον ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἀλληλεγγύου ὑποχρέωσιν εἶναι ἐφαρμοστέοι οἱ ἐν ἄρθ. 1114 καὶ 1117 κανόνες, οἵτινες εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν νομοθετηθὲν εὐεργέτημα τῆς διζήσεως, μὴ διαφέρων ἄρα εἰμὴ κατὰ τοῦτο καὶ μόνον τοῦ ἀπλοῦ ἐγγυητοῦ ὁ ἀλληλέγγυος, ἔπεται ὅτι ἀπαλλάσσεται τῆς ἐγγυήσεως ἢν ἀνεδέχθη, ἐὰν ἐκ πταισματος τοῦ δανειστοῦ δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ εἰς πάντα ἐγγυητὴν καταβαλόντα τὸ χρεός, ὑπὲρ οὗ ἐγγυήθη ἀπονεμόμενον κατὰ ἄρθρ. 1876 δικαίωμα τῆς ὑποκαταστάσεως, ἀπ' οὗ ὁ νόμος ἐν ἄρθρ. 1784 ἐν ᾧ πραγματεύεται περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῆς ἐγγυήσεως ἕνεκα τῆς εἰρημένης αἰτίας οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ ἀλληλεγγύων ἢ μὴ ἐγγυητῶν.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων δὲν ἠρνήθη ἡ Τράπεζα τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐφεσιβλήτων ὅτι ἡμέλησε νὰ εἰδικεύσῃ ἐγκαίρως τὴν ληφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἰσχύοντος τότε δικαίου γενικὴν δικαστικὴν ὑπόθεσιν, οὐδὲ ἰσχυρίσθη ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ τοιαύτη εἰδικεὺς ἕνεκα ἐλλείψεως κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν ἐφ' ὧν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἐν εἰδικοῖς βιβλίοις ἡ ἐγγραφή κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 8 Ἰαν. 1866 'BNB' νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας τοῦ ὑποθηκικοῦ δικαίωματος, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἡγνόει καὶ δὲν ἦτο εὐκολον νὰ μάθῃ τοῦ ἔκριντο τὰ κτήματα τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς. ἀπαράδεκτος ἄρα εἶναι ὁ κατὰ πρῶτον ἡδὴ ἐφεσίμως ὑποβαλλόμενος ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν ἦτο δυνατὴ ἕνεκα ἐλλείψεως κτημάτων ἡ εἰδικεὺς τῆς δικαστικῆς αὐτῆς ὑπόθεσης, κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἔνστασιν τῶν ἐφεσιβλήτων.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπώλεια τοῦ ὑποθηκικοῦ δικαίωματος, ὡς συνέπεια τῆς

παραλείψεως τῆς εἰδικεύσεως τῆς δικαστικῆς ὑποθήκης τῆς Τραπεζῆς κατὰ τὸν προμνημονευθέντα νόμον, ἐπῆλθεν ἐκ πταίσματος αὐτῆς, ἥτις ἐγγράψασα ἀρχικῶς γενικὴν ὑποθήκην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκδοθεισῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποφάσεων εἶχε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εἰδικεύσεως τῆς ὑποθήκης ἐντὸς τῶν ταχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν μεταγενεστέρων νύμων ΡΕΗ' καὶ ΡΝΙ' προθεσμιῶν. "Ὅθεν δικαία εἶναι ἡ τῶν ἐφεσιβλήτων ἀξίωσις τοῦ ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς πηγαζούσης ἀπὸ τῆς ἐγγυήσεως, ἣν ἀνεδέχθη ὁ πατὴρ τῶν, ὑποχρεώσεως, ὡς στερηθέντες ἐκ πταίσματος τῆς Τραπεζῆς τοῦ δικαιώματος τῆς εἰς τὰ ἐνυπόθηκα αὐτῆς δικαιώματα, ὧν ἐπῆλθεν ἡ ἀπώλεια ὑποκαταστάσεως, διότι ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν δανειστὴν νὰ διατηρήσῃ τὰς ἀσφαλείας ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶχε καὶ ὁ ἐγγυητὴς τὸ δικαίωμα νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν.

ΑΠ. 278 (1893). Ἐπειδὴ παραπεμφθείσης εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῶν κατ' οὐσίαν ἐκδικάσεων τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν ὑπὸ τῆς 243 (1892) ἀποφάσεως, εἶναι πρὸ παντὸς ἐξεταστέος ὁ ἐν τῇ ἐπιδίκῳ τῶν ἐφεσιβλήτων ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀπειθυνθείσης ὑπὸ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἐπιταγῆς περιεχόμενος λόγος ἀκυρότητος αὐτῆς ἥτοι ὅτι ἡ ἐγγυήσις ἦν ὁ ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων κληρονομηθεὶς Δ. ἀνέλαβεν ἀπεσβέσθαι, διότι ἐκ πταίσματος τῆς Τραπεζῆς, μὴ εἰδικευσάσης ἐγκαίρως τὴν δικαστικὴν ὑποθήκην ἦν εἶχε λάβει ἐπὶ πάντων ἐν γένει τῶν κτημάτων τοῦ ἐγγυητοῦ κατὰ τὸ κρατοῦν τότε ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις δίκαιον, ἐπῆλθεν ἡ ἀπώλεια τῶν ἐκ τῆς ὑποθήκης ταύτης πηγαζόντων δικαιωμάτων καὶ κατέστη οὕτως ἀδύνατος ἡ εἰς αὐτὰ ὑποκατάστασις αὐτῶν ὡς κληρονόμων τοῦ ἐγγυητοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ὅπως θεωρήσῃ τὴν 853 (1887) Πρωτοδικείου ἀπόφασιν, τὴν δεχομένην τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ὀρθῶς ἔχουσιν, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητος, παρακατέθεσε παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ Ἰονικῇ Τραπεζῇ τραπεζογραμμάτια τῶν δύο καὶ πέντε Μεξικανικῶν ταλλήρων, ὅπερ περιστατικὸν ἀπετέλει τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὕτω πρᾶξαν χωρὶς νὰ βεβαίωσιν ἐκ τίνος ἀποδεικτικοῦ μέσου, ἥντιν τε τὴν περὶ τῆς ἀνωτέρω σχέσεως πεποιθήσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον ἀναιτιολόγητον ἐγκατέλειπε τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις Πολ. Δικ. διατάξεις, καθ' ἃς ὁ δικαστὴς ἐπὶ ἰσχυρισμῶν ἀμφισβητούμενων, ὡς ἤδη, διότι, ὡς προκύπτει, ἐκ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἐφέδου ἀποφασίς, προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης, αὕτη σαφῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἠρνήθη τὴν ὡς ἄνω σχέσιν τῆς παρακαταθήκης, παρεβίασεν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἀρθρ. 1876 Ἰον. Κ. ὅπερ εἰδικῶς ὡς πρὸς τὴν ἐγγυήσιν εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ ἐν ἀρθρῳ 1166 γενικοῦ κανόνος περὶ τῆς νομίμου ἀντικαταστάσεως, ὁ πληρώσας τὸ χρέος ἐγγυητῆς ὑποκαθίσταται εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα ὅσα εἶχεν ὁ πιστωτῆς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου,

κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1884 ὁ ἐγγυητὴς (ἄνευ διακρίσεως ἂν εἶναι ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ὑπόχρεως ἢ μόνον ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ) ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑποχρεώσεως, ἐὰν ἐξ αἰτίας τοῦ πιστωτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα, τὰς ὑποθήκας καὶ τὰ προνόμια τούτου, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐγγυητοῦ ἐπέρχεται, ὅταν ἐκ πταισματος τοῦ δανειστοῦ κατασταθῇ, δι' οἰονδήποτε λόγον, ἀδύνατος ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ ὑποκατάστασις εἰς πάντα τὰ κατὰ τοῦ φειλέτου δικαιώματα τὰ ἐξασφαλίζοντα τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσιν ἀδιακρίτως ἂν εἶχεν ὁ δανειστής ἀποκτήσει ταῦτα, καθ' ὃν χρόνον συνήφθη ἡ ἐγγύησις, ἢ βραδύτερον, διότι γενικῶς ἐκφραζόμενος ὁ νόμος περιλαμβάνει πᾶν ἐν γένει ἐξασφαλιστικὸν τῆς ἀπαιτήσεως, ὑπὲρ ἧς ἡ ἐγγύησις δικαίωμα, καθ' οἷον δῆποτε χρόνον ἀποκτηθέν· ἡ δὲ ἀπώλεια παντὸς τοιούτου δικαιώματος προελθοῦσα ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀπλοῦ πταισματος τοῦ δανειστοῦ, ὡς ματαιοῦσα τὰ ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ ἐνεργητικὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγουμένης ὑποκαταστάσεως ἀποτελέσματα, ὅσα ἡδύνατο εὐκόλως οὗτος νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἐγγυώμενος, ἐπιφέρει τὴν ἀπαλλαγὴν οὗτοῦ ἀπὸ τῆς ἐγγυήσεως.

ΑΠ. 356 (1893). [Ὁλομέλεια]. Ἐπειδὴ κατὰ μὲν ἄρθ. 1876 Ἰον.Κ. «ὁ πληρώσας τὸ χρέος ὑποκαθίσταται εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα ὅσα εἶχεν ὁ πιστωτὴς κατὰ τοῦ φειλέτου», κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 1884 «ὁ ἐγγυητὴς ἄνευ διακρίσεως ἂν εἶναι ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ὑπόχρεως ἢ μόνον ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῆς ἐγγυήσεως ὑποχρεώσεως, ἐὰν ἐξ αἰτίας τοῦ πιστωτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα, τὰς ὑποθήκας καὶ τὰ προνόμια τούτου»· ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, ὀρθῶς ἐρμηνευομένων, προκύπτει ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐγγυητοῦ ἐπέρχεται, ὅταν ἐξ αἰτίας τοῦ δανειστοῦ ἀποκατασταθῇ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀδύνατος ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ ὑποκατάστασις εἰς πάντα τὰ κατὰ τοῦ φειλέτου κτηθέντα δικαιώματα, τὰ ἐξασφαλίζοντα τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσιν, ἀδιακρίτως ἂν εἶχεν ἀποκτήσει ταῦτα ὁ δανειστής, καθ' ὃν χρόνον ἐδόθη ἡ ἐγγύησις ἢ βραδύτερον, διότι γενικῶς ἐκφραζόμενος ὁ νόμος, ἄνευ διακρίσεως τινὸς περιλαμβάνει πᾶν ἐν γένει ἐξασφαλιστικὸν τῆς ἀπαιτήσεως, ὑπὲρ ἧς ἡ ἐγγύησις, δικαίωμα καθ' οἷον δῆποτε χρόνον ἀποκτηθέν, ὡς κοινὸν ἥδη κτῆμα πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτοῦ ὠφελουμένοις γενόμενον ἅμα τῇ κτήσει του. Ἄρα ἡ ἀπώλεια τοιούτου δικαιώματος, προερχομένη ἐκ δόλου ἢ καὶ ἐξ ἀπλοῦ πταισματος μόνου τοῦ δανειστοῦ, ὡς ματαιοῦσα τὰ ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ εὐεργητικὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγουμένης αὐτῷ καθ' ὃν χρόνον καλεῖται εἰς πληρωμὴν ὑποκαταστάσεως ἀποτελέσματα, ἐπιφέρει τὴν κατὰ τὰς ἄνω εἰρημένους διατάξεις ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐγγυήσεως.

1885. Ὅταν ὁ πιστωτὴς δέχεται ἐκουσίως ἀκίνητόν τι, ἢ οἰονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα ἀντὶ πληρωμῆς τοῦ κυρίου χρέους, ὁ

ἐγγυητῆς ἀπολυτροῦται, ἂν καὶ ὁ πιστωτὴς μετὰ ταῦτα ἐκνικηθῇ. ΓΛΚ. 2038.

1886. Ἡ παρὰ τοῦ πιστωτοῦ εἰς τὸν πρωτοφειλέτην παρχωρηθεῖσα παρέκτασις τῆς προθεσμίας ἀπαλλάττει τὸν ἐγγυητήν.

Ὅταν ὁμως πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὁποίας οὐδεμία προθεμία προσδιωρίσθη, ὁ παρὰ τοῦ πιστωτοῦ ἢ τοῦ δικαστοῦ γενόμενος προσδιορισμὸς τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν ἀπαλλάττει τὸν ἐγγυητήν, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 1879 ἀριθ. 5. ΓΛΚ. 2039.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῆς νομίμου καὶ τῆς δικαστικῆς ἐγγυήσεως.

1887. Ὅταν τις ὑποχρεοῦται παρὰ τοῦ νόμου, ἢ τοῦ δικαστοῦ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ὁ διδόμενος ἐγγυητὴς πρέπει νὰ ἔχη τὰ κατὰ ἄρθρα 1865 καὶ 1866 ἀπαιτούμενα.

Ἐὰν πρόκειται περὶ δικαστικῆς ἐγγυήσεως, ὁ ἐγγυητὴς πρέπει προσέτι νὰ ἦναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσωπικὴν κρίτησιν. ΓΛΚ. 2040.

1888. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἐγγυητήν, δύναται νὰ δώσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἐνέχυρον, ἱκανὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πίστωσιν. ΓΛΚ. 2041.

1889. Ὁ δικαστικὸς ἐγγυητὴς δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν δίζησιν τῶν κτημάτων τοῦ πρωτοφειλέτου. ΓΛΚ. 2042.

1890. Ὁ ἐγγυητὴς μόνον περὶ τοῦ δικαστικοῦ ἐγγυητοῦ, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν δίζησιν τῶν κτημάτων τοῦ πρωτοφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ. ΓΛΚ. 2043.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΗ'.

Περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ.

1891. Ὁ συμβιβασμὸς εἶναι συμβόλαιον, δι' οὗ τὰ μέρη

περαίνουνσι δίκην, ἥδη ἀρξάμενην, ἡ προλαμβάνουσι δίκην μέλλουσιν νὰ γεννηθῇ.

Τὸ συμβόλαιον τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται ἐγγράφως. ΓΛΚ. 2044.

1892. Διὰ νὰ συμβιβασθῇ τις πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἱκανότητα τοῦ διαθέτειν τὰ ἐν τῷ συμβιβασμῷ διχλαμβανόμενα ἀντικείμενα.

Ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ διὰ τὸν ἀνήλικα, ἢ διὰ τὸν ἀπηγορευμένον, εἰ μὴ συμφώνως μετὰ τὸν ἀρθρον 347. καὶ δὲν δύναται ὡσπύτως νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, περὶ τῶν λογαρισμῶν τῆς ἐπιτροπείας, εἰμὴ κατὰ τοὺς εἰς τὸ ἀρθρον 359 ὠρισμένους τύπους.

Αἱ κοινότητες καὶ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθῶσιν, εἰμὴ ρητῇ ἀδείᾳ τῆς Κυβερνήσεως. ΓΛΚ. 2045.

1893. Δύναται τις νὰ συμβιβασθῇ περὶ πολιτικοῦ συμφέροντος, προκύπτοντος ἐξ ἀδικήματος.

Ὁ συμβιβασμὸς δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως καταδίωξιν. ΓΛΚ. 2046.

1894. Εἰς τὸν συμβιβασμὸν δύναται νὰ συνομολογηθῇ ποινὴ τις κατ' ἐκείνου, ὅστις δὲν ἐκπληρώσῃ αὐτόν. ΓΛΚ. 2047.

1895. Ὁ συμβιβασμὸς δὲν ἐκτείνεται ἐπέκεινα τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ ἢ παρὰ τῆς ὅλων τῶν δικαιωμάτων, ἀγωγῶν καὶ ἀξιώσεων, περιλαμβάνει μόνον ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὰς διαφορὰς, αἵτινες ἐπροκάλεσαν τὸν συμβιβασμόν. ΓΛΚ. 2048.

Οἱ συμβιβασμοὶ κανονίζουσι μόνον τὰς ἐν αὐτοῖς περιεχομένας διαφορὰς, εἴτε τὰ μέρη ἐφανερώσαν τὸν σκοπὸν τῶν δι' ἐκφράσεων εἰδικῶν ἢ γενικῶν, εἴτε ὁ σκοπὸς οὗτος προκύπτει ὡς ἀναγκασία συνέπεια τῶν ἐκπεφρασμένων. ΓΛΚ. 2049.

1896. Ὁ συμβιβασθεὶς περὶ ἰδίου δικαίωματος, ἀνπροσποκτῆσιν ἔπειτα ὁμοίον τι δικαίωμα παρ' ἄλλου, δὲν ὑποχρεοῦται ὡς πρὸς τὸ νεώτερον δικαίωμα ὑπὸ τοῦ προλαβόντος συμβιβασμοῦ. ΓΛΚ. 2050.

1897. Ὁ παρὰ τινος τῶν ἐχόντων συμφέρον γενόμενος συμ-

βιβασμός δὲν ὑποχρεοῖ τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ παρ' αὐτῶν. ΓΛΚ. 2051.

1898. Οἱ συμβιβασμοὶ ἔχουσι μεταξὺ τῶν μερῶν κῦρος τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

Δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ἔνεκα πλάνης περὶ τὸ δίκαιον, οὔτε ἔνεκα σίνους. ΓΛΚ. 2052.

ΑΠ. 164 (1894). Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων τοῦ Δικαστηρίου ἀναφύεισης διαφωνίας περὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ἀν' ἡ ἐπὶ τῇ θάσει δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ γενομένη μετατροπὴ τῆς ληφθείσης ἀρχικῶς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην ἐπιφέρει τὰ ἐν ἄρθρ. 24 περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀποτελέσματα, διότι ἡ μὲν πρώτη τῶν ἀναιρετικῶν τοῦ πρώτου τμήματος ἀποφάσεων ἦτοι ἡ 57 (1888) ἐδέχθη, ὅτι τοιαύτη μετατροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὰ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἀποτελέσματα, ἡ δὲ τοῦ δευτέρου τμήματος ἀπόφασις 42 (1894), ὅτι ἔχει τοιαῦτα ἀποτελέσματα, ὑπάρχει νόμιμος περίπτωσις ν' ἀποφανθῇ ἡ ὁλομέλεια, αἰρῶσα τὴν μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἀναφύεισαν διαφωνίαν καὶ λύουσα τὸ παραπεμφθὲν εἰς αὐτὴν πρὸς ἐξέτασιν νομικὸν ζήτημα.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ γραμματος ἄρθρ. 83 Περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἡ ἐπὶ τῇ θάσει ἀγωγῆς ἐγγραφεῖσα προσημείωσις μετατρέπεται εἰς ὑποθήκην δυνάμει τῆς ἐπιδικασθείσης αὐτὴν ἀποφάσεως τελεσιδίκου γενομένης. Ἄλλ' ἐὰν περὶ τῆς ἀπαιτήσεως, δι' ἣν εἶχεν ἐγερθῇ ἀγωγή, δὲν ἐξεδόθη ἀπόφασις ἐπιδικάζουσα αὐτὴν, ἀλλὰ κατηρτίσθη δικαστικὸς συμβιβασμός, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἡ ἀπαιτήσις αὐτὴ ὡς βάσιμος, ἡ ἐπὶ τῇ θάσει αὐτοῦ μετατραπεῖσα εἰς ὑποθήκην προσημείωσις ἔχει οὐχ ἥττον τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀναφερόμενα ἀποτελέσματα, διότι κατὰ ἄρθρ. 1898 Ἰον. Κ. οὐτινος αἱ διατάξεις εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα κριθῇ τὸ κῦρος καὶ τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα τῆς καταρτισθείσης ἐν Ζαχύνθῳ μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβιβαστικῆς πράξεως, οἱ συμβιβασμοὶ ἔχουσι μεταξὺ τῶν μερῶν τὸ κῦρος τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἅρα ἐπιφέρουσι καὶ πάντα τὰ ἀποτελέσματα, ὅσα εἴτε ὁ δικονομικὸς νόμος εἴτε ἄλλος τις ἀπονέμει εἰς τὰς τελεσιδικούς ἀποφάσεις μεθ' ὧν ἐξομοιοῦνται, ἦτοι οὐ μόνον τὴν νόμιμον τῆς δίκης ἀποπεράτωσιν καὶ τὸ ἐκτελεστὸν αὐτῆς, καθ' ὃ ὀρίζουσιν ἄρθρ. 476 καὶ 478 Πολ. Δικ. ἀλλὰ καὶ τὴν μετατροπὴν τῆς ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἐγερθείσης ὑπὸ τοῦ προσημειώσαντος ἀγωγῆς ἐγγραφείσης προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Ὅθεν ὁρθῶς ἐσχέφθη τὸ δεύτερον τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ νομίμως καταρτισθεὶς δικαστικὸς συμβιβασμός, δι' οὗ κατηργήθη ἡ μεταξὺ τῶν συμβιβασθέντων διαδίκων διαφορά, πρὸς τελεσιδικὴν ἀπόφασιν ἐντελῶς ἐξομοιουμένη, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι ἡ ληφθεῖσα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμβιβασθείσης ὁπαιτήσεως προσημείωσις μετα-

τρέπεται ἐγκύρως εἰς ὑποθήκην, ἥτις λογίζεται ὡς ἐγγραφεῖσα ἀφ' ἧς ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις, καθ' ἃ τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου δέχεται ὅτι πρόκειται περὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

1899. Μολοντοῦτο δύναται νὰ διαρρηχθῇ συμβιβασμὸς τις ἐνεκκ. πλάνης περὶ τὸ πρόσωπον, ἢ περὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφοράς.

Δύναται νὰ διαρρηχθῇ, ὡσάκις ὑπάρχει δόλος, ἢ βία. ΓΛΚ 2053.

1900. Ὡσαύτως δύναται νὰ κινηθῇ ἀγωγή πρὸς διάρρηξιν συμβιβασμοῦ τινος, ἐὰν οὗτος ἔγινε πρὸς ἐκτέλεσιν ἀκύρου δικαιογράφου, ἐκτὸς ἐὰν τὰ μέρη ἐπραγματεύθησαν ρητῶς περὶ τῆς ἀκυρότητος. ΓΛΚ. 2054.

1901. Ὁ γενόμενος συμβιβασμὸς ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγράφων, ἀναγνωρισθέντων μετὰ ταῦτα ψευδῶν, εἶναι πικντελῶς ἄκυρος. ΓΛΚ. 2055.

1902 Εἶναι ἐπίσης ἄκυρος ὁ γενόμενος συμβιβασμὸς περὶ δίκης, περικιωθείσης διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἀγνώστῳ εἰς τὰ μέρη, ἢ εἰς ἓν αὐτῶν.

Ἐὰν ἡ παρὰ τῶν μερῶν ἀγνοουμένη ἀπόφασις δὲν εἶχεν εἰσέτι καταστῇ τελεσιδίκος, ὁ συμβιβασμὸς εἶναι ἐγκυρος. ΓΛΚ. 2056.

1903. Ὄταν τὰ μέρη ἐσυμβιβάσθησαν ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν μετ' ἀλλήλων ὑποθέσεων των, τὰ τότε ἄγνωστα εἰς αὐτοὺς, καὶ ὕστερον ἀνακαλυφθέντα ἐγγράφα, δὲν ἵποτελοῦσιν αἰτίαν διαρρήξεως, ἐκτὸς ἐὰν ἐκρύβησαν παρ' ἑνὸς αὐτῶν.

Ἀλλ' ὁ συμβιβασμὸς εἶναι ἄκυρος, ὅταν ἀφορᾷ ἐν μόνον ἀντικείμενον, καὶ ἀποδειχθῇ δι' ἐγγράφων, νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων, ὅτι ἐν τῶν μερῶν δὲν εἶχεν οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. ΓΛΚ. 2057.

1904. Ἡ εἰς τὸν συμβιβασμὸν εἰσχωρήσασα λογιστικὴ πλάνη πρέπει νὰ διορθοῦται. ΓΛΚ. 2058.

ΤΙΤΛΟΣ ΙΘ'.

Περί τῆς προσωπικῆς κρατήσεως.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἢ προσωπικῇ κρατήσει.

1905. Ἡ προσωπικὴ κρατήσις ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, εἰμὴ ὅταν διατάσσεται, ἢ ἐπιτρέπεται παρὰ τοῦ νόμου. ΓλΚ. 2057.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς παρὰ τοῦ νόμου διαταττομένης προσωπικῆς κρατήσεως.

1906. Ἡ κρατήσις ἔχει χώραν δυνάμει τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως πάσης συμβάσεως, καὶ ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ τὴν ἀπαγγείλῃ.

1. κατὰ τοῦ πωλοῦντος ἢ ὑποθηκεύοντος ἀκίνητόν τι, γνωρίζοντος, ὅτι δὲν εἶναι κύριος αὐτοῦ· ἢ κατὰ τοῦ παρασταίνοντος ὡς ἐλεύθερα κτήματα. ἤδη ὑποθηκευμένα, ἢ ἄλλως πως βεβαρηνμένα· ἢ κατὰ τοῦ παρασταίνοντος μικροτέρως παρὰ τὰς ἐπιβαρυνούσας τὰ κτήματα ὑποθήκας·

2. διὰ παρακαταθήκην, εἴτε ἀναγκαίαν εἴτε ἐκουσίαν.

3. διὰ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου διαταχθεῖσιν κατὰλειψιν κτήματος, τὸ ὁποῖον ἀφῆρέθη ἀπὸ τὸν κύριόν του διὰ βιαιοπραγίας διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, τῶν συναχθέντων διαρκούσης τῆς παρανόμου διακατοχῆς· καὶ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς τὸν κύριον ἐπιδικασθεισῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν μετὰ τὴν ἐκκαθάρισίν των·

4. διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐγχειρισθέντων χρημάτων εἰς δημοσίον ἄνθρωπον, ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον·

5. διὰ τὴν προσφοράν τῶν παρὰ τοῖς μεσεγγυούχοις φύλαξι καὶ ἄλλοις ὁμοίοις παρακατατεθειμένων πραγμάτων.

* Τὰ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διέπονται νῦν ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Ἀστ. Δικονομίας.

6. κατὰ τῶν δικαστικῶν ἐγγυητῶν·

7. κατὰ παντός δημοσίου ἀξιοματικοῦ, ἀρνούμενου νὰ δώσῃ ἀντίγραφον πράξεώς τινος, αἰτηθείσης παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων ἢ δικαιοδόχων αὐτῶν·

8. κατὰ τῶν συμβολαιογράφων, ὑπερασπιστῶν καὶ κλητῆρων, εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰς αὐτοὺς διαπιστευθέντων ἐγγράφων, ἢ τῶν παρ' αὐτῶν. καθὼς τοιούτων, ληφθέντων χρημάτων διὰ λογαριασμὸν τῶν πελατῶν των·

9. κατὰ τῶν ψευδῶς πλειστηριαζόντων, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προσφερθέντος τιμήματος·

10. κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ ὁποίου κατεσχέθη ἀκίνητόν τι, ἐὰν δὲν καταλίπῃ τὴν διακατοχὴν του, ἄμχ τῷ κοινοποιήσῃ τὸ περὶ κατακυρώσεως ἔνταλμα·

11. κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ ὁποίου κατεσχέθη ἀκίνητόν τι ἐνεκὰ ζημιῶν καὶ διαφορῶν, προερχομένων ἐκ χειροτερεύσεων, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐπροξένησε μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς κατὰσχέσεως·

12. κατὰ τῶν ὀφειλόντων μισθώματα, κανόνας, ἐδαφονόμια, συσταθείσας προσόδους, καὶ ἐν γένει πᾶσαν παροχὴν κτητικήν, ἂν καὶ τὸ χρέος ᾗται μικρότερον δύο στερλινῶν λιτρῶν·

13. κατὰ τῶν ἀρνούμενων νὰ πληρώσωσιν εἰς μετρητὰ τὰ κατ' αὐτῶν ἀποφασισθέντα δικαστικὰ ἔξοδα·

14. κατὰ παντός ἄλλου ἀκτήμονος ὀφειλέτου·

15. τελευταίον, κατὰ τοῦ μὴ κατοικοῦντος ἐν τῷ Ἰονίῳ Κράτει ἄλλοδαποῦ, διὰ κατὰδίκην κατ' αὐτοῦ ἀπαγγεληθεῖσαν, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐν τῷ Ἰονίῳ Κράτει ἐμπορικὸν κατάστημα, ἢ ἀκίνητα κτήματα, ἐπαρκοῦντα πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους, ἢ δὲν δίδῃ ἐγγύησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 28 (*). Γ'λΚ. 2060.

(*) Τ' ἄρθρα 1906, 1907 καὶ 1908 κατηργήθησαν καὶ ὑποκατεστάθησαν τὰ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΙ' Πράξεως τοῦ Ζ' κοινοβουλίου.

1906. Ἡ κράτησις ἔχει χώραν δυνάμει τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως πάσης συμβάσεως, καὶ ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ τὴν ἀπαγγείλῃ :

1. κατὰ τοῦ πωλοῦντος ἢ ὑποθηκεύοντος ἀκίνητόν τι, γνωρίζοντος, ὅτι δὲν εἶναι κύριος αὐτοῦ· ἢ κατὰ τοῦ παρασταίνον-

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς παρὰ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένης προσωπικῆς κρατήσεως.

1907. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ δικτάξῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν, ἐκτιμῶν τὰ περιστατικὰ τοῦ γεγονότος, κατὰ τὰς ἐξῆς περιπτώσεις :

1. κατὰ τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἀγροληπτῶν, ἐὰν κατὰ

τος ὡς ἐλεύθερα κτήματα ἤδη ὑποθηκευμένα, ἢ ἄλλως πως βεβαρημένα· ἢ κατὰ τοῦ παρασταίνοντος μικροτέρας παρὰ τὰς ἐπιβαρυνούσας τὰ κτήματα ὑποθήκας· ἐπιυλάττονται δὲ αἱ κατὰ τῆς ἀπάτης παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμέναι ποιναί·

2. διὰ παρακαταθήκην εἴτε ἀναγκαίαν, εἴτε ἐκουσίαν·

3. διὰ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου δικταχθεῖσαν κατάλειψιν κτήματος, τὸ ὅποιον ἀφηρέθη ἀπὸ τὸν κύριόν του διὰ βιαιοπραγίας· διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, τῶν συναχθέντων διαρκούσης τῆς παρανόμου διακτιοχῆς· καὶ διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς τὸν κύριον ἐπιδικασθεισῶν ζημιῶν καὶ διχοφύρων μετὰ τὴν ἐκκαθάρισίν των·

4. διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐγχειρισθέντων χρημάτων εἰς δημόσιον ἄνθρωπον, ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον·

5. διὰ τὴν προσφορὰν τῶν παρὰ τοῖς μεσεγγυούχοις, φύλαξι, καὶ ἄλλοις δικαστικοῖς θεματοφύλαξι παρακατεθειμένων πραγμάτων· ἀλλ' ἡ διέταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ὀφειλέτας καὶ μεσεγγυούχους κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 159 ἀριθ. 2, 174, 285, 286, 288, 599 ἀριθ. 2, 606 καὶ 638 τῆς πολιτικῆς δικονομίας διαλαμβανόμενας περιπτώσεις·

6. κατὰ τῶν δικαστικῶν ἐγγυητῶν·

7. κατὰ παντὸς δημοσίου ἀξιοματικοῦ, ἀρνούμενου νὰ δώσῃ ἀντίγραφον πράξεώς τινος, αἰτηθείσης παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἢ παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων ἢ δικαιოდόχων αὐτῶν·

8. κατὰ τῶν συμβολαιογράφων, ὑπερασπιστῶν καὶ κλητῶν, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν εἰς αὐτοὺς διαπιστευθέντων ἐγγράφων, ἢ τῶν παρ' αὐτῶν, καθὼ τοιούτων, ληφθέντων χρημάτων διὰ λογαριασμὸν τῶν πελατῶν των·

τὸ τέλος τῆς μισθώσεως, ἢ τῆς ἀγροληψίας δὲν παραδίδωσι τὰ ἐπὶ κτηνομισθώσει εἰς αὐτοὺς δοθέντα ζῶα, καὶ τοὺς εἰς αὐ-

9. κατὰ τῶν ψευδῶς πλειστηριαζόντων, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προσρεθέντος τιμήματος·

10. κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ ὁποίου κατεσχέθη ἀκίνητόν τι, ἐὰν δὲν καταλίπη τὴν διακατοχὴν του, ἅμα τῷ κοινοποιηθῇ τὸ περὶ κατακυρώσεως ἔνταλμα·

11. κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ὁποίου κατεσχέθη ἀκίνητόν τι ἔνεκα ζημιῶν καὶ διαφόρων, προερχομένων ἐκ χειροτερεύσεων τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐπροξένησε μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως·

12. κατὰ τῶν ὀφειλόντων μισθώματα, κανόνας, ἐδαφονόμια, συστηθείσας πρὸςόδους, καὶ ἐν γένει πᾶσαν παροχὴν κτητικὴν. (*)

13. κατὰ τῶν μὴ πληρωνόντων εἰς μετρητὰ τὰ κατ' αὐτῶν ἀποφασισθέντα δικαστικὰ ἔξοδα·

14. κατὰ τῶν ὀφειλόντων συντάξεις διατροφῆς, ἐκτὸς ἂν αὕτη ὀφείλεται μετὰξὺ συζύγων, ἢ ἀνιόντων καὶ κατιόντων.

16. κατὰ παντὸς ἄλλου ἀκτήμονος ὀφειλέτου, ἂν τὸ χρέος δὲν ἦναι ἔλασσον δύο στερλινῶν λιτρῶν· ἀλλ' ἔχει χώραν ἢ κράτησις, ἂν καὶ τὸ χρέος ἦναι ἔλασσον δύο στερλινῶν λιτρῶν, ὅταν ἀπηγγέλθῃ δι' αἰτίαν τινὰ ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ προηγούμενα ἐδάφια, καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου τούτου·

16. τελευταῖον, κατὰ τοῦ μὴ κατὰκοῦντος ἐν τῷ Ἰνέω Κράτει ἄλλοδαποῦ, διὰ καταδίκην κατ' αὐτοῦ ἀπαγγελθεῖσαν· ἐὰν δὲν ἔχει ἐν τῷ αὐτῷ Κράτει ἐμπορικὸν κατάστημα, ἢ ἀκίνητα κτήματα, ἐπαρκοῦντα πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους, ἢ δὲν δίδῃ ἐγγύησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 28.

1907. Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἐκτιμῶν τὰ περιστατικὰ τοῦ γεγονότος, κατὰ τὰς ἐξῆς περιπτώσεις·

(*) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου τούτου προτετέθησαν ἀκολούθως διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου προστετέθησαν αἱ ἐξῆς λέξεις.

«ἐξαιρουμένων τῶν ἐξ ἀγεωργησίας ἢ κηκογεωργησίας προερχομένων χρεῶν».

τοὺς δικπιστευθέντας σπόρους καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξωσιν, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῶν πραγμάτων τούτων δὲν προέρχεται ἐξ αἰτίας των·

2. κατὰ τοῦ μὴ δίδοντος λογαριασμὸν, ὄντος πρὸς τοῦτο ὑποχρέου· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ προσωπικὴ κράτησις ἔχει χώραν μέχρι ποσότητός τινος, τὴν ὁποίαν τὸ δικαστήριον προσδιορίζει κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ·

3. διὰ τὰς ἐκκαθαρισμένας ζημίας καὶ διάφορα·

4. διὰ τὰ ὑπόλοιπα τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐπιτροπείας, κηδεμονίας, διαχειρίσεως σωματείων καὶ κοινοτήτων, δημοσίων καταστημάτων, καὶ πάσης ἄλλης διαχειρίσεως, δικαστικῶς διαπιστευθείσης, καὶ διὰ πᾶσαν ἀπόδοσιν ὀφειλομένην ὡς ἐκ τῶν ρηθέντων λογαριασμῶν·

οἱ δικασταί, κατὰ τὰς εἰς τοὺς δύο προηγουμένους ἀριθμοὺς διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, δύνανται, ἀπαγγέλλοντες τὴν κράτησιν, νὰ διατάξωσι ν' ἀνασταλθῇ ἐπὶ τινὰ

1. κατὰ τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἀγροληπτῶν, ἐὰν κατὰ τὸ τέλος τῆς μισθώσεως, ἢ τῆς ἀγροληψίας δὲν παρὰδίδωσι τὰ ἐπὶ κτηνομισθώσει εἰς αὐτοὺς δοθέντα ζῶα, καὶ τοὺς εἰς αὐτοὺς δικπιστευθέντας σπόρους καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξωσιν, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῶν πραγμάτων τούτων δὲν προέρχεται ἐξ αἰτίας των·

2. κατὰ τοῦ μὴ δίδοντος λογαριασμὸν, ὄντος πρὸς τοῦτο ὑποχρέου· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ προσωπικὴ κράτησις ἔχει χώραν μέχρι ποσότητός τινος, τὴν ὁποίαν τὸ δικαστήριον προσδιορίζει κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ·

3. διὰ τὰς ἐκκαθαρισμένας ζημίας καὶ διάφορα·

4. διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐπιτροπείας, κηδεμονίας, διαχειρίσεως σωματείων καὶ κοινοτήτων, δημοσίων καταστημάτων, καὶ πάσης ἄλλης διαχειρίσεως, δικαστικῶς διαπιστευθείσης, καὶ διὰ πᾶσαν ἀπόδοσιν ὀφειλομένην ὡς ἐκ τῶν ρηθέντων λογαριασμῶν·

οἱ δικασταί, κατὰ τὰς εἰς τοὺς δύο προηγουμένους ἀριθμοὺς διαλαμβανόμενας περιπτώσεις, δύνανται, ἀπαγγέλλοντες τὴν κράτησιν, νὰ διατάξωσι ν' ἀνασταλθῇ ἐπὶ τινὰ προσδιωρισμέ-

προσδιωρισμένον χρόνον, παρέλθόντος τοῦ ἑποίου, ἡ κράτησις ἐκτελεῖται ἄνευ νέας ἀποφάσεως. Τοιούτη ἀναστολή διατάσσεται διὰ τῆς αὐτῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις πρέπει νὰ ἐκφράζῃ τὰ αἰτία τῆς παρατάσεως ταύτης.

5. διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου, τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, καὶ εἰσέτι διὰ τὴν κυρίαν ποσότητα τοῦ χρέους, κατὰ τοῦ ἀρνηθέντος ἔγγραφόν τι, ἐὰν ἡ ἄρνησις τοῦ κριθῇ ἀβάσιμος.

6. κατὰ τῶν δι' ἀποφάσεως, ἀπαγγελθείσης περὶ κυριότητος, καὶ τελεσιδίκου καταστάσεως, καταδικασθέντων νὰ ἀφῇσιν κτῆμά τι, καὶ ἀπειθούντων εἰς τοῦτο. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ κράτησις ἔχει χώραν δυνάμει δευτέρας ἀποφάσεως.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Γενικαὶ διατάξεις.

1908 Ἀπαγορεύεται νὰ δικταχθῇ ἡ κράτησις,

1. κατὰ τῶν ἀνηλίκων

νον χρόνον, παρέλθόντος τοῦ ὁποίου, ἡ κράτησις ἐκτελεῖται ἄνευ νέας ἀποφάσεως. Τοιούτη ἀναστολή διατάσσεται διὰ τῆς αὐτῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις πρέπει νὰ ἐκφράζῃ τὰ αἰτία τῆς παρατάσεως ταύτης.

5. διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν, καὶ εἰσέτι διὰ τὴν κυρίαν ποσότητα τοῦ χρέους, κατὰ τοῦ ἀρνηθέντος ἔγγραφόν τι, ἐὰν ἡ ἄρνησις τοῦ κριθῇ ἀβάσιμος.

6. κατὰ τῶν δι' ἀποφάσεως, ἀπαγγελθείσης περὶ κυριότητος, καὶ τελεσιδίκου καταστάσεως, καταδικασθέντων νὰ ἀφῇσιν κτῆμά τι, καὶ ἀπειθούντων εἰς τοῦτο. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ κράτησις ἔχει χώραν δυνάμει δευτέρας ἀποφάσεως, καὶ ἡ πρὸς τοῦ δικαστοῦ προσδιορισθεῖσα διάρκεια τῆς κρατήσεως δὲν πύει, ἂν καὶ ἐλήφθῃ κατοχὴ τοῦ κτήματος.

7. κατὰ τῶν μὴ πληρωνόντων εἰς μετρητὰ τὰ κατ' αὐτῶν ἐπιψηφισθέντα πρόστιμα.

1908. Ἀπαγορεύεται νὰ δικταχθῇ ἡ πρωσωπικὴ κράτησις,

1. κατὰ τῶν ἀνηλίκων.

2. κατὰ τῶν ἐβδομηκονταετῶν, καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ ἄρθρον 1 06· ἀριθ. 1 περιπτώσεων. Αὗται ὅμως δὲν ὑποβάλλονται εἰς κράτησιν, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, εἰμὴ ὅταν ᾖναι χωρισμένοι κατὰ τὰ κτήματα, τῶν ὁποίων τὴν ἐλευθέραν διαχειρίσιν ἐπεφυλάζαντο, καὶ διὰ μόνας τὰς ἀφορώσας τοιαῦτα κτήματα ὑποχρεώσῃς. Ἀπαλλάττονται ὡσχύτως τῆς κρατήσεως, ὅταν, κοινοκτῆμονες οὖσαι, ὑπεχρεώθησαν συνάμα καὶ ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν συζύγων των.

Ἀμὲν ἐπιβῇ τις εἰς τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος, ἀπολαμβάνει τὸ εἰς τοὺς ἐβδομηκονταετῆς ἀπονεμόμενον εὐεργέτημα. Ὁ ἐπιβάς εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ὀφειλέτης, ὢν ἐν φυλακῇ, πρέπει ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

1909. Ἡ προσωπικὴ κράτησις, καὶ ὅταν συγχωρῇται παρὰ τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ, εἰμὴ δυνάμει ἀποφάσεως. ΓΛΚ. 2062.

2. κατὰ τῶν ἀνιόντων, τῶν καταστάστων ὀφειλετῶν πρὸς τοὺς ἀπογόνους των δι' οἰανδήποτε αἰτίαν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 1906 ἀριθ. 12 ἀναφερομένων·

ἡ αὐτὴ ἀπαγόρευσις τηρεῖται ἐπὶ οἰουδήποτε ἐκ τῶν εἰρημένων χρεῶν, τὸ ὅποιον ὁ ἕτερος τῶν συζύγων πρὸς τὸν ἄλλον ἤθελεν ἔχει, ἢ οἱ κατιόντες πρὸς τοὺς ἀνιόντας·

3. κατὰ τῶν ἐβδομηκονταετῶν καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ ἄρθρ. 1906 ἀριθ. 1 περιπτώσεων. (*)

Μολοντοῦτο αἱ γυναῖκες δὲν ὑπόκεινται εἰς αὐτήν, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἂν ἔχωσι πρᾶξερνα, καὶ διὰ μόνας τὰς ἀφορώσας αὐτὰ ὑποχρεώσῃς·

Ἀμὰ ἐπιβῇ τις εἰς τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος, ἀπολαμβάνει τὸ εἰς τοὺς ἐβδομηκονταετῆς ἀπονεμόμενον εὐεργέτημα. Ὁ ἐπιβάς εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ὀφειλέτης, ὢν ἐν φυλακῇ, πρέπει ν' ἀπολυθῇ.

(*) Εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἐδαφίου τούτου προσετέθησαν ἀκολούθως διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου «οἱ κληρονομοί.»

1910. Ἡ ἔφεσις ἀναστέλλει τὴν προσωπικὴν κράτησιν μόνον, ὅταν ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐκκαλῶν ὀφειλέτης δώσῃ ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν. (*) ΓΛΚ. 2068.

1911. Ἡ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως, ἀπαγγελοῦσης κράτησιν, δὲν ἐμποδίζει καὶ δὲν ἀναστέλλει τὴν διαιδικασίαν καὶ τὰς ἐκτελεστικὰς πράξεις ἐπὶ τῶν κτημάτων. ΓΛΚ. 2069.

1912. Μένουν ἐν ἰσχύϊ οἱ ἰδιαίτεροι νόμοι, οἱ ἐπιτρέποντες τὴν ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι προσωπικὴν κράτησιν, ὡς καὶ οἱ ἀφορῶντες τὴν διαχείρησιν τῶν δημοσίων χρημάτων. ΓΛΚ. 2070.

1913. Ἡ διάρκεια τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ καὶ τῆς φύσεως τοῦ χρέους. Δὲν εἶναι δὲ ἐλάσσων τῶν τριῶν μηνῶν, οὐδὲ μείζων τῶν δύο ἐτῶν. (**)

(*). Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑπεκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1910. Ἡ ἔφεσις ἀναστέλλει τὴν προσωπικὴν κράτησιν, ἐκτὸς ἂν διετάχθῃ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως διὰ ἐγγυήσεως, καὶ αὕτη ἐδόθη καὶ παρεδέχθη, καὶ ἐὰν ὁ νόμος εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις ὀρίξῃ ἄλλως πως.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1913. Ἡ διάρκεια τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ χρέους κατὰ τὰς ἐξῆς διαστολάς·

1. διὰ πᾶν χρέος μὴ ὑπερβαίνειν δύο στερλίνας λίτρας, ἡ κράτησις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας.

2. ἂν τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὰς δύο στερλίνας λίτρας, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰς εἰκοσι, ἡ κράτησις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας μῆνας.

3. ἐὰν τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσι στερλίνας λίτρας, ἀλλ' ὅχι καὶ τὰς ἑκατὸν, ἡ κράτησις δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ μῆνας.

4. διὰ πᾶν χρέος, ὑπερβαῖνον τὰς ἑκατὸν στερλίνας λίτρας, ἡ κράτησις αὐξάνει ἀνὰ ἡμέραν διὰ πᾶσαν στερλίαν λίτραν, ἀλλὰ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται ποτὲ νὰ ὑπερβῇ τὰ δύο ἔτη.

1914. Ὁ ἄπαξ ὑποστάς τὴν προσωπικὴν κράτησιν ὀφειλέτης, δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτὴν ἐκ δευτέρου παρὰ τοῦ αὐτοῦ πιστωτοῦ, καὶ διὰ τὸ αὐτὸ χρέος, ἐξαίρουμένων τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς πρόκειται περὶ τῶν διπλασθενομένων εἰς τὸ ἄρθρον 1906 ἐδάφ. 12 χρεῶν. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας περιπτώσεις, ἡ κράτησις δὲν δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ, εἰμὴ τουλάχιστον μετὰ ἐξ μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης. (*)

ΤΙΤΛΟΣ Κ'.

Περὶ τοῦ ἐνεχύρου.*

1915. Τὸ ἐνέχυρον εἶναι συμβόλκιον, δ. ὡς ὁ ὀφειλέτης δίδει εἰς τὸν πιστωτὴν τοῦ πράγματι κινητὸν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ χρέους. ΓΛΚ. 2071.

1916. Τὸ ἐνέχυρον παρέχει εἰς τὸν πιστωτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ πληρωθῇ ἐκ τοῦ ἐνεχυριασθέντος πράγματος προνομικῶς, καὶ κατὰ προτίμησιν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους πιστωτάς. ΓΛΚ. 2073.

1917. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ τὸ προνόμιον τοῦτο, ἀπαιτεῖται πρᾶξις δημοσία, ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον προσηκόντως ἀναγεγραμμένον, καὶ ἐμφαῖνον τὴν τε ὀφειλομένην ποσότητα, καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φύσιν τῶν ἐνεχυριασθέντων πραγμάτων, ἢ ἔχον ἐπισυνημμένην καταγραφὴν τῆς ποιότητος, τοῦ βάρους, καὶ τοῦ μέτρου αὐτῶν.

Ἡ σύνταξις ὁμῶς τῆς πράξεως καὶ ἡ ἀναγραφή της δὲν ἀπαιτοῦνται, εἰμὴ ὅταν πρόκειται περὶ πράγματος, ὑπερβαίνοντος τὴν ἀξίαν τεσσάρων στερλινῶν λιτρῶν. ΓΛΚ. 2074.

(*) τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

1914. Ὁ ἄπαξ ὑποστάς τὴν προσωπικὴν κράτησιν ὀφειλέτης, δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτὴν ἐκ δευτέρου παρὰ τοῦ αὐτοῦ πιστωτοῦ, καὶ διὰ τὸ αὐτὸ χρέος, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπέστη.

* Τὰ περὶ ἐνεχύρου διέπονται νῦν ὑπὸ τοῦ ἑλλην. Νόμου περὶ ἐνεχύρου.

1918. Τὸ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενον προνόμιον δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ ἀσωμάτων κινητῶν, ὡς εἶναι αἱ πιστώσεις, αἱ ἔχουσαι φύσιν κινητῶν κτημάτων, εἰμὴ διὰ δημοσίας ἢ ιδιωτικῆς πράξεως, ἀναγεγραμμένης, καὶ γνωστοποιημένης εἰς τὸν ὀφείλοντα τὴν ἐνεχυριασθεῖσαν πίστωσιν. ΓΛΚ 2075.

1919. Κιτὰ πᾶσαν περίπτωσιν τὸ ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου προνόμιον δὲν ὑφίσταται, εἰμὴ ἐφ' ὅσον τὸ αὐτὸ ἐνέχυρον παρεδόθη, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ πιστωτοῦ, ἢ τρίτου τινός, ἐκλεχθέντος παρὰ τῶν μερῶν. ΓΛΚ. 2076.

1920. Τὸ ἐνέχυρον δύναται νὰ δοθῇ παρὰ τρίτου διὰ τὸν ὀφειλέτην. ΓΛΚ. 2077.

1921. Ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται, ἐν ἑλλείψει πληρωμῆς νὰ διαθέσῃ τὸ ἐνέχειρον· ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ διαταχθῇ, ἢ νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἐνέχυρον ἀντὶ πληρωμῆς, καὶ μέχρι τοῦ ποσοῦ τοῦ χρέους, κατ' ἐκτίμησιν γενομένην παρὰπραγματογνομόνων, ἢ νὰ πωληθῇ διὰ πλειστηριασμοῦ.

Εἶνε ἄκυρος πᾶσα συμφωνία, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ ιδιοποιηθῇ τὸ ἐνέχυρον, ἢ νὰ τὸ διαθέσῃ ἄνευ τῶν προηγούμενων διατυπώσεων· ΓΛΚ. 2078.

1922. Ὁ ὀφειλέτης μέχρι τῆς ἐκποιήσεως, ἂν αὕτη ἔχῃ χώραν, διατηρεῖ τὴν κυριότητα τοῦ ἐνεχύρου, τὸ ὁποῖον μένει παρὰ τῷ πιστωτῇ μόνον ὡς ἀπλὴ παρακαταθήκη πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ προνομίου του. ΓΛΚ. 2079.

1923 Ὁ πιστωτὴς εἶναι ὑπεύθυνος κατὰ τοὺς διαλαμβανομένους κανόνας εἰς τὸν περὶ συμβολαίου, ἥτοι περὶ τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων ἐν γένει Τίτλον, περὶ τῆς ἐξ ἀμελείας του προελθούσης ἀπωλείας ἢ χειροτερεύσεως τοῦ ἐνεχύρου.

Ὁ ὀφειλέτης χρεωστεῖ ἐκ μέρους του ν' ἀποτίσῃ εἰς τὸν πιστωτὴν τὰ παρὰ τούτου γενόμενα πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐνεχύρου ὠφελίμα καὶ ἀναγκαστὰ ἔξοδα. ΓΛΚ. 2080.

1924. Ἐὰν ἐνεχυριάσθῃ πίστωσης, φέρουσα τόκους, ὁ πιστωτὴς ὀφείλει νὰ τοὺς καταλογίζῃ εἰς τοὺς τυχόν ὀφειλομένους εἰς αὐτόν.

Ἐάν τὸ χρέος, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ἐνεχυρίσθη πίστωσίς τις, δὲν φέρῃ ἄφ' ἐαυτοῦ τόκους, ὁ καταλογισμὸς γίνεται εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ χρέους. ΓΛΚ. 2081.

1925. Ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται, ἐκτὸς ἐὰν ὁ κατέχων τὸ ἐνέχυρον καταχρησθῇ αὐτοῦ, ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν, εἰμὴ ἄφ' οὗ πληρώσει ὀλοκλήρως τὸ κεφάλαιον, τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐξόδα τοῦ χρέους, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ἐδόθη τὸ ἐνέχυρον.

Ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ὀφειλέτης μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐνεχύρου συνωμολόγησεν πρὸς τὸν αὐτὸν πιστωτὴν ἄλλο χρέος, καὶ τοῦτο κατασταθῇ ἀπαιτητὸν πρὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ πρώτου, ὁ πιστωτὴς δὲν δύναται νὰ ἀνγκασθῇ, νὰ ἀποδώσῃ τὸ ἐνέχυρον, πρὶν ἱκανοποιηθῇ ὀλοκλήρως δι' ἀμφοτέρους τὰς πιστώσεις, ἂν καὶ δὲν συνωμολογήθῃ νὰ ὑποβληθῇ τὸ ἐνέχυρον εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ δευτέρου χρέους. ΓΛΚ. 2082.

1926. Τὸ ἐνέχυρον εἶναι ἀδιαίρετον, καίτοι διαίρετοῦ ὄντος τοῦ χρέους μεταξὺ τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου, ἢ τῶν τοῦ πιστωτοῦ.

Ὁ κληρονόμος τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πληρώσας τὸ μέρος του, δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἐνεχύρου μέρους του μέχρις οὗ τὸ χρέος δὲν ἐξοφληθῇ ὀλοκλήρως.

Ἐπίσης ὁ κληρονόμος τοῦ πιστωτοῦ, ὁ εἰσπράξας τὸ ἐπὶ τῆς πιστώσεως μέρος του, δὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ τὸ ἐνέχυρον πρὸς βλάβην τῶν μήπω πληρωθέντων συγκληρονόμων του. ΓΛΚ. 2083.

1927. Ὁ τόκος τοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείου δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει τὰ ἐξ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος.

1928. Αἱ προηγούμεναι διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται, οὔτε εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, οὔτε εἰς τὰ δι' ἀδείας τῆς ἀρχῆς συστημένα ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανειστήρια, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα τηροῦνται οἱ ἰδιαίτεροι αὐτῶν νόμοι καὶ κανονισμοί. ΓΛΚ. 2084.

ΤΙΤΛΟΣ ΚΑ΄.

Περὶ τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Γενικαὶ διατάξεις.

1929. Ὁ προσωπικῶς ὑποχρεωθείς ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ὑπὸ τὴν ἀσφάλειάν ὧν τῶν κτημάτων του, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, παρόντων καὶ μελλόντων. ΓλΚ. 2092.

1930. Τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου εἶναι ἡ κοινὴ ἀσφάλεια τῶν πιστωτῶν του· ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν διανέμεται μεταξὺ τούτων κατ' ἀναλογίαν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχωσι νόμιμοι αἰτίαι προτιμήσεως μεταξὺ τῶν πιστωτῶν. ΓλΚ. 2093.

1931. Αἱ νόμιμοι αἰτίαι τῆς προτιμήσεως εἶναι τὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι. ΓλΚ. 2094.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν προνομίων.

1932. Τὸ προνόμιον εἶναι δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἡ ιδιότης τῆς πιστώσεως παρέχει εἰς τὸν πιστωτὴν, ἵνα προτιμηθῇ τῶν ἄλλων πιστωτῶν, καὶ αὐτῶν προσέτι τῶν ἐνυποθήκων. ΓλΚ. 2095.

1933. Μεταξὺ τῶν προνομιοῦχων πιστωτῶν ἡ προτίμησις κλονίζεται κατὰ τὰς διαφοροὺς ιδιότητας τῶν προνομίων. ΓλΚ. 2096.

1934. Οἱ τῆς αὐτῆς τάξεως προνομιοῦχοι πιστωταί, πληρώνονται κατ' ἴσιν ἀναλογίαν. ΓλΚ. 2097.

1935. Τὸ ἐκ τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου ταμείου πηγάζον προνόμιον, καὶ ἡ τάξις καθ' ἣν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, κλονίζονται διὰ ἰδιαιτέρων νόμων.

* Ὁλόκληρος ὁ τίτλος περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν κατηργήθη ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας.

Μολοντοῦτο τὸ δημόσιον ταμεῖον δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ εὐδὲν προνόμιον πρὸς βλάβην τῶν παρὰ τρίτων προγενεστέρως ἀποκτηθέντων δικαιωμάτων. ΓλΚ. 2098.

1936. Τὰ προνόμια δύναται νὰ ὑπάρχωσιν ἐπὶ κινητῶν ἢ ἀκινήτων. ΓλΚ. 2099.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Προνόμια ἐπὶ τῶν κινητῶν.

1937. Τὰ προνόμια εἶναι ἢ γενικά, ἢ μερικά ἐπὶ τινῶν κινητῶν. ΓλΚ. 2100.

§ α'.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν κινητῶν γενικῶν προνομίων.

1938. Αἱ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κινητῶν προνομιοῦχοι πιστώσεις εἶναι αἱ ἐφεξῆς ἀναφερόμεναι, καὶ ἐνεργοῦνται κατὰ τὴν ἐπομένην τάξιν·

1. τὰ δικαστικά ἔξοδα·

2. τὰ ἐπικήδεια ἔξοδα·

3. ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς τελευταίας νόσου, κατ' ἴσην ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν πρὸς οὓς ὀφείλονται·

4. οἱ τῶν ὑπηρετῶν μισθοὶ τῆς τελευταίας παρελθούσης ἐξαμηνίας, καὶ οἱ ὀφειλόμενοι διὰ τὸν τρέχοντα μῆνα·

5. αἱ εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ τὴν οἰκογένειάν του γενόμεναι χορηγίαι τροφίμων, δηλαδὴ κατὰ μὲν τοὺς τελευταίους ἐξ μῆνας ὑπὸ τῶν λιανοπωλούντων, οἷον ἄρτοποιῶν, κρεοπωλῶν καὶ ἄλλων τοιούτων, κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον ἔτος, παρὰ τῶν ξενοδόχων, καὶ ἐμπορευομένων χονδρικῶς. ΓλΚ. 2101.

§ β'.

Περὶ τῶν ἐπὶ τινῶν κινητῶν προνομίων.

1939. Αἱ προνομιοῦχοι πιστώσεις ἐπὶ προσδιορισμένων κινητῶν εἶναι αἱ ἐξῆς·

1. τὰ ἐνοίκια καὶ τὰ μισθώματα τῶν ἀκινήτων, ἐπὶ τῶν συλλεχθέντων κατὰ τὸ ἔτος καρπῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀξίας παντὸς πράγματος, χρησιμεύοντος πρὸς διασκευὴν τῆς οἰκίας, ἢ ἐφοδίασιν τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ἢ πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων, δηλαδή δι' ὅλα τὰ ληξιπρόθεσμα, καὶ μέλλοντα νὰ λήξωσι μισθώματα, ἐὰν τὰ μισθωτήρια ἐγγραφα ἦναι ἐπίσημα, ἢ ἐάν, ὄντα ἰδιωτικά, ἔχωσι βεβαίαν χρονολογίαν· καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ ἄλλοι πιστῶται ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐκμισθώσωσιν ἐκ νέου τὴν εἰκίαν. ἢ τὸν ἀγρόν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἀπολείπεται μέχρι τῆς λήξεως τοῦ συμβολαίου, καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῶν ἐνοικίων καὶ μισθωμάτων, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει ὅμως τοῦ νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος τὸ τυχὸν ὀφειλόμενον εἰς αὐτόν· καὶ διὰ τὴν ἐσοδίαν καὶ τὴν ἄλλην τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἐὰν τὸ συμβόλαιον δὲν ἦναι ἐπίσημον, ἢ ὄν ἰδιωτικόν, δὲν ἔχη βεβαίαν χρονολογίαν.

Τὸ αὐτὸ προνομίον ἔχει χώραν διὰ τὰς μισθωτικὰς ἐπισκευάς, καὶ διὰ πᾶν, τὸ ἀφορῶν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου.

Μολοντοῦτο αἱ ὀφειλόμεναι ποσότητες ἐνεκα τῶν σπόρων, ἢ τῶν ἐξόδων, τῶν γενομένων διὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ ἔτους, πληρῶνονται ἐκ τῆς τιμῆς τῆς αὐτῆς συγκομιδῆς· αἱ δὲ ὀφειλόμεναι διὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, ἐκ τῆς τιμῆς τῶν αὐτῶν ἐργαλείων, κατὰ προτίμησιν τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος ἐπ' ἀμφοτέρω τῶν περιπτώσεων.

Ὁ κύριος τῆς μισθωθείσης οἰκίας ἢ ἀγροῦ δύναται νὰ κατὰσχῃ τὰ εἰς αὐτὰ εἰσνεχθέντα σκεύη, ὅταν μετεκομίσθησαν ἀλλαχοῦ ἄνευ τῆς συναινέσεώς του, καὶ διατηρεῖ ἐπ' αὐτῶν τὸ προνόμιόν του, ἐὰν ὅμως ἐκίνησε τὴν περὶ διεκδικήσεως αὐτῶν ἀγωγὴν, ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὡς πρὸς τὰ κινητὰ, μετὰ τὰ ὅποια ἦτο ἐφωδισμένος ὁ ἀγρός, καὶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ὡς πρὸς τὰ σκεύη τῆς οἰκίας.

Τὸ ἐπὶ τῶν συλλεχθέντων κατὰ τὸ ἔτος καρπῶν προνόμιον ἔχει χώραν, καὶ ὅταν οἱ καρποὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ὑπομισθωτήν.

Τὸ προνόμιον τὸ ἐπὶ τῆς ἀξίας παντὸς πράγματος, χρησιμεύοντος πρὸς διασκευὴν τῆς μισθωθείσης οἰκίας, ἢ πρὸς ἐφοδισμὸν τοῦ ἀγροῦ, καὶ παντὸς πράγματος, χρησιμεύοντος

εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, ἐὰν τὰ τοιαῦτα πράγματα ἀνήκωσιν εἰς τὸν ὑπομισθωτὴν, ἔχει χώραν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦτου ὀφειλομένην ποσότητα, μὴ καταλογιζομένων τῶν περὶ πληρωμῶν.

2. Τὰ παρὰ τῶν ἀγροληπτῶν πρὸς τοὺς ἀγροδότας ὀφειλόμενα μερίδια, τὰ ἐδαφονόμια, οἱ ἐμφυτευτικοὶ κανόνες, καὶ αἱ συσταθεῖσαι πρόσοδοι, ἐπὶ τῶν προϊόντων καὶ τῶν μισθμάτων, τὰ ὅποια πηγάζουσιν ἐκ τῶν παραχωρημένων, ἐπὶ ἐδαφονομῇ, ἀγροληψίᾳ, καὶ ἐμφυτεύσει ὑποστατικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ πρόσοδος ἐυστήθη.

3. Αἱ ἐτήσιοι δόσεις, ἢ τὰ μερίδια, τὰ ὀφειλόμενα παρὰ τοῦ φύλακος τῶν κτηνῶν πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην ἐταῖρον, ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν δοθέντων ἐπὶ μισθώσει, ἢ κτηνομισθώσει ζῶων.

4. Ἡ πίστωσης, ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου, τὸ ὅποιον ὁ πιστωτὴς διακατέχει.

5. Τὰ πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος γεγνημένα ἔξοδα.

6. Τὸ τίμημα τῶν μὴ πληρωθέντων κινητῶν, ἐὰν διακατέχωνται εἰσέτι παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, εἴτε οὗτος τὴν ἡγόρασε ἢ προθεσμίαν, εἴτε μὴ.

Ἐὰν ἡ πώλησις ἔγινεν ἄνευ προθεσμίας, ὁ πωλητὴς δύναται εἰσέτι νὰ διεκδικῇ τὰ πράγματα ταῦτα, ἐν ὅσῳ διακατέχονται παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεταπώλησιν τῶν, ἂν ἡ πρὸς διεκδίκησιν αὐτῶν αἵτησις κινηθῇ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως, καὶ εὐρίσκωνται τὰ πράγματα, εἰς ἣν ἦσαν κατάστασιν, ὅτε παρεδόθησαν.

Μολοντοῦτο τὸ προνόμιον τοῦ πωλητοῦ δὲν ἐνεργεῖται, εἰ μὴ μετ' ἐκεῖνο τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἀγροῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ κύριος ἐγνώριζεν, ὅτι τὰ πρὸς διασκευὴν τῆς μισθωθείσης οἰκίας, ἢ τὰ πρὸς ἐφοδιασμὸν τοῦ ἀγροῦ ἐπιπλά καὶ ἄλλα πράγματα, δὲν ἀνῆκον εἰς τὸν μισθωτὴν.

Οὐδεμία καινοτομία γίνεται εἰς τοὺς περὶ διεκδικήσεως νόμους καὶ ἔθιμα τῆς ἐμπορίας.

7. Αἱ χορηγίαι τοῦ ξενοδόχου, ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ ἰδοιπόρου, τῶν μετακομισθέντων εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του.

8. Τὰ ἀγώγια καὶ τὰ παρετόμενα ἔξοδα, ἐπὶ τῶν μετακομιζομένων πραγμάτων.

9. Αἱ πιστώσεις, αἱ προκύπτουσαι ἐκ καταχρήσεων, καὶ παραβάσεων, γενομένων ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἐπὶ τῶν δοθέντων παρ' αὐτῶν πρὸς ἐγγύησιν κεφαλαίων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐντεῦθεν τυχόν ὀφειλεμένων τόκων. (*) Γ'λΚ. 2102.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων προνομίων.

1940. Οἱ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων προνομιοῦχοι πιστωταὶ εἶναι οἱ ἐξῆς :

1. Ὁ πωλητής, ἐπὶ τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματός.

Ἐὰν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἀλλεπάλληλοι πωλήσεις, τὸ τίμημα τῶν ὁποίων ὀφείλεται ὁλόκληρον ἢ ἐν μέρει, ὁ πρῶτος πωλητῆς προτιμάται τοῦ δευτέρου, ὁ δεῦτερος τοῦ τρίτου καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

2. οἱ χορηγήσαντες χρήματα πρὸς ἀπόκτησιν ἀκινήτου τινός, ἐὰν ἀποδεικνύεται ἐπιστήμως, διὰ μὲν τοῦ δανειστηρίου ἐγγράφου, ὅτι ἡ ποσότης ἦτο προσδιωρισμένη εἰς τοιαύτην χρῆσιν, διὰ δὲ τοῦ ἐξοφλητικοῦ τοῦ πωλητοῦ καὶ διὰ τῆς πρά-

(*) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου τούτου προσετέθη τὸ ἐξῆς ἐδάφιον διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

10. Αἱ διὰ πράξεων μεσεγγυήσεως, σφραγίσεως, ἢ ἐνεχυρασίος, ἀσφαλισθεῖσαι πιστώσεις ἐπὶ τῶν μεσεγγυηθέντων, σφραγισθέντων, ἢ ἐνεχυριασθέντων κινητῶν, ἂν καὶ πράξεις αὗται ἐπικυρωθῶσι παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστοῦ

Ἐὰν πολλοὶ πιστωταὶ διὰ τῶν εἰρημένων πράξεων καταλάβωσι τὰ αὐτὰ κινητὰ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου, προτιμάται ὁ σημειώσας πρῶτος εἰς τὸ ἀνῆκον κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν πρωτόκολλον τὴν ἀσφαλιστικὴν πράξιν.

Ἡ προτερότης τῶν ἀσφαλιστικῶν πράξεων κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τῇ εἰρημένῃ δικονομίᾳ ὠρισμένα.

ξέως αὐτῆς τῆς πληρωμῆς, ὅτι τοῦ τιμήματος ἡ πληρωμὴ ἐγίνει διὰ τῶν δανεισθέντων χρημάτων.

3. Οἱ συγκληρονόμοι, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῆς κληρονομίας, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τῶν μεταξὺ αὐτῶν διανεμηθέντων κτημάτων, συμπληρώματος καὶ ἐξισάσεως τῶν κληρονομικῶν μερίδων.

4. Οἱ ἀρχιτέκτονες, ἐργολάβοι, κτίσται καὶ ἄλλοι ἐργάται, ἐνασχοληθέντες εἰς τὴν οἰκοδόμησιν, ἀνοικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κτιρίων, διωρύχων, ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε ἔργου· ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ συνταχθῇ προηγουμένως ἰδιαίτερον ἐγγράφον βεβιαίας χρονολογίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς καταστάσεως τῶν τόπων, ὡς πρὸς τὰ ἔργα, τὰ ὅποια ὁ ἰδιοκτήτης δηλώνει, ὅτι θέλει νὰ κάμῃ, τὰ δὲ ἔργα ταῦτα νὰ βεβαιωθῶσιν ἐντὸς ἑξ μηνῶν τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεώς των παρ' ἐμπειροτέχνου, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος.

Ἄλλὰ τὸ ποσὸν τῆς προνομιούχου πιστώσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν βεβαιωθεῖσαν ἀξίαν παρὰ τοῦ ἐμπειροτέχνου τούτου, καὶ ἀνάγεται εἰς τὴν ὑπεραξίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε τὸ ἀκίνητον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως ἕνεκα τῶν εἰς αὐτὸ γενομένων ἐργασιῶν.

5. Οἱ δανείσαντες χρήματα πρὸς πληρωμὴν ἢ ἀπότισιν τῶν ἐργατῶν, ἀπολαυθάνουσι τὸ αὐτὸ προνόμιον, ἐὰν ἡ τοιαύτη χρῆσις ἀποδειχθῇ ἐπισήμως διὰ τοῦ δανειστηρίου, ἢ τοῦ περὶ πληρωμῆς ἐγγράφου, καὶ διὰ τοῦ ἐξοφλητικοῦ τῶν ἐργατῶν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται περὶ τῶν δανεισάτων χρήματα πρὸς ἀπόκτησιν ἀκινήτου τινός. ΓλΚ. 2103.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν προνομίων, τὰ ὅποια ἐπεκτείνονται ἐπὶ τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων.

1941. Τὰ ἐπὶ τε τῶν κινητῶν καὶ τῶν ἀκινήτων ἐπεκτείνόμενα προνόμια, εἶναι τὰ εἰς τὸ ἄρθρον 1938 ἀναφερόμενα. ΓλΚ. 2104.

1942. Ὅταν δι' ἐλλείψιν κινητῶν, οἱ προνομιούχοι, περὶ

ὧν γίνεται μνεῖα εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, πρὸς τὰς ζων-
ται διὰ τὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ τιμήματος ἀκινήτου τινος, κατὰ
συνδρομὴν μετὰ τῶν προνομιούχων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πιστωτῶν,
αἱ πληρωμαὶ γίνονται κατὰ τὴν ἐφεξῆς τάξιν·

1. τὰ δικαστικὰ καὶ ὅσα ἐξοδα διαλαμβάνονται εἰς τὸ
ἄρθρον 1938.

2. αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1940 προσδιωρισμέναι πιστώσεις.
Γλκ. 2105.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τῶν τρόπων, καθ' οὓς διατηροῦνται τὰ προνόμια.

1943. Τὰ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων προνόμια δὲν φέρουν ἀποτέ-
λεσμα μετὰ τῶν πιττωτῶν, εἰμὴ καθ' ὅσον ἐδημοσιεύθησαν
δι' ἐγγραφῆς εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑποθηκοφύλακος, καθ' ὃν τρῶ-
πον ὁρίζει ὁ νόμος, ἐκτὸς τῶν ἐξῆς ἐξαιρέσεων. Γλκ. 2106.

ΑΠ. 190 (1876). Ἐπειδὴ τὰ ἐν ἄρθρ. 1930 Ἰον. Κ. προνόμια ἐπὶ
τῶν ἀκινήτων εἶναι φύσει εἰδικὰ ἐπὶ ὠρισμένου ἀκινήτου, δὲν ἀναγνω-
ρίζονται δὲ ὑπὸ τοῦ Νόμου προνόμια γενικὰ ἐπὶ ἀκινήτων, ὅπως ἐπὶ τῶν
κινητῶν τὰ ἐν ἄρθρ. 1938. Κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα, τὰ ἐπὶ τῶν ἀκινή-
των εἰδικὰ προνόμια διατηροῦνται μόνον δι' ἐγγραφῆς (ἄρθρ. 1943),
ἣτις πρέπει ἀναγκαίως νὰ περιέχῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ εἶδους καὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ βεβαρημένου κτήματος κατὰ ἄρθρ. 1778 § 5, ἣτις ἀδιακρίτως
ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἀκινήτων προνομίων καθὼς εἰδικῶν. Κατ' ἐξαί-
σιν δὲ τοῦ κανόνος τούτου, τὸ τοῦ πωλητοῦ προνόμιον διατηρεῖται διὰ
τῆς μεταγραφῆς τοῦ πωλητηρίου, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐγγραφῆς, ἣν ὁ ὑπο-
θηκοφύλαξ ὑποχρεοῦται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὰ ὑποθηκικά
βιβλία.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἔπεται, ὅτι ἡ ἀοριστία τῆς ἐγγραφῆς
ἢ τοῦ μεταγραφομένου δικαιογράφου, ὡς πρὸς τὸ βεβαρημένον εἰδικῶς
διὰ τοῦ προνομίου ἀκίνητον, δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ τὸ ἐπ' αὐτοῦ
προνόμιον τοῦ δικαιοῦχου, καθόσον δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἐν τῷ νόμῳ
προνόμιον εἰδικὸν ἐπὶ ἀόριστου ἀκινήτου συνεσθηκός, ὅπως καὶ εἰδικὴ
ὑποθήκη δὲν θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐγκυρός, ἐὰν δὲν ἀναφέρηται ἐν
τῷ καταστατικῷ δικαιογράφῳ εἰδικῶς ἡ φύσις καὶ ἡ θέσις τοῦ βεβαρη-
μένου κτήματος, (ἄρθρ. 1964)· διότι, ἀποφ. προφανῆς σκοπὸς τῆς
ἐγγραφῆς τῶν προνομίων, ὡς καὶ τῶν ὑποθηκῶν, εἶναι τὸ νὰ εἰδο-
ποιῶνται δι' αὐτῆς οἱ τρίτοι περὶ τοῦ βαρύνοντος τὸ κτῆμαπραγματικοῦ

δικαιώματος τοῦ προνομίου τοῦ ἢ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, ὁ κύριος οὗτος τοῦ Νόμου σκοπὸς ἐντελῶς ματαιοῦται ὁσάκις, ὡς ἐκ τῆς ἀοριστίας τοῦ καταστατικοῦ δικαιογράφου, δὲν δύναται νὰ ᾔηται γνωστὸν καὶ ὠρισμένον τὸ βεβαρημένον κτῆμα.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ τοῦ 18643 καὶ ἀπὸ 11 Μαΐου 1853 συμβολαίου, ὁ δικαιοπάροχος τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ἐπώλητε πρὸς τὸν Α. «ὅλα ἀδιακρίτως τὰ ἀκίνητα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια κατέχει τανῦν εἰς Κεφαλληνίαν, συγκείμενα εἰς ἀκίνητα τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς πόλεως, οἰκίας, κατερειπωμένον μῦλον, κενοὺς τόπους, καὶ εἰς ἓνα λόγον ὅλα τὰ ἀκίνητα ἀγαθὰ τῆς εἰδικῆς κυριότητός του, κείμενα εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς τὸ μέρος τοῦ Ληξουρίου, καὶ παραρτήματά του, μὲ ὅλας τὰς ἀγωγὰς καὶ δικαιώματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἴδια ἀκίνητα, καθὼς ἐκείνας καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς σταφίδας, ἀμπελῶνας, χωράφια, δένδρα, κτλ. καλὰ γνωστὰ πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Α. εὐρισκόμενος αὐτὸς ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ὁ διαχειριστὴς τῶν ἰδίων διὰ λογαριασμῶν καὶ ὄνομα τοῦ πωλητοῦ θείου του». — Τὸ πωλητήριον δὲ τοῦτο, οὕτως ἔχον, μετεγράφη εἰς τὰ ὑποθηκικὰ βιβλία τῆν 27 Ἰουνίου 1853 ὑπ' ἀριθ. 25,416 καὶ αὐθημερὸν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος αὐτεπαγγέλτως ἐγγραφῇ ὑποθήκης κατ' ἄρθρ. 1945 χωρὶς νὰ περιγράφωνται εἰς οὐδετέραν τῶν ἐγγραφῶν τούτων εἰδικῶς κατὰ θέσιν καὶ φύσιν τὰ βεβαρημένα κτῆματα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑποθηκοφύλακος Κεφαλληνίας καὶ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ περιέχοντος τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐγγραφήν. Ὡστε, μῆτε ἡ μεταγραφὴ τοῦ πωλητηρίου μῆτε ἡ ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος γενομένη ἐγγραφὴ ἦσαν ἰσχυραὶ, ἐνεκα τῆς ἐν αὐταῖς ἀοριστίας τῶν βεβαρημένων ἀκινήτων, νὰ διατηρήσωσι τὸ προνόμιον τοῦ πωλητοῦ ἐπὶ τῶν πωληθέντων ἀπέναντι τῶν τρίτων, οἷος εἶναι καὶ ὁ νῦν ἀνακόπτων Δ. διακάτοχος τοῦ εἰς θέσιν Λύσματα κτήματος, ὅπερ ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπετέλει μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ πρὸς τὸν Α. πωληθέντων. Δὲν συμβάλλει δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ὅτι ἡ πώλησις τυχὸν δὲν εἶναι ἄκυρος, διὰ τὴν μὴ ἐν τῷ πωλητηρίῳ εἰδίκευσιν τοῦ πωλουμένου κτήματος, ἀφοῦ τοιαύτην τινὰ διατύπωσιν δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος (ἄρθρ. 1383 καὶ 1384), διότι ἡ ἔλλειψις αὕτη δύναται μὲν νὰ μὴ καθιστᾷ τὴν πώλησιν ἄκυρον καὶ ἡ μεταγραφὴ αὐτῆς νὰ ἔχῃ τυχὸν ἀποτελέσματα διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος καὶ ἀπέναντι τῶν τρίτων, κατὰ ἄρθρ. 1396, ἀλλ' ἡ διατήρησις τοῦ ἐπὶ τοῦ πωλουμένου προνομίου τοῦ πωλητοῦ, ἐν περιπτώσει ὀφειλῆς τοῦ τιμήματος, εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς πωλήσεως καὶ ὑπάγεται εἰς ἰδίους ὅρους, οἷος καὶ ὁ τῆς εἰδικεύσεως τοῦ βεβαρημένου κτήματος, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται, κατὰ τὰ προλεχθέντα νὰ ἐννοηθῇ νομίμως εἰδικὸν περὶ ἀκινήτου προνόμιον.

1944. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τῆς ἐγγραφῆς αἱ εἰς τὸ ἄρθρον 1938 προσδιωρισμέναι πιστώσεις. ΓΛΚ. 2107.

1945. Ὁ προνομιοῦχος πωλητὴς διατηρεῖ τὸ προνόμιον τοῦ διὰ μεταγραφῆς τοῦ δικαιογράφου, τοῦ μετενεγκόντος τὴν κυριότητα εἰς τὸν ἀγοραστήν, καὶ ἀποδεικνύοντος, ὅτι τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ τιμήματος ὀφείλεται εἰς αὐτόν. Πρὸς τοῦτο τὸ τέλος ἡ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ γενομένη μεταγραφή τοῦ συμβολαίου ἐπέχει τόπον ἐγγραφῆς ὑπὲρ τοῦ πωλητοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ δανείσαντος τὰ πληρωθέντα χρήματα, καὶ ὑποκατασταθέντος δυνάμει τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πωλητοῦ.

Μολοντοῦτο ὁ ὑποθηκοφύλαξ εἶναι ὑπόχρεος, ἐπὶ ποινῇ ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ διχφόρων ὡς πρὸς τοὺς τρίτους νὰ ἐγγράψῃ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ τὰς πιστώσεις, τὰς προερχομένας ἐκ τῆς πράξεω: τῆς ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ τε τοῦ πωλητοῦ καὶ τῶν δανεισάντων τὰ χρήματα, οἵτινες δύνανται ἐπίσης νὰ μεταγράψωσι τὸ συμβολαίον τῆς πωλήσεως, ἐὰν ἡ μεταγραφή δὲν ἔγινεν ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἐγγραφὴν, δι' ὅσον ἐκ τοῦ τιμήματος ὀφείλεται εἰς αὐτούς.

ΑΠ. 466 (1878). Ἐπειδὴ, τοῦ ἐφετείου ἀποφαινομένου ὡς ἀναμφισβήτητον ὃν μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι τὰ κτήματα, περὶ ὧν πρόκειται, καὶ ἅτινα ὁ Ρ. ἡγόρασεν ἀνήκοντα εἰς τὴν τοῦ Β. περιουσίαν καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνην τῆς Ρ., πρὸς δὲ ἐκτιμῶν τὸ ἐφετῆριον ἐγγραφον, τὴν ἐπιταγὴν, καθ' ἣς ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ τοῦ Ρ., δι' ἣς ἐπιτάττεται ὁ Ρ. ὑπὸ τοῦ δικαιοδόχου τοῦ Α., λέγει ὅτι οὗτος δι' αὐτῆς ἐπιτάσσει τὸν νῦν ἀνααιρεσίβλητον Ρ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος κατέχει τὰ ὡς εἰρηται κτήματα, ἥτοι τὰ ὡς ἄνω ἐρρέθη, ἀνήκοντα εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Β. ἡ τσιαύτη δὲ τοῦ ἐφετείου ἐκτίμησις ἀνεξέλεγκτος ἐστίν· ἀφοῦ δὲ τὸ ἐφετεῖον οὕτως ἐκτιμῆσαν τὰ ἐνώπιόν του προταθέντα καὶ τὸ τῆς ἐπιταγῆς ἐγγραφον, ἐπίσθη περὶ τοῦ ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τῶν εἰς τὴν ἀτομικὴν περιουσίαν τοῦ Β. ὄντων κτημάτων, δὲν ὤφειλε περὶ τούτου νὰ διατάξῃ νέας ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ ὁ Α. κατὰ τὸ 1840 τὴν κατὰ τῆς Δ. ἀπαίτησίν του, ἣν ἀνέλαβε νὰ πληρώσῃ ὁ ἀπὸ Παυλίδου, κληρονόμου τῆς Δ. ἀγοραστής τῶν κληρονομικῶν κτημάτων Β. ἐνεδήλωσεν, ὡς παραδέχεται τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἐπὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς τῆς Δ. τῆς ὁποίας, ὡς τὸ αὐτὸ ἐφετεῖον παραδέχεται, οὐδόλως ἐστὶ κληρονόμος ὁ Β., ὥστε οὔτε σύγχυσις ἐπῆλθε μεταξὺ τῆς περιουσίας τοῦ Β. καὶ ἐκείνης τῆς Δ. ἡ κατὰ τὸ 1840 ἐνδελώσις τοῦ Α. οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν ἀτομικὴν περιουσίαν τοῦ Β., καὶ ὁρθῶς ἐπομένως τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐν τῇ 8 τῆς αποφάσεώς του σκέψῃ ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ νῦν ἀνααιρεσιόνοτος, ὅτι, ἀφοῦ διὰ τῆς κατὰ τὸ 1850 ἐνδελώσεως τῆς ὁμολογίας τοῦ

Α. περί ἧς ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς Δ. ἀπέκτησε προνόμιον καὶ ὑποθήκην, ταῦτα ἐπεκτείνονται καὶ εἰς τὰ ἀτομικὰ τοῦ Β. κτήματα καὶ οὐδόλως παρεβίασε τὰς περὶ ἐνδηλώσεων διατάξεις, καθ' ἃς διὰ τῆς ἐνδηλώσεως πρὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Ἰον. Κώδ. ἐνεγράφετο γενικὴ ὑποθήκη ἐπὶ πάσης τῆς περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀντίδοσις εἴτε ἀτομικὴ εἶναι αὐτὴ, εἴτε προέρχεται ἐξ ἀγορᾶς μεταγενεστέρας, οὔτε τὰς ἀρχὰς ὅτι ἡ ἐνδηλωθεῖσα ἀπαίτησις παρέχει εἰς τὸν πιστωτὴν δικαίωμα πραγματικὸν ὡς καὶ τὸ ὅτι ἡ ἐνδηλώσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἀπαίτησιν ὑπὸ ὄρον.

Ἐπειδὴ ἐφόσον ὁ νῦν ἀναιρεσείων ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Α. πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τοῦ Β. πραγματικοῦ δικαιώματός του, ἤτοι προνομίου καὶ ὑποθήκης διὰ τὴν ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Α. ἀπαίτησιν, ἐπεκλήεσθη τὸ τοῦ 1842 συμβολαίον, δι' οὗ ὁ Π. ἐπώλησε τὴν κληρονομίαν τῆς Δ. εἰς τὸν Β. καὶ τὸ συνεπεῖα τοῦ συμβολαίου τούτου προνόμιον καὶ τὴν ἐγγραφείσαν συνεπεῖα τοῦτο ὑποθήκην, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον σύμφωνα πρὸς τὸν νόμον ἀποφαίνεται, ὅτι οὐδὲν προνόμιον ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ Β. ἀπεκτήθη καὶ ὑπὲρ τοῦ Π. διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν, καθόσον, καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, τὴν ὁποίαν ὑπεχρέωθη ὁ Β. καὶ ἐξησφάλισε τὸν Π. ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οἱ δικαιοῦχοι τῆς ἀπαιτήσεως ἤθελον στραφῇ κατ' αὐτοῦ, ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ τιμήματος τῆς ἀγορᾶς (ὅπερ δὲν παραδέχεται τὸ δικάσαν τὸ ἐφετεῖον), τὸ ἐνεκα ταύτης προνόμιον δὲν δύναται νὰ βαρύνῃ τὴν ἀτομικὴν περιουσίαν τοῦ Β. καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 1940 Ἰον. Κ. προνόμιον χαίρει ὁ πωλητὴς διὰ τὸ τίμημα μόνον ἐπὶ τῶν πωληθέντων κτημάτων· ὥστε ὁ Π. δικαίωμα ἔχει προνομίου μόνον ἐπὶ τῶν πωληθέντων κτημάτων τῆς Δ., οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀγοραστοῦ Β., διότι, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθροῦ 1945 Ἰον. Κ., ἡ μεταγραφὴ διατηρεῖ τὸ προνόμιον ἐφόσον ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις, ἀλλὰ μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν δὲν γεννᾷ αὐτό· τούτων τεθέντων μάτην ἐπεκαλέσθη ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἀναιρεσείων προνόμιον, ὁποῖον δὲν εἶχεν ὁ Π. διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν, ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ Β. ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἀναιρεσείων ἐπεκαλέσθη τὴν συνεπεῖα τοῦ ἀπὸ 1842 συμβολαίου ἐγγραφείσαν ὑποθήκην, τὸ ἐφετεῖον λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὸ περὶ ταύτης πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος περὶ τῆς ὑποθήκης, τὸ ὑπ' ἀριθ. 3069 τοῦ 1842 ἔγγραφον τοῦ Β. δι' οὗ καὶ οὗτος ζητεῖ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συμβολαίου τούτου, καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1841 συμβολαίον, καὶ ἐκτιμῶν ταῦτα ἐν τῇ ἀνξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἀναφέρει ἐγγραφείσαν ὑποθήκην μόνον διὰ τὴν ἐτήσιον πρόσδοτον, τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 3063 ἔγγραφον δὲν ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον, διὰ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1842 συμβολαίου δὲν συνεφωνήθη ὑποθήκη διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν· κατὰ ταῦτα δὲ ὀρθῶς σχεπτόμενον καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις νομίμου ἢ δικαστικῆς ὑποθήκης κατὰ τὰ ἄρθρ. 1957 καὶ 1859 Ἰον. Κ. ἐθεώρησε τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν ὡς μὴ χαίρουσαν δικαίωμα ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ Β. οὕτω δὲ

τοῦ Π. οὐδὲν δικαίωμα χαίροντος ὑποθήκης διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ Β., μάτην ἐπίσης ὁ ἀναιρεσεῖων ἐπεκαλέσθη τὴν τοῦ Π. ὑποθήκην ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν ὑπεγγυότητα τῶν κτημάτων τοῦ Β. διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησίν του ὁρθῶς ἄρα τὸ ἐφετεῖον ἐρμηνεύσας τὸ ἄρθρ. 1845 Ἰον. Κ. ἐθεώρησεν ὡς ὅλως ἀβάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ὑπεγγυότητος τῶν κτημάτων τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τοῦ Β. λόγῳ τοῦ δυνάμει τοῦ συμβολαίου τοῦ 1842 προνομίου καὶ ὑποθήκης τοῦ Π.

1946. Ὁ συγκληρονόμος ἢ συμμεριζόμενος διατηρεῖ τὸ προνόμιόν του ἐπὶ τῶν κτημάτων ἐκάστης μερίδος, ἢ ἐπὶ τῶν κτημάτων, τῶν πλειστηριασθέντων, ἵνα λάβῃ τὸ συμπλήρωμα ἢ τὴν ἐξίσασιν τῆς μερίδος του, ἢ τὸ τίμημα τοῦ πλειστηριασμοῦ, διὰ τῆς ἐγγραφῆς, τῆς γενομένης κατ' αἴτησίν του ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρᾶξεως τῆς διανομῆς, ἢ τῆς διὰ πλειστηριασμοῦ κατακυρώσεως· κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου, οὐδεμία ὑποθήκη δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν κτημάτων, τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸ συμπλήρωμα, ἢ κατακυρωθέντων διὰ πλειστηριασμοῦ, πρὸς βλάβην τοῦ πρὸς ὃν ὀφείλεται τὸ συμπλήρωμα, ἢ τὸ τίμημα. ΓΛΚ. 2109.

1947. Οἱ ἀρχιτέκτονες, ἐργολάβοι, κτίτται καὶ ἄλλοι ἐργάται, ἐνασχοληθέντες εἰς τὴν οἰκοδόμησιν, ἀνικοδόμησιν, ἢ ἐπισκευὴν κτιρίων, διωρύχων, ἢ ἄλλων ἔργων, καὶ οἱ δανείσαντες διὰ τὴν πληρωμὴν καὶ ἀπότισιν αὐτῶν χρήματα, ἢ χρήσις τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται, διατηροῦσι τὰ προνόμιά των διὰ τῆς διπλῆς ἐγγραφῆς·

1. τοῦ εἰδικοῦ ἐγγράφου, τοῦ βεβαιουῦντος τὴν κατάστασιν τῶν τόπων κατὰ τὸ ἄρθρον 1940 ἐδάφ. 4, λησθείσης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἔργων·

2. τῆς γενομένης ἐκτιμήσεως κατὰ τὸ αὐτὸ ἐδάφριον τοῦ εἰρημένου ἔθρου, λησθείσης ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ἂν ᾗ ὁ ἐμπειροτέχνης ἐσύνταξε τὴν ἐκθεσίν του. ΓΛΚ. 2110.

1948. Οἱ πιστωταὶ τοῦ ἀποθανόντος, οἱ τε ἐνυπόθηκοι μὴ ἐγγεγραμμένοι, καὶ οἱ ἐπὶ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ, ὡς καὶ οἱ κληροδόχοι, οἱ αἰτοῦντες τὸν χωρισμὸν τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος κατὰ τὸ ἄρθρον 772, διατηροῦσιν ὡς πρὸς τοὺς πιστωτάς τῶν κληρονόμων, ἢ τῶν ἀντιπροσωπευόντων τὸν ἀπο-

θανόντα, τὸ προνόμιον των ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῆς κληρονομίας, διὰ τῶν γενομένων ἐγγραφῶν ἐπὶ ἐκάστου τῶν κτημάτων τούτων ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας.

Πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία αὕτη, οὐδεμία ὑποθήκη δύναται νὰ ἐπιβληθῇ τελεσφόρως ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων παρὰ τῶν κληρονόμων, ἢ ἀντιπροσωπευόντων τὸν ἀποθνήσκοντα πρὸς βλάβην τῶν πιστωτῶν ἢ κληροδόχων. ΓΛΚ. 2111.

1949. Πάντες οἱ ἐκδοχοὶ τῶν διαφορῶν τούτων προνομίου-χων πιστώσεων ἐξασκοῦσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα τῶν παραχωρητῶν, ἀντὶ τούτων καὶ κατὰ τὴν τάξιν των. ΓΛΚ. 2112.

1950. Ἀπασοὶ αἱ ὑποκείμεναι εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἐγγραφῆς προνομιοῦχοι πιστώσεις, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας δὲν ἐξεπληρώθησαν οἱ πρὸς διχτήρησιν τοῦ προνομίου ἀνωτέρω διαγγραμμένοι ὅροι, εἶναι μολοντούτο ἐνυπόθηκοι· ἀλλ' ἡ ὑποθήκη ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δὲν ἄρχεται, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν κατὰ τὸν ἐφεξῆς ὁρισθησόμενον τρόπον γενομένων ἐγγραφῶν. ΓΛΚ. 2113.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν ὑποθηκῶν.

1951. Ἡ ὑποθήκη εἶναι πραγματικὸν δικαίωμα, συνιστάμενον ἐπὶ ἀκινήτων πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεώς τινος· ἔχει δὲ χώραν μόνον, καθ' ἧς περιπτώσεις καὶ τύπους ὁρίζει ὁ νόμος.

Εἶναι φύσει ἀδιαίρετος, καὶ ὑφίσταται ὁλοσχερῶς ἐφ' ὅλων τῶν ὑπεγγυημένων ἀκινήτων, ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν καὶ ἐφ' ἐκάστου μέρους των.

Παρακολουθεῖ τὰ κτήματα, ἂν καὶ μεταβῶσιν εἰς ἄλλας χεῖρας. ΓΛΚ. 2114.

ΑΠ. 174 (1900). Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως, λόγῳ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου εἶχε καταστῇ τελεσίδικος, ἐστὶν ἀβάσιμος, διότι, ἀναιρεθείσης ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ διάδικοι ἐπανῆλθον εἰς ἡν στάσιν

ὑπῆρχεν ἡ διαφορά των πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἥτοι εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐφέσεως, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ζακύνθου, ἣτις ὁμολογουμένως ἐκοινοποιήθη τῷ ἐφesiβλήτῳ πρὸ τῆς ὑπὸ τούτου κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας· ταύτης δὲ διατελείουσης ἐκκρεμοῦς καὶ ἀναστελλούσης τὴν πρὸς ὀρχοδοσίαν προθεσίαν, δὲν ἤρυνάτο νὰ καταστῇ τελεσίδικος οὐδὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Ζακύνθου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτέρα ἔνστασις τοῦ ἐφesiβλήτου περὶ ἀπαρδεύτου τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἀκύρου, καθ' ὃ ἐνούσης δύο ἀνακοπὰς μὴ ὑπαγομένης δῆθεν εἰς τὴν αὐτὴν ἁρμοδιότητα ἐστὶν ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα, διότι, ἀφοῦ ἡ ἐκπονητικὴ διαδικασία, δυνάμει τοῦ ΣΞΘ' Νόμου, ὑπῆχθη εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς ἐπελθούσης συνεπειᾶ αὐτῆς κατασχέσεως, ὑπάγεται εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, ἥτοι τὸ εἰρηνοδικεῖον.

Ἐπειδὴ σκοπὸς τοῦ Νόμου PNB' τοῦ 1866 καὶ ἐν γένει τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, διατασσόντων ὅτι, ἵνα ἡ ἰσχυρὰ ἡ ὑποθήκη, δέον νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένα δημόσια βιβλία, εἶναι προδήλως τὸ νὰ προφυλάξῃ τοὺς τρίτους, εἰς οὓς ἤθελε περιέλθῃ κτημά τι ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ λάβῃ τοῦτο ὡς ἐλεύθερον, ἐνῷ εἶναι θεβαρημένον δι' ὑποθήκης, ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντας τοῦ ὑπάρχοντος ὑποθηκικοῦ βάρους, ὁ τοιοῦτος ὅμως κίνδυνος δὲν ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπέναντι τῶν ἀνακοπόντων καὶ ἐκκαλούντων, διότι οὗτοι, ὄντες κληρονόμοι τῆς Ι. (συζύγου Ε.), τῆς δικασθείσης μετὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκτέλεσιν Θ., ἀπέναντι τῆς ὁποίας, διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποφάσεως, ἀπεφασίσθη ὅτι αὕτη εἶναι οὐ μόνον ὀφειλέτρια τοῦ ἐπιδίκου πρσοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι ἰσχυρὰ ἡ πρότερον ἰσχύουσα γενικὴ ἄγραφος ὑποθήκη ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι τρίτοι, καὶ ἐπομένως οὐδεμία ἀνάγκη εἰδικῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ὑπῆρχεν, ὅπως προφυλάξῃ αὐτὴν ἐξ ἐνδεχομένου κινδύνου ὑπάρξεως ἀφανοῦς ὑποθηκικοῦ βάρους, τοῦ Νόμου PNB' σκοποῦντος νὰ καθιερώσῃ διὰ τὴν μὴ ἐγγραφὴν σχετικὴν ἀκυρότητα, δυναμένην νὰ ζημιωθῶσιν ἐκ τῆς ἀγνοίας τῆς ἐγγραφῆς. Τὴν γνώμην ὅμως ταύτην ἔχον τὸ Β' τμήμα, εὐρίσκειται ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος ἐκφρασθεῖσαν, διότι τοῦτο φαίνεται παραδεχόμενον ὅτι ἡ εἰδίκευσις τῆς ἀγράφου γενικῆς ὑποθήκης, ἣτις ἰσχυρε πρότερον ἐν Ἑπτανήσῳ, ἵνα διατηρήσῃ τὴν ἰσχύν της, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νόμου PNB' ἀπολύτως ἀπέναντι οἰουδήποτε ἄνευ τῆς ἀνωτέρω διακρίσεως.

1952. Ἡ ὑποθήκη εἶναι ἡ νόμιμος, ἡ δικαστικὴ, ἡ συμβατικὴ. ΓΛΚ. 2116.

ΑΠ. 155 (1900). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, ἐφ' ἣς

ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς τοῦ Αου τμήματος ἀποφάσεως ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κερκύρα Ἐρετείου ἐζήτησεν ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ γενομένη ἐξάλειψις τῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς αὐτῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 74 Πολ. Δικ. δικαιούται ἡ ἑγγαμος γυνὴ πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 91 Ἰον. Κώδ. ἡ τοιαύτη ἄδεια δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ὅταν πρόκηται ἡ γυνὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προῖκα αὐτῆς· ἐδικαιούτο ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐκκαλοῦσα καὶ συνεστῶτος ἐτι τοῦ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς γάμου νὰ ἐγείρῃ μόνῃ αὐτῇ τὴν ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐπιδιώκει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης δι' ἧς ἐξησφαλιζέτο ἡ προῖξ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 61 § 4 τοῦ ἰσχύοντος καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις νόμου περὶ ὑποθηκῶν κηρύσσεται ἄκυρος ἡ συμφωνία τῶν συζύγων περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς συζύγου, ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὑποχρεοῦται ὁ σύζυγος νὰ αἰτήσῃ· ἐκ τῆς διατάξεως ὅμως ταύτης δὲν ἔπεται ἀναγκαιῶς ὅτι εἶναι ἐπίσης ἄκυρος καὶ ἡ τῆς γυναικὸς συναίνεσις πρὸς ἐξάλειψιν τῆς γενομένης ἤδη ἐγγραφῆς, ἣν οὐδεμία τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν διάταξις ἀπαγορεύει· τούναντιον δὲ μάλιστα κατὰ τὸ ἄρθρον 77 ἡ γενομένη ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἡ προσημειώσεως ἐξαλείφεται τῇ συναινέσει τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦτο ἰκανότητά. Ἡ δὲ ἑγγαμος γυνή, ὅταν εἶναι ἐνήλικος, κατ' οὐδεμίαν διάταξιν εἴτε τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου εἴτε τοῦ Ἰον. Κώδ., στερεῖται τῆς ἰκανότητος τοῦ νὰ παραιτῇται τῆς πρὸς ἐξασφάλισιν οἰσodήποτε αὐτῆς ἀπαιτήσεως, μηδὲ τῆς προικὸς ἐξαιρουμένης, ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς ἐπερχομένης διὰ τῆς παραιτήσεως ἀποσβέσεως τοῦ ὑποθητικοῦ δικαιώματος. Ὁρθῶς ἄρα ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ γενομένη τῇ συναινέσει τῆς ἐκκαλούσης ἐξάλειψις τῆς ἐγγραφείσης ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων τῆς συζύγου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς τῆς ὑποθήκης.

Ἐπειδὴ ὅμως οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ τμήμα τοῦτο ἐκφέρει γνώμην προφανῶς ἀντίθετον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ πρώτου τμήματος ἐξενεχθεῖσαν καθ' ἣν ἡ συναίνεσις τῆς ἐκκαλούσης πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐγγεγραμμένης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς αὐτῆς ὑποθήκης, εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ οὔσα. Εἶναι ἄρα ἀνάγκη νὰ παραπυεψθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου ἡ ἐξέτασις τοῦ νομικοῦ τοῦτου ζητήματος πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας. [Contra Α.Π. 273 (1899) 66 (1897)].

1953. Νόμιμος ὑποθήκη εἶναι, ἡ ἐκ τοῦ νόμου προκύπτουσα.

Δικαστικὴ ὑποθήκη εἶναι, ἡ προκύπτουσα ἐξ ἀποφάσεων, ἢ δικαστικῶν πράξεων.

Συμβατικὴ ὑποθήκη εἶναι, ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ συμβάσεων,

καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου τῶν πράξεων καὶ τῶν συμβολαίων. ΓΛΚ. 2117.

1954. Ἐπιδεκτικὰ ὑποθήκης εἶναι μόνα·

1. τὰ ἐμπορεύσιμα ἀκίνητα, καὶ τὰ παρακολουθήματα αὐτῶν, τὰ θεωρούμενα ὡς ἀκίνητα·

2. ἡ ἐπικαρπία τῶν αὐτῶν κτημάτων καὶ παρακολουθημάτων, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ. ΓΛΚ. 2118.

1955. Ἡ ἐπὶ κινητῶν ὑποθήκη, τὰ ὅποια εἶναι παρακολουθήματα ἀκινήτων, δὲν διαρκεῖ, ὅταν μεταβῶσιν εἰς χεῖρας τρίτου. ΓΛΚ. 2119.

1956. Ὁ παρὼν πολιτικὸς κώδιξ δὲν τροπολογεῖ οὐδεμίαν τῶν περὶ πλοίων διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. ΓΛΚ. 2120.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν νομίμων ὑποθηκῶν.

1957. Τὰ δικαιώματα καὶ αἱ πιστώσεις, εἰς ὧς ἀπονέμεται ἡ νόμιμος ὑποθήκη, εἶναι,

τὰ τῶν ὑπ'ἀνδρῶν γυναικῶν, ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς αὐτῶν·

τὰ τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν ἀπηγορευμένων, ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου αὐτῶν·

τὰ τοῦ δημοσίου, τῶν κοινοτήτων καὶ τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ὑπολόγων, εἰσπρακτόρων καὶ διαχειριστῶν. ΓΛΚ. 2121.

ΑΠ. 230 (1892). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 1957, 198 καὶ 1970 Ἰον. Κ. ὁ πιστωτὴς, ὃς ἀνήκει ἡ νόμιμος ὑποθήκη, ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμά του ἐφ' ὅλων τῶν παρόντων καὶ μελλόντων ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου, ἡ δὲ ὑποθήκη ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως πάσης ἐγγραφῆς, ὑπὲς τῶν γυναικῶν, διὰ τὴν προῖκα καὶ τὰς γαμικὰς συμβάσεις αὐτῶν, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρὸς των ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, κατὰ δὲ νόμον ΡΝΒ' 8 Ἰαν. 1866 ἄρθρ. 1 καὶ τοὺς κατόπιν ἐκδοθέντας νόμους ΡΕΗ' τοῦ 1867 καὶ ΤΔΓ' τοῦ 1869, δι' ὧν ἐπεξετάθη ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης, πᾶσα ἄγραφος ὑποθήκη ἢ προνόμιον, ἰσχύοντα κατὰ τοὺς ἤδη ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις κειμένους νόμους, ὅπως

διατηρήσῃσι τὰ νόμιμα αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ὑποθηκῶν τῆς 11 Αὐγούστου 1836 νόμου τοῦ Βασιλείου, εἰς εἰδικὸν βιβλίον κατὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ μνησθέντος νόμου ἡ προτίμησις τῶν κατὰ ἄρθρ. 1 ἐγγραφόμενων ὑποθηκῶν θέλει ἀποφασίζεσθαι κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον ἔλαβον αὐταὶ ὑπαρξιν, ἡ ἰσχὺς τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ἰον. Κ. διετηρήθη καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν εἰς τὰς Ἰονίους νήτους δι' ἐκείνους οἵτινες εἶχον ἀποκτήσει δικαίωμα νομίμου ὑποθήκης ἐπὶ τε τῶν παρόντων καὶ μελλόντων ἀκινήτων τῶν ὀφειλετῶν των, ἐὰν ἐντὸς τῆς ὀριζομένης προθεσμίας ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων εἰδικεύσῃσι τὴν νόμιμον ὑποθήκην των ἐγγράφοντες ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ὀφειλετῶν των ὑποθήκην κατὰ τὸν νόμον περὶ ὑποθηκῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ὑπὸ τῶν μνησθέντων νόμων, ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰδίκευσε τὴν νόμιμον ὑποθήκην, ἐγγράψασα ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου τῆς κτηθέντων ἀκινήτων ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς ὑποθήκην, καίτοι κτηθέντων μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἐν Ἑπτανήσῳ, ἡ εἰδίκευσις τῆς ἐγγραφείσης ὑπὸ τῆς ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπάρξεως τοῦ δικαιώματός της, ὅτε ἐτελέσθη ὁ γάμος της μετὰ τοῦ συζύγου της τὸ 1865, καίτοι εἰδικευθεῖσα μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τοῦ αἰτούντος, ὥστε τὸ δικαίωμά του ἀπεκτήθη μεταγενεστέρως τὸ 1868.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἐν Ἑπτανήσῳ τὸ 1868, ὅτε ἀπεκτήθη τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτούντος, ἰσχυεν ἡ Πολ. Δικ., τὰ ἐν ἄρθρ. 1940 Ἰον. Κ. ἀναφερόμενα προνόμια κατηργήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΡΝ' τῆς 12 Ἰανουαρ. 1866, κατὰ δὲ ἄρθρ. 940 καὶ 941 Πολ. Δικ. ὁ πωλητὴς ἀκινήτου προνόμιον δὲν χαίρει ἐπὶ τοῦ πωληθέντος διὰ τὸ ὀφειλόμενον τίμημα, οὐδὲ ὁ δανειστής ἐπὶ τῆς ἀνεγερθείσης οἰκίας ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου διὰ τοῦ δανείου του.

1958. Ὁ πιστωτής, εἰς ὃν ἀνήκει ἡ νόμιμος ὑποθήκη, δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμά του ἐφ' ὅλων τῶν παρόντων καὶ μελλόντων ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου, τηρουμένων τῶν ἐφεξῆς ἐκτεθησομένων τροπολογιῶν. ΓΛΚ. 2122.

ΑΠ. 210 (1875). Τὸ ἐφετεῖον ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς παραδέχεται ὅτι ὁ ἐγγυησάμενος τὴν προῖκα τῆς ἀναιρεσειούσης Μ. ἐκληρονομήθη ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τῆς αὐτῆς προικός Ι. καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐπῆλθε σύγχυσις τῶν δύο περιουσιῶν τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐγγυητοῦ τῆς προικός, ἀφ' ἐτέρου ἀποφαίνεται ὅτι, ἀφοῦ ὑπάρχει ἤδη δεδικασμένον ὅτι ἡ ἀναιρεσεῖ-ουσα δὲν ἐνέγραψεν ὑποθήκην χωριστὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐγγυητοῦ, δὲν κωλύονται οἱ δανεισταὶ τούτου, καίτοι ἐπελθούσης τῆς διαλη-

φθείτης συγχύσεως τῶν περιουσιῶν, νὰ αἰτήσωσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χωρισμὸν αὐτῶν, ἵνα παύσῃ ὡς πρὸς αὐτοὺς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγχύσεως ταύτης ἀπέναντι τοῦ δανειστοῦ τοῦ πρωτοφειλέτου καὶ κληρονόμου I. ἀλλ' ἡ σκέψις αὕτη τοῦ Πρωτοδικείου εἶνε προφανῶς ἡμαρτημένη καὶ ἀντίκειται εἰς τὸν Νόμον α') διότι πρὸ παντὸς ἄλλου τὸ πρωτοδικεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἡ ἀναιρεσειούσα χήρα διετηρήσῃ, κατὰ τοὺς ἐν Ἑπτανήσῳ νόμους τοὺς ἰσχύσαντας ἐν καιρῷ τῆς συστάσεως τῆς προικὸς καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγεννήθη ἡ πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῆς ὑποχρέωσις τῶν κληρονόμων τοῦ συζύγου τῆς, τὴν νόμιμον αὐτῆς ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρός τῆς· διότι ἂν τοῦτο ἐγένετο καὶ ὁ σύζυγος ἐκληρονόμησεν ἐν μέρει τὸν ἐγγυησάμενον τὴν προῖκα Π., ἡ σκέψις τοῦ δικαστηρίου, ὅτι, ἀφοῦ ἡ ἀναιρεσειούσα δὲν ἐνέγραψε χωριστὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐγγυητοῦ ὑποθήκην, δὲν διετήρησεν ἐπὶ τούτων ἐμπράγματον δικαίωμα, εἶναι καὶ ματαία καὶ ἐσφαλμένη· ἄνευ ἐπιμρῶς δὲ τὸ περὶ μὴ ὑπάρξεως τοιαύτης ἐγγραφῆς δεδικασμένον, ὅπερ ἐπικαλεῖται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι κατὰ (1958 'Ion. K.) ἡ νόμιμος ὑποθήκη γενικὴ οὖσα, ἐπεκτείνεται ἐπὶ πάντων τῶν τε παρόντων καὶ μελλόντων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου· ἄρα καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἅμα τῇ εἰσελεύσει εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου I. τῶν κτημάτων τοῦ Π. διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τῆς κληρονομίας, ἡ νόμιμος τῆς ἀναιρεσειούσης ὑποθήκη, εἰάν νομίμως διετηρήθῃ, ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων τοῦ ἐγγυητοῦ ὡς ἐπὶ τῶν ἰδίων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου, καθ' ἣν κέκτηται αὕτη προτεραιότητα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, συμφώνως ἄρθρ. 1970 § 2· δὲν δύναται δὲ νὰ γείνη πλέον λόγος περὶ ὑποχρεώσεως χωριστῆς τοῦ ἐγγυητοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐκληρονομήθη οὗτος ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου· διότι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ ἐγγύησις ἀπεσθῆσθαι διὰ τῆς συγχύσεως (1881 καὶ 1216 'Ion. K.)· 6') διότι, καὶ μὲν κατὰ ἄρθρ. 774 § 2 'Ion. K., ἡ περὶ χωρισμοῦ τῶν περιουσιῶν ἀγωγή, ὡς πρὸς τὰ ἀκίνητα, δύναται νὰ κινηθῇ ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ κληρονομουμένου, ἐν ὅσῳ τὰ κτήματα ταῦτα εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ κληρονόμου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀληθεύει εἰμὴ ὡς πρὸς τοὺς ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου ἔχοντας ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην ἐπὶ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας εἰδικῶς, διότι κατὰ τὴν ρητὴν (ἄρθρ. 1948) διάταξιν, οἱ ἐνυπόθηκοι μὴ ἐγγεγραμμένοι καὶ οἱ ἐπὶ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ δανεισταὶ δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσωσι τὴν ἀγωγήν ταύτην εἰμὴ ἐὰν ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, ἐγγράψωσι τὸ προνόμιον τοῦτο ἐπὶ ἐκάστου τῶν κτημάτων. Ἄρα μόνῃ ἡ εἰδικὴ εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφή, ἐμπροθέσμως γενομένη, ἐμποδίζει τὴν σύγχυσιν τῶν περιουσιῶν, ἀλλὰ ταύτης ἐπελθούσης δὲν παύει ἡ ἔγερσις τῆς περὶ χωρισμοῦ ἀγωγῆς. Ὅθεν τὸ πρωτοδικεῖον, ὥφειλε νὰ ἐξετάσῃ προηγουμένως ἂν οἱ ἀναιρεσίβλητοι διετήρησαν διὰ τῆς ἐμπροθέσμου ἐγγραφῆς τὸ περὶ χωρισμοῦ τῶν περιουσιῶν δικαίωμα, ἢ ἂν ἤδη εἶχον ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην εἰδικὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῆς κληρονομίας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Π.,

ἄφ' οὗ, τὸ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως παράπονον τῆς ἀναιρεσειούσης ἀντιδίκου ἦτο ὅτι κακῶς ἐπετράπη αὐτοῖς ὁ χωρισμὸς τῶν περυσίων. Ὁ δὲ προτεινόμενος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων λόγος, ὅτι ὡς πρὸς τὸν χωρισμὸν τοῦτον ὑπάρχει ἡ ἐκ τῆς 211 εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως τελεσιδικία, καὶ ὑποτεθῇ ἀληθὴς καὶ μὴ ἀπαράδεκτος ὡς μὴ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας προταθεῖς, δὲν ἔχει ἐπιρροήν· τοῦτο μὲν, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν στηρίζεται ἐπὶ τοιαύτης τελεσιδικίας, ἀλλ' ἐξετάζει ὡς μήπω τελεσιδικῶς λυθὲν τὸ θεκτὸν καὶ βάσιμον ἢ μὴ τοῦ αἰτουμένου ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων τῆς ἀναιρεσειούσης δανειστῶν χωρισμοῦ· τοῦτο δέ, διότι τὸ προτεινόμενον δεδικασμένον, καὶ ὑποτεθῇ προταθὲν ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, χρῆζον ἐξέτασεως πραγματικῆς, εἰς ἣν δὲν ἡσχολήθη τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, διαφεύγει κατὰ τοῦτο τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, κακῶς τὸ Πρωτοδικεὸν κατέταξε τὴν ἀναιρεσεύσαν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἐγγυητοῦ τῆς προικὸς Π. Δ. ὡς ἐγγχειρόγραφον δανειστριαν.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῶν δικαστικῶν ὑποθηκῶν.

1959. Ἡ δικαστικὴ ὑποθήκη προκύπτει ἐξ ὀριστικῶν ἢ προσωρινῶν ἀποφάσεων, κατ' ἀντιμωλίαν, ἢ ἐρήμην ἀπαγγεληθεισῶν ὑπὲρ τοῦ τυχόντος αὐτῶν.

Δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐπὶ τῶν παρόντων ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἐπὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δύναται ἀκολουθῶς νὰ ἀποκτήσῃ, τηρουμένων τῶν ἐφεξῆς ὀρισθησομένων τροπολογιῶν.

Αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις δὲν παράγουσιν ὑποθήκην, εἰμὴ ὅταν περιεπτεται εἰς αὐτάς ἡ περὶ ἐκτελέσεως δικαστικῆς διαταγῆς.

Δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ προκύψῃ ὑποθήκη ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀπαγγεληθεισῶν ἀποφάσεων, εἰμὴ ὅταν κηρυχθῶσιν ἐκτελεσταὶ παρὰ τινος πολιτικοῦ δικαστηρίου τῶν ἰονίων νήσων, τηρουμένων τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου διατάξεων, τῶν δυναμένων νὰ προκύψωσιν ἐκ πολιτευματικῶν νόμων, ἢ συνθηκῶν. ΓΛΚ. 2123.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῶν συμβατικῶν ὑποθηκῶν.

1960. Δὲν δύνανται νὰ συνομολογήσωσι συμβατικὰς ὑποθήκας, εἰμὴ οἱ ἰκνοὶ νὰ ἀπαλλοτριώσωσι τὰ εἰς αὐτάς ὑποβαλλόμενα ἀκίνητα. ΓΛΚ. 2124.

1961. Οἱ ἔχοντες ἐπὶ ἀκινήτου τινὸς μόνον δικαίωμα ἀνεσυχλόμενον διὰ τινος ὅρου, ἢ ὑποκείμενον εἰς διέλυσιν ἐπὶ ὀρισμένων περιπτώσεων, ἢ εἰς διέκρηξιν, δὲν δύνανται νὰ συνομολογήσωσιν, εἰμὴ ὑποθήκην, ὑποκειμένην εἰς τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ἢ τὴν αὐτὴν διέκρηξιν. ΓΛΚ. 2125.

1962. Τὰ κτήματα τῶν ἀνηλίκων, τῶν ἀπηγορευμένων καὶ τῶν ἀπόντων, διαρκούσης τῆς εἰς ἄλλους προσωρινῶς μόνον ἀνατεθείσης δικατοχῆς των, δὲν δύνανται νὰ ὑποθηκευθῶσιν, εἰμὴ διὰ τὰς αἰτίας, καὶ κατὰ τὰς διατυπώσεις, τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὀρισμένας, ἢ συνάμει ἀποφάσεων. ΓΛΚ. 2126.

1963. Ἡ συμβατικὴ ὑποθήκη δὲν δύναται νὰ συνομολογηθῇ ἄλλως, εἰμὴ δι' ἐπισήμου συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

Μολοντοῦτο, τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γερόμενα συμβόλαια κατὰ τοὺς αὐτοῖσι νόμους δύνανται νὰ παράξωσιν ὑποθήκην ἐπὶ τῶν εἰς τὸ Κράτος κειμένων κτημάτων, ἔάν, γενομένης περὶ αὐτῶν ἐξετάσεως παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως, διαταχθῇ δι' ἀποράσεως ἢ ἐγγραφῇ των. ΓΛΚ. 2127.

1964. Δὲν εἶναι ἔγκυρος ἡ συμβατικὴ ὑποθήκη, εἰμὴ ὅταν, εἴτε εἰς τὴν καταστατικὴν τῆς πιστώσεως ἐπίσημον πρᾶξιν, εἴτε εἰς ἄλλην μεταγενεστέραν ὡσαύτως ἐπίσημον, δηλοῦται εἰδικῶς ἡ φύσις καὶ ἡ θέσις τῶν παρόντων ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτος συσταίνει τὴν ὑποθήκην τῆς πιστώσεως. Ἐκαστον τῶν παρόντων κτημάτων του δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὀνομαστὶ εἰς τὴν ὑποθήκην.

Τὴ μὲλλοντα κτήματα δὲν δύνανται νὰ ὑποθηκευθῶσιν. ΓΛΚ. 2129.

1965. Ἀλλ' ἔάν τὰ παρόντα καὶ ἐλεύθερα κτήματα τοῦ

ὀφειλέτου δὲν ἐξαρκῶσιν εἰς ἀσφάλειαν τῆς πιστώσεως, δύναται αὐτός, ἐκφράζων τὸ ἀνεπαρκὲς αὐτῶν, νὰ συναινέσῃ, ὥστε ἕκαστον τῶν κτημάτων. τὰ ὅποια θέλει προσαποκτήσῃ, νὰ μένῃ ὑποθηκευμένον, βαθμηδὸν ὡς γίνονται αἱ προσκτήσεις. ΓΛΚ. 2130.

1966. Ὡσαύτως, ἐὰν τὸ ὑποθηκευμένον παρὸν ἀκίνητον, ἢ ἀκίνητα ἀπολεσθῶσιν, ἢ χειροτερεύσωσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἐξαρκῶσι πλέον εἰς ἀσφάλειαν τοῦ πιστωτοῦ, οὗτος δύναται ἢ νὰ αἰτήσῃ παραχρῆμα τὴν ἀπότισιν, ἢ νὰ λάβῃ συμπλήρωμά τι ὑποθήκης. ΓΛΚ. 2131.

1967. Ἡ συμβεβηκυῖα ὑποθήκη δὲν εἶναι ἔγχυρος, ἐὰν ἡ ποσότης, διὰ τὴν ὁποίαν συνωμολογήθη, δὲν εἶναι βεβιαία κατὰ προσδιωρισμένην ἐν τῇ πράξει. Ἐὰν ἡ ἐκ τῆς ὑποχρέωσης προκύπτουσα πίστωσις ἦναι ἐφ' ὅρῳ ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν της, ἢ ἀόριστος κατὰ τὴν ἀξίαν της, ὁ πιστωτής δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐγγραφήν, περὶ ἧς ἐφεξῆς ρηθήσεται, εἰμὴ μέχρι τοῦ ποσοῦ ἀξίας τινός, παρ' αὐτοῦ ρητῶς δηλωθείσης, τῆς ὁποίας ὁ ὀφειλέτης χρείας καλούσης, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐλάττωσιν. ΓΛΚ. 2132.

1968. Ἡ ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη ἐπεκτείνεται εἰς πᾶσαν βελτίωσιν ἐπιγενομένην εἰς τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα. ΓΛΚ. 2133.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῆς μεταξὺ τῶν ὑποθηκῶν τάξεως.

1969. Ἡ ὑποθήκη, εἴτε νόμιμος, εἴτε δικαστική, εἴτε συμβεβηκυῖα δὲν λαμβάνει τάξιν, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπὸ τῶν πιστωτῶν εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑποθηκοφύλακος γενομένης ἐγγγραφῆς, καθ' ὃν τύπον καὶ τρόπον ὀρίζει ὁ νόμος, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ ἐξαιρέσεων. ΓΛΚ. 2134.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 675 (1898). Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1310 Ἰον. Κ. τοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμοζομένου, ὀρίζεται ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου νὰ λαμβάνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγγραφήν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν συζύγων ὡς καὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων οἰονδήποτε πρᾶγμα, δυνάμει

τοῦ συμβολαίου, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει δικαίωμα ὑποθήκης καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν τρίτων τῶν ὑποσχεθέντων αὐτῇ, διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, οἷον δῆποτε πρᾶγμα, καὶ ὅτι ἡ ὑποθήκη αὐτῇ δὲν εἶνε συμβατική ἀλλὰ νόμιμος ὡς μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου συναίνεσιν τοῦ τρίτου καθ' οὗ ἐγγράφεται ἡ ὑποθήκη, ἀλλ' ὑποχρεοῦντος τὸν συμβολαιογράφον ὅπως ἐξ ἐπαγγέλματος λαμβάνει αὐτὴν· ἀλλὰ κατὰ ἄρθρον 1969 Ἰον. Κ. ἡ ὑποθήκη εἴτε νόμιμος, εἴτε δικαστική, εἴτε συμβατική, δὲν λαμβάνει τάξιν εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπὸ τῶν πιστωτῶν εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑποθηκοφύλακος γενομένης ἐγγραφῆς, καθ' ὃν τόπον καὶ χρόνον ὀρίζει ὁ νόμος, τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος καθιερούμενος δύο ἐξαιρέσεις διὰ τοῦ ἄρθρ. 1970 αἵτινες πρέπει νὰ τηρῶνται κατὰ τὸ ἄρθρον 1969, καθ' ἃς καὶ ἄνευ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ὑπάρχει ἄγραφος ὑποθήκη, 1) ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων, καὶ τῶν ἀπηγορευμένων ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος αὐτῶν ἕνεκα τῆς διαχειρίσεώς των καὶ 2) ὑπὲρ τῶν γυναικῶν διὰ τὸς προῖκας καὶ τὰς γαμικὰς συμβάσεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός των ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου. Ἐκ τοῦ συνδ. δὲ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει ὅτι ὑπάρχει ἄγραφος ὑποθήκη ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός των ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, ἡ διάταξις δὲ αὕτη καθ' ἐξαιρετική, δὲν δύναται κατ' ἀναλογίαν νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ κτημάτων τῶν τρίτων τῶν ὑποσχεθέντων τὴν προῖκα, ἀλλ' ὅτι ἔχει μὲν κατ' αὐτῶν ὡς ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων των, καὶ ἂν δὲν συνήνεσαν εἰς τοῦτο διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἀλλ' ὀφείλει συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 1969 νὰ ἐγγράψῃ αὐτὴν εἰς τὸ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένη ἀπόφασις τοῦ ἀνωτάτου τῆς Δικαιοσύνης Συμβουλίου τῆς 2 Δεκεμβρίου 1864 δὲν λύει τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλ' ἠχύρωσε πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἣτις ἐθεώρησε τὴν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτων τρίτων ὑποσχεθέντων τὴν προῖκα ὡς συμβατικὴν καὶ ἀπῆλθῃ τὴν συναίνεσιν τῶν τρίτων πρὸς ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης καὶ παρεόξατο ὅτι ἡ τοιαύτη ἐγγραφὴ πηγάζει ἐκ τοῦ νόμου καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συναίνεσις τῶν τρίτων.

1970. Ἡ ὑποθήκη ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως πάσης ἐγγραφῆς.

1. ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν ἀπηγορευμένων, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος αὐτῶν, ἕνεκα τῆς διαχειρίσεώς του, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεδέχθη τὴν ἐπιτροπείαν, ἢ κηδεμονίαν·

2. ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, διὰ τὴν προῖκα καὶ τὰς γαμικὰς συμβάσεις αὐτῶν, ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός των ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Ἡ γυνή δὲν ἔχει ὑποθήκην διὰ τὰς προίκας, τὰς δυναμένας νὰ περιελθῶσιν ἐξ ἐπαχθείσης εἰς αὐτὴν κληρονομίας, ἢ δωρεᾶς εἰς αὐτὴν γενομένης, διαρκούντος τοῦ γάμου, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ κληρονομία ἤρξατο, ἢ ἡ δωρεὰ κατέστη τελεσφορος. ΓΛΚ. 2135.

1971. Διαλυθέντος τοῦ γάμου, ἐὰν δὲν ἐνεγράφη ποτὲ ἡ προίξ, ἡ γυνή, πρὸς διατήρησιν τῆς νομίμου ὑποθήκης της, εἶναι ὑπόχρεος νὰ τὴν ἐγγράψῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἡ ὑποθήκη λαμβάνει τάξιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς, καὶ δὲν ἀνατρέχει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου.

1972. Ὡσαύτως, ἐὰν δὲν ἔγινεν ἡ ἐγγραφὴ ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος, ὁ ἀνήλιξ, ἐνηλικιωθεὶς εἶναι ὑπόχρεος, πρὸς διατήρησιν τῆς νομίμου ὑποθήκης του, νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐγγραφὴν της ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός του. ἄλλως παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ὑποθήκη λαμβάνει τάξιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς.

Ἡ νόμιμος ὑποθήκη ἡ ἀπονεμευμένη εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἀνήλικας, ἂν καὶ μὴ ἐγγεγραμμένη, μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους των, καὶ τοὶ ξένους. Οὗτοι ὅμως πρὸς διατήρησίν της εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐγγραφὴν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, ἢ ἐντὸς τοῦ χρόνου, τοῦ ἀπολειπομένου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ, περὶ οὗ διαλαμβάνουσι τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, ἔτους, ἐὰν κληρονομήσωσι τὴν γυναῖκα μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου της, ἢ τὸν ἀνήλικον μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά του. Παρελθούσης τῆς εἰρημένης προθεσμίας, ἡ ὑποθήκη λαμβάνει τάξιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς.

1973. Ὅταν ἐν τῷ γαμικῷ συμβολαίῳ οἱ συμβαλλόμενοι, ἐνήλικες ὄντες, συνομολογήσωσι νὰ μὴ γένῃ ἐγγραφὴ, εἰμὴ ἐφ' ἐνός, ἢ πλειοτέρων ὠρισμένων ἀκινήτων τοῦ ἀνδρός, τ' ἄλλα, τὰ μὴ πρὸς ἐγγραφὴν σημειωθέντα, μένουσιν ἐλεύθερα καὶ ἀπηλλαγμένα ἐκ τῆς διὰ τὴν προίκα τῆς γυναικός, καὶ τὰ ἄλλα δικαιώματα καὶ γαμικὰ σύμφωνα ὑποθήκης. Δὲν συγχωρεῖται νὰ συμφωνηθῇ, ὅτι δὲν θέλει γένει οὐδεμίαν ἐγγραφὴν. ΓΛΚ. 2140.

1974. Ὅταν ἡ ὑποθήκη δὲν περιωρίσθῃ εἰς τὸ γαμικὸν συμβόλαιον, καὶ ἐν περιπτώσει γενικῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν ἀκινή-

των τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος, δύναται ὁ ἀνὴρ, ὁ ἐπίτροπος, ὁ συνεπίτροπος ἢ ὁ κηδεμὼν, νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ πρωτοδικείου νὰ περιορισθῇ ἡ ὑποθήκη μόνον ἐπὶ ἀκινήτων, ἐξαρκούντων πρὸς πλήρη ἀσφάλειαν ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου ἢ τῆς γυναικός. ΓΛΚ. 2143. 2144.

1975. Δὲν ἀπαγγέλλεται ἀπόφασις ἐπὶ τῶν εἰρημένων αἰτήσεων τῶν ἀνδρῶν, ἢ τῶν ἐπιτρόπων, συνεπιτρόπων, ἢ κηδεμόνων, πρὶν ἀκουσθῇ ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ἐὰν τὸ πρωτοδικεῖον ἀπαγγεῖλῃ τὸν περιορισμὸν τῆς ὑποθήκης εἰς τινὰ μόνον ἀκίνητα, αἱ ἐπὶ ἀπάντων τῶν ἄλλων γενομένῃ ἐγγραφῇ διαγράφονται. ΓΛΚ. 2145.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐγγραφῆς τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν.

1976. Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν ὑποθηκῶν τῆς νήσου, ἐνθα κεῖνται τὰ εἰς προνόμιον ἢ ὑποθήκην ὑποκείμενα κτήματα. Αὗται δὲν φέρουσιν οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ἂν γίνωσιν ἐντὸς ἐκείνου τοῦ χρόνου, διαρκούντος τοῦ ὁποίου, αἱ πρὸ τῆς πτωχεύσεως γινόμεναι πράξεις κηρύττονται ἄκυροι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος.

Τὸ αὐτὸ ἔχει χώρῃ καὶ μετὰ τῶν πιστωτῶν κληρονομίας τινός, ἂν, γενομένης τυχύτης δεκτῆς διὰ τῆς ἐξ ἀπογραφῆς ὠφείας, ἡ ἐγγραφὴ ἔγινε παρὰ τινος αὐτῶν μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς κληρονομίας, ἐκτὸς ἐὰν ἡδυνήθη τις διὰ τὴν βραχυτητα τοῦ χρόνου νὰ ἐγγράψῃ τὴν καταστατικὴν τῆς ὑποθήκης πράξιν, ὅπερ τεκμαίρεται, ἐὰν δὲν παρῇλθον δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς πράξεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ὑποσχεθέντος. ΓΛΚ. 2146.

1977. Ἡ προτερότης τῶν ὑποθηκῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς χρονολογίας τῶν ἐγγραφῶν· οἱ δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐγγραφέντες πιστωταὶ ἔχουσι μετὰ τῶν τὴν προτερότητα τῆς ὑποθήκης κατὰ τὸν οἰκείον αὐξόντα ἀριθμὸν τῆς ἐγγραφῆς των.

1978. Διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ὁ πιστωτὴς παραδίδει αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα ἐπίσημον ἀντί-

γραφον τῆς ἀποφάσεως ἢ τῆς πράξεως, ἐξ ἧς παράγεται τὸ προνόμιον, ἢ ἡ ὑποθήκη.

Ἐπισυνάπτει δὲ εἰς αὐτὴν δύο περιλήψεις ἐπὶ ἐνσήμου χάριτος, ἢ μία τῶν ὁποίων δύναται νὰ γραφῇ ἐπὶ τέλους τοῦ ἀντιγράφου τοῦ δικαιογράφου.

Αὐταὶ περιέχουσι,

1. τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τε πιστωτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του.

2. τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τε ὀφειλέτου καὶ τοῦ πατρὸς του, ἐτι δὲ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀφειλέτου, ἂν ᾖ γινωστόν, ἢ τοιαύτην προσωπικὴν καὶ εἰδικὴν χαρακτηρισίαν αὐτοῦ, ὥστε ὁ ὑποθηκοφύλαξ νὰ δύναται κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν νὰ γνωρίσῃ, καὶ διακρίνῃ τὸ βεβαρημένον διὰ τῆς ὑποθήκης πρόσωπον.

3. τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν φύσιν τοῦ δικαιογράφου.

4. τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου τῶν πιστώσεων. τῶν ἐκπεφρασμένων εἰς τὸ δικαιογραφον, ἢ τῶν ἐκτιμημένων παρὰ τοῦ ἐγγράφοντος διὰ τὰς προσόδους καὶ παροχάς, ἢ διὰ τὰ ἐνδεχόμενα, τὰ ἐφ' ὧν, ἢ ἀόριστα δικαιώματα, καθ' ἃς περιπτώσεις ἢ ἐκτίμησεις αὕτη διατίθεται. ὡσαύτως δὲ τὸ ποσὸν τῶν παρακολουθημάτων τῶν κεφαλαίων τούτων, καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν εἶναι ἀπαιτητά.

5. τὴν ἀποδείξιν τοῦ εἵδους καὶ τῆς θέσεως τῶν κτημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλει νὰ διατηρήσῃ τὸ προνόμιον ἢ τὴν ὑποθήκην.

Ἡ τελευταία αὕτη ἀποδείξις δὲν εἶναι ἀναγκαία ἐπὶ νομίμων ἢ δικαστικῶν ὑποθηκῶν. ὡς πρὸς τὰς ὑποθήκας ταύτας, ἐν ἑλλείψει συμβάσεως, μία μόνη ἐγγραφὴ ὑποβάλλει ὅλα τὰ ἐν τῇ νήσῳ, ἔνθα γίνεται ἡ ἐγγραφή, κείμενα ἀκίνητα. ΓλΚ. 2147.

1979. Αἱ ἐπὶ τῶν κτημάτων τεθνεῶτος τινὸς ἐγγραφαί, δύνανται νὰ γίνωσι διὰ μόνης τῆς χαρακτηρίσεως αὐτοῦ, ὡς ἐρρήθη εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρ. ἀριθ. 2. ΓλΚ. 2149.

1980. Ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἀντιπαραβάλλει τὰς περιλήψεις μὲ τὸ εἰς αὐτὸν προσενηχθὲν δικαιογραφον, περιγράφει εἰς τὸ βιβλίον του τὸ περιεχόμενον τῶν περιλήψεων, καὶ ἀποδίδει εἰς

τὸν αἰτοῦντα τὸ δικαιόγραφον καὶ μίαν τῶν περιλήψεων ἐπὶ τοῦ τέλους τῆς ὁποίας πιστοποιεῖ, ὅτι ἐνήργησε τὴν ἐγγραφὴν. ΓΛΚ. 2150.

1981. Ὁ διὰ κεφάλαιον φέρον τόκους ἢ ἐτησίας δόσεις ἐγγεγραμμένος πιστωτής, ἔχει δικαίωμα νὰ καταταχθῇ ἐπὶ πέντε ἐτη μόνον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐνεστῶτος, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς ἣν ἐτέθη ἡ ὑποθήκη τοῦ κεφαλαίου ἄνευ βλάβης τῶν γεννησομένων ἰδιαιτέρων ἐγγραφῶν, αἵτινες παράγουσιν ὑποθήκην ἀπὸ τῆς χρονολογίας των διὰ τὰς ἐτησίους δόσεις, ἄλλας παρὰ τὰς διὰ τῆς πρώτης ἐγγραφῆς διατηρηθείσας. ΓΛΚ. 2151.

1982. Τὰ δικαιώματα ἀπλῆς νομίμου ὑποθήκης τοῦ δημοσίου, τῶν κοινοτήτων, καὶ τῶν δημοσίων καταστημάτων ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν διαχειριστῶν, τὰ τῶν ἀνηλίκων ἢ ἀπηγορευμένων ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐπιτρόπων, συνεπιτρόπων, ἢ κηδεμόνων καὶ τὰ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἀνδρῶν, ἐγγράφονται διὰ τῆς ἐμφανίσεως δύο περιλήψεων ἐμπεριεχουσῶν μόνον

1. τὴν σημείωσιν τῆς Κυβερνήσεως, τῆς κοινότητος, ἢ τοῦ δημοσίου καταστήματος, τοῦ ἔχοντος τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα· καὶ ὡς πρὸς τ' ἄλλα ἀνωειρημένα πρόσωπα, τὴν σημείωσιν τοῦ ὀνόματος, τοῦ πατρωνύμου, τοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ τῆς πραγματικῆς κατοικίας τοῦ τε πιστωτοῦ, καὶ τοῦ πατρὸς του·

2. τὸ ὄνομα, τὸ παρῶνυμον, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν, ἢ τὴν ἀκριβῆ χαρακτήρισιν τοῦ τε ὀφειλέτου, καὶ τοῦ πατρὸς του·

3. τὴν φύσιν τῶν διατηρητέων δικαιωμάτων, καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας των ὡς πρὸς τὰ ὠρισμένα ἀντικείμενα ἄνευ ὑποχρέωσεως τοῦ νὰ προσδιορισθῇ αὐτὸ ὡς πρὸς τὰ ἐφ' ὅρῳ, τὰ ἐνδεχόμενα, ἢ τ' ἀόριστα δικαιώματα. ΓΛΚ. 2153.

1983. Αἱ ἐγγραφαὶ διατηροῦσι τὴν ὑποθήκην καὶ τὸ πρόνομιον ἐπὶ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας των· παύει τὸ ἀποτελεσματικὸν των, ἐὰν πρὶν πηρέσθαι ἡ εἰρημένη προθεσμία, δὲν ἀνανεωθῶσιν. ΓΛΚ. 2154.

1984. Τὰ ἔξοδα τῶν ἐγγραφῶν εἶναι εἰς βάρος τοῦ ὀφειλέ-

του, ἂν ἄλλως δὲν ἐσυμφωνήθῃ· ἡ προκαταβολὴ αὐτῶν γίνεται παρὰ τοῦ ἐγγράφοντος, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ νομίμων ὑποθηκῶν, διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν ὑποίων ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Τὰ ἐξοδα τῆς παρὰ τοῦ πωλητοῦ αἰτηθείσης μεταγραφῆς εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀγοραστοῦ. ΓΛΚ. 2155.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῆς διαγραφῆς καὶ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἐγγραφῶν.

1985. Αἱ ἐγγραφαὶ διαγράφονται ἢ συναίνεσει τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα πρὸς τοῦτο μερῶν, ἢ δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως. ΓΛΚ. 2157.

1986. Κατ' ἀμοιβάρας τὰς περιπτώσεις, οἱ αἰτοῦντες τὴν διαγραφὴν, καταθέτουν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποθηκοφύλακος τὸ ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς περιεχούσης τὴν συναίνεσιν ἢ τὴν ἀπόφασιν ἐπισήμου πράξεως. ΓΛΚ. 2158.

1987. Μὴ ὑπαρχούσης ἀμοιβαίας συναίνεσεως, ἡ διαγραφὴ πρέπει νὰ αἰτηθῇ παρὰ τῷ πρωτοδικείῳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν ἔγινεν ἡ ἐγγραφή. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐγγραφή αὕτη ἔγινε δι' ἀσφάλειαν ἐνδεχομένης ἢ ἀορίστου καταδίκης, περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἢ ἐκκαθαρίσεως τῆς ὁποίας ὁ ὀφειλὴς καὶ ὁ νομιζόμενος πιστωτὴς εἰσέγαγον δίκην, ἢ μέλλουσι νὰ δικασθῶσιν ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου, κατὰ τοιαύτην περίπτωσιν ἢ περὶ διαγραφῆς αἰτήσεις πρέπει νὰ προταθῇ, ἢ νὰ παραπεμθῇ παρὰ τῷ τελευταίῳ τούτῳ δικαστηρίῳ.

Μολοντοῦτο, ἡ γενομένη μετὰ τοῦ πιστιοῦ καὶ ὀφειλέτου σύμβασις τοῦ νὰ προταθῇ, ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως, ἢ αἰτήσεις ἐνώπιον δικαστηρίου, παρ' αὐτῶν προσδιορισθέντος ἐκτελεῖται μετὰ τῶν ιδίων. ΓΛΚ. 2159.

1988. Τὰ δικαστήρια πρέπει νὰ διατάττωσι τὴν διαγραφὴν, ἐὰν ἡ ἐγγραφή δὲν ἔγινεν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου, οὐδὲ δικαιογράφου ἀτάκτου, ἀποσβεσμένου, ἢ ἐξωφλημένου, ἢ ἐὰν τὰ τοῦ προνομίου καὶ τῆς ὑποθήκης δικαιώματα νομίμως ἠκυρώθησαν. ΓΛΚ. 2160.

1989. Ἐὰν αἱ γενόμεναι ἐγγραφαὶ παρὰ τινος πιστωτοῦ, ἔχοντος κατὰ νόμον τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῶν παρόντων καὶ μελλόντων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου του, καὶ μὴ περιορισθέντος εἰς τὸ δικαίωμα τοῦτο παρ' οὐδεμιᾶς συμφωνίας, ἐπεκτείνωνται ἐπὶ διαφόρων κτημάτων, πλειόνων τῶν πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πιστώσεων ἀναγκαίων, ὁ ὀφειλέτης ἔχει ἀγωγὴν περὶ ἐλαττώσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἢ περὶ διαγραφῆς μέρους αὐτῶν, καθ' ὅσον αὐταὶ ὑπερβαίνουν τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, πρέπει νὰ τηρηθῶσιν οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1987 περὶ ἀρμοδιότητος διαλαμβανόμενοι κανόνες.

Ἡ δικάζις τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς συμβατικὰς ὑποθήκας. ΓΛΚ. 2161.

1990. Θεωροῦνται ὡς ὑπερβάλλουσαι αἱ ἐγγραφαί, αἱ ἐπεκτεινόμεναι ἐπὶ πολλὰ κτήματα, ὅταν ἡ παντὸς βάρους ἐλευθέρα ἀξία ἐνὸς ἢ πλειόνων αὐτῶν ὑπερβαίνῃ ἐπὶ πλέον τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ ποσὸν τῶν πιστώσεων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὰ νόμιμα παρακολουθήματα. ΓΛΚ. 2162.

1991. Δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐλαττωθῶσιν ὡς ὑπερβάλλουσαι αἱ ἐγγραφαί, αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν παρὰ τοῦ πιστωτοῦ δοθείσαν εἰς τὰς πιστώσεις ἀξίαν. αἱ ὁποῖαι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρὸς ἀσφάλειαν τῶν συστηθησομένην ὑποθήκην, δὲν προσδιδωρίσθησαν διὰ οὐδεμιᾶς συμβάσεως, καὶ εἶναι φύσει ὑφ' ὅρον, ἐνδεχόμεναι, ἢ ἀόριστοι. ΓΛΚ. 2163.

1992. Τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην προσδιορίζει ὁ δικαστὴς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, καὶ προσπαθεῖ κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὰς πιθανότητας τῶν συμβάντων, καὶ τὰ πραγματικὰ τεκμήρια, νὰ συμβιδάσῃ τὰ εἰκότα δικαιώματα τοῦ πιστωτοῦ μετὰ τοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ ὀφειλέτης πρὸς διατήρησιν τῆς ἀναλογουμένης εἰς τὴν περιουσίαν του πίστεως· ἄνευ δὲ βλάβης τῶν ἄλλων ἐγγραφῶν, αἵτινες δύνανται νὰ γίνωσι μετὰ ὑποθήκης ἀπὸ τῆς χρονολογίας των, ἂν ἐκ συμβάντος τινὸς ἀνεβιδάσθησαν αἱ ἀόριστοι πιστώσεις εἰς ποσὸν μεγαλύτερον. ΓΛΚ. 2164.

1993. Ἡ ἀξία τῶν ἀκινήτων, ἣτις πρέπει νὰ παραβληθῇ μετὰ ἐκείνην τῶν ἀυξηθεισῶν κατὰ ἓν τρίτον πιστώσεων, προσ-

διορίζεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ἢ διὰ πραγματογνῳμόνων, ἢ διὰ μέσου ἀκριβῶν πληροφοριῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ προγενεστέρων πράξεων βεβαίως καὶ προσφάτου χρονολογίας. ΓΛΚ. 2165.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Περὶ τοῦ αποτελέσματος τῶν προνομίων καὶ τῶν ὑποθηκῶν κατὰ τῶν τρίτων διακατόχων.

1994. Οἱ πιστωταί, οἱ ἔχοντες προνόμιον, ἢ ὑποθήκην ἐγγεγραμμένην ἐπὶ ἀκινήτου τινός, διατηροῦσιν ἐπὶ τούτου εἰς οἰασδήποτε χειρὸς καὶ ἂν μεταβῇ, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταχθῶσι καὶ πληρωθῶσι κατὰ τὴν τάξιν τῶν πιστώσεων, ἢ τῶν ἐγγραφῶν των. ΓΛΚ. 2166.

1995. Ἐὰν ὁ τρίτος διακάτοχος δὲν ἐκπληρώσῃ τὰς κατωτέρω ἐκτεθησομένας διατυπώσεις, ὅπως ἐλευθερώσῃ τὴν κυριότητά του, μένει, δυνάμει μόνης τῆς ἐγγραφῆς, ὑποχρεωμένος ὡς διακάτοχος εἰς ὅλα τὰ ἐνυπόθηκα χρέη, καὶ ἀπολαμβάνει τὰς προθεσμίας καὶ τὰς παρεκτάσεις, ὅσαι παραχωροῦνται εἰς τὸν ἀρχικὸν ὀφειλέτην. ΓΛΚ. 2167.

1996. Ὁ τρίτος διακάτοχος εἶναι ὑπόχρεος κατὰ τὴν περίπτωσηιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ἢ νὰ πληρώσῃ ὅλους τοὺς ἀπαιτητοὺς τόκους καὶ τὰ κεφάλαια, εἰς οἰανδήποτε ποσότητα καὶ ἂν ἀναβαίνωσιν, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως, τὸ ὑποθηκευμένον ἀκίνητον. ΓΛΚ. 2168.

1997. Παρκαμελῶν ὁ τρίτος διακάτοχος νὰ ἐκπληρώσῃ ἐντελῶς μίαν τῶν ὑποχρεώσεων τούτων, πᾶς ἐνυπόθηκος πιστωτῆς ἔχει δικαίωμα νὰ πωλήσῃ πρὸς βλάβην αὐτοῦ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα μετὰ τριάκοντα ἡμέρας, ἀφοῦ διετάχθῃ ὁ ἀρχικὸς ὀφειλέτης, καὶ ἐπροσκλήθῃ ὁ τρίτος διακάτοχος νὰ πληρώσῃ τὸ ἤδη ἀπαιτητὸν χρέος, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ κτῆμα. ΓΛΚ. 2169.

1998. Μολοντοῦτο, ὁ τρίτος διακάτοχος, ὅστις δὲν εἶναι πρωταπικῶς ὑποχρεωμένος εἰς τὸ χρέος, δύναται νὰ ἐναντιωθῇ κατὰ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τὸ ὅποῖον ἀπέκτησεν, ἂν ὁ ἀρχικὸς ὀφειλέτης, ἢ οἱ ἀρχικοὶ ὀφειλέται δα-

κατέχουσιν ἄλλα ἀκίνητα, ὑποθηκευμένα εἰς τὸ αὐτὸ χρέος· καὶ δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν προηγουμένην αὐτῶν δίζησιν κατὰ τὸν ὀρισθέντα τύπον εἰς τὸν περὶ ἐγγυήσεων Τίτλον. Διαρκούσης δὲ τῆς διζήσεως ταύτης, ἀναβάλλεται ἡ πώλησις τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος. ΓλΚ. 2170.

1999. Ἡ περὶ διζήσεως ἔντασι· δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν πιστωτήν, τὸν ἔχοντα εἰδικὸν προνόμιον ἢ ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου. ΓλΚ. 2175.

2000. Ἡ ἕνεκα ὑποθήκης ἐγκατάλειψις τοῦ κτήματος δύναται νὰ γένη παρ' οἰουδήποτε τρίτου δικκατόχου, μὴ προσωπικῶς ὑποχρεωμένου εἰς τὸ χρέος, καὶ ὄντος ἱκανοῦ ν' ἀπαλλοτριώσῃ. ΓλΚ. 2172.

2001. Δύναται νὰ γῇ τὸ αὐτό, καὶ ἀφοῦ ὁ τρίτος διακάτοχος ἀνεγνώρισε τὴν ὑποχρέωσιν, ἢ κατεδικάσθη μόνον, καθὼς τοιοῦτος. Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ κτήματος, ἕως οὗ δὲν κατακυρωθῇ, δὲν ἐμποδίζει τὸν τρίτον διακάτοχον τοῦ νὰ ἀναλάβῃ αὐτό, πληρώνων ὁλόκληρον τὸ χρέος καὶ τὰ ἔξοδα. ΓλΚ. 2173.

2002. Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ κτήματος πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ὑποθήκης γίνεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τῆς νήσου, ἔνθα κεῖνται τὰ κτήματα· τὸ δὲ πρωτοδικεῖον δίδει τὸ πρὸς τοῦτο πιστοποιητικόν.

Κατ' αἴτησιν τοῦ ἐπιμελεστέρου τῶν ἐχόντων συμφέρον, διορίζεται κηδεμὼν διὰ τὸ ἐγκαταλειφθὲν κτῆμα, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦνται τὰ περὶ τὴν πώλησιν κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους περὶ ἐκποιήσεως τύπους. ΓλΚ. 2174.

2003. Αἱ προερχόμεναι χειροτερεύσεις ἐκ πράξεως ἢ ἀμελείας τοῦ τρίτου διακατόχου πρὸς βλάβην τῶν ἐνυποθήκων ἢ προνομιούχων πιστωτῶν, παρέχουσι κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως· ἀλλ' αὐτὸς δὲν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὰ ὅποια ἔκαμεν ἔξοδα καὶ βελτιώσεις. εἰμὴ μέχρι τῆς ὑπεραξίας, ἣτις προκύπτει ἐκ τῆς βελτιώσεως. ΓλΚ. 2175.

2004. Οἱ καρποὶ τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου ὀφείλονται ὑπὸ τοῦ τρίτου δικκατόχου μόνον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπροσκήθη νὰ πληρώσῃ, ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κτῆμα· ἂν δὲ ἡ εἰσαχθεῖσα

αίτησις παρημελήθη ἐπὶ τριετία, ὀφείλονται μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννησομένης νέας προσκλήσεως ΓΛΚ. 2176.

2005. Αἱ δουλεῖαι καὶ τὰ πραγματικά δικαιώματα, τὰ ὅποια ἀνῆκον εἰς τὸν τρίτον διακκτοχὸν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, πρὶν λάβῃ τὴν διακκτοχὴν αὐτοῦ, ἀναγεννῶνται μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ κτήματος, ἢ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ γενομένην κατακύρωσιν.

Οἱ προσωπικοὶ αὐτοῦ πιστωταὶ ἐνεργοῦσι τὴν ὑποθήκην των κατὰ τὴν τάξιν των ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειφθέντων, ἢ κατακυρωθέντων κτημάτων, μετὰ πάντας τοὺς κατὰ τῶν προγενεστέρων κυρίων ἐγγεγραμμένους. ΓΛΚ. 2177.

2006. Ὁ τρίτος διακκτοχος, ὁ πληρώσας τὸ ἐνυπόθηκον χρέος, ἢ ἐγκαταλείψας τὸ ἐνυπόθηκον ἀκίνητον, ἢ ὑποστὰς τὴν ἐκποίησην τοῦ εἰρημένου ἀκινήτου, ἔχει κατὰ νόμον πρὸς ἀσφάλειάν του ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου. ΓΛΚ. 2178.

2007. Ὁ τρίτος διακκτοχος, ὁ θέλων νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν κυριότητά του, πληρόνων τὸ τίμημα, πρέπει νὰ τηρήσῃ τὰς ὀρισθησομένης εἰς τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ παρόντος Τίτλου διατυπώσεις. ΓΛΚ. 2179.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν προνομίων καὶ τῶν ὑποθηκῶν.

2008. Τὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι ἀποσβένονται·

1. διὰ τῆς ἀποσβέσεως τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως·
2. παραιτήσαντος τοῦ πιστωτοῦ τὴν ὑποθήκην·
3. διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων καὶ τῶν ὁρων, τῶν ἐπιβεβλημένων εἰς τοὺς τρίτους διακκτόχους διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὰ παρ' αὐτῶν ἀποκτηθέντα κτήματα·
4. διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ δικαιώματος τῶν συστησάντων τὴν ὑποθήκην, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1961·
5. διὰ τῆς παραγραφῆς.

Τὴν παραγραφὴν ἀποκτᾷ ὁ ὀφειλέτης ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τὰ ὅποια διακκτέχει, διὰ παρελεύσεως τοῦ τεταγμένου

χρόνου πρὸς παραγραφὴν τῶν ἀγωγῶν. αἵτινες παράγουσιν ὑποθήκην ἢ προνόμιον.

Ὁ τρίτος, ὁ διακατέχων κτήματα, ἀποκτᾷ τὴν παραγραφὴν ὡς πρὸς αὐτὰ διὰ παρελεύσεως τοῦ τεταγμένου χρόνου πρὸς παραγραφὴν τῆς κυριότητος ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ἡ παραγραφὴ ὑποθέτῃ δικαιοῖγραφον, ἄρχεται, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ εἰρημένον δικαιοῖγραφον μετεγράφη εἰς τὰ βιβλία τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

Αἰ παρὰ τοῦ πιστωτοῦ γενόμεναι ἐγγραφαὶ δὲν διακόπτουσι τὴν πρόοδον τῆς παραγραφῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου, ἢ τοῦ τρίτου διακατόχου ὠρισμένης. ΓλΚ. 2180.

ΑΠ. 349 (1875). Ἐπειδὴ ἀπὸ 1 Αὐγ. 1856 (ὅτε μετεγράφη τὸ 4975 συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ σύζυγος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπώλησε πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος τὰς ἐπιδίκους οἰκίας) μέχρι 1 Ἀπρ. 1866, ὅτε καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, ἔλαβεν ἰσχὺν ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, δὲν συνεπληρώθη ὁ χρόνος τῆς δεκαετοῦς κατὰ ἀρθρ. 2008 § 5 Ἰον. Κ. ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος κατόχου τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων παραγραφῆς· τοῦτο δὲ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἡδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τὸ Ἐφετεῖον, διότι τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς παραγραφῆς, δηλ. ἡ 1 Αὐγ. 1856, ὅτε μετεγράφη τὸ 4975 συμβόλαιον, ὠρίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, τὸ δὲ χρονικὸν σημεῖον, ὅπως ὁ νόμος ὥρισε διὰ τὴν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχὺν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὁ δικαστὴς ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ.

Ἐπειδὴ, ὁ κανὼν τῆς μὴ ἀναδρομικῆς τοῦ νόμου ἐνεργείας δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἀλλὰ μόνον ὅταν δυνάμει τοῦ προγενεστέρου νόμου εἴχῃ τις κεκτημένον δικαίωμα πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ μεταγενεστέρου νόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Περὶ τῆς μεταγραφῆς, καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς
καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐλευθερώνεται ἡ κυριότης
ἐκ τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν.

2009. Τὰ συμβόλαια, τὰ μεταφέροντα τὴν κυριότητα τῶν ἀκινήτων, ἢ τὰ πραγματικὰ δικαιώματα, τὰ θεωρούμενα ὡς ἀκίνητα, τὰ ὅποια ὁ τρίτος διακατόχος θέλει νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, μεταγράφονται ὁλοκλήρως

παρά τοῦ ὑποθηκοφύλακος τῆς νήσου, ἐνθ' αἰνῶνται τὰ κτήματα.

Ἡ μεταγραφὴ αὕτη γίνεται εἰς βιβλίον ἐπὶ τούτῳ προδιωρισμένον ὃ δὲ ὑποθηκοφύλαξ ὀφείλει νὰ δίδῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα πιστοποιητικὸν περὶ αὐτῆς ΓλΚ. 2181.

2010. Ἡ ἀπλὴ μεταγραφὴ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ὑποθηκοφύλακος τῶν μεταφερόντων τὴν κυριότητα δικαιογράφων, δὲν ἐλευθερώνει τὸ ἀκίνητον ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν.

Ὁ πωλητὴς μεταφέρει εἰς τὸν ἀγοραστὴν μόνον τὴν κυριότητα καὶ τὰ δικαιώματά, τὰ ὅποια αὐτὸς οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ πωληθέντος πράγματος, καὶ τὰ μεταφέρει μετὰ τοῦ βάρους τῶν ἐπὶ αὐτοῦ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2015. ΓλΚ. 2182.

2011. Πρὶν ἐνεργηθῇ ἡ μεταγραφὴ τοῦ μεταφέροντος τὴν κυριότητα δικαιογράφου, καὶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ βραδύτερον μετ' αὐτὴν, συγχωρεῖται εἰς τοὺς πιστωτὰς τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος νὰ ἐγγράψωσι τὰ προγενέστερα τῆς πράξεως τῆς ἀπαλλοτριώσεως δικαιόγραφα τῶν. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης, ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς πᾶσα ἐγγραφή, καί, γενομένη, δὲν παράγει κἀνὲν ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα.

ΑΠ. 273 (1873). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 2011 καὶ 2012 Ἰον. Κ., ὃ δυνάμει δικαιογράφου πιστωτῆς δύναται νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ κτήματος, τὸ ὅποion ὁ ὀφειλέτης παρεχώρησεν εἰς ἄλλον· ἀρκεῖ α') τὸ ἐγγραφὸν τῆς ἀπαλλοτριώσεως νὰ μὴ ᾔναι μετεγεγραμμένον, ἢ νὰ μὴ παρῆλθον 15 ἡμέραι ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς καὶ β') τὸ δικαιόγραφον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγγράφεται ἡ ὑποθήκη, νὰ ᾔναι προγενέστερον τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπαλλοτριώσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφοῦ, ὁ ἀναιρεσίων ἰσχυρίσθη, ὅταν ἐνεγράψεν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δυνάμει τῆς ἀπὸ 2 Ἰουν. 1864 ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ πρωτοδικείου (ἀποτελούσης νόμιμον δικαιογραφὸν πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης κατὰ ἄρθρ. 1952 καὶ 1953), οὗτης πολὺ προγενεστέρας τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Π. παραχωρήσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τῆς ἀναιρεσίβλητου Ν. ἡ δὲ ὑποθήκη τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐνεγράφη οὐχὶ μόνον ἐντὸς τῶν 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς μεταγραφῆς αὐτοῦ, ψευδῶς ἐμνηνεῦσαν τὸν νόμον ἀπεφάνητο τὸ πρωτοδικεῖον, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ νόμου, ἐν ᾧ, τὸ ἐναντίον ἐξάγεται

ἐξ αὐτῶν, ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς γενομένης κατασχέσεως τοῦ κτήματος καὶ ἠκύρωσε τὴν κατὰσχεν.

2012. Πᾶν προνόμιον ἢ ὑποθήκη, μεταγενεστέρα τῆς ἀπαλλοτριώσεως, δὲν βλάπτει τὸν νέον κύριον, οὐδὲ δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἐπὶ τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος κτήματος, ἂν καὶ δὲν μετεγράφη ἢ μεταφέρουσα τὴν κυριότητα πρᾶξις.

2013. Δύναται νὰ μεταγραφῇ ὅχι μόνον ἡ δι' ἐπισήμου πράξεως γενομένη ἀπόκτησις, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἂν ἀνεγράφη προσηκόντως.

2014. Ἄν καὶ ἐγίνεν ἤδη ἡ μεταγραφὴ τοῦ μεταφέροντος τὴν κυριότητα δικαιογράφου, οἱ προγενέστεροι τῆς ἀπαλλοτριώσεως προνομιοῦχοι πιστωταί, ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐγγράψωσι, τὸ βραδύτερον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν μετὰ τὴν εἰρημένην μεταγραφὴν, τὰ ἐπὶ τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος κτήματος προνομία των, ἄνευ βλάβης τῶν ἄλλων δικαιωμάτων, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν πωλητὴν καὶ τοὺς κληρονόμους του κατὰ τὰ ἄρθρα 1945 καὶ 1946.

2015. Ἐάν τις πωλῇ εἰς δύο τὸ αὐτὸ κτῆμα κατὰ διαφόρους χρόνους, ὁ μεταγράψας πρῶτος τὸ δικαιογράφον του, καὶ δικκιολογῶν τὴν ἀπόκτησιν δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, προτιμᾶται τοῦ ἄλλου, ἂν καὶ τὸ δικαιογραφὸν τοῦτο φέρῃ προγενεστέραν χρονολογίαν· ἐπιφυλάττεται δὲ μόνον εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καταδιώξῃ τὸν πωλητὴν, καὶ νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπότισιν ὅλων τῶν ζημιῶν καὶ δικφῶρων.

2016. Ἐὰν ὁ νέος κύριος θέλῃ ν' ἀσφαλισθῇ κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν τῷ Κεφαλαίῳ τοῦ παρόντος Τίτλου ἐπιτρεπομένων ἀγωγῶν, εἶναι ὑπόχρεος, ἢ πρὶν κινηθῇ ἡ ἀγωγή, ἢ τὸ βραδύτερον ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης κοινοποιήσεως, μετὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ διωρισμένων προθεσμιῶν ἕνεκα τῶν ἀποστάσεων, νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους πιστωτάς·

1. τὴν περίληψιν τοῦ δικαιογράφου του, περιέχουσιν μόνον τὴν χρονολογίαν καὶ τὸ εἶδος τῆς πράξεως, τὸ ὄνομα, παρῶνυμον καὶ τὴν ἀκριβῆ χαρακτήρισιν τοῦ πωλητοῦ, ἢ τοῦ δωρητοῦ, τὴν φύσιν καὶ θέσιν τοῦ πωληθέντος ἢ δωρηθέντος

πράγματος· ἂν δὲ πρόκειται περὶ σώματος κτημάτων ἡνωμένων, μόνον τὴν γενικὴν ὀνομασίαν τοῦ ὑποστατικοῦ καὶ τῶν τόπων, ἐνθα κεῖται, τὸ τίμημα καὶ τὰ βάρη, τ' ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως, ἢ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πράγματος, ἐὰν τοῦτο ἐδωρήθῃ.

2. τὸ πιστοποιητικὸν τῆς γενομένης μεταγραφῆς τοῦ πωλητηρίου ἢ δωρητηρίου ἐγγράφου·

3. τὴν καταγραφὴν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγγραφῶν ἐπὶ τοῦ πωληθέντος ἢ δωρηθέντος κτήματος. ΓΛΚ. 2183.

2017. Ὁ ἀγοραστής, ἢ ὁ δωρεοδόχος δηλώνει διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου, ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐξοφλήσῃ παραχρῆμα τὰ ἐνυπόθηκα χρέη καὶ βάρη, μόνον μέχρι τοῦ τιμήματος, ἢ τῆς ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξίας, ἄνευ διακρίσεως μεταξὺ ἀπαιτητῶν καὶ μὴ ἀπαιτητῶν χρεῶν. ΓΛΚ. 2184.

2018 Ὅταν ὁ νέος κύριος ἔκαμε τὴν εἰρημένην γνωστοποίησιν ἐντὸς τῆς διωρισμένης προθεσμίας, πᾶς ἐγγεγραμμένος ἐπὶ τοῦ κτήματος πιστωτῆς δύναται νὰ αἰτήσῃ νὰ ἐκτεθῇ αὐτὸ εἰς πλειστηριασμὸν καὶ εἰς δημοτικὰ κατακυρώσεις, ἐὰν τὸ παρὰ τοῦ νέου κυρίου προσφερθὲν τίμημα, ἢ ἡ ἀξία, δὲν ἐξαρκῇ πρὸς ἐξόφλησιν ὅλων τῶν ἐνυποθήκων χρεῶν καὶ βαρῶν, τηρουμένων ὁμως τῶν ἐξῆς ὁρων καὶ διατυπώσεων·

1. νὰ κινδυνεύῃ ὁ αἰτῶν τὸν πλειστηριασμὸν πιστωτῆς νὰ ἀποκλεισθῇ ὁλοκλήρως ἢ ἐν μέρει ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ προσφερθέντος τιμήματος, ἢ ἀξίας, ἕνεκα ἄλλων ἐνυποθήκων πιστώσεων προτέρως τάξεως τῆς ἰδικῆς του·

2. νὰ κοινοποιηθῇ ἡ περὶ πλειστηριασμοῦ αἴτησις εἰς τὸν νέον κύριον ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν γενομένην παρὰ τούτου κοινοποίησιν·

3. νὰ διαλαμβάνῃ ἡ αὐτὴ αἴτησις, ὅτι ὁ αἰτῶν προτείνει ν' αὐξήσῃ αὐτός, ἢ δι' ἄλλου τὸ τίμημα ἢ τὴν ἀξίαν κατὰ ἐν δέκατον ἐπέκεινα τοῦ συνομολογηθέντος εἰς τὸ συμβόλαιον, ἢ διαδηλωθέντος παρὰ τοῦ νέου κυρίου·

4. νὰ γίνῃ ἡ αὐτὴ κοινοποίησις ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας εἰς τὸν προηγούμενον κύριον τὸν πρωτοφειλέτην·

5. νὰ ᾔναι ὑπογεγραμμένα τὸ πρωτότυπον καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν πράξεων τούτων παρὰ τοῦ αἰτοῦντος πιστωτοῦ, ἢ

παρὰ τοῦ δι' ἐπιστήμου πράξεως, σημειουμένης εἰς τὴν κοινοποίησιν, διωρισμένου εἰδικοῦ πληρεξουσίου του·

6. ἐν τέλει, νὰ δώσῃ ἐγγύησιν ὁ αἰτῶν πιστωτῆς μέχρι τοῦ ποσοῦ τοῦ τιμῆματος καὶ τῶν βραῶν.

Ἡ ἔλλειψις μιᾶς ἐκάστης τῶν εἰρημένων δικτυπώσεων καὶ ὄρων ἐπιφέρει ἀκυρότητα. ΓλΚ. 2185.

2019. Ἐὰν οἱ πιστωταί, οἱ ἔχοντες τοιοῦτο δικαίωμα, παρκαμелήσωσι νὰ αἰτήσωσι τὸν πλειστηριασμὸν ἐντὸς τῆς διατεταγμένης προθεσμίας καὶ κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, ἡ ἀξία τοῦ ἀκινήτου μένει ἀμετακλήτως ὠρισμένη κατὰ τὸ εἰς τὸ συμβόλαιον συνομολογηθὲν τίμημα, ἢ τὸ παρὰ τοῦ νέου κυρίου διαδηλωθὲν.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὁ νέος κύριος ὀφείλει νὰ καταθέσῃ, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὠρισμένης προθεσμίας, ὅλον ἢ μέρος τοῦ τιμήματος ἢ τῆς ἀξίας, κατ' ὅσον εἶναι ἀναγκασίον νὰ πληρωθῶσιν οἱ πιστωταί, οἱ δυνάμενοι νὰ τὸ δεχθῶσιν ὡς ἐκ τῆς τάξεώς των, καὶ οὕτω τὸ κτῆμα ἐλευθεροῦται παντὸς προνομίου καὶ ὑποθήκης. ΓλΚ. 2186.

2020. Ἐν περιπτώσει ἀναπωλήσεως διὰ πλειστηριασμοῦ, οὗτος ἐκτελεῖται κατὰ τοὺς περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διαγεγραμμένους τύπους, κατ' αἵτησιν ἢ τοῦ ζητήσαντος αὐτὸν πιστωτοῦ, ἢ τοῦ νέου κυρίου.

Ὁ αἰτῶν ἐκφράζει εἰς τὰς τοιχοκολλήσεις τὸ εἰς τὸ συμβόλαιον συνομολογηθὲν ἢ διαδηλωθὲν τίμημα, καὶ τὴν μείζονα ποσότητα, εἰς ἣν ὁ πιστωτῆς ὑπεχρεώθη νὰ τὸ ἀναβιβάσῃ. ΓλΚ. 2187.

2021. Ἐὰν τὸ τίμημα τῆς κατακυρώσεως ὑπερβαίνει τὸ ἄθροισμα τῶν ὀφειλομένων ποσοτήτων εἰς τοὺς πιστωτάς, τοὺς δυναμένους ὡς ἐκ τῆς τάξεώς των νὰ τὰς λάβωσιν, ὁ ὑπερθεματιστῆς εἶναι ὑπόχρεος ν' ἀποδώσῃ τὸ περίσσευμα τοῦτο εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἢ τὸν δωρεοδόχον, ἐξ οὗ ἄφηρέθη ἡ δικακτοχή, ἐπιφυλαττομένης κατὰ πᾶσιν περιπτώσιν εἰς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ δωρητοῦ, διὰ ν' ἀποζημιωθῇ ἐκ τούτων περὶ ὅλου ἢ μέρους τῶν πληρωθέντων χρημάτων διὰ τὴν γενομένην ἀπώλησιν, ὡς εἰσέτι καὶ περὶ τῶν

νομίμων ἐξοδων τοῦ συμβολαίου, τῆς μεταγραφῆς, καὶ τῆς ἀναπωλήσεως. ΓΛΚ. 2188.

2022. Ὁ ἀγοραστῆς, ἡ ὁ δωρεοδόχος, ὅστις ἐξακολουθεῖ εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐκτεθέντος εἰς πλειστηριασμὸν ἀκινήτου, γενόμενος ὑπερθεωατιστῆς δὲν χρεωστεῖ νὰ μεταγράψῃ τὴν περὶ κατακυρώσεως ἀπόφασιν. ΓΛΚ. 2189.

2023. Ἐὰν ὁ αἰτήσας τὸν πλειστηριασμὸν πιστωτῆς ἀποσύρεται τῆς αἰτήσεώς του, δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δημοσίαν κατακύρωσιν, καὶ ἂν πληρώσῃ τὸ προσφερθὲν τίμημα, ἐκτὸς ἐὰν εἰς τοῦτο συναίνεσωσι ρητῶς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐνυπόθηκοι πιστωταί. ΓΛΚ. 2190.

2024. Ὁ ἀγοραστῆς, εἰς ὃν ἔγινεν ἡ κατακύρωσις, ἔχει κατὰ νόμον ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ διὰ τὴν ἀπότισιν τοῦ ὑπερβάλλοντος τὸ ἐν τῷ συμβολαίῳ συνομολογηθὲν τίμημα, καὶ διὰ τοὺς τόκους αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκάστης πληρωμῆς. ΓΛΚ. 2191.

2025. Πρὸς ἐλευθέρωσιν ἐκ τῶν νομίμων ὑποθηκῶν, τὰς ὁποίας τὸ δημόσιον ταμεῖον ἔχει ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τῶν ὑπολόγων, τῶν εὐρίσκομένων ἐκτὸς τῆς εἰς αὐτοὺς διαπιστευθείσης ὑπηρεσίας, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωστοποιητῇ ὁ γενικὸς ταμίας, ὅστις ὀφείλει ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως, νὰ συντάξῃ καὶ καταθέσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τῆς νήσου, ἐνθα κεῖνται τὰ δωρηθέντα ἢ πωληθέντα κτήματα, πιστοποιητικὸν ἀποδεικνύον τὴν ὡς πρὸς τὴν οἰκονομίαν κατάστασιν τοῦ ὑπολόγου.

Ἐὰν τὸ πιστοποιητικὸν δὲν κατατεθῇ ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας, ἡ ἐγγραφὴ διαγράφεται αὐτοδικτικῶς, χωρὶς ν' ἀπαιτῇται περὶ τοῦτου ἀπόφασις· διαγράφεται ὡσαύτως καὶ καθ' ἣν περίπτασιν διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ὑπόλογος δὲν εἶναι χρεώστης.

2026. Ἐὰν τὸ δικαιοῦγραφον τοῦ νέου κυρίου περιέχῃ ἀκίνητα καὶ κινητά, ἢ πολλὰ ἀκίνητα, τὰ μὲν ἐνυπόθηκα, τὰ δὲ μὴ, κείμενα εἰς τὴν αὐτὴν ἢ διαφόρους νήσους, ἀπαλλοτριωθέντα διὰ ἓν μόνον τίμημα, ἢ διὰ τιμήματα, διακεκριμένα καὶ χωριστά, ἐμπεριεχόμενα ἢ μὴ εἰς ἓν σῶμα ὡς πρὸς τὴν

μίσθωσιν ἢ καλλιέργειαν, τὸ τίμημα ἐκάστου ἀκινήτου, ὑποκειμένου εἰς εἰδικὰς καὶ χωριστὰς ἐγγραφάς, δηλοῦται εἰς τὴν παρὰ τοῦ νέου κυρίου γνωστοποίησιν διὰ ἐκτιμήσεως, ἂν ᾦναι ἀναγκαῖα, ἀναλογιζομένης πρὸς τὸ ἐν τῷ δικαιογράφῳ ἐκπεφρασμένον ὀλικὸν τίμημα.

Ὁ πλειοδοτῶν πιστωτῆς δὲν δύναται κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν προσφορὰν τοῦ οὐδ' εἰς τὰ κινήτᾶ, οὐδ' εἰς ἀκίνητα ἄλλα, παρὰ τὰ εἰς τὴν πίστωσίν του ἐνυπόθηκα, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς τοῦ νέου κυρίου κατὰ τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ πρὸς ἀπότισιν τῆς ζημίας, τὴν ἐποίχιν τυχὸν ὑποστῇ ἕνεκα τῆς διαιρέσεως εἴτε τῶν εἰς τὴν ἀπόκτησιν του περιεχομένων κτημάτων, εἴτε τῶν καλλιεργειῶν. ΓλΚ. 2192.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν λύονται αἱ νόμιμοι ὑποθήκαι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐγγραφή ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἀνδρῶν, τῶν ἐπιτρόπων, τῶν συνεπιτρόπων, ἢ τῶν κηδεμόνων.

2027. Οἱ ἀγορασταὶ ἀκινήτων, ἀνηκόντων εἰς ἀνδρας, ἐπιτρόπους, συνεπιτρόπους, ἢ κηδεμόνας, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἐγγραφαὶ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τούτων ἕνεκα τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐπιτρόπων, συνεπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, ἢ ἐπὶ λόγῳ προικῶν, γαμικῶν δικαιωμάτων καὶ συμφώνων ὑπὲρ τῆς γυναικός, δύνανται νὰ τὰ ἐλευθερώσωσιν ἐκ τῶν ὑποθηκῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται. ΓλΚ. 2193.

2028. Πρὸς τὸ τέλος τοῦτο καταθέτουσιν ἀντίγραφον, προσηκόντως ἐπικυρωμένον, τοῦ μεταφέροντος τὴν κυριότητα συμβολαίου, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου, ὅπου κεῖνται τὰ κτήματα, καὶ δηλώνουσι διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως εἰς τε τὴν γυναῖκα, ἢ τὸν συνεπίτροπον, καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα, τὴν παρ' αὐτῶν γενομένην παρακατάθεσιν.

Περὶ ληψίς τοῦ συμβολαίου τούτου, περιέχουσα τὴν χρονολογίαν αὐτοῦ, τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα, τὰ ἐπαγγέλματα, τὰς κατοικίας τῶν συμβαλλομένων, τὴν ὑπόδειξιν τοῦ εἶδους

καὶ τῆς θέσεως τῶν κτημάτων, τὸ τίμημα, καὶ τὰ ἄλλα τῆς πωλήσεως βάρη, τοιχοκολλᾶται, καὶ μένει οὕτω ἐπὶ δύο μῆνας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου. Κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον αἱ γυναῖκες, οἱ ἄνδρες, οἱ συνεπίτροποι, οἱ κηδεμόνες, οἱ ἀνήλικες, οἱ ἀπηγορευμένοι, οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι, καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δύνανται νὰ αἰτήσωσι, χρείας καλῶσης, καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑποθηκοφύλακος τὰς ἐπὶ τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος ἀκινήτου ἐγγραφάς, αἱ ὧσιν φέρουσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὡς ἐὰν ἐγένοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἢ καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἐπίτροπος, ἢ ὁ κηδεμὼν ἀνεδέχθη τὴν διαχειρίσιν· ἄνευ δὲ βλάβης τῶν ἀγωγῶν, αἱ ὁποῖαι τυχὸν δυνατὸν νὰ ἔχωσι χώραν κατὰ τῶν ἀνδρῶν, τῶν ἐπιτρόπων, ἢ κηδεμόνων, ὡς ἀνωτέρω εἶρηται, ἔνεκα τῶν παρ' αὐτῶν εἰς τρίτους παραχωρηθεισῶν ὑποθηκῶν, χωρὶς τῆς δηλώσεως, ὅτι τ' ἀκίνητα ἦσαν ἤδη βεβαρημένα δι' ὑποθηκῶν ἔνεκα τοῦ γάμου, ἢ τῆς ἐπιτροπείας, ἢ τῆς κηδεμονίας. ΓΛΚ. 2194.

2029. Ἐὰν ἡ γυνή, ἢ οἱ παριστάοντες αὐτήν, ἢ ὁ συνεπίτροπος, δὲν ἦναι γνωστοὶ εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἀρκεῖ νὰ δηλωθῇ ἐν τῇ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα γνωστοποίησει, ὅτι, ὄντων ἀγνώστων τῶν εἰρημένων προσώπων, ἡ γνωστοποίησις θέλει δημοσιευθῇ διὰ κηρύξεως, καὶ καταχωρηθῇ εἰς τὴν ἰόνιον ἐφημερίδα, ἂν αὕτη τυπώνεται εἰς τὴν νῆσον ἐνεργοῦνται τὰ εἰρημένα, κατὰ τοὺς ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένους τρόπους.

Ἡ ὠρισμένη εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον δίμηνος προθεσμία ἔρχεται, ἀφ' ἧς ἡμέρας αἱ κηρύξεις ἀποπερατωθῶσι, καὶ ἡ γνωστοποίησις καταχωρισθῇ εἰς τὴν ἰόνιον ἐφημερίδα, ὡς εἶρηται ἀνωτέρω.

2030. Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δύο μηνῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας τοιχοκολλήθη ἡ περίληψις τοῦ συμβολαίου, δὲν ἔγινεν ἐγγραφὴ ἐκ μέρους καὶ ἐν ὀνόματι τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν ἀπηγορευμένων, ἐπὶ τῶν πωληθέντων ἀκινήτων, ταῦτα μεταβαίνουσιν εἰς τὸν ἀγοραστήν ἄνευ οὐδενὸς βάρους, ἔνεκα τῶν προικῶν, τῶν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν γαμικῶν δικαιωμάτων καὶ συμφῶνων, ἢ ἔνεκα τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀνα-

γωγῆς, ἂν προσήκη, κατὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος.

Ἐὰν ἐγίναν ἐγγραφαὶ ἐκ μέρους καὶ ἐν ὀνόματι τῶν εἰρημένων γυναικῶν, ἀνηλίκων ἢ ἀπηγορευμένων, καὶ ἐὰν ὑπάρχωσι προγενέστεροι πιστωταί, ἐξαντλιῦντες ὅλον ἢ μέρος τοῦ τιμήματος, ὁ ἀγοραστὴς ἀπαλλάττεται ἐκ τῶν ὑποθηκῶν, ὡς πρὸς τὸ τίμημα, ἢ τὸ μέρος τοῦ τιμήματος, τὸ ὅποιον ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς κατ' ὠφέλιμον τάξιν τεταγμένους πιστωτάς· αἱ δὲ γενομέναι ἐγγραφαὶ ἐν ὀνόματι τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν ἀπηγορευμένων, διαγράφονται ἢ καθ' ὁλοκληρίαν, ἢ μέχρι τῆς προσηκούσης ποσότητος.

Ἐὰν αἱ ἐν ὀνόματι τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνηλίκων, ἢ τῶν ἀπηγορευμένων ἐγγραφαί, ἦναι αἱ ἀρχαιότεραι, ὁ ἀγοραστὴς δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ παντελῶς τὸ τίμημα πρὸς βλάβην τῶν εἰρημένων ἐγγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι πάντοτε, ὡς εἴρηται προηγουμένως, τὴν χρονολογίαν τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἢ τῆς παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου, συνεπιτρόπου, ἢ τοῦ κηδεμόνος ἀναδεχθείσης διαχειρίσεως· καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην διαγράφονται αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἄλλων πιστωτῶν τῶν μὴ κατ' ὠφέλιμον τάξιν τεταγμένων. ΓΛΚ. 2195.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Περὶ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων, καὶ τῆς εὐθύνης τῶν ὑποθηκοφυλάκων.

2031. Οἱ ὑποθηκοφύλακες εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐκδίδωσιν εἰς πάντας, τοὺς αἰτοῦντας ἀντίγραφον τῶν εἰς τὰ βιβλία των μεταγεγραμμένων πράξεων καὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγγραφῶν, ἢ πιστοποιητικὸν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως αὐτῶν. ΓΛΚ. 2196.

2032. Εἶναι ὑπεύθυνοι περὶ τῶν ζημιῶν, αἱ ὁποῖαι προκύπτουσιν,

1. ἐκ τῆς εἰς τὰ βιβλία των παραλείψεως τῶν μεταγραφῶν, καὶ τῶν ἐγγραφῶν, τῶν αἰτηθεισῶν ἐν τοῖς γραφεῖσι των·

2. ἐκ τῆς μὴ γενομένης μνείας εἰς τὰ πιστοποιητικά των μιᾶς ἢ πλείονων ὑπαρχουσῶν ἐγγραφῶν, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ τὴν

τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἡ πλάνη προέρχεται ἐκ χαρακτηρίσεων ἀνεπαρκῶν, μὴ δυναμένων νὰ καταλογισθῶσιν εἰς αὐτούς. ΓλΚ. 2197.

2033. Τὸ ἀκίνητον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ὑποθηκοφύλαξ παρέλιπε τυχὸν ν' ἀναφέρῃ εἰς τὰ πιστοποιητικά του ἐν ἡ πλείονα ἐγγεγραμμένα βάρη, δὲν μένει ἐλεύθερον τῶν βαρῶν τούτων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου διακατόχου· πρὸς τοῦτον δὲ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ὑποθηκοφύλαξ. ΓλΚ. 2198.

2034. Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν, οἱ ὑποθηκοφύλακες δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν, ἢ βραδύνωσι τὴν μεταγραφὴν τῶν πράξεων, τὴν ἐγγραφὴν τῶν ἐνυποθήκων δικαιωμάτων, ἢ τὴν ἐκδοσιν τῶν αἰτηθέντων πιστοποιητικῶν, ἐπὶ ποινῇ ἀποτίσεως τῶν ζημιῶν καὶ διαφόρων πρὸς τὰ μέρη. Πρὸς τὸ τέλος τοῦτο συντάσσεται ἀνυπερθέτως, ἐπιμελείᾳ τοῦ αἰτοῦντος, ἐκθεσις τῆς ἀρνήσεως, ἢ τῆς βραδύνσεως παρὰ συμβολαιογράφου, προσλαμβάνοντος δύο ἱκανοὺς μάρτυρας. ΓλΚ. 2199.

2035. Μολοντοῦτο οἱ ὑποθηκοφύλακες εἶναι ὑπόχρεοι νὰ κρατῶσι βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουσιν ἐγγράφει καθ' ἡμέραν, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν καὶ μετὰ τῆς ἀκριβοῦς σημειώσεως τῶν ὥρῶν, τὰς γινομένας εἰς αὐτοὺς ἐπιδόσεις τῶν μεταγραφῶν πράξεων, ἢ τὰς ἐπιδόσεις τῶν ἐγγραφῶν περιλήψεων· θέλουσι δίδει εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπόδειξιν ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου, ἐμφαίνουσιν τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη ἡ ἐπίδοσις· καὶ δὲν δύνανται νὰ μεταγράψωσι τὰς πράξεις, οὐδὲ νὰ ἐγγράψωσι τὰς περιλήψεις εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ βιβλία, εἰμὴ κατὰ τὴν χρονολογίαν, καὶ τὴν τάξιν τῶν ἐπιδόσεων. ΓλΚ. 2200.

2036. Ὅλα τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκοφυλάκων πρέπει νὰ ᾔναι ἐσφραγισμένα, ἡριθμημένα καὶ μονογραφημένα κατὰ πᾶσαν σελίδα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου φύλλου, παρὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς νήσου, ἐνθα εἶναι τὸ γραφεῖον τῶν ὑποθηκῶν. Τὰ βιβλία ταῦτα κλείονται καὶ ὑπογράφονται καθ' ἡμέραν παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος. ΓλΚ. 2201.

2037. Οἱ ὑποθηκοφύλακες εἶναι ὑπόχρεοι νὰ συμμορφῶνται κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των πρὸς πάσας τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου, ἐπὶ ποινῇ προστίμου

δέκα μέχρι τεσσαράκοντα στερινῶν λιτρῶν κατὰ τὴν πρώτην παράθεσιν, καὶ καθαιρέσεως κατὰ τὴν δευτέραν, ἄνευ βλάβης τῶν ὑπὲρ τῶν μερῶν ζημιῶν καὶ διχοφύων, τὰ ὅποια πληρῶνται κατὰ προτίμησιν τοῦ προστίμου. ΓΛΚ. 2202.

2038. Αἱ μνεῖαι τῶν παρακαταθέσεων, αἱ ἐγγραφαί, καὶ αἱ μεταγραφαὶ γίνονται εἰς τὰ βιβλία ἄνευ διχοφυῶν, ἄνευ ἀγρῶν διαστημάτων, οὐδὲ μεταξὺ δύο γραμμῶν, ἐπὶ ποινῇ κατὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος τεσσαράκοντα μέχρις ὀγδοήκοντα στερινῶν λιτρῶν, καὶ ἀποτίσεως τῶν ζημιῶν καὶ διχοφύων πρὸς τὰ μέρη, πληρωτέων ὡσχύτως κατὰ προτίμησιν τοῦ προστίμου. ΓΛΚ. 2203.

ΤΙΤΛΟΣ ΚΒ'.

Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, ἥτοι τῆς δικαστικῆς πωλήσεως τῶν ἀκινήτων.

2039. Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκποίησιν,

1. τῶν εἰς τὸν ὀφειλέτην του ἀνηκόντων ἀκινήτων, καὶ τῶν παρεκλούθημάτων αὐτῶν, τῶν ὡς ἀκινήτων θεωρουμένων·

2. τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀνηκούσης ἐπικαρπίας τῶν κτημάτων τῆς αὐτῆς φύσεως. ΓΛΚ. 2204.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ. 796 (1896). Ἐπειδὴ τῆς ἀποτελούσης τὸν τίτλον τῶν ἐκκαλούντων ἐπ' ὀνόματι τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν Σ. κατακυρώσεως τελεσθείσης διὰ τῆς 204 τῆς 26 Ἰουλ. 1864 ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ τριμελοῦς Πρωτοδικείου Λευκάδος, ἔπεται ὅτι τὸ προέχον ζήτημα, ἂν ἀπητεῖτο πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν ἢ μεταγραφὴ τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως, ἐξετασθῇ κατὰ τὴν Ἰόνιον Νομοθεσίαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἢ κατακύρωσις, συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι οἱ νόμοι ὀρίζουσι περὶ τοῦ μέλλοντος, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου νόμου κτηθὲν δικαίωμα οὐδεμίαν ὑφίσταται ἀλλοίωσιν διὰ μεταγενεστέρου νόμου, ὅστις ἤθελε μεταβάλλει τοὺς ὅρους τῆς κτήσεως (ἄρθρ. 2 Ἀστικοῦ Νόμου 29 8)βρίου 1856, καὶ ἄρθρ. 6 ΠΝ' (1866) Νόμου). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι, κατὰ ἄρθρ. 13²⁴, 1395 καὶ 2015 Ἰον. Κ. καίτοι μόνη ἡ περὶ ἀγοραπωλησίας συμφωνία μετὰγει τὴν κυριότητα τοῦ πράγ-

ματος εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἀπέναντι τοῦ πωλητοῦ, οὐχ' ἦττον ἐπιβάλλεται ἐκείνῳ ἢ μεταγραφῇ τοῦ περὶ ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου συμβολαίου, μὴ δυναμένῳ ἄλλως νὰ κινήσῃ οὐδεμίαν ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου προερχομένην ἀγωγὴν, ἐν περιπτώσει δὲ διαδοχικῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πωλητοῦ εἰς πλείους πωλήσεων τοῦ αὐτοῦ κτήματος, τὴν προτιμήσιν μεταξὺ αὐτῶν ἔχει ὁ πρῶτος μεταγράψας καὶ δικαιολογῶν τὴν ἀπέκτισιν δι' ἐπιστήμου ἐγγράφου καὶ ἂν τοῦτο εἶναι μεταγενεστέρας χρονολογίας, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται, χωροῦσαι ἐπὶ τῆς ἐκουσίας πωλήσεως, δὲν ἔχουσι προδήλως ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς δικαστικῆς πωλήσεως, ἥτοι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀκινήτων, περὶ ἧς προνοοῦσι ἄρθρ. 2039—2052 Ἰον. Κ. καὶ ἄρθρ. 641 Ἰον. Πολ. Δικ. Πράγματι αἱ μὲν περὶ μεταγραφῆς διατάξεις Ἰον. Κ. εἰσὶν ἐξαιρετικαὶ μὴ ὀρίζοντες ὅτι μεταγραφῆς χρῆζουσιν ὅλαι αἱ σκοποῦνται τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων δικαιοπραξίαι, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὠρισμένων δικαιοπραξιῶν ἐκ τῶν ἀφορωσῶν ἀκίνητα ἀπαιτήσαντος τὴν μεταγραφὴν, ὥστε αἱ ἐξαιρετικαὶ αὗται διατάξεις δὲν εἶναι δεκτικαὶ τῆς ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῆς, ἐκ δὲ τῶν προειρημένων περὶ δικαστικῆς πωλήσεως διατάξεων Κώδικος καὶ Δικονομίας, οὐδαμῶς προκύπτει ἡ ἀνάγκη μεταγραφῆς τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, ἀπεναντίας δὲ ἐκ ἄρθρ. 647, 648 καὶ 650 Δικ. καὶ ἰδίως ἐκ τῆς γενομένης εἰς τὸ τελευταῖον ἄρθρ. διὰ τῆς ΝΗ' πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου προσθήκης, ὅτι ἡ εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἣν δι' ἐντάλματος ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ διατάττει τὸ δικαστήριον, εἶναι ἀμετάκλητος, ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται πλέον νὰ διαταραχθῇ πρὸ οὐδενός, οὔτε λόγῳ προτιμήσεως οὔτε δι' οἰανδήποτε ἄλλην αἰτίαν, ἀνενδοιάστως προκύπτει ὅτι ἡ κατακύρωσις οὐδεμιᾶς χρήζει μεταγραφῆς, ὅπως καταστήσῃ τὸν ὑπερθεματιστὴν ἐπικρατέστερον παντὸς ἐτέρου ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου διὰ μεταγενεστέρας κατακυρώσεως ἢ ἄλλης δικαιοπραξίας, ἔλκοντος τὰ ἐπὶ τοῦ κτήματος δικαιώματά του. Κατὰ ταῦτα ἔπεται ὅτι συνέτρεξαν ἐπὶ τοῦ προκε μένου πάντες οἱ ὅροι, ὅπως θεωρηθῇ συνετελεσμένος ὑπὸ τῷ κράτος τῆς Ἰονίου Νομοθεσίας ὁ πλειστηριασμός καὶ ἡ κατακύρωσις τῶν δικαιοπαρόχων τῶν ἐναγόντων, ἡ δὲ ἀντιτασσομένη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου μὴ ἐκπλήρωσις ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Σ. τῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς τιμῆς τῆς κατακυρώσεως ὑποχρέωσός αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι πλήρη τὰ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ δικαιώματα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, οὔτε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διὰ δικαστικοῦ ἐντάλματος κατὰ ἄρθρ. 650 Δικ. εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τούτου, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται ὠρισμένως μεταξὺ τῶν διαδίκων, καὶ καθ' ἃ ἄλλως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ ὁ ἐπισπεύσας τὴν ἐκτέλεσιν Σ. καὶ ἀναδειχθεὶς ὑπερθεματιστὴς τοῦ ἡμίσεως ἐξ ἀδιαίρετου τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας, εἶχε λαμβάνειν παρὰ τῶν καθ' ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἐνηργήθη ὀφειλετῶν, ποσὸν μεῖζον τῆς τιμῆς τῆς κατακυρώσεως, ἥτις κατὰ συνέπειαν

ἦτο καὶ ἐλογίσθη συμφημιστέα πρὸς τὸ εἰρημένον πίστωμα καὶ δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὁ ὑπερθεματιστῆς πρὸς καταβολὴν αὐτῆς (ἄρθρ. 1148 καὶ 1206 Ἰον. Κ.), ἡ δὲ ἑτέρα τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντίρρησης ὅτι δὲν ἐξεδόθη ὑπὲρ τοῦ Σ. ἔνταλμα διακατοχῆς καὶ δὲν ἐγένετο ἐγκατάστασις αὐτοῦ ἐν τῷ κατακυρωθέντι κτήματι, εἶναι οὐχ' ἥτσον ἀπορριπτέα ὡς ἄνευ ἐπιρροῆς, διότι τελειωθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τῆς κατακυρώσεως καὶ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐκπληρώσαντος τὰς ἐξ αὐτοῦ ὑποχρεώσεις του, παρελθόντος δὲ καὶ τοῦ ἐξηκονθήμερου ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατὰ ἄρθρ. 649 Δ.κ. ὁ ὀφειλέτης ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ κτήματος, ὑπάρχουσι συντελεσμένα ἅπαντα τὰ πρὸς περιποίησιν τῆς κυριότητος τῷ ὑπερθεματιστῇ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἡ δὲ μήπω ἔκδοσις τοῦ κατὰ ἄρθρ. 650 ἐντάλματος τῆς διακατοχῆς καὶ μήπω ἐγκατάστασις ἐν αὐτῇ δὲν κωλύουσι τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κτῆσιν τῆς κυριότητος, καθόσον ταῦτα εἶναι ἀπλῆ συνέπεια τῆς κατακυρώσεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, παρέχοντα διὰ τῆς δικαστικῆς ἀρωγῆς, πλήρη ἐνέργειαν εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅροι ὑφ' οὓς λαμβάνει ὑπαρξιν τὸ δικαίωμα.

2040. Ἀλλὰ τὸ εἰς τὸν συγκληρονόμον ἀνῆκον ἐκ τῶν ἀκινήτων κληρονομίας τινὸς ἀδιαιρέτον μέρος, δὲν δύναται νὰ ἐκτεθῇ εἰς πώλησιν παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πιστωτῶν πρὸ τῆς διανομῆς, ἢ τῆς ἀπαρτίας, τὰς ὁποίας αὐτοὶ δύνανται νὰ αἰτήσωσιν, ἂν θέλωσιν, ἢ εἰς τὰς ὁποίας ἔχουσι δικαίωμα νὰ παρεμβῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 776 τοῦ περὶ κληρονομίας Τίτλου. ΓλΚ. 2205.

2041. Τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀνηλίκου, καὶ τοι χειραφέτου, ἢ τοῦ ἀπηγορευμένου, δὲν δύνανται νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς πώλησιν πρὸ τῆς διζήσεως τῶν κινητῶν. ΓλΚ. 2206.

2042. Ἡ διζήσις τῶν κινητῶν δὲν εἶναι ἀναγκασίον νὰ προηγήται τῇ τῶν ἀκινήτων ἐκποιήσεως τῶν ἀδιαιρέτως κατεχομένων παρὰ τινος ἐνηλίκου καὶ ἀνηλίκου, ἢ ἀπηγορευμένου, ἐὰν τὸ χρέος εἴναι κοινὸν εἰς ἀμφοτέρους· οὐδ' ἂν αἱ καταδιώξεις ἦρξαντο κατ' ἀνηλίκου, ἢ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως. ΓλΚ. 2207.

2043. Ὁ πιστωτῆς δὲν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν πώλησιν τῶν μὴ ὑποθηκευμένων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀκινήτων, εἰμὴ ἐὰν τὰ ὑποθηκευμένα διὰ τὴν πίστωσίν του κτήματα δὲν ἐξαρκῶσιν. ΓλΚ. 2209.

2044. Ἡ ἐκποίησης τῶν εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς αὐ-

τῆς νήσου κειμένων κτημάτων, δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ὁμοῦ ἢ χωριστὰ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς πιστώσεως. ΓΛΚ. 2210.

2045. Ἐὰν τὰ ὑποθηκευμένα εἰς τὸν πιστωτὴν κτήματα, καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα, ἀποτελῶσι μέρος ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐνεργεῖται ἡ πώλησις ὅλων ὁμοῦ, ἂν ὁ ὀφειλέτης τὸ αἰτῇ, καὶ ἡ ἐκτίμησις, χρεῖας καλουσης, ἀναλογίζεται ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. ΓΛΚ. 2211.

2046. Ἡ ἀφορῶσα τὴν ἐκποίησην καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος διαδικασία διεξάγεται ἐνώπιον τῶν οἰκείων δικαστηρίων, ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν ὁποίων κεῖνται τὰ κτήματα.

2047. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἀποδείξῃ δι' ἐπισήμων ἢ διὰ ἰδιωτικῶν βεβαίας χρονολογίας ἐγγράφων μισθώσεως, ἀγροληψίας, ἐμφυτεύσεως, ἢ ἐδαφνομῆς, ὅτι τὸ ἐτήσιον καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον εἰσόδημα τῶν ἀκινήτων κτημάτων του, τὸ πηγάζον ἐκ μιᾶς συγκομιδῆς, ἀρκεῖ πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρεωστούμενου κεφαλαίου, τῶν τόκων καὶ τῶν ἐξόδων, καὶ ἐὰν τὸ ἀποτάξῃ ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ, δύνανται οἱ δικασταὶ νὰ ἀναστείλωσι τὴν διαδικασίαν, ἣτις δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ, ἐὰν ἐπισυμβῇ ἀνακοπή τις, ἢ ἐμπόδιον εἰς τὴν πληρωμὴν. ΓΛΚ. 2212.

2048. Δὲν δύναται νὰ γένῃ διαδικασία περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων, εἰμὴ δυνάμει ἐπισήμου καὶ ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου, διὰ χρέος βέβαιον καὶ ἐκκαθαρισμένον. Ἐὰν τὸ χρέος δὲν ἐξεκαθαρίσθῃ κατὰ τὸ εἶδος τῶν νομισμάτων, ἡ διαδικασία εἶναι ἰσχυρά, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἢ κατακύρωσις, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν. ΓΛΚ. 2213.

2049. Ὁ ἐκδοχεὺς ἐκτελεστοῦ τινος δικαιογράφου δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκποίησην, εἰμὴ ἀφοῦ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ὀφειλέτην τὴν παραχώρησιν. ΓΛΚ. 2214.

2050. Ἡ πρὸς ἐκποίησην διαδικασία δύναται νὰ γίνῃ δυνάμει προσωρινῆς ἢ ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐκτελεστῆς προσωρινῶς, καὶ τοι γενομένης ἐφέσεως· ἀλλ' ἡ κατακύρωσις δὲν δύναται νὰ γένῃ, εἰμὴ μετὰ ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθεῖσαν, ἢ τελεσίδικον καταστάσαν. ΓΛΚ. 2215.

2051. Ἡ περὶ ἐκποιήσεως διαδικασία δὲν δύναται ν' ἀκυ-

ρωθῇ ἐπὶ προφάσει, ὅτι ὁ πιστωτὴς ἤρξατο αὐτὴν διὰ ποσότητα μείζονα τῆς πιστώσεώς του. ΓΛΚ. 2216.

2052. Ἐπὶ πάσης περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων αἰτήσεως, πρέπει προηγουμένως νὰ κοινοποιῇται ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου ἀξιωματικοῦ, κατ' αἵτησιν τοῦ πιστωτοῦ, εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτόν, ἢ εἰς τὴν κατοικίαν του. ΓΛΚ. 2217.

Αἱ διατυπώσεις τῆς ἐπιταγῆς, καὶ αἱ τῶν περὶ ἐκποιήσεως πράξεων, ὀρίζονται ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ. ΓΛΚ. 2218.

ΤΙΤΛΟΣ ΚΓ'.

Περὶ τῆς παραγραφῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

2053. Παραγραφὴ εἶναι μέσον πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος, ἢ ἀπολύτρωσιν ἐξ ὑποχρεώσεως, εἰς παρελεύσεως προσδιορισμένου τινὸς χρόνου, καὶ κατὰ τοὺς παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένους ὅρους. ΓΛΚ. 2219.

2054. Δὲν δύναται τις νὰ παραιτηθῇ προηγουμένως τοῦ δικαιώματος τῆς παραγραφῆς· δύναται ὅμως νὰ παραιτηθῇ τῆς ἤδη ἀποκτηθείσης παραγραφῆς. ΓΛΚ. 2220.

2055. Ἡ παραίτησις τῆς παραγραφῆς εἶναι ἢ ρητὴ, ἢ σιωπηλὴ· ἡ σιωπηλὴ παραίτησις προκύπτει ἐκ γεγονότος τινός, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, χωρὶς νὰ ὑποτεθῇ ἡ ἐγκατάλειψις δικαιώματος τινος ἀποκτηθέντος. ΓΛΚ. 2221.

2056. Ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλοτριώσῃ, δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀποκτηθείσης παραγραφῆς. ΓΛΚ. 2222.

2057. Οἱ δικάσται δὲν δύνανται νὰ προτείνωσιν οἰκοθεν τὴν παραγραφὴν, ἂν αὕτη δὲν ἀντιτάττεται παρὰ τῶν διαδίκων. ΓΛΚ. 2223.

2058. Ἡ παραγραφὴ δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατὰ πᾶσαν

στάσιν τῆς δίκης, καὶ μέχρις οὗ ἡ ἀπόφασις δὲν καταπτῇ τελεσιδικος, ἐκτὸς ἐὰν αἱ περιστάσεις παρέχωσι γεγονός τι, ἐξ οὗ πηγάζει ἐναργῶς, ὅτι ὁ μὴ ἀντιτάξας τὴν παραγραφὴν διάδικως παρητήσατο αὐτῆς. ΓΛΚ. 2224.

2059. Ὁ πιστωτής, ἡ οἰοσδήποτε ἄλλος, εἰς ὃν συμφέρει ἡ παραγραφή, δύνανται νὰ τὴν ἀντιτάξωσιν, ἂν καὶ ὁ χρεώστης, ἡ ὁ ιδιοκτήτης παραιτῇται αὐτῆς. ΓΛΚ. 2225.

2060. Δὲν δύναται νὰ παρῇ παραγραφὴ ἡ κυριότης τῶν μὴ ἐμπορευσίμων πραγμάτων. ΓΛΚ. 2226.

2061. Τὸ δημόσιον, αἱ ἐκκλησίαι, τὰ μοναστήρια, οἱ εὐαγεῖς οἰκοί, αἱ κοινότητες καὶ πᾶν δημόσιον κατὰσταμα, ὑπόκεινται, ὡς οἱ ἰδιῶται, εἰς τὰς αὐτάς παραγραφὰς καὶ δύνανται ἐπίσης νὰ τὰς ἀντιτάξωσιν.

Μολοντοῦτο, ἡ παραγραφὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου ταμείου δὲν τρέχει ὑπὲρ τῶν ὑπολόγων καὶ ἄλλων διαχειριστῶν, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπαυσε νὰ ὑπηρεσία των, καὶ ἔδωκαν τὸν λογαριασμόν των. ΓΛΚ. 2227.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Περὶ τῆς διακατοχῆς.

2062. Διακατοχὴ εἶναι ἡ κράτησις ἢ ἡ κάρπωσις πράγματός τινος ἢ δικαιώματος, τὸ ὅποῖον ἔχομεν, ἢ ἐξασκοῦμεν ἡμεῖς αὐτοί, ἢ δι' ἄλλου, κρατοῦντος τὸ πᾶγμα, ἢ ἐξασκοῦντος τὸ δικαίωμα ἐν ὀνόματι ἡμῶν. ΓΛΚ. 2228.

ΑΠ. 218 (1900). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῆσαν τὰς διεξαχθείσας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις πρὸς ἄρσιν πύσης ἀμφιβολίας ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου, ἐθεώρησεν ἀναπόδεικτον τὴν βᾶσιν τῆς προκλήσεως περὶ τῆς διανοίᾳ κυρίου κατοχῆς τοῦ προκαλοῦντος, κατὰ συνέπειαν ἡτιολογημένως ἀπέρριψε τὴν πρόκλησιν, τὰ δὲ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείουντος πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ περὶ τῆς διακατοχῆς ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ γεγονότα δὲν ἀπετέλουν ἰδίους πραγματικούς ἰσχυρισμούς, ἀλλ' ἀπλᾶ ἐπιχειρήματα τὴν βᾶσιν τῆς προκλήσεως ὑποστηρίζοντα, ὥστε δὲν ἦτο ὑπόχρεων τὸ ἐφετεῖον νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ αὐτῶν καὶ ἡ κατὰ τοῦτο ἑλλειψὶς αἰτιολογίας οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς ἄρθ. 182 § 5 καὶ 183 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἐξετιμήθησαν αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις καὶ ἐδόθη ὁ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐκτιμήσεως πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας ἐπιβληθεὶς τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ἀναγκάως ὅρκος, συμφώνως πρὸς ἄρθρα 382 καὶ 357 Πολ. Δικ. ἔκρινε τὸ ἐφετεῖον ὅτι συνέτρεχε πλεόν τελεῖα ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς διανοίᾳ κυρίου κατοχῆς, καθ' ἧς οὐδεμία ἐγώρει ἀνταποδείξεις καὶ ὅτι τὰ προβαλλόμενα ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν συζητήσῃ καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀρνούμενα πραγματικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατοχῆς καὶ ἡ ἐπαγωγή περὶ αὐτῶν ὅρκου ἦσαν ἀπράδεκτα.

Ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τὸν ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως ἰσχυρισμὸν καὶ τὸ ταχθὲν διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως θέμα ἀποδείξεως διετύπωνσεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου τὸν συνεπείᾳ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἐπιβληθέντα τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ἀναγκάων ὅρκον, ὅτι δὲν κατέχει διανοίᾳ κυρίου ὁ προκαλῶν τὸ ἐν τῇ προκλήσει γῆπεδον καὶ δὲν ἦτο ἀναγκαῖα, καὶ μάλιστα ὑπὸ ἀρνητικὸν τύπον, ἡ μνεῖα ὧλων τῶν δυνατῶν κατοχῆς πράξεων, διότι αὗται δὲν ἀποτελοῦσι στοιχεῖα τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀλλὰ τὰς εἰδικὰς περιστάσεις, ἐξ ὧν ἐκάστοτε ὁ δικαστὴς ἀρύεται τὴν περὶ ὑπάρξεως τῆς διανοίᾳ κυρίου κατοχῆς κρίσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σαφῇ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 81 § 1 Πολ. Δικ. ὅρος τῆς προκλήσεως εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος κατοχὴ τοῦ πράγματος, εἰς ὃ ἡ καύχησις τοῦ προκαλουμένου ἀνάγεται, ἡ δὲ κατοχὴ δέον νὰ ἦναι τοιαύτη ὥστε νὰ χορηγῇ δικαιώματα καὶ νὰ προστατεύηται ὑπὸ τοῦ νόμου· ἀλλὰ κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 2062 καὶ 2063 τοῦ ἔχοντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν Ἰον. Κ., προσὸν τῆς διακατοχῆς εἶναι τὸ μετὰ διανοίας κυρίου νέμεσθαι, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2066 αἱ ἀπλῶς δυναμικαὶ καὶ κατ' ἀνοχὴν μόνον γενόμεναι πράξεις δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν οὔτε διακατοχὴν οὔτε παραγραφὴν, ὥστε κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ἡ παράκλησις δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐλάττωμα τῆς διακατοχῆς, ἀλλ' αἶρει αὐτὴν τὴν νομικὴν ἔννοιαν τῆς διακατοχῆς. Κατὰ συνέπειαν εἰπὼν τὸ ἐφετεῖον ὅτι αἱ κατ' ἀνοχὴν τοῦ κυρίου ἐπιχειρηθεῖσαι ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ προκλήσει γηπέδου πράξεις ἐκ μέρους τοῦ προκαλοῦντος δὲν συνιστῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ διακατοχὴν, ἥτις ἀπαιτεῖται κατὰ τὰ εἰρημένα ὡς ὅρος τῆς προκλήσεως, οὐδαμῶς παρηρμήνευσε τὰς εἰρημένας διατάξεις Πολ. Δικ. καὶ Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ καὶ τῶν ἡδὴ ὡς κληρονόμων αὐτοῦ παρισταμένων ἐν τῷ δικογράφῳ τῶν προσθέτων λόγων ὅτι οὗτος ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου παράπονον περὶ ἐσφαλμένου κανονισμοῦ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως, ὡς ὑποχρεωθέντος τοῦ προκαλοῦντος διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ν' ἀποδείξῃ οὐχὶ τὴν κατοχὴν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὴν διανοίᾳ κυρίου κατοχὴν αὐτοῦ, ἐνῷ κατὰ ἄρθρον 2064 Ἰον. Κώδ. τεκμαίρεται πάντοτε ὅτι πᾶς τις διακατέχει δι' ἐαυτὸν λόγῳ κυριότητος, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ἀντιθέτως, ὅτι ἡ διακατοχὴ ἤρξατο ἐν ὀνόματι ἄλλου, οὔτε ἡδὴ ὑποβαλλομένου λόγου

ἀναιρέσεως περὶ τοιαύτης κακῆς τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως ρυθμίσεως, ὁ διατυπούμενος λόγος περὶ παραβιάσεως καὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ Κώδικος δὲν ἔχει στήριγμα.

ΑΠ. 278 (1891). Ἐπειδὴ, μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἰόνιον Πολιτείαν διὰ ΡΝ' Νόμου 1866 εἰσαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, καταργηθέντων πάντων τῶν προῖσχυόντων δικονομικῶν νόμων, ἔμειναν ἐν ἰσχύϊ μόναι αἱ διατάξεις Ἰον. Κ. Ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ ἄρα τούτου σημείου, ὑποκειμένου λόγου, ὡς ἐν τῇ ἐπιδίκῳ διαφορᾷ, περὶ διακατοχῆς καὶ τῶν προστατευουσῶν τὴν ἔννομον ταύτην σχέσιν ἀγωγῶν, αὐτὴ μὲν ἡ οὐσία τοῦ δικαιώματος καὶ συνεπῶς αἱ πρὸς ἐνάσκησιν αὐτοῦ προϋποθέσεις ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ μνησθέντι κώδικι κειμένων σχετικῶν διατάξεων, μόνον δὲ τοὺς διαδικαστικούς τῆς ἐνάσκησεως τῆς ἀγωγῆς τυποὺς κανονίζουσιν αἱ διατάξεις τῆς ἐν τῇ Ἰονίῳ Πολιτείᾳ ἰσχυούσης ἔκτοτε Ἑλλ. Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν ἄρθρ. 2062 Ἰον. Κ., διακατοχὴ εἶναι ἡ κράτησις ἢ ἡ κάρπωσις πράγματός τινος, τὸ ὅποιον ἔχει τις ἢ κρατεῖ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου, κρατοῦντος ἢ ἐξασκοῦντος τὸ δικαίωμα ἐν ὀνόματι ἐκείνου. Ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ δὲ τούτου περὶ διακατοχῆς καὶ ἐκ τῶν προσόντων, ἅτινα τὸ ἐπόμενον ἄρθρον ἀπαιτεῖ διὰ τὴν ἐπὶ χρησικτησίᾳ νομὴν, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ Ἰον. Κ. τὸ προστατευτικὸν τῆς διακατοχῆς παραγγέλματα ἢ τὰς ἀγωγὰς ἀπονέμει εἰς μόνον τὸν ψυχρὴν δεσπότην νεμόμενον, ἢ, κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐκφράσιν, τὸν ἐπὶ λόγῳ κυριότητος διακατέχοντα, τοιοῦτος δὲ ἀναντιρρήτως δὲν εἶναι ὁ μισθωτής, ἐξ ὀνόματος τοῦ κυρίου νεμόμενος, οὕτινος ρητῶς μάλιστα τὸ ἄρθρ. 2070 χαρakterίζει τὴν πρὸς τὸ μίσθιον πρᾶγμα σχέσιν ὡς ἀπλὴν κατοχὴν (detentio), μήπω προστατευομένην συνεπῶς ὑπὸ τῶν παραγγελμάτων, δυνάμενον δὲ μόνον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἰδίῳ ὀνόματι καταδίωξιν τρίτων διαταρακτόντων αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον ὅταν οἱ τρίτοι οὗτοι οὐδὲν ἀξιώσιν ἐκ τοῦ μισθωθέντος πράγματος δικαίωμα (1532 Ἰον. Κ.) Ἐνῷ δὲ τοιαύτη εἶναι τῆς διακατοχῆς ἡ νομικὴ σημασία κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον, οὐδαμοῦ τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἀναγράφεται τὸ ἀπλοῦν φυσικὸν γεγονός τῆς κατοχῆς ὡς παραγωγικὸν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καὶ δὴ ὡς ἐπιδεκτικὸν προστασίας δι' ἐνδίκου τινὸς μέσου. Οὔτε δύναται δὲ ἐξ ἄρθρ. 1906 § 3 Ἰον. Κ. νὰ ὑποστηριχθῇ ὑπὲρ τοῦ ἀπλοῦ κατόχου (detentor) τοιαύτη ἀξίωσις ἐνδίκου προστασίας διὰ τῆς λεγομένης ἀποκαταστατικῆς ἐν τῇ κατοχῇ ἀγωγῆς (reintegrante τοῦ Γαλ. δικαίου), διότι, πλὴν τοῦ ὅτι ἐν τῷ παρατεθέντι ἐδαφίῳ ὁ νομοθέτης παρέλειψε νὰ μνημονεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς, ἀντιθέτως τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου τοῦ Γαλ. Κώδ. 2060 § 2 (en cas de reintegrante) πλὴν τοῦ ὅτι ἄρθρ. 1906 § 3 γίνεται λόγος περὶ ἀφαίρεσεως τοῦ πράγματος διὰ βιαιοπραγίας ἀπὸ τὸν κύριον, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν κάτοχον, δὲν δύνανται ὑποκειμένου λόγου περὶ τῆς ἀπλῆς κατοχικῆς σχέσεως καὶ τῆς χορηγομένης αὐτῇ προστατευτικῆς ἀγωγῆς (reintegrante), νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν Ἑπτανή-

σω τὰ ἐν Γαλλίᾳ διὰ παγίας νομολογίας παραδεδεγμένα, ἀφοῦ ἐκεῖ ἡ ρητὴ ἐν ἄρθρ. 2060 Γλ. Κώδ. μνεῖα τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς καὶ ἡ ἐξυπακουομένη τοιαύτη ἐν ἄρθρ. 1428 § 2 διατελεῖ ἐν ἀρμονίᾳ καὶ πρὸς ἄλλας σχετικὰς δικονομικὰς διατάξεις καὶ ἰδίᾳ πρὸς ἄρθρ. 6 § 1 Νόμου 1838 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικείων· τὸ ἔρεισμα δὲ τοῦτο καὶ ἡ προσφυγὴ ἐλλείπουσι παντελῶς ἐκ τῆς ἐφαρμοστίας νῦν Ἰονίου νομοθεσίας, ἰδίᾳ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ PN' νόμου καταργησιν τῶν ἐκεῖσε μέχρι τοῦ 1866 ἰσχυουσῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Δικονομίας καὶ Ὁργ. Δικ. τοῦ 1844 — Ὡσαύτως δὲ οὔτε ἐκ τοῦ περιεχομένου ἄρθρ. 1516 Ἰον. Κ. δύναται νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα περὶ ὑπάρξεως καὶ ἀναγνωρίσεως τοιαύτης τινὸς ἀγωγῆς ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ, ἐκ τοῦ ὅτι τυχὸν κατ' αὐτό, ὁ ἐκμισθωτὴς δίδωσι τῷ μισθωτῇ τὴν νομὴν τοῦ μισθίου, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τε τῆς φύσεως τῆς εἰρημένης δικαιοπραξίας καὶ ἐκ τῆς παραθέσεως τοῦ ἄρθρ. τούτου πρὸς ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ἄρθρα (ἰδίως ἄρθρ. 462, 485, 507, 518), ἡ λέξις νομή, ἣ ὁ νομοθέτης ἐχρήσατο, ἔχει τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀπόλαυσις (jouissance τοῦ Γλ. Κωδ.).

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρίνασα ὅτι, κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς νόμον, ὁ μισθωτὴς (ὡς τοιοῦτους δὲ ἐχαρακτήρισε τοὺς ἐνάγοντας, νῦν ἀναιρεσεῖοντας, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον τοῦ περιεχομένου τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν ἐκτίμησιν), ἀπλοῦς ἀτόχος ὢν καὶ ἐπ' ὀνόματι ἄλλου διακατέχων, δὲν προστατεύεται ἐν τῇ τοιαύτῃ κατοικίᾳ αὐτοῦ σχέσει ὑπὸ τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορρίψασα τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς βάσιν, ὀρθῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν ἡρμήνευσε Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐν τῇ ἀνεξέλεγκτῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσει του δέχεται τὸ Ἐφετεῖον, οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἐστήριξαν τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ δικαίωματος παρακατασχέσεως, ὅπερ, κατ' αὐτοὺς, χορηγεῖ τοῖς μισθωταῖς ὁ Νόμος (ἄρθρ. 1556 Ἰον. Κ.). Ὅθεν, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ διὰ τῶν προτάσεων διατυπωθεῖσα κατόπιν ὑπ' αὐτῶν τοιαύτη προσθήκη, μὴ δυναμένη νὰ λογισθῇ ὡς βελτίωσις τῆς ἑαυτῶν ἀγωγῆς, εἶναι προφανὴς τῆς πρώτης βάσεως αὐτῆς μεταβολή, ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ Νόμου, δυναμένη δὲ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ, οὐδαμῶς παρεβίασε ἄρθρα 158, 160, 170 καὶ 746 Πολ. Δικ.

2063. Πρὸς πεπραγραφὴν, ἀπαιτεῖται διακκτοχὴ συνεχής, ἀδιάκοπος, εἰρηνική, δημοσία, ἀναμφίβολος καὶ ἐπὶ λόγῳ κυριότητος. ΓλΚ. 2229.

2064. Τεκμαίρεται πάντοτε, ὅτι πᾶς τις διακκτέχει δι' ἑαυτὸν καὶ λόγῳ κυριότητος, ἐὰν δὲν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ διακκτοχὴ ἤρξαστο ἐν ὀνόματι ἄλλου. ΓλΚ. 2230.

2065. Ὅταν τις ἤρχισε νὰ διακατέχη ἐν ὀνόματι ἄλλου, τεκμαίρεται πάντοτε, ὅτι διακατέχει ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ, ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀποδείξις. ΓΛΚ. 2231.

2066. Αἱ ἀπλῶς δυνητικαί, καὶ αἱ κατ' ἀνοχὴν μόνον γενόμεναι πράξεις, δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν οὔτε διακατοχήν, οὔτε παραγραφὴν. ΓΛΚ. 2232.

2067. Αἱ βίαιαι πράξεις δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι διακατοχήν, δυναμένην νὰ ἐπιφέρῃ τὴν παραγραφὴν.

Ἡ ὠφέλιμος διακατοχὴ δὲν ἄρχεται, εἰμὴ ἀφ' οὗ παύσῃ ἡ βία. ΓΛΚ. 2233.

2068. Ὁ τωρινὸς διακάτοχος, ὅστις ἀποδείξῃ, ὅτι διακατέσχε καὶ πρότερον, τεκμαίρεται. ὅτι διακατέσχε καὶ κατὰ τὸν μεσολαβοῦντα χρόνον, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον. ΓΛΚ. 2234.

2069. Πρὸς συμπληρωσιν τῆς παραγραφῆς, δύναται ὁ διακάτοχος νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν διακατοχήν του τὴν τοῦ δικαιοπαρόχου του, ὅπωςδῆποτε τὸν διεδέχθη, εἴτε ἐπὶ γενικῷ, ἢ ἐπὶ ἐιδικῷ λόγῳ, εἴτε ἐπὶ ἀμίσθῳ ἢ ἐμμίσθῳ λόγῳ. ΓΛΚ. 2235.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ τῶν κωλυουσῶν τὴν παραγραφὴν αἰτιῶν.

2070. Οἱ διακατέχοντες ἐν ὀνόματι ἄλλου δὲν δύνανται νὰ παραγράψωσι ποτὲ διὰ παρελεύσεως ἰσοδύνατον χρόνον.

Ὁ μισθωτής, ὁ θεματοφύλας, ὁ ἐπικαρπωτής, καὶ πᾶς ἄλλος, κατέχων κατὰ παράκλησιν τὸ πρᾶγμα τοῦ κυρίου, δὲν δύνανται νὰ παραγράψωσιν. ΓΛΚ. 2236.

ΕΦ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ 61 (1895). Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ νῦν ἐφεσθλήτου ἐνασχεῖται κυρίως ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὑπομισθωτοῦ τῶν ἐν αὐτῇ περιγραφομένων ἐλαιοδένδρων τὸ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς βιαίως ἀπολεσθείσης νομῆς αὐτῶν παράγγελμα (interdictum unde vi), ἥτοι κατοχικὴ ἀγωγή, ἐπομένως ἐξεταστέα εἰσὶν ἐν προκειμένῳ τὰ ἐξῆς προέχοντα ζητήματα : ἥτοι πρῶτον, ἂν κατὰ τὸν Ἰόν. Κώδ. ὁ μισθωτής ἔχῃ τὴν νομὴν, ἥτοι τὴν νομικὴν διακατοχήν τοῦ μισθίου, καὶ δεύτερον, ἂν ἔχῃ οὗτος τὰ προστατευτικὰ τῆς διακατοχῆς παραγγέλματα ἢ ἀγωγάς, καὶ ἰδίως τὸ περὶ ἀνακτήσεως τῆς βιαίως ἀπολεσθείσης νομῆς, ἐν περιπτώ-

σει καὶ ἦν ἐξεβλήθη τῆς κατοχῆς τοῦ ἀκινήτου διὰ βιαιοπραγιῶν παρὰ προσώπου, ἀξιοῦντος δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος.

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ζήτημα, ὡς συνάγεται ἀνεκδοιάστως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1516, 1534, 2002 καὶ 2070 Ἰον. Κώδ., ὁ μισθωτής, κατέχων κατὰ παράκλησιν τὸ πρᾶγμα τοῦ κυρίου, καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, δὲν ἔχει τὴν νομὴν, ἥτοι τὴν διανοίαν κυρίου κατοχὴν τοῦ μισθίου, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν κατοχὴν (detentio), καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 1516 Ἰον. Κώδ., ὅπερ ἀναγράφει τὸν ὀρισμὸν τῆς μισθώσεως πραγμάτων «ὁ ἐκμισθωτής δίδωσι τῷ μισθωτῇ τὴν νομὴν τοῦ μισθίου», ἀλλ' ἡ λέξις νομὴ, ἥ ἐχούητατο ὁ νομοθέτης ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δὲν σημαίνει τὴν νομικὴν διακτοχὴν, ἀλλ' ἔχει τὴν ἐννοίαν ἀπόλαυσις (jouissance), ἥτοι χρῆτις, κάρπωσις, ἥ ἐννοία δ' αὕτη ἐξάγεται ἀδιστάκτως α') ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ κειμένου τοῦ Ἰον. Κώδ., τὸ ὑποῖον ἐν τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ μεταχειρίζεται τὰς λέξεις «di far godere»· β') ἐκ τῆς παραθέσεως τοῦ ἄρθρ. 1516 πρὸς τὸ ἄρθρον 485 Ἰον. Κώδ., ὅπερ, προκειμένου περὶ τῶν ὑποχρέωσεων τοῦ ἐπικαρπωτοῦ, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «νέμεται» μεταφρασθεῖσαν κακῶς ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἰταλικῷ κειμένῳ λέξεως «usufruire», ἥτις σημαίνει «καρποῦσθαι» καὶ τὰ ἄρθρα 507 καὶ 518 αὐτόθι, ἅτινα ὡσαύτως περιέχουσι τὰς λέξεις «νέμεται» καὶ «νομῇ» οὐχὶ ἀκριβῶς μεταφρασθεῖσας ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἰταλικῷ κειμένῳ λέξεων «godere» «ἀπολαμβάνειν» καὶ «gode» καὶ γ') ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου 1709 Γαλλικοῦ Κώδικος, ἐξ ἧς ἐλήφθη τὸ ἄρθρ. 1516 Ἰον. Κώδ., ἐν ᾗ ὁ γάλλος νομοθέτης ἐχρήσατο τῷ ῥήματι «jouir» (ἰδὲ Dalloz, action possessoire, tom. III ἀριθ. 102. Marcadé tom. VI Tit VIII du Contrat de louage σελ. 458 11. Rogron Code de Procédure civile σελ. 40, et Code civil. contrat de louage σελ. 830—831 «le locataire ou le fermier ne possède qu'au nom du bailleur»). Τούτου τεθέντος, ἥτοι ὅτι ὁ μισθωτής δὲν εἶναι νομεύς, ἀλλ' ἀπλοῦς κάτοχος (détenteur) τοῦ μισθίου, ἐξεταστέον ἐστὶ τὸ δεύτερον ζήτημα.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 1532, 1533, 1534, 2062, 2070 Ἰον. Κώδ., 629 § 1 καὶ 830 Πολ. Δικ. συνάγεται προδήλως, ὅτι τὰ προστατευτικὰ τῆς νομῆς παραγγέλματα, ἡ κατοχικὸς ἀγωγὰς, ἔχει μόνον ὁ διανοία κυρίου, ἥτοι ἐπὶ λόγῳ κυριότητος, κατὰ τὴν ἐκφρασιν ἄρθρ. 2063 Ἰον. Κώδ., νεμόμενος, τοιοῦτος δὲ δὲν εἶναι ὁ μισθωτής, ὅστις, ὡς ἄνω ἐρρήθη, ἔχει τὴν ἀπλὴν κατοχὴν τοῦ μισθίου, κατέχων αὐτὸ κατὰ παράκλησιν τοῦ κυρίου, καὶ ὅστις δύναται μὲν νὰ καταδιώξῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τοὺς διὰ βιαιοπραγίας διαταράξαντας τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, συνωδᾷ τῇ ρητῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 1532 Ἰον. Κώδ. ἀλλὰ μόνον ὅταν οἱ διαταράξαντες αὐτὸν τρίτοι δὲν ἀξιοῦσιν οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν οἱ διὰ βιαιοπραγιῶν διαταράξαντες ἢ ἀποβαλόντες αὐτὸν (τὸν μισθωτὴν) ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ μισθίου ἰσχυρίζονται, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὅτι ἔχουσι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος πράγματος. Καὶ ναὶ μὲν ἐν Γαλλίᾳ, ἐν ᾗ ἰσχύου-

σιν ἀντίστοιχοι διατάξεις, αἱ τῶν ἄρθρων 1725, 1726, 1727, 1728, 2228 καὶ 2236 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, ἐξ ὧν ἐλήφθησαν αἱ προμνησθεῖσαι διατάξεις 1532 κλ. Ἰον. Κώδ. καὶ ἐνθα παραδέχονται δύο ἀγωγὰς περὶ νομῆς (actions possessoires) τὴν complainte ἐπὶ διαταράξεως, καὶ τὴν réintégrande ἐπὶ ἀποβολῆς (ἄρθρ. 23 de la Procéd. civile) εἰσὶ μὲν πάντες οἱ συγγραφεῖς σύμφωνοι περὶ τῆς complainte, ὅτι μόνος ὁ διανοῖα κυρίου κάτοχος, ἥτοι ὁ ἐπὶ λόγῳ κυριότητος διακατέχων (à titre non preciaire) προστατεύεται διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῆς (complainte), οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀπλοῦς κάτοχος, οἷος ἐστὶν ὁ μισθωτής, κατέχων, ὡς εἰρηται, τὸ μίσθιον πρᾶγμα κατὰ παράκλησιν, ἀλλὰ περὶ τῆς réintégrande τινὲς μὲν τῶν συγγραφέων, ὡς *ci Carré, Toullier, titr. II pag. 178, Troplong de la prescription No 295* καὶ ἐπομ. *Rogron Aubry et Rau*, εἰς τὰς παλαιὰς ἐκδόσεις, καὶ ἄλλοι, δοξάζουσιν, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ ἀγωγαί, ἡ complainte καὶ ἡ réintégrande, τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ἱστορικὴν βᾶσιν, ἥτοι τὴν τοῦ ἄρθρου 23 Γαλλικῆς Πολ. Δικ., κινεῖται μόνον παρὰ τοῦ διανοῖα κυρίου νεμομένου, διαφέρουσι δὲ ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ μὲν complainte κινεῖται ἐπὶ διαταράξεως τῆς νομῆς, ἡ δὲ ἐπὶ ἀποβολῆς ἀπ' αὐτῆς, στηρίζονται δὲ οἱ συγγραφεῖς οὗτοι ἰδίως εἰς τὴν γενικότητα τῆς ἐκφράσεως τοῦ μνησθέντος ἄρθρ. 23 Γαλλ. Δικ., τὸ ὁποῖον ἀναφέρειν «les actions possessoires» καὶ οὐχὶ ἐνικῶς «l'action possessoire» οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν, ὡς πρὸς τοὺς ὅρους, εἰς οὓς ὑπεβάλλεται ἡ ἀσκήσις αὐτῶν (ὅρα *Dalloz tom. III σελ. 80 ἄρ. 101*), ἄλλοι δὲ συγγραφεῖς ὡς οἱ *Massé et Vergé (B' § 285 σημ. 5)*, *Marcadé (de la Prescrip. 69) P. Pont (tom. II σελ. 409 § 390 καὶ ἐπομ.) Carnier pag. 50 Dalloz tom. III σελ. 88 ἄρ. 101)* *Aubry et Rau*, εἰς τὴν 4ην ἐκδοσιν (tom. II § 189 σελ. 165—169), καὶ ἄλλοι δοξάζουσιν, ὅτι ἡ réintégrande εἶναι ἀγωγή ἐιδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ (spéciale), διαφέρουσα τῶν ἄλλων κατοχικῶν ἀγωγῶν, καὶ ἰδίως τῆς action en complainte, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἐνασκήσῃ αὐτὴν καὶ ὁ κατὰ παράκλησιν κατέχων τὸ πρᾶγμα (à titre preciaire) οἷον ἐστὶν ὁ μισθωτής, καίτοι μὴ ἔχων τὴν ἐνιαυσίαν νομὴν, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς βίας ἢ τῶν βιαιοπραγιῶν, ἐπομένως ὁ ἀπλοῦς κάτοχος (détenteur) καίτοι μὴ ἔχων τὸ πρὸς ἐνάσκησιν τῆς complainte δικαίωμα. ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὸ γεγονός τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, ἥτοι τὴν φυσικὴν κατοχὴν, τὴν καθαρῶς ὕλικήν τοῦ πράγματος, καθ' ἣν στιγμὴν διεπράχθη ἡ βιαιογραφία παρὰ τοῦ ἀποβαλόντος αὐτὸν ἐκ τῆς κατοχῆς (*Dalloz ἄρθρ. 103, 104, 105, 106 καὶ 107*), ἡ δευτέρα δ' αὕτη γνώμη εἶναι ἡ ἐπικρατεστέρα ἐν Γαλλίᾳ καθιερωθεῖσα καὶ διὰ παγίας νομολογίας τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων. Ἀλλὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ παραδεδεγμένα δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν Ἑπτανήσῳ, μάλιστα μετὰ τὴν διὰ τοῦ PN' Νόμου 1866 κατάργησιν τῆς Ἰον. Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν προΐσχυόντων δικονομικῶν νόμων καὶ τὴν εἰς αὐτὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυούσης Πολ. Δικονομίας Α') διότι ἡ ἀποκαταστατικὴ ἐν τῇ κατοχῇ ἀγωγή

τοῦ Γαλλικοῦ δικαίου «reintégrandes», εἰσαχθεῖσα εἰς τὸ Ἰαλλικὸν δίκαιον περὶ τὸ τέλος τοῦ 13ου αἰῶνος, ἵνα παύσῃ τὸ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσχύον ἔθιμον, κατὰ τὸ ὅποῖον ἐδίδετο τὸ δικαίωμα εἰς τὸν διὰ τῆς βίας τοῦ παρ' αὐτοῦ κατεχομένου κτήματος ἀποβαλλόμενον νὰ ἀντιτάξῃ τὴν βίαν εἰς τὴν βίαν, καὶ νὰ ἀνακτήσῃ αὐτοδικῶν τὸ παρ' αὐτοῦ ἀφαιρεθὲν πρᾶγμα, ἢ νὰ κατχλάβῃ ἕτερον κτῆμα ἀνῆκον εἰς τὸν ἐκδιδάξαντα αὐτόν, ἐστηρίχθη ἰδίως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου «spoliatus ande omnia restituendus» ὅπερ ὁμως παρ' ἡμῖν δὲν ἰσχύει. Β') διότι τὸ ἐδάφ. 3ον τοῦ ἄρθρου 1906 τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδικος, ἐνῶ γίνεται λόγος περὶ ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος διὰ βιαιοπραγίας ἀπὸ τὸν κύριόν του (καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸν ἀπλοῦν κάτοχον) δὲν διαλαμβάνει τὴν φράσιν «en cas reintégrandes», τῆς ὁποίας ρητὴν μνεῖαν ποιεῖται τὸ ἀντίστοιχον ἄρθρον 2060 τοῦ Γαλ. Κώδικος, ὅπερ διατελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς ἄλλας σχετικὰς δικονομικὰς διατάξεις καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Εἰρηνοδικείων Νόμου τῆς 25 Μαΐου 1838, καθόσον τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 1906 ἐδάφ. 3ον ἔχον ἐν τῷ Ἰταλικῷ κειμένῳ ἐπὶ λέξει «per rilascio giudizialmente ordinato di un fondo il di cui proprietario fu spogliato per via di fatto» καίτοι ληφθὲν ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου 2060 τοῦ Γαλ. Κώδικος, παρέλειψε νὰ περιλάβῃ ἰταλιστὶ τὴν φράσιν «en cas de reintégrandes», εἰς τὴν ὁποῖαν ἰδίως ἐστηρίχθησαν οἱ γάλλοι συγγραφεῖς, καὶ ἡ σταθερὰ τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων νομολογία, θεωρήσαντες τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὡς εἰδικὴν καὶ ἐξαιρετικὴν, καὶ χορηγουμένην καὶ εἰς τὸν ἀπλοῦν κάτοχον (detenteur), τὸν διὰ βιαιοπραγιῶν ἀπὸ τῆς κατοχῆς ἀποβαλλόμενον. Γ') διότι ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύει τὸ Διάταγμα τοῦ 1667, ὅπερ ἀπονέμει ἐπίσης τὴν ἀποκαταστατικὴν ἀγωγὴν (la reintégrandes) εἰς τὸν ἀπλοῦν κάτοχον, ὅστις ἐξεβλήθη τῆς κατοχῆς διὰ βίας ἢ βιαιοπραγιῶν (Dalloz σελ. 88 ἄρθ. 29) ἀλλὰ παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει νόμος ἢ διάταγμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ τοῦ 1667 τὸ ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύον. Δ') διότι ἐν Γαλλίᾳ ἡ reintégrandes, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ κατοχικαὶ ἀγωγαί (actions possessoires), ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, τοῦ ὁποίου ὁμως ἡ ἀπόφασις δὲν λύει ὀριστικῶς τὸ τῆς νομῆς ζήτημα ἐν τῇ ἀποκαταστατικῇ ἀγωγῇ (action de reintégrandes) ἀλλὰ προσωρινῶς μὴ προδικάζουσα οὐδόλως τὸ τῆς κατοχῆς δικαίωμα, ἔνεκα δὲ τῆς προσωρινότητος ταύτης ὁ ἀποκρούσας τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν (τὴν reintégrandes) καὶ ἡττηθεὶς δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὴν περὶ διαταράξεως (complainte); ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτησίας νομῆς, εἰς ἣν διεταράχθη πρὸ χρονικοῦ διαστήματος ὀλιγοτέρου τοῦ ἔτους, καὶ τὴν ὁποῖαν ἠθέλησε νὰ ἀνακτήσῃ διὰ βιαιοπραγίας (ιδὲ Dalloz ἀριθ. 100. Aubry et Rau ἐκδ. 4 § 189 σελ. 169. Οἰκονομ. Ἀστ. Δικ. τομ. 2. σελ. 55 § 108 σημ. 3), ὁ δὲ προμνησθεὶς γαλλικὸς νόμος τῆς 25 Μαΐου 1838 περὶ ἀρμοδιότητος τῶν εἰρηνοδικείων ρητὴν ποιεῖται μνεῖαν τῆς reintégrandes, ὡς ἀγωγῆς ἐξαιρετικῆς καὶ διαφερούσης τῆς complainte, κυρώσας οὕτω νομοθετικῶς τὴν σταθερὰν νομολογίαν τοῦ Ἀχυρωτικοῦ (P. Pont tom II § 790 καὶ

791 σελ. 409 καὶ 410 σημ. 3. Aubry et Rau έκδ. 4 § 189 σελ. 165 σημ. 1) ἐνῶ κατὰ τὴν Ἑλλην. Πολ. Δικ. τὰς περὶ νομῆς ἀγωγὰς διακάζουσι τὰ Πρωτοδικεῖα, λύοντα ὀριστικῶς τὸ τῆς νομῆς ζήτημα καὶ ἐν τῇ περὶ ἀνακτίσεως τῆς βιαίως ἀπολεσθείσης νομῆς δίκῃ μόνον δὲ προσωρινὰ μέτρα διατάσσει ὁ εἰρηνοδίκης εἰς παντὸς εἶδους περὶ διακατοχῆς διαφορὰς (ἄρθρ. 490 § 6 Πολ. Δικ.). Οὐδεμίαν δὲ ποιεῖται διάκρισιν ἡ Ἑλλην. Πολ. Δικ. μεταξὺ τῆς ἀγωγῆς περὶ διαταράξεως καὶ τῆς περὶ ἀποβολῆς, ὡς συμβαίνει παρὰ Γάλλοις διὰ τοῦ προμνησθέντος Διατάγματος τῶ 1667 καὶ τοῦ νόμου τοῦ 1838 καὶ Ε') διότι ἐξ αὐτῆς τῆς διατάξεως ἄρθρ. 629 § 1 καὶ 630 Πολ. Δικ. τὰ ὅποια ἀναφέρουσι τὴν λέξιν «διακατοχή» καὶ οὐχὶ ἀπλῶς κατοχή», ἐνισχύεται ἡ ἐκδοχή, ὅτι προσὸν ἀπαραίτητον πρὸς ἐνάσκησιν καὶ τοῦ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς βιαίως ἀπολεσθείσης νομῆς ἀκινήτου παραγγέλματος (*interdictum unde vi*) ἐστὶν ἡ νομικὴ διακατοχή παρὰ τῶ ἐνάγοντι, τοὔτεστιν ἡ διανοία κυρίου κατοχῇ καὶ οὐχὶ ἡ ἀπλῇ κατοχῇ ἢ ἡ κατὰ παράκλησιν (*detentio*) ἣν ὡς ἄνω ἐρρήθη ἔχει ὁ μισθωτής. ("Ορα Ἑγχειρ. Πολ. Δικον. Οἰκονομ. έκδ. 4 § 184).

ΑΠ. 173 (1873). Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρ. 9 § 2 Ἰον. Κώδ. ἡ διάταξις ὀρῶσα τὰ μὴ προνοηθέντα ὑπὸ τοῦ νόμου θέματα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν διακοπτουσῶν τὴν παραγραφὴν αἰτιῶν, ἃς ὁ εἰρημένος Κώδ. ὥρισεν ἐν ἄρθροις 2070—2073· κατὰ δὲ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν καὶ ἐφαρμογὴν ὁ δικαστὴς δύναται ἐν πάσῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς περὶ ὁμοίων περιπτώσεων τελεσιδίκους ἀποφάσεις τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτῶν κατὰ τὰ δοκοῦν.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐδέχθη τὴν εἰς τὴν ἀπὸ 14 Μαΐου 1852 ἀγωγὴν καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτῆς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικείου ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1852 καὶ 29 Ἰουλίου 1854 καὶ τὴν τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1863 στηριζομένην ἀντένστασιν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ τῆς διακοπῆς τῆς κατ' αὐτοῦ ἀντιταχθείσης παραγραφῆς εἰς δύο ἐρειδομένη βάσεις, α) ὅτι διὰ μὲν τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1852 ἀπερρίφθη παρεμπίπτον ζήτημα τῆς ρηθείσης ἀγωγῆς, διὰ δὲ τῶν δύο ἄλλων ἀπερρίφθη καὶ αὐτὴ ἡ ἀγωγή χωρὶς ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῶν, ὅπερ κυρίως εἶναι ἡ ἀπόφασις, νὰ γενῇ ἐπιφύλαξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος· καὶ β) ὅτι ἄλλως, καί τοι ἡ ἀγωγή διακόπτεται τὴν παραγραφὴν (ἄρθρον 2078 Ἰον. Κώδ.), πάλιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2080 § 4 ἀπορριφθείσης τῆς ἀγωγῆς, ἡ παραγραφὴ θεωρεῖται ὡς μὴ διακοπῆσα διὰ τοιαύτης ἀγωγῆς, ἂν καὶ διὰ τῆς ἀπορριπτούσης αὐτὴν ἀποφάσεως ἐπεφυλάχθησαν τὰ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματα, τῆς τοιαύτης ἐπιφυλάξεως μὴ ἐχούσης νομικὴν συνέπειαν. Ἀλλὰ τὴν πρώτην βάσιν ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν προσβάλλει ἀφοῦ δὲν προτείνει ἀναιτιολόγητον τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ πρὸς τὰ μέρη τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐπιφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, καὶ τὰ ὅποια αὐτὸς ἐπεκαλέσθη. Οὕτω δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφα-

σις καὶ ὡς πρὸς τὴν προκειμένην ἀντένστασιν εἶναι ὀρθή, καὶ ἡ προσβαλλομένη ἐτέρα αὐτῆς βάσις (ἡ ἀφορῶσα, δηλονότι, τὴν ἐπὶ τῆς παραγραφῆς ἐπιρροὴν τῆς απορριπτούσης τὴν ἀνοιγὴν ἀποφάσεως μετ' ἐπιφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος) ἡ ἐσφαλμένη.

Ἐπειδὴ οὕτε ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παραδέχεται: ὅτι τὸ ἀπὸ 3 Νοεμβρίου ἐτους 1862 δικόγραφον καλούμενον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐμφανιστήριον δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως, οὕτε ἐπεκαλέσθη τοῦτο ὁ ἀναιρεσείων ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κατ' ἐφεσιν προτάσεων του, ἀλλὰ μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνταρθέσεώς του ἐπὶ τῆς περὶ τόκων αἰτήσεως.

2071. Ὡς οὕτως δὲν δύνανται νὰ παραγράψωσιν οἱ κληρονόμοι ἐκείνων, οἵτινες κατεῖχον τὸ πρᾶγμα τοῦ κυρίου, δυνάμει ἐνὸς τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων λόγων. ΓλΚ. 2237.

2072. Μολοντοῦτο οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἄρθρα 2070 καὶ 2071, δύνανται νὰ παραγράψωσιν, ἐὰν ὁ λόγος τῆς διακατοχῆς των μετατραπῇ, εἴτε ἐξ αἰτίας τρίτου τινός, εἴτε ὡς ἐκ τῶν ἀντιστάσεων, τὰς ὁποίας ἐκαμην εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ κυρίου. ΓλΚ. 2238.

2073. Ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ μισθωταί, οἱ θεματοφύλακες καὶ ἄλλοι κατὰ παράκλησιν διακατέχοντες, μετεβίβασαν τὸ πρᾶγμα διὰ δικαιογράφου, μεταφέροντος τὴν κυριότητα, δύνανται νὰ τὴν παραγράψωσιν. ΓλΚ. 2239.

2074. Δὲν δύναται τις νὰ παραγράψῃ ἐναντίον τοῦ λόγου τῆς διακατοχῆς του, καθ' ὅσον οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλλῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διακατοχῆς του. ΓλΚ. 2240.

2075. Δύναται τις νὰ παραγράψῃ ἐναντίον τοῦ λόγου τῆς διακατοχῆς του, καθ' ὅσον δύναται ν' ἀπολυτρωθῇ διὰ τῆς παραγραφῆς ἀφ' ἧς συνωμολόγησεν ὑποχρεώσεως. ΓλΚ. 2241.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ τῶν αἰτιῶν, αἵτινες διακόπτουσιν, ἢ ἀναστέλλουσι τὴν
πρόοδον τῆς παραγραφῆς.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Περὶ τῶν διακοπτουσῶν τὴν παραγραφὴν αἰτιῶν.

2076. Ἡ παραγραφὴ δύναται νὰ διακοπῇ ἢ φυσικῶς, ἢ πολιτικῶς. ΓΛΚ. 2242.

2077. Διακόπτεται φυσικῶς, ὅταν ὁ διακάτοχος ἀποστερηθῇ ὑπὲρ τὸ ἐν ἔτος τῆς νομῆς τοῦ πράγματος εἴτε ὑπὸ τοῦ προγενεστέρου κυρίου, εἴτε καὶ ὑπὸ τρίτου τινός. ΓΛΚ. 2243.

2078 Διακόπτεται πολιτικῶς δυνάμει δικαστικῆς πράξεως, κοινοποιηθείσης εἰς ὃν θέλῃ τις νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρόοδον τῆς παραγραφῆς. ΓΛΚ. 2244.

2079. Ἡ δικαστικὴ πρᾶξις, καὶ τοι γενομένη ἐνώπιον ἀναρμοδίου δικαστοῦ, διακόπτει τὴν παραγραφὴν. ΓΛΚ. 2246.

2080. Ἡ παραγραφὴ θεωρεῖται ὡς μὴ διακοπεῖσα, ἐὰν ἡ δικαστικὴ πρᾶξις ᾗναι ἄκυρος δι' ἑλλειμμα περὶ τὸν τύπον·

ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς αἰτήσεως·

ἐὰν αὐτὸς ἀφῇσιν νὰ παρέλθῃ ἡ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένη προθεσμία, πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς αἰτήσεως του·

ἐὰν ἀπορριβθῇ ἡ αἵτησίς του. (*) ΓΛΚ. 2247.

2081. Ἡ παραγραφὴ διακόπτεται, ὅταν ὁ ὀφειλέτης, ἢ ὁ διακάτοχος, ἀναγνώρισῃ τὸ δικαίωμα ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἤρξατο. ΓΛΚ. 2248.

ΑΠ. 173 (1873). Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ ἄρθρον 2081 Ἰον. Κ. ἡ παραγραφὴ διακόπτεται ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἀναγνώρισῃ τὸ δικαίωμα ἐκείνου·

(*) Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο προστετέθησαν διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου μετὰ τὰς λέξεις «ἐὰν ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς αἰτήσεως» αἱ ἐξῆς «ἢ ἀφῇσιν ν' ἀνατραπῇ ἡ αἵτησίς του, χωρὶς νὰ τὴν ἀναβῶσιν, πρὶν συμπληρωθῇ ἡ πρὸς παραγραφὴν προθεσμία.»

νου καθ' οὐ αὕτη ἤρξατο, ἀλλ' ἡ ἀναγνώρισις τοῦ χρέους (καὶ τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ πληρωμὴ μέρους αὐτοῦ ἢ καὶ τῶν τόκων) πρέπει ν' ἀποδεικνύηται ἐξ ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου ἢ ἐξ ἄλλων πράξεων αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ δανειστικὸν ἔγγραφον σημειώσεως τοῦ δανειστοῦ ὅταν ταύτην δὲν ἐβεβαίωσεν ὁ ὀφειλέτης.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις παραγραφῆς εἰς δύο ἐρείδεται βάσεις· 1) ὅτι διὰ μὲν τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1872 ἀπερρίφθη παρεμπίπτον ζήτημα τῆς ἀγωγῆς, διὰ δὲ τῶν δύο ἄλλων ἀπερρίφθη καὶ αὕτη ἡ ἀγωγή, χωρὶς ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῶν (ὅπερ κυρίως εἶναι ἡ ἀπόφασις) νὰ γενῇ ἐπιφύλαξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος· καὶ β) ὅτι ἄλλως, καίτοι ἡ ἀγωγή διακόπτεται τὴν παραγραφὴν (2078 Ἰον. Κ.), πάλιν, κατὰ ἄρθρ. 2080 § 4, ἀπορριφθεῖσης τῆς ἀγωγῆς, ἡ παραγραφὴ θεωρεῖται ὡς μὴ διακοπεῖσα διὰ τοιαύτης ἀγωγῆς, καὶ ἂν διὰ τῆς ἀπορριπτοῦσας αὐτὴν ἀποφάσεως ἐπεφυλάχθησαν τὰ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματα, τῆς τοιαύτης ἐπιφυλάξεως μὴ ἐχρύστης νομικὴν συνέπειαν. Ἀλλὰ τὴν πρώτην βάσιν ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν προσβάλλει, ἀφοῦ δὲν προτείνει ἀναιτιολόγητον τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰ μέρη τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, ἐν αἷς γίνεται λόγος περὶ τῆς ἐπιφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, καὶ τὰ ὅποια αὐτὸς ἐπεκαλέσθη.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν, κατὰ ἄρθρ. 2081 Ἰον. Κ. ἡ παραγραφὴ διακόπτεται ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἀναγνώρισῃ τὸ δικαίωμα ἐκείνων, καθ' οὐ αὕτη ἤρξατο, ἀλλ' ἡ ἀναγνώρισις τοῦ χρέους (καὶ τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ πληρωμὴ μέρους, ἢ καὶ τῶν τόκων) πρέπει ν' ἀποδεικνύηται ἐξ ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου ἢ ἐξ ἄλλων πράξεων αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ δανειστικὸν ἔγγραφον σημειώσεως τοῦ δανειστοῦ, ὅταν ταύτην δὲν ἐβεβαίωσεν ὁ ὀφειλέτης διὰ τῆς ὑπογραφῆς του· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναγνώρισις ἀποδεικνύεται ἐκ πράξεως αὐτοῦ τοῦ προτείναντος ταύτην. Ὅθεν τὸ ἄρθρ. 2081 οὐδαμῶς παρεβιάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, παραδεχθείσης ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ δανειστικὸν ἔγγραφον τῆς 17 Αὐγ. 1828 σημείωσις τοῦ δανειστοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1831 περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν πληρωμῆς τόκων ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου γενομένη ἄνευ συμπράξεως τοῦ ὀφειλέτου, ἦν καὶ μόνη ὁ ἀναιρεσεῖων ἐπεκαλέσθη πρὸς ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης ἀναγνώρισεως, δὲν ἀποδεικνύει ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ κατ' αὐτοῦ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐπιδίκου χρέους.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ, δὲν ἐθεωρήθη ἡ σημείωσις τῆς 18 Μαρτίου 1831 ὡς διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν, ὁρθῶς ἡ παραγραφὴ ἄρχειται ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ δανειστικοῦ ἐγγράφου, ἥτοι ἀπὸ τῆς 17 Αὐγ. 1828 (καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς 18 Μαρτίου 1831), καὶ ὅτι συνεπληρώθη πρὸ τῆς 24 Αὐγούστου 1860, ὅτε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὀφειλέτου ἔλαβε θεαίαν χρονολογίαν ἡ ἀπὸ 12 Αὐγ. 1858 ἀπόδειξις τοῦ ὀφειλέτου περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ ἐπιδίκου χρέους. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἡ παραγραφὴ ἦν κεκτρημένη πρὸ τῆς ἀναγνώρισεως ταύτης, ἥτις διὰ τοῦτο φέρει ναρακτῆρα παραιτήσεως τῆς παραγραφῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου

(άρθρ. 2054 'Ιον. Κ.), ἀλλ' ἡ παραίτησις αὕτη δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων πιστωτῶν οὓς συμφέρει ἡ παραγραφὴ, καὶ οὔτινες δύνανται καὶ ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει ν' ἀντιτάξωσι, αὐτὴν (άρθρ. 2059).

2082. Ἡ εἰς ἓνα τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον γενομένη πρόκλησις, ἢ ἡ παρ' ἐνὸς αὐτῶν ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος, διακόπτει τὴν παραγραφὴν καθ' ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τῶν.

Ἡ εἰς ἓνα τῶν κληρονόμων ἀλληλεγγύου τινὸς ὀφειλέτου γενομένη πρόκλησις, ἢ ἡ παρὰ τοῦ κληρονόμου τούτου ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους συγκληρονόμους, καίτοι οὔσης τῆς πιστώσεως ἐνυποθήκου, ἐὰν ἡ ὑποχρέωσις δὲν εἴναι ἀδιαίρετος.

Ἡ πρόκλησις, ἢ ἡ ἀναγνώρισις αὕτη, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους συνοφειλέτας, εἰμὴ καθ' ὃ μέρος χρεωστεῖ ὁ κληρονόμος αὐτός.

Διὰ νὰ διακοπῇ ὁλοκλήρως ἡ παραγραφὴ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους συνοφειλέτας, εἶναι ἀναγκασία ἡ πρόκλησις ὅλων τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποθανόντος ὀφειλέτου, ἢ ἐκ μέρους ὅλων τούτων ἀναγνώρισις. ΓΛΚ. 2249.

2083. Ἡ εἰς τὸν πρωτοφειλέτην γενομένη πρόκλησις, ἢ ἡ παρ' αὐτοῦ ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος, διακόπτει τὴν παραγραφὴν κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ. ΓΛΚ. 2250.

ΤΜΗΜΑ Β.

Περὶ τῶν ἀναστελλουσῶν τὴν παραγραφὴν αἰτιῶν.

2084. Ἡ παραγραφὴ τρέχει κατὰ παντός, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔνστασιν τινὰ παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην. ΓΛΚ. 2251.

ΑΠ. 6 (1897). Ἐπειδὴ ἐξ ἀρθρ. 2084 'Ιον. Κ. λέγοντος ὅτι ἡ παραγραφὴ τρέχει κατὰ παντός, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ ἔνστασιν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένην, ἐξάγεται ὅτι ἀναστέλλεται ἐν γένει ἡ παραγραφὴ, ὅταν ὑπάρχῃ νομικὸν κώλυμα πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, τοῦτο δὲ συμφώνως πρὸς τὸ δόγμα, καθ' ὃ κατὰ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἐνασκήσῃ ἀγωγὴν

δὲν τρέχει παραγραφὴ τοιοῦτον δὲ νομικὸν κώλυμα ὑπῆρξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἐγένετο κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου ἐπὶ τῶν ἐνοικίων τῶν ὀφειλομένων τῇ ὀφειλέτιδι τοῦ κατασχόντος· κατὰ δὲ ἄρθρ. 926, 927, 963 καὶ 1939 Πολ. Δικ. ὑφισταμένης κατασχέσεως στερεῖται ὁ τε ὀφειλέτης καὶ ὁ τρίτος τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τῶν κατασχθέντων, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ δανειστής δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὀφειλέτην ἢ τὸν τρίτον νὰ καταβάλῃ αὐτὰ οὔτε νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς τῶν ὀφειλομένων· ἐπὶ δὲ ἐνοικίων σχέσεων φύσεως τοιαύτης, οἷα ἡ προκειμένη ἐξ ἐνοικίων ἀπαιτήσις, ἀγωγὴ περὶ ἀναγνωρίσεως ἀπλῶς τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης δὲν ἔχει νομικὴν ἀξίαν ἄνευ τῆς αἰτήσεως περὶ καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ· προκειμένου δέ, ὡς εἴρηται, περὶ ἀναστολῆς καὶ οὐχὶ περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, δὲν ἔχει ἔννομον ἐπίδρασιν, τὸ ὅτι, καταργηθείσης τῆς ἐπὶ κατασχέσει δικῆς, ἤρθησαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς διακοπῆς. Τὸ δὲ Ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν τὴν προκειμένην, κλῆσιν περὶ τῆς τῶν ἐνοικίων ἀπαιτήσεως ὡς παραγεγραμμένην λόγῳ τῆς παρελεύσεως τῆς ὑπὸ Ἰον. Κ. ὀριζομένης ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος δεκαετίας, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τῆς πρὸςθεσμίας τὸ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατασχέσεως χρονικὸν διάστημα τῆς ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς, παρηρμήνευσεν ἄρθρ. 2084. Ἰον. Κ.

2085. Ἡ παρὰγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τῶν ἀνηλίκων, καὶ τῶν ἀπηγορευμένων, τρουμενῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2108, καὶ ἐξαιρουμένων τῶν ἄλλων παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένων περιπτώσεων. Γλκ. 2252.

ΑΠ. 205 (1875). Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι, ἀποκτήσαντος τοῦ πατρὸς τῶν ἀναιρεσιόντων τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα τὴν 12 Ἰαν. 1844, ἐνῷ ἔτι ἔζη ὁ ὑποθηκικός δανειστής Γ. ἀπὸ τοῦ θανάτου τούτου, συμβάντος τὴν 3 Ἰαν. 1845, ἀνεστάλη ἡ δεκαετὴς παραγραφὴ, ἐπεκαλέσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου οἱ ἀναιρεσιόντες, λόγῳ τῆς ἀνηλικότητος τῶν πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον Σ. ἐκχωρητῶν τῆς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου Κ. ἀπαιτήσεως Ι. καὶ Μ. καθ' ὅσον ὁ μὲν Ι. ἐγεννήθη τὴν 14 Ὀκτ. 1838, ὁ δὲ Μ. τὴν 21 Νοεβρ. 1841, τὰ γεγονότα δὲ ταῦτα δὲν ἡμφισβήτησαν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, οὐδὲ ἡδὴ ἀμφισβητοῦσιν οἱ ἀναιρεσιόντες· ὥστε τὸ ἐφετεῖον συμφώνως πρὸς ἄρθρ. 2085 Ἰον. Κ. παρεδέξατο, ὅτι ἀνεστάλη ἡ παραγραφὴ μέχρι 14 Ὀκτ. 1859 διὰ τὸν Ι. καὶ μέχρι 21 Νοεμβρ. 1862 διὰ τὸν Μ. καὶ ἐπομένως δὲν ἔτρεξε μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν Σ. ἤτοι μέχρι τῆς 8 Μαρτ 1867, εἰμὴ ἐπὶ 8 ἔτη καὶ μῆνος περίπου ὃ κατὰ τοῦ Μ. καὶ ὅτι συνεπῶς, ὅτε ἐγένετο ἡ προκειμένη ἀνακοπὴ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων, ἤτοι τὴν 23 Ὀκτ. 1867, δὲν εἶχον συμπληρώσει οὗτοι δεκαετὴς χρονικὸν διάστημα πρὸς παραγραφὴν, καθόσον μάλιστα αὕτη διεκόπη καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Σ. Κατὰ

ταῦτα δὲ οὐδαμῶς τὸ ἐφετεῖον παρεβίασεν ἄρθρ. 2085 'Ιον. Κ. ἀπορρίψαν ὡς ἀβάσιμον τὴν παρὰ τῶν ἀναιρεσειόντων προταθεῖσαν ἔνστασιν τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς.

2086. Δὲν τρέχει μετὰ τῶν συζύγων. ΓΛΚ. 2253.

2087. Ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τῆς ὑπάνδρου γυναικός, ὡς πρὸς τὰ προικῶα κτήματά της, καὶ τὰ εἰς χεῖρας τοῦ ἀνδρὸς μεταβάντα παράφερνα.

Τρέχει ὁμως μετὰ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν κατὰ νόμον διάλυσιν τοῦ γάμου, ἢ τὸν προσωπικὸν χωρισμόν, ἢ μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικός. (*) ΓΛΚ. 2254.

2088. Ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει,

ὡς πρὸς ἀγωγὴν, ἐξαρτωμένην ἐκ τινος ὅρου, μέχρις οὗ ἐκπληρωθῇ ὁ ὅρος οὗτος·

ὡς πρὸς ἀγωγὴν περὶ ἐγγυήσεως, μέχρις οὗ λάβει χώραν ἡ ἐκνίκησις·

ὡς πρὸς ἀγωγὴν ἐπὶ χρόνῳ προσδιωρισμένῳ, μέχρις οὗ φθᾷ ὁ χρόνος οὗτος. ΓΛΚ. 2257.

2089. Ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας ἔχει κατὰ τῆς κληρονομίας ἀπαιτήσεις.

Αὕτῃ τρέχει κατὰ σχολαζούσης κληρονομίας, καὶ τοι μὴ ἐχούσης κηδεμόνα. ΓΛΚ. 2258.

2090. Ἡ παραγραφὴ τρέχει ὡσαύτως, διαρκούσης τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς τριμηνίας, καὶ τῶν πρὸς διάσκεψιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. ΓΛΚ. 2259.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

2087. Ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τῆς ὑπάνδρου γυναικός, ὡς πρὸς τὰ προικῶα κτήματά της.

Τρέχει ὁμως μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἢ μετὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ τοῦ πρὸς παραγραφὴν ἀπαιτουμένου χρόνου.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Γενικαὶ διατάξεις.

2091. Ἡ παραγραφὴ λογίζεται καθ' ἡμέρας, καὶ ὅχι καθ' ὥρας.

Αὐτὴ ἀποκτᾶται, ὅταν συμπληρωθῇ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας, μηδεμιᾶς ἡμέρας ἀποκλειομένης. ΓλΚ. 2260.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Περὶ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς.

2092. Ὅλαι αἱ ἀγωγαὶ εἴτε πραγματικάι, εἴτε προσωπικάι, παραγράφονται διὰ τῆς παρελεύσεως τριάκοντα ἐτῶν, χωρὶς ὁ προτείνων τὴν παραγραφὴν ταύτην νὰ ᾔῃναι ὑπόχρεος νὰ προσαγάγῃ περὶ αὐτῆς δικαιογράφον τι, ἢ χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ οὐδεμία ἐνστάσις ἐνεκα κακῆς πίστεως. ΓλΚ. 2262.

2093. Μετὰ εἰκοσιοκτὼ ἐτη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ τελευταίου ἐγγράφου, ὁ ὀφείλων πρόσδοδόν τινα δύναται νὰ ἀναγκασθῇ νὰ χορηγήσῃ δι' ἰδίων ἐξόδων ἄλλο νέον εἰς τὸν πιστωτὴν του, ἢ εἰς τοὺς δικαιოდόχους του. ΓλΚ. 2263.

2094. Οἱ τῆς παραγραφῆς κανόνες, οἱ ἀφορῶντες ἄλλα ἀντικείμενα, διάφορα τῶν ἐν τῷ παρόντι τίτλῳ διαλαμβανόμενων, ἐκτίθενται εἰς τοὺς οἰκείους αὐτῶν τόπους. ΓλΚ. 2264.

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Περὶ τῆς δεκαετοῦς καὶ εἰκοσαετοῦς παραγραφῆς.

2095. Ὁ ἀποκτῶν καλῇ τῇ πίστει καὶ δικαίῳ λόγῳ ἀκίνητόν τι, παραγράφει τὴν κυριότητα αὐτοῦ διὰ τῆς παρελεύ-

σεως δεκαετίας, ἐὰν ὁ ἀληθὴς κύριος κατοικῇ εἰς τὴν νῆσον, ἢ τὰ ἐξαρτήματα αὐτῆς, ἐνθα κεῖται τὸ ἀκίνητον· διὰ παρελεύσεως εἰλοσι ἐτῶν, ἐὰν κατοικῇ ἐκτὸς τῆς εἰρημένης νήσου ἢ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς. ΓΛΚ. 2265.

ΑΠ. 261 (1871). 266 (1871) Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀρχὴ κοινὴ τοῦ τε Ρωμ. καὶ Γαλ. δικαίου ὅτι ἡ διάρκεια τῶν ἀποσβεστικῶν παραγραφῶν ἐρχομένη εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῆς κτητικῆς ὑποχωρεῖ ἀπέναντι αὐτῆς, ὁ Ἴονιος δὲ νομοθέτης δὲν ἠθέλητε νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ κοινοῦ δικαίου, δημιουργῶν προνόμιον ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων νόμων ζημία τῶν νέων, ἀλλ' ἐξεναντίας ἠθέλησε, καὶ ὡς πρὸς τοὺς μὲν καὶ ὡς πρὸς τοὺς δέ, τὸ κοινὸν δίκαιον νὰ τηρήσῃ· διὸ καὶ ἔκρινεν εὐλογον νὰ νομοθετήτῃ τὴν ἀνωτέρω κοινοβουλευτικὴν πρᾶξιν πρὸς διασάφισιν τῆς νέας νομοθεσίας, φοβούμενος μήπως, ταύτης καθιερούσης τὸ σύστημα τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν, αἱ ἀρχαῖαι ὑποθῆκαι ἤθελον θεωρηθῇ ὑποδεέστεραι τοῦ νέου συστήματος. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς μνησθείσης κοινοβουλευτικῆς πράξεως, ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ προοιμίου αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἰσότητά μεταξὺ τῶν δύο νομοθεσιῶν ἀφορῶν θέτει βάσιν καὶ σκοπὸν τῆς πράξεως τὴν ἀρχὴν «τοῦ νὰ μὴ ἐπέλθῃ βλάβη μῆτε εἰς τοὺς ἀρχαίους δανειστάς ἢ ἀγοραστάς ἐκ τοῦ νέου νόμου, μῆτε εἰς τοὺς νέους δανειστάς ἢ ἀγοραστάς ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων».

Ἐπειδὴ ὁ Ἴον. Κ. ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν ἀπὸ τὰ εἰς αὐτὴν ὑπόκειται θάρη καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν θεαίαν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου διακατόχου, διέταξε διὰ ἄρθρ. 2095 (ἀντιστοιχοῦτος πρὸς ἄρθρ. 2265 ΓΛ. Κώδ.) ὅτι «ὁ ἀποκτήσας καλῇ τῇ πίστει καὶ δικαίῳ τίτλῳ ἀκίνητον κτῆμα παραγράφει τὴν κυριότητα αὐτοῦ διὰ τῆς παρελεύσεως δέκα ἐτῶν ἡσύχου καὶ ἀταράχου κατοχῆς». Ἄρα ἀφοῦ διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς δεκαετίας ἀποκτᾶται ἡ ἀπόλυτος κυριότης τοῦ κτήματος, ἐπόμενον εἶναι ὅτι ἀποσβέννυνται ὅλαι αἱ προηγούμεναι ὑποθῆκαι καὶ πᾶν ἕτερον δικαίωμα εἰς τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς ὅπωςδὴποτε ἀντικείμενον.

Ἐπειδὴ δὲν ἰσχύει ὁ λόγος ὅτι εἰς τὴν δεκαετὴ παραγραφὴν ποιεῖται ἐξαίρεσιν ἢ πρᾶξις 13 τοῦ ἐβδόμου Κοινοβουλίου, ὡς πρὸς τὰς ὑποθήκας, αἵτινες προὔπῃρχον τοῦ Ἴον. Κ. διότι ναὶ μὲν τὸ ἄρθρ. 1 τῆς διαληφθείσης πράξεως ὀρίζει ὅτι «αἱ ὑποθῆκαι αἱ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προηγούμενων νόμων ἀποκτηθεῖσαι καὶ ἐκτοτε ἐκδηλώσεσθαι ἢ οὐδόλως κατ' ἐκεῖνο τὸ σύστημα χρῆζουσαι ἐκδηλώσεως, διατηροῦσιν ὑπὲρ τῶν πιστωτῶν τὴν τάξιν καὶ τὰς ἀγωγὰς ἅς ἀπέδιδον αὐταῖς ἀπέναντι τῶν λοιπῶν πιστωτῶν καὶ οἰοδύηποτε τρίτου, οἱ αὐτοὶ προγενέστεροι νόμοι, πλὴν ἢ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ τὰς ὑποθήκας θεωρουμένας αὐτὰς καθ' ἑαυτάς, καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις των μὲ τὸ ζήτημα τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος, περὶ οὗ πραγματεύεται ἰδίᾳ τὸ κεφάλαιον δεύτερον τῆς αὐ-

τῆς κοινοβουλευτικῆς πράξεως· ἐν ἄλλοις, ἡ μνησθεῖσα διάταξις ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι αἱ ἀρχαῖαι ὑποθῆκαι διατηροῦσι, καθὼς τοιαῦται, τὴν ἰσχὺν καὶ διάρκειάν των, ὅπερ ὁμως δὲν δηλοῖ καὶ ὅτι κατισχύουσι τῆς χρησικτησίας ἐπιφέρουσαι παράτασιν τοῦ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς τεταγμένου χρόνου· ἄλλως ἢ παραγραφῇ τῶν ἐνυποθήκων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων ἐμπραγμάτων ἀγωγῶν, ἔχει συνήθως προθεσμίαν μείζονα τῆς δεκαετίας, ἐπαναληπτέαν ἐκάστοτε ὁλοκλήρως ὡς αἰς ἐπέλθῃ αἰτία τις τὴν παραγραφὴν διακόπτουσα· ὥστε ἐὰν ἡ χρησικτησία οὐδόλως τὴν πρόοδον τῶν ἀντιθέτων ἀποσβεστικῶν ἀγωγῶν ἐκώλυε, μὴ οὐσα δῆθεν ἐφικτὴ πρὶν ἢ αὗται συμπληρωθῶσι, ὁ θεσμὸς αὐτῆς, ἀπ' οὗ ὁ νομοθέτης τὸ σύστημα τῆς ἰδιοκτησίας ἐθεμελίωσεν, ἤθελε ματαιωθῇ ἐντελῶς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του, ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπ' ἀρχῆς μάταιος διότι καὶ ἄνευ αὐτοῦ ἡ κυριότης ἐκαθαρίζετο καὶ ἐγίνετο βεβαία εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου διακατοχοῦ, ἀφοῦ, κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ὑπόθεσιν, ἤθελον βαθμηδὸν παραγραφῇ ἀπασαὶ αἱ τυχόν κατ' αὐτῆς ὑφιστάμεναι πραγματικαὶ ἀγωγαί.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 1060 (1895). Ἐπειδὴ ἡ ἐδαφονομὴ κατὰ ἄρθρ. 1652 Ἰον. Κ. δὲν εἶναι, ὡς κατὰ Ρωμ. Δίκ. ἡ ἐπιφάνεια, ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος, ἀλλ' αὐτοτελὴς κυριότης ἐπὶ κτιρίου, φυτείας ἢ κατασκευάσματος, οὗτινος τὸ ὑποκείμενον μετ' αὐτοῦ συνεχόμενον ἐδαφος ἀνήκει κατὰ κυριότητα εἰς ἕτερον καὶ τοῦτο διότι ἐν Ἰον. Κ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς Ρωμ. Δίκ., δύναται ἔνεκα τοῦ ρητοῦ ἄρθρ. 441 νὰ ὑπάρξῃ διακεκριμένη κυριότης ἐπὶ τοῦ συνεχομένου μετὰ τοῦ ἐδάφους κατασκευάσματος. Ἄρα δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἐδαφονομῆς, αἱ περὶ κτηματικῶν δουλειῶν ἀρχαὶ τοῦ Ἰον. Κ. καθ' ἃς αἱ δουλεῖαι αὗται διὰ μόνης τῆς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἀχρησίας ἀποσβεννύμεναι καὶ ἂν τὸ δουλεῦον ἀκίνητον περιέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ εἰς χεῖρας ἄλλου (ἄρθρ. 587 καὶ 2094) καὶ μὴ ἀποκτώμεναι ἄλλως ἢ διὰ δικαιογράφου, κατὰ τὰς περιστάσεις δὲ καὶ διὰ τριακονταετοῦς διακατοχῆς (ἄρθρα 571, 572 καὶ 576) δὲν παραγράφονται διὰ τῆς ἐπὶ δεκαετίαν ἢ ἐπὶ πενταετίαν παρὰ τρίτου χρησικτησίας τοῦ δουλεύοντος κτήματος ὡς ἐλευθέρου (Aubry et Rau τόμ. 2. σελ. 387, τομ. 3 σελ. 106—107) ἀλλ' ἐφαρμοσθήσονται ἐπὶ τῆς ἐδαφονομῆς, ὡς ἀποτελουμένης ἐξ ἐνὸς ἐκ τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφοδότου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξ ἐτέρου ἐκ τῆς κυριότητος τοῦ ἐδαφονόμου ἐπὶ τοῦ κατασκευάσματος, αἱ περὶ χρησικτησίαις τῆς κυριότητος διατάξεις, καθ' ἃς ὁ χρησιδеспόζων διὰ δεκαετοῦς ἢ εικοσαετοῦς διανοίᾳ δεσπότου, δικαίῳ τίτλῳ καὶ καλῇ τῇ πίστει κατοχῆς ἀκίνητόν τι παραγράφει τὴν κυριότητα τοῦ ἀληθοῦς κυρίου (ἄρθρ. 2095) Κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν ὅτι ἡδύνατο διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος χρησικτησίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν τίτλον, ἦτοι τὴν ὑπ' ἀριθ. 17 τῆς 24 Ἰαν. 1874 περίληψιν κατακυρωτικῇ· ἐκθέσεως προσηκόντως μεταγραφεῖσαν τῇ 2 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους, καὶ τὴν δεκαετὴ διακατοχὴν στοιχεῖα, οὐδαμῶς ἡμφισβήτησεν ἡ Μονή, νὰ παραγραφῇ τὸ τῆς Μονῆς ὡς ἐδαφοδότιδος δικαίωμα, καὶ ἀβασίμως αἰ-

τιᾶται περί τοῦ ἐναντίου ἢ ἐκκαλοῦσα, ἀλλὰ διατεινομένης ταύτης ὅτι διετέλει ἐν κακῇ πίστει ὁ ἐναγόμενος Ν. Χ.. καθ' ὃ γινώσκων, καθ' ὃν χρόνον ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἠγόρασε, τὸ ἐδαφονομικὸν δικαίωμα τῆς Μονῆς, ὑποκειμένης ὡς καὶ οἱ ἰδιῶται εἰς τὰς αὐτὰς παραγράφας (2061 'Ιον. Κ.), ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις παρέδραμε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον δεχθεῖσα ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν καλὴν πίστιν, καὶ δέον κατὰ συνέπειαν νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Μονὴ εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς κακῆς πίστεως, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 2098, τεκμαιρομένης πάντοτε τῆς καλῆς πίστεως, δέον νὰ ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἐπικαλουμένου. Δὲν δύναται δὲ τὸ παράπαν νὰ συναχθῇ τεκμήριον κακῆς πίστεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκ τῆς δημοσιότητος τῶν βιβλίων, εἰς ἃ μετεγράφησαν οἱ ἐπικαλούμενοι ὑπὸ τῆς Μονῆς συστατικοὶ καὶ μεταβιβαστικοὶ τῆς Μονῆς τίτλοι καὶ εἰς τὰ ὁποῖα βιβλία ἐνεγράφη τῇ 27 Ἀπριλίου 1871 προσημειώσις ὑποθήκης ἐκ μέρους τῆς Μονῆς ἐπὶ τοῦ ἐδαφονομικοῦ κτήματος διὰ τὰ ἐδαφονόμια, ἀφοῦ, καθὰ ἐκ τῆς 17 περιλήψεως τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως καὶ τοῦ προγράμματος δημοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀποδεικνύεται, ὁ πλειστηριασμὸς ἐπροκηρύχθη ὑπὸ τοῦ ἐπισπύδοντος δανειστοῦ Δ. οὐχὶ ὡς ἀφορῶν κτῆμα ὑποκείμενον εἰς ἐδαφονομίαν, ἀλλὰ τῆς πλήρους κυριότητος τοῦ ὀφειλέτου Δ.

Ἐπειδὴ ἡ λαβούσα χώραν τῇ 27 Ἀπρ. 1871 ἐκ μέρους τῆς Μονῆς ἐγγραφῇ προσημειώσεως ὑποθήκης διὰ τε τὰ καθυστεροῦντα, καὶ τὰ ἐλευσόμενα ἐδαφονόμια, καὶ ἀνύποτεθῇ ὅτι ἡ ἐγγραφῇ αὕτη ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ πλειστηριασθὲν κτῆμα καὶ ὅτι δὲν προσεκλήθη ἡ Μονὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΣΞΘ' κατὰ τὴν ἐκπονητικὴν διαδικασίαν, μὴ ἀποβαλοῦσα κατὰ συνέπειαν διὰ τῆς μὴ ἀναγγελίας τὸ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τρονομίον τῆς, δὲν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροήν τινα, καὶ αλυσιτελῶς ἐπικαλεῖται ταύτην ἡ Μονή, διότι τῆς ἐδαφονομικῆς οὐσῆς κατὰ τὰ εἰρημμένα αὐτοτελοῦς κυριότητος τοῦ μὲν ἐδαφονόμου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῦ δὲ κτηματοδότου ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐδάφους, ἡ διὰ χρησικτησίας παρὰ τρίτου ἀπόσβεσις τῆς κυριότητος τοῦ κτηματοδότου αἰρούσα αὐτήν, αἶρει προδήλως καὶ τὴν παρεπομένην ἀπαίτησιν τῶν ἐδαφονομιῶν μὴ οὔσαν αὐτοτελῇ, ἀλλὰ συνέπειαν τῆς κυριότητος, καὶ μὴ δυναμένην ἄνευ ταύτης νὰ ὑφίσταται.

4 ΑΠ. 118 (1869). Ἐπειδὴ ἀληθῶς κατὰ μὲν 2008 § 5 'Ιον. Κ. τὰ προνόμια καὶ αἱ ὑποθήκαι ἀποσβέννυνται διὰ τῆς παραγραφῆς, κατὰ δὲ 2095 ὁ ἀποκτῶν ἐν καλῇ τῇ πίστει καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ ἀκίνητόν τι παραγράφει τὴν κυριότητα αὐτοῦ διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς δεκαετίας κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας διαστολάς, ἀλλὰ ταῦτα ἐφαρμόζονται ὅταν ὑπὲρ τοῦ τρίτου ἤρξατο ἡ παραγραφή, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐλάβεν ἰσχὺν ὁ Κῶδιξ αὐτός, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἤρξατο πρὶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διότι ὁ ἀναιρεσιῶν ἰσχυρίσθη ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅτι ἀπὸ τὰ 1853 ἤρξατο ἡ παραγραφή, διότι ἔκτοτε κατέλαβε καὶ κατέχει τὰ ἐπίδικα κτήματα λόγῳ προικός, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπικαλε-

σθῇ τὴν διὰ τοῦ 2095 ἐπιτρεπομένην δεκαετῇ κτητικὴν παραγραφὴν, ὅπως ὀρθῶς παρεδέχθη καὶ τὸ Ἐφετεῖον δυνάμει τοῦ 2111 ἄρθρου, καθ' ἃ αἱ πρὸ τοῦ Κώδικος ἀρξάμεναι παραγραφαὶ διαρκοῦσιν ἐφ' ὅσον χρόνον ὀρίζουσι περὶ ἐκάστης οἱ προγενέστεροι, ἥτοι ἐπὶ τριακονταετίαν.

2096. Ἐὰν ὁ ἀληθὴς κύριος κατὰ διαφόρους χρόνους κατώκησεν εἰς τὴν εἰρημένην νῆσον, καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, πρέπει, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς, νὰ προστεθῇ εἰς τὸ ἐκ τῆς δεκαετοῦς παρουσίας ἐλλείπον ἀριθμὸς ἐτῶν ἀπουσίας, διπλάσιος τοῦ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δεκαετοῦς παρουσίας ἐλλείποντος. ΓλΚ. 2266.

2097. Δικαιόγραφον, ἄκυρον ἐνεκα παρατυπίας, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τῆς δεκαετοῦς, ἢ εἰκοσαετοῦς παραγραφῆς. ΓλΚ. 2267.

2098. Ἡ καλὴ πίστις πάντοτε τεκμαίρεται, καὶ ὁ προβάλλων τὴν κακὴν πίστιν, ὀφείλει νὰ τὴν ἀποδείξῃ. ΓλΚ. 2268.

2099. Ἀρκεῖ νὰ ὑπῆρξῃ καλὴ πίστις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποκτήσεως, διὰ νὰ τεκμαίρεται, ὅτι αὐτὴ ἐξηκολούθησεν εἰς ὅλον, τὸν πρὸς παραγραφὴν ἀπαιτούμενον χρόνον.

Ἡ κακὴ πίστις, ἐπελθοῦσα, βλάπτει, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἄλλως, εἰμὴ δι' ἐγγράφου. ΓλΚ. 2269.

ΑΠ. 349 (1875). Ἡ ἐγγραφὴ ὑποθήκης διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ τοῦ περὶ οὗ ἐγένετο, ἢ δὲ οὕτως ἀποκτηθεῖσα ὑποθήκη συμπαραγράφεται τῇ ἀπαιτῇ, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐγένετο· ἀποσβέννυται δὲ διὰ τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ὑποθήκης· 21, 22, 50 § 6 καὶ 57 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου· ὥστε τὸ ἄρθρ. 2008 § 5 καὶ 2078 Ἰον. Κ. δὲν ἰσχύουσιν νῦν ἐν Ἑπτανήσῳ.

ΑΠ. 216 (1875). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 2099 § 2 Ἰον. Κ. ἐν τῇ δεκαετῇ παραγραφῇ (χρησικτησίᾳ), ἣτις καὶ ἐπὶ ὑποθηκῶν ἐφαρμόζεται κατὰ ἄρθρ. 2008 § 5, ἡ κακὴ πίστις ἐπελθοῦσα ἐν τῷ μεταξύ τοῦ πρὸς παραγραφὴν χρόνου βλάπτει τὸν κάτοχον, εἴαν ἀποδεικνύηται ἐγγράφως· καλὴ δὲ πίστις ἐστὶν ἡ πεποίθησις, ἣν ἔχει ὁ κατέχων ὅτι ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ ἦτο κύριος καὶ ἱκανὸς νὰ μεταβιβάσῃ αὐτῷ τὸ κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ κτῆμα· ἄρα ἡ ἐγγράφως ἀποδεικνυμένη γνῶσις τοῦ κατόχου, ὅτι ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσῃ αὐτῷ ἐλεύθερον τὸ κτῆμα, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι βεβαρημένον δι' ὑποθήκης, ματαιοῖ τὴν παραγραφὴν. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον

δέχεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἔλαβε γνῶσιν τῆς βαρυνούσης τὸ ἐπίδικον κτῆμα ὑποθήκης τῶν ἀναιρεσιβλήτων δυνάμει τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τούτου γνωστοποιήσεως τῆς εἰδικεύσεως τῆς πρώην γενικῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ὑποθήκης κατὰ τὸν ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντα νόμον PNB' ὁρθῶς ἀπεφάνετο ὅτι δὲν ἐχώρησε πλήρης ὁ τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς χρόνος, διότι ἀπὸ τῆς εἰρημένης γνωστοποιήσεως ὁ ἀναιρεσείων, διατελὼν ἐν κακῇ πίστει, δὲν ἠδύνατο νὰ παραγράψῃ διὰ χρησικτησίας τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κτήματος ἀπὸ τῆς βαρυνούσης τοῦτο ὑποθήκης κατὰ ἄρθρ. 2095 καὶ 2099, δὲν εἶχε δὲ συμπληρωθῇ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως ταύτης ὁ τῆς παραγραφῆς χρόνος. Δὲν πρόκειται δὲ ἐνταῦθα περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ἵνα ἡ διακόπτουσα αὐτὴν πράξις ἢ δικαστικὴ, ὅπως ἀπαιτεῖ ἄρθρ. 2098, ἀλλὰ περὶ ἐλλείψεως οὐσιώδους στοιχείου τῆς πρὸς χρησικτησίαν κατοχῆς, τοὔτεστι τῆς καλῆς πίστεως τοῦ κατόχου· μὴ ἀπαιτοῦντος δὲ τοῦ ἄρθρ. 2099, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰδικῶς ἐφαρμόζεται, πρᾶξιν δικαστικὴν, ἀλλὰ μόνον τὴν δι' ἐγγράφου ἀπόδειξιν τῆς κακῆς τοῦ κατόχου πίστεως, ἀνεφάρμοστον ἀποβαίνει τὸ 2078.

ΤΜΗΜΑ Δ'.

Περὶ τινων ἰδιαιτέρων παραγραφῶν.

2100. Μετὰ πενταετίαν ὁ ἀρχιτέκτων καὶ οἱ ἐργολάβοι ἀπαλλάττονται τῆς εὐθύνης τῶν μεγάλων ἔργων, τὰ ὅποια ἔκκλινον, ἢ διεύθυναν. ΓΛΚ. 2270.

2101. Παραγράφονται ἐντὸς ἑξ μηνῶν αἱ ἀγωγαὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἐκπαιδευτῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, διὰ τὰ κατὰ μῆνα διδόμενα μαθήματα·

αἱ ἀγωγαὶ τῶν ξενοδόχων, ἢ τῶν πανδοχέων, διὰ τὸ κατάλυμα καὶ τὴν τροφήν, τὰ ὅποια παρέχουσιν·

αἱ ἀγωγαὶ τῶν τεχνιτῶν καὶ δουλευτῶν, διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς αὐτοὺς χρεωστούμενων ἡμερομισθίων, τῶν μισθῶν, καὶ τῶν χορηγιῶν·

αἱ ἀγωγαὶ τῶν κατὰ μῆνα μισθωμένων ὑπηρετῶν. ΓΛΚ. 2271.

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 209 (1899). Ἐπειδὴ ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2101 Ἰον. Κ. προβαλλομένη ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν εἶναι μὲν ἀπαράδεκτος, ὥς οἱ ἐκκαλοῦντες μὴ βασίμως ἐκ τοῦ λόγου τῆς μὴ κατὰ τὴν πρώτην πρωτόδικον συζήτησιν

ὑποβολῆς αὐτῆς ἐνίστανται, καθ' ὅσον κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ ἄρθρ. 2058 Ἰον. Κώδ. διάταξιν ἢ τοιαύτη ἐνστασις προβάλλεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, λόγῳ δὲ τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως, ἀναγομένης εἰς τοιαύτην τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου ἐνστασιν, δὲν ἐπέρχεται ὁ ἐκ τοῦ ἄρθρου 160 Πολ. Δικ. ἀποκλεισμός ἐκ τῆς μὴ ἐγκαίρου προβολῆς, εἶναι ὅμως ἢ τοιαύτη ἐνστασις ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, καθ' ὅσον ἢ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 2101 Ἰον. Κ. παραγραφὴ ἀφορᾷ κατὰ τὸ ρητὸν γράμμα αὐτῆς, τὴν ἐκ μισθῶν ἀπαίτησιν τῶν κατὰ μῆνα μισθουμένων ὑπηρετῶν, ἐν ᾧ ἐν προκειμένῳ ἢ ἀγωγὴ δὲν ἔχει τοιαύτην τινὰ βάσιν ὡς ἐπιδιώκουσα ἀποζημίωσιν διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν.

2102. Παρχγράφονται διὰ παρελεύσεως ἐνὸς ἔτους αἱ ἀγωγαὶ τῶν ἱατρῶν, χειρουργῶν, καὶ φαρμακοπωλῶν, διὰ τὰς ἐπισκέψεις, ἐγχειρίσεις, καὶ τὰ ἱατρικὰ αὐτῶν·

τῶν ἐμπόρων, διὰ τὰ ἐμπορεύματα, τὰ ἵποια πωλοῦσιν εἰς ἰδιώτας, μὴ ἐμπόρους·

τῶν διδασκάλων, οἵτινες κρατοῦσιν εἰς τὸν οἶκον τροφίμους, διὰ τὸ τίμημα τῆς παιδοκομίας, τὸ ὅποιον λαμβάνουσι, καὶ τῶν ἄλλων διδασκάλων διὰ τὰ δίδακτρα·

τῶν μισθωμένων κατ' ἔτος ὑπηρετῶν, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ των. ΓλΚ. 2272.

2103. Ἡ ἀγωγὴ τῶν δικηγόρων καὶ ἄλλων δικανικῶν, διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ ἀντιμισθιῶν των παραγράφεται διὰ περελεύσεως ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως τῶν δικῶν, ἢ ἀπὸ τῆς συμβιβάσεως τῶν μερῶν, ἢ ἀπὸ τῆς ἀνακλήσεως τῶν εἰρημένων δικηγόρων, ἢ δικανικῶν.

Ὡς πρὸς τὰς μὴ περαιωθείσας ὑποθέσεις, αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπότισιν τῶν ἐξόδων καὶ ἀντιμισθιῶν, τῶν τυχόν ὀφειλομένων εἰς αὐτοὺς ἀπὸ χρόνου μείζονος τῆς πενταετίας. ΓλΚ. 2273.

2104. Ἡ παραγραφὴ ἔχει χώραν κατὰ τὰς προηγουμένης περιπτώσεις, ἂν καὶ ἐξηκολούθησαν αἱ χορηγαί, αἱ ἐν πίστει δόσεις, αἱ ὑπηρεσίαι, καὶ αἱ ἐργασίαι.

Ἡ παραγραφὴ παύει, ὅταν ὑπάρχῃ λογαριασμός κλεισμένος, ἐγγραφον, ἢ πρᾶξις τις δικαστικὴ, μὴ ἀνατραπείσα. ΓλΚ. 2274.

2105. Μολοντοῦτο, οἱ εἰς οὗς ἀντιτάττονται αἱ παραρχα-

φαὶ αὐταί, δύνανται νὰ ἐπαγάγῃσι τὸν ὄρκον εἰς τοὺς ἀντιτάσσοντας αὐτάς, διὰ νὰ γνωρισθῇ, ἂν τὸ πρᾶγμα ἐπληρώθῃ τῷ ὄντι.

Ὁ ὄρκος δύνανται νὰ ἐπαχθῇ εἰς τὰς χήρας καὶ τοὺς κληρονόμους, ἢ εἰς τοὺς ἐπιτρόπους, συνεπιτρόπους, ἢ κηδεμόνας τῶν τελευταίων τούτων, ἂν ᾖναι ἀνήλικες, διὰ νὰ δηλώσωσιν, ἂν ἡξεύρωσιν, ἢ ὄχι, ὅτι τὸ πρᾶγμα χρεωστεῖται. ΓλΚ. 2275.

ΑΠ. 54 (1873). Τὸ 2105 Ἰον. Κ. δὲν ἐφαρμόζεται, ὅτε δὲν ὤμοσεν ὁ διάδικος ὅτι ἐπλήρωσε τὸ ζητούμενον ποσόν.

2106. Οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ ἀπαλλάττονται τοῦ νὰ δώσωσι λόγον τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς δίκας ἐγγράφων, μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν.

Οἱ δημόσιοι ἐκτελεσταὶ, μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς παραγγελίας, ἢ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐπιτετραμμένων εἰς αὐτοὺς πράξεων, ἀπαλλάττονται πάσης περὶ αὐτῶν λογοδοσίας (*) ΓλΚ. 2276.

2107. Παραγράφονται διὰ παρελεύσεως πενταετίας, αἱ καθυστερήσασαι ἐτήσιοι δόσεις τῶν ἐγγείων καὶ τῶν ἰσοβίων προσόδων·

ἐκεῖναι τῶν πρὸς διατροφήν συντάξεων·

τὰ ἐνοίκια, καὶ τὰ ἀγρομισθώματα·

οἱ τόκοι τῶν δανεισθεισῶν ποσοτήτων, καὶ ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος, ἢ κατὰ βραχυτέρας περιοδικὰς προθεσμίας. (**) ΓλΚ. 2277.

(*) Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

2106. Οἱ ὑπερασπισταὶ ἀπαλλάττονται τοῦ νὰ δώσωσι λόγον τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς δίκας ἐγγράφων, μετὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν.

Οἱ δημόσιοι ἐκτελεσταὶ μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς παραγγελίας, ἢ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐπιτετραμμένων εἰς αὐτοὺς πράξεων, ἀπαλλάττονται ἐπίσης πάσης περὶ αὐτῶν λογοδοσίας.

(**) Τὸ ἐδάφιον τοῦτο κατηργήθη, καὶ ὑποκατεστάθη τὸ ἐξῆς διὰ τῆς ΜΓ' Πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου.

2107. Παραγράφονται διὰ παρελεύσεως δεκαετίας αἱ κα

ΕΦ. ΠΑΤΡΩΝ 535 (1897). Ἐπειδὴ κατὰ ἄρθρ. 2107 Ἰον. Κώδ. ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ΜΓ' § 2 πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, παραγράφονται διὰ παρελεύσεως πενταετίας αἱ πρὸς διατροφὴν ἐτήσιοι συντάξεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέρας περιοδικὰς προθεσμίας· οὐδὲν δὲ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ γίνεται ἢ διάκρισις, ἂν αὐταὶ ἀνεγνωρίσθησαν δικαστικῶς ἢ μὴ, ὡς ἰσχυρίζεται ἢ ἐκκαλοῦσα, ἐπομένως ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπαιτησις τῆς ἐναγούσης, ἢ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς τῆς ἐπιδιωκομένη, κατατάσσεται εἰς τὰς πρὸς διατροφὴν συντάξεις, εἴτε κατ' ἔτος ἢ κατὰ μῆνα πρέπει νὰ πληρωθῇ, ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνωτέρω παραγραφῇ.

ΑΠ. 152 (1871). Ἐπειδὴ τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ ἐπιδικασθέντες τόκοι, περὶ ὧν διαλαμβάνει ἡ ἀπὸ 23 Μαΐου 1859 ἀπόφασις τοῦ ἐν Κερκύρα ἀνωτάτου συμβουλίου, ἀπὸ 13 Μαΐου 1849 ἐκτὸς τοῦ τῆς τελευταίας δεκαετίας, παρεγράφησαν, οὐ μόνον δὲν παρεβίασε Ἰον. Κ., ἀλλὰ καὶ ὀρθῶς ἐφήρμοσε ἄρθρ. 2107, ἀντικατασταθὲν διὰ ΜΓ' πράξεως Ζ' κοινοβουλίου, καθ' ἣν παραγράφονται διὰ παρελεύσεως πενταετίας αἱ πρὸς διατροφὴν ἐτήσιαι συντάξεις, οἱ τόκοι τῶν δανεισθεισῶν ποσοτήτων, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέρας περιοδικὰς προθεσμίας, τῆς διατάξεως αὐτῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τοὺς κατ' ἔτος ὀφειλομένους τόκους πάσης πιστώσεως εἴτε ἐκ συμβάσεως εἴτε ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐξ ἀποφάσεως πηγαζούσης· τοῦτο μὲν, διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τόκων δεδिकाτμένων διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἢ μὴ δεδिकाτμένων, καὶ διότι ἀνάγεται ἐν γένει εἰς πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος (νέας αὖθις παραγραφῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς πρὸ τῆς τελεσιδικίας τόκους)· τοῦτο δέ, διότι ὁ αὐτὸς λόγος τῆς τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, ἥγουν ὁ φόβος τῆς καταστροφῆς (ruine) τῶν ὀφειλετῶν, συντρέχει πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς εἰρημένης διατάξεως ὡς πρὸς τοὺς τόκους παντὸς ὀφειλομένου κεφαλαίου.

ΑΠ. 291 (1877). Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἐφήρμοσε τὸ περὶ δεκαε-

θυστερήσασαι ἐτήσιοι δόσεις τῶν ἐγγείων, καὶ τῶν ἰσοβίων προσόδων· τὰ ἐνοίκια, καὶ τὰ μισθώματα.

Παραγράφονται διὰ παρελεύσεως πενταετίας αἱ πρὸς διατροφὴν ἐτήσιοι συντάξεις· οἱ τόκοι τῶν δανεισθεισῶν ποσοτήτων· καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος, ἢ κατὰ βραχυτέρας περιοδικὰς προθεσμίας. (*)

(*) Εἰς τὸ μεταρρυθμισμένον τοῦτο ἄρθρον ἀντικατεστάθη «ἡ δεκαετὴς παραγραφὴ» εἰς τὴν διὰ τοὺς τόκους τῶν δανεισθεισῶν ποσοτήτων «πενταετὴ» διὰ τῆς ΝΑ' Πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου.

τοὺς παραγραφῆς τῶν τόκων ἄρθρ. 2107 Ἰον. Κ. εἰς μόνους τοὺς ἀπὸ 1 Μαΐου (1841), ἀφ' ἧς ἤρξατο ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἰον. Κ. ἐν τῇ πρώτῃ Ἰονίῳ πολιτείᾳ, καὶ ἐντεῦθεν χωρήσαντας τόκους τοῦ δανείου τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τοὺς πρὸ τῆς εἰρημένης ἐποχῆς δεδουλευμένους, οὗς κατὰ τὴν προίσχουσαν ἐν Ἑπτανήσῳ Ἑνετικὴν νομοθεσίαν, ὑπήγαγεν εἰς τὴν τριακονταετῇ παραγραφῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 2107 μηδεμίαν διάκρισιν ποιεῖ, ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν μεταξὺ τόκων ὀφειλομένων ἐκ συμβάσεως ἢ ἐκ δεδικασμένου ὅπως ὁ ἀναιρεσειὼν οὐκ ὀρθῶς ὑποστηρίζει· ἐκ τῶν γενικῶν μάλιστα τοῦ ἁρθρου τούτου ρήσεων, ὅτι διὰ δεκαετίας παραγράφονται οἱ τόκοι τῶν δανεισθεισῶν ποσοτήτων, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι πληρωτέον κατ' ἔτος ἢ κατὰ βραχυτέρας προθεσμίας, καὶ ἐκ τοῦ γνωστοῦ λόγου τοῦ ὑπαγορεύσαντος τὴν εἰρημένην διάταξιν, τῆς ἀρωγῆς δηλονότι τῶν ὀφειλετῶν αποκρούεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος διάκρισις. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἡ αὕτῃ παραγραφῇ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ἐπιτόκια, καὶ ταῦτα ὄντα τόκοι συγκεφαλαιωθέντων τόκων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τόκων, ὡς παροχῆς ἐτησίως ὀφειλομένης, ἡ παραγραφὴ χωρεῖ κεχωρισμένως, ἀφ' ἐκάστης λήξεως· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι αἱ πρὸς διχκοπὴν ἐκάστης τῶν χωριστῶν τούτων· παραγραφῶν δικαστικαὶ πράξεις πρέπει νὰ ἐνεργῶνται πρὸ τῆς συμπληρώσεως ἐκάστης δεκαετίας. Ὅθεν ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν τὴν πρὸ τοῦ Ἰουνίου 1872 διατρέξασαν (ὅτε ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἡ τελευταία δικαστικὴ πρᾶξις) οὐδεμία ἄλλη τοιαύτη πρᾶξις ἐμεσολάβησεν, ἵνα διακόψῃ τὴν πρὸ 13 Ἰουν. 1862 ἀρξαμένην κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη παραγραφὴν τῶν ἐτησίως ληξάντων πρὸ τῆς εἰρημένης ἐποχῆς τόκων, ὀρθῶς ἐθεώρησε τοὺς προηγούμενους τοῦ 1862 τόκους ὡς παραγεγραμμένους κατὰ ἄρθρ. 2107. Αἱ δὲ προηγούμεναι δικαστικαὶ πράξεις τῶν 1846, 1849, 1850, 1852 καὶ 1860, ἃς ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσειὼν, μηδεμίαν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιρροήν· διότι ἡ ἀρξαμένη ἀφ' ἐκάστης τούτων νέα παραγραφὴ συνεπληρώθη μετὰ τὴν παρέλευσιν δεκαετίας, καὶ μόνον οἱ μετὰ τὴν 13 Ἰουνίου 1862 ὠριμασάντες τόκοι ἔμειναν ἀπαράγραπτοι δυνάμει τῆς κατὰ τὴν 14 Ἰουνίου 1872 ἐνεργηθείσης δικαστικῆς πράξεως.

2108. Αἱ παραγραφαί, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τ' ἄρθρα τοῦ παρόντος Τμήματος, τρέχουσι κατὰ τῶν ἀνηλίκων, καὶ τῶν ἀπηγορευμένων, ἐπιφυλαττομένης εἰς αὐτοὺς τῆς κατὰ τῶν ἐπιτρόπων, συνεπιτρόπων, καὶ κηδεμόνων ἀναγωγῆς. Γλκ. 2278.

2109. Ὡς πρὸς τὰ κινητὰ ἢ διακατοχὴ ἰσχύει ὡς δικαιογράφον.

Μολοντεῦτο, ὁ ἀπολέσας πράγμα τι, ἢ ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ

ἐκλήφθη αὐτό, δύναται νὰ τὸ διεκδικήσῃ ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπωλείας, ἢ τῆς κλοπῆς, κατ' ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας τὸ εὔρη, ἐπιφυλαττομένης εἰς τοῦτον τῆς ἀναγωγῆς κατ' ἐκείνου, παρ' οὐ τὸ ἔλαβεν. ΓΛΚ. 2279.

2110. Ἐὰν ὁ τωρινὸς δικκάτοχος τοῦ κλαπέντος, ἢ ἀπολεσθέντος πράγματος, τὸ ἡγόρασεν εἰς πανήγυριν ἢ ἀγοράν, ἢ εἰς δημοπρασίαν, ἢ παρ' ἐμπορίου, πωλοῦντος τοιαῦτα πράγματα, ὁ ἀρχικὸς κύριος δὲν δύναται νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, εἰμὴ πληρώων εἰς τὸν δικκάτοχον, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἔδωκε τίμημα. ΓΛΚ. 2280.

2111. Αἱ πρὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ὁ παρὼν πολιτικὸς κώδιξ θέλει ἰσχύει, ἀρξάμεναι παραγραφαί, διαρκοῦσιν ἐκάστη, ἐφ' ὅσον χρόνον ὀρίζουσιν οἱ προγενέστεροι νόμοι. ΓΛΚ. 2281.

ΑΠ. 236 (1871). 266 (1871). Ἐπειδὴ ἡ ΙΙ' πρᾶξις Κοινοβουλίου ὀρᾷ τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Κώδικος μεταβιβάσεις τῆς ἰδιοκτησίας. ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ συνόλου ἐν γένει αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ τοῦ β' κεφαλ. προκύπτει· καίτοι δὲ προνοοῦσα συνάμα περὶ τῶν προγενεστέρων τοῦ Κώδ. προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, οὐχ ἤττον ὁμως σιωπῶσα ὅλως περὶ χρησικτησίας τοῦ μετὰ τὸν Κώδ. τρίτου διακατόχου, οὐδὲν περιέχει ἀναιροῦν τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς καὶ τὴν προγενεστέραν τοῦ Κώδ. ὑποθήκην· καὶ ἀληθῶς μὲν τὸ α' ἄρθρ. τῆς πράξεως ὀρίζει ὅτι οἱ πιστωταί, οἱ ἔχοντες δικαιώματα κτηθέντα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παλαιῶν νόμων καὶ ἐνδὴλωθέντα πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Κώδ. ἡμῇ ὑποκειμένα εἰς ἐνδὴλωσιν, δυνάμει τῶν παλαιῶν νόμων, διατηροῦσι τὰς ἐκ τούτων ἀγωγὰς αὐτῶν καὶ κατὰ παντὸς τρίτου ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἐγγραφῆς ἐντὸς ὥρισμένης προθεσμίας· ἐντεῦθεν ὁμως οὐδόλως ἀποκλείεται ἡ διὰ χρησιδεσποτείας μετὰ τὸν Κώδικα ἀπόσθεσις τῆς προτέρας ὑποθήκης ὑπὲρ τοῦ τρίτου κατόχου, διότι ἡ παρατεθεῖσα διάταξις σημαίνει, ὅτι ὁ τρίτος κάτοχος δὲν δικαιούται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἐμπράγματον ἀγωγὴν ἐκ τῆς ὑποθήκης δι' ἑλλειψιν ἀπλῶς τῶν περὶ κτήσεως αὐτῆς ὁρισμῶν τοῦ Κώδ. καθότι μόνον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺτους πραγματεύεται τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον περὶ τῶν δυνάμει τῶν παλαιῶν νόμων ἐνδὴλωθέντων ἢ μὴ ὑποκειμένων εἰς ἐνδὴλωσιν ὑποθηκικῶν δικαιωμάτων ταῦτα καίπερ οὕτω κεκτημένα σκοπεῖ νὰ διατηρήσῃ ἀκέραια, ἔστω καὶ κατὰ τρίτον.

Ἐπειδὴ μόνῃ ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία τῆς ΙΙ' πράξεως συνάδει καὶ πρὸς τὸ προοίμιον αὐτῆς, καθ' ὃ ἐπρόκειτο νὰ μὴ ζημιωθῶσιν οἱ πρὸ τοῦ Κώδ. πιστωταί ἐκ νέων περὶ ὑποθηκῶν διατάξεων, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ μὴ προκύψῃ ζημία καὶ εἰς τὰς κτήσεις, ὅσαι ὑπὸ τοὺς νέους νόμους ἐγένοντο,

διότι αὕτη ἀφ' ἐνὸς μὲν δὲν παραβιάπτει τὰ δικαιώματα τῶν προσώπων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν Κώδ. περιῆλθε τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα διὰ χρησικτησίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ οὐδόλως ζημιοῖ τοὺς προγενεστέρους τοῦ Κώδ. πιστωτάς, οἵτινες ἐκ τῆς μεταγραφῆς τοῦ τίτλου ἐν τοῖς β.βλίοις τοῦ ὑποθηκοφύλακος, δυνάμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς γενομένης ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος μεταβιβάσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, δύνανται καὶ νὰ προλάβωσι νομίμως τὴν ἀπειλουμένην ἐκ τῆς χρησιδεσποτείας ἀπώλειαν τῶν ἰδίων δικαιωμάτων.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίῳ ἐπρότεινε κατὰ τῆς προκειμένης ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 2008 § 5 Ἰον. Κ. παραγραφὴν, ὡς μεταγράφας εἰς τὰ οἰκεία βιβλία ὑποθηκῶν μεταγενέστερον τοῦ Κώδ. τίτλον του καὶ νεμηθεὶς καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ εἴκοσι καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς μεταγραφῆς τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα· τὸ ἐφετεῖον ὅμως ἐομηνεύσαν οὐκ ὀρθῶς τὸ ἄρθρ. 2111 Ἰον.Κ. καὶ τὴν ΙΓ' πράξιν τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου, ἀπέριψε τὴν ρηθεῖσαν ἔνστασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐπίδικος ὑποθήκη ὡς προγενεστέρα τοῦ Κώδ. δὲν ὑπῆγετο δῆθεν εἰς ἀπόσβεσιν διὰ χρησικτησίας, καὶ παρέλειπεν ὅλως νὰ ἐξετάσῃ τὰ παρὰ τῷ ἀναιρεσεύοντι στοιχεῖα τῆς χρησιδεσποτείας.

ΑΠ. 85 (1879). Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ὀρθῶς ἐφήρμωσε τὴν μεταβατικὴν διάταξιν ἄρθρ. 2111 Ἰον. Κ. ἐπὶ παραγραφῆς ἀρξάμενης ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχυοῦσας Ἐνετικῆς νομοθεσίας, ἀφοῦ, ἡ παραγραφὴ τῆς προκειμένης διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἤρξατο χωροῦσα ἀπὸ τοῦ 1832, ὅτε ἀπηλλοτριώθη ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς Μ. τὸ ἐπίδικον. Ὁρθῶς δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάνητο, ὅτι οἱ ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου Ἰον. Κ. διαγραφόμενοι λόγοι ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς προκειμένης, εἰμὴ καθόσον τοιοῦτοι καθιεροῦνται καὶ ὑπὸ τῆς Ἐνετικῆς νομοθεσίας, ὑπὸ τὴν ἰσχύν τῆς ὁποίας ἤρξατο αὕτη χωροῦσα, διότι ἀφοῦ τὸ ἄρθρ. 2111 ὁρίζει, ὅτι αἱ πρὸ τοῦ Ἰον. Κ. ἀρξάμεναι παραγραφαὶ διαρκοῦσιν ἐκάστη ἐφ' ὅσον χρόνον ὀρίζουσιν οἱ προγενέστεροι νόμοι, ἔπεται ὅτι δὲν δύνανται εἰς τὰς παραγραφὰς αὐτὰς νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ λόγοι τῆς ἀναστολῆς τοῦ νεωτέρου Νόμου, διότι τότε ἡ διάρκεια αὐτῶν δὲν θὰ ἀπέβαινε πλέον τοιαύτη, ὅποιαν ὥριζον αὐτὴν οἱ προγενέστεροι Νόμοι, ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι δὲν παραδέχονται λόγους ἀναστολῆς τοιούτους.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως, κατὰ τὴν Ἐνετικὴν νομοθεσίαν, ἡ ἀνηλικιότης δὲν καθιεροῦται ὡς λόγος ἀναστολῆς τῆς παραγραφῆς ἐν γένει εἰμὴ ἐξαιρετικῶς ἐπὶ τῆς βραχυχρονίου παραγραφῆς τῶν μισθωμάτων, ὡς προκύπτει ἐκ Κεφαλ. 8 βιβλ. Γ'. Ἐνετικοῦ Στατούτου· τοῦναντίον δὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ Κεφαλ. 27 τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἣν αἱ ἀναιρεσεύουσαι ἐπικαλοῦνται καὶ καθ' ἣν ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐνυποθήκων πρὸς ἀνήλικον ἢ φρενοβλαβῇ πρέπει νὰ διορισθῇ εἰδικὸς κηδεμὼν ἵνα ὑπερασπισθῇ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνικάνου, συνάγεται τὸ ἐναντίον συμπέρασμα.

ΑΠ. 315 (1871). Αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος Ἰον. Κ. ἀρξάμεναι παραγρα-

φαί διαρκοῦσιν ἐφ' ὅσον χρόνον ὀρίζουσιν οἱ προγενέστεροι νόμοι (2111 Ἰον. Κ.). Διὸ τὸ 2095 περιορίζον εἰς δεκαετίαν τὴν κτητικὴν παραγραφὴν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τινός, ἀφ' οὗτος κατέλαβε τὰ ἐπίδικα κτήματα ἐν ἔτει 1838, ἥτοι εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν κατὰ τοὺς τότε ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύοντας νόμους ἡ κτητικὴ παραγραφὴ ἦτο τριακονταετής.

ΑΠ. 262 (1872). Τὸ ἄρθρον 1220 Ἰον. Κ. δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ πωλήσεως προικῶν, γενομένης πρὸ τοῦ κώδικος αὐτοῦ, ἀλλὰ, δυνάμει 2111, ἡ παραγραφὴ κανονίζεται κατὰ τὸν ἀρχαιότερον νόμον τῆς τριακονταετίας, ἀναστέλλεται δὲ τοῦ γάμου διαρκούντος.

Ἀγοράσαντος τινός δυνάμει τίτλου μεταγενεστέρου τοῦ Ἰον. Κ. κτῆμά τι, ἡ παραγραφὴ τῶν προνομίων καὶ τῶν ὑποθηκικῶν δικαίων ἐτέρου παραγράφεται διὰ τῆς παρελεύσεως δεκαετίας (2008 § 5 καὶ 2111 Ἰον. Κ.) ὁ δὲ νόμος 13 τοῦ Ζ' Ἰονίου κοινοβουλίου δὲν ἐπήνεγκεν εἰς ταῦτα τροπολογίαν τινά.—Μόνη δὲ ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθηκῶν δὲν καθιστᾷ κακῆς πίστεως κάτοχον τὸν ἀγοραστήν, ἀφοῦ δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἐγγραφήν· διότι κατὰ μὲν ἄρθρ. 2008 § 5 αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἐπηρεάζουσι τὴν παραγραφὴν, κατὰ δὲ 2098 ἡ καλὴ πίστις τεκμαίρεται, καὶ τὴν κακὴν πίστιν ὁ ἀντίδικος ὀφείλει νὰ προτείνῃ καὶ ἀποδείξῃ.

ΑΠ. 268 (1872). Κατὰ ἄρθρ. 1220 Ἰον. Κ. ἡ πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διάρρηξιν συμβολαίου τινός ἀγωγὴ διαρκεῖ δέκα ἔτη, ἀρχομένου τοῦ χρόνου τούτου ὡς πρὸς τὰς πράξεις τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός του. Ἡ παραγραφὴ δὲ αὕτη χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἐπιτρόπων· διότι αἱ πράξεις αὐτῶν λογίζονται, κατὰ τὸ 323, ὡς ἴδιαι πράξεις ἐκείνου. Ἀδιάφορον δὲ ἂν πρόκηται περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ἀνηλίκου, ἣν ὁ ἐπίτροπος ἐνήργησε χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοὺς νομίμους τύπους, διότι ὁ νόμος δὲν κάμνει διάκρισιν.

ΑΠ. 305 (1900). Ἐπειδὴ ἀναφέρεται μὲν ἐν τῷ 1736 (1868) συμβολαίῳ τοῦ ἐν Λευκαδί συμβολαιογράφου Π., ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ τοῦ ἐφεσίβλητου ἀνακοπὴ ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀκινήτων προικῶν ἐγένετο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ χαρτοσήμου, χορηγεῖται ὅμως ρητῶς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον χρεούμενον διὰ τοῦ τιμήματος τῆς ὀρισθείσης διὰ τῆς ἐκτιμήσεως ἀξίας αὐτῶν τὸ δικαίωμα ἵνα ὡς τέλειος κύριος τῶν ἀκινήτων, ἐν οἷς καὶ τὸ οἰκοπέδον, ἐφ' οὗ ἀνηγέρθη ἡ ἐπίδικος οἰκία, ἀνταλλάξῃ, ἐκποιήσῃ καὶ διαθέσῃ αὐτὸ κατὰ βούλησιν.

Ἐπειδὴ λαβὼν οὕτω διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου ὁ ἐφεσίβλητος εἰς ὃν, ὡς ἐρρήθη, μετεβίβασθη ἡ πλήρης τῶν ἐκτιμηθέντων ἀκινήτων τῆς προικὸς κυριότης, οὐ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ὅπερ κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ 1342 Ἰον. Κώδ. ὅταν ἐπιτραπῇ ἡ ἀπαλλοτριώσις διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ καὶ τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν ὡς τέλειον κύριον τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῆς προικὸς δικαίωμα τῆς πλήρους αὐτῶν διαθέσεως, ἐδικαιούτο νὰ παραχωρήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ὑποθήκην,

δίδει ἐν τῷ δικαίωματι τῆς τοιαύτης διαθέσεως περιέχεται καὶ τὸ τῆς ὑποθηκεύσεως, ὅπερ ἀνῆκον κατὰ τὸν νόμον εἰς πάντα κύριον ἔχοντα τὸ τῆς ἀπαλλοτριώσεως δικαίωμα, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ παραχωρηθῇ εἰδικῶς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον καὶ ἐσφαλμένως οὕτως ἰσχυρίζεται τὸ ἐναντίον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐρρέθη ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ, ὁ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίσθη διὰ τε τῆς ἀνακοπῆς καὶ διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων ὅτι τὸ οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ ἀνηγέρθη ἡ δοθεῖσα εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων κληρονομηθέντα Ι. εἰς ὑποθήκην, ὡς κατασχεθεῖσα οἰκία ἔχει τὴν ιδιότητα προικίου κτήματος δυνάμει τοῦ 1736 συμβολαίου, δι' οὗ συνέστη ἡ δοθεῖσα αὐτῷ προῖξ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἔχοντος τοιαύτην ιδιότητα, ἐστήριξε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἐπιδίκον οἰκίαν, ὡς προικίαν· δὲν δύναται ἄρα ἐφεσίμως κατὰ πρῶτον, καίτοι ὦν ἐφεσίβλητος, νὰ ἐπικαλεσθῇ ἕτερον συμβόλαιον, ὡς ἔχον τὴν ιδιότητα προικοσυμφώνου ἢ γαμικοῦ συμβολαίου καὶ νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα διεκδικήσεως τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, μεταβάλλων οὕτω τὴν νόμιμον βάσιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἐναντίον τῆς διατάξεως ἄρθρων 745 καὶ 749 Πολ. Δικ. καὶ ἡ νέα αὕτη αἵτησις τοῦ ἐφεσίβλητου τυγχάνει ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἐκ τῶν διατάξεων Ἰον. Κώδ., ὅτι καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ἐξαιρετικῶς ἡ ἀπαλλοτριώσις τοῦ ἀκινήτου προικίου ἢ ἐν γένει ἡ διάθεσις αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς διὰ τὸ κύρος αὐτῆς ἡ σύμπραξις ἢ ἡ συναίνεσις τῆς γυναικός, ἥς ἐλλειπούσης πᾶσα τοιαύτη ἐννομος πρᾶξις δύναται νὰ προβληθῇ εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, εἴτε καὶ ὑπὸ τῆς γυναικὸς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ὅπερ ὁρίζει ἄρθρ. 1345 Ἰον. Κώδ. μόνον ὅταν μὴ ὑπαρχουσὼν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐξαιρέσεων, ἀπαλλοτριωθῇ τὸ προικίον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως οὐδόλως ἀπητεῖτο τοιαύτη συναίνεσις ἢ σύμπραξις τῆς γυναικός, διότι ὡς ἐρρέθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον δὲν ἐπετράπη μόνον ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν ἀκινήτων, ἀλλὰ καὶ μετεβίβασθαι εἰς αὐτὸν ὀφειλέτην ἀπλῶς γινόμενον τοῦ τιμήματος ἢ πλήρης τῶν κτημάτων τούτων κυριότης. Ὅθεν ὁ τοῦ ἐφεσίβλητου ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ παραχωρηθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ὑποθήκη εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς γενομένη ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς συζύγου αὐτοῦ, εἶναι οὐ μόνον νόμῳ ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ ἀπασάδεκτος κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἐνστασιν τῶν ἐκκαλούντων, ὡς ἀποτελῶν νέον νόμιμον λόγον ἀκυρότητος τῆς ὑποθηκεύσεως τῆς ἐπιδίκου οἰκίας καὶ τῆς ἐπιβληθείσης ἐπ' αὐτῆς ἐκτελέσεως, μῆτε ἐν τῇ ἀνακοπῇ περιεχόμενον, μῆτε διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων ὑποβληθέντα, ἀλλ' ἤδη κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως προτεινόμενον.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Σημείωμα Ι. Ἱστορία καὶ Πηγαὶ τοῦ Πολιτ. Κώδικος τῶν Ἰονίων νήτων.....	3
II. Τίνες Ἑλληνες πολῖται διέπονται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πολιτικοῦ Κώδικος.....	6
III. Ἐπίσημα κείμενα τῶν πράξεων τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Ἰονίων Νήτων.....	12
Εἰσαγωγή τῆς Ἑλλην. Νομοθεσίας εἰς τὰς Ἰον. Νήσους.	25
Κατάσχεσις καὶ πλειστηριασμός ἀκινήτων ἐν Ἐπτανήσῳ.	57
Δικαστικὴ Νομολογία περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ.....	65
Τράπεζαι ἐν Ἐπτανήσῳ.....	95
Κτήματα Κερκύρας.....	109
Νομολογία περὶ κτημάτων Κερκύρας.....	145

Πολιτικὸς Κώδιξ τοῦ Ἠνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων Νήδων.

Γενικαὶ διατάξεις	171
-------------------	-----

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ προδῶπων

ΤΙΤΛΟΣ Α'. Περὶ ἀπολαυτικῆς καὶ στερητικῆς πολιτ. δικαιωμάτων.	173
Κεφαλ. Α'. Περὶ ἀπολαυτικῆς τῶν πολιτ. δικαιωμάτων....	173
» Β'. Περὶ στερητικῆς τῶν πολιτ. δικαιωμάτων....	175
ΤΙΤΛΟΣ Β'. Περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων.....	177
Κεφαλ. Α' Γεν. Διατάξεις.....	177
» Β'. Περὶ γεννητηρίων πράξεων.....	185
» Γ'. Περὶ γαμικῶν πράξεων.....	192
» Δ'. Περὶ ἀποθιωτηρίων πράξεων.....	193
» Ε'. Περὶ διορθώσεως ληξιαρχ. πράξεων.....	200

ΤΙΤΛΟΣ Γ'. <i>Περὶ Κατοιχίας</i>	201
» Δ'. <i>Περὶ Ἀφάντων</i>	202
Κεφ. Α'. <i>Τεκμήρια ἀφανείας</i>	202
» Β'. <i>Περὶ κηρύξεως ἀφανείας</i>	203
» Γ'. <i>Περὶ ἀποτελεσμάτων ἀφανείας</i>	205
ΤΙΤΛΟΣ Ε'. <i>Περὶ τοῦ γάμου</i>	211
Κεφ. Α'. <i>Γενικαὶ διατάξεις</i>	211
Κεφ. Β'. <i>Περὶ τῶν διατυπώσεων τοῦ γάμου</i>	215
» Γ'. <i>Περὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ γάμου</i>	218
» Δ'. <i>Περὶ τῶν πολιτ. ἀποτελεσμάτων τοῦ γάμου</i>	219
» Ε'. <i>Περὶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων μεταξύ ἀνιόντων καὶ κατιόντων</i>	227
» ΣΤ'. <i>Περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν συζύγων</i>	228
ΤΙΤΛΟΣ ΣΤ'. <i>Περὶ τοῦ διαζυγίου</i>	235
Κεφ. Α'. <i>Γεν. Διατάξεις</i>	235
» Β'. <i>Περὶ προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ διαζυγίου</i>	238
» Γ'. <i>Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαζυγίου</i>	239
ΤΙΤΛΟΣ Ζ'. <i>Περὶ πατρότητος καὶ υἱότητος</i>	241
Κεφ. Α'. <i>Περὶ τῆς υἱότητος τῶν γνησίων τέκνων</i>	241
» Β'. <i>Περὶ τῶν ἀποδείξεων τῆς υἱότητος τῶν γνησίων τέκνων</i>	243
» Γ'. <i>Περὶ τῶν φυσικῶν τέκνων</i>	245
ΤΙΤΛΟΣ Η'. <i>Περὶ τῆς υἰοθεσίας</i>	249
Κεφ. Α'. <i>Περὶ υἰοθεσίας καὶ ἀποτελεσμάτων αὐτῆς</i>	249
» Β'. <i>Περὶ τύπων τῆς υἰοθεσίας</i>	251
ΤΙΤΛΟΣ Θ'. <i>Περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας</i>	253
ΤΙΤΛΟΣ Ι'. <i>Περὶ ἀνηλικιότητος ἐπιτροπείας καὶ χειραφεσίας</i>	257
Κεφ. Α'. <i>Περὶ ἀνηλικιότητος</i>	257
» Β'. <i>Περὶ ἐπιτροπείας</i>	258
» Γ'. <i>Περὶ τῆς χειραφεσίας τῶν ἀνηλίκων</i>	279
ΤΙΤΛΟΣ ΙΑ'. <i>Περὶ ἐνηλικιότητος, ἀπαγορεύσεως καὶ κηδεμονίας</i>	282
Κεφ. Α'. <i>Περὶ ἐνηλικιότητος</i>	282
» Β'. <i>Περὶ ἀπαγορεύσεως</i>	282
» Γ'. <i>Περὶ κηδεμονίας τῶν ἀσώτων καὶ κωφάλαλων</i> ..	285

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

**Περὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν διαθέσιμων τροπολογησέων
τῆς ἰδιοκτησίας.**

ΤΙΤΛΟΣ Α'. <i>Περὶ διακρίσεως κτημάτων</i>	286
--	-----

	Σελ.
Κεφ. Α'. Περὶ ἀκινήτων κτημάτων.....	286
» Β'. Περὶ τῶν κινήτων... ..	289
» Γ'. Περὶ τῶν κτημάτων ὡς πρὸς τοὺς διακατέχοντας αὐτά.....	291
ΤΙΤΛΟΣ Β'. Περὶ τῆς κυριότητος.....	292
Κεφ. Α'. Περὶ προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν προϊέντων τοῦ πράγματος.....	293
» Β'. Περὶ προσαυξήσεως ἐπὶ παντός ὅ,τι ἐνώνεται καὶ συσσωματοῦται μὲ τὸ πρῶγμα.....	294
ΤΙΤΛΟΣ Γ'. Περὶ ἐπικαρπίας, χρήσεως καὶ οἰκήσεως.....	299
Κεφ. Α'. Περὶ τῆς ἐπικαρπίας.....	299
» Β'. Περὶ χρήσεως καὶ οἰκήσεως.....	309
ΤΙΤΛΟΣ Δ'. Περὶ κτηματικῶν δουλειῶν.....	311
Κεφ. Α'. Περὶ τῶν ἐκ τῆς θέσεως τῶν τόπων προερχομένων δουλειῶν.....	311
» Β'. Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου συστημένων δουλειῶν...	312
» Γ'. Περὶ τῶν δι' ἀνθρωπίνης πράξεως συστημένων δουλειῶν.....	321

BIBLION TRITON

Περὶ τῶν διαφόρων τρόπων, καθ' οὓς ἀποκτᾶται ἡ κυριότης.

ΤΙΤΛΟΣ Α'. Περὶ τῶν κληρονομιῶν.....	327
Κεφ. Α'. Περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας καὶ τῆς μεταβάσεως τῆς διακατοχῆς εἰς τοὺς κληρονόμους.	327
« Β'. Περὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τὸ κληρονομεῖν ἰδιοτήτων.....	331
» Γ'. Περὶ τῶν διαφορῶν κληρονομικῶν τάξεων.....	333
Τμῆμα Α'. Γεν. Διατάξεις.....	333
» Β'. Περὶ τῆς ἀντιπροσωπεύσεως.....	334
» Γ'. Περὶ τῶν εἰς τοὺς κατιόντας ἐπαγομένων κληρονομιῶν.	335
» Δ'. Περὶ τῶν εἰς τοὺς ἀνιόντας ἐπαγομένων κληρονομιῶν.	338
» Ε'. Περὶ τῶν εἰς τοὺς ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἐπαγομένων κληρονομιῶν.....	341
Κεφ. Δ'. Περὶ τῶν ἀνωμάλων κληρονομιῶν.....	346
» Ε'. Περὶ ἀποδοχῆς καὶ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας...	352
» ΣΤ'. Περὶ τῆς διανομῆς καὶ ἐπαναφορᾶς.....	364
ΤΙΤΛΟΣ Β'. Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν καὶ περὶ διαθηκῶν	380
Κεφ. Α'. Γενικαὶ διατάξεις.....	380
» Β'. Περὶ τῆς ἰκανότητος τοῦ διαθέτειν, ἢ τοῦ λαμβάνειν διὰ δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων ἢ διὰ διαθήκης	390
» Γ'. Περὶ τοῦ διαθεσίμου μέρους τῆς περιουσίας καὶ περὶ τῆς ἐλαττώσεως.....	400

	Σελ.
Κεφ. Δ'. Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν.....	405
» Ε'. Περὶ τῶν ἐνδιαθίκων διατάξεων.....	413
Τμῆμα Α'. Γενικοὶ κανόνες περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν....	413
§ α'. Περὶ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης.....	414
§ β'. Περὶ τῆς δημοσίας διαθήκης.....	419
§ γ'. Περὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης.....	435
§ δ'. Κοιναὶ διατάξεις.....	448
Τμῆμα Β'. Ἰδιαίτεροι κανόνες περὶ τοῦ τύπου τινῶν διαθηκῶν.	449
» Γ'. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν παραγομένων ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ὀρισμένων διὰ τὰς διαφορῶς διαθήκας διατυπώσεων.....	454
Τμῆμα Γ'. Περὶ τεκμηρίων.....	539
» Δ'. Περὶ ὁμολογίας τοῦ μέρους.....	541
» Ε'. Περὶ τοῦ ὄρκου.....	542
ΤΙΤΛΟΣ Δ'. Περὶ τῶν ἀναφρομένων ἄνεν συμβάσεως ὑποχρεώ- σεων.....	544
Κεφ. Α'. Περὶ τῶν ὥσανει συμβολαίων.....	544
» Β'. Περὶ τῶν ἐξ ἀδικημάτων ἢ ὥσανει ἀδικημάτων ὑποχρεώσεων.....	548
ΤΙΤΛΟΣ Ε'. Περὶ τῶν γαμικῶν συμβολαίων καὶ τῶν ἀμοβαίων δικαιωμάτων τῶν συζύγων.....	550
Κεφ. Α'. Γενικαὶ διατάξεις.....	550
» Β'. Περὶ τῆς συστάσεως τῆς προικὸς.....	554
» Γ'. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν προι- κῶν κτημάτων, καὶ περὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώ- του τοῦ προικῶς ἀκινήτου.....	564
» Δ'. Περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς προικὸς.....	575
» Ε'. Περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς.....	577
» ΣΤ'. Περὶ τῶν παραφέρων.....	582
ΤΙΤΛΟΣ ΣΤ'. Περὶ τῆς πωλῆσεως.....	584
Κεφ. Α'. Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τύπου τῆς πωλῆσεως.	584
» Β'. Περὶ τῶν δυνάμενων ν' ἀγοράζωσιν ἢ πωλῶσιν..	586
» Γ'. Περὶ τῶν πραγμάτων τῶν δυνάμενων νὰ πωληθῶσιν	587
» Δ'. Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πωλητοῦ.....	587
» Ε'. Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀγοραστοῦ.....	596
» ΣΤ'. Περὶ ἀκυρότητος καὶ διαλύσεως τῆς πωλῆσεως.	597
Τμῆμα Α'. Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς.....	598
» Β'. Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς προτιμήσεως.....	600
» Γ'. Περὶ τῆς ἕνεκα σίνους διαρρήξεως τῆς πωλῆσεως...	604
Κεφ. Ζ'. Περὶ τῆς ἀπαρτίας.....	606
» Η'. Περὶ τῆς παραχωρήσεως τῶν πιστώσεων καὶ τῶν ἄλλων ἀσωμάτων δικαιωμάτων.....	606
ΤΙΤΛΟΣ Ζ'. Περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς.....	609

ΤΙΤΛΟΣ Η'. Περὶ μισθώσεως.....	610
Κεφ. Α'. Γεν. Διατάξεις.....	610
» Β'. Περὶ μισθώσεως πραγμάτων.....	610
» Γ'. Περὶ μισθώσεως ἔργου καὶ βιομηχανίας.....	621
» Δ'. Περὶ κτηνομισθώσεως.....	624
ΤΙΤΛΟΣ Θ'. Περὶ τῆς συστάσεως τῆς προσόδου.....	626
ΤΙΤΛΟΣ Ι'. Περὶ τῶν ἀγροληγῶν.....	631
Τμῆμα Α'. Γενικαὶ διατάξεις.....	631
» Β'. Περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀγροδότου καὶ ἀγρολήπτου.....	633
» Γ'. Περὶ διαλύσεως τῶν ἀγροληψιῶν.....	635
ΤΙΤΛΟΣ ΙΑ'. Περὶ ἐμφυτεύσεως καὶ ἐδαφονομῆς.....	637
ΤΙΤΛΟΣ ΙΒ'. Περὶ ἐταιρείας.....	647
Κεφ. Α'. Γεν. Διατάξεις.....	647
» Β'. Εἶδη ἐταιρείας.....	648
» Γ'. Ὑποχρεώσεις τῶν συνεταίρων πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τρίτους.....	649
» Δ'. Περὶ τῶν τρόπων καθ' οὓς παύει ἡ ἐταιρεία.....	656
ΤΙΤΛΟΣ ΙΓ'. Περὶ δανείου.....	657
Κεφ. Α'. Περὶ χρησιδανείου.....	657
» Β'. Περὶ δανείου.....	660
» Γ'. Περὶ ἐπιτόκου δανείου.....	662
ΤΙΤΛΟΣ ΙΔ'. Περὶ παρακαταθήκης καὶ μεσεγγυήσεως.....	664
Κεφ. Α'. Περὶ παρακαταθήκης ἐν γένει καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς.....	664
» Β'. Περὶ τῆς κυρίως παρακαταθήκης.....	665
» Γ'. Περὶ μεσεγγυήσεως.....	671
Τμῆμα Α'. Εἶδη μεσεγγυήσεως.....	671
» Β'. Περὶ συμβατικῆς μεσεγγυήσεως.....	671
» Γ'. Περὶ δικαστικῆς μεσεγγυήσεως.....	671
ΤΙΤΛΟΣ ΙΕ'. Περὶ τυχαίων συμβολαίων.....	673
Κεφ. Α'. Περὶ παιγνιδίου καὶ στοιχήματος.....	673
» Β'. Περὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἰσοβίου προσόδου.....	674
ΤΙΤΛΟΣ Ις'. Περὶ ἐντολῆς.....	676
Κεφ. Α'. Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τύπου τῆς ἐντολῆς.....	676
» Β'. Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐντολεδόχου.....	677
» Γ'. Περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐντολέως.....	678
» Δ'. Περὶ τῶν τρόπων καθ' οὓς παύει ἡ ἐντολή.....	679
ΤΙΤΛΟΣ ΙΖ'. Περὶ ἐγγυήσεως.....	681
Κεφ. Α'. Περὶ τῆς φύσεως καὶ ἐκτάσεως τῆς ἐγγυήσεως.....	681
» Β'. Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐγγυήσεως.....	682
» Γ'. Περὶ ἀποτίσεως τῆς ἐγγυήσεως.....	685
» Δ'. Περὶ τῆς νομίμου καὶ δικαστικῆς ἐγγυήσεως.....	690
ΤΙΤΛΟΣ ΙΗ'. Περὶ συμβιβασμοῦ.....	690

ΤΙΤΛΟΣ ΙΘ'. Περὶ προσωπικῆς κρατήσεως.....	694
ΤΙΤΛΟΣ Κ'. Περὶ ἐτεχύρου.....	702
ΤΙΤΛΟΣ ΚΑ'. Περὶ προνομίῳ καὶ ὑποθηκῶν.....	705
ΤΙΤΛΟΣ ΚΒ'. Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀκινήτων.....	745
ΤΙΤΛΟΣ ΚΓ'. Περὶ παραγραφῆς.....	749
Κεφ. Α'. Γεν. Διατάξεις.....	749
» Β'. Περὶ διακατοχῆς.....	750
» Γ'. Περὶ τῶν κωλυουσῶν τὴν παραγραφὴν αἰτιῶν...	754
» Δ'. Περὶ τῶν αἰτιῶν, αἵτινες διακόπτουσιν ἢ ἀναστέλλουσι τὴν πρόοδον τῆς παραγραφῆς.....	760
» Ε'. Περὶ τοῦ πρὸς παραγραφὴν χρόνου.....	765
ΤΜΗΜΑ Α'. Γεν. Διατάξεις.....	765
» Β'. Περὶ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς.....	765
» Γ'. Περὶ τῆς δεκαετοῦς καὶ εἰκοσαετοῦς παραγραφῆς...	765
» Δ'. Περὶ τῶν ἰδιαιτέρων παραγραφῶν.....	770

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

[Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφαίνουσι τὰς σελίδας· ὅταν ὁμως προηγῇται τῶν ἀριθμῶν τὸ στοιχεῖον Ι. ἐμφαίνουσι τὰ ἄρθρα τοῦ Ἴον. Κώδικος].

Α

- Ἀγροληψίαι Ι. 1627 ἐπ. Διάλυσις Ι. 1641 ἐπ.
Ἀγωγαὶ πρὸς ἀκύρωσιν ἢ διὰρρηξιν τῶν συμβολαίων Ι. 1220 ἐπ.
Ἀδικήματα Ι. 1298 ἐπ.
Ἀνανέωσις Ι. 1188 ἐπ.
Ἀνηλικιότης, ἐπιτροπεία καὶ χειραφεσία Ι. 290—378.
Ἀνταλλαγή Ι. 1510 ἐπ.
Ἀπαγόρευσις, ἴδε ἐνηλικιότης.
Ἀπόδειξις ἑγγραφὸς Ι. 1233, ἐμάρτυρος. Ι. 1257 ἐπ.
Ἀποκλήρωσις Ι. 826 ἐπ.
Ἀσφάλεια προικὸς Ι. 1353 ἐπ.
Ἀφαντοὶ Ι. 99—140.
Ἀφεσις χρόνους Ι. 1199 ἐπ.

Γ

Γάμος Ι. 141—200.

Δ

- Δάνειον Ι. 1724 ἐπ. Χρησιδάνειον Ι. 1725 ἐπ. Ἐπίτοχον δάνειον Ι. 1757 ἐπ.
Διαζύγιον Ι. 201—215.
Διαθῆκαι Ι. 788 ἐπ. ἰδίως δὲ Ι. 876 ἐπ.
Διακατοχή Ι. 2062 ἐπ.
Διάκρισις κτημάτων Ι. 402—429.
Δουλεῖαι κτηματικαὶ Ι. 519—594.
Δωρεαὶ ζώντων καὶ περὶ διαθηκῶν Ι. 788 ἐπ.

Ε

- Ἐγγυήσις** I. 1858 ἐπ. Ἀποτελέσματα ἐγγυήσεως I. 1868 ἐπ. Ἀπόσβεσις I. 1881 ἐπ. Νόμιμος καὶ δικαστικὴ ἐγγυήσις I. 1887 ἐπ.
Ἐγκατάστασις κληρονόμου I. 916 ἐπ.
Εἰσαγωγὴ Ἑλλήν. Νομοθεσίας εἰς Ἴον. Νήδους 25—54.
Ἐμφυτεύσις καὶ ἔδαφονομή I. 1651 ἐπ.
Ἐνέχυρον I. 1915 ἐπ.
Ἐνηλικότης, ἀπαγόρευσις καὶ κηδεμονία ἀσώτων καὶ κωφαλάλων I. 379—401.
Ἐντολὴ I. 1831 ἐπ. Ὑποχρεώσεις ἐντολοδόχου I. 1838 ἐπ. Ἐντολέως I. 1845 ἐπ. Παύσις ἐντολῆς I. 1850 ἐπ.
Ἐκποίησης ἀναγκαστικὴ ἢ δικαστικὴ I. 2039 ἐπ.
Ἐπικαρπία, χρῆσις καὶ οἰκήσις I. 464—518.
Ἐπιτροπεία ἴδε ἀνηλικότης.
Ἐταιρεία I. 1681 ἐπ.

Κ

- Κατάσχεσις** καὶ πλειστηριασμός ἀκινήτων 57—64. Νομολογία 65—91.
Κατοικία I. 89—98.
Κηδεμονία ἴδε ἐνηλικότης.
Κληροδοσία I. 916 ἐπ.
Κληρονομία I. 598 ἐπ.
Κτήματα Κεκύρας. Τιμαριωτικὰ 109. Τῆς πρώτης ἐγγωρίου Κυβερνήσεως 114. Ἐκκλησιαστικὰ (ἐνοριακὰ καὶ μοναστηριακὰ) 117. Ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις, ἔδαφονομαὶ καταχρηστικαὶ καὶ εἰκονικαὶ ἐπὶ ἐξωνήσει πωλήσεις 118. Κοινὰ ἀγροληψίαι, ἐμφυτεύσεις καὶ ἔδαφονομαὶ α') ἀγροληψίαι 119 β') ἐμφυτεύσεις καὶ ἔδαφονομαὶ 121. Γεν. Διατάξεις 122. Νόμος ΒΣΙΓ' περὶ ἀπαλλαγῆς ἀκινήτων τῶν βαρυνουσῶν αὐτὰ διηνεκῶν τιμαριωτικῶν παροχῶν 132. Νόμος ΒΧΙΖ' περὶ καταργήσεως τοῦ ἐν Κεκύρᾳ ταμιευτηρίου α' Ἐξοικονομικὴ Τράπεζα ἐν Κεκύρᾳ 144. Νομολογία 145.
Κυριότης I. 430—463, Κτῆσις Κυριότητος I. 592—597, Κληρονομία I. 528 ἐπ.

Λ

- Ληξιαρχικαὶ πράξεις** I. 38—88.

Μ

Μεδεγγύνδης I. 1802 έπ. **Συμβατική** I. 1803 έπ. **Δικαστική** I. 1808 έπ.

Ο

Οϊκηδης, ιδε έπικαρπία.

Οιονει άδικήματα I. 1298 έπ.

Οιονει δυμβόλαια I. 1287 έπ.

Όρκος I. 1273 έπ.

Π

Παιγνίδιον I. 1812. έπ.

Παραγραφή I. 2053 έπ.

Πανακαταθήκη I. 1762 έπ. **Έκουσία** I. 1768 έπ. **Άναγκαία** I. 1796 έπ.

Παράφερνα I. 1377 έπ.

Παραχώρηδης κτημάτων I. 1180 έπ.

Πατρικη έξουσία I. 266—289.

Πατρότης και Υϊότης I. 216—236.

Πηγαί και **Ίστορία** του Πολ. Κώδ. των **Ίον. Νήσων** 3. Τίνες διέπονται υπό **Ίον. Κώδ.** 6—21.

Πληρωμή I. 1149 έπ

Ποινική ρήτρα I. 1140 έπ.

Πολιτικός Κώδιξ **Ίον. Νήσων** 169. Γεν. Διατάξεις, ήτοι δημοσίευσις, άποτελέσματα και εφαρμογή των νόμων έν γένει 171.

Προικός ασφάλεια I. 1353 έπ. **Άπόδοσις** I. 1362 έπ. **Σύστασις** 1320 έπ.

Προικών ακινήτων αναπαλλοτριώτων I. 1334 έπ.

Προνόμια I. 1929 έπ.

Προδόδου δύσταδης I. 1617 έπ.

Πρόδωπα **Άπολαυή** και στέρησις των πολιτ. δικαιωμάτων I. 15-37.

Πώληδης I. 1383. έπ. **Ύποχρεώσεις πωλητού** I. 1403 έπ. **Έκνίκησις** I. 1427 έπ. **Ύποχρεώσεις άγοραστού** I. 1451 έπ. **Άκυρότης** και διάλυσις πωλήσεως I. 1459 έπ.

Σ

Στοιχημα I. 1812 έπ.

Σύγχυδης I. 1216 έπ.

Συζύγων δικαιώματα I. 1304.

Συμβιβασμός I. 1891.

Συμβόλαια τυχαῖα I. 1811 ἐπ. Ἰσοβίου προσόδου I. 1815 ἐπ. Γαμικὰ I. 1304 ἐπ. Συμβόλαια καὶ συμβατικά: ὑποχρεώσεις ἐν γένει I. 1011 ἐπ.

Συμπληθισμός I. 1205 ἐπ.

Σύστασις Προικὸς I. 1320 ἐπ.

Τ

Τεκμήρια I. 1265 ἐπ.

Τράπεζαι ἐν Ἑπτανήσῳ. Ἰονικὴ 25. Γεν. Πιστωτικὴ 28. Νομολογία 105.

Υ

Υιοθεσία I. 250—265.

Υιότης, ἴδε Πατρότης.

Ὑποθήκη I. 1951 ἐπ.

Ὑποχρεώσεις ἐξ ἀδικημάτων καὶ οἰονεὶ ἀδικημάτων I. 1298 ἐπ.

Φ

Φυδικὰ τέκνα I. 237—249.

Χ

Χρῆσις, ἴδε ἐπικαρπία.

